TRẤN BẠCH PHỤC CÓ MA

NHẤT ĐẠO PHONG

Kinh dị | Đông Quân dịch

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
CAMPHONG

TRẤN BẠCH PHỤC CÓ MA

Tên tác giả: Nhất Đạo Phong

https://thuviensach.vn

Người dịch: Đông Quân

Công ty phát hành: Cẩm Phong Books

Nhà xuất bản: Hà Nội

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số tập: 02

https://thuviensach.vn

Loại bìa: Bìa mềm

Ngày xuất bản: 10-2017

Sách & pic: Thương

Type:

Tập 1

Karlie Tran - Viet Anh

https://thuviensach.vn

Sandy Tran - Mèo Mốc

Thanh Tuyền

Tập 2

Thu Nguyen - Thu Hà

Lương Hồng Cúc - Thanh Tuyền

Quynh Luong

Beta:

Linh Luong – Nguyễn Ngọc Hà

Vương Khải – Hà Anh Vũ Hồng

https://thuviensach.vn

Làm ebook: Ebook ngôn tình miễn phí

Nguồn: facebook.com/ebookngontinhmienphi

https://thuviensach.vn

Đôi nét về tác giả:

Nhất Đạo Phong là tác giả của mạng văn học Tấn Giang chuyên viết truyện kinh dị. Hiện đang sống ở Giang Tô. Nhất Đạo Phong từng tâm sự mình không có ước nguyện gì to lớn chỉ mong có thể viết hết được những ý tưởng trong đầu thành tác phẩm đem đến cho bạn đọc.

Các tác phẩm tiêu biểu:

- Trấn Bạch Phục có ma

- Khách sạn sinh tử

- Người ma mượn trâu.

https://thuviensach.vn

MỤC LỤC

TẬP 1

Mở đầu

1 ♥ 2 ♥ 3 ♥ 4

5 ♥ 6 ♥ 7 ♥ 8

9 ♥ 10 ♥ 11 ♥ 12

TẬP 2

13 ♥ 14 ♥ 15 ♥ 16

17 ♥ 18 ♥ 19 ♥ 20

https://thuviensach.vn

21 ❤ Ngoại truyện

https://thuviensach.vn

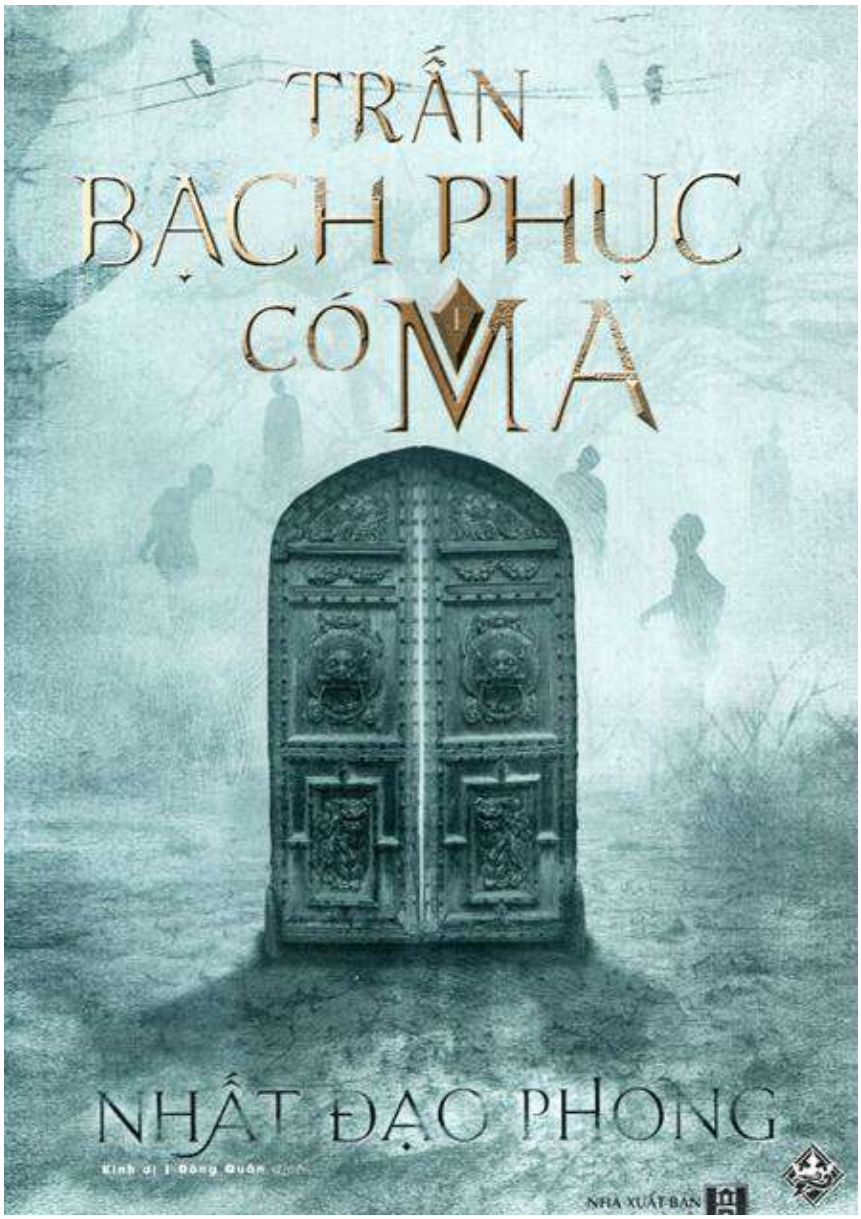

TẬP 1

Thời đi học bạn có từng chơi cầu cơ bói chén, bói bút không? Nếu như câu trả lời là rồi, vậy thì bạn cần phải cẩn thận đấy, người ta nói cầu cơ chính

https://thuviensach.vn

là rước ma về nhà, tốt xấu khó phân chưa biết chừng còn gây phiền toái cho người cầu cơ.

Bạn không tin? Vậy hãy đọc “Trấn Bạch Phục, có ma!” để biết rằng Lý An Dân và nhóm bạn của mình đã gặp nguy hiểm như thế nào khi dại dột chơi cầu cơ, lại đúng ngày người ta kiêng kỵ nhất. Những nốt đỏ bí ẩn trên người, những cái chết kỳ lạ của lần lượt từng người, từ đây đưa Lý An Dân vào một cuộc hành trình kỳ lạ vừa là giúp bạn cũng vừa là tự cứu lấy mình.

https://thuviensach.vn

Mở đầu

Trấn Bạch Phục

Trong đường hầm âm u dưới lòng đất, một gã đàn ông ôm súng máy càn quét khắp nơi, còn đám vây quanh kẻ trước ngã xuống, người sau lại tiếp tục xông lên, dù trong tay chỉ là cuốc xẻng, là dao bổ củi… vẫn giẫm đạp lên thi thể của đồng đội mà tiến tới. Gã đàn ông cầm súng mặt đầm đìa máu, thét lớn một tiếng định xông ra phá vòng vây. Trên lưng gã, nguyên một cái móc sắt xiên từ dưới lên, từ xương đòn xuyên tới tận đầu vai.

Đằng sau gã, đám đông trùng điệp đột nhiên dạt hẳn sang hai bên, chừa một lối đi ở giữa, một đội thanh niên mặc quân phục nối đuôi nhau tiến đến. Gã đàn ông không thèm quay đầu lại, chỉ lê những bước tập tễnh về phía trước, đạn đã hết mà dường như gã vẫn không hề hay biết, cò súng cứ tiếp tục nhảy vang.

Đám thanh niên mặc quân phục ập tới ngay sát gã đàn ông, một người vung lưỡi rìu trong tay bổ thẳng xuống lưng gã, gã nghiêng ngả hai ba cái, nhưng không gục hẳn mà vẫn kiên trì đứng vững. Ngay lập tức, có thêm mấy thanh niên vây quanh gã mà chặt chém, máu tươi phun ra thấm ướt cả quân phục, một phần khác chảy xuôi theo thân người gã, từ ống quần loang ra thành hai vệt máu dài đỏ sẫm trên nền đất.

Gã vẫn lết tới từng bước một, đám đông xung quanh buông thõng tay đứng ngây ra bất động, vẻ kinh hãi hiện lên trên mặt từng người. Những đòn đánh điên cuồng của đám thanh niên mặc quân phục cũng đã ngưng, máu thịt trên lưng gã be bét, giữa những vết thương nát bấy thậm chí còn thấy cả xương trắng lộ ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Gã khom lưng, một tay rịt chặt vết thương, tay kia từ từ vươn ra phía trước, cố ngẩng đầu, khóe môi mấp máy mà gào thét trong thinh lặng, máu tươi từ khóe mắt cùng mũi miệng tuôn ra xối xả.

Lúc này, tên thanh niên xông lên trước tiên lại vung rìu chém thẳng vào đỉnh đầu của gã đàn ông – Rắc!!

Tiếng xương sọ vỡ đôi khiến Lý An Dân kinh hãi giật bắn mình, mở choàng hai mắt, một khuôn mặt lấm tấm mụn từ đâu bất thình lình nhảy vào tầm mắt.

“A! Tiểu Hàm, muốn hù chết người ta hay sao mà tới gần vậy hả?”

Lý An Dân vội vàng đẩy cô bạn thân ra xa, hướng mắt nhìn xung quanh – ngoài cửa sổ vẫn là ruộng hoa cải dầu ngập trong sắc vàng chanh rực rỡ, trải dài tít tắp tận chân trời, mây trắng lững lờ trôi nhẹ về sau. Trên tàu vẫn ồn ào không chịu nổi như trước, hành khách cứ đôi ba người tụm lại cười nói xôn xao.

Bên cạnh cô vẫn là bạn thân Cao Hàm, nhưng đôi vợ chồng phía đối diện đã đi mất, thay vào đó là một quân nhân. Đương lúc giữa hè, cho dù trong toa có máy lạnh, bộ quân trang dài tay màu xanh lục của anh trông vẫn rất không hợp mùa.

“An Dân, rốt cuộc nãy giờ cậu có nghe tớ nói không thế? Sao đang nghe mà lại ngủ thiếp đi vậy?” Cao Hàm nhíu mày.

Lý An Dân lấy lại bình tĩnh, đáp: “Chắc tại đêm qua tớ ngủ không ngon giấc ấy mà.”

https://thuviensach.vn

Kỳ nghỉ hè sau khi tốt nghiệp trung học đối với đôi bạn Lý An Dân và Cao Hàm đây mà nói không hề an nhàn một chút nào, hai cô nàng định học đại học xa nhà, lúc này đang phải ngồi trên tàu tới trấn Bạch Phục. Trấn Bạch Phục là một địa phương đầy sắc màu huyền thoại, có địa thế giống như một con rùa đen khổng lồ. Ngoài cửa Tây của trấn có một ngôi miếu tên gọi Bạch Quy, được thờ phụng tại đây không phải Thần hay Phật mà là một con rùa tạc từ đá trắng toát. Rùa nằm thế phục địa, thân bị một vách tường ngăn ra làm hai, đầu và chân trước ở phía trong, đuôi cùng với chân sau ở ngoài tường, trên thân khắc hai chữ "Bạch Phục". Cái tên thị trấn cũng chính là từ hai chữ này mà ra.

Nghe nói trong thời kháng chiến từng có một tiểu đội lính Nhật chuyên đốt nhà cướp của giết người tung hoành ngang dọc như sói đói giữa bầy cừu, khiến cho khi ấy tiếng than dậy đất, thây phơi đầy ruộng. Điều kỳ lạ là đám lính Nhật này trước khi tới được trấn Bạch Phục thì toàn bộ đều chết một cách lặng lẽ bên ngoài trấn mà chẳng ai hay biết. Ngay trước miếu Bạch Quy, không có ai còn sống sót. Khi đó khí trời oi bức, đến khi có người qua đường phát hiện thì hơn mười cái xác đã rữa nát bốc mùi từ lâu, trong ngoài thi thể chi chít một loại bọ cánh cứng màu xám trắng kết thành đàn thành đám lúc nha lúc nhúc, bò qua bò lại. Người dân nơi đây đều nói đám bọ cánh cứng màu xám trắng này chính là hóa thân của Bạch Quy, đem cái chết li kì của bọn lính Nhật quy hết công lao về cho thần Rùa.

Cao Hàm tra cứu trên mạng được không ít tư liệu về trấn Bạch Phục, cũng bởi Lý An Dân là một đứa gà mờ, chẳng biết gì về máy tính nên sau khi lên tàu hỏa thì Cao Hàm liền đảm nhận luôn vị trí hướng dẫn viên, hứng khởi dào dạt mà giới thiệu về diện mạo cũng như lịch sử của trấn Bạch Phục.

"Này, cậu có muốn nghe hay không đấy? Không muốn nghe thì tớ cũng chẳng thèm tốn nước bọt với cậu nữa." Cao Hàm ngáp một cái, các cô ngồi ghế cứng, đêm xuống chỉ có thể ngồi gục tại bàn mà ngủ, vậy nên chẳng ai được ngủ thoải mái cả.

https://thuviensach.vn

“Muốn mà, cậu kể tiếp đi, người đàn ông cầm súng sau khi bị chém vào đầu thì thế nào?” Lý An Dân chống cằm, vừa nãy nằm mơ, dường như đầu óc cũng biến câu chuyện vừa nghe được thành cảnh tượng hết sức chân thật. Xưa nay cô đều như vậy, ngay cả nghe một khúc nhạc cũng có thể liên tưởng đến đủ các loại tình cảnh vô cùng kỳ ảo.

Ngoại trừ truyền thuyết thần Bạch Quy hiển linh trừng phạt đám lính Nhật Bản, sau Giải Phóng, ở trấn Bạch Phục lại xảy ra một sự kiện trọng đại – giai đoạn đầu của Cách mạng Văn hóa, đội ngũ “Lâm trung tiếu[1]” do Hồng vệ binh tạo thành đã xảy ra xung đột với một đám thổ phỉ địa phương. Trong trận chiến đẫm máu này, số người chết phải lên đến hơn hai trăm. Trước đó Cao Hàm đang kể đến đoạn tên đầu sỏ của đám thổ phỉ gặp phải sự vây quét của người dân địa phương kết hợp với Hồng vệ binh, cô hắng giọng một cái rồi mới kể tiếp:

[1] Lâm trung tiếu: Có nghĩa là “tiếng cười trong rừng”. (Mọi chú thích đều của dịch giả)

“Tên đầu sỏ của đám thổ phỉ kia cũng thật là lợi hại, đầu bị bổ đôi như vậy mà vẫn không gục ngã, trái lại còn giống như vừa mới uống thuốc kích thích, lập tức nhảy vọt lên, gầm rú rồi lao xuống hầm trú ẩn bên cạnh. Mọi người đang vây quanh đều khiếp sợ đến choáng váng, máu tuôn như suối mà vẫn nhảy nhót cứ như thường, thế có còn là người nữa hay không? Dù có là trâu bò thì cũng chưa từng thấy qua loại trâu bò như thế. Đợi đến lúc bọn họ lấy lại tinh thần tiếp tục hô hào truy đuổi thì người đã cao chạy xa bay rồi. Theo lý mà nói, bị thương như vậy nhất định sẽ không chạy được bao xa, nhưng bữa đó đến cả cái bóng cũng không thấy, mà vết máu chỉ kéo dài đến chân tường là dừng lại, mất luôn đầu mối. Hồng vệ binh phát động quần chúng lục soát hầm trú ẩn vòng trong vòng ngoài biết bao nhiêu lần, mà chết sống gì cũng không tìm thấy tên đầu sỏ. Sống không thấy người, chết không thấy xác, cứ như là tan biến vào trong không khí luôn vậy, cũng chẳng biết rốt cuộc hắn ta đã chạy đi đâu mất.”

https://thuviensach.vn

Cao Hàm nhấp một hớp hồng trà lạnh cho nhuận giọng, sau đó lại tiếp tục kể, nước bọt văng tung tóe:

"Cái này vẫn chưa tính là gì, chuyện ghê rợn hơn còn ở phía sau cơ. Sự việc xảy ra không được bao lâu, mấy Hồng vệ binh cầm rìu chém gãi cứ lần lượt hết người này tới người kia gặp nạn, không ai không chết thảm, ngay cả đám dân địa phương tham gia vây quét cũng gặp phải các loại tai nạn liên tiếp nguy hiểm vô cùng… Ngày ấy, ai cũng cho rằng do tên đầu sỏ của đám thổ phỉ quấy phá, liền chạy đi van cầu sự che chở của thần Bạch Quy, ngày đêm thắp nhang cầu khẩn, ấy thế mà linh thật. Đám Hồng vệ binh vốn muốn bài trừ mê tín dị đoan tàn dư phong kiến, vung cờ hiệu đòi đi đập phá miếu Bạch Quy, có điều bọn họ cũng sợ chết, lỡ một khi đập miếu xong lại gặp chuyện không may thì biết làm sao bây giờ? Không còn cách nào khác, đành phải dừng tay thôi. Lại nghe nói… nghe nói oan hồn của gã đầu sỏ đám thổ phỉ kia còn chưa có tiêu tan. Mỗi khi đến tết Hàn thực[2], trong trấn có tập tục vái lạy Bạch Phục, cầu mong thần Bạch Quy có thể trấn áp các loại oan hồn lệ quỷ tạo phúc cho dân, à… miếu Bạch Quy sau này còn được mở rộng xây dựng thêm rồi, trở thành một thắng cảnh có tiếng đấy."

[2] Tết Hàn thực: Ngày mùng Ba tháng Ba âm lịch

Nghe đến đây, Lý An Dân liền phì cười, trêu bạn: "Thì ra là quảng cáo du lịch, tớ còn đang thắc mắc sao cứ hai ba câu là cậu lại nhắc đến miếu Bạch Quy. Bịa ra mấy câu chuyện truyền thuyết rồi phóng đại lên cũng là thủ đoạn làm ăn cả thôi. Gán mấy chuyện do con người làm cho bàn tay quỷ thần là kiếm được cả mớ tiền công đức từ đám khách hành hương rồi."

Anh lính đối diện khẽ cười một tiếng, Lý An Dân liếc anh ta một cái, cũng không để ý nhiều. Cao Hàm lấy ra một quyển sách quảng bá du lịch của trấn Bạch Phục, lườm cô một cái: "Cậu ấy à, thật thiếu trí tưởng tượng, đụng đâu cũng lôi ra so với thực tế thì còn gì là thú vị nữa chứ. Tớ nghiên cứu qua

https://thuviensach.vn

rồi, đầu sỏ của đám thổ phỉ kia là nhân vật có thật đấy, biệt hiệu của hắn ta là 'Du Tử[3]', có không ít người thuộc thế hệ trước ở trấn Bạch Phục đã gặp hắn ta rồi đấy. Tớ thấy chúng ta thực sự nên bớt chút thời gian đi tế bái cụ Bạch Quy, có thờ có thiêng mà."

[3] Du Tử: Nghĩa là "kẻ lọc lõi", có thể hiểu như "cáo già"

Lý An Dân cười cười mà không nói, lại thấy trước mặt có ảnh nhiễu xẹt qua, cảnh vật trong tầm mắt hóa thành một màu xám tro ảm đạm, cứ như thể đang xem một bộ phim điện ảnh thời xưa, dường như bản thân mình đang ở trong đó nhưng lại xa xôi diệu vợi, không tài nào với tới được. Có lẽ do ngủ chưa đủ giấc nên trước mắt cô bất giác tối sầm, đầu óc cứ lẫn lộn mơ hồ, ngồi trong toa xe điều hòa, còn bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, cảm giác choáng váng càng rõ ràng hơn.

"Tiểu Hàm, tớ thấy không khỏe lắm, ngủ một giấc trước đã, đến nơi thì gọi tớ nhé." Bình thường Lý An Dân rất hiếm khi thức khuya, đêm qua căn bản không tài nào ngủ được, giờ thiếu ngủ đến mức không chịu nổi, mí mắt cứ như treo một quả tạ ngàn cân. Cô gục xuống bàn chưa bao lâu đã ngủ rất say.

Một giấc này từ sáng sớm đến tận trưa, lúc Lý An Dân bị Cao Hàm gọi dậy thì đã tới trạm dừng. Cao Hàm nghiên cứu nhiều tài liệu như vậy, chỉ duy lịch âm là không xem, nếu như cô có xem, ắt hẳn sẽ biết câu trên lịch dành cho hôm nay là "Không nên xuất hành".

Nếu không phải vậy, làm sao mới xuống trạm xe lửa đã bị vận rủi rớt trúng đầu? Một tên trộm tóc dài lao ra từ giữa đám đông, nhanh như chớp giật lấy túi xách của Cao Hàm, cắm đầu vọt về phía bên kia đường, Lý An Dân lập tức quăng luôn cả va li hành lý trong tay, hăng hái đuổi theo. Từ tiểu học cho tới phổ thông trung học cô đều nằm trong đội điền kinh, chuyên chạy cự ly dài 3500 mét trở, lại còn là nữ quán quân cuộc thi marathon của trường, cho dù tên

https://thuviensach.vn

trộm vặt có tránh đông lùi tây nhanh như thế nào cũng không cắt được cái đuôi bền bỉ kinh người này.

Cứ như vậy, một chạy một đuổi qua ba con hẻm, Lý An Dân cuối cùng cũng ép được tên trộm vào trong ngõ cụt. Cô đảo mắt nhìn quanh một lượt, phía chân tường bên tay trái có một đống gạch, đây là món hàng số một để tự vệ. Nhưng trước đó vẫn phải nói chuyện phải trái với tên giật đồ này một chút, dù sao bây giờ cũng là thời đại văn minh, nếu có thể đàm phán hữu nghị được thì tốt nhất không nên lựa chọn hành vi bạo lực.

“Anh trai à, hai ta cùng nhau thương lượng nhé, anh trả túi cho em, em cũng coi như chưa từng xảy ra chuyện này, có được không?” Lý An Dân quệt mồ hôi, lặng lẽ nhích về phía đống gạch, cố nặn một nụ cười thật tươi.

Không đợi cho tên trộm tóc dài đáp lời, ba gã thanh niên khác đã bước ra từ đầu hẻm. Cả ba đều để tóc dài đến vai, mặc chung một kiểu áo màu xanh da trời kèm quần lính vàng xanh rằn ri loang lổ, trên dưới có thể nói là trống đánh xuôi kèn thổi ngược chẳng ra thể thống gì, nhìn quê mùa không thể tả, thực sự là không muốn cười cũng khó.

Lý An Dân thầm than xui xẻo, gần đây trò gây án tập thể khá phổ biến, làm gì cũng có đường dây, liên kết phối hợp chặt chẽ với nhau, hơn nữa ở một nơi béo bở như nhà ga xe lửa, làm ăn một mình khác nào tự sát. Sao cô không nghĩ đến điều này sớm hơn cơ chứ?

“Có chuyện gì thì cứ từ từ trao đổi, hay là tôi đưa các anh tiền, các anh trả lại túi cho tôi? Bên trong còn có giấy tờ tùy thân, các anh làm cướp cũng có nguyên tắc của cướp mà, đúng không?” Lý An Dân chỉ còn cách trông cậy vào biện pháp ôn hòa để giải quyết sự việc, nào ngờ bọn chúng từ đầu đến cuối hoàn toàn không thèm phân rõ phải trái đúng sai, tên trộm tóc dài dẫn đầu lao lên trước, ba tên phía sau cũng giương nanh múa vuốt mà tiến tới gần.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy đàm phán vô vọng, Lý An Dân một bước vọt qua phía đống gạch, đưa tay định chộp lấy một viên, ai ngờ chụp xuống rồi mà lại mò không trúng thứ gì, cúi nhìn lần nữa mới hay chân tường hoàn toàn trống không, nửa viên gạch cũng chẳng có?

Lý An Dân choáng váng, rõ ràng cô nhìn thấy có đống gạch kê sát chân tường, sao bỗng nhiên đã chẳng thấy tăm hơi? Không lẽ là cô hoa mắt nên nhìn nhầm mất rồi?

Không để cho cô có thêm cơ hội suy nghĩ nhiều, đám vô lại đã áp sát tới từ hai phía. Tên trộm tóc dài đang định vung tay tóm lấy cô thì đột nhiên một bóng người xông ra từ đầu ngõ, lao thẳng về trước, không tới mấy chiêu đã quật cả bốn tên nằm sõng soài dưới đất, quyền cước gọn gàng linh hoạt, chuyên tấn công nhằm vào các khớp, vừa nhìn đã biết người trong nghề.

“Cô có sao không?” Vị anh hùng cứu mỹ nhân phủi quần đứng thẳng người, chẳng ngờ lại chính là anh lính ngồi cùng bàn với các cô ở trên xe lửa. Khó trách võ nghệ của anh ta tốt như vậy, từ trong bộ đội ra mà, nói không chừng còn là lính trinh sát cũng nên.

“Không có… Không có chuyện gì.” Lý An Dân chợt cảm thấy đầu óc quay cuồng, vội vàng tựa lưng vào tường cho vững, ảnh nhiễu trước mắt dần dần tan biến, cô gắng sức mở to mắt nhìn, ngẩng đầu lên lần nữa, thì không thấy anh lính kia đâu, thay vào đó là một anh chàng cao lớn mặc áo phông, quần rằn ri, bộ dáng đẹp trai phong độ, mang vẻ khí khái chính trực hiếm thấy ở thanh niên thời nay, là dạng đàn ông phong trần mạnh mẽ.

“Cô không sao chứ?” Anh ta cất tiếng khàn khàn trầm thấp, trong giọng nói lộ ra chút quan tâm.

Lý An Dân lắc đầu hỏi: “Người mặc quân phục mới rồi đâu?”

https://thuviensach.vn

“Hả?” Anh thanh niên khẽ nghiêng đầu, giơ túi xách trong tay lên trước mặt cô: “Này, túi của cô, cẩn thận đấy, tình hình an ninh trật tự chỗ này rất tệ, tốt nhất không nên dùng túi xách.”

Lý An Dân ngây người nhận lấy túi xách, bỗng thấy một thằng nhóc tóc vàng chật vật nửa bò nửa chạy ra khỏi ngõ, nỗi nghi hoặc trong lòng càng sâu, “Kỳ quái, kẻ giật đồ không phải là bốn tên tóc dài sao? Làm sao biến thành tóc vàng rồi?”

“Thiếu ngủ cùng với mệt mỏi rất dễ khiến não bộ nảy sinh ảo giác và bóng chồng. Tôi thấy cô chắc đã ngồi xe quá lâu nên mới thế, cô phải nghỉ ngơi cho tốt vào.” Anh thanh niên khẽ mỉm cười, rất tự nhiên dắt Lý An Dân đi ra ngoài.

Lý An Dân mải suy nghĩ về ảo giác mới xuất hiện vừa rồi, đến khi tỉnh dậy đã thấy bản thân được anh ta dắt ra tới ngoài đường cái từ lúc nào. Cao Hàm đứng bên kia đường, vai mang túi, tay kéo va li, đi qua đi lại với vẻ sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, thi thoảng lại ngó sang bên này, vừa thấy Lý An Dân liền nhảy cẫng lên, vẫy tay hô lớn.

Lý An Dân rút tay về, mới chạy được hai bước liền thắng gấp lại, quay đầu nói: “Đúng rồi, cảm ơn anh!”

Anh thanh niên móc trong túi quần ra một tấm danh thiếp, đưa bằng hai tay rất chuyên nghiệp, “Nếu thật sự muốn cảm ơn thì tới làm khách chỗ văn phòng chúng tôi nhé.”

Lý An Dân nhận lấy rồi nhìn qua một cái: Bất động sản Phúc Bách Thuận, văn phòng môi giới nhà đất – Diệp Vệ Quân, chức vụ: Giám đốc/ Nhân viên cố vấn/ Phục vụ hậu mãi.

…

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ, có lẽ, cô với con người này sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại lần thứ hai.

https://thuviensach.vn

Chương 1

Mời thần dễ, tiễn thần khó

Mẹ mất sớm, cha thì đi làm ăn xa, từ bé Lý An Dân đã được một tay bà nội nuôi lớn. Nghe nói hồi còn trẻ bà nội là một đại mỹ nhân nổi tiếng trong vùng. Cô từng xem ảnh cũ của bà, gương mặt trái xoan với nét đẹp tinh tế rất cổ điển, mi mày như họa, mắt ướt long lanh sóng sánh tình ý, thật sự rất yêu kiều. Sườn xám nhung tơ đen nhánh xẻ đôi tà, tóc ngắn ngang tai cuốn lọn, sóng tóc chải chuốt tỉ mỉ gọn gàng, bên trên còn cài thêm một chiếc kẹp tóc hoa hồng rất đặc biệt. Năm mươi năm như một, bất kể ở nhà hay ra khỏi cửa, cách ăn vận của bà nội luôn chỉnh tề trang nhã như thế.

Dù cho hiện tại trên mặt bà đã thêm nhiều nếp nhăn, Lý An Dân vẫn cho rằng bà nội cô là một phụ nữ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, chỉ hơi lớn tuổi một chút. Bà nội tựa hồ cũng cho là vậy, mãi đến bây giờ, ngày nào bà cũng soi gương kẻ lông mày, tô môi như trước. Chuyện chải chuốt, trang phục cũng không hề qua quýt, sớm tối bà đều kiên trì dùng dầu hoa quế chải từng sợi tóc đã bạc một nửa, dù một sợi mới nhú cũng không hề bỏ qua, chải vuốt cho đến khi sáng bóng mượt mà, từ gốc cho đến ngọn.

Bà nội không mua sáp thơm bôi tóc, bà nói sáp thơm người ta làm không được sạch, chỉ dùng dầu hoa quế do chính tay mình làm. Sau vườn ở dưới quê có trồng hai cây quế rất cao, mỗi năm đến mùa hoa quế nở rộ, bà nội luôn tự tay nhặt hoa quế rụng trên mặt đất rồi rửa sạch hong khô, ngâm trong dầu hạt cải, chế thành dầu hoa quế vuốt tóc có hương thơm thật ngọt ngào. Bà nội thường nói dùng dầu hoa quế chải tóc vừa đẹp vừa không ảnh hưởng tới sức khỏe, nên trước nay bà chưa từng phải phiền muộn chuyện rụng tóc bao giờ, dù đã lớn tuổi mà tóc bà vẫn dày mượt như xưa.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cũng từng thử làm điệu bôi dầu hoa quế lên tóc, thơm thì thơm thật đấy, nhưng mà cảm giác trơn tuột như bôi mỡ này chẳng dám khen tặng, lại còn dễ bắt bụi vô cùng, dùng thử một lần xong cô không dám đụng đến lần thứ hai.

Nhớ hồi còn bé, cô thường nằm trên giường nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xinh của bà lúc soi gương chải đầu, hương hoa quế nồng nàn có hiệu quả thư giãn an thần, quãng thời gian học nội trú trong trường cũng vì không được ngửi mùi hoa quế mà mất ngủ, phải hơn nửa học kỳ điều chỉnh mới thích ứng trở lại.

***

Đại học Công nghiệp nằm sau một rặng cây quế, đúng vào tháng Tám mùa hoa nở, hoa vàng tung cánh trĩu cả đầu cành, hương thơm theo gió mát thoảng đưa khắp muôn nhà. Lý An Dân và Cao Hàm tuy không cùng chung một lớp, nhưng may sao vẫn ở chung một ký túc xá, phòng số 207, bốn người ở, có phòng tắm riêng, điều kiện cũng không tệ lắm.

Hai bạn cùng phòng một người tên là Vương Giai, một người là Hoàng Lệ Quyên, cũng đều là người hòa đồng dễ mến.

Ký túc xá này mọi thứ đều tốt, duy chỉ có một thứ khiến Lý An Dân cảm thấy không được thoải mái cho lắm, đó chính là tiếng tụng kinh vang hoài không dứt. Hình như cô quản lý ở đây là Phật tử, cho nên dù không có chuyện gì cô vẫn để cái máy phát cũ kĩ tụng kinh tối ngày. Mà loa của cái máy cũ này phỏng chừng cũng đã sắp nát, phát ra toàn tiếng rè rè, có nghe sao cũng không dễ chịu, có người ý kiến với cô, ai ngờ bà cô này lại trả lời rất sành điệu, vừa rung đùi vừa nói: “Coi nó như BGM[1] không phải xong à?”

[1] Background music: Nhạc nền.

https://thuviensach.vn

Kể từ đó kinh Phật tha hồ hoành hành, nào là Tâm kinh, nào là chú Đại bi, nào là chú Vãng sinh thay nhau tụng. Lúc Lý An Dân ở trên hành lang gặp mấy chị khóa trên đi ngang qua cũng có thể nghe thấy tiếng các cô nàng vừa đi vừa lẩm nhẩm tụng kinh, liền nghĩ hẳn phương thức truyền giáo theo kiểu oanh tạc không biết mệt mỏi của bà cô này hẳn đã có từ lâu lắm rồi chứ không chỉ ngày một ngày hai.

Đầu tháng này là lễ Tế tổ, phong tục xưa nay của trấn Bạch Phục chính là treo đèn lồng giấy để dẫn đường, làm tò he để cúng. Ngày đó nếu như không có việc phải ra đường thì tốt nhất nên ở trong nhà, giữ cho con đường âm dương dẫn ông bà tổ tiên của mình về được thông suốt.

Xế chiều hôm nay không có lớp, Lý An Dân và đám Cao Hàm ở lại ký túc xá đánh bài, bà cô quản lý bưng một nồi đậu nành luộc nước muối đi vào, hớn hở kêu: “Hôm nay âm khí thịnh, lại đây lại đây, ăn chút đậu nành cho thuận tràng lợi tiểu nào.”

Ở ký túc xá toàn là bọn phàm ăn, nghe nói có đậu nành luộc nước muối liền vội vàng ba chân bốn cẳng thu dọn mặt bàn. Trong ký túc xá này, phòng 207 có quan hệ rất tốt với cô quản lý, năm người bắt đầu vây quanh bàn vuông vừa trò chuyện vừa bóc đậu nành ăn.

Cao Hàm thuộc dạng không tám chuyện không vui, mà bà cô quản lý cũng là người một ngày không buôn dưa lê tối đến chẳng ngủ ngon, cho nên hai người này ở chung một chỗ liền bắt đầu huyên náo, không cách nào yên tĩnh lại cho được.

Hết nói về tập tục trong ngày lễ Tế tổ, Cao Hàm lại chuyển đề tài lên người cô quản lý: “Dì à, cháu thấy dì không giống Phật tử, sao ngày nào cũng cứ để máy tụng kinh như vậy?”

https://thuviensach.vn

Bà cô chần chừ giây lát, vừa nhai đậu nành vừa úp mở nói: “Dì cũng đâu có biết đâu, người quản lý trước đây khi giao việc lại có dặn, nói là ký túc xá này có tập quán mở kinh Phật, một ngày không bật là xảy ra chuyện kỳ quái liền. Hồi đó dì cũng không để ý cho lắm, ai ngờ đúng y như vậy, ngày nào mà không bật kinh Phật lên ấy hả, ngày đó ở trong ký túc xá lập tức xảy ra sự cố, dì nghĩ thôi thì cứ bật vậy, dù sao nghe tụng kinh còn tốt hơn là gặp chuyện không may.”

Cô quản lý đi rồi, Cao Hàm mới nói nhỏ: “Dì ấy không nói thật, ắt hẳn là phải có nguyên nhân gì khác.”

Lý An Dân nghĩ chắc là vậy, bà cô này không biết nói dối, khi nói chuyện ánh mắt cứ dáo dác ngó quanh, hơn nữa mới một hai chuyện xảy ra đã phải đi bật kinh Phật, trừ phi là chuyện nghiêm trọng.

“Không phải là trong dãy ký túc xá này có ma quỷ quấy phá chứ? Nói không chừng dì ấy sợ chuyện này lan ra ngoài rồi không còn ai dám ở nữa.” Hoàng Lệ Quyên thuận miệng đùa.

Vương Giai lấy một tờ giấy trong túi ra trải lên trên mặt bàn, nói vẻ thần bí: “Nếu dì ấy không chịu nói thì tụi mình tự tìm hiểu thôi.”

Tự mình tìm hiểu ở đây chính là thỉnh Bút tiên. Bút tiên là một dạng cầu cơ của người Trung Quốc thời cổ - lên đồng viết chữ. Ở đây có một cách đơn giản hơn, giống như cầu hồn vậy, cách này tương đối phổ biến với các nữ sinh trung học và đại học.

Cũng đã sập tối, khoảng năm phút nữa là tới thời điểm giao nhau giữa giờ Thân và giờ Dậu[2], lúc này âm khí nổi lên, dương khí trầm xuống, vừa có thể gọi hồn cũng vừa có thể áp chế hồn, là lúc tốt nhất để chơi cầu cơ.

https://thuviensach.vn

[2] Giờ thân, giờ Dậu: Cách tính thời gian ngày xưa, giờ Thân là khoảng từ 15h – 17h, giờ Dậu khoảng 17h – 19h.

Vương Giai kéo rèm cửa sổ, tắt đèn, thắp nến ở góc chính Bắc và chính Nam, cô và Hoàng Lệ Quyên, hai người dọc theo mặt bàn ngồi đối diện nhau theo hướng Đông – Tây, cho Cao Hàm ngồi dựa lưng lại cửa sổ để "Giữ cửa". Lý An Dân thuộc thành phần vô thần, thế là trực tiếp bị gạt sang một bên. Vì để không ảnh hưởng tới quá trình chơi cầu cơ, cô chỉ có thể biết điều mà nép người ở trên giường quan sát.

Vương Giai và Hoàng Lệ Quyên cùng cầm bút sao cho bút đứng thẳng trên mặt giấy, bút mà các cô dùng không phải là bút bình thường mà là thứ bút đặc biệt chuyên dùng để bói quẻ, thường gọi là bút quẻ, trong quầy văn phòng phẩm của trường có bán từ ba tới năm đồng một cây, hiệu quả so với mấy loại bút ma thuật cũng không khác gì mấy, nét chữ viết trên giấy cứ sau nửa phút là tự động phai màu, đỡ phải đổi tờ giấy khác.

Mọi sự chuẩn bị xong xuôi, Vương Giai dùng chất giọng nhẹ như gió thoảng, thì thào thật khẽ, thật mau: "Bút tiên Bút tiên mau mau đến… Bút tiên Bút tiên mau mau đến đây…"

Nhìn bộ dạng cô bạn làm cứ như thật, Lý An Dân không nhịn được cười, chơi đùa thôi mà cũng có thể nhập tâm đến vậy, trong mắt người ngồi xem như cô có thể nói là vô cùng tức cười.

Niệm đi niệm lại như vậy được mấy lần, bút quẻ bỗng run lên, chậm rãi vẽ trên mặt giấy bìa một hình tròn, Vương Giai nhỏ giọng hô: "Đến rồi!"

"Cuối cùng cũng đến rồi sao, hỏi nhanh đi, tay tớ mỏi muốn chết đi được ấy." Hoàng Lệ Quyên một tay chống bàn giả vờ giãy giụa như sắp hấp hối đến nơi, Lý An Dân nghĩ cô nàng mỏi quá chịu không nổi nên mới kéo tay Vương Giai vẽ ra như vậy.

https://thuviensach.vn

Vương Giai gật đầu, suy nghĩ trong thoáng chốc mới hỏi câu đầu tiên: “Có phải trong dãy ký túc xá này đã từng xảy ra chuyện gì lớn lắm đúng không?”

Cô bạn rất biết tạo bầu không khí, cố ý ghìm giọng mà nói. Vẫn biết là giả vờ thôi, nhưng Lý An Dân không khỏi bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Đối với vấn đề thứ nhất, bút quẻ không trả lời, cũng không hề nhúc nhích dù chỉ một phân. Hoàng Lệ Quyên nhìn Vương Giai một cái, hỏi tiếp: “Bút tiên, ngài có thể cho tôi biết, liệu tôi có tìm được chồng tương lai trong trường đại học này không?”

Đám chị em nhất thời im lặng, Lý An Dân ra sức bụm miệng, cố không bật cười thành tiếng, ấy thế mà đúng lúc này bút quẻ lại chuyển động, không chút nể nang mà quẹt một dấu gạch chéo to tổ chảng trên mặt giấy. Hoàng Lệ Quyên sa sút tinh thần, thở dài ngao ngán.

Vương Giai liếc xéo cô nàng một cái, tiếp tục hỏi: “Bút tiên ơi Bút tiên, trong ký túc xá này có đúng là có ma không?”

Lý An Dân thầm nghĩ lại có câu hỏi trực tiếp đến thế hay sao? Bút tiên cũng là ma, nếu như có thật thì lúc này hẳn phải bị gọi tới đây luôn rồi ấy chứ, đây mà còn không phải ma quỷ thì là cái gì?

Bút quẻ trơ ra bất động, không hề nhúc nhích.

“Bút tiên này, ngài nói xem liệu tôi có yêu ai trong lúc học đại học không?” Hoàng Lệ Quyên le lưỡi với Vương Giai, cô gái này chỉ có thể nhìn lại bạn mình với vẻ bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Bút quẻ chuyển động, lại một cái gạch chéo, vị "Bút tiên" này đúng là chẳng có hứng thú gì với đề tài yêu đương, hơn nữa lại còn là hạng dứt khoát ngay thẳng.

Loại vấn đề nhàm chán này không biết hỏi bao nhiêu cho vừa, Hoàng Lệ Quyên mỏi rã cả tay, Vương Giai đại khái cũng chơi chán rồi, chuẩn bị tiễn thần.

"Bút tiên Bút tiên, hôm nay đến đây thôi, thỉnh ngài tới lặng lẽ rồi lại đi âm thầm."

Bút quẻ vẽ trên bìa một hình tam giác, Vương Giai niệm đi niệm lại mấy lần, bút quẻ không vẽ xiên thì cũng vẽ giun vẽ dế, Hoàng Lệ Quyên thích thú nói: "Xem ra Bút tiên chơi ghiền rồi, không muốn đi đâu."

Đột nhiên, tay hai người chợt run lên kịch liệt, bút quẻ cũng quệt loạn xạ trên tờ giấy bìa.

"A, Vương Giai, đừng đùa nữa, tay tớ muốn rớt ra rồi!" Nghe giọng là biết Hoàng Lệ Quyên đã bắt đầu không chịu được nữa.

"Không phải cậu đang kéo đó sao? Nãy giờ tớ có dùng sức đâu mà!" Sắc mặt Vương Giai trắng bệch, giọng nói cũng trở nên chói tai.

Hoàng Lệ Quyên lắc đầu: "Tay của tớ mỏi chết đi được, làm gì còn sức mà kéo?"

Vương Giai lại niệm thỉnh thần rời đi mấy lần, nhưng bút quẻ càng vẽ nhanh hơn, ngòi bút quẹt rách một đường dài trên bìa giấy.

https://thuviensach.vn

Hoàng Lệ Quyên dường như cảm thấy có chỗ bất ổn, muốn rút tay về, Vương Giai hét to: “Không được! Giữa chừng không thể ngừng lại, bây giờ nếu làm rớt bút thì sẽ bị Bút tiên cuốn lấy! Đọc theo tớ, Bút tiên Bút tiên, thỉnh tới lặng lẽ thỉnh đi âm thầm!”

Cao Hàm còn tưởng hai cô đang hợp tác dọa mình, cười hi hi mà gác chân xem trò vui. Nhưng Lý An Dân lại không cười nổi, bởi cô phát hiện cổ tay Vương Giai và Hoàng Lệ Quyên xuất hiện từng vệt từng vệt đỏ, giống như tơ quấn chặt tay của hai người vào chung một chỗ.

Lại có hai bàn tay trắng nhởn gầy quắt chìa ra xiết chặt lấy cổ tay của hai cô, hai bàn tay này lơ lửng giữa không trung, từ phần cổ tay trở lên thì trong suốt.

Lẽ nào lại xuất hiện ảnh nhiễu nữa rồi? Lý An Dân thầm nhủ trong lòng, ra sức dụi dụi mắt, lại nhìn sang lần nữa, tay vẫn còn đó, tơ đỏ thì càng quấn càng dày đặc.

“Vương Giai, đủ rồi, đừng cố làm giọng như ma kêu quỷ khóc nữa, nghe sợ chết đi được.” Cao Hàm cũng biến sắc, đại khái là do giọng nói của Vương Giai the thé quá, nghe hệt như tiếng mèo gào, trong cổ lại còn phát ra tiếng rồn rột rồn rột, đây tuyệt đối không thể nào là tiếng người bình thường phát ra được.

Lý An Dân dựng hết cả tóc gáy, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát. Nhiệt độ điều hòa khá ấm, thế mà không khí trong phòng càng lúc càng lạnh lẽo, khí lạnh từ dưới gan bàn chân từng chút từng chút bò lên trên, từ đầu gối trở xuống dường như đã bị đông cứng đến mất hết tri giác.

Bút quẻ vẽ càng lúc càng nhanh, ở giữa tờ giấy bìa đã nát bươm không còn nhận ra hình dạng, tiếng khóc của Hoàng Lệ Quyên vang lên nức nở, nhưng không giống giọng của cô mà giống như của một bà già nào đó đang

https://thuviensach.vn

kêu khóc. Còn giọng của Vương Giai thì ngày một lanh lảnh, ngày một chói tai, lúc thì như tiếng mèo gào thảm thiết, lúc thì như thể tiếng trẻ con ré lên thất thanh vậy.

Ngay lúc này, Lý An Dân lại phát hiện bóng người trên tường đang thay đổi, cái bóng của Vương Giai và Hoàng Lệ Quyên không ngừng ngọ nguậy, không ngừng vặn vẹo, rồi lại từ từ hợp chung một chỗ, tạo thành một bóng đen khổng lồ.

Vương Giai và Hoàng Lệ Quyên hai mắt trợn trừng, thỉnh thần rời đi hết lần này đến lần khác, hoàn toàn không phát giác ra bóng của mình đang biến hóa. Cao Hàm thì sợ đến mức nhắm tịt hai mắt, miệng thì không ngừng niệm: “A di đà Phật.”

Tiếc là lúc này có niệm A di đà Phật cũng vô dụng. Chuyện ma quỷ Lý An Dân một chữ cũng không biết, cô chỉ nghe nói ma quỷ sợ ánh sáng, lúc này bèn quyết đoán nhảy phắt xuống giường, chạy ra cửa bật công tắc đèn lên, tách một tiếng, căn phòng bừng sáng, bút quẻ cũng theo đó mà rơi xuống. Vương Giai và Hoàng Lệ Quyên đầu đầy mồ hôi lạnh, hoảng sợ hai mắt trợn to, hồi lâu cũng không thốt nổi một chữ, nếu như nói tất cả đều do hai cô giả bộ rồi dựng lên, vậy thì kĩ năng diễn xuất của cả hai đủ để nhận tượng vàng Oscar rồi.

Chuyện này qua đi không lâu, Vương Giai liền xin phép nghỉ bệnh, lý do là suy nhược thần kinh. Cô luôn cảm thấy trên người mình mọc một cái bớt đỏ sậm, khi có khi không, nhưng ngoại trừ cô ra thì không một ai nhìn thấy. Tuy đã đi khám mấy lần, kết quả kiểm tra cũng không thấy có bất cứ vấn đề gì, bác sĩ nói có thể là do tinh thần hoặc não bộ có vấn đề.

Lúc gặp lại thì Vương Giai đã nằm trong quan tài mất rồi, xung quanh phủ kín toàn hoa trắng. Lý An Dân cũng bị dung nhan lúc chết của cô dọa cho sợ đến ngây người, đây còn là Vương Giai nữa sao? Còn là Vương Giai hoạt bát vui tươi kia sao? Chỉ có hơn mười ngày ngắn ngủi, thế mà cô chỉ còn da

https://thuviensach.vn

bọc xương, hai mắt hõm sâu như hai lỗ lớn trên mặt, làn da tái nhợt hiện đầy bớt đỏ, trên mặt, trên cổ, trên tay, chỗ nào cũng có, thoạt nhìn giống như bị ném thẳng vào nồi nước sôi luộc chín cả người luôn vậy.

Trong lúc chờ hỏa táng, Hoàng Lệ Quyên kéo Lý An Dân và Cao Hàm tới chỗ không người, run giọng hỏi: “Các cậu có thấy không? Bớt đỏ trên người Vương Giai ấy? Trên tay tớ cũng có, vừa mới nổi hôm qua.” Vừa nói, cô vừa vén tay áo lên, trên cánh tay trơn mượt ngoại trừ lông tơ ra, cái gì cũng không có.

Lý An Dân và Cao Hàm đưa mắt nhìn nhau, bình thường Hoàng Lệ Quyên mặc dù hơi nhiều chuyện, nhưng trong tình huống này cô tuyệt đối sẽ không nói đùa, huống chi Vương Giai còn là bạn thân của cô.

“Tớ có thể thấy trên người Vương Giai, nhưng mà trên tay cậu chẳng có gì cả.” Lý An Dân chỉ có thể nói ra sự thật mà thôi.

“Tới không lừa các cậu, có thật mà, cậu nhìn chỗ này xem, chỗ này…” Hoàng Lệ Quyên hoảng hốt đến nhợt nhạt cả mặt, một hồi kéo Cao Hàm và Lý An Dân, một hồi lại chỉ chỉ trỏ trỏ trên cánh tay mình, mỗi lần chỉ một cái, trên da liền hiện lên vết ngấn của móng tay. Cô càng chỉ càng mạnh, cứ như thể đang muốn cào rách nó ra, tâm thần rối loạn.

Cao Hàm liền vội vàng giữ tay cô, “Bình tĩnh một chút, chúng tớ biết cậu không nói dối.”

“Lúc trước Vương Giai cũng như vậy, cậu ấy nói trên người có bớt đỏ mà không ai chịu tin, toàn nói là do tinh thần suy nhược. Bây giờ tới phiên tớ rồi, bởi vì tớ cùng với cậu ấy trêu chọc Bút tiên, chắc chắn là như vậy, tớ phải làm gì bây giờ?” Hoàng Lệ Quyên túm chặt tay áo Cao Hàm, mắt trợn như chuông, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy. Gặp phải chuyện như vậy, có lẽ lúc này cô

https://thuviensach.vn

đã vô cùng hoang mang và lo sợ, vội vã muốn được người khác cho mình một câu trả lời.

Cao Hàm bị bộ dáng của cô bạn làm cho sợ hãi, nhất thời không thốt được tiếng nào. Lý An Dân tuy có chút ngập ngừng nhưng vẫn mở miệng nói trước: "Tớ thấy hay là do ký túc xá có vấn đề, chi bằng cậu tạm thời lánh qua nhà bạn bè hoặc người thân đi. Tớ nghe nói phàm là Bút tiên hay Điệp tiên được thỉnh ra đều bị ràng buộc ở một chỗ, ma quỷ cũng có chỗ của riêng mình, một khi cậu rời khỏi địa bàn của nó, nó sẽ tìm không ra cậu."

Đây hoàn toàn là bịa đặt, ngoại trừ muốn làm cho Hoàng Lệ Quyên an tâm ra thì cũng không phải là không có lý của nó. Kể từ sau cái đêm nhìn thấy đôi bàn tay lơ lửng kia, lòng tin không có ma quỷ của Lý An Dân đã bị dao động ít nhiều, hơn nữa cái chết của Vương Giai hết sức cổ quái, nghe nói là do nhồi máu cơ tim dẫn tới đột tử, lúc đưa được đến bệnh viện thì đã mất rồi.

Nếu như quả thật là do ma quỷ gây hại, Lý An Dân cũng đồng ý với giả thuyết của Hoàng Lệ Quyên rằng nguyên nhân đều từ Bút tiên cả, nhưng điều khiến người ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn không sao hiểu được ấy là Vương Giai không phải mới chơi Bút tiên lần đầu. Từ thời trung học cô đã rất hứng thú với trò này, chơi nhiều năm như vậy không có chuyện gì, làm sao lần này đột nhiên lại bị như vậy chứ? Chỉ có một cách giải thích duy nhất chính là: ký túc xá có ma.

Hoàng Lệ Quyên sau khi tham gia tang lễ cũng không dám trở về ký túc xá nữa mà dọn thẳng đến nhà chị họ, hành lý còn phải nhờ người chuyển giúp. Phòng có người chết không ai dám ở, Lý An Dân và Cao Hàm ở trong này cũng không hề yên ổn, nhất là Lý An Dân, bất kể là do ảo giác hay do triệu chứng ảnh nhiễu, thứ gì thấy được thì cũng đã thấy rồi. Đôi bàn tay lơ lửng, sợi tơ đỏ sậm cùng với bộ dáng đáng sợ của Vương Giai lúc chết, bất cứ lúc nào cũng hiển hiện rõ mồn một trong đầu. Hơn nữa, ký túc xá chết tiệt lại còn bắt

https://thuviensach.vn

tắt đèn, cô và Cao Hàm, hai cô gái đáng thương phải chen nhau ngủ trên một chiếc giường nhỏ.

Rốt cuộc không còn cách nào khác hơn là phải chuyển đi, cô lớn của Cao Hàm ở ngay trong trấn Bạch Phục, muốn chuyển phòng lúc nào cũng được. Lý An Dân thì không dễ dàng thế, quanh đây chẳng có ai thân thích, giờ phải tìm được phòng trọ mới có thể rời khỏi ký túc xá.

Nhắc đến chuyện thuê phòng, Lý An Dân bỗng nhớ đến anh chàng mà mình gặp lúc ở ga tàu hỏa, hình như gọi là Diệp Vệ Quân, là nhân viên toàn năng của Văn phòng môi giới nhà đất, bất động sản Phúc Bách Thuận. Cô lấy tấm danh thiếp vẫn nhét trong túi giấy tờ dưới đáy hòm, đợi đến Chủ nhật mới dựa vào địa chỉ trên danh thiếp mà tìm đến. Lại nói, ông giám đốc văn phòng họ Diệp này thật đúng là có lòng chiêu khách, ở mặt sau tấm thiếp còn đặc biệt vẽ bản đồ đánh dấu, cứ như thể sợ người ta tìm không ra mình vậy.

Nhưng dù anh ta đã cẩn thận như thế, Lý An Dân cũng đi lạc mất mấy con phố. Bình thường mà nói, công ty môi giới gì gì đó đều được đặt ở khu dân cư hoặc ven đường lớn, Phúc Bách Thuận này thì ngược lại, cứ vậy mà nằm tít ở dưới đường hầm trong lòng đất ở cửa khẩu thị trấn. Đoạn đường này vốn là khu vực nội thành cũ, ngõ tối giăng giăng khắp nơi, độ rối rắm cũng ngang ngửa với mê cung do thiên nhiên tạo thành chứ không hề kém. Đường ngầm nằm ở đoạn cuối mê cung, cửa vào sát bên đường lộ dẫn tới Bắc Kinh, cuối hầm thông với ngõ Tiểu Bách Hoa dẫn ra ngoài thị trấn, đường sá chẳng được tu sửa gì, vẫn duy trì dáng dấp diện mạo của những năm sáu mươi, bảy mươi thế kỉ trước.

Vừa mới vào đường ngầm mùi ẩm mốc đã xộc vào mũi, Lý An Dân phải bịt mũi vừa đi vừa ngó đông ngó tây, hai bên đường có mấy cửa hàng nhỏ cũ kĩ, phần lớn đều là tiệm tạp hóa. Gần đó là một cái cống ngầm với nào là thức ăn thừa và rác rưởi trôi lềnh phềnh đâm xuyên qua hầm, may là khí trời se lạnh, lại tới đây vào lúc sáng sớm nên mới không thấy bóng con ruồi nào.

https://thuviensach.vn

Đường ngầm này chính là chỗ quan trọng nhất trong câu chuyện mà Cao Hàm đã kể trước kia, là nơi mà tên đầu sỏ với biệt danh là "Du Tử" nổ súng bắn chết hơn trăm người, sau cùng lẩn trốn vào trong hầm trú ẩn, không rõ tung tích.

Nhớ tới câu chuyện đó, lại nhìn qua đường ngầm, cô liền cảm thấy có chút âm u lạnh lẽo khó tả. Những vệt màu đỏ tím loang lổ trên mặt đất có lẽ chính là vết máu còn lưu lại ngày đó, ngay cả nước bẩn dưới cống dường như cũng biến thành màu đỏ sậm. Cô hít một hơi, mùi ẩm mốc chen lẫn với mùi sắt thép hoen gỉ loáng thoáng đâu đây, tạo thành một thứ mùi nhơm nhớp bẩn thỉu khó ngửi vô cùng.

Lý An Dân bịt mũi tiến sâu vào bên trong, không bao lâu đã thấy một cái cửa hầm hình vòm nằm xiêu vẹo trên mặt đất, tường xung quanh đã được quét vôi lại, trong đường hầm âm u cũ kĩ trở nên đặc biệt nổi bật, trên vách tường còn dựng một cây chong chóng đo hướng gió làm bằng gỗ, biển chỉ hướng được tạo hình mũi tên, thân gỗ quét sơn đỏ, sắc màu tươi thắm, không nhìn kĩ còn ngỡ là vết máu dính trên màu tường xám trắng.

Lý An Dân bước nhanh tới trước hầm trú ẩn, lại nhận ra cửa hầm đã bị cửa gỗ bít kín, trên then ngang có một lỗ thủng cỡ lòng bàn tay, tính hiếu kỳ nổi lên, cô cúi người, ghé mắt qua lỗ thủng nhìn vào, bên trong tối đen như mực, cái gì cũng không thấy. Cô thở hắt ra một hơi, ánh mắt lơ đãng lướt qua trên mặt đất, bỗng thấy hai chân mình đang đứng trong vũng máu, cô hoảng hốt lùi về sau hai bước, tầm mắt hướng lên trên, lại phát hiện ra vô số bọ cánh cứng màu xám trắng đang bò ra từ khe hở khi nãy mà tay cô thì vẫn còn đang đặt trên cửa gỗ.

Giống như bị điện giật, Lý An Dân vội vàng rụt tay về ra sức vung vẩy, chân không ngừng lùi lại phía sau, thầm nghĩ đây còn không phải là bọ Bạch Phục hay sao? Theo truyền thuyết thì đám bọ cánh cứng này là hóa thân của

https://thuviensach.vn

thần Bạch Quy, trong chiến tranh kháng Nhật đã giết chết một tiểu đội lính Nhật, bảo vệ hàng nghìn hàng vạn gia đình trong trấn được an toàn. Lý An Dân lớn lên trong những câu chuyện cách mạng, xưa nay vẫn thầm oán hận quân Nhật, cho nên cô có ấn tượng rất tốt với đám bọ trắng.

Chẳng qua dù ấn tượng có tốt đến mấy, lúc này nhìn thấy chúng vẫn không tránh khỏi lạnh gáy, hơn nữa đám bọ cánh cứng bò ra càng lúc càng nhiều, chi chít dày đặc, cứ như phủ hết lên cánh cửa luôn vậy. Bọ chồng lên bọ, con nào con nấy bò tới bò lui lúc nhúc, thậm chí còn có thể nghe được tiếng vỗ cánh vang lên rào rạo.

Lý An Dân thấy ớn lạnh vô cùng, toàn thân tê dại, có cánh tức là bọn chúng còn có thể bay được sao… Ý thức được điểm này rồi, cô quay lưng muốn bỏ chạy, ai biết được sau lưng còn có người, cô vừa mới quay lại đã va đầu vào ngực người nọ.

“Xin lỗi… Tôi…” Cô vuốt sống mũi bị cụng đau, ngẩng đầu nhìn, đối diện là một cái xương sọ máu chảy đầm đìa, tiếng xin lỗi nhất thời nghẹn cứng trong cổ họng, đầu óc thoắt cái đã trống không! Cô như hóa đá đứng ngây tại chỗ, mồ hôi lạnh thi nhau đổ xuống, hồi lâu sau mới thét lên một tiếng, theo phản xạ mà nhắm chặt mắt, ôm đầu gối ngồi xổm xuống đất, bắt chước đà điểu mắt không nhìn thấy tức là không có gì. Thật sự gặp phải “người anh em tốt[3]” thế này, nhắm mắt làm ngơ là an toàn nhất!

[3] Người anh em tốt: Ý chỉ ma quỷ.

“Cô không sao chứ?”

Lý An Dân cảm thấy vai của mình bị giữ chặt, mà giọng nói vang lên nghe rất hiền lành, cô mới an tâm một chút, hé mắt ra nhìn thì thấy một đôi giày lính màu đen, lướt nhìn lên trên thì bắt gặp một chiếc quần jean bạc màu, sạch tinh tươm không một vết máu. Cơn sợ hãi đã bay biến đi đâu mất, Lý An

https://thuviensach.vn

Dân đứng dậy, phát hiện người trước mặt nhìn rất quen, không phải là Diệp Vệ Quân mà cô đang muốn tìm hay sao?

"Anh… Tôi đang muốn tìm anh!" Trong cơn sợ hãi lại gặp phải người quen thật chẳng khác chi lúc tha hương tìm được bà con, Lý An Dân quên cả rụt rè, thoắt một cái liền túm tay anh ta, "Đi mau, tới văn phòng của anh rồi nói, chỗ này có rất nhiều bọ…"

Cô quay đầu nhìn lại mà ngây người, cánh cửa vẫn là cánh cửa như cũ, lỗ hổng bằng lòng bàn tay trên then cửa cũng vẫn còn nguyên đó, mà đám bọ cánh cứng kia… Tất cả đều đã biến mất, trước cửa hầm cũng chẳng có vũng máu nào, cô dụi dụi mắt nhìn kĩ lại lần nữa, quả thật không có cái gì cả, lẽ nào lại là ảo giác của cô sao?

Diệp Vệ Quân cười hỏi: "Bọ gì cơ?"

Lý An Dân lắc đầu, vừa nhìn về phía sau vừa lẩm bẩm: "Không có, nhìn nhầm rồi, gần đây mắt mũi không được tốt cho lắm." Miệng thì nói như vậy, nhưng với những thứ "ảo giác" kia, cô vẫn thấy sợ hãi, nhất là cái đầu đầm đìa máu tươi khi nãy, không lẽ lại gặp ma giữa ban ngày?

Diệp Vệ Quân quay đầu đi, tầm mắt dường như hướng về một chỗ nào đó. Lý An Dân nhìn theo, lúc này mới phát giác thì ra cô đang nắm chặt cánh tay của anh, liền vội vàng buông tay, ngượng ngùng xin lỗi. Diệp Vệ Quân không để ý nhiều, nghe cô nói muốn thuê phòng, liền nhiệt tình dẫn cô đến văn phòng bàn bạc.

"Văn phòng môi giới nhà đất Phúc Bách Thuận" thực ra chính là một căn phòng có mặt tiền khá hẹp, nằm ngay bên cạnh hầm trú ẩn, bình thường đến mức Lý An Dân đang đứng ngay trước của văn phòng cũng không hề hay biết, ngay cả biển quảng cáo trên cửa cũng không có, lại nhìn qua chong chóng chỉ hướng mới thấy trên đó có ba chữ được viết bằng sơn đen: "Phúc Bách

https://thuviensach.vn

Thuận”. Trên cửa kính dán ngổn ngang chằng chịt các loại giấy tờ quảng cáo, Diệp Vệ Quân sau khi vào cửa liền mang một tấm bảng đen ra treo lên phía trước, trên đó có ghi một số thông tin về phòng ốc.

Lý An Dân đứng ở ngưỡng cửa không biết là có nên vào hay không, từ mặt tiền của văn phòng môi giới đã thấy nó quá kém, nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng thấy khó mà tin tưởng được. Nếu như là tiệm đồ cổ, dù có lụp xụp thế nào cũng dễ tin, vì càng cũ càng đáng giá, nhưng văn phòng môi giới nhà đất thì phải khác. Ngay cả mặt tiền của văn phòng mà còn sơ sài cẩu thả như vậy thì làm sao có thể lấy được sự tín nhiệm của khách hàng, đúng là không thể nào hiểu nổi.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, không thể đi một chuyến vô ích, Lý An Dân không còn cách nào khác hơn là tiếp tục tiến vào trong. Bên trong văn phòng được thu dọn sạch sẽ chỉnh tề, có tủ quầy, có máy vi tính, bày biện đơn giản mà sáng sủa, vách tường sơn màu xanh nhạt, không dán poster quảng cáo bắt mắt nào, phòng trơ bốn vách, đơn giản vô cùng.

Toàn bộ văn phòng cũng chỉ có một nhân viên là Diệp Vệ Quân, anh ta đứng phía sau quầy, tay trái gõ bàn phím, tay phải lật sổ ghi chép, quả nhiên đúng như trên danh thiếp đã ghi, là nhân tài toàn năng một mình kiêm nhiều chức.

Anh vừa thao tác trên máy tính vừa nói: “Cô cứ ngồi tự nhiên, tôi xong ngay thôi.”

Lý An Dân ngồi trên ghế sô pha độc nhất quay lưng vào tường mà đánh giá khắp xung quanh. Thoạt nhìn từ bên ngoài văn phòng này rất nhỏ, không nghĩ tới bên trong vừa dài lại vừa sâu, thậm chí còn ngăn ra sau trước đàng hoàng. Bên ngoài dùng để kinh doanh, gian trong không khóa, nhìn từ góc này có thể thấy được trong đó có giường có bàn, hẳn là không gian riêng của vị

https://thuviensach.vn

giám đốc này. Nhìn vào sâu hơn nữa, không ngờ trên tường còn có một cánh cửa.

Lý An Dân nhớ ngày còn thơ dại từng một mình tới tiệm làm tóc gội đầu, chỗ ấy cứ như là hang chuột vậy, cửa ra vào thì nhỏ xíu, ấy thế mà bên trong tiệm có đủ các loại cửa ngầm, đằng trước nhìn tưởng là vách tường mà hóa ra đằng sau lại là phòng trống, với Lý An Dân còn bé tí mà nói thì chẳng khác chi là ảo thuật, sau này biết rõ "chân tướng" rồi cô còn thầm đau lòng một phen. Xem ra văn phòng này rất có thể được bố trí giống như tiệm làm tóc kia vậy, cũng không biết đằng sau đó có mấy gian phòng?

Diệp Vệ Quân xử lý chuyện đang làm dở xong mới vào phòng trong pha một ly trà nóng bưng ra cho Lý An Dân, kéo ghế ra ngồi trước mặt cô, đặt sổ ghi chép lên đùi, đi thẳng vào vấn đề: "Cô muốn tìm phòng thế nào?"

"Giá rẻ một chút, có phòng tắm riêng, phòng ốc không nên xấu quá, ít nhất cũng phải có giường và bàn, đúng rồi, phải có bình nóng lạnh, không có bình nóng lạnh là không được, các vật dụng cần thiết cũng phải có, như bếp ga chẳng hạn…" Lý An Dân kể một lèo xong, mới phát hiện ra Diệp Vệ Quân đang nghiêng đầu chăm chú nhìn mình, ánh mắt có chút kỳ lạ, không lẽ điều kiện của cô cao quá hay sao? Thế là cô buột miệng hỏi: "Tìm không được phòng như vậy sao?"

Diệp Vệ Quân ho nhẹ một tiếng, cúi đầu giở sổ ghi chép, nhỏ giọng đáp: "Phòng vừa rẻ vừa thoải mái thì hơi khó tìm đây, ở ghép có được hay không?"

"Tốt nhất là ở một mình, phòng nhỏ một chút cũng không sao, đúng rồi, đừng ở lầu một rất dễ bị mất trộm, tôi học ở đại học Công nghiệp, xa một chút không thành vấn đề, nhưng giao thông phải tiện lợi."

Diệp Vệ Quân cũng không ngẩng đầu lên, loạt xoạt lật từng trang sổ, hỏi bằng chất giọng rất nhà nghề: "… Cô có thể chịu giá bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nhẩm tính, phí ăn ở đi học mỗi năm là một ngàn tám trăm, chia ra mỗi tháng là một trăm năm mươi tệ, cho nên cô cứ theo thực tế mà báo ra con số: “Mỗi tháng một trăm rưỡi.”

“Một trăm rưỡi?” Diệp Vệ Quân như nuốt phải trứng đà điểu, chết nghẹn hồi lâu, mãi sau mới lên tiếng, “Em gái à, cô đây đúng là không cho ngựa ăn cỏ còn bắt ngựa chạy cho nhanh. Thời buổi bây giờ muốn tìm chỗ ở một mình một trăm rưỡi ấy hả, trừ khi là nhà từ thiện hay xây dựng không có giấy phép, điều kiện ăn ở tệ hại, không đảm bảo an toàn mới có giá đó.”

Lý An Dân tự nhủ phòng để ở trong ba năm nhất định không thể qua loa, tất phải giá rẻ mà đẹp. Cô rất thành thật thừa nhận với giám đốc Diệp rằng mình thuộc về giai cấp vô sản, chi phí ăn ở đều do gia đình cung cấp, không thể nào ném tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ qua cửa sổ được, về mặt giá cả nhiều lắm cũng chỉ thêm được năm mươi tệ, gom lại vừa chẵn hai trăm.

Diệp Vệ Quân bị tấm lòng hiếu thảo hiểu chuyện của cô làm cho cảm động, không nhắc tới việc tăng giá nữa mà tiếp tục tìm kiếm, lại loạt xoạt loạt xoạt giở sổ ghi chép, lật từ đầu đến đuôi, lại từ đuôi trở lên đầu, rồi quay qua sau quầy tra máy tính, thái độ chuyên nghiệp này đúng là đáng để cho mấy vị trong nghề phải nhìn vào mà học tập.

Lý An Dân nhàn nhã nhâm nhi ly trà, rất kiên nhẫn ngồi trên ghế chờ đợi, tinh túy của việc ép giá chính là dám ép giá, bên bán mở miệng là nói thách, rồi bên mua cứ phải theo đó ướm ướm trả giá, thế còn không thiệt chết sao? Hơn nữa dù có ép giá thế nào cũng không có chuyện bên bán bị lỗ. Chuyện làm ăn huề vốn nhất định không ai muốn làm, nếu đã làm thì khẳng định sẽ có lời, khác nhau ở chỗ lời được nhiều ít bao nhiêu thôi.

Trong lúc cô còn đang tính toán chi li thì Diệp Vệ Quân đã trở lại, đưa một cuốn sổ tay mở ra trước mặt Lý An Dân, chỉ vào một dòng ghi chép phía

https://thuviensach.vn

dưới cùng, nói: “Đường Thái Hưng có một khu nhà trọ cho công nhân viên chức ở, tầng sáu trên cùng có một căn phòng trống, căn bản phù hợp với yêu cầu.”

Đường Thái Hưng cách Đại học Công nghiệp không xa, Lý An Dân đã từng đi dạo qua đây rồi, hai bên đường có rất nhiều cửa hàng, cũng đáp ứng đầy đủ mọi nhu cầu ăn uống, lúc này cô cũng động lòng, “Tôi muốn xem qua trước một chút.”

Diệp Vệ Quân để sổ lại quầy, cầm chìa khóa đi ra ngoài, “Tôi dẫn cô qua.”

Lý An Dân vội vàng đặt chén trà xuống rồi đi theo sau, Diệp Vệ Quân dẹp bảng hiệu, khóa cửa, đẩy một chiếc xe gắn máy từ trong con ngõ kẹp giữa văn phòng và hầm trú ẩn ra, ném một cái mũ bảo hiểm cho Lý An Dân, vỗ vỗ yên xe, nói: “Lên thôi.”

Lý An Dân cảm thấy con người này có chút gia trưởng độc đoán, cô ôm mũ bảo hiểm đứng yên tại chỗ, lại nhìn qua cánh cửa sắt, cau mày hỏi: “Anh cứ thế đóng cửa văn phòng à? Lỡ như có người tới tìm nhà thì làm sao bây giờ?”

Diệp Vệ Quân không quan tâm cho lắm, cười cười: “Trước nay tôi làm chuyện nào là xong chuyện đấy, cô có thể hỏi thăm gần đây sẽ biết danh tiếng Phúc Bách Thuận vang dội thế nào, có mấy ai mà không giơ ngón tay cái khen ngợi đâu kia chứ? Đa số khách hàng tìm đến đây đều qua giới thiệu cả đấy.”

Anh lại chỉ số điện thoại được dán trên cửa “Tìm không thấy người thì họ sẽ gọi điện cho tôi.”

Lý An Dân nghe anh ta khoe khoang như vậy, không nhịn được mà lẩm bẩm: “Nếu làm ăn phát đạt như vậy thì sao còn không chuyển tới chỗ khác tốt

https://thuviensach.vn

hơn?”

Diệp Vệ Quân sải bước lên xe, cười nói: “Mặt tiền văn phòng này là nhà tôi, không phải vẫn có câu ổ vàng ổ bạc cũng không tốt bằng ổ chó nhà mình đấy thôi? Bề ngoài càng đẹp tiền thuê càng đắt mà, ha ha, tôi còn ưa nơi này lắm đấy, rất có mùi vị nguyên thủy của trấn Bạch Phục. Được rồi, mau lên đây đi.”

Lý An Dân sốt ruột muốn xem phòng, cũng nghe lời đội mũ bảo hiểm ngồi lên sau lưng anh ta, lại đặt túi xách vào giữa hai người để giữ khoảng cách. Diệp Vệ Quân quay đầu liếc một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên, không nói gì, vào số chạy thẳng về hướng cửa đường ngầm.

***

Khu nhà trọ cũ dành cho công nhân viên chức ở đường Thái Hưng mặc dù có chút cũ kĩ nhưng điều kiện cũng không tệ, đi hai bước là tới chợ và siêu thị, tình trạng phòng ốc tốt trên mức quy định, có hai phòng ngủ và một phòng khách, mỗi phòng ngủ có kèm phòng tắm riêng, lại còn có cả gác lửng. Phòng khách có ghế sô pha với tivi, bếp thì có nồi niêu và tủ lạnh, ngoài ban công là máy giặt mini, hơn nữa còn có chăn nệm đang phơi.

Đây mà là phòng trống không ai thuê? Đây rõ ràng là có người ở mà! Mới rồi còn không hiểu vì sao Diệp Vệ Quân lại có chìa khóa phòng này, hóa ra chủ phòng chính là anh ta!

Lý An Dân cảm thấy không tài nào hiểu nổi, khó nhọc lên tiếng: “Ông chủ Diệp… như thế là sao? Đừng nói là anh định đem phòng của mình cho tôi thuê đấy nhé?” Thật là có tinh thần Lôi Phong[4] quá đi, cho dù căn phòng này bài trí chưa được đẹp cho lắm, nhưng chắc chắn có giá không hề rẻ. Phòng như vậy mà chỉ có hai trăm tệ một tháng thì đúng là chuyện không tưởng, ai mà chấp nhận kiểu làm ăn lỗ vốn như thế? Tuyệt đối không thể có chuyện này!

https://thuviensach.vn

[4] Lôi Phong: Là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc, sau khi chết đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng hi sinh vì đồng chí và chiến đấu vì nhân dân.

Ánh mắt Diệp Vệ Quân rõ ràng cho thấy anh ta coi lời cô là nói đùa: "Cô ở trên gác lửng, trên đó có một phòng nhỏ, bình thường tôi cũng không đụng đến, cho cô thuê là được rồi."

Lý An Dân thầm nghĩ con người này nếu không phải ngớ ngẩn thì cũng là thiếu tiền đến đường cùng rồi, có hai trăm tệ mà cũng không tha, mỗi tháng hai trăm tệ thì đâu có nhiều nhặn gì, "Diệp… Ông chủ Diệp, tôi không định… định… cùng với anh…"

"Ở chung." Diệp Vệ Quân giúp cô nói cho hết lời, đóng cửa, đi tới cầu thang mới dừng lại, dùng một loại ánh mắt rất là tế nhị nhìn cô từ trên xuống dưới, "Phòng tắm mỗi tầng một cái, trên gác cũng có, cô cứ coi như nhà hai tầng đi, lên xem thử thế nào?"

Đoán chừng có lẽ là do trong tay anh ta chẳng có căn phòng nào phù hợp nên mới lấy luôn nhà mình cho thuê, nghĩ đến đây, Lý An Dân nào còn cảm giác thích thú với căn phòng này nữa, nhẹ nhàng từ chối ý tốt của ông chủ Diệp, ngay cả giày cũng không thay, liền đi ra ngoài.

Diệp Vệ Quân bước hai bước đã chắn ngay cửa, "Chỉ có hai trăm tệ cho một phòng đơn, với tiêu chuẩn mà cô đưa ra, tôi dám cam đoan có lật tung cả trấn Bạch Phục cũng tìm không được."

Lý An Dân bướng bỉnh nói: "Không thử thì làm sao biết được? Không có chuyện gì là không thể, nói không chừng còn có một căn phòng trống như vậy đang chờ tôi đến đấy."

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân không phủ nhận điều này, bèn cười khẽ, đưa tay vỗ lên vai cô, nét mặt đột nhiên trở nên rất nghiêm túc: “Rồi rồi, cho dù có thì cũng phải mất công đi tìm từng nhà, nhưng liệu cô có thể ở lại cái ký túc xá có ma kia được bao lâu?”

Lời này vừa nói ra, Lý An Dân liền ngớ người, không thể nào, anh ta cũng biết chuyện ma quỷ ở đó ư? Diệp Vệ Quân đặt bàn tay còn lại lên vai cô, khẽ thở dài: “Chuyện Đại học Công nghiệp có ma không phải mới mẻ gì. Cô là sinh viên nơi khác đến, mới đầu không biết cũng là bình thường, cứ dọn đến đây trước đi, khi nào có phòng thích hợp thì tôi sẽ báo cho cô.”

Đổi lại lúc bình thường, Lý An Dân tuyệt đối không do dự mà từ chối, nhưng cứ nhớ đến cảnh tượng tối hôm đó cùng cái cái chết của Vương Giai, cô không kìm được mà ớn lạnh. Diệp Vệ Quân nhìn cũng không giống kẻ xấu làm chuyện phạm pháp, mà cho dù là người xấu thì cũng có cách đề phòng, chứ gặp trúng thứ nhìn không thấy, sờ chẳng ra kia có muốn phòng cũng chẳng biết làm sao. Tóm lại thì ở cùng nhà với một người còn sống sờ sờ vẫn hơn là phải sống chung với thứ mà đến mình cũng chẳng biết là gì kia.

Trừ phòng tắm riêng, gác lửng còn có một sân phơi ngoài trời, trong phòng ngủ có giường đơn, tủ treo quần áo và bàn học, Diệp Vệ Quân nói là đồ của anh ta trước đây đã dùng qua, sau khi mua cái mới thì không nỡ bỏ, tính mang lên gác để dành, dù không có Lý An Dân, anh ta cũng định cho thuê cái gác lửng này, chẳng qua khi chào giá nhất định phải cao hơn so với bây giờ.

Lý An Dân cảm ơn trăm ngàn lần không hết, bằng lương tâm mà nói, điều kiện phòng này tốt hơn ký túc xá rất nhiều, nói là cô thuê một căn phòng, nhưng trên thực tế cả gác lửng với sân phơi chỉ có một mình cô sử dụng. Diệp Vệ Quân không hề lên gác, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh ta rất có quy luật, trừ ngày nghỉ và ngày lễ ra thì luôn đi sớm về trễ, thi thoảng ngẫu nhiên cùng nhau ra ngoài, Diệp Vệ Quân luôn chở Lý An Dân ra bến xe buýt, cũng không thèm hỏi cô có muốn đi nhờ hay không.

https://thuviensach.vn

Ngoại trừ có chút gia trưởng ra, con người Diệp Vệ Quân không khó tính cho lắm, cũng có thể nói là hiền lành dễ mến, điều hiếm thấy ở anh ta là rất ưa sạch sẽ, quần áo trên người vừa thay ra liền giặt, chưa bao giờ vứt lung tung, tuần nào cũng phải quét dọn nhà cửa một lần. Anh nói những thói quen này đều được hình thành trong quân ngũ.

Lý An Dân có chút hoang mang, cô xác định lại lần nữa, hôm đó người cô gặp ở ga xe lửa là Diệp Vệ Quân không lầm lẫn đi đâu được, anh ta mặc đồ thường chứ không phải quân phục, vậy anh lính kia lẽ nào chỉ là ảo giác thôi sao? Mới đầu cô rất để ý chuyện này, còn cố ý đến bệnh viện khám thử, kết quả kiểm tra đều rất bình thường, bác sĩ nói có thể là do thay đổi hoàn cảnh dẫn đến ảo giác, tạo thành rối loạn nhận thức, trong đó các loại nhân tố tác động bao gồm những điều mắt thấy tai nghe, ký ức, áp lực tâm lý chẳng hạn, thường thì sẽ không kéo dài quá lâu, một khi thích ứng thì sẽ hết.

Kể từ khi dọn ra ở trọ, cuộc sống sinh hoạt hằng ngày trôi qua hết sức bình dị và thoải mái, thứ ảo giác kia không xuất hiện thêm lần nào, Lý An Dân cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, thậm chí còn cho rằng cảnh tượng ma quái nhìn thấy trong ký túc xá cũng là triệu chứng của rối loạn nhận thức mà thôi. Có lẽ là do quá nhiều chuyện trùng hợp đan xen với nhau, mới khiến người ta xâu chuỗi sự việc cùng với rủi ro gặp phải quy hết do bàn tay ma quỷ mà thành.

Trong lúc cô sắp vượt qua bóng ma tâm lý thì lại xảy ra chuyện. Lý An Dân và Hoàng Lệ Quyên học cùng khoa Mỹ thuật tạo hình, buổi chiều đang trên lớp thì cô ấy đột nhiên kêu gào rồi lao khỏi phòng vẽ, cứ như phát điên mà chạy bán sống bán chết, trượt chân khỏi lan can tầng hai, ngã gãy mất một chân.

Lý An Dân đi thăm bệnh cùng với Cao Hàm, vừa thấy Hoàng Lệ Quyên liền sợ hết hồn. Cô bạn đã hoàn toàn không còn tỉnh táo, hai mắt trắng dã,

https://thuviensach.vn

miệng sùi bọt mép, vẻ mặt ngây dại, ai nói gì cũng không thèm để ý, chỉ ôm gối vào trong ngực mà đưa qua đưa lại, cứ như thể đang ru con.

Lý An Dân ngửi thấy trên người cô một mùi hoa quế ngọt đậm, trong đó còn lẫn cả mùi ngầy ngậy của tinh dầu, không giống như hương hoa tự nhiên. Trước khi các cô rời đi, Hoàng Lệ Quyên đột nhiên nhảy xuống giường, túm lấy áo Lý An Dân mà gào khàn cả giọng: "Cô ta theo tới rồi! Vương Giai mới chết cũng tới rồi, cứu tớ, cứu tớ! Tớ mà chết là đến phiên các cậu! Ai cũng không thoát! Các cậu phải cứu tớ! Nhất định phải cứu tớ! Tớ không muốn giống Vương Giai… Tớ không muốn chết!!!"

Lý An Dân vĩnh viễn sẽ không quên được vẻ mặt Hoàng Lệ Quyên khi đó, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng, lại toát lên khát vọng muốn sống mãnh liệt. Cô túm chặt tay Lý An Dân mãi không buông, móng tay bấm sâu vào da thịt, cứ như đang bám vào cọng rơm cứu mạng. Lý An Dân cũng hi vọng mình là cọng rơm cứu mạng kia, nhưng đối với tình trạng của Hoàng Lệ Quyên thì cô cũng chẳng có cách nào, không biết phải làm sao mới có thể giúp cô bình tâm trở lại.

Cũng giống như Vương Giai khi trước, bác sĩ nói là do tâm thần phân liệt, Hoàng Lệ Quyên lúc thì ngây dại, có lúc lại phát điên, khi loạn trí thì bê gối đung đưa, lúc phát rồ lên thì dùng móng tay cào cấu khắp người. Nghiêm trọng nhất là có một lần cô dùng dao gọt hoa quả đòi chặt tay của mình, khóc lóc nói là muốn cắt bớt đỏ trên người, nhưng ngoài cô ấy ra, không ai có thể thấy được cái bớt đỏ ấy thế nào.

Đêm hôm đó, Lý An Dân thăm bệnh xong về nằm trên giường trằn trọc không yên, muốn xuống bếp uống nước nhưng bên ngoài không có đèn, cô cũng không dám đi ra ngoài. Cũng chẳng thể nào khác được, ngày trước không tin ma quỷ gì hết, dù đi đường ban đêm cũng không sợ, bây giờ thì khác rồi, gió thổi cỏ lay cô cũng giật mình nghĩ tới ma.

https://thuviensach.vn

Vừa trở mình thì lại nghe dưới lầu có tiếng mở cửa, Lý An Dân nhảy xuống giường, chạy ra mở hé cửa, thò đầu cất giọng hỏi: “Anh Vệ Quân, sao về sớm vậy?”

Giọng nói của Diệp Vệ Quân vang lên từ bên dưới: “Không còn sớm nữa rồi, cô chưa ngủ sao?”

Trong nhà có người khác hẳn với ở một mình, sau khi Diệp Vệ Quân về, Lý An Dân cũng bạo gan hơn, mở cửa chạy xuống lầu. Diệp Vệ Quân đang nấu nước dưới bếp, vừa thấy cô liền nhíu mày: “Trời lạnh thế này, buổi tối phải mặc thêm áo, không là cảm ngay đó.” Anh vừa nói vừa cởi áo khoác ra choàng lên vai cô.

Hành động giống như một người anh trai của Diệp Vệ Quân khiến cho Lý An Dân cảm thấy xúc động vô cùng, cha cô dường như không hề ưa thích đứa con gái này, dù năm nào cũng về thăm song mặt mày lạnh lẽo như tiền, không nói với cô lời nào. Từ nhỏ Lý An Dân đã không cảm nhận được tình thương của cha, lúc nào cũng khao khát được cùng cha chơi đùa giống như những đứa trẻ khác. Sự quan tâm của Diệp Vệ Quân hắn là có cái gì đó rất giống tình yêu của cha mẹ, tận tình chăm lo, hỏi han cô ân cần vô cùng. Nếm được vị ngọt của tình thương rồi, Lý An Dân cũng chẳng còn muốn dọn đi.

***

Nếu là ngày thường, Lý An Dân đã đi ngủ từ sớm rồi, hai người cũng hiếm khi gặp nhau. Diệp Vệ Quân thì thường đi ngủ trễ, hôm nay Lý An Dân lại chưa buồn ngủ, cứ vậy mà mỗi người một ly trà sữa nóng, ngồi sóng vai trên ghế sô pha xem tivi.

Vừa nhấn nút bật lên, một cái mặt ma nữ thình lình nhảy ra, choán hết cả màn hình, Lý An Dân giật nảy mình hét toáng lên, lập tức quay lại vùi đầu vào lưng ghế sô pha. Đùa kiểu gì ác vậy, vừa mới an tâm một chút đã bị dọa cho

https://thuviensach.vn

mất hồn mất vía, đêm hôm khuya khoắt mà còn chiếu phim ma, kẻ nào sắp xếp tiết mục chương trình cũng quá là thất đức.

Diệp Vệ Quân vội vàng tắt tivi, tử tế đỡ cô dậy: “Cô sao thế? Sợ đến mức này à…”

Lý An Dân gật đầu, nói không chừng sắc mặt cô bây giờ chẳng khá hơn con ma nữ trên tivi khi nãy đâu. Cô đem chuyện đã xảy ra gần đây tóm tắt lại một lượt, khi nói xong tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Có người để thổ lộ tâm tình quả nhiên rất tốt, Cao Hàm bây giờ đã bị dọa sợ đến mức không bao giờ dám đề cập đến những vấn đề liên quan tới chuyện này. Mà Lý An Dân cũng chỉ có thể tự mình bảo mình tất cả đều là do vô tình trùng hợp hay ảo giác này nọ, nhưng lời nguyền mà Hoàng Lệ Quyên đã nói vẫn cứ quanh quẩn trong đầu, cô cho rằng mình phải làm cái gì đó, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Tôi thực sự không biết phải lí giải tình huống lúc này thế nào, nếu nói là do vấn đề thần kinh thì sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Bệnh tình của Vương Giai với Hoàng Lệ Quyên y hệt nhau, ngay cả ảo giác xuất hiện cũng tương tự, bác sĩ bảo là do tâm thần phân liệt, nhưng không lẽ bệnh tâm thần phân liệt mà cũng lây ư? Tôi nghi thực sự có cái gì đó mờ ám, anh nói xem, anh có tin trên đời này có ma hay không?”

Diệp Vệ Quân dùng thìa khuấy ly trà sữa, trầm mặc đôi chút rồi khẽ nói: “Tin chứ, về phần có phải bị nguyền rủa hay không thì khó mà xác định. Thời nay định nghĩa về ma quỷ cũng quá hẹp, bản thân tôi cảm thấy Vương Sung[5] có bàn luận, giải thích về ma quỷ tương đối chính xác, quỷ chính là vật sống lâu năm mà thành tinh. Còn theo như những gì cô nói, bạn của cô chắc hẳn là bị âm hồn đeo bám rồi.”

[5] Vương Sung (27 – 97), là nhà vô thần luận, nhà triết học duy vật nổi tiếng thời Đông Hán, tên tự là Trọng Nhiệm, người ở Cối Kê, tỉnh Chiết Giang.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là ai cũng chĩa mũi dùi về phía người chết, mặc dù cô quản lý không chịu nói thật, nhưng cái kim trong bọc ắt có ngày lòi ra. Ký túc xá Đại học Công nghiệp từng bị sập, ban giám hiệu nhà trường công bố với bên ngoài là do tiến hành tu sửa thường niên, tất nhiên là chỉ giấu được với người không biết, đặc biệt là sinh viên nơi khác đến học. Lý An Dân không rõ chi tiết cụ thể thế nào, chỉ nghe nói có sinh viên bị mất mạng trong sự cố lần này, từ đó về sau mới rộ lên tin đồn ký túc xá có ma, tiếng là hay xảy ra chuyện kỳ quái, thật ra thì hơn phân nửa chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt ngoài ý muốn, cũng không ảnh hưởng tới mạng người.

Lý An Dân dò hỏi quanh vùng về chuyện Đại học Công nghiệp lúc trước, còn mượn máy tính của Diệp Vệ Quân tra cứu trên mạng, tin tức liên quan vô cùng ít ỏi, ở trong ký túc xá trên cơ bản đều là sinh viên ngoại tỉnh, đất thì còn nguyên đó nhưng người lại tựa mây bay, sinh viên năm xưa dù chỉ một người cũng không thấy tăm hơi.

Bệnh tình của Hoàng Lệ Quyên càng lúc càng nặng, thậm chí còn đến độ không thể tự mình ăn cơm. Cao Hàm thì cả ngày nghi thần nghi quỷ, hiển nhiên là do áp lực quá lớn, cứ tiếp tục như vậy sợ rằng không cần ma ám, chẳng bao lâu cô ấy cũng suy sụp tinh thần.

Trong lúc Lý An Dân đang sứt đầu mẻ trán thì bên Diệp Vệ Quân lại có đầu mối. Anh tìm được vị quản lý trước kia, người này tên là Ngụy Quảng Ninh, năm nay sáu mươi hai tuổi, trước mắt đang ở với vợ tại một thôn nhỏ gần trấn Bạch Phục. Khi ông ta còn làm quản lý, Đại học Công nghiệp tách ký túc xá nam nữ ra thành hai khu riêng biệt, sáu năm trước ký túc xá hiện tại vẫn còn là ký túc xá của nam, sau này trong vùng kêu gọi “Sử dụng tài nguyên đất một cách khoa học, phục vụ phát triển kinh tế địa phương”, thì phần lớn đất đai mới bị trưng thu để mở rộng công thương nghiệp. Trong thời kỳ đó có rất nhiều trường buộc phải thi hành chế độ phân chia ký túc xá nam nữ, vì thế mà

https://thuviensach.vn

Ngụy Quảng Ninh mới xin nghỉ hưu sớm để về quê, chuyển giao công việc lại cho cô quản lý bây giờ.

Hai người tìm tới một thôn nhỏ vùng núi tên là thông Tử Hiếu, trong khe Kiếp Long bên rìa Thái Hành Sơn, tuy nói là cách trấn Bạch Phục không xa, nhưng đi xe buýt đến nơi cũng mất hơn bốn giờ. Đoạn hẻm núi này chưa được khai phá làm đường, đường sá gập ghềnh khó đi, ngay cả xe buýt cũng không vào được. Sau khi xuống xe, hai người phải thay đổi phương tiện mấy lần, lại đi bộ một quãng dài mới tìm được tới thôn.

***

Sau khi vào núi, Diệp Vệ Quân vẫn im lặng không nói, chỉ ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh, Lý An Dân không nhịn được mới hỏi: “Sao thế, chỗ này có gì kỳ quái ư?”

Diệp Vệ Quân hất hàm: “Theo như phong thủy mà nói, Kiếp Long ở vào thế núi hạng hung, nhánh chính không hiện rõ hình thế mà nhánh phụ lại quá nhiều, sơn thôn thì dựng ngay chỗ xẻ đôi thân rồng. Như vậy đúng là nguy hiểm nhất, lập dương trạch ở đây thì chân khí dễ bị phân tán, vận người suy kiệt, một khi hạ táng thì tích tụ âm khí, tù đọng mà không thoát…”

Nói nhiều như vậy nhưng thực ra chỉ có mỗi một ý, đất này có phong thủy không tốt, Lý An Dân chỉ quan tâm duy nhất một chuyện là: “Điều này thì có quan hệ gì với việc chúng ta tìm người?”

Diệp Vệ Quân trầm ngâm nhìn vào bên trong thôn một chút, nheo mắt lại: “Khó nói lắm, chúng ta tìm người trước vậy.”

Vừa mới tới đầu thôn, hương hoa quế đã cuốn đến tận nơi. Đáng ra mùa này hoa quế phải rụng hết rồi mới đúng, vậy mà hương hoa ở đây lại nồng đến mức phát sặc. Lý An Dân bịt mũi, hết nhìn Tây lại nhìn Đông, thôn này rất cổ

https://thuviensach.vn

xưa, nhà cửa đều được làm bằng gỗ, ngõ ngách quanh co chật hẹp, phần lớn các gia đình gắn bó với một căn hộ sau trước mấy gian, tường vôi bên ngoài bôi vẽ quảng cáo lung tung, đại loại như cao rắn Vương Xuân, hồ đào núi, dầu hoa quế vuốt tóc…

***

Càng vào sâu thì hương hoa càng sực nức, ngoài mùi hoa quế còn có cả mùi tinh dầu, giống như là có người dùng dầu hoa quế vuốt tóc, chẳng qua khó ngửi hơn tưởng tượng rất nhiều. Dầu hoa quế bà nội làm vuốt tóc ngửi thấy mát lạnh ngọt thơm, còn loại dầu hoa quế này lại chen lẫn trong đó vị vẩn đục thối rữa, cứ như là mùi dầu hết đát bị biến chất.

Đang đi, bỗng nhiên có mấy phụ nữ trong thôn từ hai bên xúm lại, người nào người nấy ôm trong tay một cái hòm gỗ, cất tiếng rao chào mời ồn ã không ngừng. Các cô nói tiếng địa phương, Lý An Dân nghe không hiểu được bao nhiêu, lại thấy trong hòm bày ra đủ các loại túi đựng nào là măng xé nhỏ, nhân hồ đào rồi cả chai nhựa chứa dầu hoa quế dán nhãn Tiểu Vạn Xuân, xem ra là đang chào hàng đây mà.

Diệp Vệ Quân dùng tiếng địa phương nói với các cô mấy câu, ngữ điệu của anh tương đối chậm rãi, Lý An Dân vừa nghe vừa đoán cũng mang máng hiểu được ý tứ đại khái, hình như là đang hỏi đường. Mấy phụ nữ trong thôn đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều nhếch miệng cười, dường như không hề có ý định trả lời, sau đó tiếp tục lôi kéo chào mời mua hàng. Cuối cùng Diệp Vệ Quân phải mua cho mỗi người một ít thì các cô mới vừa lòng mà chỉ đường cho.

Mấy cô gái này mặt đỏ hồng hồng, hai bên má lại càng đỏ hơn, người ta vẫn gọi là “má hồng nhà quê”, nhưng ánh mắt các cô lại đục ngầu bụi bặm, thiếu hẳn sự chất phác giản dị của con gái nông thôn, thay vào đó là cái sắc xanh sáng lạnh. Những người trong thôn đang qua lại cũng nhìn hai người với

https://thuviensach.vn

ánh mắt không tốt chút nào, hệt như đang nhìn một đám quái vật ngoài hành tinh.

Lý An Dân theo bản năng nhích lại gần phía Diệp Vệ Quân, nói nhỏ: "Làm anh tốn kém quá, chỗ này đúng là không tốt." Một túi măng tới hai mươi tệ, nhân hồ đào mang tiếng là mọc dại tự nhiên, thế mà lại được rao giá những gần sáu mươi tệ, cái gì cũng đắt đến thái quá. Mấy người này ngay từ đầu đã muốn nhân cơ hội mà vặt lông con dê béo, tóm được một cái là làm thịt ngay, chém ngọt vô cùng, Diệp Vệ Quân chuyến này hao hết hơn ba trăm tệ, đúng là bị lột cho sạch sẽ.

Diệp Vệ Quân kéo tay cô bước đi thật nhanh, vừa đi vừa nói: "Đất này nằm trọn trong thung lũng dưới đáy khe, thế núi hai bên hiện ra như bị bổ đôi rồi lật ngược, dưới rộng trên hẹp, trước sau lại có ao nước tù đọng mà không lưu động ngáng đường, người ở đây lâu ngày khí xấu dễ tụ lại thành tật ác, đi theo con đường bàng môn tà đạo."

Lý An Dân chưa hề nghiên cứu về phong thủy, chỉ biết đem lời nói của Diệp Vệ Quân hiểu thành một ý: Người ở thôn này không được tốt. Điều này thì cô tỏ ra hết sức tán thành, mấy phụ nữ trong thôn kia căn bản chỉ bậy chỉ bạ, chẳng thật thà một xíu xìu xiu nào cả, hại hai người họ phải đi một vòng. Đến lúc đầu óc choáng váng thì mới thấy được mấy con số thứ tự viết bằng phấn trắng nằm xiên xiên xẹo xẹo trên một bức tường xây bằng đá, trên cổng có treo một bức hoành phi, đề năm chữ lớn như rồng bay phượng múa: "Bách thiện hiếu vi tiên[6]".

[6] Bách thiện hiếu vi tiên: Trăm điều thiện lấy hiếu làm đầu.

Ngụy Quảng Ninh là một ông lão đen đúa gầy gò, ngoài sáu mươi nhưng thoạt nhìn lại như một ông già bảy tám chục tuổi, tóc bạc da mồi, lưng còng đến nỗi không tài nào đứng thẳng, trên lưng hệt như đang cõng thêm một cái bướu gù, hai mí mắt sụp xuống không có chút tinh thần nào cả.

https://thuviensach.vn

Lúc hai người Lý An Dân tìm đến thì ông ta đang ngồi trong sân hút thuốc, thấy người lạ ghé nhà vẫn không nhúc nhích, mí mắt chỉ khẽ nâng lên, từ mũi thở ra hai luồng khói trắng, ánh mắt đục ngầu nhìn về phía bên này.

Diệp Vệ Quân đưa quà gặp mặt ra trước. Ngụy Quảng Ninh thời còn làm quản lý trong trường từng ở chung phòng với một lao công, từ chỗ người lao công đó Diệp Vệ Quân mới có được manh mối, ngoại trừ tên họ địa chỉ, còn biết được sở thích của ông ta, quà tặng vừa đưa chính là hai bao thuốc. Lão Ngụy nhận thuốc rồi thì mặt mày hớn hở, niềm nở rước cả hai vào trong nhà ngồi, khác hẳn với vẻ lạnh lùng khi trước.

Mùi dầu bôi tóc ở trong nhà nồng hơn rất nhiều, dưới đất chất thành đống, toàn là chai nhựa hoặc hộp tròn chứa dầu bôi tóc. Ngụy Quảng Ninh nói nhà ông ta lúc trước chuyên buôn bán dầu bôi tóc, từng ôm giá gỗ bán hàng vào Nam ra Bắc, có một vườn quế ở phía tây bắc của thôn. Trong thôn nhà nào cũng trồng cây hoa quế như một tập quán, có đợt, dầu hoa quế do thôn họ làm ra bán chạy vô cùng, nhưng thời buổi bây giờ người dùng dầu bôi tóc vô cùng hiếm, ngoại trừ làm xong rồi tự sử dụng luôn thì đôi lúc vẫn có ông chủ mạng lưới chuyên bán hàng nội địa đến thôn để nhập hàng.

Trong lúc ông ta giới thiệu sản phẩm nhà mình, Lý An Dân không đủ kiên nhẫn để nghe mà bắt đầu đánh giá xung quanh, phòng ốc mặc dù cũ kĩ nhưng diện tích không nhỏ, có thể xem như là một hộ giàu trong thôn. Gian nhà chính vô cùng rộng rãi, hai bên còn có hai phòng nhỏ, gian phòng trước mặt dường như đang có người, Lý An Dân nghiêng mình ngó vào trong quan sát, chỉ thấy có hai người một đứng một ngồi đang quay mặt hướng vào bàn trang điểm, đưa lưng về phía cửa. Người đứng là một phụ nữ rất mảnh mai, mặc áo hoa ngắn tay cùng quần lưng rất không hợp thời tiết, hai bím tóc to dày đen nhánh buông dài chấm eo, đang chải đầu cho cụ bà ngồi ở trước, động tác nhẹ nhàng tỉ mỉ. Chiếc lược bí từ trán chầm chậm chải xuôi xuống dưới, từng đường từng đường lược, từ trái sang phải rồi lại từ phải sang trái, kiên trì chải vuốt rất có

https://thuviensach.vn

trật tự. Cụ bà đầu tóc hoa râm, thân thể bị người phụ nữ che khuất hơn phân nửa, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy vầng trán nhăn nheo, da dẻ ngăm đen, nơi chân tóc có vẻ ươn ướt sáng bóng.

Ngụy Quảng Ninh cũng thò đầu nhìn vào trong, cười nói: “Mẹ tôi đấy, chín mươi tám tuổi, là quý nhân của thôn, xương cốt vẫn còn cứng cáp lắm! Hai năm nữa là đại thọ trăm tuổi của bà rồi!” Lời nói lộ rõ vẻ tự hào, từ cái tên Tử Hiếu của thôn bọn họ là biết chỗ này vô cùng hiếu thuận, có thể nuôi mẹ già đến gần trăm tuổi, đứa con này đúng thật có thể tự hào một phen rồi. Hơn nữa nét mặt vinh dự chân thành như vậy, hẳn chính là một người con vô cùng có hiếu, Lý An Dân cũng thay đổi cách nhìn với ông lão này.

Đợi ông ta nói xong rồi Diệp Vệ Quân mới không nhanh không chậm thuật lại ý định khi đến đây. Ngụy Quảng Ninh giống như một con vượn khom mình ngồi trên ghế, ngón tay gõ nhịp nhàng lên bàn, con ngươi đảo quanh vài vòng, vừa ngẫm nghĩ vừa nói: “Là đoạn giữa lầu hai bị sập, lúc ấy tôi đang kiểm tra phòng dưới lầu, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, trước mặt đã sập xuống một mảng lớn, khi ấy tôi còn nghĩ… May mà trong ký túc xá không có ai, không thì có thể gặp nạn rồi.”

Diệp Vệ Quân thoáng nhíu mày rất nhẹ gần như không thể nhận ra: “Trong ký túc xá không có ai sao?”

Đôi mắt như bị che phủ bởi một lớp màng mỏng màu vàng của Ngụy Quảng Ninh lại xoay chuyển, ông ta liếm liếm môi dưới, nhếch miệng nói: “Tất nhiên là không có ai, trước đêm Giao thừa mừng năm mới mà, hẳn phải về nhà hết rồi.”

Lý An Dân hỏi tiếp: “Vậy lúc ông giao việc lại yêu cầu người ta phải bật kinh Phật để làm gì?” Nhìn ông ta cũng không giống Phật tử.

https://thuviensach.vn

Ngụy Quảng Ninh cười khà khà, nói: “Cô đây không biết, lúc xây trường đào móng moi ra được không ít thi thể. Ký túc xá đó xây trên chỗ người chết nằm, có khác gì một cái nắp quan tài đâu? Giám hiệu nhà trường phong tỏa không cho tin tức lọt ra ngoài, chẳng mấy ai biết chuyện này. Lúc tôi làm quản lý cũng không dám nói lung tung, ra đường kiếm miếng cơm ăn không dễ, chuyện gì không thể nói thì không nói, chỉ có thể giữ ở trong lòng. Trong ký túc xá thường xuyên xảy ra chuyện quái gở, cũng như chuyện sập nhà mà các cô đã hỏi, sau này tôi mới lên chùa xin bùa cầu an, nhắc tới chuyện này, sư trong chùa tặng tôi một cuộn băng kinh Phật. Ha ha, không cần phải nói, đúng là linh nghiệm thật, kể từ khi bật kinh Phật lên thì không còn xảy ra chuyện gì quái gở nữa.”

Ông ta hắng giọng một cái, hai tay chà chà lên đùi, thở dài, nói tiếp: “Tôi đây làm quản lý cũng không ít năm, dù nghỉ việc rồi nhưng trong lòng vẫn nhớ, trước khi đi lại lặng lẽ đem bí mật vẫn giấu kín của ký túc xá kể lại cho thím họ Vương, cô ta lại cười chê tôi mê tín. Mà đúng rồi, sao cô cậu lại hỏi chuyện ký túc xá? Vừa xảy ra chuyện gì sao?”

Lý An Dân đang muốn kể lại, lời còn chưa kịp phát ra thì Diệp Vệ Quân đã mở miệng nói trước: “Cũng không có gì, chúng tôi ở trong ký túc xá đó, gần đây lại xảy ra ít chuyện, nghe đồn oan hồn của sinh viên đã chết trong tai nạn sập nhà kia hiện về quấy phá, nhưng người quản lý bây giờ thì hỏi gì cũng không biết, thế nên chúng tôi mới phải tìm tới cụ đây.”

Lý An Dân nhìn anh một cái, ngậm miệng không nói lời nào. Ngụy Quảng Ninh cầm tẩu thuốc đưa lên miệng hút vài hơi, chép chép miệng, “Hồn ma sinh viên nào? Làm gì có chuyện đó? Lão Ngụy tôi tự tay lật từng phòng ra xem mà, làm gì có chứ? Mà nếu như có oan hồn thật đi chăng nữa, thì ngày nào cũng bật kinh tụng Phật không phải là được siêu độ luôn rồi sao? Tám, chín phần mười là thím Vương không nghe lời tôi, lúc về nói cô ta làm theo đúng như lời tôi dặn là đảm bảo không có việc gì nữa.”

https://thuviensach.vn

Nghe vậy rồi, Diệp Vệ Quân cũng không hỏi nữa, lại hàn huyên mấy chuyện lặt vặt trong gia đình ông lão. Nói linh tinh trên trời dưới biển, từ lịch sử phong tục trong thôn rồi lại tới chuyện xưa năm cũ của nhà họ Ngụy. Thì ra lão Ngụy là tấm gương đạo hiếu trong thôn, tấm hoành phi treo trước cổng chính là do trưởng thôn tự tay trao tặng, vinh dự vô cùng.

Ngụy Quảng Ninh trước sau cưới đến hai bà vợ, vợ cả chết sớm, vừa mới lấy nhau chưa tới hai năm đã bệnh nặng rồi qua đời. Nghe nói thuở còn sống bà ấy nổi tiếng là dâu hiền trong thôn, đáng tiếc là cái bụng mãi chẳng thấy động tĩnh gì, đến lúc chết vẫn không sinh nổi một đứa con cho nhà họ Ngụy. Người vợ nhỏ là con gái của trưởng thôn, sinh cho nhà họ Ngụy hai người con trai. Sau khi vợ sinh con rồi thì Ngụy Quảng Ninh mới lên trấn Bạch Phục tìm việc, hiện tại con trai lớn của ông đang đi làm, anh con thứ thì đi học trong thị trấn. Hai vợ chồng không phải lo ăn lo uống, chỉ việc sống yên ổn ở nhà phụng dưỡng mẹ già, đồng thời cũng dưỡng già luôn. Lý An Dân cảm thấy cuộc sống có thể được như vậy là quá tốt rồi, không cần phải sang giàu phú quý, chỉ cần ít nhất được sống an nhàn, bình bình đạm đạm mới là sống thật.

Câu chuyện càng lúc càng xa rời trọng điểm, Diệp Vệ Quân dường như cũng quên hẳn mục đích khi tới đây, hứng chí bừng bừng mà tán dóc cùng Ngụy Quảng Ninh về phong thổ bản địa. Lý An Dân yên lặng lắng nghe, mấy lần tính cắt ngang mà đành nhịn lại, cụ bà và người con dâu trong phòng vẫn cứ chải tóc hoài không nghỉ. Ánh dương bên ngoài hắt vào trong sân, nhuộm cảnh vật thành một màu xám tro lạnh lẽo, lão Ngụy thở ra một ngụm khói, nhưng lại không hề ngửi thấy mùi khói, chỉ thấy mùi hoa quế nức mũi, xông thẳng vào trong đầu, ngửi lâu một tí liền chóng mặt.

Gió rít ào ào xông thẳng tới, thổi vào sau gáy, Lý An Dân cảm thấy lạnh cả người, bất giác kéo lại cổ áo, nhích tới bên cạnh Diệp Vệ Quân. Cô không có hứng thú với câu chuyện mà hai người đang nói, cảm giác nhàm chán vô cùng nên bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, trong cơn mơ màng, cô dựa đầu lên vai Diệp Vệ Quân, hai mắt khép mở vài lần rồi chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, trong cơn mơ chỉ cảm thấy cơ thể càng lúc càng lạnh, cứ như thể thân nhiệt đang không ngừng hạ thấp. Cô quẫy người một cái, lại cảm giác như có người đang vỗ vào má của cô, giọng nói trầm thấp khó nghe như thể đang vang lên trong nước vậy, mơ hồ dội lại bên tai: “Em gái à, không được ngủ, tỉnh dậy mau.”

Lý An Dân mở mắt ra, thứ đầu tiên lọt vào trong mắt chính là gương mặt khuất sáng của Diệp Vệ Quân, cô ngỡ ngàng giây lát, nhưng nguyện vọng được ngủ tiếp thoáng cái đã tiêu tan, bởi vì cô phát giác ra mình đang nằm trong ngực Diệp Vệ Quân, mà trên người còn đang đắp áo khoác của anh. Tình cảnh như vậy đúng là xấu hổ, Lý An Dân mới đầu cảm thấy tim đập loạn cả nhịp, rồi lập tức đứng dậy lùi về sau nửa bước, đang muốn kiếm chuyện gì nói để thay đổi không khí, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên, cảnh sắc xung quanh đã khiến cô hoàn toàn ngẩn ngơ.

Không phải cô đang làm khách ở nhà lão Ngụy sao? Đây là nơi nào? Đá vụn chất thành đống trước mặt, ngoảnh đầu là thấy tường đổ khắp nơi, gió thổi qua mặt đất khiến cát bụi bay đầy trời, làm cho cảnh vật xung quanh lúc ẩn lúc hiện, vẻ hoang vắng thê lương cũng vì thế mà tăng lên mấy phần.

Lý An Dân dụi dụi mắt, quay sang nhìn Diệp Vệ Quân để xác định lại lần nữa: “Không phải chúng ta tới thôn Tử Hiếu, vào nhà lão Ngụy hay sao? Đây là nơi nào?”

Diệp Vệ Quân ngồi trên cọc gỗ, hất hàm về phía trước: “Trước mặt chính là thôn đấy thôi, nửa năm trước chỗ này xảy ra một vụ lở núi nghiêm trọng, thôn Tử Hiếu cũng bị đất đá vùi lấp phá hủy mất rồi, do tai nạn xảy ra lúc nửa đêm, cả thôn trên dưới không người nào may mắn sống sót.”

Lý An Dân đứng chôn chân, toàn thân lạnh lẽo, hơi lạnh từ dưới chân bò lên từng đợt một, cô há hốc miệng, khó khăn lắm mới nói nổi thành lời:

https://thuviensach.vn

“Vậy… Khi nãy chúng ta vào trong thôn, bị lừa mua hàng giá cao, rồi còn vào nhà lão Ngụy tán gẫu với ông ta… Mọi chuyện gặp phải trong thôn, đều là giấc mơ của tôi thôi sao?”

Diệp Vệ Quân không trả lời cô mà mặc lại áo khoác, móc một mớ giấy tiền từ trong cái túi lớn ra rồi quẹt diêm lên đốt, cánh tay vung lên, giấy tiền cũng theo gió bay đi tứ tán giữa không trung, hóa thành tro bụi. Làm xong chuyện này, anh ta mới nhìn về phía Lý An Dân: “Tôi trả tiền cho các cô ấy bằng cách này, hai bao thuốc lá tặng lão Ngụy cũng y như vậy.”

“Như vậy… là sao?” Lý An Dân trợn tròn hai mắt, dường như có thể hiểu được, nhưng theo bản năng vẫn cố chống lại mớ ý nghĩ đó.

Diệp Vệ Quân đứng lên, bước tới cạnh cô, nhếch môi cười: “Không phải tôi đã nói mảnh đất này mang thế hung, âm khí lâu ngày chỉ tụ mà không tán đấy thôi? Cô thử nhìn lên trên mà xem.”

Lý An Dân nghe theo ngẩng đầu nhìn trời, vừa rồi cô còn không để ý, lúc này ngước lên mới thấy bầu trời trên cao tựa như một đường chỉ mảnh, thế núi hai bên nghiêng hướng vào trong, giống như một cái hồ lô bọc vùng đất hoang vu này vào giữa. Lớp đất quanh sườn núi lâu ngày đã hóa thành cát bụi, theo gió thổi tung tạo thành một lớp sương mù dày đặc, ánh mặt trời bị che khuất lúc ẩn lúc hiện, đứng ở dưới đáy hồ lô hoàn toàn không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Được cái đầu óc Lý An Dân cũng khá nhanh nhạy, vì chuyện của Hoàng Lệ Quyên mà cô phải tra cứu không ít chuyện ma quái quỷ thần. Diệp Vệ Quân nói âm khí khó tan, còn bảo cô quan sát địa hình, cô liền cả gan phỏng đoán ý nghĩa hàm chứa ở trong đó: “Bởi vì âm khí không tan, dương khí không chạm đất, cho nên… rất dễ gặp ma giữa ban ngày.”

https://thuviensach.vn

Cô thật hi vọng Diệp Vệ Quân bác bỏ, thà rằng coi đó như là mơ còn thoải mái hơn là nói vừa nhìn thấy ma, dù cho mọi chuyện vẫn còn hiện rõ mồn một ngay trước mắt, chân thực đến mức khiến bản thân cô cũng không thể nào xem như chỉ là một giấc mơ.

Trên mặt Diệp Vệ Quân lộ rõ vẻ ngợi khen trẻ con đúng là dễ dạy: "Dân trong thôn chết trong tình trạng chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, họ còn không biết rằng mình đã chết, sau khi bị đất đá vùi lấp, cuộc sống sinh hoạt của họ vẫn không ngừng lặp lại, là một đám linh hồn bị âm khí này trói buộc quanh quẩn một chỗ trên con đường âm dương."

Lời nói nghe sao mà buồn bã, Lý An Dân không khỏi bùi ngùi theo: "Nếu đúng như anh nói thì bọn họ thật đáng thương."

Diệp Vệ Quân cười khẽ một tiếng, nhặt một bình dầu bôi tóc dưới đất mà tung lên tung xuống: "Thiên tai nhân họa, đó là số mệnh."

Lý An Dân phát hiện trên cổ tay anh có một vết xước cỡ hai đồng tiền xu, rách cả da, còn đang rỉ ra máu mới vội vàng kéo tay anh lại: "Anh bị thương à?"

"Không sao đâu, khi nãy không cẩn thận bị quệt trúng." Diệp Vệ Quân rút tay về, kéo ống tay áo che lại vết thương, "Đi thôi, còn phải tới chỗ khác để xác nhận lại một chút."

Lý An Dân thấy anh không bận tâm thì cũng không để trong lòng, lại nhìn mảnh đất hoang vu chìm lấp trong cát vàng mờ mịt mà trước kia là thôn xóm, nghĩ tới không lâu trước đó còn qua lại trên đường trong thôn, không ngờ chỉ là chút tàn ảnh còn sót lại. Vì sao lại chân thực đến thế, trông ai nấy sống động cứ như thật, ngủ xong một giấc thì toàn bộ đều tan biến cả. Nếu nói là do âm khí không tan, vậy cảnh tượng cũng chẳng thể biến đổi được mới đúng, cớ làm sao có lúc thấy, có lúc không, mọi chuyện phải giải thích thế nào?

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân dường như có thể đoán ra tâm sự của cô, liền giải thích: “Không phải ai cũng có thể thấy được những thứ này. Tùy vào thể chất bất đồng của từng người mà tầm nhìn cũng khác biệt, người có dương khí quá thịnh thì sẽ nhìn không thấy, hơn nữa hai khí âm dương trong cơ thể con người cũng biến đổi từng phút từng giờ, khi thấy khi không cũng chẳng có gì là lạ, cô đừng cả nghĩ thành chuyện bất bình thường.”

Lý An Dân le lưỡi: “Chỉ cần nhìn thấy được thôi cũng đủ bất bình thường rồi, vậy còn anh? Lúc nào cũng thấy được sao?”

Diệp Vệ Quân cũng không còn vẻ nghiêm túc mà bắt đầu trêu đùa: “Tổ tiên tôi là hậu duệ của Mao Sơn[7], chuyên gia bắt ma, cô thử nói xem tôi có nhìn thấy hay không? Kìa… sau lưng cô có một con!”

[7] Mao Sơn: Tên một giáo phái của Đạo giáo, lấy Mao Sơn nằm ở giữa hai huyện Kim Đàn và Cú Dung của tỉnh Giang Tô, Trung Quốc làm tổ đình, được biết đến với uy danh đệ nhất diệt tà trừ ma.

Biết rõ là anh ta đang trêu mình, Lý An Dân thế mà vẫn nổi hết cả da gà, cũng không dám quay đầu lại, vọt tới trước mà nắm tay anh, thoáng thấy khóe miệng anh ta nhếch lên, trong lòng không khỏi buồn bực. Con người này bình thường rất có chừng mực, không biết từ lúc nào đã trở nên thích trêu ghẹo người khác như vậy rồi?

Cô biết khi rảnh rỗi Diệp Vệ Quân thường vùi đầu vào nghiên cứu thuật phong thủy, giúp người ta xem phòng ốc cũng nằm trong phạm vi nghề nghiệp của Văn phòng môi giới nhà đất Phúc Bách Thuận. Thường thì ai làm nghề này cũng có kiến thức sâu rộng, đọc qua rất nhiều sách vở, lại càng am hiểu phong tục truyền thống ở khắp mọi nơi, nếu nói rõ căn nguyên nguồn cội thì thuật phong thủy căn bản đều dựa vào thuyết âm dương, khó tránh khỏi liên quan tới chuyện ma quái quỷ thần.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nhờ Diệp Vệ Quân giúp đỡ cũng vì anh là người thạo việc, chẳng qua biểu hiện của anh ta ngày hôm nay quả thực quá không tận lực rồi.

"Anh Vệ Quân, tôi thấy anh nói chuyện phiếm cùng với lão Ngụy nhiều như vậy, tại sao lại không nói tới việc chính cơ chứ? Chúng ta đến là để hỏi thăm tin tức, nhưng mà cảm giác cứ như bị dắt đi một vòng lớn rồi lại quay về vạch xuất phát vậy, ông lão kia có nói thật không? Nếu chuyện sập ký túc không đúng như tin đồn bên ngoài, nếu như không có ai chết thì vì sao chuyện lại đồn thổi như vậy?"

Chuyện gì cũng vậy, không có lửa làm sao có khói, đã có lời đồn thì tất phải có nguyên do. Khi nói chuyện con ngươi của lão Ngụy không ngừng liếc ngang liếc dọc, vừa nhìn đã thấy không phải người thật thà, lúc làm người đã thế, thành ma rồi cũng chẳng khác đi đâu được.

Diệp Vệ Quân tự có kết luận, chỉ nói: "Khó nói lắm, chẳng qua mục đích lần này của tôi không phải tìm kiếm manh mối, mà là để xác định một chuyện."

Anh ta không nói rõ, Lý An Dân cũng không hỏi nhiều, so với cô một chút manh mối cũng không biết thì Diệp Vệ Quân ít nhất đã có mục tiêu để xác thực. Hai người đi dọc theo đống đổ nát, trong lúc ấy đá lở từ trên dốc núi đổ xuống không ngừng, bước ra một bước là trong lòng sợ hãi một phen, ngộ nhỡ bây giờ mà xảy ra lở núi là coi như toi mạng luôn, nghe giọng điệu Diệp Vệ Quân nói thì chết ở chỗ này đúng là không sạch sẽ thơm tho gì cả.

Diệp Vệ Quân lấy la bàn trong núi ra xem phương hướng, cuốc bộ gần một giờ đồng hồ mới đến một chỗ nào đó ở phía sau thôn, cách chừng mười dặm, Diệp Vệ Quân đi dọc theo chân núi, vừa đi vừa nhìn khắp bốn hướng xung quanh, cách đó không xa có một cái hang núi nhỏ, trên cửa hang dựng một tấm bảng gỗ hình con gà đỏ thắm, chỉ có một chân đạp đất.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân thở ra một hơi, nói: “Không ngoài dự đoán, chỗ này quả nhiên còn có huyền cơ, chính là mộ táng kết hợp cả Thái Cực vựng[8] và Tứ Tượng Thiên Tâm.”

[8] Thái Cực vựng: Là thuật ngữ phong thủy, chỉ nơi có huyệt chân long xuất hiện 5 vòng sáng đồng tâm với màu sắc khác nhau, tựa như quầng sáng xung quanh mặt trời, mỗi vòng một màu.

Lý An Dân kiến thức nửa vời, chỉ có thể khiêm tốn học hỏi: “Mộ táng chính là chỗ chôn người chết đấy hả? Thế còn Thái Cực vựng là cái gì? Có gì đáng xem sao?”

“Nói đơn giản thì chỗ đất trũng này tương đương với một cái địa huyệt thiên nhiên, nhưng hoàn cảnh quanh đây đã bị cải tạo qua, khiến cho phong thủy chỗ này trở nên thích hợp để chôn cất. Thái Cực vựng tức là địa thế xung quanh huyệt xuất hiện những vòng tròn đồng tâm, Tứ Tượng Thiên Tâm là lấy địa huyệt làm trung tâm, trước sau trái phải đều được bao bọc bởi sườn núi, kết hợp cả hai lại thì có tác dụng điều khiển sinh khí khắc chế âm tà, chẳng qua… không chỉ có chừng này thôi đâu.” Diệp Vệ Quân chỉ vào sườn đất bên tay trái, “Hướng Đông dựng người gỗ, hướng Tây là thế núi trùng điệp từ xa dồn lại, chính diện đón dòng nước chảy, là thế Xuyên Long điển hình, trên đỉnh còn có gà đỏ tượng trưng cho Trùng Minh điểu[9], là vật làm tăng dương khí, trước nay có tục dùng tranh vẽ Trùng Minh điểu để trấn trạch, cô không thấy kỳ quái hay sao?”

[9] Trùng Minh điểu: Loài chim trong thần thoại, hình dáng tựa gà, tiếng hót như phượng, mỗi bên mắt có hai con ngươi nên mới gọi là Trùng Minh điểu, hoặc Trùng Tình điểu. Có sức mạnh phi thường, trấn áp được mãnh thú ma quỷ.

Lý An Dân nhắm mắt lại, lục trong đầu tư liệu mới tìm được gần đây. Gỗ đào còn được xưng là gỗ Hàng Long, thời cổ có tục khắc hình nhân gỗ đào để trấn trạch, còn gà là loại gia cầm có Ngũ đức[10], báo sáng bên ngoài Quỷ Môn Quan, bởi vậy tiếng gà gáy mới khiến ma quỷ sợ hãi. Còn thế Xuyên Long thì

https://thuviensach.vn

cô không rõ lắm, đại khái là địa thế trừ khí âm tăng khí dương. Móc nối tất cả lại với nhau thì đúng là có vấn đề thật, Lý An Dân suy đi nghĩ lại mà dựng hết cả tóc gáy, "Cái này… chỉ đơn giản là tìm chỗ phong thủy bảo địa để chôn cất người chết mà cũng phải dùng nhiều vật trừ tà như vậy sao? Trong mộ huyệt này rốt cuộc là chôn thứ quái vật ba đầu sáu tay gì vậy?"

[10] Ngũ đức: Quan niệm gà trên đầu có màu là văn đức, chân có cựa là võ đức, gặp địch biết đoàn kết là dũng đức, có thức ăn chia sẻ đồng loại là nhân đức, ngày ngày báo sáng đúng giờ là tín đức.

"Vào trong xem thì biết, cô ở ngoài này chờ tôi." Diệp Vệ Quân tới trước hang núi, bẻ một cành khô quét sạch mạng nhện ở cửa hang rồi khom người tiến vào trong.

Lý An Dân cũng nối gót theo sau, mình mời người ta tới giúp, làm đương sự mà khoanh tay đứng nhìn thì coi sao được. Cô móc từ trong túi quần ra một con dao, Diệp Vệ Quân nghe tiếng động liền quay lại đưa mắt liếc nhìn: "Cô làm cái gì vậy?"

"Đề phòng thôi mà." Lý An Dân nuốt nước miếng, đường trong hang chật hẹp mà sâu thẳm, gió thổi ngược từ trong ra ngoài, mùi ẩm thấp rất nặng, ngộ nhỡ có gặp "người bạn tốt" nào đó thì ít nhất cũng phải chuẩn bị sẵn từ trước.

Tiếng cười giễu của Diệp Vệ Quân lại vang lên: "Dao chỉ dùng để đối phó với người được thôi, nếu cô sợ thì đừng có đi vào."

Lý An Dân nóng mặt, cãi cứng: "Dù không đâm chết được ma thì chắc cũng phải có tác dụng với quái vật cương thi các loại chứ."

Cả hai khom người đi cả buổi, càng vào trong thì đường càng rộng, cuối hang không ngờ lại thông với một cái hầm ngầm. Diệp Vệ Quân lấy đèn pin soi rõ xung quanh, hầm ngầm này là do người đào, bốn bề vuông vức góc cạnh rõ ràng, mặt đất và trên vách núi đều hiện lên vết cháy xém, dọc theo vách hầm

https://thuviensach.vn

còn có một đường rãnh, trong rãnh lấp loáng sóng sánh, ắt hẳn là chứa nước. Ngay giữa hầm còn có một cái hố đậy nắp kín, trên nắp chạm khắc hai cây rìu lớn không chuôi, Lý An Dân cũng biết thứ này, bởi vì Bàn Cổ dùng rìu tách trời mở đất, hay nói theo cách khác thì chính là chia cắt âm dương, vậy nên khí cụ hình rìu thường được cho rằng có phép trấn quỷ trừ tà.

Diệp Vệ Quân đi vòng quanh cái hố đậy nắp kín bưng một lượt, lại ngồi xổm xuống, dùng tay quệt một cái ở mép cái nắp rồi đưa lên mũi ngửi thử, mượn ánh đèn pin có thể thấy trên đầu ngón tay dính một lớp mỡ trong suốt, trên mặt đất cũng có, giống hệt như sáp ong vậy, chất thành đống lớn lồi lõm gồ ghề ngay bên cạnh hố.

Trong hang vốn đã có mùi khó ngửi, vậy mà từ khe hở của nắp hố còn bốc lên thứ mùi hôi thối khét lẹt khó ngửi hơn. Lý An Dân cũng ngồi xổm xuống, đang muốn chạm thử nắp hố một cái thì đột nhiên Diệp Vệ Quân lại nói: “Đây là mỡ người.”

Lý An Dân cả kinh, bàn tay đang vươn ra cũng khựng lại giữa không trung, từ từ rụt trở về. Diệp Vệ Quân chùi mỡ trên tay, đứng dậy đi vào trong góc, Lý An Dân vội vàng bước theo anh, đi tới trước cái rãnh trên mặt đất, Diệp Vệ Quân mới đưa đèn pin cho Lý An Dân, xắn tay áo rồi thọc hẳn hai tay vào trong nước. Lý An Dân thấy tay anh bị xước không chỉ một chỗ mà nước trong rãnh này thì không biết có được sạch hay không, lỡ như bị nhiễm trùng thì đúng là chẳng hay chút nào.

Nghĩ tới đó, Lý An Dân vội kéo Diệp Vệ Quân lại, nhét đèn pin vào trong túi áo khoác của anh rồi xắn cao tay áo của mình lên, mò xuống nước, lại nói: “Anh muốn tìm cái gì?”

Diệp Vệ Quân vẩy sạch nước trên tay, soi đèn pin qua: “Cô mò thấy gì thì cứ lôi lên là được.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân gật gật đầu, mò dọc theo rãnh nước. Nếu nói không sợ thì chính là nói dối, loại việc này quả thực giống hệt như ngón nghề của Mô Kim hiệu úy[11], nước trong rãnh rất sâu, đầu ngón tay chạm được đến đáy thì mặt nước cũng phải lên tới tận vai, ống tay áo căn bản đều ướt cả

[11] Mô Kim hiệu úy: Tương truyền xưa kia nghề trộm mộ chia làm bốn phái lớn Ban Sơn, Phát Khâu, Xả Lĩnh và Mô Kim, những người theo phái Mô Kim được gọi là Mô Kim hiệu úy.

Cô mò qua mò lại dưới rãnh nước ba lượt, vớt lên được mũi khoan, dùi đục, móc sắt, cùng với các loại công cụ đã gỉ sét. Diệp Vệ Quân bày hết ra trên mặt đất, cả lớn cả nhỏ tổng cộng chừng hai mươi thứ, anh lấy một cây gậy sắt dài xỏ qua lỗ giữa nắp hố, tay cầm đầu còn lại vận sức bẩy lên.

Không bao lâu thì nắp hố đã bị cạy ra, để lộ nửa miệng hố âm u mù mịt, Lý An Dân tới gần, đèn pin trong tay soi thẳng xuống, thì thà thì thầm: “Một đống đá vụn chất chồng, cục vàng cục trắng.”

Diệp Vệ Quân mặt không đổi sắc nhắc nhở cô: “Không phải đá vụn, toàn bộ đều là xương người.”

Lý An Dân ngẩn người, tay run lên, hốt hoảng dời đèn pin ra chỗ khác, đồng thời lùi ra sau hai bước, Diệp Vệ Quân ngồi xuống, đưa tay và trong hố mò mẫm trên vách một phen, lại lấy một mũi khoan sắt khá dài men theo vách hố mà vạch mấy mẩu xương ra, để lộ một cái lỗ gió ở dưới đáy. Anh rút mũi khoan lên đặt bên cạnh chân, đứng dậy phủi tay: “Đây là một cái hố thiêu, đưa thi thể vào trong này hỏa thiêu xong rồi dùng chày sắt đập nát xương sọ. Mỡ người trên vách hố đã đông lại thành sáp, có lẽ nơi này được dùng để đốt xác từ cách đây rất lâu rồi, quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân cười lạnh một tiếng, Lý An Dân thì chẳng thể nào cười nổi, đừng nói là cười mà ngay cả da thịt lúc này cũng cứng đơ, nếu như có một tấm gương, có lẽ cô soi vào cũng bị vẻ mặt của mình dọa chết, "Nếu đúng như anh nói… Đây còn không phải là lò hỏa táng hay sao?"

"Cũng gần như vậy, chẳng qua là, ngoại trừ hỏa thiêu người chết, có lẽ nơi này còn từng xảy ra chuyện gì khác nữa." Diệp Vệ Quân kéo Lý An Dân ra cửa hầm, móc một đồng xu có lỗ vuông từ trong túi ra đặt vào tay cô: "Cô nhìn qua lỗ ấy đi."

Lý An Dân nắm lấy đồng xu, nhìn anh với ánh mắt hoài nghi: "Có tác dụng gì sao?"

"Đây là tiền thông bảo[12] Càn Long, tiền xu càng cổ càng mang ý nghĩa nối liền thời xưa với thời nay, lấy đồng xu làm trung gian, có lẽ sẽ thấy được quá khứ của cái hầm này."

[12] Thông bảo: Tên một loại tiền đồng từ đời Đường đến cuối đời Thanh.

Lý An Dân chẳng biết hầm ngầm thì có liên quan gì tới việc mà bọn họ đang tìm hiểu, nhưng thôi cứ thử xem sao, nếu có thêm một manh mối thì cũng tốt. Cô nhắm mắt trái lại, đặt đồng xu lên trên mắt phải, nhìn xuyên qua lỗ vào trong hầm. Diệp Vệ Quân tắt đèn pin trong tay, thoáng cái trước mắt đã tối đen.

"Có thấy gì không?" Diệp Vệ Quân đứng sau lưng cô, hỏi.

Lý An Dân trợn tròn mắt, trách cứ: "Tối đen thế này, nhanh như vậy làm sao thích nghi kịp…?"

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa nói hết, phía trước đã lóe lên ánh đỏ, cái hố trong hầm đột nhiên bốc lên một ngọn lửa cao tầm nửa thân người, Lý An Dân sợ hãi lùi về sau nửa bước, bị Diệp Vệ Quân chắn ở phía sau, cô mới lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nhìn. Chỉ thấy bên cạnh hố lửa có một gã thanh niên đang cầm mũi khoan sắt thật dài mà cời lửa, đến khi thế lửa ổn định rồi gã mới quay đầu, dường như đang nói chuyện với người nào đó.

Cô dời tầm mắt về phía góc tường, lại thấy một cô gái khỏa thân nằm trên chiếu cỏ, từ cái bụng nhô lên mà xem thì hẳn là cô ta đang mang thai, ngồi bên cạnh cô ta là một nam một nữ, nam là hòa thượng, gõ mõ liên hồi như đang tụng kinh, còn nữ là một người đàn bà luống tuổi với nước da ngăm đen.

Hòa thượng kia gõ mõ một chốc rồi đứng lên lui ra xa, lúc này Lý An Dân mới thấy rõ miệng mũi cùng với âm hộ của cô gái có thai đều bị mạch nha bịt chặt, tay chân bị đóng đinh dính trên nền đất, người phụ nữ luống tuổi đeo một chiếc tạp dề màu trắng, cầm dao nhọn mổ phanh cái bụng đang mang thai của cô ta ra.

Xem đến đây, Lý An Dân bụm chặt miệng, Diệp Vệ Quân đặt hai tay lên vai cô, ghé sát vào bên tai cô khích lệ: “Đừng sợ, cứ tiếp tục nhìn đi.”

Người phụ nữ luống tuổi luồn tay không vào trong bụng cô gái mà moi móc, chẳng bao lâu đã moi một thai nhi cỡ lòng bàn tay từ trong vũng máu ra, bà ta cẩn thận cắt đứt nhau thai, cắt cuống rốn, dùng gáo bầu múc nước trong rãnh rửa sạch rồi đưa cho hòa thượng. Nét mặt của hòa thượng thoạt nhìn có vẻ rất hài lòng, dốc ngược thai nhi nhét vào trong một cái bình nhỏ một cách điêu luyện.

Người phụ nữ luống tuổi đốt một cây nến trắng, dùng dao tước sạch hàm dưới của cô gái mang thai, dùng nước trong rãnh rửa sạch như thường lệ, sau đó mới đem thịt cằm hơ trên lửa nến, lại dùng một chiếc hộp nhỏ hứng mỡ chảy xuống. Loại hộp này đã từng thấy qua trong nhà lão Ngụy, Lý An Dân

https://thuviensach.vn

nhớ rất rõ, nó có vẻ giống như hộp thiếc dẹp đựng kem dưỡng da Bách Tước Linh hồi đó, hiện tại đã không còn thấy bày bán nữa.

Đợi mỡ đầy hộp rồi, người phụ nữ luống tuổi mới tỉ mỉ đem từng mũi kim khâu cái bụng của cô gái kia lại, múc nước giội rửa. Cô gái mang thai không giãy dụa chút nào, hai mắt trợn to không hề nhúc nhích, chỉ có đôi con người hết nhìn lên nhìn xuống rồi lại đảo trái đảo phải một cách mau lẹ, máu tươi từ cằm chảy ra nhuộm mạch nha thành một màu đỏ thẫm, nếu không quan sát kĩ còn ngỡ như có một cái đầu lưỡi đỏ tươi đang từ trong miệng thòi ra ngoài.

Gã thanh niên nhóm lửa đẩy một cái vại lớn đến bên cạnh hố lửa, nhổ mấy chiếc đinh trên tay chân cô gái có mang ra, thì thầm vài câu bên tai cô, hai hàng nước mắt chậm rãi đổ xuôi từ trong đôi mắt trống rỗng vô hồn. Người phụ nữ luống tuổi làm như không nhìn thấy, đổ mỡ trong hộp ra lòng bàn tay chà xát một lượt rồi nhẹ nhàng bôi lên tóc, động tác vô cùng tinh tế dịu dàng, chuốt từng sợi từng sợi từ thái dương cho đến ngọn tóc, cái đầu còn khẽ đung đưa qua lại, cứ như quý phụ thời xưa lúc trang điểm soi gương, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Năm ngón tay luồn trong sóng tóc không ngừng chải vuốt, nét mặt toát lên một vẻ chừng như rất tự thưởng thức bản thân, nhưng mà người đàn bà này không những da ngăm đen mà dáng vẻ cũng vô cùng xấu xí, đã xấu lại còn hay làm ác chính là thế này thôi.

Gã thanh niên ôm cô gái có thai tới trước vại lớn, trong lúc gã buông tay, ánh lửa chợt tắt, mọi thứ trước mắt lại bị bóng tối nuốt chửng… Là Diệp Vệ Quân lấy đồng xu ra, Lý An Dân rũ tay xuống, hai chân mềm nhũn, nếu như không có Diệp Vệ Quân đỡ lấy một bên, chắc chắn cô đã ngã phịch xuống đất rồi.

Quá chân thực… So với các loại "ảo giác" trước đây, sự tình vừa thấy lần này cứ như là xảy ra ngay trước mặt vậy, mổ bụng lấy con, xẻo thịt nấu mỡ, mà từ hình dáng thai nhi thì e rằng hãy còn chưa đủ tháng, thủ đoạn tàn nhẫn đến vậy thì làm gì có ai chịu được?

https://thuviensach.vn

Lý An Dân túm áo Diệp Vệ Quân, khó nhọc mở miệng: “Tôi muốn ra ngoài.” Giọng nói khàn khàn khô khốc, cứ như không phải phát ra từ chính miệng cô vậy.

Diệp Vệ Quân vỗ vỗ vai cô, đem đồ trong hầm ngầm để lại vị trí cũ xong liền dắt cô ra ngoài, sau đó không trì hoãn chút nào, lập tức đi tới điểm giao thông gần nhất rồi cũng như lúc đến, phải thay đổi phương tiện mấy lần mới về được trấn Bạch Phục. Cả hai người cùng im lặng suốt dọc đường đi.

***

Sau khi về nhà thì chuyện quan trọng hàng đầu chính là đi tắm, phòng tắm bên dưới có một cái, trên gác lửng cũng có một cái, Lý An Dân dùng xà bông thơm ra sức chà rửa từ trên xuống dưới, kỳ cọ kĩ đến mức cơ hồ bóc xuống một lớp da. Bình thường vì tiết kiệm tiền nước nên cô luôn cố gắng không tắm lâu, bữa nay ước chừng cũng phải hơn bốn mươi lăm phút mới từ phòng tắm bước ra ngoài. Diệp Vệ Quân đã làm xong sủi cảo, ngồi chờ trên bàn ăn.

Lý An Dân ngửi được mùi thơm của nước dùng mới nghĩ tới việc cả hai quá nhập tâm vào công việc, ngay cả cơm cũng quên ăn, đến lúc này mới gộp chung với bữa tối mà ăn một lượt. Sau khi ra khỏi hang núi, tâm tình của cô khá kém, tới khi ăn mấy miếng sủi cảo vào bụng mới thấy thoải mái hơn một chút. Mặt khác Diệp Vệ Quân còn xắt ớt hòa với giấm chua làm nước chấm, từ bé cô đã thích ăn đồ chua cay, vị giác được thỏa mãn, tâm tình có không muốn tốt lên cũng không được.

Cơm nước xong xuôi, bát ai người nấy rửa, nghỉ ngơi rồi thì chuyện chính cần bàn vẫn phải bàn, Lý An Dân đem chuyện xảy ra trong hầm kể lại cho Diệp Vệ Quân, có chút sốt ruột hỏi: “Anh có manh mối gì không? Vì sao tôi cảm thấy việc đó chẳng có quan hệ gì với chuyện của chúng ta?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân cười nói: “Có liên quan hay không thì tới lúc đó cô sẽ biết, đúng rồi, ngày mai dẫn tôi đi gặp bạn của cô.”

Lý An Dân không hài lòng với thái độ qua loa cho có lệ của anh, đây còn không phải là đang úp úp mở mở sao?

“Anh Vệ Quân, tôi đang lo đến sốt cả ruột, có chuyện gì thì anh cứ nói rõ với tôi đi, nếu không nhất định đêm nay tôi không thể nào ngủ nổi.”

Diệp Vệ Quân vỗ vỗ đầu của cô, cứ như người lớn vỗ về trẻ nhỏ vậy, “Chuyện còn chưa làm rõ thì không nên nói lung tung, không tốt.”

“Không phải hôm nay anh đã làm rõ rồi đấy ư?” Lý An Dân không dễ bị lừa như vậy, đã hạ quyết tâm cạy miệng anh cho bằng được, không thì cho cả hai cùng mất ngủ luôn.

Diệp Vệ Quân thấy cô cứ khăng khăng đòi biết cho bằng được thì cũng không còn cách nào khác, bèn phải lấy laptop ra, mở trình duyệt, vào một trang được đánh dấu, trong đó có người đăng lên một loạt hình ảnh scan báo cũ, từ các loại báo thời vụ của những năm 1896 đến Thời báo Tân Dân số mới nhất, thể hiện lịch trình phát triển của báo chí nội địa Trung Quốc rất sống động.

Trong đó có một bài viết về ngôi chùa bán “dầu Vạn Linh”, một người giấu tên tuyên bố trong dầu Vạn Linh có chứa mỡ người chết, hơn nữa còn chỉ rõ rằng trong chùa đang ngầm bảo quản xác thai nhi thay cho người ta. Toàn bộ nội dung bài viết chỉ chiếm một góc nhỏ của trang báo, nếu như Diệp Vệ Quân không chỉ thì Lý An Dân đúng là không để ý tới.

“Hồi đó ngôi chùa nhỏ này nằm trong trấn Bạch Phục, sau lần trưng thu ruộng đất ba mươi năm trước thì mới di dời ra ngoài miếu Bạch Phục hiện nay, đổi tên thành chùa Phổ Linh, mà chỗ ngôi chùa cũ tọa lạc bây giờ chính là một khu ký túc xá.” Diệp Vệ Quân nhìn Lý An Dân với ánh mắt đầy thâm ý.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân vừa nghe mấy chữ "ký túc xá" liền có dự cảm không lành, "Ký túc xá mà anh nói không phải là ký túc xá Đại học Công nghiệp đó chứ? Là tòa nhà mà tôi đã ở?"

Thực ra không cần anh gật đầu hay lắc đầu thì Lý An Dân đã sớm có đáp án rồi, Diệp Vệ Quân còn nói: "Thôn Tử Hiếu còn có một cái tên khác, gọi là thôn Trường Thọ, địa phương này cũng được đăng lên báo rồi, ba mươi năm trở lại đây trong thôn xuất hiện nhiều người thọ trên trăm tuổi, mà chủ yếu đều là phụ nữ, trong cuộc phỏng vấn đó, trưởng thôn cho rằng có thể là nhờ tác dụng của dầu bôi tóc mà dân bản xứ tự chế, dầu bôi tóc hiệu Song Linh đang lên cơn sốt bán hàng trên mạng cũng là sản phẩm đặc biệt của thôn Tử Hiếu."

Lý An Dân trước giờ vẫn không tin bài phỏng vấn này là đúng sự thật, "Chỉ là lăng xê quảng cáo để buôn bán thôi mà, cho nhà báo chút tiền, mượn bài phỏng vấn đẩy mạnh việc tiêu thụ sản phẩm, thủ đoạn này xưa rồi, miếu Bạch Phục còn không phải một ví dụ ngay trước mắt sao? Dựng lên truyền thuyết rồi phóng đại sự thật để hấp dẫn du khách tới đó."

Diệp Vệ Quân cất tiếng cười nhẹ, cũng không bác bỏ mà vén tóc mái lên, Lý An Dân nhận ra trên trán anh có một vết sẹo màu trắng nhạt, kéo dài từ thái dương ra đến sau tai, bình thường vẫn bị mái tóc che đi mất nên không thể nào nhìn thấy được. Cùng với động tác nâng tay lên của anh, ống tay áo tuột xuống tới cùi chỏ, trên cánh tay xuất hiện nhiều vết xước, ban ngày không để ý, đến giờ nhìn lại mới thấy thương tổn rất nghiêm trọng, miệng vết thương còn rỉ ra nước, chỉ sợ là sẽ bị mưng mủ nhiễm trùng.

Lý An Dân nghĩ có lẽ là anh bị trượt ngã trong thôn Tử Hiếu, vì sĩ diện nên mới không thèm nói ra, cũng không hỏi nhiều mà về phòng lấy bông băng thuốc đỏ chuẩn bị sát trùng cho anh.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân giữ bàn tay đang cầm tăm bông của cô lại: “Không cần phiền phức vậy đâu, chỉ cần cô dùng… dùng…” Nói tới đây, trên mặt anh lại hiện lên vẻ khó xử.

Lý An Dân liền lấy làm lạ, bộ có thứ gì tốt hơn hay sao mà phải ấp a ấp úng, “Dùng cái gì? Băng cá nhân? Chắc chắn là không dán được đâu.”

Diệp Vệ Quân thở dài, đưa ngang cánh tay ra trước mặt cô, “Không, cô làm đi.”

Lý An Dân bôi thuốc đỏ lên hai tay anh, từ trên xuống dưới, bất kể là xước hay là không xước, chỗ da nào bị bôi qua liền biến thành một màu nâu nhạt.

***

Ngồi xe bus mấy tiếng đồng hồ đúng là mệt chết người, cả thể lực lẫn tinh thần đều tiêu hao nghiêm trọng khiến Lý An Dân mềm rũ người, không thèm đợi đến tám giờ tối đã ngủ say tít mù chẳng còn biết trời trăng gì.

Bởi vì ngủ sớm nên hôm sau thức dậy cũng sớm, trời vừa tờ mờ sáng thì cô đã tỉnh, sau khi chải đầu rửa mặt xong xuống lầu thì đã thấy Diệp Vệ Quân đang vo gạo dưới bếp. Lý An Dân ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, còn chưa tới sáu giờ, con người này luôn giữ vững tác phong làm việc và nghỉ ngơi như trong quân đội, cho tới giờ còn chưa thấy anh ta ngủ nướng lần nào.

Vốn tưởng vo gạo là để nấu cháo ăn, không ngờ kết quả anh ta lại nói muốn nấu xôi nếp, kêu Lý An Dân đi mua bánh quẩy và sữa đậu nành. Còn chưa đi tới đầu đường, điện thoại di động lại reo lên, Lý An Dân cũng không thèm nhìn xem là ai, vừa mở ra liền đưa lên tai, một tiếng nức nở vang lên: “An Dân à? Tớ là Cao Hàm, đêm qua Tiểu Quyên đã nhảy lầu tự sát… Tớ phải làm sao bây giờ? Tớ…”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân sững sờ trong chốc lát, thấy cô bạn bắt đầu nói năng lộn xộn liền vội vàng trấn an: “Cậu bình tĩnh trước đã, nói qua điện thoại không rõ ràng, hay là vậy đi, tớ lập tức qua đó… Sao? Cậu ra ngoài rồi à?... Được… Được rồi, tớ ở nhà chờ cậu, cậu không nên lo lắng nhé, không có gì đâu.”

Tắt điện thoại xong, cô dùng tốc độ như đang chạy nước rút một trăm mét tới quán mua bánh quẩy và sữa đậu nành, sau đó lại chạy như bay lên lầu sáu, vừa mở cửa ra liền thở hồng hộc nói với Diệp Vệ Quân: “Không cần đến bệnh viện nữa, bạn học của tôi… cô ấy mất rồi!”

Nói xong câu đó, Lý An Dân đặt đồ ăn sáng lên bàn rồi tự mình dùng trước, kỳ thật cô ăn mà không cảm nhận được mùi vị gì, trong đầu cứ ong ong như có mấy trăm con muỗi đang vo ve bay loạn, còn chuyện có đau lòng hay không… Dường như không có, bởi tin xấu đến một cách quá đột ngột, hệt như lúc Vương Giai qua đời vậy, khi đứng trước di hài cô hoàn toàn không có cảm giác chân thực, thậm chí ngày đó tham dự lễ tang vẫn thấy mờ mờ mịt mịt như không có thật, đã chết nghĩa là vĩnh viễn chẳng thể nào gặp lại, có chăng chỉ là tìm nhau trong ký ức mà thôi.

Khóe mắt Lý An Dân cay cay, mặc dù sống chung với nhau không được mấy ngày, quan hệ giữa bốn người các cô rất tốt, sớm tối bên nhau, buổi chiều trốn học đi ăn cá nấu dưa chua, có lúc tâm huyết dâng trào hớn hở cùng nhau dậy sớm chạy bộ tập thể dục, rốt cuộc chỉ tập được đúng ba ngày là bỏ, các cô mới chỉ hai mươi tuổi, cuộc đời còn chưa kịp bắt đầu đã phải kết thúc trong tuyệt vọng cùng hoảng sợ.

Ngày tiễn tro cốt Vương Giai lên núi, Lý An Dân cũng đi theo, di ảnh được khảm trên mộ bia, khuôn mặt tươi trẻ dạt dào sức sống, lúc chụp hình trông cô hoạt bát sáng sủa, vẫn là một cô bé tràn đầy hi vọng ở tương lai, có lẽ cô cũng không ngờ có một ngày tấm hình này sẽ trở thành hình ảnh cuối cùng

https://thuviensach.vn

của cô trong hồi ức của những người đưa tiễn, không một ai có thể ngờ vực được chuyện này.

Bà ngoại Vương Giai khóc ngất trước mộ cô ấy mấy lần, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, thật là buồn bã đau thương đến mức không thể nói thành lời, Lý An Dân không khỏi nghĩ tới bà nội mình, sống mũi bất giác cay cay, cô gắng sức nhai bánh quẩy, ngẩng đầu tu sữa đậu nành ừng ực, ngẩng mặt lên như vậy, hơi nóng trong mắt có lẽ cũng sẽ bay đi.

Diệp Vệ Quân vỗ vỗ vai an ủi cô, cũng không nói những lời đại loại như "Cố nén đau thương" này nọ, lúc này không nói gì còn có ích hơn lên tiếng, có anh ở đây, Lý An Dân liền cảm thấy đặc biệt an tâm, hẳn là do tướng mạo đường hoàng chính trực, tác phong điềm tĩnh, nên anh đi tới đâu liền có thể khiến nơi đó ổn định lại.

Không bao lâu sau thì chuông cửa vang lên, Lý An Dân vội chạy ra mở cửa, Cao Hàm đang đứng run lẩy bẩy ở bên ngoài, sắc mặt tiều tụy cứ như dân đói chạy nạn, hai quầng mắt thâm đen, là kết quả của một đêm thức trắng.

Lý An Dân nhanh tay kéo cô ngồi lên ghế sô pha, hỏi trước: "Cậu đã ăn sáng chưa?"

Cao Hàm gật đầu, nghi thần nghi quỷ mà hết ngó đông rồi lại nhìn tây, thấy Diệp Vệ Quân liền sửng sốt, "Đây là…"

Lý An Dân giới thiệu: "Diệp Vệ Quân, chủ nhà trọ của tớ." Cao Hàm từng thấy mặt Diệp Vệ Quân trên tàu hỏa, nhưng chắc là cô không nhớ rõ, mà khi đó Lý An Dân thì lại bị chứng ảnh nhiễu phát tác.

Cao Hàm lễ phép bắt chuyện, rụt rụt cổ, bộ dáng tựa hồ như rất lạnh, gần đây tiết trời hơi nóng, chỉ cần mặc áo đơn chứ không cần phải khoác thêm áo ngoài làm gì, thế nhưng cô lại mặc trên mình một cái áo len cao cổ, bên ngoài

https://thuviensach.vn

còn bận thêm một chiếc áo khoác to dày, cho dù không có nóng tới độ toát mồ hôi thì cũng không thể nào lạnh như vậy được, thế mà lúc dắt tay cô vào cửa Lý An Dân lại phát giác hai tay cô lạnh căm căm, cứ như mới vừa từ trong giếng chui ra vậy.

Lý An Dân rót cho cô một ly nước nóng, còn chưa kịp đặt mông ngồi xuống ghế sô pha thì đã bị Cao Hàm túm lấy tay, "An Dân, Lệ Quyên nói không sai, cô ta nói bốn người bọn mình không ai có thể thoát được là thật đấy! Là thật!"

Lý An Dân trước tiên giúp cô bạn bình tâm lại rồi mới mở miệng: "Có chuyện gì cậu từ từ nói."

Cao Hàm nhấp một hớp nước nóng, vén cao tay áo: "Trên người tớ mọc ra một cái bớt đỏ, cậu nhìn thấy không? Tối qua còn chưa có, sáng nay liền phát hiện ra rồi, tớ lập tức gọi điện thoại đến bệnh viện để xác nhận, quả nhiên… Đêm qua Lệ Quyên nhảy từ cửa sổ phòng bệnh ở lầu sáu xuống, chết ngay tại chỗ." Nói đến đây, cô ôm chầm lấy Lý An Dân mà òa khóc, vừa khóc vừa nói: "Tớ không dám nói chuyện cái bớt đỏ cho người khác biết, nếu như nói ra rồi, chắc chắn bọn họ sẽ đưa tớ đến bệnh viện tâm thần, An Dân, cậu phải tin tưởng tớ, mới đầu tớ cũng không tin, nhưng mà sự thật đã bày ra ngay trước mắt, không thể nào lại trùng hợp như vậy được."

Lý An Dân nâng tay cô lên rồi ghé mắt vào quan sát cẩn thận, nhìn không rõ lắm, nhưng chính xác là có một vết đỏ nhàn nhạt, Diệp Vệ Quân lấy từ trong cái túi da đen có vẻ không kém gì so với túi thần kì của Doraemon của anh ra một viên đá đỏ thắm, đưa cho Cao Hàm mà nói: "Thứ này vốn định đưa cho cô gái đang nằm viện, cô cầm lấy, là đá huyết kê có thể giúp bệnh của cô thuyên giảm."

Cao Hàm không chút do dự mà nhận lấy rồi nắm thật chặt trong tay, như vừa mới được tặng bảo bối cứu mạng, gật đầu cảm ơn liên tục. Diệp Vệ Quân

https://thuviensach.vn

cau mày, nhắc nhở: “Chỉ cần cô đem cục đá này bên mình, trong thời gian ngắn hẳn là không có vấn đề gì, nhưng… Nếu bản thân cô không chống đỡ được thì cũng chẳng ai cứu nổi đâu.”

Cao Hàm vâng vâng dạ dạ gật đầu, ôm đá huyết kê thật chặt trong ngực, giống hệt như đã dồn hết tất cả hi vọng vào trong cục đá. Lý An Dân hoài nghi chẳng biết rốt cuộc thì cô bạn có để lời nói của Diệp Vệ Quân vào tai hay không, vốn còn muốn kể cho cô chuyện hai ngày nay đi điều tra manh mối, lại bị ánh mắt của Diệp Vệ Quân ngăn lại.

Sau khi Cao Hàm đi rồi, Lý An Dân mới hỏi vẻ khó hiểu: “Vì sao không nói rõ cho cô ấy nghe? Anh không thấy cô ấy bây giờ nhìn cỏ lay cũng nghĩ là ma hay sao, chi bằng cứ nói hết ra cho thoải mái.”

Diệp Vệ Quân bắt chéo chân nghiêng đầu nhìn cô: “Cô ấy trúng phải tà khí, chỉ cần có đá huyết kê thì trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, còn sợ là sợ tinh thần của cô ấy không chịu nổi mà làm ra hành vi cực đoan như là… nhảy lầu tự tử vậy, vì nghĩ đến vấn đề tâm lý của cô ấy, càng không biết lại càng hay.”

Lý An Dân rất không đồng tình với suy nghĩ này: “Dù không tìm được phương pháp đối phó nhưng biết vẫn hơn không chứ, chí ít lúc gặp chuyện quái dị cũng không đến nỗi bất ngờ.”

Diệp Vệ Quân thở ra một hơi: “Cô nghĩ ai cũng thần kinh thô như cô chắc? Chưa kể ít ra cô còn có tôi để hỏi, nhưng cô ấy thì một thân một mình, đem chuyện còn chưa có xác định được nói cho cô ấy, làm sao biết được cô ấy có suy nghĩ lung tung hay không? Nếu như cô còn chưa an tâm về cô ấy, vậy thì có một biện pháp nhanh chóng mà hiệu quả, nhưng còn phải xem xem cô có tình nguyện hy sinh hay không.”

https://thuviensach.vn

Lời của anh mặc dù khó nghe nhưng lại rất đúng với sự thật, từ nhỏ Lý An Dân đã như vậy, dù bị chuyện xảy ra trước mắt làm cho hoảng sợ, nhưng thoáng cái liền quên luôn, giống như ngày hôm qua chứng kiến chuyện xảy ra ở trong hầm ngầm, lúc ấy còn không phải là toàn thân toát mồ hôi lạnh đấy sao? Nhưng cảm giác sợ hãi vừa trôi qua liền phai nhạt, giờ nhớ lại thì chỉ hơi rùng mình một chút, chỉ dừng lại ở mức độ một chút đó chứ không hơn. Cao Hàm thường nói dây thần kinh của cô vững vàng đến mức có thể mang đi làm dây cáp dẫn điện, Lý An Dân cảm thấy như vậy cũng tốt, cho nên rất thoải mái mà hỏi lại: “Là biện pháp gì? Nếu như nhanh gọn hiệu quả, tôi hy sinh một chút cũng không sao.”

“Chớ có vội đồng ý như vậy, tôi nói ở đây chính là phụ hồn, là trước tiên phải dẫn tà khí trên người cô ấy sang cho cô, mà như vậy cũng chưa phải đã xong đâu, cô muốn thử không? Tỉ lệ thành công cũng không cao.”

Lý An Dân do dự chốc lát, nhanh chóng hỏi lại: “Tỉ lệ thành công có cao hay không thì để sau hãy nói, tỷ lệ tử vong là bao nhiêu?”

Diệp Vệ Quân lúc này mà còn tâm trạng để cười: “Nếu như có thể giải quyết một cách thuận lợi, vậy thì tỷ lệ tử vong là không. Còn nếu như thất bại, vậy thì chết chắc rồi còn tỷ lệ tử vong gì nữa? Hơn nữa sau đó còn có thêm nhiều người khác bị hại, không chỉ giới hạn trên bốn người các cô.”

Thái độ điềm nhiên đó cứ như là nói: “Đằng nào cũng chết, chỉ bằng liều mạng tìm đường sống, ai cũng không dám đảm bảo, muốn thử hay không thì tùy.” Lý An Dân cho rằng cô có sức chịu đựng bền bỉ hơn so với Cao Hàm, từ đó mới có thể chống đỡ được càng lâu, mà tình trạng tinh thần trước mắt của Cao Hàm thì chắc chắn chưa được mấy ngày đã hỏng bét, thế nên Lý An Dân quyết đoán hạ quyết tâm gánh hết trách nhiệm.

Mặc dù hôm nay không cần đến bệnh viện nữa nhưng hai người cũng không hề rảnh rỗi, theo kế hoạch liền tìm đến chùa Phổ Linh xin gặp phương

https://thuviensach.vn

trượng trụ trì là thiền sư Tuệ Viễn. Diệp Vệ Quân lấy lá thư đề cử của Hoàng Bán Tiên ra, nghe bọn họ nói chuyện thì dường như vị Bán Tiên này có giao tình khá tốt với vị trụ trì trước mặt. Diệp Vệ Quân bày ra ý định tìm đến đây xong liền được dẫn vào một gian phòng nhỏ ở phía sau Trung đình[13].

[13] Trung đình: Chỗ trung gian chuyển tiếp trong kiến trúc.

***

Từ ngoài nhìn vào thì ngôi chùa này mặc dù không lớn nhưng cũng được bao phủ trong một bầu không khí trang nghiêm, thế nhưng gian phòng nhỏ bên trong nó lại âm u vắng lạnh vô cùng, thiền sư Tuệ Viễn nói đây là linh đường, bình thường sẽ không mở ra cho người ngoài vào xem, việc dâng hương cúng bái cũng chỉ một tay ông và người coi chùa lo liệu.

Cánh cửa vừa mở ra, Lý An Dân đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động, giữa tòa linh đường có dựng tượng Lưu Ly Quan Âm giảng đạo, ba mặt tường xây nhiều ô lõm vào trong, mỗi ô đều đặt bình tro cốt, phía dưới treo mảnh vải vàng ghi tên tuổi người chết, năm sinh tháng đẻ cùng năm vào chùa, mà trước tượng Quan Âm không ngờ lại đặt hơn mười lọ thủy tinh đựng xác thai nhi, cái nào cái nấy đều được giữ nguyên vẹn, không thấy dấu hiệu thối rữa nhưng có mấy cái thì đã khô quắt lại, ngay cả quái thai cũng có, thậm chí cuống rốn và nhau thai cũng được giữ luôn trong lọ, còn có một tủ thủy tinh bịt kín bên trong đựng toàn một thứ dầu đã ngả sắc vàng cam.

Nghe thiền sư Tuệ Viễn nói, chùa Phổ Linh hồi đó chuyên lo liệu việc tang sự và bảo quản di hài cho người ta, mới đầu cũng chỉ cho phép đặt tro cốt trong chùa. Thế nhưng trụ trì đời trước không những tự ý đứng ra nhận mang xác thai nhi vào "nuôi" trong chùa, lại còn âm thầm cấu kết với một thôn miền núi nhỏ xa xôi, bán cho bọn họ những xác thai nhi này để luyện chế ra thứ dầu thần kỳ. Đến sau này sự thật về dầu Vạn Linh bị vỡ lở, trụ trì đời trước vì tham tiền mà làm không ít chuyện trái pháp luật, đó cũng là nguyên nhân chùa Phổ

https://thuviensach.vn

Linh bị buộc phải chỉnh đốn và cải cách. Có điều bên trên sợ chuyện này ảnh hưởng tới danh tiếng của địa phương nên mới phong tỏa tin tức không cho lọt ra ngoài, mặc dù có lời đồn đãi phong thanh, song những người biết rõ chân tướng trong ấy lại rất ít.

"Những gì các vị đang thấy chính là xác thai nhi năm đó bị đưa vào chùa, kể từ sau khi dời chùa đi nơi khác, chúng tôi một mực cố gắng liên lạc với người nhà của chúng, hi vọng mấy đứa trẻ này có thể được thân nhân đưa về an táng. Trước đó, tệ tự vẫn gánh vác trách nhiệm cúng tế và bảo quản thai nhi, ngày ngày tụng kinh siêu độ."

Diệp Vệ Quân dường như không hứng thú với chuyện ông ta tính toán xử lý mấy đứa trẻ này như thế nào, chỉ tay về phía hộp thủy tinh đựng dầu màu vàng: "Đây là dầu Vạn Linh còn sót lại? Số dầu năm đó chưa bán ra được đều đựng hết ở trong đó ư…?"

Thiền sư Tuệ Viễn gật gật đầu, vội vàng giải thích sở dĩ giữ lại thứ này không phải để bán lấy tiền mà vì ông cho rằng trong đó vẫn còn những linh hồn trẻ con chết oan, cần phải được cúng tế, siêu độ.

Diệp Vệ Quân không hỏi thêm gì nữa, chỉ xin ông ta một lọ dầu Vạn Linh. Sau khi ra khỏi cổng chùa, bộ não Lý An Dân mới hoạt động trở lại, trăm mối tơ vò mà không biết phải gỡ từ khúc nào, hỏi: "Vị hòa thượng này có phải là bị hồ đồ rồi hay không? Chuyện gì cũng kể hết ra thì chớ, lại còn ngoài miệng nói là dầu này phải giữ để cúng tế, thế mà anh hỏi xin một lọ ông ta liền cho luôn, vậy không phải quá kỳ quái rồi hay sao?"

"Không có gì lạ, Hoàng Bán Tiên vốn là sư huynh sư đệ với vị trụ trì này, sau khi hoàn tục mới chuyển sang nghề coi bói xem tướng. Đối với chuyện của chùa Phổ Linh ông ấy rõ như lòng bàn tay, có thư tay của Hoàng Bán Tiên, thiền sư Tuệ Viễn không dám từ chối."

https://thuviensach.vn

Lý An Dân tò mò hỏi lại: “Nghe anh nói vậy, Hoàng Bán Tiên này không lẽ lại là nhân vật có tiếng? Sao anh lại biết ông ta?”

Diệp Vệ Quân cười cười: “Ông ấy dạy tôi thuật phong thủy, là người nổi tiếng trong nghề, chẳng qua là… mượn danh tiếng của ông ấy thôi thì chưa đủ để khiến thiền sư Tuệ Viễn nói thật.”

Lý An Dân thấy vị hòa thượng già kia vẻ mặt thành kính, từng lời nói ra câu nào nghe cũng chân thành xúc động, lẽ nào lại là đang diễn trò sao? Diệp Vệ Quân nói không hẳn vậy, chẳng qua chỉ là che giấu một phần sự thật mà thôi.

“Hoàng Bán Tiên là một người rất có đạo đức nghề nghiệp, tôi có hỏi thăm ông ấy chuyện này nhưng cũng chỉ nghe được một ít gợi ý bóng gió, sau khi chùa Phổ Linh cũ bị bên trên phá hủy, mảnh đất ấy được Nhà máy Hóa chất nhận thầu xây ký túc xá, máy xúc đất đang đào móng, vừa múc xuống một cái liền moi lên được rất nhiều hài cốt, đội thi công không biết xuất phát từ ý nghĩ gì, lại còn tiếp tục đào móc sâu hơn, tuy không tìm ra thêm bộ hài cốt nào nữa nhưng lại đào trúng một mạch nước ngầm.”

“Mảnh đất chùa Phổ Linh tọa lạc ngày ấy vốn vuông vắn, nam bắc có núi, phía đông là cồn cát, mặt tây lại được nước bao quanh, vốn là mảnh đất lành, thế nhưng nước ngầm vỡ ra liền phá hủy bố cục này, thủy và thổ cùng bổ trợ nhau tràn lên, mà địa khí dâng lên là điềm xấu, dễ gặp tai họa diệt môn, may mà có Phật khí từ chùa Phổ Linh tích tụ lại nhiều năm, cộng thêm việc lão Ngụy bật kinh Phật quanh năm suốt tháng mới có thể trấn yểm được địa khí.”

Anh dùng từ tương đối phổ thông dễ hiểu, Lý An Dân coi như nghe hiểu rõ ràng, suy nghĩ một lát, thầm nhủ lão Ngụy có thể lên làm quản lý cũng không phải ngẫu nhiên. Chẳng qua đây chỉ là suy đoán, ngay cả Diệp Vệ Quân cũng không rõ, muốn tìm hiểu việc này không phải là khó, nhưng anh cho rằng đây chỉ là chuyện vặt vãnh chẳng cần để tâm làm gì.

https://thuviensach.vn

Lại nói về chuyện Hoàng Bán Tiên một chút. Trung Quốc có không ít vùng miền từ xưa đã có truyền thống mời pháp sư, trong đó có một số kẻ tuy mang tiếng pháp sư nhưng kỳ thật chỉ là thầy xem bói xem tướng hoặc những kẻ chuyên bán thuốc giả lường gạt người ta. Những kẻ bán thuốc dạo chuyên lừa đảo này mặc dù kiếm tiền bằng thủ đoạn gian trá nhưng lại thấy nhiều hiểu rộng, nghe qua vô số chuyện ly kỳ quái đản trong phong tục tập quán các nơi, biết được không ít phương thuốc cổ truyền kỳ lạ. Trong đó có một cách chế thuốc là đem thai nhi vừa mới sinh hoặc còn chưa ra đời bỏ vào một cái bình nhỏ được chế tạo đặc biệt, sau đó thiêu xác của người mẹ để lấy mỡ, lại dùng thứ mỡ này ngâm chung với thai nhi nửa năm, cuối cùng mới lọc mỡ ấy ra rồi cho thêm các vị thuốc Đông y như bạc hà, hoắc hương vào chế thành dầu bôi tóc. Nghe nói thứ dầu bôi tóc này có thể trị được bách bệnh, mà năm xưa phương thuốc này rất được ưa chuộng ở một số vùng miền núi xa xôi vắng vẻ.

Nghe đến đó, Lý An Dân lạnh cả người, chỉ vào cái túi da thần kỳ của Diệp Vệ Quân: “Khoan đã… Lọ dầu mà anh vừa mới lấy không lẽ được tạo ra bằng cách đó hay sao?”

“Đại khái là vậy… cũng không khác mấy.”

“Dầu hoa quế bôi tóc nổi tiếng của thôn Tử Hiếu cũng được chế như vậy?”

Diệp Vệ Quân cười: “Lấy đâu ra nhiều thi thể để cho cô luyện thành dầu như vậy, chẳng qua bí ẩn trong việc thôn Tử Hiếu có nhiều cụ bà trên trăm tuổi có lẽ bắt nguồn từ đây.” Nói tới đây, nụ cười của anh chợt tắt, sắc mặt sầm xuống: “Ba mươi năm trước chùa Phổ Linh bắt đầu buôn bán dầu Vạn Linh, nói cách khác, bọn họ có con đường bí mật để lấy được xác phụ nữ và thai nhi. Nếu như dưới lòng đất của chùa Phổ Linh đào lên được xương cốt của phụ nữ có thai thì cô nghĩ sự thực khi ấy là thế nào?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đã nói không ra lời, há hốc miệng nhìn anh. Diệp Vệ Quân thản nhiên cười, đầu nhìn về phía trước, ánh mắt xa xăm, "Những năm đó người thì nghèo đói, đất đai lại hoang vu, trong núi thường xảy ra bệnh dịch, người nghèo khổ nhỡ có không may mắc phải bệnh nặng thì cũng chỉ có nước nằm chờ chết mà thôi, việc thai nhi chết ngay từ trong bụng mẹ cũng không phải chuyện hiếm hoi gì. Có một vài chùa miếu vì hám lợi, thường móc nối với đám pháp sư hoặc một tổ chức hay cá nhân chuyên cung cấp thi thể nào đó, cấu kết với nhau thành mạng lưới, bên nhà chùa chủ yếu chịu trách nhiệm làm địa điểm tập kết và xử lý mọi hậu quả. Theo như tôi biết thì vợ của lão Ngụy qua đời khi có mang, chết đúng vào thời điểm mẹ lão Ngụy đang bệnh nặng liệt giường."

Lý An Dân trợn tròn mắt, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi: "Làm thế nào mà anh lại biết rõ ràng rành mạch vậy?"

Diệp Vệ Quân đáp lại cô bằng một ánh mắt "không còn lời nào để nói": "Cô nghĩ tôi mò đến thôn Tử Hiếu chỉ để nói chuyện trên trời dưới đất với lão Ngụy thôi à?"

Lý An Dân ngẫm lại, thế rồi gật gật đầu, "Lúc đó không phải anh chỉ đứng cà kê mấy chuyện linh tinh với lão thôi sao? Nghe chán chết nên tôi mới buồn ngủ đấy." Nghĩ lại cũng thật kỳ dị, chuyện ngày hôm đó chẳng khác gì đi dạo quanh phố phường gặp người khác nói dăm ba câu chuyện, cảnh và người sống động mà linh hoạt đến thế, nếu không bị vạch trần, ai mà ngờ được là cô vừa giao tiếp với một bầy ma. Nghĩ đến đây cô bùi ngùi nói: "Thật ra người với ma cũng có gì khác nhau đâu, chẳng phải là vẫn một hình dạng như vậy sao?"

Diệp Vệ Quân vặn lại: "Cô đúng là chỉ thấy cây mà không thấy rừng, linh hồn người chết dù có tri giác hơn nữa thì mô thức hành vi cũng không thể giống người bình thường được, chỉ thường lặp lại những việc mà lúc còn sống ưa thích nhất, đến khi chết cũng lưu luyến không buông, những mặt tính cách

https://thuviensach.vn

tối tăm sâu kín nhất càng rõ nét hơn. Để dụ cho lão già kia nói tôi đã phải vắt óc suy nghĩ, vậy mà cô lại chỉ biết hưởng, ngủ say tít mù khơi."

Lý An Dân ngượng ngùng gãi gãi đầu, thì ra anh phải khổ não mất một phen ngồi khua môi múa mép như vậy. Giờ ngẫm lại mới thấy mẹ và vợ hai của lão Ngụy ở trong phòng từ đầu đến cuối chỉ lặp đi lặp lại một động tác duy nhất là chải đầu, nếu như ở người bình thường thì hành vi đó đúng là lập dị. Hơn nữa, cô lại nhớ khi đó tóc của bà cụ kia sáng bóng lên, chắc chắn đã dùng dầu bôi tóc, theo như lời của Diệp Vệ Quân, thì lẽ nào chuyện mà bà ta không thể nào bỏ được lúc còn sống chính là chải tóc bằng thứ dầu kia sao?

Đúng rồi! Đem bóng lưng soi gương trang điểm đó cùng với hình ảnh người đàn bà luống tuổi dùng mỡ người chuốt tóc trong hầm ngầm ra so sánh, tóc gáy Lý An Dân thình lình dựng đứng, cảm giác thật quá giống nhau…

Diệp Vệ Quân lại nói tiếp chuyện vừa rồi: "Thôn Tử Hiếu xem trọng nhất đạo hiếu, trong tình huống không có tiền mời thầy thuốc cứu chữa, vì cứu mẹ, lão Ngụy cũng chỉ còn nước đẩy hết lên trên mình người vợ đang mang thai. Bất kể vợ lão qua đời vì bệnh hay là bị giết, cuối cùng thi thể vẫn được đưa vào chùa Phổ Linh, án theo quy trình thì dù có bị luyện chế thành dầu Vạn Linh hay dầu bôi tóc cũng như nhau cả, đều được dùng trên người bà mẹ mà thôi. Mặc dù mất vợ nhưng cơn bệnh nặng của bà mẹ thì chuyển biến tốt lên hệt như có phép màu, người trong thôn thấy vậy rồi có noi theo hay không? Có lẽ mục đích ban đầu chỉ là chữa bệnh, nhưng dần dà đã biến chất mất rồi."

Vì mẹ mà giết vợ, Lý An Dân không tài nào hiểu nổi, huống chi thủ đoạn dùng người chết nấu mỡ này cuối cùng có tác dụng hay không cũng không ai biết? Vì một phương thuốc cổ truyền còn chưa rõ công hiệu mà làm ra chuyện không có tính người như vậy ư?

Diệp Vệ Quân đáp lại: "Có tác dụng đấy, phương pháp luyện thuốc này là một trong những tà thuật hàng đầu, còn gọi là thuật Song linh, lấy thai nhi còn

https://thuviensach.vn

sống từ trong bụng mẹ ra là hữu hiệu nhất. Trước kia vẫn có một số kẻ bán thuốc dạo cũng dùng xác người nấu mỡ, bọn họ thường xuyên đào mộ cướp xác, nếu như may mắn đào được thi thể phụ nữ mang thai còn chưa có rữa nát, đem đi nấu mỡ thì tỷ lệ trở thành linh đan diệu dược là rất cao."

Lý An Dân tỏ vẻ căm phẫn vô cùng đối với những hành vi như vậy: "Đám người đó nên bị thiên lôi đánh chết mới đúng, lại làm ra chuyện tổn hại âm đức đến thế, tôi mà bị như vậy thì dù biến thành ma cũng phải ám chết bọn chúng!" Nói xong cô cũng phải giật mình.

Giọng nói lạnh lẽo của Diệp Vệ Quân vang lên trên đỉnh đầu cô: "Ma và người khác nhau ở chỗ chúng nó không có thần trí sáng suốt, nỗi oán hận tích lũy còn nhanh hơn so với những cảm xúc bình thường, ở lại dương gian càng lâu càng không nhớ rõ chuyện khi còn sống, trí nhớ và tình cảm dần dần mất đi, oán khí không ngừng bành trướng cho đến khi biến thành lệ quỷ khó mà siêu độ được. Cô còn cho rằng bọn họ có năng lực nhận thức cùng với biết phân biệt rạch ròi phải trái đúng sai hay sao?"

Như vậy thì khác gì giết người không cần lý do đâu? Lý An Dân nghĩ không ra, nếu như đã không có lý do gì thì cớ sao lại mò tới ký túc xá của các cô đầu tiên? Diệp Vệ Quân nói nguyên cớ rất đơn giản, ký túc xá Đại học Công nghiệp nằm ở hướng Nam quay mặt về Bắc, khai môn quẻ Càn, phương vị ở cung Kim, ngày đó chơi Bút tiên vừa hay đúng ngày hung tinh Ngũ Quỷ trong Cửu tinh tiến vào cung Kim, cả tòa ký túc xá trở thành một ngôi nhà quỷ ám, âm khí ngập ngụa, vốn nên cẩn thận tránh né thì người ngoài nghề chẳng biết gì lại chọn đúng thời điểm đó để gọi hồn cầu cơ, dù có bật băng tụng kinh cũng không đấu lại được.

Ai gọi cầu cơ đương nhiên sẽ gặp xui xẻo trước tiên, còn Cao Hàm và Lý An Dân dù không trực tiếp tham dự cầu cơ nhưng khi đó cũng ở vào trung tâm của hung vị, trên người nhiễm tà khí, bị tìm đến là bình thường. Điều này cũng chứng minh "người anh em tốt" tìm tới các cô vẫn còn có chút nhận thức, nếu

https://thuviensach.vn

không người bị hại tiếp theo không phải Hoàng Lệ Quyên mà là người nhà của Vương Giai hoặc là bác sĩ, y tá hay hộ lý trong bệnh viện.

Những gì Diệp Vệ Quân nói mặc dù nghe có chút hài hước ngầm, nhưng giọng nói lại rất nghiêm nghị, theo lời anh thì người nghiệp dư trong tình huống không có biện pháp dự phòng mà tiến hành cầu cơ thì chẳng khác nào tự sát cả. Lý An Dân chẳng có tâm trí đâu mà kêu oan, cũng không còn tâm trạng nào để mà hối hận nữa. Chuyện đã xảy ra rồi hối hận cũng có ích gì, Vương Giai và Hoàng Lệ Quyên vì nó mà phải trả cái giá quá đắt, cô cũng không muốn thấy có thêm người nào vô tình bỏ mạng do sai lầm này nữa.

Có đôi lúc, Lý An Dân không thể nào lý giải nổi suy nghĩ của Diệp Vệ Quân, cô cảm thấy thay vì bôn ba lòng vòng khắp mọi nơi tìm biện pháp, trong khi đã xác định được là do ma quỷ tác quái rồi thì tại sao không trực tiếp trừ bỏ nó đi?

Diệp Vệ Quân đáp diệt quỷ trừ ma cũng là giết chết linh hồn của chúng, so với giết người hủy xác còn tổn thọ hại âm đức hơn, nếu như là pháp sư hay đạo sĩ có bản lĩnh thật sự, chỉ cần có biện pháp thì tuyệt đối sẽ không làm ra hành vi cực đoan như vậy.

Lý An Dân nhìn anh một lát, ngậm ngùi than: “Lần đầu gặp mặt, tôi cảm thấy anh đúng là anh hùng nhân dân, ở chung với anh một thời gian lại thấy anh chính là người tốt hiếm thấy trên đời, bây giờ… cứ như là một ông đồng – một ông đồng thích giúp đỡ mọi người vậy.”

Diệp Vệ Quân cười đáp: “Tôi mà là ông đồng, vậy cô không phải thành bà cốt rồi hay sao?”

Lời này nói ra nghe cứ kỳ kỳ, ông đồng bà cốt tách riêng ra nghe chẳng mấy hay ho, Lý An Dân cũng không nghĩ đến là có nghĩa xấu, song nhất định chẳng phải tốt đẹp gì, vậy mà từ miệng anh cất ra nghe sao đặc biệt hài hòa, lại

https://thuviensach.vn

rất thuận tai, khiến người ta không khỏi cảm thấy ông đồng bà cốt dường như là một tổ hợp tuyệt vời lắm vậy.

Hôm sau, Lý An Dân theo lời Diệp Vệ Quân, dắt Cao Hàm tới Văn phòng môi giới nhà đất Phúc Bách Thuận. Văn phòng môi giới khai môn quẻ Tốn, cung Mộc, chiếu theo cách tính Cửu tinh thì hôm nay vừa lúc sao Thổ vào cung Mộc, chủ hung, trong đường ngầm quanh năm không thấy ánh mặt trời, âm khí vốn đã rất nặng, là nơi cầu cơ tốt nhất.

Sau khi vào trong văn phòng, Cao Hàm cực kỳ khẩn trương, hai tay ôm chặt đá huyết kê vào trong ngực, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Diệp Vệ Quân rót cho cô một ly trà sữa uống vào ổn định tinh thần, Cao Hàm nhận lấy uống chưa được bao lâu liền ngủ gục trên ghế sô pha, thì ra là Diệp Vệ Quân cho thuốc ngủ vào trong trà sữa. Lý An Dân nhìn mà ao ước, thật cũng muốn uống một viên thuốc rồi ngủ thẳng cẳng không biết trời trăng gì luôn cho rồi.

Diệp Vệ Quân nói cho cô hay: “Thuật Dẫn linh của chúng ta mấu chốt ở chỗ làm cho giống khiến ma quỷ kia tưởng rằng đối tượng bị ám đã chết, lúc đó mới dời mục tiêu sang người cô.”

Lý An Dân nuốt nước bọt, hỏi: “Anh nói nó có thể nhận nhầm người hay không, chuyển sang ám vào anh chẳng hạn?”

Diệp Vệ Quân quăng cho cô một ánh nhìn ý bảo “không cần phải lo”: “Yên tâm, tôi luôn bảo vệ mình rất tốt, không sơ sẩy giống như các cô đâu.” Bởi vậy mới nói dân trong nghề đúng là đẳng cấp khác hẳn.

Vật dụng cần thiết cùng với vị trí bày trận dành riêng cho thuật Dẫn linh đã được chuẩn bị chu đáo, địa điểm là căn phòng trống ở trong cùng, ngoài cửa sổ là một mảnh ruộng bỏ hoang. Chỗ đó và ngoài kia cách nhau một văn phòng này thôi mà như cách cả thế giới, một bên là đường ngầm nối với đường cái

https://thuviensach.vn

rộng thênh thang, một bên là ruộng hoang cùng với đồi dốc. Diệp Vệ Quân nói sau sườn đồi còn có một nghĩa địa, mỗi khi tối trời là lại nghe đủ loại mèo gà ma quỷ than khóc kêu gào, cứ đến đêm là chẳng có ai dám đi qua đây. Lý An Dân nghĩ bối cảnh như vậy mặc dù ghê rợn, nhưng ít ra cũng không lo sẽ gây họa cho ai.

Diệp Vệ Quân dùng phấn trắng vẽ một trận đồ trên mặt đất, trông hơi giống la bàn bát quái, trong trận có trải chiếu, trên chiếu rải một lớp gạo nếp. Dưới sự chỉ đạo của Diệp Vệ Quân, Lý An Dân đem vải trắng chuyên dùng để liệm người chết bọc kín Cao Hàm từ đầu cho tới chân. Hai người hợp sức khiêng Cao Hàm đã bị gói kín như một khúc giò đặt lên chiếu, lại dùng xôi nếp đã bị giã nhuyễn thành hồ quết lên người, lên mặt cô bạn, chỉ để lộ ra hai lỗ mũi, mục đích là nhằm giấu đi dương khí. Quết hồ xong lại lấy giấy vàng che lên, nhìn cứ như là di thể đang nằm trong linh đường, cũng may là Cao Hàm đã ngủ thiếp đi, nếu không thấy được cảnh mình bị "hành hạ" thế này, cô ấy không bị dọa chết thì chắc cũng phát điên lên mất.

Số mỡ lấy ở trong chùa hòa chung với sáp làm nến, chỉ có dùng mỡ từ xác người mới có thể đốt lên thứ âm hỏa át được hơi thở của Cao Hàm. Hai hàng nến bắt đầu từ chân Cao Hàm kéo dài ra ngoài tạo thành một đường dẫn chật hẹp, Lý An Dân ngồi ở cuối con đường này.

Diệp Vệ Quân thắp ở mỗi góc phòng ba cây nhang, chuẩn bị xong đồ cúng bày ra trên mặt đất, lại đứng trước người Cao Hàm vẩy một vòng bột lưu huỳnh sao cho bột lưu huỳnh nối liền với hai hàng nến.

Lúc nãy mải chuẩn bị cho Cao Hàm còn đỡ, đợi đến khi thực sự ngồi xuống nhìn Diệp Vệ Quân sắp xếp bố trí mọi thứ mới thấy ruột gan nhộn nhạo, Lý An Dân muốn kiếm chuyện để nói cho đỡ căng thẳng, bèn lên tiếng hỏi: "Lưu huỳnh này dùng để làm gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân không thèm giấu giếm: “Là để phong tỏa đường ra, giúp nó có thể thuận lợi ám lên người cô.”

Câu này thiếu chút nữa khiến cho Lý An Dân nhảy dựng lên mà chạy trối chết. Căn phòng âm u lạnh lẽo dị thường, sau khi Diệp Vệ Quân kéo rèm lên che hết ánh sáng càng lộ ra hơi thở chết chóc trầm lắng, so với bầu không khí trong nhà tang lễ còn nặng nề hơn, Lý An Dân cảm giác sắp thở không ra hơi nữa rồi.

Diệp Vệ Quân đưa cho cô một miếng vải đen: “Bịt kín mắt lại, không thấy thì sẽ không sợ.”

Lý An Dân không cầm lấy miếng vải ngay mà túm chặt lấy tay anh, “Thấy gì là thấy gì cơ?” Giọng của cô cũng không kìm được mà trở nên run rẩy, Lý An Dân đoán chừng sắc mặt mình lúc này so với quỷ chẳng khá hơn là bao.

***

Diệp Vệ Quân cũng nắm tay cô, khẽ siết, nhẹ giọng nói: “Thứ mà cô thấy khác hẳn tôi, dù có đưa ra ý kiến gì bây giờ thì lát nữa chưa chắc đã có tác dụng. Đừng sợ, bất kể nghe thấy tiếng động gì cô cũng đừng cử động, thuật Dẫn linh rất nhanh thôi, nếu như thuận lợi thì chỉ một chút là xong rồi.”

Lý An Dân đờ đẫn gật đầu, Diệp Vệ Quân thắp nến xong dùng miếng vải đen bịt kín mắt cô, buộc chặt, thắt nút chết ở sau gáy.

Qua một lát, lại nghe một tiếng “tách”, hẳn là Diệp Vệ Quân đã tắt đèn đi. Trước mắt tối đen, không thấy bất cứ thứ gì khiến tinh thần Lý An Dân luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, tim đập dồn dập, cơ thể căng cứng, ngay cả đầu ngón tay cũng không dám nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Cô không biết đã qua bao lâu, chỉ cảm thấy thời gian trôi đi vô cùng chậm chạp, chẳng rõ Diệp Vệ Quân còn trong phòng hay đã đi ra ngoài, ngay cả tiếng hít thở trong không gian hoàn toàn tĩnh lặng này cũng trở nên đặc biệt chói tai.

Một làn gió lạnh thoáng lướt qua, hơi lạnh men theo gan bàn chân bò lên từng đợt, mùi dầu hoa quế bay vào mũi, mang theo vị bùn đất tanh hôi, nồng nặc gay mũi xộc thẳng lên não. Đột nhiên mắt cá chân Lý An Dân bị kéo căng ra, giống như có tay ai chụp lấy vậy, cô giật nảy mình, suýt chút nữa là kêu lên thành tiếng. Chính vì không nhìn thấy gì khiến cảm giác của cô cũng trở nên cực kỳ bén nhạy, bàn tay ấy vừa cứng vừa lạnh như băng, thay vì nói là bàn tay, gọi là móng vuốt thì đúng hơn.

Đúng lúc này, bên tai cô chợt vang lên tiếng kêu rú thê lương, giống hệt âm thanh đã nghe được trong ký túc xá, như tiếng mèo hoang gọi bạn, từ trong tai xông thẳng vào tim. Tiếng ma khóc quỷ gào mỗi lúc một cao, bàn tay bên dưới cũng theo đó bắt đầu chuyển động, chậm rãi từ hai chân dò dẫm lên trên. Lý An Dân cứng cả người, không dám nhúc nhích, thậm chí ngay cả hít thở cũng phải nén, chỉ hận không thể chết ngất đi ngay lập tức.

Đôi bàn tay kia leo lên tới bả vai, thình lình bóp chặt cổ cô, cảm giác lực siết không lớn nhưng móng tay sắc nhọn lại bấm thẳng vào da thịt. Hơi thở không hề sạch sẽ thổi thẳng vào mặt Lý An Dân, giống như có người nào đó ở đối diện đang há to miệng mà thổi vào vậy.

Lý An Dân chịu không nổi mà giãy mạnh, lực siết trên cổ càng lớn, không phải là con ma này đang định bóp chết cô đấy chứ? Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, cô liền phát hoảng, càng sợ hãi lại càng không tài nào thở nổi, hai lá phổi giống như bị ai hút cạn, dù có cố mở to miệng mà hô hấp cũng vô ích, cứ như vậy sớm muộn gì cô cũng chết ngạt.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc Lý An Dân sắp không chịu nổi nữa thì lại nghe có tiếng loạt xoạt, miếng vải bịt mắt được gỡ xuống, Diệp Vệ Quân kéo tay cô ra khỏi cổ, lớn tiếng ra lệnh: “Mau hít vào!”

Lý An Dân theo bản năng nghe lời anh nói mà hít vào một hơi thật sâu, chỉ có điều hít quá mạnh nên lập tức ho khan kịch liệt, phải hít thở sâu nhiều lần thì nhịp hô hấp mới đều đặn trở lại. Cô vẫn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mở miệng liền hỏi: “Lúc nãy có người bóp cổ tôi, anh có nhìn thấy không?”

Diệp Vệ Quân vỗ lưng cô đáp: “Là cô tự tay bóp cổ mình.”

Lý An Dân ngẩn người, tự tay bóp cổ? Sao cô chẳng có chút cảm giác gì thế nhỉ? Cúi đầu nhìn lại hai tay mới phát hiện ra trên cổ tay hiện lên năm dấu ngón tay đỏ như máu, trên mu bàn tay cũng xuất hiện bớt đỏ nhàn nhạt.

Diệp Vệ Quân có chút tự trách, nói với cô: “Là do tôi chủ quan, không nghĩ đến thiếu một trong năm giác quan sẽ khiến cảm giác của cô mất thăng bằng, cô…”

Không để anh nói hết, Lý An Dân đã cầm tay anh mà lắc: “Thành công rồi đúng không? Có bớt đỏ rồi! Có phải là đã thành công rồi không?”

Diệp Vệ Quân đại khái không nghĩ tới cô lại phản ứng như thế, tức khắc ngẩn người ra, khuôn mặt căng thẳng cũng từ từ thả lỏng, vuốt vuốt tóc cô, “Chắc là không có vấn đề gì… Còn phải xem bệnh tình của bạn cô có biến mất hay không nữa.”

Nghe anh nhắc, Lý An Dân mới nhớ tới Cao Hàm vẫn còn nằm ngay đơ trong trận đồ, vội vàng giúp cô bạn cởi lớp vải liệm và đạo cụ trên người ta, bóc hết lớp hồ cơm nếp trên mặt cô rồi cẩn thận lấy nước lau sạch sẽ. Về phần

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân lúc này anh đang ra mảnh đất hoang sau nhà đem một mồi lửa đốt các thứ không dùng tới nữa thành tro bụi.

Cao Hàm ngủ suốt hai giờ đồng hồ sau mới tỉnh lại, vừa thức dậy liền cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới thoải mái vô cùng, bớt đỏ trên người cũng biến mất. Tà khí bị quét sạch, tất nhiên cô cũng không nhìn thấy bớt đỏ trên tay Lý An Dân, chỉ cho là ma quỷ đã bị tiêu diệt thành công, thật sự vui mừng như được tái sinh, xúc động đến mức nước mắt nước mũi giàn giụa, thiếu điều làm lễ ba quỳ chín lạy với Diệp Vệ Quân.

Kể từ khi Vương Giai qua đời, lúc nào Cao Hàm cũng lo lắng đề phòng, cái chết của Hoàng Lệ Quyên càng khiến cô sợ hãi, trong hai tuần ngắn ngủi mà gầy rộc đi chỉ còn da bọc xương. Lý An Dân chứng kiến hết thảy, đã bao lâu rồi cô không được thấy nụ cười trên môi cô gái luôn tươi vui rạng rỡ như Cao Hàm? Hôm nay cuối cùng cô bạn cũng có thể nở nụ cười chân thật từ tận đáy lòng, mặc dù sắc mặt vẫn rất khó coi, nhưng ánh mắt lại sáng sủa hơn bất cứ khi nào, thái độ vui vẻ dạt dào như vừa may mắn chết đi sống lại ấy khiến Lý An Dân cảm thấy dù thế nào cũng đáng.

Thuật Dẫn linh thành công nhưng mọi chuyện chưa phải đã kết thúc, Diệp Vệ Quân nói bất kỳ chuyện gì cũng phải có nhân mới sinh ra quả, chỉ khi kết hợp nhân quả mới có thể tìm ra cội rễ nguồn căn chân chính.

Hai người lại phải đi thêm một chuyến tới thôn Tử Hiếu, đến được khu vực phế tích kia thì trời cũng giữa trưa, Diệp Vệ Quân đem tro thảo mộc hòa với rượu thành một thứ chất lỏng sền sệt, vẽ liền trên mặt đất hai vòng tròn quanh phế tích. Bên ngoài vòng tròn cứ cách một đoạn anh lại chôn một hạt đào, án theo Ngũ Hành mà cắm cành liễu, ngoài vòng tròn thì đốt nến đỏ, trong vòng tròn lại đốt nến trắng được bôi dầu chế từ mỡ xác người.

Bởi vì diện tích của thôn rất rộng, chỉ bày trận đồ không thôi cũng mất khá nhiều thời gian. Bận rộn một hồi, Diệp Vệ Quân mới quay sang nói với Lý

https://thuviensach.vn

An Dân: “Mời thần dễ, tiễn thần khó, mà đã tiễn là phải tiễn đến tận nơi, chỉ cần trên đường phát sinh sự cố gì thì bao nhiêu công sức từ đầu đến giờ đổ sông đổ bể cả. Từ lúc này bất kể nghe được cái gì, hay thấy cái gì, cô cũng phải đi theo sự dẫn dắt của tôi, hiểu chưa?”

Lý An Dân gian nan lắm mới nở được một nụ cười: “Tôi… Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Không phải cố gắng hết sức, mà nhất định phải làm được! Nghe rõ chưa?” Diệp Vệ Quân dùng sức nắm chặt vai của cô mà lắc lắc, nét mặt không còn ung dung như thường ngày.

Lý An Dân ngơ ngơ ngác ngác gật đầu y theo lời của anh, lại hỏi: “Không cần bôi gạo nếp ư? Cứ tay không như vậy?”

“Gạo nếp là để giấu dương khí, mà âm hỏa trong người cô thì rất nặng, ở chỗ này không cần phải giấu giếm làm gì cả.”

Lý An Dân gắng gượng cười: “Anh nói trong cơ thể tôi có lửa ma sao?”

“Không phải ý đó, theo như Trung y mà nói, âm hỏa chính là một thứ vật chất song hành với nguyên khí trong thân người, không thể đánh đồng làm một với âm khí, quỷ khí được.” Diệp Vệ Quân có vẻ muốn giải thích cặn kẽ một chút, dùng ngón tay gãi gãi mũi, giống như đang nghĩ xem phải dùng từ như thế nào, sau cùng cũng chỉ còn cách cho qua, nói đơn giản một chút: “Có thể thấy thứ mà người bình thường không thấy, chuyện này phụ thuộc rất nhiều vào âm hỏa thịnh hay suy.”

“Anh cũng vậy đúng không?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân dường như có chút chần chừ, ánh mắt thoáng lóe lên sâu xa, trả lời: “So với cô thì ổn định hơn, chẳng qua những gì cô thấy chưa chắc tôi đã có thể nhìn ra được.”

Lý An Dân chẳng hiểu gì cả: “Nhìn thôi mà cũng khác nhau sao?”

“Đây là chỗ lát nữa cần phải để ý nhất, cô có thể thấy được hình ảnh còn sót lại của thôn này, khi vào trong thôn lần trước cô cảm thấy chỗ này với các thôn xóm bình thường không có gì khác nhau đúng không? Nhưng trong mắt người khác thì cô chỉ đi lòng vòng quanh đống hoang tàn xập xệ này mà thôi. Cô thấy được hình ảnh của thôn dân lúc còn sống, song những gì tôi nhìn thấy thì không phải thế…” Ánh mắt Diệp Vệ Quân càng trở nên sâu lắng, không tiết lộ gì thêm nữa.

Tuy vậy nhưng cũng đủ khiến Lý An Dân hiểu hết mọi chuyện, thật lòng mà nói thì cô vô cùng kinh hãi, “Nghe anh nói vậy, có lẽ tôi thực sự không được bình thường rồi, để tôi nhớ lại xem… Nhớ lại xem… Tổ tiên nhà tôi có ai từng làm nghề trừ ma không nhỉ?”

“Chẳng qua là do thể chất của từng người mà thôi. Đa số mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều đã trải qua những việc tương tự, có người thấy không nhiều lắm, sẽ cho là ảo giác, có một số người dù thấy được cũng chẳng để tâm nhiều. Nếu như hôm chơi Bút tiên đó cô không ở trong ký túc xá, bây giờ chưa chắc đã như thế này. Thử nghĩ theo chiều hướng tốt hơn xem, chuyện này cũng coi như giúp cô khai thác tiềm năng của bản thân.”

Lý An Dân dở khóc dở cười, thầm nhủ đang yên đang lành khơi khơi gặp phải chuyện xui xẻo chết tiệt như vậy, hóa ra lại có thể giúp cô thay đổi “tiến hóa” hơn à? Thật cảm ơn quá đi, tiềm năng của bà cốt đặt trên thân một người bình thường như cô thật sự còn hơn cả lãng phí.

https://thuviensach.vn

Từ lúc đó đến trước giờ làm lễ, Lý An Dân cùng với Diệp Vệ Quân ngồi trên một tảng đá lớn bên ngoài đống đổ nát trò chuyện. Ở chung với nhau lâu như vậy hai người sớm đã trở nên thân thiết hơn nhiều, không hề khách sáo như đối đãi với người ngoài, nói là bạn thân cũng không đúng, mà giống như một người anh cả với cô em út… tình thương mến thương vậy đó. Ngay từ lúc mới gặp Diệp Vệ Quân đã gọi cô là em gái nhỏ, nếu đổi thành người khác chắc cô đã thấy phiền muốn chết, riêng Diệp Vệ Quân lại thấy bình thường, cho dù mấy chữ "cô em gái" có vẻ hơi quê, nhưng chỉ cần người nghe không thấy phản cảm là tốt rồi.

Đối với Lý An Dân, anh chủ nhà – Diệp Vệ Quân đại nhân ngày nào cô cũng được diện kiến này vẫn luôn mang trên mình hơi thở thần bí, "Anh Vệ Quân, anh là người địa phương đúng không? Vì sao không thấy có bà con thân thích qua lại gì cả?" Đến bạn bè thân thiết cũng chẳng thấy bóng dáng một ai, còn người quen thì lại rất nhiều.

Diệp Vệ Quân thẳng thắn trả lời: "Bà con họ hàng gì đó đều ở nơi khác cả, nguyên quán của anh ở Bắc Kinh, cách đây rất xa, muốn đi đi về về cũng khó."

Điều này khiến Lý An Dân không khỏi bất ngờ, "Ồ? Bao nhiêu người ngoại tỉnh muốn lên thủ đô mà không được, anh thì lại bỏ về cái thị trấn bé tí này?"

Diệp Vệ Quân lại rất dứt khoát, "Vì giá nhà đất rẻ như bèo mà, sau khi xuất ngũ anh đã tới đây rồi, năm năm trời dốc sức làm ăn, có xe có nhà có công ty, đổi lại nếu như ở thành phố lớn, tiền mồ hôi nước mắt trong năm năm này đến cả một cái cột nhà cũng mua không nổi ấy chứ."

Lý An Dân tròn xoe mắt, không ngờ anh lại là người thực tế như vậy, lời này cũng đúng, gần đây phải nói là cả gia đình kiếm tiền gom góp mới mua nổi nhà, thành quả không hề tương xứng với mồ hôi nước mắt bỏ ra. Cho dù xe

https://thuviensach.vn

của ông anh này là xe gắn máy, nhà thì là phòng trong khu tập thể cho công nhân viên chức, công ty chỉ có một nhân viên, khụ khụ, vậy cũng coi như có nhà có xe có công ty rồi. Nhắc mới nhớ, văn phòng môi giới nhà đất của anh đóng cửa hai ngày không làm việc không biết có sao không, cũng vì lo chuyện của cô nên mới phải treo bảng ngưng hoạt động như vậy.

"Anh Vệ Quân, thật ngại quá, đã làm phiền anh nhiều, văn phòng của anh… có thiệt hại gì không?"

Diệp Vệ Quân không khách sáo, nói thật: "Thiệt hại nhất định là có, chẳng qua không nhiều lắm đâu, nếu thấy băn khoăn quá thì sau này có thời gian qua văn phòng giúp anh một tay là được, thế nào?"

Lý An Dân vỗ ngực đảm bảo: "Cái này còn không phải chỉ cần nói một câu thôi sao! Kêu em qua dọn bồn cầu cũng không thành vấn đề!"

…

Diệp Vệ Quân không nói được câu nào, lát sau mới chống cằm ngước nhìn cô cười: "Hỏi anh xong rồi, vậy còn em thì sao? Một mình ra ngoại tỉnh trọ học, người nhà không lo lắng à?"

"Người đã lớn rồi, dĩ nhiên là phải học cách tự lập, từ hồi tiểu học em đã ở nội trú trong trường, cũng quen rồi."

Ánh mắt Diệp Vệ Quân chợt lóe lên, lại hỏi: "Cha mẹ em bộn bề công việc lắm ư?"

Lý An Dân nói: "Cha em đúng là bận bịu thật, ra ngoài làm ăn buôn bán mà, hằng năm về thăm nhà được một lần đã là tốt lắm rồi, mẹ em thì mất sớm, em cũng không có ấn tượng gì nhiều, từ nhỏ em đã được ông bà nội nuôi

https://thuviensach.vn

nấng.” Nếu người khác hỏi cô cũng không nói thẳng như thế, Lý An Dân cảm thấy cha cô đối với cô hết sức lạnh nhạt, không giống như người thân của mình, cho tới giờ cũng không thèm nhìn cô lấy một lần. Bà nội nói bởi vì cô lớn lên quá giống mẹ, ba cô thấy cảnh nhớ người nên mới tỏ ra thờ ơ lạnh lùng như vậy, thực chất ông rất quan tâm đến con gái.

Khi còn bé cô thường vì thế mà buồn bực trong lòng, dần dà lâu ngày cũng quen rồi, điều này không phải nói lên tình cảm cha cô dành cho mẹ rất sâu sắc ư? Thân làm con gái nên lấy đó làm vui mới đúng.

Diệp Vệ Quân vuốt vuốt tóc cô, chuyển đề tài rất đúng lúc, “Tên của em giống như con trai ấy, An Dân? Ha ha, giống như tên mấy nhà cách mạng lão thành vậy.”

Nhắc đến cái tên này thì đúng là có nguồn gốc thật, “Bà ngoại em cũng tên là Lý An Dân đấy! Nghe nói tên em là do mẹ em đặt, trước khi em ra đời thì bà ngoại em đã mất rồi, mẹ em hi vọng có thể lấy đó để tưởng niệm bà, cũng vì em là con gái, không cần phải gánh vác trọng trách kế thừa hương hỏa gì cả, ông bà nội rất thoải mái, đều cảm thấy như vậy chẳng có gì to tát, cha em nghe theo ông bà nên cũng đồng ý. Nhắc mới nhớ, anh Vệ Quân, tên của anh so với em còn có lý tưởng bảo vệ quốc gia hơn, vừa nghe đã thấy anh dũng đấu tranh rồi.”

Trên mặt Diệp Vệ Quân lộ ra nét tự hào, “Tất nhiên rồi, cha mẹ anh cũng là bộ đội, khu nhà anh con gái tên Hồng Binh, con trai tên Quốc Cường hơi bị nhiều.”

Lúc này anh từ một ông đồng thoắt cái đã biến hình thành người anh hùng nhân dân trong lần đầu gặp gỡ, ngọn lửa nhiệt huyết chính nghĩa bừng bừng bốc cao cháy rực từ chân cho tới đầu, Lý An Dân cười ha ha: “Anh Vệ Quân đúng là biết đùa, có Giải phóng quân nào lại chuyên đi làm chuyện mê tín giống như anh?”

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Diệp Vệ Quân lập tức trở nên nghiêm nghị, ra vẻ trịnh trọng mà trêu đùa: “Cũng không phải vậy, ai da… Nói thật với em, cũng vì anh ở trong khu gây tiếng tăm không tốt, cha anh vì dẹp tan mối nguy hại cho xã hội đồng thời loại trừ thành phần dùng tà thuyết mê hoặc thiên hạ mới một chân đạp anh ra khỏi cửa.”

Hai người anh một câu em một câu chọc qua chọc lại cười nói rôm rả, không khí nặng nề lúc trước dần dần trở nên dịu lại, Lý An Dân rất cảm kích anh, Diệp Vệ Quân không hay đùa giỡn, từ trong ánh mắt điềm tĩnh của anh là có thể nhận thấy được, bữa nay cố ý bôi trơn miệng lưỡi đơn giản là muốn cho cô thả lỏng tinh thần, thật đúng là làm khó cho anh.

Đối mặt với chuyện có thể nguy hiểm tới tính mạng, lo sợ bất an là điều khó tránh khỏi, có liều thuốc tinh thần của anh, tâm tình cũng không còn căng thẳng như lúc trước, Lý An Dân không khỏi xúc động, thời khắc nguy nan mới thấy rõ chân tình, đây đúng là người đồng chí đáng để nương tựa.

Trong hẻm núi sắc trời sớm chuyển màu đen, cũng do hoàn cảnh địa lý của khe Kiếp Long hai bề giáp núi nên dù chưa tới hoàng hôn, ánh mặt trời đã bị vách nghiêng của núi che đi mất, thoáng cái bóng ma khổng lồ đã che phủ cả khe núi.

Tầm mắt của Lý An Dân lúc mờ lúc tỏ, thi thoảng trước mặt lại xuất hiện ảnh nhiễu, theo như Diệp Vệ Quân nói thì cơ thể con người chia ra hai loại thuộc tính âm dương, luôn tùy thời tùy lúc mà biến chuyển, giờ phút này cũng đã gần kề với thời điểm then chốt, là khoảnh khắc âm dương giao tiếp với nhau.

Diệp Vệ Quân lấy một sợi dây đỏ được tẩm qua nước hồ gạo, một đầu thắt vào tay trái của mình, đầu còn lại thắt vào cổ tay phải của Lý An Dân, lại đưa cho cô một ngọn đèn dầu, cẩn thận dặn dò: “Em nhớ giữ cây đèn thật tốt,

https://thuviensach.vn

đây chính là minh hỏa dẫn đường, tuyệt đối không được để tắt, lát nữa anh sẽ dùng tiếng chuông kêu gọi vong hồn, em cứ từ từ chậm rãi mà đi, bất kể nhìn thấy cái gì cũng không được quay đầu lại, cũng không được phép nói chuyện."

Lý An Dân lạnh hết cả sống lưng, đống đổ nát ngay trước mặt nháy mắt đã biến thành thôn xóm nguyên lành trọn vẹn không hề sứt mẻ chút nào, cô dùng ánh mắt mong đợi nhìn về phía Diệp Vệ Quân: "Ngoại trừ cầm đèn đi tới, em còn phải làm gì nữa không?"

Diệp Vệ Quân nắm lấy tay cô: "Tin tưởng anh là được."

Tay của anh cũng lạnh như băng, lòng bàn tay còn hơi ẩm ướt, xem ra người căng thẳng không chỉ có một mình Lý An Dân. Diệp Vệ Quân thắp nến và đèn dầu, nhẹ nhàng hít vào một hơi, móc từ trong túi ra một cái chuông đồng, nhỏ giọng nói: "Đi đi, chú ý đừng đạp lên tro thảo mộc", vừa nói anh vừa dắt cô vào cửa thôn.

Diệp Vệ Quân thả bước chậm rãi vô cùng, đi một bước lại reo chuông một cái, Lý An Dân bám sát theo chân anh, hít vào trong mũi là hương dầu hoa quế nồng nặc, thở ra là hơi lạnh căm căm, cảm giác ẩm thấp dâng lên từ gót chân, khí lạnh rót thẳng xuống đỉnh đầu, cứ như cả người đang bị đông cứng trong tủ đá, từ trong ra ngoài không có một chút ấm áp nào.

Người trong thôn ở trước mặt khác hẳn mấy ngày trước, người nào người nấy giống như vong hồn lững lờ trôi dạt trên đường cái, nét mặt xơ cứng vô cảm, tràn ngập tử khí, nói khó nghe một chút thì chẳng khác chi một đám xác chết biết đi.

Sắc trời đen kịt sầm xuống rất nhanh, không bao lâu cả thôn bị bóng tối nuốt chửng, đám thôn dân như nhận được lệnh mà lũ lượt nối đuôi nhau đi về nhà, trong bóng đêm chỉ còn một ngọn đèn chập chờn lay lắt, phát ra thứ ánh sáng nhạt màu u ám. Ngọn lửa trong đèn dầu không phải ngoài đỏ trong lam

https://thuviensach.vn

như bình thường, mà ánh lên màu xanh biếc, hiện lên vẻ âm u lạnh lẽo ghê người, từ trên đèn dầu không cảm nhận được chút nhiệt độ nào.

Bỗng nhiên bờ vai trĩu nặng, có người nào đó gục xuống trên lưng cô, tay cầm đèn của Lý An Dân run lên, ngọn lửa trong đèn chợt chao đi như sắp tắt, cô vội vàng đỡ lấy, mùi hôi thối từ bên người đưa lại, trên vai cứ như bị hai móng vuốt bấu chặt, cảm giác không khác gì lúc mắt cá chân bị kéo lúc dùng thuật Dẫn linh.

Lý An Dân không dám thở mạnh, cảm giác bây giờ hệt như có một người thẳng đơ đang dính chặt ngay sau lưng, bị cô lôi đi về phía trước, cứ đi thêm một bước là trên vai lại nặng thêm một phần, đỉnh đầu còn bị đè mạnh, cứ như có cằm của ai đó tì lên. Hai cái đầu lâu lắc lư trên vai Lý An Dân, đung đưa mạnh đến nỗi tưởng chừng có thể ngã bất cứ lúc nào, một mớ tóc dài bết dính xòa xuống phủ kín từ trán tới hai vai.

Vong ám lẽ nào không chỉ có một con? Trong khi còn đang kinh hãi, Lý An Dân bỗng dưng cảm thấy khuỷu tay nặng trĩu, thiếu chút nữa là đánh rơi cả đèn dầu, vừa nhìn xuống dưới liền thấy một cái móng vuốt khô quắt đang dốc sức kéo tay cô. Một cái đầu từ bên eo thò ra phía trước, cái đầu này quay mặt hướng xuống đất, dưới mớ tóc tán loạn có thể mơ hồ thấy được phần da sau gáy, hai mẩu xương cổ xuyên thủng cả thịt da mà đâm ra bên ngoài.

Trống ngực Lý An Dân đổ dồn, gồng cứng cả người mới đủ sức nâng được đèn dầu lên, mấy ngón tay bị chiếc đèn lạnh lẽo kia kẹp cho đau buốt. Lúc ấy cái đầu bên dưới không thèm báo trước tiếng nào đã quay phắt lên một trăm tám mươi độ, tiếng xương gãy giòn tan răng rắc vang lên, vùng da ở cổ bị xẻ nát không còn hình hài gì, kéo dài rồi xoắn lại thành những dải mảnh nối tiếp nhau.

Mái tóc dài bết bệt vón cục tách ra hai bên, để lộ một gương mặt trắng nhợt tái xanh, gương mặt này gầy đét nhăn nheo, không có cằm, hai mắt cơ hồ

https://thuviensach.vn

chiếm hết cả nửa khuôn mặt, mắt không có mí, chỉ có đôi tròng mắt trợn lồi vằn vện tia máu không ngừng đưa đảo.

Tim Lý An Dân phắt cái liền nhảy lên tới cổ, dưới chân đảo một cái, may là còn có Diệp Vệ Quân ở bên cạnh giữ lại được, nếu không chuyến này mà ngã thì xác định là tiêu đời rồi. Cô theo bản năng nắm chặt lấy tay Diệp Vệ Quân, nhưng lại thấy xúc cảm từ tay truyền về như không đúng lắm, tại sao cứ nhớp nháp ghê ghê? Cô thoáng liếc nhìn, không khỏi hoảng hốt trợn tròn mắt.

Da mặt Diệp Vệ Quân thế mà lại rớt ra từng miếng, bên dưới lớp da đã bong tróc ra ngoài là từng mớ cơ đỏ lòm bó chặt vào nhau, trên đó còn có dịch vàng như mủ, đã xảy ra chuyện gì? Trên tay thì cứ như nắm phải một đống thịt rữa nát, ghê quá… Thật buồn nôn!

Lý An Dân nhịn cơn buồn nôn xuống, vội vàng chuyển hướng nhìn ra chỗ khác, ai mà ngờ ánh mắt cô quay qua liền bắt gặp một khuôn mặt xanh rớt tái nhợt. Con ma ở dưới không biết từ lúc nào đã chạy ra đằng trước, ở ngay đối diện chỉ cách cô chừng ba bước chân. Ma nữ này chỉ còn nửa thân trên, từ thắt lưng trở xuống không có thứ gì cả, chỗ bị cắt đứt máu thịt bầy nhầy, ruột non ruột già xổ ra từ khoang bụng, kéo dài trên mặt đất. Cô ta mặc một cái áo sơ mi hoa kiểu cũ, cúc áo bên dưới không cài, để lộ ra cái bụng bị xẻ đôi, một cái đầu trẻ con từ miệng vết xẻ ngoi ra. Mắt mũi nó dính liền thành một mảng, chỉ có cái miệng cỡ lớn như bị xé toạc đến mang tai, phát ra tiếng kêu khóc thảm thiết ghê rợn.

Tiếng khóc sắc bén như muốn đâm thủng màng nhĩ, đúng lúc ấy cổ cô đột nhiên bị siết chặt, tựa hồ như có vô số sợi tơ mảnh quấn lấy rồi thít chặt, cảm giác không thể nào hít thở nổi lại đến lần nữa. Cô hướng ánh mắt cầu cứu sang bên, nhưng chỉ thấy một thân người máu thịt nhầy nhụa đang lắc lư bên cạnh, cứ đi một bước là một ít da thịt lại rơi rụng xuống đất, bàn tay đang nắm lấy cô hằn xuống từng đốt, cứ như da thịt đã bị bào đi sạch sẽ nên chỉ còn lại mỗi xương. Lý An Dân cảm giác được giữa ngón tay cô toàn là những mảnh thịt

https://thuviensach.vn

vụn, năm ngón tay xương xẩu không ngừng siết chặt, lực mạnh đến nổi tưởng chừng như muốn bóp nát cả tay cô.

Tay trái Lý An Dân run rẩy không ngừng, ngọn lửa đèn dầu lay lắt kịch liệt, đầu óc cô tê tê dại dại, chỉ dựa vào bản năng để chống đỡ hai chân, cảm giác đau đớn đến từ tay phải khiến cô kinh hoàng, người bên cạnh cô đã rốt cuộc là ai? Thực sự Diệp Vệ Quân sao? Rốt cuộc là cô đã ở với ai và đang đi với người nào?

Mệt… Rất mệt, hai chân như đeo chì nặng ngàn cân, tơ mỏng quấn trên cổ từng sợi thít vào da vào thịt, ngực thấm lạnh, cứ như trái tim cũng bị kẻ khác moi đi, không đi nổi nữa… Cô thực sự không thể nào đi nổi nữa.

Trong lúc đang muốn dừng bước, giọng nói của Diệp Vệ Quân lại vang lên như đang lơ lửng trên đầu: “Còn nhớ cảnh tượng em đã thấy trong hầm ngầm đó hay không? Cái hầm ấy… chính là bí mật đã làm nên sự hưng thịnh phồn vinh cùng những cụ già trăm tuổi trong thôn Tử Hiếu.”

Trong lòng Lý An Dân như có điện giật, tinh thần rệu rã thoáng cái đã tập trung trở lại, vì giọng nói của anh xen lẫn tiếng ma khóc quỷ hờn, muốn nghe rõ thì nhất định phải để ý lắng tai thật cẩn thận.

“Kỳ tích xảy ra trên người mẹ của lão Ngụy khiến cho thôn dân rất quan tâm, không ngừng có người đưa thi thể đến chùa Phổ Linh để luyện thành mỡ xác, mới đầu có lẽ chỉ để chữa bệnh, dần dà lâu ngày liền nảy sinh lòng tham, nếu như vậy có thể kiếm được nhiều tiền, tại sao cứ phải nhờ bên chùa làm dầu làm mỡ, tự mình hốt bạc không phải tốt hơn sao?”

Thời điểm nói ra mấy câu sau cùng, giọng nói đột nhiên trở nên khàn khàn the thé, cứ như là được nói ra từ miệng một bà già bị móm.

https://thuviensach.vn

“Sau đó, hố thiêu người chết được thôn dân cải tạo thành hầm ngầm bây giờ, bọn họ thông qua việc đào trộm mộ và các loại thủ đoạn khác đánh cắp thi thể của phụ nữ đang mang thai, mổ bụng lấy con, xẻo thịt nấu mỡ, những bộ phận không cần thiết thì ném thẳng vào trong hố lửa, chẳng những phụ nữ có thai mà thi thể của các cô gái trẻ cũng lấy, bởi vì phụ nữ có tính thuần âm, dân gian không phải vẫn nói đem tinh hoa của khí âm ngưng luyện có thể kéo dài tuổi thọ đó sao.”

Cướp xác nấu mỡ không ngờ lại là hoạt động tập thể của cả cái thôn này? Nếu như đây là sự thật thì đúng là nghe mà rợn người rồi, Lý An Dân dồn hết tâm trí chú ý lắng nghe lời anh nói.

“Ngày đó… thi thể bị cướp đoạt rất nhiều, sau này đô thị hóa ngày càng phát triển thì việc hỏa táng càng lúc càng phổ biến, thi thể cũng trở nên khó tìm. Đương nhiên, dầu bôi tóc do thôn Tử Hiếu sản xuất ra không phải lọ nào cũng chứa mỡ người cả, cũng có hàng hóa bình thường dùng để lừa gạt gạ gẫm người ngoài, còn việc tuyên truyền quảng bá thì phải dùng thứ dầu thật mang tính năng giải trừ bách bệnh làm hàng mẫu thì mới lấy được lòng tin của khách hàng… Phương pháp lấy mỡ bắt đầu tiến tới dùng cả người sống, bọn họ vô cùng tin tưởng thai nhi còn sống có năng lực thần kỳ, phụ nữ còn sống càng thêm bổ dưỡng, thế là, có người bị đem ra làm thuốc đầu tiên thì tất sẽ có người thứ hai… Mẹ chồng đem ham muốn trường thọ gửi gắm hết vào người nàng dâu, con trai giết vợ giết con để thể hiện lòng hiếu thảo, đám người thấy lợi tối mắt càng không cần nói, chẳng kiêng nể điều gì, đưa phụ nữ có thai dẫn vào trong hầm ngầm, mổ lấy thai nhi. Chỉ cần trên người phụ nữ ấy có chỗ nào có thể lôi ra nấu mỡ được thì cắt hết, xong rồi ném xác các cô vào hố lửa, thiêu xong lại dùng chày sắt, gậy sắt đập nát xương tàn còn sót lại để việc đốt xác lần sau được thông thuận. Những mẩu xương mà em thấy, mỗi một tầng, mỗi một lớp được tích lũy như thế qua năm này tháng nọ mà thành, linh hồn được mai táng trong chùa Phổ Linh còn có cơ hội hóa oan hồn, mà những người bị quăng xuống hố lửa kia, sớm đã bị trấn thế diệt hồn làm cho hồn phi phách tán.”

https://thuviensach.vn

Nghe xong những lời này, Lý An Dân cúi đầu rơi vào trầm mặc, thậm chí còn không phát hiện ra đèn dầu trong tay đã bị lấy đi, trong lúc đang suy nghĩ tới mức xuất thần, đột nhiên trước mặt lóe lên ánh hồng, một ngọn lửa cao hơn nửa thân người bốc lên ngay đó. Cô hoảng hốt lui lại hai bước, đến khi lấy lại tinh thần mới phát giác mình đã về lại trước cửa thôn, Diệp Vệ Quân vẫn ở bên cạnh như cũ, tay hai người vẫn cột chặt vào với nhau, ngọn lửa theo vòng tro lan nhanh về hai phía, nhanh chóng tạo thành một vòng lửa cháy bừng bừng. Thôn Tử Hiếu lại trở về với diện mạo thật là một đống đổ nát hoang tàn, xuyên qua ánh lửa, Lý An Dân mơ hồ thấy được hình ảnh thôn dân bị oan hồn quấn riết, tiếng kêu thê lương vẫn vọng đến bên tai, cảnh tượng kinh hoàng khi nãy chợt hiện lên trong đầu.

Cô ngẩng đầu quay sang Diệp Vệ Quân, khuôn mặt vẫn bình thường, da dẻ không hề bong tróc, “Anh Vệ Quân, vừa rồi… Đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Vệ Quân thở dài một hơi: “Âm khí dễ khơi gợi mặt tiêu cực trong cảm xúc của con người, càng sợ hãi thì càng bị ma quỷ ám ảnh, nếu như không phân tán sự chú ý của em, con đường này chỉ sợ là không đi hết được rồi.”

Lý An Dân sửng sốt, chỉ tay vào anh: “Hóa ra anh nói với em nhiều như vậy là để phân tán sự chú ý của em à? Chẳng lẽ câu chuyện kia là bịa đặt cả sao?” Làm cô tưởng là thật còn xót xa một hồi như vậy.

“Đều căn cứ vào sự thật và dựa trên logic mà suy luận ra cả, sao lại nói là bịa đặt?” Diệp Vệ Quân cười cười, sau đó bỗng cau mày, “Vùng này vốn rất hiếm khi xảy ra lở núi với quy mô lớn như vậy, những kẻ đi vào đường súc sinh, ngay cả ông Trời cũng không thể nào tha thứ.”

Vừa nói anh vừa nâng tay Lý An Dân lên, cởi sợi dây đỏ xuống. Lý An Dân vừa nhìn đã thấy bớt đỏ biến mất, lại nhìn vòng lửa cháy rực, khẽ thì thào: “Cứ như vậy mà kết thúc ư?”

https://thuviensach.vn

“Vẫn còn chưa xong đâu, chẳng qua là chuyển tà khí trên người em sang đám thôn dân nọ, người ở thôn Tử Hiếu chết trong tình trạng vô tri vô giác, vậy nên còn sót lại dương khí của sinh linh, đủ cho oan hồn đeo bám một trận.” Diệp Vệ Quân cười khẩy một tiếng.

Nụ cười này đúng là đủ vẻ âm trầm, Lý An Dân rùng mình một cái, vẫn còn chưa thấy yên tâm: “Không sợ các cô ấy tiếp tục đi hại người nữa hay sao?”

“Anh bày trận pháp Ngũ Hành, trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không thoát ra được, khe núi này ngập tràn âm khí, có thể làm đến bước này đã là cực hạn của anh rồi, về sau anh sẽ mời thêm mấy người khác đến thu dọn, em không cần phải lo nữa.”

***

Diệp Vệ Quân khom lưng dọn dẹp đồ đạc Lý An Dân phát hiện dưới tay áo của anh lộ ra một vệt đỏ tươi, thầm giật mình, vội đưa tay kéo ống tay áo anh lên, không ngờ tay anh lại xuất hiện mấy vết thương mới, ngoài da trầy trụa rỉ máu, bên trên còn có một lớp niêm mạc trong suốt. Miệng vết thương này khiến Lý An Dân không khỏi liên tưởng đến con người với da thịt rữa thối mà lúc này mới thấy qua, cô vội vàng lắc đầu xua đi ý nghĩ này, tay chống nạnh gắt lên: “Lại bị thương rồi? Anh Vệ Quân, anh không nên gạt em, vết thương này rốt cuộc là do đâu?” Thỉnh thoảng mới bị còn có lý, đằng này lấy đâu ra vấp ngã nhiều lần như vậy? Hơn nữa vừa rồi bọn họ vẫn nắm tay nhau cơ mà?

Diệp Vệ Quân kéo khóa túi xong xuôi, trả lời với vẻ rất thật, “Là vấn đề thể chất cá nhân thôi, như em âm hóa mạnh, nguyên khí cũng thịnh, căn bản có sức đề kháng nhất định. Còn anh thì âm khí trong người quá nặng, để cân đối thì dương hỏa ngoài cơ thể cũng cao hơn người thường, nhưng nếu gặp hoàn

https://thuviensach.vn

cảnh bất lợi như nơi quá ẩm thấp thì dễ bị lở loét, do âm khí ăn mòn ra bên ngoài, qua một thời gian nữa là khỏi thôi.”

Anh nói có vẻ nhẹ nhàng, nhưng Lý An Dân nghe xong lại áy náy muốn chết, “Có thuốc đặc hiệu gì không? Em thấy vết thương của anh cũng không có chuyển biến gì tốt cả…”, có đơn thuốc thì tốt rồi, chỉ cần ghi nhớ xem là loại thuốc nào, sau đó ra hiệu thuốc mua một loạt về làm quà tạ lễ với anh.

Diệp Vệ Quân đang xách túi, nghe cô nói xong lại đặt túi xuống, đứng khoanh tay, nghiêng đầu ngó cô chăm chăm một hồi, sau đó mới lộ ra một nụ cười ẩn ý sâu sắc, “Em biết vì sao nước bọt có thể thúc đẩy vết thương mau lành không? Ngoại trừ có tác dụng sát khuẩn ra, nó còn liên quan tới ‘khí’ trong cơ thể, nguyên khí thuần dương, có thể ngăn cản sự ăn mòn của âm khí. Lần trước anh còn chưa có nói hết, linh đan diệu dược thì có đó, chỉ cần em dùng…”

Còn chưa nói dứt lời, Lý An Dân đã “phì phì”, phun lên tay anh hai miếng nước bọt, dùng tay chà xát, bôi đều nước bọt lên trên vết thương, vừa bôi vừa nói: “Cách này em cũng biết, hồi đó bà Vương hàng xóm nhà xem cũng làm thế này để chữa cho cháu nội của bà ấy. Bà em chê mất vệ sinh, không chịu thử trên người em, bây giờ lại có căn cứ khoa học rồi, xem ra đúng là hiệu quả.”

Khóe miệng Diệp Vệ Quân giật giật mấy cái, anh kéo tay áo xuống, khóa túi xách lại, vươn tay ôm Lý An Dân vào sát bên người rồi sải bước ra ngoài.

Lý An Dân còn muốn quay đầu lại nhìn thêm một cái, thì nghe Diệp Vệ Quân lặng lẽ lên tiếng: “Đừng nhìn, quá khứ qua rồi hãy cứ để cho nó trôi đi.”

Lý An Dân nghe giọng anh không được tốt, vội vàng nịnh nọt quan tâm: “Anh Vệ Quân anh mệt rồi ư? Đợi về nhà rồi em đấm lưng xoa bóp nhé? Tối nay anh muốn ăn gì? Em mời… dưới ngõ có quán mì thịt bò Lan Châu ăn cũng được lắm.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân ngẩng đầu nhìn trời, một hồi sau mới trình bày nguyện vọng: “Nếu thật có lòng vậy thì mời anh đi ăn bít tết đi, mấy ngày nay hôm nào cũng ăn cháo với sủi cảo phát ngán lên rồi.”

Lý An Dân á khẩu, trong đầu chỉ còn lại bốn chữ to đùng “Giá thịt leo thang”! Không thể trách cô hẹp hòi được, đối với sinh viên nghèo như cô mà nói – thịt bò bít tết đồng nghĩa với xa xỉ phẩm.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, không bao lâu đã ra khỏi khe núi, trong núi âm u mịt mờ, nhưng bên ngoài hoàng hôn đang rực rỡ. Hai người đón chuyến xe buýt cuối cùng, sau khi xe nổ máy đi tiếp, Lý An Dân tựa vào người Diệp Vệ Quân mà ngủ thiếp đi. Trong cơn mộng mị mơ màng của cô, Vương Giai và Hoàng Lệ Quyên hai người dắt tay nhau thả bước trên con đường rợp bóng cây ngô đồng, những chiếc lá lấp lánh sắc vàng kim cuốn theo từng bước chân của hai cô. Cho dù không nhìn thấy mặt nhưng từ bóng lưng có thể thấy hai cô dường như rất thích ý, tựa hồ như lại được trở về với cuộc sống không sầu không lo trong khuôn viên trường đại học.

Lý An Dân không kịp đến dự tang lễ của Hoàng Lệ Quyên, sau đó không lâu mới cùng Cao Hàm trực tiếp tới viếng mộ. Lúc đang đốt giấy tiền vàng mã, có một người đàn ông trung niên mặc một bộ Đường trang[14] cách tân đi ngang qua, dừng lại trước mộ Hoàng Lệ Quyên chốc lát, lắc đầu nói: “Phí quá phí quá, bao nhiêu tiền vàng tốt thế này mà dâng hết cho cô hồn dã quỷ, mộ này sớm đã không còn ai, người đã đi đầu thai lâu rồi.”

[14] Đường trang: Là một kiểu trang phục xưa của Trung Quốc, không phải kiểu áo thời nhà Đường mà là thời nhà Thanh, thường làm bằng lụa, kín cổ, ống tay áo rộng, khuy áo làm bằng vải, dạng như hai dây bắt chéo hoặc vắt ngang qua hai tà, cài ở phía trước.

Lý An Dân vừa nghe lời này, xoay người định hỏi thăm thì ông chú ấy đã thật xa rồi, chỉ để lại bóng lưng gọn ghẽ mà phiêu dật, sau lưng còn có một cái

https://thuviensach.vn

đuôi sam thật dài.

Cao Hàm kéo Lý An Dân lại nói: “Người này quái dị quá, cậu đừng dính dáng vào làm gì.”

Riêng Lý An Dân lại cực kỳ để ý lời chú ấy nói, trải qua một lần quỷ ám này, những gì mà linh hồn, ma quỷ, thần linh… tất tần tật cô đều tin hết. Nếu người chết vẫn còn linh hồn, vậy việc đầu thai chuyển thế cũng chẳng có gì là lạ. Chẳng qua là có thể nhanh như vậy sao?

Đi về nhà tìm cố vấn Diệp, ngài cố vấn nói rất có khả năng là như vậy. Người bị tà khí của oan hồn hại chết không được tính là chết bình thường, nói cách khác thì Vương Giai và Hoàng Lệ Quyên vốn chưa tới số, mà hiệu suất của hỏa táng bây giờ quá cao, việc chết đi sống lại trên căn bản là không thể, vì muốn bồi thường dương thọ nên mới cho hồn phách hai người này đi đầu thai sớm.

Hóa ra dưới Âm phủ còn có chính sách đầy tính nhân văn đến thế, bất kể là thật hay là giả, ít ra nó cũng có tác dụng an ủi tâm lý phần nào. Lý An Dân rất cảm kích những lời quan tâm ân cần như vậy của Diệp Vệ Quân, nợ ơn nghĩa càng để lâu càng khó trả, không biết đến lúc nào mới có thể thanh toán hết cho anh đây? Chắc là sau này còn phải ký số dài dài rồi.

***

Diệp Vệ Quân đòi cô bao ăn chẳng qua là trêu Lý An Dân một chút mà thôi, anh đường đường là đàn ông con trai làm sao có thể đi bắt nạt mấy đồng cơm của cô em gái sinh viên được. Thế nên bò bít tết đổi thành mì thịt bò, Lý An Dân có phải bỏ tiền túi ra trả cũng không xót.

Chớ thấy trong đường ngầm âm u ẩm ướt mà xem thường, hàng quán hai bên nhìn qua vẻ lụp xụp tiêu điều, nhưng nhân tài có nghề thì lại không ít chút

https://thuviensach.vn

nào. Quán mì thịt bò của lão Côn Tử là quán được học sinh cùng với công nhân ở gần đây thích nhất, Diệp Vệ Quân là khách quen của quán này, ông chủ cố ý kêu đầu bếp chính cho thêm hai muôi thịt bò, lại còn tặng không một đĩa tóp mỡ.

Mì thịt bò ở quán này ngoại trừ không bớt xén nguyên liệu, mùi vị thơm ngon ra thì còn một điểm hút khách khác, chính là thứ tương được làm từ ớt chưng với mỡ heo và mỡ gà, thơm ngon khó tả. Lý An Dân thích ăn cay, gặp được thứ này chẳng khác chi đào được bảo bối, không khách sáo mà múc hết thìa này tới thìa kia, ăn đến khi miệng môi đỏ ửng, cay đến mê người, càng ăn càng thấy thơm, bên trong còn cho thêm vừng.

Đợi cô ăn xong, Diệp Vệ Quân đột nhiên mới nói: “Đúng rồi, em có nghĩ tới hay không… Thực ra thì mỡ heo mỡ gà cũng là mỡ xác.”

Lý An Dân tạm ngưng, sau đó lại thổi chén súp rồi uống sạch không chừa một giọt, liếm liếm môi một cái đầy thỏa mãn. Với cô mỡ xác chẳng qua là tên gọi tắt của mỡ xác người, còn như xác gia súc gia cầm gì đó vẫn tính là đồ ăn, chẳng liên quan gì hết.

https://thuviensach.vn

Chương 2

Tết Trung thu

Trung thu được nghỉ ba ngày, Lý An Dân dẫu có muốn về quê ăn tết Trung thu với ông bà cũng chẳng kịp, lại nghĩ tới Diệp Vệ Quân cũng không về, liền cân nhắc xem có nên rủ anh cùng ăn một bữa cơm đoàn viên hay không. Bình thường hai người chỉ ăn cháo với sủi cảo cho xong bữa, dịp lễ tết đương nhiên không thể qua quýt như vậy được.

Thế là cô nhấc điện thoại gọi đến văn phòng, trong tai nghe vang lên câu chào khách khuôn mẫu nghìn người như một: "A lô, đây là Văn phòng môi giới nhà đất Phúc Bách Thuận, xin hỏi bạn cần hỗ trợ vấn đề gì?", bên cạnh đó còn có tiếng gõ bàn phím lách ca lách cách.

Lý An Dân yên lặng trong giây lát, "Anh Vệ Quân à? Là em đây."

"Em gái đó hả? Có gì không?" Giọng điệu nghiêm túc lúc phục vụ khách hàng thoắt cái đã trở về vẻ thoải mái như nói chuyện với người trong nhà, tiếng gõ phím cũng ngưng bặt.

Lý An Dân ngọ nguậy đầu, lúng túng: "Cái đó… em nghĩ… Nếu hôm nay anh không có dự định gì, hay mình cùng ăn tối nhé?"

Đầu dây bên kia đồng ý rất thoải mái: "Được, em đến văn phòng trước đi."

Lý An Dân thầm nghĩ đằng nào cũng phải ra ngoài đi chợ, đi thêm một quãng nữa chẳng vấn đề gì, cô buông điện thoại liền cầm ví ra ngoài. Lúc này còn chưa tới buổi trưa, cô tiện tay mua thêm mấy cái bánh bao chay mang

https://thuviensach.vn

theo, tối nay được ăn uống tử tế rồi, bữa trưa chỉ cần ăn qua loa là được. Hai người năm cái bánh bao chắc cũng no bụng, còn dư thì có thể để dành làm điểm tâm cho sáng mai, công phu hơn một chút thì có thể đem bánh bao ra cắt lát, phết trứng thêm đường lên hai mặt rồi cho lên chảo chiên vàng, thơm phức xốp giòn. Ai không thích ngọt có thể cho muối và hành lá xắt nhỏ, mùi vị không chê vào đâu được.

Lúc vào trong đường ngầm, từ xa Lý An Dân đã thấy một chiếc xe hiệu Mitsubishi màu đen bóng loáng đỗ bên ngoài văn phòng, khi cô đến nơi cũng vừa khéo có người đẩy cửa từ trong bước ra, là một người đàn ông trung niên vận Âu phục phẳng phiu, thoạt nhìn rất có dáng bộ của một ông chủ lớn.

Chờ ông ta lên xe rồi Lý An Dân mới vào trong, vừa thấy Diệp Vệ Quân liền hỏi: “Văn phòng có khách ư? Nhìn qua rất có tiền, đến nhờ anh giúp đỡ chuyện nhà cửa à?”

“Đã giúp lâu rồi, em quên hôm nay là Trung thu sao? Là tới biếu quà đó.” Diệp Vệ Quân quăng chiếc ly nhựa dùng một lần trên bàn vào sọt rác.

Lý An Dân phát hiện có mấy hộp quà nằm trên ghế sô pha, là bánh Trung thu Đạo Hương Thôn[1] được đóng gói rất đẹp, còn đặt trong một hộp thiếc hình hoa mai hẳn hoi, hương vị đủ loại, có nhân trứng mặn, nhân thịt, rồi nhân chocolate… Thậm chí có cả bánh nhân sen nhuyễn nghe tên đã thấy ngọt ngấy rồi.

[1] Đạo Hương Thôn: Một nhãn hiệu chuyên về thực phẩm truyền thống cực kỳ nổi tiếng.

Vậy là bữa trưa từ bánh bao chay chuyển sang đại tiệc bánh Trung thu, Diệp Vệ Quân nói quà biếu thực tế nhất ngoại trừ tiền ra thì chính là đồ ăn, có thể thỏa mãn nhu cầu của người ta đúng lúc, quà tặng mà không có công dụng thực tế thì cũng bằng không. Xem ra ông chủ kia là người rất tâm lý, ngoài

https://thuviensach.vn

bánh Trung thu còn tặng thêm một chai rượu Ngũ lương[2] quốc tửu giá trên ngàn tệ, có thể nói là giá trị thể hiện cùng với giá trị thực dụng đều đủ cả

[2] Rượu Ngũ lương: Loại rượu nổi tiếng của Tứ Xuyên làm từ năm loại lương thực.

Nghe Diệp Vệ Quân nói ông chủ kia tuy trong nhà có tiền, nhưng kết hôn nhiều năm rồi mà cố mấy vẫn không cố nổi một mụn con, đi bệnh viện kiểm tra thì hai vợ chồng đều chẳng có tật bệnh gì, nghi là do phong thủy của ngôi nhà không tốt nên được người ta giới thiệu tới văn phòng, nhờ anh giúp đỡ tìm một miếng đất tốt vượng đường con cháu. Nguyên tắc vàng trong làm ăn của Diệp Vệ Quân là cầm tiền của người phải thay người trừ họa, ngay cả bố cục phong thủy trong nhà cũng tận lực tận tâm xử lý đến cùng.

Đến khi hai vợ chồng vừa ở hơn tháng trong nhà mới thì kỳ tích xảy ra, bà chủ vốn đã có tuổi nay mang thai rất suôn sẻ, chừng mười tháng sau thì nhà đã có thêm một chú nhóc mập mạp trắng nõn. Ông chủ vô cùng vui vẻ, cho rằng bà vợ có thể sinh con là nhờ vào công lao của thầy Diệp, thế là từ đó cứ mỗi dịp lễ tết đều tự mình ghé qua văn phòng tặng quà, còn nhân tiện lôi kéo khách hàng cho Diệp Vệ Quân.

Đây chính là một ví dụ điển hình cho kiểu làm ăn ba năm không bán hàng, vừa mở hàng liền đủ tiền xài ba năm, khó trách sao văn phòng ế ẩm vắng khách như thế anh cũng chẳng hề sốt ruột, hóa ra thu nhập chủ yếu không phải nhờ vào việc môi giới nhà đất. Diệp Vệ Quân lại nói dù không xem phong thủy cho người ta thì tiền lời kiếm được từ văn phòng cũng đủ sống, loại văn phòng môi giới nhà đất nhỏ như thế này không cần bỏ ra nhiều vốn, lại không tốn tiền thuê mặt bằng, một tháng chỉ cần môi giới một căn thôi cũng kiếm được kha khá. Trước kia anh từng tuyển hai nhân viên chuyên tới hỗ trợ, nhưng sau này khách hàng nhà cửa ổn định hết rồi thì một mình đảm nhiệm hết mọi chức vụ là đủ, hơn nữa tính chất công việc của anh tương đối thoải mái, thời buổi ngày nay có điện thoại di động, muốn liên lạc ở đâu lúc nào cũng được. Chuyện làm ăn quan trọng nhất là danh tiếng và uy tín, nhờ mối khách quen tuyên truyền

https://thuviensach.vn

mở rộng phạm vi cùng với "con thỏ ăn cỏ gần hang" mà triết lý kinh doanh của văn phòng lúc mở ra cho đến nay, chưa bao giờ thay đổi.

Đối với những người thấy đủ là vui mà nói, tiền kiếm được chỉ cần vừa mức chi tiêu là ổn thỏa, cũng không cần phải tự hành xác đến mức kiệt sức, Lý An Dân rất thích cách sống của Diệp Vệ Quân, tuy nhiên vẫn có điểm không thể nào hiểu được, "Nói như anh thì văn phòng này cũng không thiếu khách hàng, thế sao anh vẫn phải chạy ra đường phát danh thiếp?"

Diệp Vệ Quân đang khui hộp bánh Trung thu, nghe cô hỏi thì tỏ ra rất ngạc nhiên: "Anh ra đường phát danh thiếp khi nào vậy?"

"Thì cái ngày em vừa tới trấn này đó, không phải anh đưa một cái danh thiếp cho em đó sao?" Lý An Dân quy hành vi này vào hành động quảng cáo tuyên truyền câu khách, không vậy thì làm gì có ai vừa gặp đã nhét danh thiếp vào tay người ta?

Diệp Vệ Quân đưa chiếc bánh nhân trứng mặn cho cô, "À" lên một tiếng, "Anh làm nghề nhiều năm rồi, đang muốn nhận một người học việc nhưng tìm mãi không thấy ai thích hợp, ngày đó cảm thấy em có tiềm năng mới để lại danh thiếp."

Lý An Dân nghe xong ngớ người: "Anh còn biết xem tướng nữa à? Nhìn một cái là biết có tiềm năng hay không luôn?"

Diệp Vệ Quân hỏi cô: "Lúc ở trong ngõ, có phải em nhìn anh thành người khác không?"

Lý An Dân hồi tưởng lại, trong đầu hiện ra hình ảnh của một anh lính, nhưng mặt mũi thì mơ hồ không rõ, cô kể đại khái tình huống ngày đó cho Diệp Vệ Quân nghe, khẽ lẩm bẩm: "Em cũng thấy lạ, nếu như là do ảnh nhiễu, vậy sao hình ảnh lại chân thật đến như vậy?" Cô nói xong liền dồn hết tâm trí

https://thuviensach.vn

vào việc gặm bánh nướng, vỏ ngoài rất mỏng, vừa cắn một miếng đã cảm nhận được hương vị thơm ngon mềm mượt của nhân trứng mặn hòa tan trong miệng.

Diệp Vệ Quân rất tốt bụng rót cho cô một ly nước, “Lúc anh còn trong quân ngũ đã từng đến đây, xảy ra xung đột với bốn tên cướp giật ngay trong cái ngõ đó, cả đám bọn chúng đều để tóc dài, khi ấy anh đoán… Có lẽ em có thể thấy được chuyện xảy ra trong quá khứ, nếu như chuyện này không phải ngẫu nhiên, vậy thì em hẳn là nhân tài chưa được khai quật rồi.”

“Đúng là ngẫu nhiên mà, trước kia em cũng không thấy thứ gì kỳ quái hết, sau khi tới trấn Bạch Phục mới mắc phải chứng bệnh này, nói không chừng là do bản thân cái thị trấn này có vấn đề chứ chẳng phải em.” Lý An Dân đã ăn tới cái nhân trứng thứ tư, một cái bánh Trung thu mà có tận bốn lòng đỏ, quả nhiên không hổ danh là thương hiệu cao cấp.

Diệp Vệ Quân nói: “Địa thế phong thủy của trấn Bạch Phục thì để sau hãy bàn, trước tiên em nói thử xem em có cái nhìn thế nào với mắt Âm Dương?”

Lý An Dân suy nghĩ một chốc: “Có thể nhìn thấy ma đúng không?” Trước kia cô cứ nghĩ mắt Âm Dương chỉ là chiêu trò lường gạt, đến cùng thì chỉ có trời mới biết là thấy được hay không. Ai mà không có cái miệng, chẳng phải muốn nói thế nào cũng được hay sao?

Diệp Vệ Quân treo một tấm bảng đen lên trên tường giải thích: “Theo quan niệm thông thường mắt Âm Dương là năng lực bẩm sinh trời phú, trẻ con lúc mới sinh đều có thể nhìn thấu âm dương, nhưng khi tuổi tác lớn dần lên, tuyệt đại đa số con người đều mất đi năng lực này, chỉ còn một số ít ỏi là giữ lại được. Đó là loại mắt Âm Dương được hình thành sẵn từ trong bụng mẹ, gọi là ‘tiên thiên’, rất hiếm thấy. Còn loại mắt Âm Dương được tạo ra nhờ sử dụng các phương pháp đặc biệt hoặc là do tật bệnh, ghép mắt đều thuộc về dạng khai

https://thuviensach.vn

nhãn ‘hậu thiên’. Ngoài hai loại kể trên thì còn có một loại trong tình huống tương đối đặc biệt, đó chính là trạng thái ‘phản âm’.”

Vừa được ăn vừa được ngồi nghe giảng đúng là một việc rất hưởng thụ, Lý An Dân uống hớp nước, giơ tay đặt câu hỏi: “Trạng thái phản âm là gì ạ?”

Thầy giáo Diệp vẽ lên bảng đen một loạt các thứ quái dị nhìn không ra hình thù gì cả, anh nói đây là quá trình từ lúc sinh ra đến khi chết đi của con người, theo thứ tự từ dưới lên trên là: kỳ thai nhi, kỳ mới sinh, kỳ ấu niên, kỳ thành niên, kỳ lão niên và kỳ tử vong.

Lý An Dân nhìn mà không khỏi ngán ngẩm một phen, tài năng hội họa của anh đúng là chỉ ngang ngửa nét vẽ của mấy bạn thiếu nhi trong nhà trẻ thôi.

Diệp Vệ Quân chỉ vào hình vẽ của kỳ thai nhi, tiếp tục giảng giải: “Thông thường, thai nhi trong ba tháng đầu không có linh hồn gì hết, mà trước tiên phải tạo ra phách, tức là thứ nắm quyền chủ quản cơ thể, dựa theo quy luật cân bằng âm dương mà nói, linh hồn thuần dương, còn phách thì thuần âm. Con người ở trong giai đoạn trước sáu tuổi thì âm khí trong cơ thể dồi dào hơn so với dương khí, sau này dương khí từng bước phát triển, cho tới trước kỳ lão niên, dương khí căn bản vẫn duy trì theo khuynh hướng tăng trưởng, riêng âm khí thì tương đối ổn định. Còn tình huống đặc biệt tức là khi phôi thai vừa được tạo thành thì đã có linh hồn, dưới tình huống như vậy, sự tăng giảm âm dương đều đi ngược lại so với khuynh hướng vốn có đã nói ở trên, đây chính là trạng thái ‘phản âm’.”

Lý An Dân dâng trà lên cho anh nhuận giọng, không thể không than thở: “… Quá thần kì đi…” Người có thể đem chuyện mơ hồ như vậy chuyển thành khái niệm rõ ràng hợp lý ngẫm ra còn thần kì hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân cho rằng Lý An Dân có thể chất thuộc trạng thái ‘phản âm’. Những người như vậy ở trong kỳ ấu niên không có gì khác lạ so với người bình thường, nhưng sau khi thành niên lại có thể xuất hiện năng lực khác hẳn người thường, việc không cần bất kỳ nguyên do gì cũng có thể tự động khai nhãn không phải là lạ.

Lý An Dân sờ sờ hai mắt mình: “Có thể thấy được quá khứ cũng xem như là mắt Âm Dương ư?”

Diệp Vệ Quân phủi phủi bụi phấn bám trên tay, ngồi xuống cạnh cô: “Mắt Âm Dương là gọi chung vậy thôi, tên gọi cụ thể của từng loại thì tất nhiên không giống, hơn nữa mỗi vùng có mỗi cách giải thích khác nhau. Theo như ý anh thì đại để cũng tương tự như nguyên lý chiếc hộp tối[3] vậy thôi.” Anh lấy từ trong túi ra một đồng tiền lỗ vuông rồi búng lên giữa không trung, lúc rơi xuống liền nắm gọn trên mu bàn tay anh, “Chẳng hạn coi đồng tiền này làm thân thể con người đi, lỗ vuông ở giữa là hai mắt, cái trước là vật chất, cái sau là ý thức, vật chất là nguồn gốc tạo nên ý thức. Thứ mà đồng tiền này đại biểu cho chính là thời đại, lịch sử, tương ứng với nó, ‘ý thức’ ở đây biểu hiện quá khứ. Cũng như vậy, các loại mắt Âm Dương có quan hệ rất lớn tới tâm lý, tình cảm và những việc mà chủ sở hữu nó đã trải qua, là một thứ không có giới hạn.”

[3] Nguyên lý chiếc hộp tối: Ánh sáng khi đi qua một lỗ cực nhỏ trên vách của một buồng tối, sẽ tạo ra trên vách đối diện với lỗ nhỏ một hình ảnh ngược chiều của vật thể bên ngoài buồng tối chiếu vào. Đây là nguyên lý cơ bản ứng dụng trong chụp ảnh.

Lý An Dân nghiêng đầu ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng không kìm được mà thở dài: “Dường như đã hiểu được chút ít… Nhưng lại có chỗ chẳng hiểu gì.”

Diệp Vệ Quân đại khái cảm thấy cái gì cần nói đã nói cả rồi, cất bảng đen xong lại tiếp tục đứng quầy, Lý An Dân vẫn còn nghĩ mãi chuyện anh muốn thu cô làm người học việc. Học một chút thuật phong thủy quả thực rất cần

https://thuviensach.vn

thiết, các lý luận về ảnh hưởng của "khí" trong trời đất này vô cùng thực dụng, cho dù sau này không dùng nó để kiếm tiền thì ít nhất cũng có lợi cho mình.

Diệp Vệ Quân tỏ vẻ vui lòng dạy cho cô một số kiến thức lý thuyết, còn về chuyện bái sư… Phải để thêm một thời gian theo dõi rồi hãy tính, ai mà biết thứ năng lực hay "trở chứng", đôi khi mới linh nghiệm một lần này có thể kéo dài được bao lâu? Nói không chừng bảo mất là mất luôn được ngay ấy chứ! Lý An Dân vốn cũng không định vào nghề, anh sẵn lòng chỉ bảo cho cô một chút đã làm phúc lắm rồi, nhân lúc còn trẻ mà học nhiều hiểu rộng cũng không phải là xấu.

Diệp Vệ Quân nghe cô trình bày suy nghĩ của mình xong liền nói một câu: "Tính cách của em xem ra rất thích hợp với nghề này…"

Nếu bảo đây là lời khích lệ thì giọng điệu cũng quá miễn cưỡng, Lý An Dân tự biết mình không có cái gì gọi là cá tính. Xưa nay cô chỉ gặp sao yên vậy, hoàn cảnh nào cũng có thể thích nghi, hiếm lúc quá vui mà cũng chẳng mấy khi quá đau buồn, như người ta vẫn bảo an phận thủ thường, chắc ý anh muốn nói chính là như vậy.

Cả buổi chiều khách khứa ế ẩm, tổng cộng chỉ có hai nữ sinh viên tới tìm phòng trọ, Diệp Vệ Quân trong lúc giới thiệu phòng ốc luôn giữ thái độ chân thành tận tụy, nói năng thành thạo khéo léo, rất nhanh đã chiếm được lòng tin của khách hàng. Đôi bên nói chuyện qua lại không bao lâu đã tới giai đoạn sắp xếp lịch xem phòng, hai cô gái để lại số điện thoại liên lạc, ra khỏi văn phòng rồi thì đi mấy bước lại ngoảnh đầu một lượt, liếc sơ cũng biết lòng còn đang lưu luyến. Lý An Dân nhướng mày, âm thầm đánh giá khuôn mặt khôi ngô chính trực của Diệp Vệ Quân, thầm nhủ quả nhiên có chút sắc thì làm nghề gì cũng không lo đói.

Còn nhớ dạo ấy có một cô bạn đến quán lẩu X mời khách, gọi món bánh tráng cuốn thịt khô chỉ cốt được xem anh bồi bàn biểu diễn tại chỗ, hơn nữa

https://thuviensach.vn

anh ta còn có một “nghệ danh” rất kêu là “Khả Khả”, khiến Lý An Dân buồn nôn suýt ói. Đến cả nhân viên phát giấy trước cửa nhà vệ sinh công cộng cũng phải là một ông chú đẹp trai, cứ phát từng tờ từng tờ một, lúc đó cô đang đau bụng ghê gớm, lấy ba lần chỉ được mỗi ba tờ giấy, kết quả không nhịn được liền than: “Chú ơi, cháu đi nặng đấy, ba tờ làm sao đủ? Cho cháu một lần mười tờ luôn đi chú.” Câu này lại còn nói rất vang, người qua đường nghe thấy đều bật cười, chú kia rất xấu hổ, cả xấp giấy trên tay đều dúi cả cho cô, giờ nhớ lại mới thấy chú ấy thật đáng thương. Chú phát giấy vệ sinh ơi, cháu xin lỗi chú!

Vừa đến bốn giờ, Diệp Vệ Quân liền treo bảng đóng cửa, lại nhấc điện thoại đặt món, Lý An Dân nghe anh gọi người đưa thức ăn tới văn phòng, liền không hiểu mà hỏi lại: “Sao phải gọi thức ăn đến văn phòng? Giờ mình qua đó mua rồi mang về nhà ăn không tiện hơn sao?”

Diệp Vệ Quân nói lát nữa không về nhà ngay, sau khi cơm nước xong xuôi thì thuận đường đi xem hội hoa đăng luôn. Lý An Dân tất nhiên không phản đối, có người bao ăn xong còn dắt đi chơi, đến chỗ nào mà chẳng được.

Chẳng qua địa điểm Diệp Vệ Quân chọn thật quá đặc sắc, không dưng đem hết cả bàn cả ghế ra bãi đất hoang sau văn phòng, chẳng lẽ nổi hứng lên muốn ra ngoài làm một bữa cơm dã ngoại sao? Mà không chỉ có thế, anh còn mang ra thêm một cái bàn thấp, đặt lên ấy ba khay bánh Trung thu, chính giữa bày bát hương, hai bên thắp nến đỏ, biến cái bàn thành bàn thờ. Kế đó anh rải mấy nắm gạo trên đất, từ cửa sau kéo dài thẳng tới phía Tây, trước cửa thắp thêm hai cây nến nữa, rồi tiếp tục rải gạo một vòng xung quanh bàn ăn.

Lý An Dân nhìn thấy lạ, liền hỏi: “Ăn có một bữa cơm đoàn viên mà cũng phải rắc rối đến vậy sao?”

Diệp Vệ Quân nói: “Trung thu có tục cúng Thái Âm tinh quân[4], đồ cúng tuy hơi ít một chút, nhưng có lòng là được rồi.”

https://thuviensach.vn

[4] Thái Âm tinh quân: Vị thần cai quản Mặt Trăng.

Lý An Dân nghe bảo là tập tục truyền thống thì cũng không để ý thêm, đợi tới khi thức ăn được giao tới thì sắc trời đã tối đen, trăng tròn treo cao chênh vênh, ánh nến lung linh, khiến bãi đất hoang vu tiêu điều cũng hiện lên mấy phần lãng mạn. Diệp Vệ Quân khui chai rượu Ngũ lương đắt tiền muốn chết kia, tự rót cho mình một ly, cho Lý An Dân một ly, ly sau cùng vẩy lên đất.

Lý An Dân chưa bao giờ uống rượu, đêm nay tâm trạng cực tốt, gặp phải mấy món ăn vừa cay vừa chua cũng muốn uống một chút, rượu mạnh nóng bừng bừng thiêu đốt từ cổ xuống tới bụng, mới có nửa ly mà đã ngất ngư. Cảnh tượng xung quanh dưới ánh nến chập chờn lay lắt cũng trở nên khi mờ khi tỏ, bên tai vang vọng tiếng ồn ào náo nhiệt, có tiếng người thì thầm khe khẽ, cũng có tiếng con trẻ cười đùa huyên náo.

Cô cúi đầu nhìn một cái, từ lúc nào mà đất hoang đã biến thành sông rồi? Đất đai dưới bàn chân hóa thành bè trúc, Diệp Vệ Quân vẫn ngồi phía đối diện, bàn ăn cũng không hề thay đổi, chỉ có bè trúc lúc này nổi trên mặt nước, hai bên nước chảy xuôi dòng, bè lại vững chãi không hề dập dềnh một chút nào.

Quay đầu nhìn lại, cô liền bắt gặp một cây cầu đá hình vòng cung vắt ngang qua sông, trên cầu treo đèn lung linh rực rỡ, loáng thoáng trông thấy dòng người đang xuôi ngược. Đúng lúc này, một đoàn thuyền hoa khoan thai lướt qua ngay bên cạnh, ngoài mạn thuyền có mấy người ngồi quanh bàn, những người này đều mặc quần áo kiểu cổ, giông giống trang phục của văn nhân thời Đường Tống, bọn họ nâng chén nói cười, thoạt nhìn vui vẻ vô cùng. Có tiếng loạt xoạt vang lên, bức rèm châu lay động, mơ hồ có thể thấy được trong thuyền có một người con gái đang nhảy múa, ống tay áo thật dài vung lên, vẽ thành hai đường cong duyên dáng, nhẹ nhàng bay bổng giữa không trung.

https://thuviensach.vn

Nhìn ra xa chút nữa, dưới sông ánh lên vô số đốm lửa nhỏ, đủ loại hoa đăng trôi bồng bềnh trên mặt nước, nhấp nhô lên xuống, chậm rãi bơi xuôi theo dòng, thi thoảng lại có ánh đèn từ mấy thuyền hoa cùng bè trúc khác lướt qua bên cạnh, trên thuyền có rất nhiều người mặc cổ trang đứng đó, có ông cụ chống sào, có thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, muôn màu muôn vẻ khiến Lý An Dân nhìn mê mải.

Lại là ảo giác sao? Nếu vậy lần này ngay cả thính giác cũng bị ảnh hưởng rồi, thân thể chừng như đang ở ngay trong đó, mà cũng tựa hồ lại ở bên ngoài, cảnh vật cứ thế trôi qua bên mình, chỉ có cô là lặng yên bất động. Cảm giác của Lý An Dân lúc này như một người du khách đứng giữa dòng sông lịch sử, chứng kiến những hoài niệm của một thời xưa cũ lướt đi trước mắt, cô vươn tay, nhưng không biết mình muốn nắm lấy thứ gì, trong lòng bất giác không khỏi chua xót.

Diệp Vệ Quân hai tay chống cằm hỏi cô: “Em thấy được gì? Kể anh nghe một chút.”

Lý An Dân sửng sốt: “Anh không nhìn thấy sao?” Rõ ràng chân thật đến như vậy, con người, cảnh vật… Trước mắt cô, sóng gợn lung linh ánh đèn ánh lửa, cực kỳ sống động cứ như đang tái hiện hết thảy mọi cảnh tượng trong quá khứ.

Diệp Vệ Quân nhấp ngụm rượu, thả nhẹ giọng nói: “Anh chỉ có thể nhìn thấy mình em.”

Hiển nhiên là anh đã hơi ngấm men say, khóe miệng ẩn ẩn ý cười, phần khuất sáng trên khuôn mặt khiến đôi mắt anh càng thêm sâu thẳm, ánh mắt sâu lắng như vậy vừa quen thuộc mà vừa xa lạ, khơi gợi một thứ cảm xúc rất khác thường. Lòng Lý An Dân nhộn nhạo, cô vội tránh khỏi ánh nhìn chăm chú của anh, hướng tầm mắt lên những ngọn hoa đăng lấp lánh, miêu tả tỉ mỉ cảnh tượng vừa trông thấy cho anh nghe.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân dõi theo ánh mắt cô, “Có đẹp không?”

Lý An Dân gật đầu, anh lại hỏi: “Không sợ ư?”

“Không ạ.” Chỉ là có chút hoảng hốt, tựa như không thể nào phân biệt nổi đâu là thực đâu là giả.

Diệp Vệ Quân nghiêng đầu ngắm nhìn cô một lát, chỉ tay về một phía: “Ở đó có thể thấy được gì?”

“Là mặt nước, có một cái đèn hoa đăng hình hoa sen đang trôi.” Trên đèn hoa đăng bỗng vụt hiện bóng trắng, Lý An Dân còn ngỡ ngàng rằng mình hoa mắt, liền tập trung nhìn chăm chú, quả thật giống như có một làn sương mù lơ lửng phía trên đèn, dần dà, sương mù chuyển động tạo thành hình người, cô cả kinh, nhất thời líu lưỡi: “Có… Có bóng người phía trên hoa đăng… Hình như là nữ, không thấy rõ mặt mũi cho lắm, ối… Không phải là cái thứ đó đấy chứ?”

Diệp Vệ Quân nhếch miệng cười một tiếng: “Thứ gì kia?”

“Đó… Cái đó còn phải hỏi sao? Đương nhiên là… người anh em tốt kia rồi.” Lý An Dân thực không dám nói ra hai chữ “con ma”, anh đã biết rồi mà còn cố hỏi. Cô lại nhìn lần nữa, bóng người từ từ hiện ra nhiều hơn, hình thể càng lúc càng rõ ràng sắc nét, nam có nữ có, mặt mũi ai nấy đều trắng bệch, khuôn mặt cứng đơ không biểu cảm, từ cổ trở xuống cứ mờ mờ ảo ảo, lại từng bước từng bước lướt trên mặt sông, theo hướng đèn hoa đăng đi xa dần.

Diệp Vệ Quân vươn tay sang bên này vuốt tóc cô: “Đừng sợ, họ chỉ là một đám du hồn lạc đường trên dương thế, bị hương đồ cúng cùng với mùi

https://thuviensach.vn

rượu hấp dẫn tới đây, anh dùng gạo chỉ đường cho họ, chỉ cần đi theo đó là sẽ được giải thoát.”

Trong chốc lát Lý An Dân không thể nói ra lời, bảo là muốn cúng rằm, nhưng thực ra là đang cầu hồn? Ngẫm lại, tình cảnh bây giờ chẳng phải rất “thơ mộng” – “Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu ngó thấy ma”[5] sao? Lập tức hứng thú ăn uống cũng chẳng còn, cũng may là cô đã đoán ra từ trước, nhân lúc thức ăn còn nóng ăn no bảy phần, thêm chút rượu nữa là đủ rồi.

[5] Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu ngó thấy ma: Bắt chước ý tứ của hai câu thơ trong bài “Tĩnh dạ tứ” của Lý Bạch: Cử đầu vọng minh nguyệt. Đê đầu tư cố hương. (Ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Cúi đầu nhớ cố hương.)

“Tết Trung thu không quên mời mấy người anh em tốt ghé chơi một chút, ngài Vệ Quân, ngài cũng quá có nhã hứng đi? Thế mà còn bảo là không thấy được ư?”

Diệp Vệ Quân lắc đầu cười: “Mắt anh chỉ có thể nhìn thấy được mấy người anh em kia chứ đâu được chứng kiến cảnh đẹp chốn nhân gian giống em, có muốn biết thực tế cảnh tượng bây giờ thế nào không?”

Lý An Dân vội vã xua tay: “Thôi thôi, cứ để em ảo tưởng tiếp cũng được.” Dư ảnh của quá khứ kiểu gì cũng thấy đáng xem hơn hẳn cảnh thực với mấy “người anh em” dật dờ lắc lư đi qua đi lại, không kể là tốt nhất.

Diệp Vệ Quân sớm đã quen với những chuyện như thế này, vẫn tiếp tục hăng hái càn quét rượu thịt, nói như chưa từng có gì xảy ra: “Nơi hai ta đang ngồi vốn là một con sông dài tên gọi là Khúc Nguyệt, nghe nói sông này là đường dẫn thẳng xuống cõi âm, nối liền với Tam Đồ Hà, cứ đến đầu tháng Bảy, các nhà lại mang cành phan chiêu hồn ra bờ sông, đốt vàng mã giấy tiền cúng tế tổ tiên, sau đó lại thả hoa đăng để tiễn hồn về địa phủ.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nhìn xuống sông, lẩm bẩm: “Đây là phong tục ngày Rằm tháng Bảy kia mà? Tết Trung thu mà cũng gọi hồn, tiễn hồn được ư?” Tính ra Trung thu là tết của người trần, tự nhiên dính dáng đến ma quỷ âm ti chẳng phải xui xẻo sao?

Diệp Vệ Quân ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng ngời ngời như bạc ở trên cao: “Tết Trung thu trăng tròn nhất, là lúc sao Thái Âm mạnh nhất, cửa Âm phủ mở rộng, anh chỉ nhân tiện mượn dịp này giúp đám cô hồn dã quỷ không tìm được phương hướng một chút mà thôi.”

Lý An Dân hơi cảm động: “Anh Vệ Quân, anh thật là tốt, em chưa thấy ai quan tâm đến ‘mấy vị kia’ như anh cả.”

Diệp Vệ Quân cười đáp: “Người tốt đầy đường ấy mà, tùy tiện quơ tay cũng được một mớ, có đáng mấy xu đâu.”

Lý An Dân cũng cười, “Người tốt họ Diệp tên Vệ Quân chỉ có một đang ngồi trước mặt em đây thôi, với em mà nói, ngàn vàng cũng không đổi được…” Xem ra cô đã ngà ngà say rồi, đến cả chiêu đùa giỡn “trai nhà lành” cũng xuất ra cả.

Diệp Vệ Quân cầm chai rượu rót đầy ly cho cô, rồi nâng ly của mình lên, “Nào, uống với anh nào!”

Lý An Dân ngoan ngoãn cụng ly với anh, bịt chặt mũi uống một hơi cạn sạch, rượu vừa xuống bụng, hơi nóng liền bốc lên tận đỉnh đầu, nước mắt chảy ra giàn giụa. Diệp Vệ Quân không khỏi há hốc miệng: “Uống gì ghê thế, anh đâu kêu em uống một hơi vậy chứ.”

Lý An Dân nghiêng đầu, suy nghĩ cũng trở nên mơ hồ, muốn đáp một câu mà mất một lúc lâu mới nói ra được: “Cạn chén không phải uống hết một hơi sao? Ợ!” Cô nấc lên một tiếng, cảnh vật trước mắt từ từ vặn vẹo thay đổi, hóa

https://thuviensach.vn

thành một mớ hỗn độn xoay tròn như xoáy nước. Cô dụi dụi mắt, thấy Diệp Vệ Quân đứng dậy đi tới, hai tai ong ong, cũng không nghe rõ anh nói những gì. Để Diệp Vệ Quân không bị cuốn vào vòng xoáy kia theo cảnh vật chung quanh, Lý An Dân túm chặt lấy tay anh không buông, gương mặt trước mắt càng lúc càng tiến lại gần, càng lúc càng thêm mơ hồ. Thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, tựa như đang lửng lơ trôi trên mặt nước, nhè nhẹ dập dềnh theo từng làn sóng cuộn, thật là thoải mái.

Lý An Dân cựa mình chỉnh lại tư thế cho thoải mái, nghiêng đầu tìm chỗ dựa, đợi dựa thật chắc chắn rồi liền an tâm khép mắt, trong mơ hồ dường như cô nghe được có tiếng ngâm nga khẽ khàng u tĩnh truyền tới bên tai…

Năm ấy đêm Mười lăm tháng Tám, cạnh hồ Khúc Giang vườn mơ thơm

Năm nay đêm Mười lăm tháng Tám, sông Bồn bãi cát quán nước còn

Tây Bắc trông quê nào chốn nhỉ, Đông Nam trăng ngắm mấy lần tròn

Gió thổi năm nào đâu ai gặp, đêm nay trăng tỏ tựa như xưa

Tựa như xưa[6]…

[6] Bài thơ "Bát nguyệt thập ngũ nhật dạ Bồn đình vọng nguyệt" – "Đêm Mười lăm tháng Tám ngắm trăng ở đình bên sông Bồn" của Bạch Cư Dị đời Đường.

https://thuviensach.vn

Chương 3

Bách lệ khu dịch[1]

Có một buổi xế chiều ra ngoài liên hoan cùng các bạn trong lớp, mải vui đến tận nhá nhem tối mới tan tiệc, Lý An Dân vì muốn mau chóng về nhà bèn đi đường tắt, mà con đường này phải băng qua một giao lộ hình chữ Y. Chỗ này hai bên đều là sườn dốc, không có đèn xanh đèn đỏ báo hiệu gì cả, thường xuyên xảy ra tai nạn nên vẫn được gọi là "ngã ba tử thần".

Ở khúc gần ngã ba có một đoạn đèn đường bị hỏng, Lý An Dân buộc phải men theo chân tường mà đi hết sức cẩn thận. Lúc này trời đã tối mịt, ánh đèn cao áp hắt tới từ sau lưng, in những cái bóng to lớn lên tường và mặt đất, người đi đường tốp năm tốp ba, nếu chỉ nhìn mỗi bóng thì thật giống như có một đám người khổng lồ đang chuyển động.

Đột nhiên vai trái bị vỗ một cái, cô quay đầu lại theo bản năng, liền thấy sau lưng có một người phụ nữ mập mạp, vì ánh sáng quá yếu nên Lý An Dân không trông rõ mặt mũi bà ta.

Đối phương tự giới thiệu mình là thím Lâm gì đó, Lý An Dân không nhớ nổi cái tên này, thầm nghĩ chắc là hàng xóm quen biết chi đây, mới an tâm sóng vai cùng bà ta đi tới. Thím Lâm này nói luôn miệng không ngừng nghỉ, dọc đường chỉ mỗi mình bà ta lải nhải chuyện trên trời dưới đất không thiếu thứ gì, âm thanh the thé chói tai, lại liến thoắng rất nhanh, Lý An Dân cũng không để ý lắng nghe cho lắm, thi thoảng mới ừ à đáp lại bà ta vài câu. Không hiểu sao cô có cảm giác đoạn đường ngày hôm nay dài dằng dặc, đi mãi chẳng tới nơi, lòng đang nghi hoặc thì bỗng nghe một tiếng kêu "Meoo…", một con mèo đen từ đâu chạy ra thình lình nhảy lên vai cô.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân lảo đảo ngã phịch xuống đất, đúng lúc ấy tiếng thắng xe rít chói tai vang lên, một chiếc xe tải hiệu Đông Phong ầm ầm lao qua ngay trước chân rồi dừng lại cách đó không xa. Cô hoảng đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, mới rõ ràng còn trong ngõ nhỏ, làm sao giờ đã ra tới tận ngã ba rồi? Cô vội vàng đứng dậy lui về phần đường dành cho người đi bộ, lại nhìn trái ngó phải, liền thấy ngay bà thím mập kia đang nằm lọt thỏm dưới chiếc xe tải, bị bánh sau nghiến lên bụng, máu tươi tuôn ra không ngừng. Bà ta há miệng hộc ra một ngụm máu, đôi mắt trợn lên trắng dã như mắt cá chết nhìn trừng về phía này, trên mặt bất ngờ hiện lên một nụ cười quỷ dị…

Lý An Dân nhận ra bà thím mập ấy chính là thím Trương ở nhà kế bên, vốn chẳng phải họ Lâm nào cả, sau này có lần vô tình nghe người ta rỉ tai nhau chuyện tai nạn xe cộ mới biết được, thì ra có một thím Lâm đã qua đời từ năm ngoái, cũng chết vì tai nạn giao thông ngay tại ngã ba này, bị xe cán ngang người chết ngay tại chỗ.

Sau khi về nhà, Lý An Dân kể lại chuyện này cho Diệp Vệ Quân, anh nói đấy là hồn ma chết thảm tìm bạn chết chung, ngã ba ấy có quá nhiều người chết, oán khí nhiều năm không tiêu tan, khiến vong hồn khó có thể siêu thoát. Mà nghĩ đến chuyện thím Trương bị ma nhập rồi lại tiếp tục đi dụ dỗ nạn nhân thứ hai, có thể thấy oan hồn kia đúng là lòng tham không đáy. Nghe đâu, người họ Lâm nọ khi còn sống cũng thuộc dạng thích ba hoa, ham món lợi nhỏ, quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Diệp Vệ Quân còn bảo động tác vỗ vai kia thực chất là để dập tắt ngọn lửa trừ tà trên vai trái, giúp nó có cơ hội nhập vào, bằng không sẽ chẳng dễ dàng dụ dỗ cô như vậy được. Lúc ấy nếu không có chú mèo đen nhảy lên vai kịp thời, có lẽ cô đã đi chung một lượt với thím Trương mất rồi.

Mặc dù Lý An Dân không thấy rõ hình dáng của con mèo đen kia, nhưng theo trực giác, cô vẫn cảm nhận được nó chính là con “Mây đen” mà cô biết. Nó thường leo lên vai Lý An Dân nằm phơi nắng, đối với tiếng kêu cùng với

https://thuviensach.vn

cảm giác nặng nhẹ khi nó đạp lên vai, Lý An Dân đã quen tới mức không thể quen hơn.

"Mây đen" là mèo hoang, hình như còn là đại ca của đám mèo hoang lang thang ở khu này, toàn thân đen nhánh không có một sợi lông pha tạp, con ngươi màu hổ phách, vừa trong suốt vừa sâu thăm thẳm, bên mắt trái còn có một vết sẹo nom rất cá tính, thoạt nhìn không khác gì một chú báo đen bé xíu, thật đúng là một chú mèo vừa thông minh vừa đẹp trai. Nghe nói nó còn có mắt nhìn người, biết người nào có thể đến gần, người nào không. Chỉ cần là người mà "Mây đen" ưa, những con mèo hoang khác cũng sẽ thân thiện lại gần, nếu như bị "Mây đen" ghét bỏ, cho dù người ấy có ném thức ăn qua thì cũng chẳng có con mèo nào dám ăn. Thậm chí từng có kẻ lòng lang dạ sói, dùng cơm tẩm thuốc chuột dụ mèo, kết quả "Mây đen" tát một phát văng luôn hộp cơm rồi quay qua gầm gừ dữ tợn với kẻ kia, đám mèo hoang giải tán ngay tức khắc, kể từ đó lũ mèo khu này thấy mặt kẻ đánh bả là lại như gặp phải kẻ thù truyền kiếp, bỏ chạy còn nhanh hơn bị ma đuổi.

"Mây đen" vốn khá thân với Lý An Dân, xưa nay cô đóng đô trên gác xếp, trong phòng có cửa sổ áp mái, những hôm đẹp trời, "Mây đen" thường leo lên sân thượng dạo chơi, mỗi khi cửa sổ áp mái được mở, nó liền thuận dịp nhảy xuống vai cô. Sau đó Lý An Dân cứ việc ngồi chơi máy tính, "Mây đen" thì nằm dài phơi nắng, thời điểm Lý An Dân không có ở nhà, nó sẽ nằm ngủ trên mặt kính cửa sổ áp mái, thi thoảng Diệp Vệ Quân cũng lên cho nó ăn.

Lý An Dân từng muốn nuôi "Mây đen", nhưng "Mây đen" lại không thích bị nhốt trong nhà, hễ có đồ ăn, ví dụ như đùi gà, thịt bò các loại, nó đều tha xuống cho mấy con mèo khác ăn, có lẽ nó không bỏ được trách nhiệm của một người làm anh cả.

Vì vậy Lý An Dân bèn học tập hội các anh chị em yêu mèo trong khu phố, làm một tô đầy cơm trộn cá cho mèo, chia làm mấy phần cho vào túi nhựa bỏ ngăn đá, mỗi sáng sáng dùng nước cá nấu dưa đun nóng rồi để lên nóc nhà

https://thuviensach.vn

xe, tối đến lại thu bát về. Mỗi lần ăn xong, “Mây đen” đều rất hiểu chuyện mà tha bát ra mép mái nhà, chỉ cần đứng trên bệ xi măng với tay một cái là lấy được.

“Mây đen” chết vì già, đám mèo hoang vây quanh thi thể nó mà kêu gào suốt một ngày, những tiếng ngoao ngoao cứ vang dài như tiếng trẻ sơ sinh khóc, cho tới khi Lý An Dân và một bà cụ cũng hay cho đám mèo kia ăn dời thi thể “Mây đen” đi, bọn chúng tuy lưu luyến không đành nhưng cũng tản ra, gặp tình cảnh như vậy, bất cứ ai chứng kiến cũng phải chua xót trong lòng.

Lý An Dân cẩn thận chôn cất “Mây đen” trong rừng cây phía sau đường ngầm, trên mộ còn cắm một cành liễu, cành liễu thuần âm, có tác dụng chiêu hồn, dựa vào cách này cô hi vọng nó có thể dẫn đường, giúp “Mây đen” thuận lợi qua lại giữa dương gian và âm phủ. Ngày cô gặp ma ở ngã ba, “Mây đen” đã qua đời tròn hai tháng, nhưng không hiểu vì sao, Lý An Dân có thể khẳng định hôm ấy là “Mây đen” đã cứu cô. Có lẽ là do nó không yên tâm với đám mèo hoang trong khu nên mới quay về thăm nom một chuyến, cũng có thể là vì nó trước sau vẫn không rời xa mọi người.

Diệp Vệ Quân nói tình cảm quá mức sâu sắc có khả năng ràng buộc linh hồn, chỉ khi nào sự tưởng niệm vơi dần, linh hồn được nhớ mong mới thực sự rời xa…

***

Mấy ngày nữa là đến kỳ nghỉ lễ Quốc khánh dài ngày, Cao Hàm định cùng với vài bạn trong lớp cũng là sinh viên ngoại tỉnh nhưng không về quê đi du lịch một chuyến, cô nhõng nhẽo đòi Lý An Dân đi chung cho bằng được. Cả bọn đi theo kiểu ghép đoàn, phí tổn không cao, Lý An Dân nghĩ ở nhà cũng không có việc gì, chi bằng ra ngoài thư giãn gân cốt một chút, cũng không nghĩ ngợi gì nhiều lập tức đồng ý ngay.

https://thuviensach.vn

Kết quả vừa nhận lời bên này, bên kia Diệp Vệ Quân đã hỏi: “Quốc khánh em có định làm gì không?”

Lý An Dân thành thực trả lời: “Em và Cao Hàm có hẹn đi chơi với mấy bạn cùng quê.”

Diệp Vệ Quân “A” một tiếng, dựa vào sau ghế, thì thào: “Vậy khỏi đi.”

Lý An Dân nghe giọng anh có vẻ thất vọng, không khỏi băn khoăn trong lòng, nhoài người qua hỏi: “Anh nói trước em nghe thử, muốn đi đâu vậy?”

“Cách chỗ các em muốn đến không xa cho lắm, là một thôn nhỏ chừng trăm người, được gọi là Bích Khê cao trại.”

Quả thực Lý An Dân chưa từng nghe tới tên thôn này bao giờ, đoán chừng có lẽ là một điểm du lịch còn chưa được khai thác. Diệp Vệ Quân lại nói không phải là đi du lịch, mà nhận lời xem phong thủy cho người ta, vốn định dẫn cô đi cùng, nơi ấy non xanh nước biếc, so với cảnh quan của khu du lịch XX trong thành phố YY chật ních khách du lịch lại càng đậm chất nguyên sơ của một làng bản vùng cao hơn.

Thật ra thì Lý An Dân cảm thấy hứng thú với công việc của Diệp Vệ Quân hơn, nhưng đã đồng ý với Cao Hàm bên kia rồi, không thể đổi ý ngay phút chót như vậy được, thế là cô liền nghĩ ra một biện pháp trung hòa, “Nếu hai chỗ gần nhau, vậy chi bằng anh đi chung với nhóm tụi em luôn, đoàn du lịch đó cũng là nhiều nhóm ghép lại với nhau mà, đến nơi rồi có thể chia ra đi riêng, dù anh đi một mình thì vẫn phải ngồi tàu hỏa, đúng không?”

Diệp Vệ Quân hỏi: “Khi nào thì các em lên đường?”

https://thuviensach.vn

“Ngay ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ, đi chơi đương nhiên là phải đi sớm rồi.”

Diệp Vệ Quân ngẫm nghĩ một chút, “Nếu em chịu làm việc chung với anh thì vấn đề này cũng có thể cân nhắc.”

Anh hẹn gặp người ta vào ngày thứ hai của kỳ nghỉ, nói cách khác chỉ đi chung đoàn được một ngày rưỡi, giữa đường sẽ tách ra, Lý An Dân thầm nghĩ vậy chí ít cũng đi chơi được với Cao Hàm một ngày, coi như đã tận hết trách nhiệm.

Cô gọi điện cho Cao Hàm, đầu dây bên kia không có ý kiến gì, từ sau chuyện lần trước hình ảnh Diệp Vệ Quân trong lòng Cao Hàm đã trở nên sáng chói phi thường. Là ơn cứu mạng đấy, tất nhiên không thể gộp chung với mấy thứ tình cảm bình thường được rồi! Đá huyết kê mà Diệp Vệ Quân có lòng tặng cho, đến bây giờ cô nàng vẫn xem như bảo bối luôn đeo trên người, dĩ nhiên là ngoại trừ đá huyết kê, cô nàng còn chạy vạy khắp chùa miếu cầu pháp khí đã khai quang[1] để đeo, Lý An Dân biết Cao Hàm lần đó quả thật đã bị dọa xanh mặt.

[1] Pháp khí đã khai quang: Chỉ các loại đồ vật linh thiêng đã được làm lễ cầu Thần Phật ban phúc.

Trưa ngày Ba mươi, cả đám đồng hương đi xe buýt đến ga tàu hỏa, kể cả Cao Hàm thì tổng cộng có bốn người, hai nam hai nữ, thêm Lý An Dân và Diệp Vệ Quân là vừa đủ sáu. Cô bạn Cao Hàm bụng dạ khó lường, trên xe buýt còn cố tình đẩy anh chàng cùng lớp tên là Lăng Dương sang ngồi cạnh cô. Lúc lên tàu rồi mới chia ra ba người một hàng ghế cứng, đến lúc này, Lý An Dân ngồi sát cửa sổ, bên cạnh là Diệp Vệ Quân, còn Cao Hàm và Lăng Dương ngồi đối diện Lý An Dân, Lý An Dân hoài nghi bạn mình mang tiếng rủ đi du lịch, nhưng ý đồ thực sự là muốn ghép đôi ghép cặp.

https://thuviensach.vn

Thông qua Cao Hàm, phần lớn mấy bạn học này đều đã biết Lý An Dân, đỡ phải mất công giới thiệu lại. Hai bạn nam kia thuộc loại hoạt bát cởi mở, dẻo miệng hơn cả con gái, rất biết cách hâm nóng bầu không khí xung quanh, cảm giác cả hội cứ như quen nhau lâu lắm rồi, ai nấy trong toa tàu đều phải để ý nghe bọn họ cười đùa ríu rít với nhau.

Diệp Vệ Quân rất ít nói, nhưng không phải do tính anh thích một mình một kiểu xa lánh mọi người, mà chủ yếu vì không cùng thế hệ. Nếu đánh bài còn có thể chen vào một chân, chứ buôn chuyện trên trời dưới đất quả thực anh không thể nào bắt kịp phương thức tư duy của mấy người trẻ tuổi. Lý An Dân ngồi một bên quan sát cảm thấy khá thú vị, cũng hơi bứt rứt thay cho Diệp Vệ Quân.

Lúc tiếp khách trong văn phòng anh nói chuyện rất thỏa đáng, thái độ khôn khéo, vậy mà bây giờ lại tỏ ra khô khan cứng nhắc, ứng đối vụng về, chẳng biết là do không giỏi giao tiếp thật hay là không thèm nói chuyện với người trẻ tuổi. Nói cho cùng giao tiếp với người nhỏ tuổi hơn mình bao giờ cũng khó khăn, bản thân Lý An Dân đã từng nếm trải kinh nghiệm đó rồi. Người ta bảo cách nhau ba tuổi là một bậc thang, năm tuổi là một cây cầu, quả thật không sai.

Đến trạm dừng chân, cô và Diệp Vệ Quân xuống xe mua nước, nhân lúc chỉ có hai người mới hỏi anh: “Có phải chán lắm không anh?”

“Không chán, người trẻ tuổi hoạt bát một chút thật sự rất tốt.” Diệp Vệ Quân nở nụ cười ấm áp với cô.

Lý An Dân cố ý ôm đầu ra vẻ bất đắc dĩ: “Anh cũng còn trẻ mà, sao nói ra câu nào câu nấy y như ông già bảy tám chục tuổi vậy.” Phải nói là thói quen sinh hoạt của anh đôi khi thật sự giống hệt các cụ phụ lão, kiểu phụ lão sống vô cùng mẫu mực điều độ.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân xoa xoa đầu cô, cất giọng trêu đùa: “Cái này gọi là ngoài mặt thì trẻ nhưng trong lòng già khú rồi, không phải chỉ có bảy tám chục tuổi thôi đâu.”

Lý An Dân đang muốn nói lại thì Cao Hàm đã thò đầu ra ngoài cửa sổ hối thúc hai người lên xe, cả hai mang theo đồ uống bước về phía toa tàu. Lăng Dương đứng ngay cạnh cửa chờ sẵn, vừa thấy Lý An Dân tới liền hăng hái đòi bê đồ giúp cô, Diệp Vệ Quân nghiêng mắt nhìn ra sau, chỉ cười mà không lên tiếng, Lý An Dân gật đầu cảm ơn, cũng không từ chối. Về tới chỗ ngồi, lại phát hiện chỗ của cô đã bị một bạn nữ chiếm mất, bạn này tên Hoàng Quyên, Cao Hàm cứ luôn miệng gọi “bé Quyên, bé Quyên” khiến cô nhớ tới Hoàng Lệ Quyên đã qua đời, thế nên có ấn tượng rất sâu với cô gái này.

Cao Hàm chiếm vị trí sát cửa sổ đối diện, cũng chính là chỗ ngồi của Lăng Dương lúc trước, thấy Lý An Dân đi tới liền kéo ngay cô ngồi xuống cạnh mình, Lăng Dương phát đồ uống xong thuận thế an vị ngay bên người Lý An Dân. Cả bọn đi chung, có tùy tiện đổi chỗ cho nhau cũng không sao, chẳng qua Lý An Dân đã nhìn ra Cao Hàm đây là đang ghép đôi cô với Lăng Dương, cũng không biết đầu óc bị chập ở đoạn mạch nào nữa?

Lý An Dân không lên tiếng, coi như chẳng biết gì, về phía Lăng Dương thì rất tích cực chủ động. Hai mắt Hoàng Quyên cứ nhìn chằm chằm vào Lăng Dương, trong khi cậu ta lại đang mải ra sức lấy lòng Lý An Dân, Cao Hàm đối với tình huống kiểu mũi tên một chiều này có vẻ rất thỏa mãn, xem ra làm bà mối thành nghiện rồi. Riêng Diệp Vệ Quân chỉ khoanh tay, nhắm mắt nghỉ ngơi, không muốn chen vào cơn sóng ngầm mãnh liệt giữa các bạn trẻ.

Lúc Cao Hàm đi vệ sinh, Lý An Dân liền bám theo, hỏi cô nàng: “Này này, rốt cuộc thì cậu muốn làm trò gì?”

“Tớ còn đang định hỏi cậu ấy chứ?” Cao Hàm trợn mắt, “Không phải cậu với ông chủ Diệp có gì gì với nhau đấy chứ? Dính nhau cứ như keo ấy.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân im lặng: “Cậu đang nghĩ cái gì đó? Anh ấy là chủ nhà của tớ thôi mà, còn bận rộn giúp đỡ chúng ta như thế, tớ thân với anh ấy một chút thì có gì bất thường à? Cậu mới kỳ quái ấy, tớ và Lăng Dương không quen biết gì cả, cậu lại đẩy cậu ấy sang tớ làm gì?”

Cao Hàm cười mờ ám: “Trước lạ sau quen mà, Lăng Dương ở khoa chúng mình hơi bị đắt hàng đấy.”

Lý An Dân bảo cậu ta đắt hàng hay không thì liên quan gì tới cô, Cao Hàm cười khì khì, cũng không thèm giải thích gì cả, chỉ bảo muốn tạo cơ hội cho hai người làm quen một chút. Lý An Dân biết Lăng Dương có ý với cô, về cơ bản anh chàng này quả thực coi như hội đủ ba “tốt”: vóc dáng cao to, mặt mày sáng sủa, gia cảnh ngon lành. Nhưng chính vì vậy mà ngôn ngữ cử chỉ của cậu ta lúc nào cũng mang theo vẻ kiêu ngạo cho mình là tài giỏi hơn người, nhìn người khác bằng nửa con mắt, thích ra vẻ thể hiện bản thân. Lý An Dân không thích “món này”, ai muốn ăn thì cứ việc ăn đi thôi!

Xuống tàu rồi lại phải chuyển qua xe buýt lần nữa, Diệp Vệ Quân đại khái cũng thấy được tình trạng khó xử của Lý An Dân, chuyển sang ngồi ở băng ghế đôi, ngoắc Lý An Dân lại: “Qua bên này đi.”

Lý An Dân cảm kích không thôi, lập tức qua bên đó ngồi, quay đầu cười cười tỏ vẻ xin lỗi với Cao Hàm, cô quả thực không có hứng thú gì với trò yêu đương này, thay vì phải nghe Lăng Dương phun nước bọt tự khen mình thế này thế kia, không bằng ngồi nghe Diệp Vệ Quân kể chuyện.

“Về mặt tâm lý thì em chắc cũng phải sáu bảy chục tuổi rồi, tán gẫu với bọn họ nói trước quên sau, không biết đang nói về cái gì nữa…” Lý An Dân kéo cửa sổ ra một chút, phát hiện trí nhớ của mình càng lúc càng kém, vừa rồi nói những gì với bọn Cao Hàm cũng không tài nào nhớ được.

https://thuviensach.vn

“Điều đó chứng minh rằng em không hề có hứng thú với mấy chuyện đó, nếu thích thì chỉ cần nói qua một lần đã nhớ.” Diệp Vệ Quân dường như hơi mệt, nhắm mắt tựa lưng vào ghế, cong tay gõ nhẹ lên đùi, động tác nhỏ này nói lên anh đang có điều suy nghĩ, Lý An Dân cũng không tiện quấy rầy.

Một lát sau, anh đột nhiên nói: “Em biết không, chuyện duyên phận không thể gò ép được, không có một sợi tơ tình kia, cho dù miễn cưỡng đến với nhau thì cũng không có kết quả tốt đẹp.”

Lý An Dân rất bất ngờ: “Anh mà cũng tin cái này?” Tình với ái, phần lớn chỉ có đám con gái mới mơ mộng đến vấn đề này, không ngờ một người đàn ông như anh mà cũng có thể nói ra mấy câu nghe cảm tính như vậy, thấy cứ là lạ, nhìn ngược nhìn xuôi cũng không thấy anh có máu lãng mạn si tình.

“Em không tin à?” Diệp Vệ Quân nhấc tay phải cô lên, chỉ vào ngón út nói: “Theo truyền thuyết ở chỗ này có buộc sợi tơ tình, lần theo sợi tơ, liền có thể tìm thấy được người mà số phận đã định sẵn cho em.”

“Cái này nghe tiêu cực lắm, giống như vừa sinh ra đã bị người ta bắt đặt đâu là phải ngồi đó, có định sẵn hay không thì vẫn phải do mình chứ, chỉ là một sợi tơ thôi mà? Không thích thì cứ cắt béng đi là được.” Lý An Dân nói nghe dễ dàng cứ như ăn sáng vậy. Ngay từ đầu cô đã hoàn toàn không xem chuyện này là thật, thầm nhủ nghĩ xa quá cũng chẳng ích gì, nếu một người sống thoải mái vui vẻ thì có nhân duyên yêu đương hay không cũng chẳng quan trọng.

Lần này đi chủ yếu là thưởng thức cảnh sơn thủy hữu tình cùng phong vị dân tộc vùng cao, nên bọn họ đi thăm xã Cống Khê đầu tiên, vì tận xế chiều mới đến nơi nên chỉ kịp tham quan hai chỗ là thôn Tứ Lộ và trại Thiên Tỉnh, thôn trại đều ở gần sông, cảnh đẹp và yên tĩnh, thấp thoáng bóng dáng những căn nhà sàn bằng gỗ của thôn dân, thứ đáng xem nhất là một màn “Tùng tùng xèng” ở trại Thiên Tỉnh.

https://thuviensach.vn

Nghệ nhân mặc trang phục dân tộc, đeo đủ loại mặt nạ ra sân diễn kịch, Lý An Dân thấy mới lạ, nhưng xem mãi cũng không có chút cảm xúc nào. Cô vốn cho rằng thứ văn hóa nguyên thủy lưu truyền từ thuở hồng hoang này hẳn phải thần bí hơn, mang hương vị cổ xưa hơn mới đúng.

Diệp Vệ Quân nói văn hóa rước thần đuổi tà có nguồn gốc sớm nhất là vào thời Ân Thượng, là một kiểu tôn giáo tự nhiên, tồn tại và phát triển chỉ vì mục đích sinh tồn. Có người nói điệu nhảy rước thần này khởi nguồn từ hoạt động săn bắn, ngoài ra cũng có giả thuyết khác là điệu múa này ban đầu chỉ nhằm để xua đuổi dã thú, sau đó dần dà mới trở thành một nghi thức cúng tế thần linh xua đuổi các loại ma quỷ tà thần.

“Thời xưa múa đuổi tà rất đơn giản thô sơ, đến bây giờ các kiểu cúng tế đa dạng phong phú, phụ kiện kèm theo cũng càng lúc càng nhiều, em biết cái này gọi là gì không?”

“Là gì cơ ạ?”

Diệp Vệ Quân ghé sát tai cô nói nhỏ: “Tín ngưỡng kiểu hình thức lấy lệ.”

Lý An Dân cười khúc khích, “Anh dám nói thế á? Cơ mà có vẻ đúng, bây giờ ai ai cũng tin vào khoa học cả rồi, làm gì còn có người tin vào mấy thứ… tín ngưỡng vô căn cứ này chứ.” Vốn cô đang muốn nói là “nhảm nhí”, nhưng lời ra tới miệng lại nuốt ngược trở lại, ngày trước không tin thì không sợ, chẳng qua bữa nay không còn dám nói lung tung nữa rồi, đỡ phải vạ miệng.

Xem biểu diễn ca múa xong rồi, còn có một tiết mục mời du khách cùng tham gia gọi là “Nguyệt địa ngõa”, trong tiếng dân tộc Động có nghĩa là công khai kết đôi, thực chất là một trò chơi hẹn hò tập thể. Thanh niên nam nữ trong đoàn du lịch bị các cô gái người Động kéo lên sân khấu, nữ đứng thành vòng trong, nam tạo thành vòng ngoài, nắm tay nhau nhảy múa dưới tiếng khèn rộn

https://thuviensach.vn

rã, nhạc vừa dứt, các cô gái người Động nhao nhao tản ra, ai đó hô lớn "Cướp cô dâu nào!" Đám khách du lịch còn đang đứng ngơ ngác thì các thanh niên người Động đã bắt đầu hành động, bọn họ ào ào chạy về phía mục tiêu đã nhắm sẵn ngay từ dưới sân khấu, trong đoàn du lịch có mấy người phản ứng mau lẹ cũng vội vàng chạy theo.

Lý An Dân tức khắc liền thấy mấy cánh tay từ khắp nơi hướng chụp về phía mình, lúc này còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngay lập tức liền làm ra động tác phòng vệ theo bản năng, ngồi xuống ôm đầu.

Một giọng đùa dí dỏm vang lên bên tai cô: "Em biết động tác này giống cái gì không?"

Lý An Dân ngơ ngác: "Hở?", vừa nói xong, mới ngẩng đầu lên đã bị Diệp Vệ Quân bế luôn xuống sân khấu, "Anh từng thấy một trận ẩu đả đông người, còi xe cảnh sát vừa vang lên, đám trẻ trâu kia đứa nào chạy được là chạy thục mạng, còn mấy đứa trốn không thoát chính là có bộ dạng giống như em vậy."

Lý An Dân đứng xuống đất lườm anh một cái, thấy trên sân khấu có mấy cô gái đang bị co bên này kéo bên kia, nghĩ mãi mới hiểu tiết mục này hóa ra chính là trò cướp cô dâu. Trước đó không có ai giải thích luật chơi, chứ nếu biết thì cô đã chẳng thèm lên rồi. Có lẽ bọn họ không giải thích chính vì sợ du khách không dám lên sân khấu, như vậy trò chơi sẽ trở nên nhàm chán.

Lăng Dương không bắt được Lý An Dân, không còn cách nào khác là phải ôm Hoàng Quyên xuống sân khấu, anh bạn cùng lớp kia vì không cướp được Hoàng Quyên, đành phải ngậm ngùi dắt tay Cao Hàm. Những nữ du khách còn lại hơn phân nửa đều bị đám thanh niên người Động cướp được, mấy chàng trai này cao ráo tuấn tú, ai cũng có thể đi làm người mẫu được, còn biết ca hát nhảy múa, lại mang trên mình vẻ chân chất đặc biệt của thanh niên dân tộc thiểu số, mấy cô gái bị bọn họ cướp được đều cười hi hi không hề tức

https://thuviensach.vn

giận chút nào, đầu mày khóe mắt hơi có vẻ ngượng ngùng xấu hổ nhưng chắc chắn là vô cùng thích ý rồi.

***

Cướp cô dâu xong là đến tiệc giao lưu, lúc này đã gần hoàng hôn, đoàn du lịch vốn trọ trong nhà dân nên tiệc giao lưu thực chất là cơm tối.

Phòng lớn dùng để chiêu đãi khách tham quan bày bàn tiệc, mấy chục bàn vuông nhỏ được xếp thành một hàng dài, ai nấy đều tản ra ngồi, nhưng người cướp cô dâu và cô dâu thì phải ngồi chung một chỗ, bởi vì bữa tiệc ngày hôm nay còn có màn uống chén rượu giao bôi cùng rượu đồng tâm.

Mọi người đang vui đùa náo nhiệt, bỗng một cụ bà bước tới từ cửa, cây gậy trong tay nện xuống sàn một tiếng nặng nề, dùng tiếng Động nói xi la xi lô gì đó một hồi, giọng nói nghe the thé chói tai, nghe có vẻ như đang rất tức giận.

Mọi người dừng hết động tác trên bàn ăn, không hẹn mà cùng hướng mắt nhìn về phía bà cụ. Lý An Dân thích ngồi gần cửa, cách cửa ra vào gần nhất nên thấy rất rõ, bà cụ này dáng người thấp bé, mặc váy đen truyền thống của dân tộc Động, ngang hông còn quấn một miếng vải như tạp dề màu xanh đậm, khăn trùm đầu màu trắng, nếp nhăn trên mặt cái nào cái nấy sâu như rãnh, chia cắt gương mặt già nua trước mắt thành từng mảng, bà cụ nom quái gở y hệt mụ phù thủy già trong truyện cổ tích.

Bà cụ nhìn sơ khoảng bảy chục tuổi, miệng móm, đoán chừng cũng chẳng còn được mấy cái răng nhưng giọng nói vẫn vang dội mười phần, bị bà cụ quát như vậy ai nấy đều ngậm miệng, khung cảnh huyên náo thoắt cái đã yên lặng như tờ.

https://thuviensach.vn

Người phụ trách tiếp đãi chỗ này nở một nụ cười miễn cưỡng, giơ tay lên nói: “Đây là bà mo trong thôn, không có gì đâu, mọi người cứ tiếp tục dùng bữa.” Ông ta vừa nói vừa đi tới, dùng tiếng Động nói chuyện với bà cụ, thái độ kính cẩn hết sức, có lẽ địa vị của bà cụ ở trong thôn rất cao.

Nói qua nói lại không được đôi ba câu, bà cụ đã thở phì phì mà nện mạnh gậy, xoay người muốn rời khỏi phòng, Lý An Dân thấy bà đi đứng không được linh hoạt cho lắm, vội vàng đứng dậy đỡ bà xuống thang, bà cụ liếc mắt nhìn cô một cái, miệng líu lô gì đó không rõ nghĩa.

Thôn nhỏ vùng núi không có đèn đường, lúc tối trời chỉ thấy mờ mờ mịt mịt, Lý An Dân dắt bà cụ đến tận cửa nhà, lúc trở ra, bà cụ bỗng lấy một món đồ trang trí bằng gỗ cho cô, bên trên khắc kiểu mặt âm dương, mặt dương là một ông lão đang khóc lóc thảm thiết, mặt âm là một phụ nữ mỉm cười, thoáng nhìn qua đã khiến người ta sởn cả da gà, Lý An Dân không biết có nên nhận hay không, luống cuống cầm trong tay.

“Cứ nhận lấy đi, ý của bà cụ là… tặng cho em làm lễ ra mắt.”

Không biết Diệp Vệ Quân đã theo tới đây từ lúc nào, nói xong câu đó, không ngờ anh lại dùng tiếng Động nói chuyện với bà mo, trao đổi mấy câu xong, bà mo dường như cảm thấy vô cùng thích thú với cậu nhóc này, đôi mắt bé bằng hạt đậu đen như phát sáng, khuôn mặt cau có nghiêm nghị cũng dần dần giãn ra. Có vẻ Diệp Vệ Quân đang hỏi bà về thứ trang sức bằng gỗ kia, chỉ thấy bà chỉ tay vào từng chỗ trên mặt nạ mà giải thích cặn kẽ, Lý An Dân một chữ cũng không hiểu, chỉ có thể đứng yên một bên nghe góp vui.

Trên đường về, Diệp Vệ Quân đem miếng khắc gỗ nhét vào trong tay Lý An Dân: “Thứ này rất tốt, lúc nào em cũng phải mang theo, ngàn vạn lần đừng để mất.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân lật qua lật lại miếng khắc gỗ dưới ánh trăng mà quan sát, đột nhiên phát hiện trên miếng gỗ xuất hiện một mặt người thứ ba, cô cả kinh, quay đầu nhìn Diệp Vệ Quân mà hỏi: “Đây rốt cuộc là thứ gì?”

“Là mặt nạ xua đuổi thần ôn dịch, mặt âm dương chia ra đại biểu cho ông tà bà thần, ngoài ra, trong mặt nạ còn có mấy gương mặt được khắc ẩn, phải nhìn từ những góc độ khác nhau mới thấy được, không có vẻ mặt nào giống nhau cả.”

Diệp Vệ Quân xoay miếng gỗ sang một hướng khác, hỏi: “Em lui ra một chút rồi nhìn xem, có thể thấy được gì?”

Lý An Dân lùi về sau hai bước, tập trung ngắm nghía, lẩm bẩm: “Hình như là gương mặt của một đứa trẻ…”

Diệp Vệ Quân vuốt cằm: “Đó là Thái nê oa[2], còn có các loại gương mặt tượng trưng cho Thái tử Đa, Trang Vương gia, Đấu đồng tử chuyên trừ tà nữa.”

[2]Thái nê oa: Búp bê đất sét

“Còn nữa ư? Những gương mặt này thì có gì đáng chú ý?” Lý An Dân xoay sang một góc khác quan sát.

“Loại kỹ thuật này còn được gọi là Bách thần phổ, là kĩ xảo điêu khắc bí truyền của thầy mo, thầy mo tay nghề cao có thể khắc hơn một trăm vẻ mặt khác nhau lên trên một cái mặt nạ gỗ thế này. Chiếc mặt nạ tặng cho em có khắc sáu mươi sáu khuôn mặt, là một pháp khí thượng thừa tương đối hiếm thấy.”

https://thuviensach.vn

Có thể khắc đến sáu mươi sáu gương mặt trên một miếng gỗ nhỏ, cái này đúng là thần kỳ! Lý An Dân nhất thời cảm thấy miếng gỗ trên tay như nặng ngàn cân, "Bà ấy tặng lễ vật quý giá đến mức này cho em ư?" Không có công chẳng dám nhận lộc, phần lễ vật này cô quả thực không dám thu.

"Em cảm thấy nó quý giá, nhưng với người ta chỉ là chút tấm lòng mà thôi, nếu bà ấy đã cho thì em cứ lấy, ấn tượng của bà cụ với em không tệ, rất cảm ơn em đã đưa bà về đến nhà."

Lý An Dân cười khổ: "Việc đương nhiên phải làm mà cũng thành chuyện đáng tuyên dương sao?"

"Tình cảm yêu ghét của thầy mo vốn dĩ rất cực đoan, bà mo ấy có ấn tượng tốt với em chẳng cần lý do gì, chỉ bằng cảm giác mà thôi, nếu bà ta cảm thấy ai không tốt, rất có thể chẳng cần hỏi nguyên do đã ếm bùa luôn, cho nên đối với chuyện có nhận thứ này hay không, em không cần để tâm làm gì."

Nhận thì cũng đã nhận rồi, có để tâm hay không cũng vô dụng, Lý An Dân cất miếng gỗ xong liền chuyển đề tài: "Đến hôm nay em mới biết anh nói được tiếng Động, đúng là giấu nghề kỹ quá đấy!"

Diệp Vệ Quân khiêm tốn đáp lại: "Chỉ biết sơ sơ thôi, nếu em muốn học, tìm mấy trang tự học giao tiếp trên mạng ấy, đảm bảo không bao lâu đã có thể tranh tài cao thấp với anh rồi."

Tìm mấy trang dạy giao tiếp trên mạng? Lý An Dân nghe mà rầu muốn chết, máy vi tính tiện thì có tiện thật, nhưng lại khiến rất nhiều kỹ năng sống bị giảm sút theo. Ví dụ như hội họa chẳng hạn, ai muốn học cũng phải đi từ kiến thức nền tảng cơ bản đi lên, muốn có một bức tranh hoàn chỉnh thì phải từng bút từng bút tỉ mẩn vẽ lên, pha màu phải chuẩn, bút vẽ khô ướt đúng độ, vẽ xong không thay đổi được, đồ đi đồ lại sẽ bị bẩn, trước khi đặt bút xuống đã phải tính toán được hiệu quả của nét bút đó rồi.

https://thuviensach.vn

Thời đại bây giờ thì hoàn toàn ngược lại, có phần mềm PT[3] thần kỳ mô phỏng được bản vẽ tay, cộng thêm các chức năng xử lý hình ảnh gần như vô hạn của phần mềm PS[4] các loại tranh ảnh công nghiệp ngợp trời, pha màu thì đã có bảng màu điện tử, vẽ sai cũng có thể vẽ lại, bút vẽ đã có các loại brush thay thế, rồi bảng vẽ cảm ứng, cả bầu trời sao chỉ trong một giây là có thể vẽ xong. Đối với chuyện này Lý An Dân cảm thấy tương đối bất bình, chẳng qua đây là khuynh hướng phát triển của thời đại, có thấy bất bình cũng vô ích, những hiệu ứng mì ăn liền như vậy phổ biến rất nhanh, không theo kịp tất sẽ bị đào thải, cô nghĩ chắc chắn cô cũng thuộc về nhóm bị đào thải kia mất rồi.

[3]PT: Phần mềm đồ họa Corel Painter.

[4]PS: Phần mềm đồ họa Photoshop.

Diệp Vệ Quân bảo vừa rồi bà mo kia nổi giận là vì người trong thôn đem phong tục truyền thống cùng với lễ trừ tà ra làm trò mua vui kiếm lời, không chỉ lạm dụng mà còn tự ý bóp méo. Điệu múa trừ tà không phải để diễn như xiếc, mà là một hoạt động cúng tế cần được diễn ra một cách nghiêm túc, vốn chỉ có ngày mùng Một tháng Sáu theo âm lịch hoặc là Rằm tháng Giêng mới được phép diễn lễ trừ tà, thế mà giờ đây bị đem ra làm tiết mục hấp dẫn khách du lịch, lại còn bày thêm trò cướp dâu nhảm nhí vào nữa! Thời đại của bà mo là thời của phép phù thủy, bà ta không sùng bái thần linh cũng không thờ cúng tổ tiên, sở dĩ cảm thấy tức giận là vì những hành vi nhố nhăng kia làm suy giảm sức mạnh của phép trừ tà.

Đêm nay Lý An Dân ngủ không yên giấc, tiếng trống rầm rầm náo động cũng theo vào trong mộng, cô như thấy được rất nhiều người chuyển động xung quanh mình. Bọn họ mặc quần áo bằng lá cây, đầu đội da gấu, đeo mặt nạ gỗ, cây đuốc trong tay huơ qua huơ lại, động tác đơn điệu mà mạnh mẽ, dồn dập từng hồi theo nhịp trống thúc, toát lên vẻ cương quyết mà hùng tráng chấn động đến tận linh hồn. Từ đầu đến cuối không có bất cứ thủ tục đón thần tiễn

https://thuviensach.vn

thần dư thừa nào cả, cũng không hề có yếu tố tôn giáo bên trong, chỉ dùng tình cảm cùng tín ngưỡng thuần túy nhất, nguyên thủy nhất mà tiến hành nghi thức. Lý An Dân trải một đêm ngắn ngủi trong tiếng trống, trời còn chưa sáng đã bị hướng dẫn viên du lịch gọi ra khỏi giường. Kể cũng lạ, cả đêm cô nằm mơ, đáng lý ra chất lượng giấc ngủ không trọn vẹn, nào ngờ lúc xuống giường tinh thần sảng khoái, ánh mắt trong vắt như được nước mát rửa qua, nhìn thứ gì cũng vô cùng rõ nét, ngay cả ngáp cũng không ngáp lấy một cái, chẳng biết có liên quan gì tới điệu múa trong mơ hay không?

Buổi sáng hôm nay bọn họ cưỡi ngựa xem hoa đi tham quan vài thắng cảnh nữa trong xã Cống Khê, trưa thì vội vàng chạy tới thôn Địa Tập xã Thiên Đường, những nét đặc trưng của dân tộc Bắc Động ở nơi này vẫn còn nguyên vẹn, phòng ốc cổ kính với mái ngói đen nằm lấp ló giữa những khoảnh ruộng bậc thang và cây cối, dõi mắt nhìn ra xa, một mảng xanh biếc nhấp nhô trùng điệp nối đất liền trời, bốn phía non xanh mây mù vờn quanh, đúng là cảm giác như đang đứng trên mây vậy.

Buổi trưa được dùng bữa ở một gia đình trong thôn, chủ nhà nhiệt tình ân cần, dẫn đoàn du lịch xuống gian bếp ngồi, bàn cơm chỉ là những tấm ván gỗ được ghép lại với nhau, ghế thì là những cục gỗ sứt mẻ không ra hình dáng, dù ngồi thế nào cũng không thấy thoải mái, thế nhưng lại khiến người ta có cảm giác trở về với thân tình hồn hậu chất phác.

Đồ ăn ở Hồ Nam thiên về vị chua cay, rất hợp với khẩu vị của Lý An Dân, tay nghề nấu nướng của gia chủ cũng rất tốt, một bàn thức ăn đặc sắc thịnh soạn không bao lâu đã được dọn lên, đồ ăn nóng lạnh đầy đủ cả, hương thơm phưng phức lan tỏa, khiến ai nấy đều không kìm được mà trào nước miếng.

Chẳng qua đoàn du lịch này đúng là kỳ quái, đồ ăn thức uống đều đã dọn hết lên bàn nhưng không ai dám động đũa, ai nấy đều là anh nhìn tôi tôi nhìn anh, đám con gái ngại ngùng thì không nói, mấy người đàn ông con trai lại cứ ngồi yên như vậy thì thật không hiểu nổi! Thành thử ra, Lý An Dân buộc phải

https://thuviensach.vn

làm người đầu tiên hạ đũa, hai bữa cơm vừa rồi cũng vậy, tất cả mọi người đều có một nhận thức chung, chỉ cần cô hạ đũa chắc chắn sẽ có người dùng theo.

Lý An Dân gắp cái đùi vịt ở chỗ xa nhất bỏ vào bát của Diệp Vệ Quân, Cao Hàm bên cạnh có chút ganh tị, vừa gặm củ cải cay vừa lẩm bẩm: “Dù anh ta có là chủ nhà của cậu thì cũng đâu cần phải nịnh nọt như vậy.”

Lý An Dân ghé qua rỉ tai: “Tất nhiên là phải nịnh rồi, cậu có chỗ ở đàng hoàng mới mạnh miệng được, còn như tớ á… Thử nghĩ xem tiền thuê phòng bên ngoài một tháng bao nhiêu? Hai trăm tệ mà thuê nguyên một tầng là tớ lời to rồi, không lấy lòng chủ nhà, nhỡ hôm nào anh ta hứng lên tăng tiền thuê thì biết làm sao?”

Cao Hàm nhếch miệng cười gian, nghiêng đầu nói với Diệp Vệ Quân: “Ông chủ Diệp, anh biết cô ấy đang nói gì không…”

Lý An Dân kịp thời gắp một miếng thịt rán chặn miệng cô lại, quay đầu cười gượng với Diệp Vệ Quân: “Không có gì đâu, anh cứ ăn đi.”

Diệp Vệ Quân đưa đùi vịt sang bát cô, lại gắp thêm hai miếng đậu phụ chiên giòn qua, nhướng mày nói: “Anh mới là người cần phải nịnh, để cho em thuê một căn phòng sơ sài là lỗi của kẻ hèn này, làm sao dám tăng tiền thuê nhà? Đừng nói là hai trăm tệ, có miễn phí anh cũng phải giữ em lại ấy chứ, đúng không?”

Thì ra anh cũng nghe thấy được? Đúng là thính như cún, mới nãy cô đã giảm âm lượng xuống chỉ còn vo ve như tiếng muỗi kêu rồi cơ đấy, mặt Lý An Dân nóng ran, biết anh thích ăn đậu phụ, liền trực tiếp kéo đĩa đậu phụ tới trước mặt, trước mặt bao nhiêu người mà hớt một nửa vào trong chén Diệp Vệ Quân, chắp tay trước ngực vái anh một vái: “Anh Vệ Quân, anh là người lớn không chấp trẻ nhỏ, ngàn vạn lần chớ so đo với em, muốn ăn gì em cũng gắp

https://thuviensach.vn

cho anh hết.” Hai mắt cô còn cố chớp chớp, nghĩ là chớp như vậy thì nhìn sẽ có thành ý hơn.

Diệp Vệ Quân lấy đũa gõ lên đầu cô một cái, thở dài: “Em ăn nhanh đi, nguội hết mất ngon.”

Câu này đúng là nhắc nhở Lý An Dân, món xào ăn ngon nhất là khi còn nóng, cô chuyên nhắm vào mấy món thịt, vì đoàn du lịch nhiều nữ ít nam nên đám con gái không dám ăn uống thoải mái, chỉ dám chọn mấy món trước mặt, những thứ ở giữa bàn như thịt bò, sườn rim, ớt chưng đa phần đều vào bụng của hai cô nàng ham ăn Lý An Dân và Cao Hàm cả.

Lịch trình buổi chiều là đi du thuyền, ghé thăm vách đá thiên nhiên dựng đứng Nhất Tuyến Thiên, nghe nói đi thuyền có thể rút ngắn được thời gian, lại còn vừa mạo hiểm vừa kích thích, bởi vì phải tự mình chèo thuyền, lỡ gặp phải sự cố như lật thuyền này nọ, đều phải tự mình lo liệu hết… Lý An Dân thật muốn trải nghiệm một phen, chỉ tiếc là không có thời gian, khách hàng mời Diệp Vệ Quân đến xem phong thủy đã đánh xe tới ngoài thôn, ký xong giấy rời đoàn, hai người và đoàn du lịch coi như mỗi bên một ngả.

Vừa ra khỏi thôn cả hai liền thấy một chiếc xe việt dã phong cách quân đội nằm ngang đường, một cậu chàng tóc húi cua đang ngồi trên mui xe hút thuốc, thấy hai người liền lập tức nhảy xuống, chạy tới ôm Diệp Vệ Quân một cái rõ mạnh, “Ông anh, cuối cùng chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Diệp Vệ Quân vỗ lưng cậu ta, nhanh chóng đẩy ra, giới thiệu với Lý An Dân: “Cậu ấy là Tạ Hiểu Hoa, chiến hữu của anh.”

“Đừng gọi bằng cái tên ẻo lả như con gái ấy chứ, cứ kêu Pháo Đồng là được.” Pháo Đồng vươn tay, “…Em gái phải không? Ông anh vẫn thường nhắc tới em trong điện thoại đấy.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân vỗ mạnh vai cậu ta, trợn mắt cảnh cáo, “Đừng nói mấy chuyện không cần thiết đó nữa, ông chủ của cậu đâu rồi? Mau dẫn bọn anh qua đó.” Anh vừa nói vừa tự mở cửa sau của xe, kéo Lý An Dân ngồi xuống.

Pháo Đồng là một thanh niên hay nói thích cười, khác hẳn với Lăng Dương chuyên vênh váo khoe khoang, cậu ta nói nhiều nhưng lại khiến người khác vui vẻ, Diệp Vệ Quân đi cùng với cậu ta cũng nói chuyện nhiều hơn, tình đồng đội quả nhiên là khác biệt. Pháo Đồng từ diện mạo đến tính cách đều là điển hình của người phương Bắc, ăn to nói lớn, hào sảng cởi mở, khi nói chuyện âm lưỡi rất nặng, tiếng nói oang oang giọng cười sang sảng, có lẽ do từng trải qua quân ngũ nên trong ánh mắt lộ ra nét dữ tợn ngoan cố chẳng biết sợ là gì.

Cậu ta lái xe phải gọi là bạt mạng, đạp chân ga, lao vun vút qua đường núi gập ghềnh hiểm trở, Lý An Dân có cảm giác như đang ngồi trên cáp treo, gan mật tim phổi muốn loạn tùng phèo hết lên, ấy thế mà cậu ta còn thảnh thơi quay đầu tán gẫu cười đùa, xem bộ dạng này, nhất định độ liều đã ăn sâu vào trong máu.

Diệp Vệ Quân trầm giọng nhắc nhở cậu ta: “Pháo Đồng, chậm lại một chút cho anh.”

Ông anh này vừa mở miệng, Pháo Đồng liền biết điều ngay, hai người lâu ngày mới gặp lại, nhưng đề tài câu chuyện vẫn chủ yếu xoay quanh cuộc sống trong quân ngũ, dường như rất hoài niệm những ngày làm lính trước kia, cũng có nhắc tới chiến sự ở tiền tuyến đôi ba lần. Có lẽ vì có người ngoài ở đây, khi nói chuyện Pháo Đồng vẫn phải ý tứ một chút, chỉ cần Diệp Vệ Quân khụ một tiếng hay liếc qua kính chiếu hậu, cậu chàng lập tức đổi chủ đề khác luôn, khiến Lý An Dân như đứng đống lửa, như ngồi đống than, cảm giác mình gây cản trở khiến đôi anh em tốt này gặp nhau cũng không được nói chuyện thoải mái. Thực ra thì cô không ngại việc hai người hàn huyên tâm sự một số vấn đề

https://thuviensach.vn

đặc biệt của đàn ông, dù là chuyện bậy bạ một chút cũng có thể ngồi cười mà nghe.

Diệp Vệ Quân nhận thấy vẻ mất tự nhiên của cô, liền chuyển nội dung câu chuyện từ riêng sang công. Hóa ra người mời Diệp Vệ Quân đến xem phong thủy không phải là Pháo Đồng, cậu ta chỉ là người giới thiệu mà thôi, chính chủ thực chất là Ngô Hoài Lĩnh, ông chủ hiện nay của Pháo Đồng, là Chủ tịch công ty dược Kim Duyệt. Lý An Dân từng đọc mấy bài viết có liên quan, phần lớn đều ca tụng câu chuyện lập nghiệp từ hai bàn tay trắng của ông ta.

Pháo Đồng nói vì muốn phát triển kinh doanh, công ty có nhận thầu mở một xưởng sản xuất mới ở đây, nhưng từ lúc bắt tay vào xây dựng cho tới nay đều không thuận lợi, không phát sinh chuyện này thì cũng xảy ra chuyện kia, vất vả lắm mới đi được vào quỹ đạo thì giám đốc Ngô lại bị bệnh. Về phần tình huống cụ thể Pháo Đồng cũng không rõ lắm, chỉ có thể đợi đến lúc gặp chính chủ thì mới biết được, mục đích mời Diệp Vệ Quân đến đây là hi vọng anh có thể giúp đỡ tìm hiểu nguyên nhân có phải do phong thủy hay không, mà nếu thật thế thì có thể thuận tay cải tạo luôn từ xấu thành tốt.

Dường như Pháo Đồng rất tin tưởng bản lĩnh ông thầy phong thủy Diệp Vệ Quân, nói nửa đùa nửa thật: “Nếu ngay cả anh cũng không giải quyết được, vậy thì ông chủ Ngô của em cũng chỉ còn nước cam chịu số phận mà thôi.”

Lý An Dân không được nhịn thầm cười giễu, hai anh bộ đội giải phóng quân đi truyền bá tư tưởng mê tín dị đoan, ngài cố Chủ tịch[5] mà biết, chỉ e sẽ giận đến mức nhảy ra khỏi hòm kính luôn ấy chứ.

[5]Cố Chủ tịch: Chỉ Mao Trạch Đông

Pháo Đồng lái xe đến Bích Khê cao trại, biệt thự tư nhân của ông chủ Ngô tọa lạc bên khúc sông phía Tây thôn, cách khu dân cư khoảng chừng trăm dặm,

https://thuviensach.vn

phong cảnh nơi đây non xanh nước biếc, tầm nhìn khoáng đạt rộng rãi, đẹp không chê vào đâu được. Biệt thự có hai tầng, mái bằng vách thẳng, bề ngoài vuông vắn, ngói sứ đỏ tường gạch trắng, trước cổng còn dựng lên một cái cổng chào cao hơn ba thước, sân vườn được sắp xếp theo bố cục nửa đóng nửa mở, một con đường lát bằng đá cuội chạy dọc từ cổng cho tới cửa biệt thự, thoạt nhìn tổng thể rất chỉn chu khí thế.

Ra nghênh đón là một phụ nữ trung niên mặc sườn xám nhung tơ, khoác ngoài một cái áo dệt kim màu trắng, rất ra dáng một cô vợ bé thời Dân quốc, nghe Pháo Đồng giới thiệu, người phụ nữ này lên là Tống Ngọc Linh, là bạn thân của ông chủ Ngô. Lúc Pháo Đồng giới thiệu Lý An Dân là trợ lí của thầy Diệp, Tống Ngọc Linh che miệng cười khẽ, khen thiếu niên thời nay thật lắm nhân tài, giọng điệu nũng nịu lại có chút khàn khàn, khiến người nghe cũng muốn nhũn hết cả người.

Cô ta đi trước dẫn đường, Pháo Đồng ở sau ngầm móc móc ngón út, Lý An Dân hiểu ý tứ này, cậu ta đang ám chỉ quan hệ giữa cô Tống và ông chủ Ngô không hề đơn giản, tám chín phần mười là "Kim ốc tàng kiều[6]".

[6] Kim ốc tàng kiều: Tạm dịch là "giấu người đẹp trong nhà vàng" theo điển tích Trung Quốc, khi Hán Vũ Đế còn nhỏ muốn cưới Trần A Kiều về làm vợ, hứa sẽ làm nhà vàng cho nàng ở.

***

Lý An Dân không hề hứng thú với cuộc sống riêng tư của ông chủ lớn, chỉ một lòng thưởng thức cảnh trí nội thất trang hoàng rất đẹp và sang trọng bên trong. Ông chủ Ngô đang ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách, Lý An Dân mới đầu còn không để ý tới ông ta, chỉ mải nhìn dàn đèn to đến mức rơi xuống có thể đè chết người được treo ở trên trần. Diệp Vệ Quân như cũng có chút suy tư đánh giá xung quanh một lượt, đến lúc ông chủ Ngô đứng lên chào hỏi, anh mới thu ánh mắt lại.

https://thuviensach.vn

Nhìn bề ngoài thì ông chủ Ngô chỉ giống như một ông chú bình thường, trang phục cũng rất bình dân, áo sơ mi trắng bên trong, áo len cổ chữ V màu xám tro khoác ngoài, không giống một ông chủ lắm tiền mà ngược lại rất có phong cách một nhà trí thức. Lúc tiếp khách trên môi ông ta luôn treo một nụ cười mỉm, câu hòa khí sinh tài ắt là chỉ dạng người như vậy, Lý An Dân thấy ông ta có thể đi đứng nói chuyện như thường, ngoại trừ sắc mặt hơi nhợt nhạt thì không có dấu hiệu bệnh tật gì.

Đôi bên giới thiệu xong, ông chủ Ngô mời mọi người ở lại phòng khách nói chuyện, ông ta ngồi một mình trên chiếc ghế sa lông đối diện, ngay dưới đèn trần, khiến Lý An Dân thầm toát mồ hôi lạnh.

Đợi mọi người yên vị cả rồi, Tống Ngọc Linh nói đi pha trà, ông chủ Ngô còn ân cần bảo dùng loại trà mới đặc sản của địa phương, rồi quay đầu cười hỏi Diệp Vệ Quân: “Thầy Diệp, anh thấy phong thủy chỗ tôi thế nào?”

Câu hỏi rất khách sáo lại có ý muốn thử thách, cộng thêm tia nhìn sắc nhọn lóe lên từ đôi mắt nheo lại của ông chủ Ngô bị Lý An Dân bắt gặp, khiến mọi ấn tượng ban đầu về một người mặt mũi hiền lành đều thay đổi, lão già này tám chín phần là thấy thầy Diệp còn trẻ, khó có thể tin tưởng nên mới thử dò xét chi đây.

Diệp Vệ Quân thậm chí không thèm liếc mắt, mặt không đổi sắc mà nói: “Địa thế tốt, trước nhà có ‘ngọc đới thủy[7], sau lưng dựa vào núi, phía Tây Bắc có sườn dốc vây quanh, là thế đại cát trời ban phú quý.”

[7]Ngọc đới thủy: Địa hình có dòng nước uốn lượn bao thành hình cánh cung, tựa như cái dây lưng của đại quan ngày xưa.

“Thầy Diệp đúng là có ánh mắt vô cùng tốt, tôi chọn miếng đất này cũng là vì nhìn trúng cái tướng phúc lộc của nó.” Ông chủ Ngô vỗ vỗ tay vịn, lại hỏi: “Anh xem tôi bố trí nội thất có chỗ nào bất ổn hay không?”

https://thuviensach.vn

“Nói riêng về nhà cửa, từ cổng đến cửa bố trí từng bước lên cao, có thế trước thấp sau cao, tượng trưng cho đời đời xuất hiện anh tài, cửa mở phía Đông Nam đón nhận sinh khí, phòng khách và phòng làm việc tuân theo tỉ lệ 9:7, số cửa là số chẵn có ý nghĩa may mắn, phối hợp với mành trúc tía ở phòng khách có tác dụng giữ lại tài vận trong nhà, tất cả đều thỏa đáng, về phần toàn bộ khu nhà thế nào, chưa xem nên không thể nói trước được.” Diệp Vệ Quân liếc mắt nhìn lên, lướt qua cầu thang xoắn ốc, thoáng dừng một chút: “Thế đất cát như vậy quả có tác dụng chống đỡ nạn tai, mà cầu thang kiểu rồng cuộn có thể đem phúc khí lưu chuyển từ trên xuống dưới, ông chủ Ngô quả là có tâm.”

***

Ông chủ Ngô cười ha ha, vẫy vẫy tay, “Làm ăn mà, đối với mấy thứ này luôn nhiều hơn người khác một cái tâm.”

Trong lúc nói chuyện, Tống Ngọc Linh đã nhẹ nhàng uyển chuyển bưng trà bánh lên, dọn khay xong mới khom lưng nhỏ giọng thì thầm bên tai ông chủ Ngô, nhỏ to một hồi, ông chủ Ngô lập tức đứng lên nói: “Thật ngại quá, trong xưởng có một số việc cần xử lý gấp, tôi đi giải quyết xong sẽ quay lại, cậu Tạ, cậu dắt thầy Diệp đi thăm thú, nhân tiện xem qua bố cục phòng ốc một chút.” Sau khi để lại mấy câu khách sáo ông ta liền khoác áo ngoài cùng với Tống Ngọc Linh đi ra cửa.

Lý An Dân thấy ông ta bước đi vững chãi, thực nhìn không giống như người đang có bệnh, “Không phải vẫn rất khỏe mạnh đó sao? Làm gì có bệnh?”

Pháo Đồng nhún vai: “Nhìn bên ngoài thì thấy vậy thôi, ai mà biết trong người có bệnh hay không, trước khi hai người tới thì ông ta cũng mời nhiều người xem qua rồi, không ai phát hiện ra vấn đề gì.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân không nấn ná lâu, chỉ kêu Pháo Đồng dắt lên lầu dạo một lượt, cứ xem qua như vậy, bất kể là phòng nào, bố cục bên trong cũng không có gì đáng chê trách, tuy không thể nói là tinh tế hoàn mĩ gì, nhưng ít nhất rất tuân theo quy củ.

“Pháo Đồng, cậu có biết nhà xưởng mới mở của ông chủ Ngô cụ thể là làm những gì hay không?”

“Phát triển các hạng mục sản phẩm bảo vệ sức khỏe, Ngô Hoài Lĩnh cho sản xuất ở đây thuốc dạng viên con nhộng, điều chế từ ba loại trùng trong Đông y, Tổng công ty thì chuyên về Trung y dược, trước mắt muốn mở rộng sản xuất các sản phẩm bổ dưỡng.” Pháo Đồng tiện thể kể lại tường tận một lượt quá trình làm giàu của ông chủ Ngô, trong đó có thêm vào không ít nhận xét chủ quan cảm tính, chỉ có thể xem như ý kiến tham khảo mà thôi.

Lý An Dân chưa rõ cho lắm: “Mấy cái này thì có liên quan gì? Không phải đến đây chỉ để xem phong thủy thôi sao?”

“Ừm… Địa linh nhân kiệt, hai thứ này khó có thể tách rời, phải xem xét chứ.” Diệp Vệ Quân trở lại ghế sa lông, tựa vào lưng ghế mà nhắm mắt cau mày, tám phần là đang suy nghĩ điều gì đó.

Anh là vậy, chuyện gì chưa xác định được sẽ không vội đưa ra kết luận, người không biết có lẽ còn cho rằng anh ta đang ra vẻ ta đây cao thâm, Lý An Dân thì khác, cô hiểu nên không dám quấy rầy anh, chỉ tập trung uống trà ăn bánh. Pháo Đồng gục đầu lên mặt bàn, dán mắt vào cô giống như đang đánh giá gì đó, Lý An Dân bị cậu ta nhìn chăm chú đến rợn cả người, không nhịn được hỏi: “Anh nhìn gì thế? Chẳng lẽ mặt em mọc mụn hay sao?”

“Không có, nửa cái mụn cũng không có.” Khuôn mặt Pháo Đồng lộ vẻ vô cùng hưng phấn, cười khì khì nói: “Nghe bảo em ở chung với anh Diệp hả, không biết khi nào thì báo tin vui đây?”

https://thuviensach.vn

Câu hỏi này như một quả bom phát nổ rung chuyển cả lòng người, Lý An Dân nghẹn luôn miếng bánh ở cổ, vội vàng uống một ngụm trà. Đối với câu hỏi trực tiếp đáng sợ như vậy, cô thật chẳng biết phải đối đáp ra sao, dù gì chuyện ở chung một nhà là có thực, bị hiểu lầm có tình cảm với nhau cũng là hợp lý thôi… Không được, chuyến này tất phải giải thích cho rõ, "Đó… Em chỉ thuê phòng thôi, anh Vệ Quân là chủ nhà của em, em là khách trọ, lầu trên lầu dưới phân biệt rõ ràng, nhiều lắm chỉ coi như ở ghép, ngàn vạn lần đừng nghĩ bậy, không phải có quan hệ như vậy đâu."

Diệp Vệ Quân hé mắt liếc sang một cái, không nói năng gì, lại tiếp tục nhắm mắt suy tư, Pháo Đồng thấy ông anh mình không lên tiếng, gan cũng bạo hơn rồi, tiếp tục cất giọng điều tra: "Vậy em có cân nhắc qua chưa? Có người đàn ông tốt hiếm thấy trên đời ở chung dưới một mái nhà như vậy, em còn không mau giữ chặt lấy!"

May là Lý An Dân không uống trà, bằng không nhất định đã phun đầy mặt cậu ta rồi, cũng chẳng rõ hai ngày nay bị làm sao nữa, đầu tiên là Cao Hàm lên cơn nghiện làm bà mối, đẩy Lăng Dương về phía cô, bây giờ lại đụng phải "Nguyệt lão" Pháo Đồng rồi? Có cơ hội nhất định phải hẹn Cao Hàm ra ngoài gặp Pháo Đồng một lần, hai người này đúng là một cặp trời sinh.

"Đừng nói linh tinh, em tuyệt đối, tuyệt đối không hề có ý nghĩ không yên phận với anh Vệ Quân, anh ấy giống như anh trai của em vậy, anh trai đó, anh hiểu không?" Lý An Dân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mắt thì hướng về phía Pháo Đồng, nhưng thực chất là nói cho Diệp Vệ Quân nghe.

Pháo Đồng vỗ đùi cười to, "Y chang… Y chang nhau luôn… Đúng là hay thật…"

"Cái gì y chang cơ?" Lý An Dân chẳng hiểu cậu ta đang nói gì.

https://thuviensach.vn

“Không có gì, anh chỉ đang bảo mấy câu em vừa nói thật y như đang lạy ông tôi ở bụi này vậy… giấu đầu hở đuôi?” Pháo Đồng cố nhịn cười, nhưng khóe miệng lại không kìm được mà giật giật.

Lý An Dân đau đầu vỗ trán, thận trọng bảo đảm với Diệp Vệ Quân: “Anh Vệ Quân, anh phải tin em, em đối với với anh có trời đất chứng giám, tuyệt đối không có lấy một xíu xiu ý đồ xấu xa gì cả.” Nếu như chỉ động tới cô thì thôi mặc kệ cậu ta muốn nói thế nào cũng được, nhưng liên quan đến người khác nhất định phải làm cho rõ ràng, cô không muốn Diệp Vệ Quân hiểu lầm, nếu không sau này ra vào sao dám ngẩng đầu nhìn nhau nữa.

“Biết rồi, đương nhiên là anh tin tưởng em.” Diệp Vệ Quân vỗ đầu cô như vỗ về cún con, ném ánh mắt cảnh cáo về phía Pháo Đồng đang cố nín cười, “Cậu đừng trêu cô ấy nữa, kiềm chế một chút.”

Pháo Đồng đưa tay chào kiểu nhà binh ý nói chấp hành mệnh lệnh, sau đó lại nghiêng đầu ngó qua ngó lại, bẻ khớp ngón tay “rôm rốp”, lại vươn vai duỗi lưng, rồi đứng dậy nói: “Em ra bên ngoài hoạt động một lát, gần đây ngồi nhiều quá, xương cốt muốn mục nát hết cả rồi.” Nói xong Pháo Đồng liền chạy ra sân đánh một bài quyền rèn luyện thân thể trong quân đội, sức sống bắn ra bốn phía, toàn thân tràn trề nhựa sống tựa như chẳng bao giờ cạn.

Sau khi cậu ta rời khỏi, Diệp Vệ Quân mới thấp giọng nói: “Tính cách Pháo Đồng là như vậy, mau mồm mau miệng vậy thôi, em cũng đừng trách cậu ta.”

“Không sao, em đâu có để bụng, chuyện gì cũng phải nói ra mới tốt.” Bản thân Pháo Đồng không có ác ý, tự nhiên sẽ không khiến cho người ta ghét, hơn nữa lại có khuôn mặt thuộc dạng “đại chúng” đến mức nhìn sao cũng thấy tựa như cậu nhóc nhà hàng xóm, khiến Lý An Dân có cảm giác rất thân thiết, cứ thấy rất giống một người nào đó vẫn hay ngồi sửa xe ven đường ở quê. Trẻ con

https://thuviensach.vn

nhớ người chủ yếu bằng cảm giác, cảm giác giống lập tức sẽ thấy quen thuộc, bỏ qua giai đoạn xa lạ ban đầu liền có thể gần gũi nhau ngay.

Diệp Vệ Quân cười cười, đứng dậy đi tới trước cầu thang, tay đặt lên trên trụ cầu thang, Lý An Dân thấy anh lưu ý tới cầu thang này, liền đi qua quan sát cẩn thận. Cây cột trụ này khá là đặc sắc, dưới trụ có một bệ đỡ hình mai rùa, đầu trụ chạm khắc hoa văn hình thú, tay vịn uốn khúc quanh co nối tiếp nhau, vừa nhìn thì thấy tay vịn trơn tuột bóng mượt, đến khi sờ lên mới cảm giác được những đường vân khắc chìm, tựa như vẩy cá xếp chồng lên nhau.

"Cầu thang này có chỗ nào không đúng sao?"

Diệp Vệ Quân ngước nhìn lên, cây cột ở trung tâm nối thẳng với giếng trời lên lầu hai, đáp: "Không có, ngược lại là đẳng khác, vị trí đặt rất thỏa đáng, cầu thang này là một dạng trấn trạch, dùng Bí Hý đỡ cột quá thích hợp."

"Bí Hý?" Hình như đã nghe nói qua ở đâu đó, nhất thời cô không tài nào nhớ ra nổi.

"Bí Hý còn được gọi là Bá Hạ, rồng sinh chín con, nó là con cả." Diệp Vệ Quân chỉ hướng bệ đỡ, từ dưới lên trên, "Từ xưa đã có tập quán dùng thần chú để trấn trạch, hung thú không được đặt ở trong nhà, mà Bí Hý thì là thần thú có tính ôn hòa, có sức khỏe phi thường lại còn mang nặng tốt, dụng ý là muốn gia nghiệp vững bền…"

Nói đến đây lại ngưng, hẳn là phía sau vẫn còn nữa, nhưng chắc là nhân tố còn chưa xác định, có hỏi anh cũng sẽ không trả lời, chỉ có thể làm rõ được một điểm – phong thủy của tòa biệt thự này từ trong ra ngoài đều là đại cát đại lợi, không có chỗ nào là hung họa cả, hiển nhiên là từ lúc chọn đất xây nhà đã tính toán bố trí cẩn thận tỉ mỉ hết cả rồi, giờ lại đi tìm người đến xem phong thủy há chẳng phải là bắt người ta tìm xương trong trứng hay sao?

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, Pháo Đồng chạy vào phòng khách, nói có người của ông chủ Ngô đến đây, bảo cậu ta dắt hai người đi thăm xưởng, Lý An Dân nghĩ biệt thự đã hoành tráng như vậy, quy mô của xưởng chắc cũng không nhỏ.

Đến lúc tới nơi nhìn qua một lượt, quy mô đúng là không nhỏ thật, trong khu đất có bốn nhà xưởng nằm ngay ngắn chỉnh tề, có ba nhà đang trong quá trình thi công gấp rút, phía sau không có tường bao, xi măng đất cát chất thành đống trên bờ ruộng, so với dự đoán còn kém xa.

Ông chủ Ngô đang chờ bọn họ trong khu nhà văn phòng, thực chất chỉ là một tòa nhà năm tầng cũ kỹ, xây ở cửa Nam khu đất, cách nhà xưởng một quãng. Pháo Đồng nói thương hiệu của tổng công ty rất có tiếng rồi, việc xây xưởng chủ yếu tập trung vào tiết kiệm thực dụng là chính, dù có dựng lên trong núi hoang thì cũng không sao.

Bề ngoài nơi này kém xa so với vẻ trang nhã của biệt thự vì lúc xây dựng công xưởng đã chặt hết cây cối xung quanh, bờ ruộng cách đó không xa có một gian nhà cỏ, hẳn là trước đây có người ở, nhưng sau khi bán mảnh đất này chủ cũ của nó đã rời đi nơi khác, ruộng đồng cỏ dại mọc tràn, đất đai khô hanh nứt nẻ, xem ra lâu lắm rồi chẳng có ai quản lý.

Lý An Dân thấy Diệp Vệ Quân ngẩng đầu nhìn ra xa, biết là anh đang quan sát địa thế, thuận miệng hỏi: “Phương vị phong thủy của chỗ này không tốt đúng không?” Khắp nơi toàn đất cát, gió thổi nhẹ một cái cũng đã mịt mù cát bụi, khiến lỗ mũi phải ngứa ngáy theo, chỗ này mà kêu là phong thủy tốt thì cả cái nước Trung Quốc này biến thành tiên cảnh hết rồi.

Diệp Vệ Quân nói khu nhà xưởng này trước cổng có dòng nước chảy thẳng vào, sau lưng lại dựa vào sườn núi, tục ngữ có câu: “Trước nhà nước chảy phía sau dựa gò, mười người chín kẻ sầu lo rầu rầu”. Nước nối liền với núi vốn là thế đất hung, có điều thiết kế của tòa nhà này lại bù đắp được chỗ khuyết của hai phía Đông Tây, ở mặt Đông làm một con đường thẳng, đằng

https://thuviensach.vn

Tây đào hồ nước, cùng với sơn thủy trước sau tạo thành thế "tứ thần[8] vệ đạo", tuy địa thế do con người cải tạo chẳng thể so được với địa thế tự nhiên, song chí ít cũng có tác dụng tránh hung trừ quỷ. Ông chủ Ngô cũng thẳng thắn thừa nhận là phải hao tổn một phen mới khiến phong thủy nơi này được như thế, nhưng việc xây dựng vẫn không được thuận lợi, liên tục có công nhân gặp tai nạn, một hai lần coi như trùng hợp, đằng này sự cố phát sinh liên tiếp thì không khỏi có điểm đáng ngờ…

[8] Tứ thần: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Diệp Vệ Quân nói thẳng: "Ông chủ Ngô, tôi thấy cái này không có quan hệ mấy tới phong thủy, khu biệt thự ông ở thiên về an ổn tốt lành, nhưng chung quanh khu nhà xưởng lại cải tạo thành thế chuyên trấn áp hung khí như 'tứ thần vệ đạo', có phải là đã động trúng cái gì rồi đúng không? Ví dụ như… Lúc xây nhà xưởng xảy ra sự cố lớn nào đó?" Lúc nói ra ba chữ "sự cố lớn" anh còn đặc biệt nhấn mạnh.

Nụ cười trên mặt ông chủ Ngô trở nên cứng ngắc, không lập tức trả lời, nhưng vẻ mặt này rõ ràng cho thấy đã bị chạm trúng tâm sự trong lòng, Tống Ngọc Linh bên cạnh đẩy ông chủ Ngô, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đã mời người ta tới rồi, chi bằng giải thích rõ luôn đi, chuyện đó cũng không phải do lỗi của ông mà"

Ông chủ Ngô thở dài, đứng dậy nói: "Mọi người đi theo tôi."

Đoàn người theo chân ông chủ Ngô tiến vào nhà xưởng, ông ta không dẫn cả bọn đi xem dây chuyền sản xuất mà trực tiếp vào thang máy xuống tầng hầm dưới lòng đất. Cánh cửa sắt nặng nề vừa được mở ra thì một mùi đắng nghét gay mũi đã xông thẳng vào mặt, tầng hầm này trống trải hơn nhiều so với bên trên, người đứng bên trong liền có cảm giác mình vô cùng nhỏ bé. Trên nền đất trống bày một loạt giá sắt xếp ngay hàng thẳng lối, mỗi giá lại đỡ

https://thuviensach.vn

mấy lồng sắt cỡ lớn, trong lồng giam toàn là… Gấu đen, chỉ đếm sơ sơ thôi đã thấy ít nhất cũng phải đến hơn ba chục con.

Ông chủ Ngô nói đây chưa phải đã hết, ở sau vẫn còn mấy con gấu mẹ để làm giống, trong số các mặt hàng của ông ta có các chế phẩm từ mật gấu. Lúc trước ông ta thường mua nguyên liệu từ các lái buôn chuyên cung cấp mật gấu, gần đây mới nhập về một lô gấu con, dự định tự cung tự cấp luôn, trước mắt vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị.

Lý An Dân cũng nghe kể qua về chuyện lấy mật gấu, nhìn bọn chúng nằm co ro uể oải không chút tinh thần trong lồng, không nhịn được thoáng cau mày thầm thì: “Ngày nào cũng rút mật, như vậy không quá tàn nhẫn ư?”

Ông chủ Ngô cũng ngậm ngùi gật đầu, “Đúng vậy, có rất nhiều nơi lấy mật gấu phi pháp với trang thiết bị đơn sơ, thao tác rút mật thủ công thô bạo, gần như là ngược đãi. Cũng vì đã từng đi tham quan mấy trại gấu, tôi mới nảy ra ý tưởng cải tạo phương pháp nuôi gấu lấy mật, nhập về kỹ thuật rút mật không đau tiên tiến nhất, bảo đảm cho chúng nó khỏe mạnh mới cho khai thác, đồng thời tiến hành nuôi dưỡng gây giống.”

Cách giải thích đàng hoàng thế này chính là để đối phó với dư luận xã hội, ý tứ mà ông ta muốn truyền đạt lại là, ông ta không chỉ nuôi gấu một cách hợp pháp mà thậm chí còn rất có tình người. Nhìn mấy mớ dây trói cùng với tấm áo sắt bọc trên người để phòng ngừa chúng nó tự sát, nếu nói không gây đau đớn gì cả, vậy còn cần bảo vệ nghiêm ngặt như vậy làm gì? Thậm chí có mấy con ngoại trừ bộ áo sắt bó người ra còn được trang bị thêm cả vòng sắt quấn cổ, khiến chúng nó cả ngày chỉ có thể nằm ngửa đầu ra trong lồng mặc cho người ta chém giết, phải đeo thứ ấy thì đừng nói là đi đứng cử động, ngay cả quay đầu, cúi đầu cũng không được.

Ông chủ Ngô nói trước khi mở xưởng nuôi gấu, mục tiêu ngắn hạn mà ông ta đề ra chính là phục hồi túi mật giúp chúng nó toàn thân khỏe mạnh, sớm

https://thuviensach.vn

ngày thoát khỏi mớ áo sắt gò bó. Ông ta còn bảo áp dụng phương thức rút mật luân phiên, bảo đảm cho mỗi con gấu đều nhận được thời gian nghỉ ngơi đầy đủ, trong giai đoạn này, bọn chúng sẽ được nuôi thả ở sân bãi sau núi, vừa gần gũi với thiên nhiên vừa nhận được sự chăm sóc tốt nhất. Đây là sử dụng nguồn tài nguyên một cách hợp lý dựa trên cơ sở tình yêu thương động vật, đem lại hạnh phúc cho nhân loại, đối với cả đôi bên mà nói là chuyện tốt một công đôi việc.

Lý An Dân nghe mà toàn thân nổi gai ốc, đem lại hạnh phúc cho nhân loại? Ông ta còn dám mở miệng ra nói những lời đại nghĩa lẫm liệt như vậy sao? Tất nhiên, nếu mọi chuyện quả thực có thể tốt đẹp như lời ông ta nói thì cũng xem như trong cái rủi còn có cái may.

Diệp Vệ Quân không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ thản nhiên nhắc ông ta đừng nói chuyện ngoài lề nữa, mau mau đi vào việc chính. Ông chủ Ngô đuổi hết công nhân dưới hầm ra ngoài, tới trước một cái lồng sắt trống không kê sát tường mà đặt tay lên trên, chậm rãi nói: “Nửa năm trước, khi tôi vừa nhập lô gấu này về thì có công nhân chuyên phụ trách việc lấy mật của chúng ngày trước tìm đến tận cửa, xin được tiếp tục làm việc. Tôi xem tuổi tác của lão, lại thấy trong nhà quả thật rất khó khăn, liền giữ lão lại, đương nhiên, chẳng qua cũng chỉ làm một nhân viên nuôi gấu bình thường, phương pháp lấy mật kia quá tàn nhẫn, tôi không thể để họ sử dụng tiếp được.”

Nói đến đây ông ta thở dài, nhắm mắt suy tư chốc lát, tiếp tục nói: “Ai mà ngờ lão ta dựa vào tuổi nghề thâm niên, tự ý đi hướng dẫn công nhân mới đến cách rút mật. Nơi này của chúng tôi vì duy trì không gian đầy đủ cho gấu được hoạt động nên lồng sắt rất lớn, khi lấy mật cũng phải dẫn ống ở bên giá đỡ, lão còn tưởng chỗ này giống mấy trại nuôi gấu bình thường, không nghe lời người khác khuyên can mà bò lên trên giá cắm ống dẫn vào, có lẽ do động tác quá mạnh khiến con gấu nổi giận, cả nước đường cũng không uống, thò một tay ra khỏi song sắt vỗ vào sau gáy…”

https://thuviensach.vn

Tay gấu lợi hại cỡ nào ai ai cũng biết, một cú vỗ cũng đủ khiến cho xương cốt nát bấy, ông chủ Ngô nói con gấu kia đại khái bị mùi máu kích thích thú tính, sau khi giết người còn nổi điên cào xé áo sắt, móc đến xổ cả ruột, sau còn liều mạng đập đầu vào lồng sắt, không tới mấy lần liền toi mạng theo luôn. Người công nhân bị chết cũng chỉ có một đứa con, lúc ấy hai bên thỏa thuận bồi thường giải quyết riêng nên chuyện này mới không bị phanh phui, ai mà biết hương hồn người chết không yên, lại liên tục quấy phá bên trong xưởng.

Lý An Dân nhìn cái lồng sắt kia một cách chăm chú, ban đầu còn tưởng chỗ ấy quét sơn đỏ, hóa ra lại là vết máu? Công nhân trong xưởng bị con gấu này tát chết rồi, xưởng nuôi gấu này làm sao có thể tiếp tục an ổn hoạt động nữa? Chưa nói tới việc người ta nghĩ thế nào, về mặt pháp luật có bao nhiêu kẽ hở, không lẽ ông chủ Ngô không cảm thấy lương tâm bị cắn rứt hay sao?

“Làm sao ông biết được chuyện quái gở xảy ra liên tiếp là do người công nhân đã chết kia quấy phá?” Diệp Vệ Quân ngay cả chân mày cũng không nhíu, giọng nói vẫn thong thả như vậy.

Ông chủ Ngô và Tống Ngọc Linh liếc mắt nhìn nhau, rồi ông ta xoay người, Tống Ngọc Linh vạch áo ông ta lên, để lộ phần lưng tới bả vai. Lý An Dân thấy trên lưng ông ta hiện rõ mấy chỗ bầm tím, ngay gần thắt lưng là hai dấu chân hướng ra bên ngoài, ở giữa thì nhô lên một cục, giống như có một màu đỏ đậm, trên đầu vai còn hai dấu tay vô cùng rõ nét, bên vai phải là một dấu tay bình thường, mà dấu tay bên trái lại chỉ có ba ngón.

Ông chủ Ngô nói: “Lão công nhân kia tay trái bị tật, trong lúc rút mật bị gấu cắn đứt ngón út và ngón áp út.”

Tống Ngọc Linh kéo áo xuống cho ông ta như cũ, giọng nói đầy vẻ lo lắng: “Mới đầu Hoài Lĩnh nói bị đau lưng tôi cũng không để ý cho lắm, không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy vết bầm như thế này, đi bệnh viện kiểm tra cũng không phát hiện bệnh tật gì, vậy còn không phải do âm hồn tác quái ư?”

https://thuviensach.vn

“Tôi đánh tiếng nhờ người xem phong thủy là để mời mấy vị tiên sinh đến bố trí trận pháp diệt trừ quỷ ma, nhưng bất kể làm gì cũng vô dụng… thầy Diệp, anh xem có biện pháp giải quyết hay không?” Sắc mặt ông chủ Ngô đầy nghiêm trọng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, thế nhưng nét mặt vẫn còn giữ được bình tĩnh.

Pháo Đồng dạo qua tầng nuôi gấu một lượt, vừa quay trở lại đã chen vào nói: “Ông chủ, thầy Diệp là thầy địa lý muốn tránh tà trừ ma sao không đi tìm mấy vị chuyên nghiệp ấy? Hay là lên chùa miếu lập đàn thử xem?”

Ông chủ Ngô nói không được, chuyện này mà để lộ ra ngoài thì ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của công ty, phải âm thầm giải quyết, đúng là người làm ăn lớn có khác, sắp mất mạng tới nơi rồi mà vẫn còn lo cho danh tiếng công ty.

Lúc này Diệp Vệ Quân lại cười: “Biện pháp không phải là không có, chủ yếu là phải xem ý của ông chủ Ngô thế nào, muốn đuổi hay muốn diệt?”

“Tất nhiên là phải diệt trừ nó rồi!” Người trả lời chính là Tống Ngọc Linh, ông chủ Ngô còn chưa kịp tỏ vẻ gì thì cô ta đã quýnh cả lên: “Đuổi đi rồi, lỡ như nó lại quay về hại người tiếp thì làm sao?”

So với phản ứng kịch liệt của Tống Ngọc Linh, biểu hiện của ông chủ Ngô tương đối phong độ, ông ta nói năng uyển chuyển: “Tôi cũng không muốn có thêm người vô tội bị nó hại, vì vậy hi vọng thầy Diệp có thể giúp tôi giải quyết hoàn toàn vấn đề này.”

Diệp Vệ Quân thoáng nhìn vai ông ta một chút, “Vai ông bây giờ còn đau hay không?”

https://thuviensach.vn

“Hiện tại thì không sao, buổi tối thì nó mới phác tác, đau đến mức cả đêm ngủ không được.” Ông chủ Ngô vừa nói vừa bóp bóp vai.

“Vậy thì đợi đến lúc nó phát cơn rồi xem thử thế nào.”

Diệp Vệ Quân vẫn giữ nguyên thái độ như cũ, chưa tới thời điểm mấu chốt thì sẽ không để lộ thứ gì, hoàn toàn không hề có ý muốn trấn an tinh thần khách hàng, trước sau một mực không nóng chẳng lạnh. Tống Ngọc Linh thấy mà nôn nóng: “Diệp tiên sinh, dù gì thì anh cũng phải nói trước xem tiếp theo đại khái phải làm thế nào chứ? Có được hay không cũng phải nói để chúng tôi còn liệu đường?”

“Chuyện này cũng giống như nguyên tắc xem bệnh bốc thuốc vậy, phải rõ bệnh mới có thể hốt thuốc, chưa hiểu bệnh trạng thế nào làm sao biết dùng vị thuốc nào mới thích hợp?” Diệp Vệ Quân ngay cả nhìn cô ta một cái cũng không, trực tiếp nói với ông chủ Ngô, “Nếu ông chủ Ngô không yên tâm thì có thể mời người khác cao tay hơn.”

Sắc mặt Tống Ngọc Linh có vẻ khó chịu, ông chủ Ngô lại tươi cười nói: “Thầy Diệp là người được Hoàng tiên sinh đề cử, tôi đương nhiên là yên một trăm cái tâm rồi, anh cứ tùy ý mà sắp xếp, tôi sẽ hết lòng phối hợp.”

Ông chủ Ngô khi trước đã thử thăm dò khắp các phương diện, không cần phải nói, chắc chắn là do không tin vào năng lực của Diệp Vệ Quân, khách sáo ra vẻ vậy thôi, đợi đến lúc người ta bắt đầu làm cao thì ông ta mới yên lòng, thái độ cũng trở nên cực kỳ thân thiện, Tống Ngọc Linh cũng không động tí lại đi buông mấy câu hoạnh họe chua như giấm nữa. Lý An Dân không khỏi liên tưởng đến hiện tượng quái dị khi đi mua nhà, cùng một khu vực, cùng một mẫu thiết kế, nhà năm ngàn tệ không ai mua, phòng một vạn tệ thì chen chân không kịp. Cũng giống như lúc này vậy, cùng một người đó thôi, lúc anh cư xử tử tế người ta khinh anh không có bản lĩnh, đến khi anh kiêu ngạo làm bộ làm tịch thì mới đúng là đại sư.

https://thuviensach.vn

Tham quan công xưởng xong, ông chủ Ngô lại dẫn mọi người quay về biệt thự ở Bích Khê cao trại dùng bữa tối. Lúc về đến biệt thự thì mặt trời cũng xuống núi rồi, phong cảnh tươi đẹp ban ngày bỗng trở nên âm u quái dị khi trời tối, từ trong nhà nhìn ra bên ngoài chỉ thấy bóng cây vây quanh, gió thổi cành lá xao động, bóng cây cũng hóa thành đủ thứ hình thù kỳ quái, cảm giác như bất kỳ lúc nào cũng có thể có thứ gì đó từ trong bóng đêm lao xộc ra.

Vừa vào cửa, ông chủ Ngô đã than mệt, muốn đi nghỉ trước, để Tống Ngọc Linh ở lại tiếp khách còn mình thì đi thẳng về phía phòng ngủ. Tư thế đi lại của ông ta không được như lúc ban ngày, cúi đầu khom lưng, một tay bóp bóp vai, tay còn lại thì đấm lưng, run lẩy bẩy, khi lên cầu thang thân thể nghiêng về trước như sắp đổ, bước đi nặng nề chậm chạp, giống như một ông già đi đứng không còn linh hoạt vậy.

Pháo Đồng không hề giữ mồm giữ miệng, hỏi luôn: “Ông chủ sao vậy? Bình thường vẫn là người dồi dào sinh lực lắm mà, đừng nói đây là ma ám đấy nhé?”

Tống Ngọc Linh nhíu mày, giải thích: “Đấy là chứng đau thắt lưng và chi dưới có từ lâu rồi, ban ngày nhiệt độ cao còn đỡ, đêm xuống lạnh sẽ trở nặng hơn, bệnh nhà giàu kiểu này chỉ trông vào nghỉ ngơi tĩnh dưỡng được thôi.”

Diệp Vệ Quân ngồi dựa vào ghế sa lông, dường như anh cảm thấy rất hứng thú với cách bày biện trong phòng này, vẫn không ngừng đánh giá xung quanh, tầm mắt chuyển từ bình phong trước cửa qua tủ kính trong phòng khách, sau cùng dừng lại ở bàn trà, nói: “Trong phòng này bố trí không ít vật trấn trạch trừ tà tiêu tai, ông chủ Ngô cũng thật là cẩn thận.”

“Ở đâu? Ở đâu cơ?” Pháo Đồng lập tức khum tay ngang mắt tìm kiếm khắp nơi.

https://thuviensach.vn

“Còn có thứ trấn trạch gì vậy?” Lý An Dân chỉ biết mỗi một con Bí Hý giúp cơ nghiệp vững chắc mà thôi.

Diệp Vệ Quân gõ bàn trà: “Nhìn xuống xem, có hoa văn trấn trạch.”

Bàn trà này hình vuông, có chút dáng dấp đời nhà Thanh, nhưng bên dưới còn có hộc tủ, mặt bàn rộng hơn đáy tủ một vòng, Lý An Dân ngã người xuống ghế sa lông quan sát, trên hai cánh cửa tủ có khắc hai hình thú đang ngồi giống hệt nhau, hình dáng không được rõ ràng cho lắm, chỉ có thể thấy được hai cái sừng tam giác, Pháo Đồng chui xuống bàn xem qua một chút, cất tiếng hô: “Á à, ra là hình con trâu.”

“Không phải trâu, con thú này tên Cùng Kỳ.” Tống Ngọc Linh che miệng cười khẽ: “Diệp tiên sinh quả nhiên là tỉ mỉ, chiếc bàn vuông này là do một người bạn am hiểu phong thủy tặng cho tôi, ngoài ra còn có một cái tủ âm tường trong phòng khách cùng với mấy băng ghế gỗ… tổng cộng lại là mười hai loại nội thất mang hoa văn thần thú vờn mây làm phỏng theo kiểu đời nhà Minh.”

Lý An Dân đã từng nghe đại danh của Cùng Kỳ, về căn bản đây là một loài hung thú, thích ác thù thiện, không phân biệt phải trái tốt xấu, thế mà lại có người dùng nó để trấn trạch ư?

Tống Ngọc Linh nghe xong câu hỏi của cô mới cười nói: “Hung thú đương nhiên không thể dùng để trấn trạch được, nội thất nhà tôi được khắc chính là thú hiền đã bị thuần hóa, trong núi sương mù dày đặc, khí âm sát dễ dàng tích tụ vào nơi ẩm thấp, cần phải có cương khí từ thú hiền để khu trừ.”

“Thì ra cô Tống cũng là dân trong nghề, khó trách bố cục phong thủy chỗ này tốt như vậy, ngay cả một chỗ hở cũng lần không ra.” Pháo Đồng tấm tắc khen.

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh khiêm nhường nói: “Tôi cũng chỉ nghe được từ người bạn kia, nào dám nói là người trong nghề? Diệp tiên sinh, anh xem vị trí sắp xếp nội thất trong nhà này có vấn đề gì không?”

“Rất ổn.” Diệp Vệ Quân bữa nay cạy miệng mãi chỉ nói được mấy câu, ép lắm mới chịu lên tiếng, Tống Ngọc Linh không gợi chuyện được, thấy không còn sớm, liền dẫn cả bọn lên tầng hai nghỉ ngơi. Phía Tây là một dãy phòng dành cho khách, Tống Ngọc Linh sắp xếp cho cả bọn ở phòng gần nhất, nằm sát sân thượng, bên trong sau trước phân ra hai gian nhỏ, có phòng tắm riêng tiện nghi, vật dụng hàng ngày cũng được chuẩn bị đầy đủ, trước khi đi Tống Ngọc Linh còn nói: “Phía bên kia sân thượng là phòng ngủ chính, Hoài Lĩnh có vấn đề gì thì tôi sẽ qua đây gọi mấy người.”

“Yên tâm, chúng tôi sẽ không ngủ đâu.” Pháo Đồng cợt nhả pha trò, Lý An Dân không ngại ngùng gì mà ngáp dài hai cái, đi đường cả ngày rồi, cô cảm thấy mệt mỏi.

Tống Ngọc Linh vừa đi thì Pháo Đồng bắt đầu lục lọi xung quanh, lấy ba lon cà phê nóng từ trong tủ giữ ấm ra phát cho mỗi người một lon, Lý An Dân vô cùng cảm kích, cô đang cần một chút kích thích để chống chọi với cơn buồn ngủ.

Diệp Vệ Quân đoạt lấy lon cà phê trong tay cô, chỉ vào gian phòng trong, nói: “Em vào ngủ trước đi.”

“Không sao đâu, thức tới nửa đêm cũng không thành vấn đề mà.” Lý An Dân dụi dụi mắt.

Diệp Vệ Quân vứt hai lon cà phê xuống giường, thẳng tay kéo cô vào gian trong, thận trọng nói: “Lát nữa có khi còn phải cần tới em, ngủ có sức mới làm việc được chứ, bây giờ chưa đến bảy giờ, theo anh tính, em có thể ngủ được ít nhất năm tiếng đồng hồ.

https://thuviensach.vn

“Anh định làm gì?” Lý An Dân nghiêng đầu chờ anh giải thích.

Diệp Vệ Quân vẫn một câu quen thuộc: “Đến lúc đó rồi em sẽ biết.”

Lý An Dân giãy khỏi tay anh chạy quanh phòng, vẫn không chịu leo lên giường, “Trong lòng hoang mang thì làm sao ngủ được, anh muốn gọi hồn hay là sao? Phải biết một chút thì em mới an tâm được.”

Diệp Vệ Quân thong thả nói: “Chẳng cần phải gọi hồn gì cả, nó vẫn đang ở đây, em không thấy được sao?”

Chỉ một câu thôi đủ khiến cho Lý An Dân nhảy dựng lên, “Cái gì? Đang ở đây?!!” Ngay tức khắc, cô vọt tới dán sát vào người Diệp Vệ Quân, dáo dác y như ăn trộm mà nhìn quanh, “Không thấy… Em thật là không thấy gì cả…”

“Ý anh nói là trong biệt thự chứ không phải là trong gian phòng này, đừng sợ.” Diệp Vệ Quân nhếch miệng cười, thuận tay vỗ lên vai cô.

Lý An Dân thở phào nhẹ nhõm, nhưng thoáng cái lại cảm thấy không đúng, “Ở trong biệt thự này? Nó vẫn ở đây sao? Chỗ nào cơ?”

“Em không thấy dấu tay dấu chân sau lưng ông chủ Ngô sao?” Diệp Vệ Quân vòng ra sau, đặt hai tay lên vai cô, ghé vào tai nói khẽ: “Tay thì để như vậy, lại thử nhớ vị trí cùng với hình dáng dấu chân kia xem, có thấy giống như có một người đang ngồi xổm trên lưng ông ta không?”

Mồ hôi lạnh của Lý An Dân nhỏ tí tách, lại nhớ đến tư thế quái dị lúc ông chủ Ngô lên cầu thang, thay vì nói là mệt nhọc, phải nói là đang cõng theo vật nặng mà leo lên trên lầu. Cô soạt cái liền xoay người, giọng nói run rẩy: “Anh

https://thuviensach.vn

nói vẫn đang ở, tức là người anh em này luôn ở bên cạnh ông chủ Ngô chưa hề rời khỏi bao giờ?"

Diệp Vệ Quân lùi tới bên giường rồi ngồi xuống, kéo Lý An Dân ngồi xuống cạnh mình, nhìn vào mắt cô mà nói: "Vết bầm trên lưng ông ta cho thấy, rõ ràng là bị đè ép mà tạo thành, từ độ đậm của màu sắc mấy vết đó mà nói, chỉ sợ vong kia đã bám trên người ông ta một quãng thời gian rất lâu rồi."

Đây có khác gì tuyên bố bị ma nhập đâu? Lý An Dân bị anh nhìn mà cả người sợ hãi, lúc nãy nói gì ấy nhỉ? Hình như là có nhắc tới việc cần mình trợ giúp, không phải là – "Anh… Anh không định dẫn thứ ấy qua người em đó chứ? Không được, em từ chối!" Nếu như là bạn bè, cô có thể sẵn sàng xả thân không tiếc cả mạng sống, nhưng với người xa lạ hả? Thật xin lỗi, cô cũng không có tinh thần hy sinh cao cả đến thế, nhất là đối với nhân vật có tiền như giám đốc các loại, tuyệt nhiên không có chút đồng cảm tội nghiệp nào.

"Lần này không cần thuật Dẫn linh, không bắt em phải chịu bất kỳ nguy hiểm nào." Diệp Vệ Quân đẩy cô xuống giường, vỗ vỗ má cô: "Mau ngủ đi, có anh ở đây em còn sợ cái gì? Lại nói chuyện này cũng không nhất định phải làm cho bằng được, không được thì coi như số trời đã định, anh tới đây chẳng qua chỉ để trả cho người ta một cái ơn thôi, em đừng quá để trong lòng làm gì."

"Trả ơn?" Anh vừa nói, Lý An Dân đột nhiên nhớ tới một điểm đáng ngờ, "Ông chủ Ngô nói anh được Hoàng tiên sinh đề cử, em nhớ chiến hữu của anh họ Tạ đúng không? Không phải là anh ấy gọi anh tới giúp đúng không?"

"Cậu ấy chỉ trùng hợp là đang làm việc ở chỗ ông chủ Ngô thôi, có người quen biết giới thiệu vẫn dễ dàng hơn." Diệp Vệ Quân kéo chăn lên đắp ngang bụng cô.

Lý An Dân đạp giày xuống, dù sao cũng ngủ chẳng được bao lâu, ngay cả quần áo cũng không cởi bớt ra, dứt khoát cuốn chăn thành một cục, dụi mắt

https://thuviensach.vn

hỏi: “Hoàng tiên sinh kia là Hoàng Bán Tiên mà anh nhắc tới ư? Anh nợ ông ta ân tình gì?”

“Còn nhớ chuyện thôn Tử Hiếu kia không? Là Hoàng Bán Tiên hỗ trợ siêu độ vong hồn, vốn là lần này ông chủ Ngô mời ông, nhưng ông có việc không dứt ra được nên mới nhờ anh.”

“Nghe vậy thì Hoàng Bán Tiên quả nhiên tiếng tăm vang dội nhỉ, không biết là người thế nào, mà suy ra thì ông ấy cũng là sư phụ của anh phải không…” Lý An Dân nói nhỏ đến mức gần như chỉ mình cô mới nghe thấy, ngoài miệng kêu là ngủ không được, đầu vừa kê xuống gối thì trong đầu giống như bị nhồi vào bông gòn, cơn buồn ngủ ập tới như sóng xô bờ, nào còn để ý tới mấy thứ yêu ma quỷ quái chi nữa? “Người anh em” dẹp sang bên đi, nhường chỗ cho ông buồn ngủ ghé vào nào!

“Sau này có cơ hội sẽ dắt em đi gặp.” Diệp Vệ Quân ngồi ở đầu giường vỗ nhẹ chăn, giống như đang dỗ trẻ con vào giấc ngủ.

Lý An Dân thấy trong lòng nóng lên, khi còn bé bà nội vẫn vừa vỗ bên chăn vừa hát ru cô ngủ, về sau khi vào tiểu học bắt đầu trọ học ở trường không còn cơ hội được vỗ về như vậy nữa, nhưng ký ức tươi đẹp ấy vĩnh viễn không hề biến mất, thật không ngờ sau này lớn lên rồi vẫn còn có thể cảm nhận được thứ cảm giác ấm áp như được che chở này.

Lý An Dân nắm tay Diệp Vệ Quân, trước khi nhắm mắt ngủ còn nở một nụ cười thỏa mãn với anh, có chủ nhà như vậy, khách thuê trọ còn cầu gì hơn…

***

Không biết nằm ngủ trên giường bao nhiêu lâu, ban đầu coi như còn an ổn, mê man mê man, rồi Lý An Dân dần dần cảm thấy cả người lạnh như băng,

https://thuviensach.vn

dưới lưng vừa lạnh lại vừa cứng, cứ như thể đang nằm trên tảng đá, lẽ nào cô ngã xuống giường sao? Không phải đâu, cô nhớ trong phòng có thảm lót sàn kia mà… Giữa cơn mơ hồ, cô trở mình, tay trái như chạm phải thứ gì đó, cảm giác mềm mại ấm áp lại có lông, hơn nữa còn nhơm nhớp, cứ như đang ngọ nguậy, không phải là có sâu bò lên đấy chứ?

Lý An Dân rùng mình một cái, thình lình mở to mắt, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là một cái đầu với máu thịt bầy nhầy nát bấy. Sở dĩ cô có thể nhận ra đây là cái đầu chứ không phải cục thịt là gì giữa đám máu thịt nhầy nhụa này có hai con mắt thật to, trong mắt vằn lên những tia máu đỏ tím, cứ trợn trừng mà đối diện nhìn cô, chỉ cách có một thước.

Cô muốn thét lên, há to miệng, nhưng không tài nào phát ra được âm thanh. Cô muốn vùng dậy bỏ trốn, ấy thế mà ngay cả một đầu ngón tay cũng chẳng thể nhúc nhích nổi, chỉ có con ngươi là còn chuyển động được, không gian này chật hẹp âm u, bốn bề đều là vách gỗ dày cui, khiến Lý An Dân vô cùng kinh hãi. Không phải cô đang nằm trên giường sao? Làm thế nào lại bị nhốt vào trong rương gỗ? Không… Không phải rương gỗ, mà giống hệt như một chiếc quan tài! Cô đã rơi vào trong một chiếc quan tài bị đóng kín, bên cạnh còn có một con quái vật không biết ra cái giống gì.

Đúng vậy, chắc chắn là một con quái vật! Hai con mắt nó phải lớn hơn mắt người đến mấy lần, trên đỉnh đầu còn mọc ra hai cái sừng dài, Lý An Dân đang bị bàn tay đen thui đầy móng vuốt của nó đè chặt, da thịt ở những chỗ khác trên người con quái vật này nổi đầy mụn thịt, nhìn không ra hình dáng vốn có của nó ra sao. Bất thình lình, đám mụn thịt trên người nó bỗng nhúc nhích, trên cái móng vuốt kia cũng trồi lên mấy cục u, phập phồng mãnh liệt, không ngừng đâm vào lòng bàn tay cô.

Cô cảm thấy có thứ gì trơn tuột len vào giữa kẽ ngón tay, vừa nhìn xuống, không ngờ lại có một đám sâu béo mập trơn tuột đang bò! Bọn sâu ấy không ngừng chui ra từ bên trong mình con quái vật kia, lúc nha lúc nhúc trên da thịt,

https://thuviensach.vn

chẳng mấy chốc cả bàn tay cô đã bắt đầu bị chúng nó cắn nuốt. Một hai con sâu không đáng sợ, nhưng một hai trăm con thì khác hẳn rồi, đằng này ở đây đâu phải chỉ có mấy trăm con? Lúc này có thấy buồn nôn, sợ hãi hay không cũng chẳng thành vấn đề nữa, cứ tiếp tục như vậy ắt hẳn cô sẽ bị lũ sâu bọ đục khoét sạch sẽ chỉ trơ lại bộ xương khô!

Ý thức của Lý An Dân vô cùng tỉnh táo, nhưng thân thể hoàn toàn không cử động được, gặp phải tình huống bị bóng đè như thế này phải làm gì bây giờ? Hình như cô đã từng thấy qua cách giải quyết tình trạng này ở trên mạng thì phải… là mắng chửi… Đúng rồi, trước tiên phải phun một bãi nước bọt, rồi chửi ầm lên!

Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bất kể nói thành tiếng được hay không, cứ chửi trước đi rồi tính!

“Phì phì phì! Cái thứ đáng chết nhà mày, cả bà nội mày đây mà cũng dám đè ư? Có tin tao đào mày lên rồi giày xéo một vạn lần rồi lại một vạn lần nữa hay không?!!”

Có tiếng rồi! Có thể phát ra thành tiếng rồi! Lý An Dân hưng phấn mở mắt ra, liền thấy Diệp Vệ Quân với vẻ mặt kỳ quái đang nhìn lại, Pháo Đồng ở cách đó không xa đang ha ha cười to. Cô bối rối, lục cục bò dậy, niệm Simmons vẫn êm ái dưới mông, chân giẫm lên thảm lông, Diệp Vệ Quân ngồi ở bên giường, Pháo Đồng dựa vào cửa, rốt cuộc tình hình là thế nào vậy?

“Ơ? Sao lại thế này… Mới rồi là mơ ư?” Lý An Dân giơ tay lên trước mặt, ngơ ngác hỏi. Giấc mơ sao mà chân thực, thậm chí cảm giác sâu bọ luồn qua kẽ tay đến giờ vẫn lưu lại trên da thịt.

Diệp Vệ Quân sờ trán cô, thở dài nói: “Em ngủ say quá, gọi thế nào cũng không tỉnh, nằm mơ thấy gì vậy? Kể anh nghe thử xem.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đem cảnh tượng chứng kiến trong mơ kể lại tường tận tỉ mỉ cho anh hay, Diệp Vệ Quân nói không vấn đề gì, đại khái cho rằng giấc mơ này không mang bất kì ý nghĩa tượng trưng nào, đơn thuần chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Pháo Đồng hỏi: "Vậy rốt cuộc là em đang mắng ai thế?"

"Bóng đè đó, đương nhiên là phải chửi cái thứ đang đè em rồi." Lý An Dân đáp rất hùng hồn.

"Đấy là cách phá 'quỷ vây tường' chứ, em nhớ nhầm rồi." Diệp Vệ Quân không mặn không nhạt nhắc nhở cô.

Hai tai Lý An Dân đỏ lên, vẫn cố cãi ngang: "Thì cũng có khác gì nhau đâu, miễn chửi cái đứa tác oai tác quái là được mà."

"Một khi gặp phải 'quỷ vây tường', cho dù lớn tiếng chửi mắng cũng chưa chắc đã có tác dụng, nếu chửi xong rồi vẫn không có hiệu quả, lúc đó em sẽ làm thế nào?" Diệp Vệ Quân cảm thấy khá thú vị, hỏi tiếp.

"Thì ít ra cũng hả giận, so với bị đè tới chết mà không làm được trò trống gì còn tốt hơn. Nếu làm gì cũng chẳng ăn thua, vậy chí ít phải cho nó một đấm, không thì uất chết đi được. Còn giả sử em bị nó hại chết thì cũng phải tìm nó tính sổ, đôi bên đều là ma cả, để xem đứa nào phải sợ đứa nào đây." Lý An Dân gãi gãi ót, cũng có chút ngượng ngùng.

Pháo Đồng bụm miệng chạy ra ngoài cười ha ha, đừng nói cậu ta thấy buồn cười, đến Lý An Dân cũng thấy đỏ mặt, chuyện xui không gặp thì thôi, đã gặp chí ít phải làm liều một phen chứ? Không thể nào vừa gặp chuyện đã đầu hàng buông xuôi chấp nhận số phận được! Hơn nữa bản tính con người xưa nay đều thích tự ru ngủ bản thân, dù hiện thực không làm được, thì cứ tưởng tượng là làm được cũng đâu có sao?

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nói ra suy nghĩ của mình cho Diệp Vệ Quân nghe, vốn tưởng sẽ bị cười chê, ai ngờ anh không những không cười mà còn tỏ vẻ tán thành: "Đừng coi thường sức mạnh tinh thần của con người, nhất là sức mạnh của phẫn nộ và tín ngưỡng. Em biết vì sao chửi mắng có thể đuổi được 'quỷ vây tường' không? Chính là vì khi tức giận có thể khiến ngọn lửa trong người bùng cháy, thông qua việc chửi bới mà đem hơi lửa phun ra ngoài, mà quỷ sợ bị thiêu đốt, tự nhiên sẽ phải tránh xa, nếu như chỉ giả vờ chửi rủa vậy thì không còn linh nghiệm nữa, còn có…" Diệp Vệ Quân ngừng lại, đặt tay lên đầu Lý An Dân, dùng ngữ điệu gần như là thở dài mà nói: "Mắng người cũng phải xem có khả năng trời cho hay không, như em… Ha ha, hay là khỏi đi."

Lý An Dân nhớ lại mấy câu chửi mắng khi nãy… đau lòng phát hiện ra Diệp Vệ Quân nói rất đúng sự thật, nhẹ nhàng đến nỗi không có chút sức uy hiếp nào. Ngoài việc không có nghiên cứu qua các loại từ ngữ thô tục chuyên dùng để mắng chửi người ta, cô thậm chí còn chưa thực sự nổi giận được mấy lần. Không phải tính tình Lý An Dân trời sinh tốt đẹp gì cho cam, chẳng qua là giới hạn phát hỏa cao hơn người khác một chút mà thôi, việc lớn thì chẳng đến tay, việc nhỏ nổi giận lại không đáng. Nói cho cùng chuyện khiến người ta nổi điên lên chắc chắn chẳng tốt lành gì, cô chỉ mong cả đời không gặp là hay nhất.

Lý An Dân nhìn đồng hồ treo tường, vẫn chưa tới mười một giờ, cơn buồn ngủ cũng bị giấc mộng dữ kia dọa cho chạy mất. Cô dùng nước lạnh rửa mặt xong bèn ra ngoài nghe hai anh em tán gẫu một chút, nói qua nói lại chưa được đôi ba câu, tiếng gõ cửa đã vang lên, Tống Ngọc Linh ở bên ngoài gấp giọng hối thúc, nói ông chủ Ngô lại phát bệnh rồi. Ba người Diệp Vệ Quân theo cô ta băng qua sân thượng chạy thẳng tới phòng ngủ chính.

Cửa vừa mở đã thấy ông chủ Ngô nằm bệt trên giường rên lên từng cơn đau đớn, miệng không ngừng kêu la: "Đau quá… Đau quá…" Ông ta nhắm tịt mắt, tựa như đang nói mê.

https://thuviensach.vn

***

Lý An Dân phát giác trên lưng ông ta, phía sau lớp áo nổi lên một khối lớn, theo từng hơi thở mà phập phồng lên xuống. Tống Ngọc Linh bước vội tới trước giường lay lay ông chủ Ngô, kêu lên: “Hoài Lĩnh, bọn Diệp tiên sinh tới rồi.”

Lúc này ông chủ Ngô mới mở mắt nhìn sang, trên trán đầy mồ hôi, khuôn mặt cũng vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo, diện mạo dữ tợn như đang cực kỳ giận dữ. Tống Ngọc Linh đỡ ông ta rời giường, mặc dù có thể đứng nhưng không thẳng lưng lên được, thân người gập xuống gần như song song với mặt đất, ông ta gắng gượng ngẩng đầu lên nói với Diệp Vệ Quân: “Thầy Diệp, mau lên! Mau nhìn xem trên lưng tôi thế nào, đau quá… Đau quá rồi…”

Tống Ngọc Linh giúp ông ta cởi chiếc áo ngủ xuống, ông chủ Ngô chậm rãi xoay người, chỉ thấy trên lưng ông ta mọc lên một cục u đỏ lòm, kéo dài từ sau cổ cho đến tận xương bả vai, khiến vai trái nhô cao hẳn lên, hai dấu tay trên vai cùng với dấu chân ở ngang hông cũng từ từ đổi sắc tím bầm.

“Ý chà… Có phải trên lưng ông ta có thứ gì đang nằm úp sấp hay không?” Pháo Đồng đứng ở cửa ngó vào trong.

Lý An Dân cũng để ý tới, như Diệp Vệ Quân nói thì thứ kia vẫn bám chặt vào sau lưng ông chủ Ngô, nhưng cô chỉ mơ hồ thấy được một cái bóng đang bắt đầu chuyển động, giống như một làn khói xanh bao phủ lên cục u trên lưng ông a, ông chủ Ngô tựa hồ là bị cái bóng kia đè đến mức không duỗi nổi người.

Diệp Vệ Quân bảo muốn mượn gương để sử dụng, tốt nhất phải là gương lớn, Tống Ngọc Linh liền mở cửa tủ quần áo, thì ra chiếc tủ này bên trong có gắn gương, bốn cánh cửa tủ chỉ cần xoay ngược ra là thành một tấm gương

https://thuviensach.vn

lớn. Diệp Vệ Quân móc từ trong túi ra một bình thủy tinh đựng nước, dùng tay dấp nước xoa lên gương một lượt từ trên xuống dưới, sau đó kéo ông chủ Ngô tới trước gương.

Lý An Dân trợn trong hai mắt, nhìn qua gương có thể thấy rõ ràng bộ dáng thật sự của cái bóng kia, là một ông lão trong bộ quần áo rách nát, dáng người gầy gò thấp bé, da dẻ nhăn nhúm thõng thượt, nhìn trơ cả xương. Ông lão giống như một con khỉ đang co mình ngồi xổm trên lưng ông chủ Ngô, hai bàn tay khô cứng nhăn nheo quắp chặt lấy vai ông ta, tay trái chỉ có đúng ba ngon.

Ông chủ Ngô kinh hoàng thét lớn, bổ nhào xuống đất, quỳ gối ôm đầu, hô khản cả giọng: “Chính là lão! Thầy Diệp, chính là lão già chết tiệt này! Mau! Mau đuổi lão ra khỏi người tôi đi!”

Diệp Vệ Quân chẳng màng đến mấy lời gào thét của ông chủ Ngô, nhìn chăm chú vào gương hồi lâu, đột nhiên lại ngồi xuống mà hỏi: “Ông chủ Ngô, ông thật sự muốn tôi đuổi lão đi sao?”

“Còn phải hỏi nữa à? Nếu không tôi mời anh đến làm cái quái gì? Lão là ác quỷ! Lão tới tìm tôi đòi mạng, anh giết lão cho tôi! Giết lão đi!!!” Ông chủ Ngô gào đến lạc giọng, trán nện mạnh xuống đất, hai tay vòng ngược ra sau lưng cào mạnh.

Đây mà là con người với phong thái ung dung trầm tĩnh lúc ban ngày sao? Lý An Dân không biết rốt cuộc ông ta đau đớn đến mức nào, nhưng hai con mắt đỏ ngầu, dáng vẻ kêu gào đòi giết chóc kia thậm chí còn giống ác quỷ hơn cả ông lão trong gương.

Diệp Vệ Quân không hỏi thêm nữa, đem gương đặt về chỗ cũ, tắt đèn trong phòng, ở tám phương đều thắp một nén nhang, sau đó mới đưa nến vào

https://thuviensach.vn

tay Lý An Dân: “Đợi lát nữa đi theo anh, em chỉ cần giữ không cho nến tắt là được.”

“Anh Vệ Quân? Không phải là lại đi như lần trước đấy chứ?” Tay Lý An Dân run lẩy bẩy, ấn tượng về lần đốt đèn mỡ xác dẫn quỷ nhập vào người đã khắc sâu trong tâm trí, khiến cô đến giờ vẫn còn ám ảnh với các loại đèn nến.

“Không có chuyện gì đâu, em cứ tin anh.” Diệp Vệ Quân dịu giọng trấn an.

Lý An Dân nhìn về phía ba người còn lại, ông chủ Ngô được Tống Ngọc Linh đỡ lên giường rồi nằm lì luôn trên đó, nét mặt không còn lộ vẻ đau đớn muốn chết nữa, nhưng thần trí dường như mất tỉnh táo, hai mắt vô thần nhìn trừng trừng về phía trước, trong miệng lắp bắp càu nhàu, không biết là đang lẩm bẩm điều gì. Hai người Pháo Đồng và Diệp Vệ Quân chia ra làm việc, Diệp Vệ Quân phải ra ngoài còn Pháo Đồng thì ở lại đây canh giữ.

Người rảnh tay có thể tự do hành động lúc này chỉ còn mỗi mình Lý An Dân, cô đành phải làm theo lời Diệp Vệ Quân.

Diệp Vệ Quân lấy các thứ đã chuẩn bị từ trước ra – giấy tiền hai tệp, gạo ba túi, vải đen và vải hoa mỗi thứ ba thước, cho hết vào trong một cái túi lớn khoác lên vai, dắt Lý An Dân ra ngoài biệt thự. Diệp Vệ Quân cắm hai cây nhang hai bên cổng chào, cầm tay cô nói: “Anh cần phải mở đường dẫn vong hồn, nến này là đèn soi đường, em phải giữ cho thật tốt, trên đường đi không được nói chuyện cũng không được phép quay đầu, theo sát chân anh, hiểu không?”

Lý An Dân gật gật đầu, nuốt nuốt nước bọt, Diệp Vệ Quân đốt nến lên, hai người cứ thế một trước một sau từ cổng chào đi thẳng xuống dưới núi. Rừng rú ban đêm đen kịt như pha mực, bốn phía toàn là bóng cây đan xen nhấp nhô kì dị, ánh nến yếu ớt chỉ có thể chiếu sáng trong khoảng chừng ba

https://thuviensach.vn

bước chân, hai người đi rất chậm, Diệp Vệ Quân cứ bước ba bước lại dừng, tung ra một nắm gạo, hô tô: “Lô Bách Thuận, có nghe thấy thì đáp lại một tiếng”, rồi lại đi tiếp.

Lý An Dân che nến, bám sát thật sát sau anh, ba bước lại một nắm gạo, nghe giọng của Diệp Vệ Quân từ đằng trước vọng lại: “Lô Bách Thuận, có nghe thấy thì đáp lại một tiếng.”

Lô Bách Thuận chính là tên của người công nhân đã chết kia, hắn là đang gọi hồn ông ta, Lý An Dân từng nghe Diệp Vệ Quân nói thóc chưa tách vỏ là vật thuần âm, rải gạo chính là lót đường cho âm hồn đi tới, bọn họ cứ vừa đi trên đường núi gập ghềnh vừa lặp lại động tác gọi hồn như thế. Bình thường nghe Diệp Vệ Quân nói chuyện cũng là một loại hưởng thụ, giọng nói trầm trầm hơi khàn của anh có thể khiến người ta an tâm, nhưng lúc này đã là nửa đêm giờ Tý[9] lại còn đang ở trong rừng, tiếng gọi hồn vang vọng lạnh lẽo âm u đến tận cùng, khiến người nghe phải dựng cả tóc gáy.

[9] Giờ Tý: Từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng.

Lý An Dân theo sau Diệp Vệ Quân, một bước cũng không dám lơ là, chỉ sợ một giây mất tập trung thôi sẽ bị lạc. Trên thực tế, nãy giờ đi lâu như vậy, đầu óc cô sớm đã choáng váng mờ mịt rồi, làm gì còn nhớ được đường đi lối về?

Không biết đã hô bao nhiêu lần, đột nhiên, Lý An Dân nghe thấy phía sau vang lên một tiếng rất khẽ: “Ơi… i… i… i…”

Cô sợ điếng người, theo bản năng muốn quay đầu nhìn, cũng may đúng vào lúc quan trọng nhất nhớ được lời Diệp Vệ Quân dặn, vội gồng người giữ cổ thẳng lại.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân vẩy gạo, lại hô thêm một câu: “Lô Bách Thuận, có nghe thấy thì đáp lại một tiếng.”

“Ơi…”

Âm thanh thô khàn như bị ai nghiền nát, lại còn mang theo giọng mũi rất nặng, Lý An Dân nghe tiếng gạo dưới đất bị giẫm đạp vang lên sàn sạt, có người nào đó đang đi sau cô.

Diệp Vệ Quân tiếp tục hô ba chữ “Lô Bách Thuận”, tiếng đáp lại lần này cô nghe rõ mồn một, vì nó phát ra ngay bên tai, Lý An Dân nín thở, tim đập dồn như trống trận. Đột nhiên, có hai bàn tay lạnh buốt đặt lên vai cô, ra sức kéo ngược cô về phía sau, Lý An Dân nhớ lại cảnh tượng đã thấy trong gương khi trước… Con quỷ này không định dùng tư thế ngồi xổm trên lưng ông chủ Ngô để bám lên người cô đấy chứ?

Diệp Vệ Quân để mắt thấy tình hình sau lưng, không gọi tên nữa mà bước nhanh về phía trước. Với Lý An Dân mà nói, Diệp Vệ Quân chính là ánh sáng giữa đêm đen, cho dù hai chân có run lẩy bẩy thì cô cũng chẳng dám đi chậm lại.

Không xa trước mặt là một cây cầu đá hình vòm, hai người đi như chạy lên giữa cầu, Diệp Vệ Quân đem số gạo còn sót lại vẩy hết xuống sông, ra hiệu cho Lý An Dân cắm nến lên thành cầu. Kể cũng lạ, vừa lên cầu, Lý An Dân liền không cảm thấy sức nặng trên vai nữa, nhưng cô vẫn không dám quay đầu cũng không dám nói gì, chỉ nắm tay Diệp Vệ Quân mà lắc.

“Có thể nói được rồi.” Diệp Vệ Quân nắm tay Lý An Dân đi tới bờ sông, đem giấy tiền vàng bạc, vải vóc, thậm chí cả túi đựng ra đốt sạch, khẽ lẩm bẩm: “Mang theo chút tiền bạc và quần áo, an tâm mà đi thôi.”

“Thực sự tiễn vong đi rồi sao?” Lý An Dân nói vẻ nuối tiếc.

https://thuviensach.vn

“Nước chảy theo sông dẫn thẳng xuống cõi âm, tác dụng tương tự như thả hoa đăng trên sông vào ngày Rằm tháng Bảy.” Diệp Vệ Quân dõi mắt nhìn theo dòng nước từ từ trôi xa.

Lý An Dân thở phào nhẹ nhõm: “Thế nào cũng được, cuối cùng đã giải quyết dứt điểm vụ này rồi.”

“Chẳng qua mới chỉ tiễn Lô Bách Thuận lên đường, mọi chuyện còn chưa xong đâu.” Diệp Vệ Quân nhếch môi cười một tiếng, ánh trăng soi sáng khuôn mặt anh, những tia sáng bàng bạc mang theo sắc xanh kỳ dị khiến nụ cười này trở nên lạnh lẽo dị thường.

Lý An Dân lạnh cả sống lưng, xoa xoa tay đứng dậy hỏi: “Còn chưa xong nữa ư? Lúc về chắc phải bước qua chậu than nhỉ?” Nghe đâu đây là tập quán sau khi tiễn đưa người chết lên núi, muốn vào nhà cần bước qua chậu than để trừ tà khí.

Diệp Vệ Quân đáp không cần, ngoài ra chẳng tiết lộ thêm điều gì, trên đường dẫn Lý An Dân trở về, anh hỏi: “Em có ý kiến gì về Lô Bách Thuận hay không?”

Có ý kiến gì về một con ma á… Cái này thật đúng là không biết trả lời ra sao, Lý An Dân loay hoay so sánh: “So với ma nữ lần trước quả thật không giống, có vẻ thật thà chất phác, nhưng khi nãy ông ấy còn muốn trèo lên lưng em mà ám đấy, đặt cả tay lên rồi kìa.”

“Nhưng rốt cuộc ông ấy cũng không leo lên, đúng không?” Diệp Vệ Quân khẳng định chắc nịch, dừng lại vài giây, anh bồi thêm: “Có lẽ ông ấy chỉ muốn nhắn nhủ với em điều gì đó.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân ngẫm lại thấy cũng có lý, nếu Lô Bách Thuận muốn leo lên thật thì đã leo ngay từ đầu rồi. Lúc ấy cô cảm thấy trên vai nặng trĩu như bị kéo ngược về sau, dường như định ngăn cản không cho cô bước tới, là ông ta không muốn bị tiễn đi hay còn mục đích nào khác nữa? Hình như Diệp Vệ Quân đã biết, nhưng nét mặt trầm tư kia, nhất định dù có hỏi cũng chẳng đáp.

Sau khi trở lại biệt thự, Pháo Đồng đưa ra một túi tro rơm rất to, hai người giẫm lên tro rồi mới vào trong sân, Lý An Dân thắc mắc sao không dùng chậu than, Diệp Vệ Quân chỉ đáp khỏi cần phiền phức như vậy. Lúc này cả ba mới vừa đi tới cửa trước, thình lình nghe được một tiếng hét thảm thiết đến xé ruột xé gan từ trên lầu vọng xuống.

Ánh mắt Diệp Vệ Quân thoáng biến đổi, nói gọn "Lên!" rồi lao lên lầu trước tiên, Lý An Dân và Pháo Đồng theo sát phía sau. Vừa chạy vào trong phòng ngủ, là quả thực không thể nào tin được cảnh tượng xảy ra trước mặt – ông chủ Ngô quỳ rạp trên giường, nơi vốn là cục u trên lưng nay đã biến thành một khuôn mặt to lớn, phần mõm nhô lên, trông không hề giống mặt người. Khuôn mặt này đang khuấy đảo dưới lớp da, mỗi lần nó chuyển động, ông chủ Ngô lập tức hét lên thê thảm, Tống Ngọc Linh ngã ngồi dưới chân tường, hiển nhiên là đã sợ đến nhũn cả người.

"Đây… Đây là chuyện gì thế này?" Lý An Dân nhìn về phía Diệp Vệ Quân.

"Quả nhiên là như vậy…" Diệp Vệ Quân bước tới gần, thản nhiên nói: "Ông chủ Ngô, vong hồn Lô Bách Thuận đã bị chúng tôi đuổi đi rồi."

"Anh nói cái gì? Không thể nào! Nếu thế sau lưng tôi là cái gì? Rốt cuộc là thứ gì đang cắn tôi?!!" Ông ta đau đớn lăn lộn quằn quại dưới sàn, khuôn mặt ẩn dưới da ngày càng rõ ràng hơn, càng lúc càng lồi ra, trên trán còn có một cái sừng, những chỗ da nguyên vẹn cũng nổi lên một đám bọng nước.

https://thuviensach.vn

Những dấu hiệu này, khuôn mặt quái dị này khiến Lý An Dân liên tưởng ngay đến con quái vật trong cơn ác mộng.

Diệp Vệ Quân không màng tới mấy câu chất vấn của ông ta, chỉ lạnh giọng hỏi lại: “Ông chủ Ngô, ông không thành thật rồi, tôi hỏi ông lần nữa, đến cùng thì Lô Bách Thuận đã chết như thế nào?”

Ông chủ Ngô chà đầu xuống đất, nghiến răng phát ra từng tiếng hung tợn, “Là lão tự mình đi tìm chết! Anh không cần phải quan tâm nhiều như vậy, nhanh lên cho tôi! Mau giết chết cái thứ trên lưng tôi đi!”

Chuyện này ắt có điều mờ ám, Lý An Dân cảm nhận được có gì đó rất bất thường trong những lời ông ta nói. Diệp Vệ Quân tới trước tủ quần áo mở gương ngầm, lấy hai mặt kính tròn từ trong ngực ra đặt lên hai bên trái phải tủ áo, kéo Lý An Dân vào giữa, tách một cái, Pháo Đồng tắt đèn, trong phòng tức khắc tối đen như mực.

“Kính là vật mang âm khí, anh dùng nước sương sớm đọng lại trên cành liễu vào dịp tết Thanh minh vẩy lên kính để niêm phong hình ảnh ở bên trong. Bên trái soi chân tiểu nhân, bên phải chiếu ngụy quân tử, hai mặt kính kết hợp với nhau có thể soi sáng phần nội tâm chân thực nhất. Em gái, em giúp anh xem thử giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì.” Diệp Vệ Quân đứng sau lưng Lý An Dân, đưa tay bịt chặt tai cô.

Tiếng la hét thảm thiết bị hai bàn tay ngăn lại bên ngoài, Lý An Dân dần bình tâm lại, mặt kính phát ra ánh sáng trắng mờ mờ, khiến hình ảnh bên trong trở nên sắc nét hơn, nhìn thấy mỗi lúc một rõ ràng.

Nơi đây trông rất quen thuộc, sàn xi măng ám đầy tro bụi, từng dãy lồng sắt nhốt gấu nằm trên giá đỡ, đúng rồi, đây là tầng nuôi gấu dưới lòng đất, là nơi Lô Bách Thuận chết thảm.

https://thuviensach.vn

Cái lồng trống không khi trước lúc này có một con gấu, nhìn bộ dáng ắt hẳn là gấu đen, trên người nó không có lớp áo sắt dày cộm nặng nề giống như những con gấu khác, vẫn còn có thể đi lại tương đối thoải mái. Một ông lão mặc bộ đồ vải xanh với vóc dáng thấp bé xách thùng leo lên trên giá đỡ, con gấu lập tức đi tới cửa lồng dùng mũi cọ vào song sắt, ông lão để thùng ngay cạnh lồng rồi cho nó ăn, thi thoảng dùng tay vỗ vỗ đầu con gấu, một người một gấu nhìn có vẻ vô cùng hòa hợp.

Lý An Dân ngơ ngác, không còn nghi ngờ gì nữa, ông lão này chính là Lô Bách Thuận, mặc dù trước đây từng thấy bộ dạng vong hồn chỉ có da bọc xương, nhưng vóc dáng và diện mạo thì vẫn có thể dễ dàng nhận ra. Ông lão với nụ cười hiền hậu chất phác này chính là lão công nhân xảo quyệt tàn nhẫn mà ông chủ Ngô đã nói? Con gấu đen tỏ ra thân thiết với ông lão đến thế, làm sao có thể là con gấu giết người hung bạo điên cuồng cho được? Cô không thể nào tin nổi!

Đúng lúc cô đang hoang mang, ông chủ Ngô đột nhiên xuất hiện. Ông ta mang theo bốn gã cao to vạm vỡ mặc quần áo trắng đi tới trước lồng sắt, ông chủ Ngô leo lên giá đỡ đạp một phát bay luôn cái thùng, quơ tay quơ chân chửi ầm lên, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng giận dữ.

Lô Bách Thuận bị đuổi xuống dưới, đứng trước giá đỡ mà tay chân luống cuống không biết để đâu. Dưới sự chỉ đạo của ông chủ Ngô, bốn gã to cao mặt không đổi sắc tiến về phía chiếc lồng, một gã nhanh như chớp dùng móc câu sắt kéo ghì cổ con gấu đen xuống sàn, con gấu bị đè đến mức cằm gần như dán chặt vào đáy lồng. Nó bị lôi cổ tới trước, mõm thò ra ngoài song sắt, xung quanh miệng mũi nó đầy vết sẹo, nhất định là do va quệt với lồng sắt mới thành ra như vậy.

Gấu đen bị gô cổ rồi, một gã khác không biết đã làm gì với cái lồng, chỉ thấy nóc lồng sắt từ từ hạ xuống, đến khi ép chặt toàn bộ cơ thể con gấu nằm bẹp xuống đáy lồng không thể nào nhúc nhích nổi nữa mới ngừng lại. Dù Lý

https://thuviensach.vn

An Dân không nghe thấy tiếng động gì, nhưng nhìn con gấu nhe nanh trợn mắt liền biết được nó đang đau đớn nhường nào. Đám công nhân không chút nể nang gì mà chọc thẳng mũi kim sắc nhọn vào bụng gấu đen, ở đó có sẵn một cái ống dẫn đâm thẳng tới túi mật. Những giọt mật xanh sẫm không ngừng chảy qua ống dẫn vào trong túi, máu từ vết thương còn mưng mủ ở quanh chỗ rút mật liên tục rỉ ra, từng giọt nhỏ xuống sàn.

Con gấu đen há to miệng, có thể thấy nó đang nghiến chặt răng, thậm chí còn chảy nước mắt hệt như người. Lô Bách Thuận chạy tới trước mặt ông chủ Ngô tranh cãi kịch liệt, còn nắm chặt áo ông ta. Ông chủ Ngô đẩy mạnh Lô Bách Thuận một cái, có lẽ do dùng sức quá mạnh, cả người Lô Bách Thuận va thẳng vào giá đỡ, gáy đập lên góc nhọn, lắc lư mấy cái rồi ngã phịch xuống, dường như đã hôn mê ngất xỉu.

Không ai để ý tới ông lão, bởi vì nóc lồng sắt do cú va chạm vừa rồi đã văng ngược lên trên, gấu đen há mồm gầm thét, thoắt cái đã rút tứ chi về, ngửa đầu đứng dậy hung hăng húc thẳng lên nóc lồng, liên tiếp gần mười cái đã làm thủng cả lưới trần! Gã đàn ông ngay trước mặt con gấu thấy không kìm được cổ nó nữa, lập tức quẳng cả móc sắt nhảy xuống giá đỡ, ba gã còn lại cũng hoảng sợ bỏ chạy tứ tán.

Gấu đen thoát ra khỏi lồng cũng chẳng màng tới bọn chúng mà lao ngay về phía ông chủ Ngô, hai chân ông chủ Ngô cứ như mọc rễ, đứng ngây ra đó hồi lâu, đợi đến lúc phản ứng lại, muốn bỏ chạy thì vấp phải chân Lô Bách Thuận. Con gấu đen vung tay nhắm thẳng đầu ông chủ Ngô mà vỗ xuống, ông chủ Ngô không kịp nhấc mình bò dậy, trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, không ngờ ông ta lại kéo Lô Bách Thuận ra làm bia đỡ đạn! Vuốt gấu giữa không trung rõ ràng khựng lại, nhưng vẫn không kịp thu tay, cảnh tượng xảy ra y hệt như những gì ông chủ Ngô miêu tả lại, cú tát vô cùng mạnh mẽ này quật trúng sau gáy Lô Bách Thuận, đập nát sọ ông lão.

https://thuviensach.vn

Gấu đen tát xong một cú liền cứng đơ bất động, ông chủ Ngô lăn một vòng dưới sàn rồi bỏ chạy trối chết ra thật xa, Lô Bách Thuận nằm trong vũng máu, gấu đen chậm chạp đi tới bên cạnh ông, cúi đầu dùng mũi đẩy đẩy người ông lão, rồi lè lưỡi liếm liếm máu tươi trên mặt đất. Bất thình lình nó lại vươn người đứng thẳng, ngẩng cao đầu mà gào rống, bàn tay to khỏe đập rầm rầm vào bụng, ra sức xé toạc miệng vết thương, móc cả túi mật, ống dẫn lẫn ruột non ruột già ra ngoài! Máu nóng đặc sệt bắn tung như mưa, phun đầy lên mình Lô Bách Thuận.

Con gấu xoay người, lao thẳng vào vách tường như phát rồ, một cái rồi hai cái, không ngừng đâm đầu vào tường như vậy, động tác mỗi lúc một nhanh, càng ngày càng vụng, cuối cùng ngã nhào xuống đất, vĩnh viễn không cử động nữa. Bốn gã công nhân to khỏe mới vừa bỏ trốn đã xúm hết trở lại, vung lưỡi rìu sắc bén trong tay, giống như đang bổ củi mà chặt hai tay trước, hai chi sau của nó, máu văng tung tóe trên mặt kính, nhấn chìm hết thảy mọi cảnh tượng trong sắc đỏ tươi.

Lòng Lý An Dân nhói lên đau thắt, một cơn phẫn nộ không thể diễn tả thành lời xông lên não, khiến hai mắt như trào ra lửa. Cô xoay người, trừng mắt đầy dữ tợn nhìn về phía ông chủ Ngô đang lăn lộn kêu gào dưới sàn nhà: “Ông lại dám đổ tội giết người cho con gấu đó? Người rõ ràng là do ông giết!”

“Không phải… Không phải tôi giết… Là do bản thân lão ta không biết điều! Là lỗi của lão già đó! Lão dựa vào cái gì mà dám lên mặt dạy dỗ tôi? Không biết là ai cho lão miếng cơm nhét vào miệng à? Ha ha… Nói chuyện tình người với tôi ư? Tôi là kẻ làm ăn! Cho dù không tranh không giết, cho dù con gấu kia được lão nuôi dưỡng thì thế nào? Không phải chỉ là một con súc sinh thôi sao? Có thể so được với tôi à? Phì!!!” Ông chủ Ngô thét lên bằng giọng the thé quái dị.

Cơn giận dữ của Lý An Dân đã lên tới cực điểm, hai mắt sáng như đuốc, cho dù trong bóng tối cũng thấy rất rõ bộ dạng xấu xí của ông chủ Ngô. Cái

https://thuviensach.vn

mặt trên lưng ông ta đã lộ hết ra ngoài, nom hệt như một con quái thú với mặt gấu sừng hươu, nhìn dáng vẻ đó, dường như nó đang muốn xé toang cơ thể ông chủ Ngô, phá thịt chui ra. Một cái bóng tựa như thú mà không phải thú hiện lên cách đó không xa, cặp mắt trợn trừng ánh sắc lục, nhìn chăm chăm về phía này.

Bất ngờ nhất, Lý An Dân lại không hề thấy sợ, con mồi mà chúng nó đang nhắm tới là ông chủ Ngô, cô thậm chí còn ác độc mong bọn chúng mau mau hành động, đem cái tên giả nhân giả nghĩa này ra mà cắn mà nuốt cho bằng sạch mới thôi!

Hiểu được tình huống đại khái rồi, Diệp Vệ Quân mới cất tiếng thở dài rất khẽ, lạnh nhạt nói: “Ông chủ Ngô, ông vẫn chưa hiểu sao? Thứ ám ông thật sự không phải là vong hồn của người mà chính là vong thú, Lô Bách Thuận sở dĩ bám lấy ông là vì ông ấy không muốn con gấu do một tay mình nuôi lớn trở thành ác quỷ. Nếu như ông lão không bám lên người ông, căn bản ông không thể nào chống đỡ được cho tới hôm nay, biết thế rồi, ông còn cảm thấy mình không làm sai sao?”

“Tao sai chỗ nào chứ? Ha ha… Tao sai chẳng qua vì nhất thời hồ đồ để cho lão ở lại xưởng mà thôi, lão cũng không phải vì tao, đúng không? Còn muốn tao thấy nợ lão nữa à? Nếu không phải tại lão thì mọi chuyện cũng đến nông nỗi như vậy, tao càng không gặp phải cái thứ này… AAA!” Ông ta rống lên như heo bị chọc tiết, hai tay bíu chặt lấy thảm, lớn tiếng quát: “Mau cứu tao! Mày muốn bao nhiêu tiền tao cũng cho! Mặc kệ nó là người hay là súc sinh, mày bắt hết bọn nó lại cho tao, diệt hết cho tao!”

Lý An Dân nghiến răng ken két, ngọn lửa cuồng nộ đang bùng cháy trong ngực không cách nào giải tỏa, cô siết chặt nắm đấm, không kìm được mà chửi: “Ông còn muốn giết ai? Người đáng chết nhất ở đây chẳng phải là ông ư?!!”

https://thuviensach.vn

Tiếng hét này vừa vang lên, một luồng ánh sáng màu đỏ lẫn vàng kim từ trong túi áo cô bay vụt ra ngoài, vừa chạm đất liền hóa thành một ngọn lửa, thoắt cái đã lan ra khắp xung quanh, Lý An Dân vội vàng lui ra sau, lưỡi lửa lan tỏa như rồng bay tứ phía, rất nhanh đã bám đến gót chân, nhưng không bỏng rát, cũng không cảm thấy nóng.

Một con quái thú thân ngựa đầu chim hiện lên giữa ngọn lửa rực cháy, đột nhiên hóa thành một tia sáng xanh bay thẳng vào trong người ông chủ Ngô, chỗ tia sáng bắn vào rồi biến mất từng dải khói đen, từ từ bao kín lấy ông ta.

Lý An Dân phát hiện cái bóng kỳ dị lúc nãy đã biến đi đâu mất, đến khi làn khói dày đặc tản hết đi, ngọn lửa dưới đất cũng tắt ngúm, bỗng nghe tách một tiếng, đèn bật sáng. Ánh sáng chói lòa rọi tới khiến Lý An Dân phải nheo mắt lại, một tiếng cạch vang lên, cô nhìn theo hướng phát ra tiếng động, chỉ thấy tấm khắc gỗ của bà mo rơi ngay dưới chân, Lý An Dân cúi xuống nhặt, mới thấy trên miếng gỗ xuất hiện một vết nám đen.

Ông chủ Ngô nằm gục trên mặt đất, khuôn mặt sau lưng biến mất hoàn toàn, chỉ để lại một bớt đỏ nhàn nhạt, Lý An Dân ngỡ ngàng hỏi: “Ông… Ông ta chết rồi?”

“Không, ông ta được cứu rồi, là em cứu ông ta.” Diệp Vệ Quân vỗ vỗ vai cô.

Lý An Dân chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, “Em? Em có làm gì đâu…” Thậm chí vừa nãy cô còn nguyền rủa ông ta, nhưng giờ tâm trạng đã ổn định lại rồi.

Diệp Vệ Quân cầm mặt nạ trừ tà lên đặt vào tay cô, bảo: “Các gương mặt được khắc trên mặt nạ này chính là để xua đuổi ma quỷ tiêu trừ ôn dịch, không phải anh đã nói vậy sao? Phép trừ tà vốn dựa vào sức mạnh sinh ra từ phẫn nộ,

https://thuviensach.vn

chính những cảm xúc mãnh liệt của em đã tác động lên chiếc mặt nạ này, nhờ vậy tà ma quỷ quái mới bị tiêu diệt, ông chủ Ngô cũng giữ lại được mạng.”

Lý An Dân ngơ ngác nhìn chiếc mặt nạ trừ tà, kết quả như vậy thật khiến lòng cô rối bời. Mỉa mai làm sao, nỗi oán giận của cô với ông chủ Ngô lại biến thành lá bùa cứu mạng ông ta. Lô Bách Thuận chết quá oan uổng, đến lúc chết đi rồi còn bị kẻ kia ác ý chửi rủa bôi nhọ, mà ông chủ Ngô vu hết mọi tội trạng cho ông lão, bịa đặt trắng trợn như thế mà còn không biết xấu hổ, thái độ cứ trơ trơ như không vậy. Nói không chừng là Lô Bách Thuận đã chết trước khi bị gấu đen tát trúng, nhưng chân tướng sự việc được tấm gương soi rõ thì chỉ một mình cô thấy, căn bản không thể đem ra làm chứng cứ kiện ông ta tội giết người. Hơn nữa bối cảnh của ông chủ Ngô, cho dù có người chịu đứng ra làm chứng thì tội ngộ sát thế nào cũng được xử trắng án rồi thả ra, chẳng gây ảnh hưởng gì tới ông ta cả.

Lý An Dân không muốn nấn ná trong căn biệt thự này thêm phút giây nào nữa, Diệp Vệ Quân tất nhiên cũng nghĩ giống cô, trời vừa sáng liền thu thập hành lý lên đường về nhà. Sau khi ông chủ Ngô được cứu sống liền phục hồi bộ dạng mặt người dạ thú, tỏ ra vô cùng đau đớn mà tiếp thu bài học lần này, ngày sau nhất định sẽ lấy lòng thiện đối đãi mọi người. Hứ, còn ai dám tin lời con người này nữa! Ông ta lại hào phóng vung tay chi một khoản gọi là phí “vất vả” tương đối khả quan, hứa rằng số thù lao còn lại sẽ nhanh chóng được chuyển khoản đúng hẹn, Diệp Vệ Quân nhận hết, không hề khách sáo.

Trên đường về nhà, hai người tiện thể ghé qua Bích Khê cao trại, gặp được con trai của Lô Bách Thuận. Theo như anh ta nói thì Lô Bách Thuận từng làm nhân viên chăn nuôi ở nhiều trại gấu, con gấu đen kia tên là Lục Tử, do một tay ông nuôi nấng từ tấm bé, tình cảm rất sâu đậm. Lúc Lục Tử bị bán cho ông chủ Ngô, miệng vết thương trên bụng đã bắt đầu thối rữa nghiêm trọng, ai cũng bảo chẳng còn sống được bao lâu, sở dĩ Lô Bách Thuận đến chỗ ông chủ Ngô xin việc là vì muốn cùng nó đi nốt chặng đường sau cuối, cho dù không có khả năng cứu nó ra thì chí ít cũng có thể vỗ về an ủi, quan tâm chăm sóc nó.

https://thuviensach.vn

Con trai Lô Bách Thuận nói ngay từ đầu anh ta đã không tin lời giải thích của ông chủ Ngô, quan hệ giữa Lục Tử và Lô Bách Thuận tốt đến mức dẫu có để cả hai vào chung một cái lồng thì vẫn thân thiết như thường, làm sao nó giết ông lão cho đành?

Về việc tại sao phải giải quyết riêng chuyện này, con trai Lô Bách Thuận rất thẳng thắn, anh ta thản nhiên nói: "Người chết thì cũng đã chết rồi, có làm lớn chuyện cũng chẳng ích gì, gia cảnh nhà chúng tôi thế này làm sao đấu lại được với người ta? Giải quyết riêng thì ít nhất cũng có thể lấy được một số tiền lo liệu tang lễ cho ông cụ, cải thiện cuộc sống trong nhà tốt hơn một chút, đỡ phiền toái."

Lý An Dân chỉ thấy trong miệng đắng ngắt, lẽ nào vì sợ phiền phức nên dù biết rõ cha mình chết không nhắm mắt cũng buông tay không màng truy cứu? Mạng người lớn bằng trời, dùng tiền có thể giải quyết được sao?

Nếu là người xa lạ thì đã đành một lẽ, đằng này người chết chính là cha ruột, ngay cả con gấu đen cũng tự sát chết theo ông, nhưng đứa con này rốt cuộc đã làm những gì?

Lý An Dân cảm thấy bực bội vô cùng, trước đây cô cũng không phải là người hay nghĩ, hay để ý, nhưng lần này thực sự không thể nào coi đây là chuyện không liên quan đến mình mà làm ngơ được. Về nhà rồi cô vẫn còn nghĩ ngợi mãi, đến nỗi cứ hay bị những chuyện lông gà vỏ tỏi làm cho cáu giận, trong ngực như có một tảng đá nung đỏ, bất cứ lúc nào máu nóng cũng sôi sùng sục, chỉ hận không có cớ mà xắn tay áo tìm người đánh nhau một trận cho thỏa. Cô cảm thấy không ổn, nhưng một khi điên tiết lên thì chẳng còn biết gì nữa, đành chọn cách ở rịt trong nhà suốt mấy ngày nghỉ còn lại, không ra khỏi cửa dù chỉ một bước. Cũng không biết là Diệp Vệ Quân đang bận những gì, ngày ngày đều đi sớm về khuya, cô muốn tìm anh bàn bạc cũng chẳng thấy tăm hơi đâu, đến tận ngày nghỉ lễ cuối cùng mới thấy anh xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đang xuống bếp làm sủi cảo, vừa thấy anh đẩy cửa đi vào liền không kìm được cơn lôi đình, cầm nồi chỉ về phía anh, cả giận nói: “Hai ngày nay anh biến đi đâu vậy? Định để em ngồi một mình chờ anh về dùng cơm cho tới chết à! Hay cứ để em chết xong rồi anh về nhặt xác luôn đi!”

Lời vừa ra khỏi miệng thì chính cô cũng trợn tròn mắt, mình đang nói cái gì thế này? Diệp Vệ Quân không hề lên tiếng, cởi giày rửa tay rửa mặt, ngồi trên ghế sô pha xem tivi.

Lý An Dân phập phồng bất an, liệu anh có giận cô hay không? Làm phật lòng chủ nhà rồi nhất định không còn quả ngọt để mà ăn, cũng không biết là dây thần kinh nào bị ẩm ương, lại đi ăn nói chẳng ra đâu vào đâu như thế… Lý An Dân gãi gãi đầu, ló nửa cái đầu qua cửa bếp, rất cẩn thận mà thăm hỏi: “Anh… anh Vệ Quân, anh đã ăn gì chưa vậy? Nếu chưa hay để em làm ít sủi cảo nhé?”

Diệp Vệ Quân cả đầu cũng không thèm quay lại, đáp gọn một câu: “Ăn rồi, em cứ làm việc của em đi.”

Lý An Dân lại thấy cáu, thầm nghĩ anh thì hay rồi, đi ăn ngoài ăn cho sướng miệng, còn không biết điều mang đồ ăn về, hai ngày nay mình toàn ăn sủi cảo nhân cải thảo, ruột cũng sắp trống trơn rồi. Nghĩ đến đó trong đầu cô lại nảy ra một câu hỏi: “Mình là cái gì của anh ấy chứ? Quan hệ đôi bên chẳng qua là khách trọ với chủ nhà mà thôi, làm sao bắt anh ấy lúc nào cũng nghĩ cho mình được? Hoàn toàn vô lý! Tuy nghĩ vậy nhưng Lý An Dân vẫn thấy ức chế, lửa giận vô duyên vô cớ cứ bùng lên trong lồng ngực, nhìn anh ngồi kia thật không vừa mắt chút nào, rất là đáng đánh, nghĩ tới đó thôi là nắm tay cũng bắt đầu giơ lên.

Lý An Dân cố nén lửa giận, bưng khay định đi lên lầu Diệp Vệ Quân gọi giật cô lại: “Em gái, tới đây ăn đi.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân xoay người, đột nhiên nổi cơn kích động muốn đập cái khay lên mặt anh, cô nghiến răng ken két, do dự một lúc lâu rồi mới bước tới thật nhanh, ngồi phịch xuống ghế sô pha, ngốn từng ngụm từng ngụm sủi cảo cứ như đang ăn cho hả giận. Bỗng nhiên trên cổ cô chợt lạnh, cảm giác bực bội bay biến, thoáng chốc đã trở lại bình thường, trăm ngàn lỗ chân lông trên người như được mở ra, tống sạch mớ lửa giận tích tụ lâu ngày ra bên ngoài.

Cô nhìn xuống, chỉ thấy một mặt dây chuyền bằng vàng treo trước ngực, mặt dây này có hình hai con rùa một lớn một nhỏ, con bé nằm gục trên mình con lớn, con rùa lớn có đầu rồng, dưới chân đạp đồng tiền vàng, cô cầm lên áng chừng một chút, có vẻ khá nặng.

“Cái này gọi là Long quy chiêu tài, có tác dụng giải hung an thần, giờ đã hết giận chưa?” Diệp Vệ Quân hỏi một câu ranh mãnh.

Lý An Dân chợt nhớ tới biểu hiện vô lễ mới nãy, vội vàng bò rạp ra bàn mà xin lỗi: “Anh Vệ Quân, anh là người lớn không chấp trẻ nhỏ, ngàn vạn lần chớ so đo với em, vừa rồi có lẽ là em bị váng đầu rồi, em đối với anh tuyệt đối, tuyệt đối không hề bất mãn gì cả, em xin lỗi!” Lúc này lòng cô đã tĩnh lại, cảm thấy khi trước thật sự là nóng giận rất vô duyên vô cớ, chẳng rõ vì sao lại như vậy nữa?

“Đưa mặt nạ trừ tà cho anh.” Diệp Vệ Quân chìa tay ra trước mặt cô.

Lý An Dân ngoan ngoãn móc ví ra giao nộp cái mặt nạ cho anh, Diệp Vệ Quân nhận lấy rồi bảo: “Đấu khí trong chiếc mặt nạ này quá nặng, rất dễ ảnh hưởng đến tâm tình của người mang nó bên mình, nhẹ thì cáu kỉnh gắt gỏng, nặng thì rất dễ bị hung thần lấn át, không khống chế được e dẫn đến nhiều chuyện không may.”

https://thuviensach.vn

“Lúc trước anh bảo mặt nạ này là đồ tốt mà? Sao bây giờ lại thành đáng sợ như vậy?” Gần đây tâm trạng cô đúng là rất bất thường, hôm ở trong biệt thự cũng thế, dù ông chủ Ngô chẳng phải hạng tốt lành gì cho cam nhưng cơn phẫn nộ đến mất lý trí của cô lúc đó dường như hơi thái quá. Mà không chỉ có tức giận, khi ấy quả thực cô đã căm hận tới độ muốn xả lão ta ra làm tám khúc mới hả, thế thì không khỏi quá mức hung bạo rồi.

“Cái gì cũng vậy, tốt quá hóa dở, vả lại bản thân những thứ đồ liên quan đến thuật phù thủy vốn không có xu hướng thiên về chính hay tà quá rõ rệt, điều này chủ yếu phụ thuộc vào người sử dụng nó.” Diệp Vệ Quân đặt miếng gỗ trước mặt Lý An Dân, hỏi: “Em có biết lai lịch của chiếc mặt nạ trừ tà ra sao hay không?”

“Không phải là để đeo lên mặt lúc làm lễ trừ tà đấy sao? Có điều cái này nhỏ quá, không che hết mặt được… Lẽ nào còn có bí mật gì ẩn giấu bên trong nữa?”

“Lễ trừ tà cũng chia ra thành nhiều loại, có rất nhiều ý nghĩa khác nhau, tấm mặt nạ của em bắt nguồn từ vũ điệu cầu thần của thầy mo – “Bách lệ khu dịch”, nội dung chính của vũ điệu này là toàn bộ quá trình Phương Tướng[10] dẫn dắt mọi người thu phục mười hai loài mãnh thú, sai khiến bọn chúng cắn nuốt ôn dịch.” Diệp Vệ Quân chỉ tay lên mặt nạ, “Sáu mươi sáu gương mặt thần trừ dịch được khắc trên này đại diện cho sáu mươi lăm người trong một trăm hai mươi hai tùy tùng của Phương Tướng, và một vị khác là Đấu đồng tử, chính là con dị thú mà em đã thấy xuất hiện trong biệt thự, hóa thân của Bách lệ. Phương Tướng ghét ác như thù, dùng sức mạnh phẫn nộ ấy mà tiêu trừ ôn dịch quỷ ma. Lửa giận là thứ duy nhất có thể triệu gọi được Đấu đồng tử, nếu không ông chủ Ngô chỉ còn con đường chết mà thôi.”

[10] Phương Tướng: Là thần linh thời thượng cổ, chuyên diệt quỷ ôn dịch cùng các loài sơn quái thủy quái.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân trợn mắt nhìn anh: “Anh kêu em nhìn vào gương là để khiến em tức giận? Anh biết chắc em sẽ tức giận sao? Nói thật… Em thà không thấy đoạn quá khứ đó còn hơn, làm em có cảm giác cứ như mình đang giúp ông chủ Ngô gây ác vậy. Kỳ thực anh có thể nghĩ ra biện pháp khác mà, đâu nhất định phải dựa vào em mới được.”

“Không có em thì không được thật mà. Phải hiểu rõ chân tướng sự việc rồi mới có thể quyết định sau đó nên làm gì, cảnh tượng hiện ra trong gương anh lại không nhìn thấy, phải thông qua em mới biết được. Anh không chuyên về cái này, không có đôi mắt của em thì muốn xong việc cũng khó.” Diệp Vệ Quân thành thật đáp.

Lý An Dân cáu tiết, “Anh lấy em ra làm công cụ sử dụng à? Kết quả để cho ông chủ Ngô đó vẫn sống ngon lành!”

“Trơ mắt nhìn người ta chết trước mặt mình chưa chắc em đã thấy vui, mặt nạ trừ tà lúc ấy đang ở trên người em, cho dù chỉ hơi cảm thấy tức giận thôi cũng sẽ bị nó ảnh hưởng thành như phát cuồng lên, cảm xúc của em trong khoảnh khắc đó chưa chắc đã là thật.”

“Nhưng mặt nạ này chẳng qua do tình cờ mới được tặng, nếu như không có nó thì anh định làm thế nào?”

Diệp Vệ Quân phẩy tay đáp: “Nếu vậy thì cũng đành bó tay bất lực chứ sao, anh chỉ đi xem phong thủy, những thứ khác là tiện tay làm thêm một chút thôi. Hơn nữa vong thú bám trên người ông ta đã hòa làm một thể với vật trấn trạch rồi, nói cho chuẩn ra, tức là ám vào người ông chủ Ngô không phải vong linh thuần túy, mà chính là thần! Em còn nhớ mười hai món đồ nội thất khắc hoa văn thần thú vờn mây kia không? Mười hai con thần thú ấy quả thực là mười hai con mãnh thú mà Phương Tướng đã ra tay thu phục, mà cũng đúng là có người dùng bọn chúng để trấn trạch. Em có biết trấn gì không? Là âm trạch[11] đấy.”

https://thuviensach.vn

[11] Âm trạch: Ý chỉ đất dành cho người chết như lăng mộ, ngược với dương trạch là đất cho người sống ở.

"Âm trạch? Ý anh là mộ huyệt?" Lý An Dân ngẩn người.

"Án theo phong thủy của dương trạch, biệt thự đó không có chỗ nào bất ổn, chỉ có điều trong ngoài quá mức ngay ngắn vuông vức, mà phàm những nơi như vậy đều là nơi tụ lại dương khí, dễ sinh cương khí có tác dụng khử âm trừ tà. Ban đầu anh cũng không để ý cho lắm, mãi khi thấy được mười hai thứ đồ dùng khắc hoa văn thần thú vờn mây mới nghĩ tới… Toàn bộ khu biệt thự của ông chủ Ngô bất luận từ phương diện phong thủy hay hình dáng bên ngoài mà nói đều được bố trí xây dựng theo khuôn mẫu tiêu chuẩn của âm trạch. Bí Hý dưới chân cột trụ thoát xác thành rồng liền nương theo khí bay mất, thứ gọi là trấn trạch chẳng qua chỉ còn một cái vỏ rỗng, mà mười hai loại thú đó… Nói là trấn trạch, chi bằng nói là thú giữ mộ còn chính xác hơn. Vì mười hai con thú đó canh người chết, mà ông chủ Ngô lại chọc giận vong thú, nên rất có thể bị đám giữ mộ này nhận định là kẻ gây nguy hại cho mộ huyệt."

Là dùng ngón trỏ chỉ chỉ lên đầu: "Anh bảo… anh bảo thần kinh ông chủ Ngô có vấn đề gì mà đi biến nhà mình ở thành một nấm mồ như vậy?"

"Biệt thự ấy đúng là của ông chủ Ngô, nhưng người xây dựng và sắp xếp bố cục phong thủy không thể nào là ông ta. Có thể lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, khiến việc làm ăn phát triển lớn đến như vậy, chắc chắn đã làm không ít chuyện mờ ám không sạch sẽ, nên có lẽ là ai đó bị ông ta đắc tội đã âm thầm động tay động chân." Diệp Vệ Quân phân tích rất bình thản.

"Ai lại đi dùng biện pháp vừa phiền phức vừa không bảo đảm như vậy chứ? Thà nghĩ cách gây ra sự cố gì giết phứt ông ta còn hiệu quả hơn."

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chỉ thuận miệng nói ra như vậy, chẳng ngờ qua mấy ngày sau, Pháo Đồng bỗng ghé thăm văn phòng, mang theo một tờ báo trên trang nhất có đăng tin ông chủ Ngô bị đèn trần trong biệt thự đè chết. Ở chính giữa bài viết là bản vẽ sơ đồ biệt thự nhìn từ trên xuống, từ góc độ này mà xem, hoàn toàn giống hệt như một cái quan tài khổng lồ.

Pháo Đồng thậm chí còn mang tới cả mấy tấm ảnh hiện trường, ông chủ Ngô ngồi trên chiếc ghế sô pha đơn hôm nọ, toàn bộ nửa thân trên đều bị đèn trần đè trúng, chỉ còn hai chân đầy máu tươi gác thẳng lên bàn trà, cái bàn trà vuông vắn như một chiếc quan tài nhỏ lật úp.

“Cảnh sát xác định đây là một sự cố ngoài ý muốn, ngoài ra còn tìm được trong tủ bàn trà mấy món đồ chơi hình thù kỳ quái, theo lời cô Tống nói thì đó là đồ ông chủ Ngô sưu tập, có vẻ đáng lưu ý lắm đấy.”

Pháo Đồng lựa vài tấm hình ra thuyết minh, toàn là tiêu bản các loại bộ phận của động vật như nhung hươu, tay gấu, ngà voi…, ngoài ra còn có một bình rượu thuốc ngâm rết. Diệp Vệ Quân ngẫm nghĩ một lúc, cau mày nói: “Nếu án theo bố cục âm trạch mà xem, chỗ đặt bàn trà chính là tim huyệt, vật đặt ở tim huyện rất dễ chiêu gọi địa linh và oán khí, ông chủ Ngô chuyên kinh doanh thuốc từ động vật, sao lại để những thứ hại người như vậy ở bên mình?”

Lý An Dân cũng nghĩ vậy, con người ông chủ Ngô rất thích khoe mẽ, phàm là tranh sơn thủy, tranh chữ hay mấy món đồ đều trưng hết ra ngoài, nếu có đồ sưu tập thì ắt phải bày hết lên tủ tường chứ sao lại lén lút giấu tận dưới tủ bàn trà? Mà cái bàn trà kia vốn đã có hình dáng như quan tài, lại còn đặt vật chết ở trong thì thành quan tài thật một trăm phần trăm rồi. Lý An Dân bị ý nghĩ này của mình dọa cho chết khiếp, vội vàng lắc lắc đầu.

Nếu không phải ông chủ Ngô đặt ở đó, vậy thì là ai? Có thể tự do ra vào biệt thự, lại có quan hệ thân mật gần gũi với ông chủ Ngô, chỉ có duy nhất một người, chính là kẻ đã cung cấp mười hai loại nội thất hoa văn thần thú vờn mây

https://thuviensach.vn

và sắp xếp bố cục phong thủy trong nhà, Tống Ngọc Linh. Nhưng những suy luận này không có cách nào chứng thực, chỉ biết một điều sau khi ông chủ Ngô chết, cả công ty dược liền bị thâu tóm, trở thành một công ty con của một tập đoàn khác, mà Tống Ngọc Linh lại được bổ nhiệm làm Tổng giám đốc của công ty con này. Nghe đâu tập đoàn kia là một tập đoàn gia đình… Chuyện này tới đây coi như kết thúc, không còn có phần tiếp theo.

Diệp Vệ Quân nói quả không sai, khi thực sự nghe tin ông chủ Ngô bất ngờ mất mạng, Lý An Dân thật lòng không tài nào vui vẻ nổi. Câu nói vô tâm ngày trước đã ứng nghiệm, khiến cô thấy rất không thoải mái, như thể người ta chết là do cô nguyền rủa vậy. Bây giờ Lý An Dân đã hiểu vì sao Diệp Vệ Quân luôn đợi đến khi mọi chuyện đâu vào đó rồi mới chịu nói ra suy nghĩ của mình, những thứ chưa chắc mà tùy tiện nói bừa chỉ e tạo thành nghiệp chướng.

Có điều lần này hình như là Diệp Vệ Quân cố tình không nói, cảm giác như anh đã sớm nhìn thấu nguồn cơn, hiểu rõ tám chín phần mười sự việc ngay từ lúc đầu.

“Anh Vệ Quân, từ đầu anh đã biết căn nguyên gây họa không phải do Lô Bách Thuận, nếu tiễn Lô Bách Thuận đi thì ông chủ Ngô còn dễ mất mạng hơn, đúng không?” Lý An Dân âm thầm suy đoán liệu anh có dụng ý này không.

Diệp Vệ Quân cốc đầu cô một cái: “Trong mắt em anh là một kẻ tiểu nhân thâm độc đến vậy sao? Lô Bách Thuận ở lại dương gian quá lâu, đã bị cương khí ăn mòn, chỉ cần chậm trễ một bước nữa thôi thì linh hồn ông lão sẽ tan thành tro bụi.”

“Thì ra anh lo nghĩ cho ông cụ, đúng là người tốt mà…” Lý An Dân hé miệng cười, kể cả anh có thấy ông chủ Ngô chết đến nơi mà không ra tay giúp đỡ, cô cũng không cho rằng hai chữ “thâm độc” này dính dáng gì đến anh.

https://thuviensach.vn

Đối với câu khen vô tâm vô tư này của cô, Diệp Vệ Quân cũng không có ý kiến gì, chỉ móc ra một chiếc phong bì thảy qua: “Cho em đấy, thù lao lần này cũng có phần em.”

Lý An Dân đón lấy rồi mở ra xem, đây không phải là phí “vất vả” ông chủ Ngô cho đó sao? Một xấp cụ Mao thật là dày cầm trên tay cứ như đang cầm một cục gạch, không phải cô không thích tiền, nhưng số tiền này lớn đến mức vượt xa nhu cầu sinh hoạt, cầm trong tay như cầm củ khoai nóng bỏng: “Em không lấy có được không? Người ta đã chết rồi, số tiền này… em nhìn thấy khó chịu lắm.”

Diệp Vệ Quân cũng không cố ép cô, nhận lại rồi nói: “Vậy đi, anh làm giúp em một cái thẻ, số tiền này cùng với thù lao mai mốt anh trả em đều chuyển hết vào trong thẻ, không sợ bẩn tay cũng hết thấy khó chịu chứ?”

“Em không muốn kiếm tiền bằng cách này đâu, hơn nữa thực ra em cũng đâu giúp được gì… Nếu nhận rồi em sẽ cảm thấy rất là… rất là băn khoăn.” Trong suy nghĩ của cô, số tiền này chính là tiền phi nghĩa.

“Không việc gì phải ngại, chạy việc vặt cũng phải có tiền lương chứ, đã trả cho em rồi thì là của em. À đúng rồi, anh trích trong thù lao này ra một khoản trừ vào tiền mua Long quy chiêu tài nhé.” Diệp Vệ Quân móc từ trong ví ra một tờ hóa đơn, vung vẩy trước mặt cô.

Lý An Dân vừa nhìn con số bên trên, thiếu điều muốn ngất ngay tại chỗ: “Ba… Ba ngàn? Mua cái thứ bé tí này á?” Cô hết sức cẩn thận giơ mặt dây chuyền lên trước mắt.

Diệp Vệ Quân đáp rất đương nhiên: “Thứ ấy quý nhất ở chỗ đã được khai quang, giá trị thực tế có thể bảo đảm.”

https://thuviensach.vn

Quả thực là như vậy, từ khi có món Long quy này, Lý An Dân mắt đã không còn phát hỏa rồi, xác suất đi đường nhặt được nhân dân tệ cũng tăng cao – đây mới là quan trọng… Hơn nữa cái mai của Long quy có thể mở ra, bên trong rỗng, có thể bỏ các thứ dùng trừ tà như lá trà hay hạt gạo, thiết kế thật là chu đáo, so với những đồ trang sức khác, giá trị thực dụng của nó phải gọi là cao chót vót.

Diệp Vệ Quân nói dù là vật mang may mắn hay pháp khí cũng tùy theo người sử dụng mà có sự khác biệt, nhất là những thứ có hình thú, nếu rơi vào tay kẻ lòng dạ bất chính thì rất dễ biến thành vật dữ. Các loại thú được tôn làm thần thú phần lớn đều có nguồn gốc không mấy hay ho, thậm chí còn có một bộ phận do mãnh thú thuần hóa mà thành. Yêu ghét của muông thú so với người rõ ràng đơn thuần hơn rất nhiều, mà phàm là tình cảm càng đơn thuần càng dễ trở nên cực đoan, có khi chẳng cần lý do đã sống chết đi theo, hoặc là mất đi bản tính mà trở nên điên cuồng hung bạo.

Lý An Dân càng nghe càng cảm thấy Long quy quý giá đến chết người này đúng là vật nóng phỏng tay, thế là cứ mỗi sáng đều vuốt ve nó ba cái, tối đến lại vuốt ba cái, coi như dùng hành động này để gửi gắm thiện ý vào trong. Thực ra, so với vong thú, Lý An Dân sợ vong người hơn, có lẽ vì trong ấn tượng của cô dã thú hại người đa phần là do tự vệ hoặc do quá đói, mà động cơ khiến người hại người thì nhiều như sao trên trời, muốn đếm cũng không hết được.

Còn nhớ có người đã nói, trên thế giới này chỉ có hai loài động vật không cần bản năng thúc đẩy cũng đi giết hại các sinh linh vô tội khác, một là con người, hai là hà mã, mà khéo làm sao, cả đôi đều là loài ăn tạp…

https://thuviensach.vn

Chương 4

Tiếp tang tặng áo

Sau tiết Bạch lộ[1] khí trời đột nhiên trở lạnh, nhiệt độ mới đó đã hạ xuống tít tắp, hai hôm trước còn mặc áo ngắn tay xuống phố, trời đổ cơn mưa, thế là phải khoác áo bông lên người rồi. Trên gác xép lạnh ghê gớm, Lý An Dân chỉ đem theo một cái chăn bông mỏng dính, không giữ được hơi ấm khiến cô sáng nào cũng tỉnh giấc trong tình trạng gần như đóng băng. Cũng may Diệp Vệ Quân có một cái chăn quân dụng lâu không dùng tới, tuy hơi cũ một chút nhưng chí ít vẫn dùng chống rét được, liền hào phóng tặng cho cô, vậy là lại thêm một lần ân tình nữa.

[1]Tiết Bạch lộ: Một trong hai mươi tư tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên, thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch.

Có một hôm đang ở dưới nhà cho mèo ăn, Lý An Dân nghe hàng xóm nhắc tới khu chợ trong ngõ Tiểu Bách Hoa, bảo là ở đó mới có nhà mở xưởng làm chăn bông thủ công, thợ giỏi tay nghề tốt, giá tiền cũng rẻ hơn so với nơi khác. Cô vừa nghe liền nảy ra một ý, thầm nghĩ cái chăn quân dụng kia đã cũ mèm, sợi bông bên trong khô quắt đến xơ cứng cả rồi, chi bằng đem hai cái chăn mỏng đi ghép lại thành một, cũng đủ qua hết mùa đông này. Cô thuộc trường phái hành động, đã quyết rồi thì chẳng nấn ná chi lâu, sau khi trở lên lầu liền nhanh tay gói ghém hai cái chăn vào trong bọc, hì hục xách đi.

Ngõ Tiểu Bách Hoa nằm ở phía sau đường ngầm, khu buôn bán nằm ngay cạnh miếu Thành hoàng, phần lớn đều là sạp nhỏ chuyên bán đồ cũ và đồ cổ, thoạt nhìn rách rách nát nát. Ngõ hẻm ăn thông vào rất sâu, đường đi lối lại liền thành một mạng lưới, nhìn không thấy tận cùng ở chỗ nào. Hiệu chăn bông nằm lọt thỏm giữa một đống cửa hàng, trong căn phòng bé xíu chỉ chừng mười

https://thuviensach.vn

mét vuông bày một chiếc bàn dài bằng gỗ cùng với cái máy bật bông, đồ đạc nằm la liệt đến mức không có chỗ chen chân, hai cậu thợ trẻ đang đứng ở cạnh bàn bật bông, sợi bông tung bay trước cửa gian hàng.

Lý An Dân hắt xì mấy cái, kêu một tiếng: "Ông chủ ơi!"

Một cụ ông từ trong góc tối đi ra, khoảng chừng năm sáu chục tuổi gì đó, vóc người gầy gò, không cao lắm, thoạt nhìn rất tháo vát, ông cụ xưng họ Trần, làm thợ bật bông đã mấy chục năm, là một nghệ nhân bậc lão làng trong nghề. Ông cụ thấy Lý An Dân ghé cửa hàng còn tỏ ra hết sức kinh ngạc, thời nay các loại chăn rất đa dạng phong phú, chỉ có mỗi cánh già là còn kiên trì dùng chăn bông chống rét, những người trẻ tuổi chịu đem chăn ra tiệm như cô cũng không nhiều.

Lý An Dân gãi gãi đầu, nói: "Cháu không quen đắp chăn nhẹ, đắp lên người phải dày dày nặng nặng một chút mới an tâm."

"Ai cũng nghĩ như cháu thì mối làm ăn của nhà lão đúng là có hi vọng rồi."

Thầy cả Trần xem qua chăn, đề nghị cô cho thêm vào bốn cân sợi bông, vừa đủ làm hai cái chăn một lớn một nhỏ, lớn để đắp, nhỏ thì lót, chứ ghép lại thành một cái có vẻ hơi phí, Lý An Dân nghe cũng thấy hợp lý, liền không phản đối.

Lúc ra khỏi tiệm mới biết cô tới vừa khéo, gặp đúng dịp có phiên chợ đêm, qua hơn bốn giờ một chút các sạp vỉa hè đã liên tục bày hàng ra bán. Mỗi sạp chiếm diện tích không quá ba đến năm thước vuông, nối nhau san sát, hàng hóa chất thành đống trên những tấm vải lót, nào tranh chữ, nào đồ gốm sứ, lọ thuốc hít, sách báo cũ… Có thể nói là thượng vàng hạ cám cái gì cũng có. Lý An Dân vốn không thích lang thang trong mấy khu trung tâm thương mại, nhưng với hàng vỉa hè thì lại khác, thấy vui hơn nhiều. Cô cứ thế đi lòng vòng,

https://thuviensach.vn

thi thoảng dừng lại xem hàng, chẳng hề hay biết trời đã bắt đầu tối sập, mây đen kéo tới cuồn cuộn mịt mù cả trời đất. Những giọt mưa đầu tiên lác đác rơi xuống, giọt nào giọt ấy to bằng hạt đậu rơi lộp bộp trên mặt đất, có lẽ không bao lâu nữa trời sẽ chuyển cơn mưa tầm tã.

Mấy người bán hàng rong vội vàng dọn hàng giải tán, Lý An Dân không mang theo dù, đang do dự xem nên đội mưa chạy về nhà hay kiếm chỗ nào đó tránh mưa. Cô phóng mắt nhìn quanh, bắt gặp ngay ngã rẽ trước mặt có một tiệm vải bèn chạy nhanh lại đó, lòng nghĩ đằng nào cũng phải bật lại bông, tiện đây thay vỏ chăn mới luôn một thể, đã đến chỗ người ta tránh mưa thì cũng nên kiếm lí do chính đáng một chút.

Lúc này sắc trời đã đen kịt lại, đèn đường ở ngay ngã rẽ bị hỏng, cứ chập chờn lúc sáng lúc tối, phát ra tiếng xẹt điện rè rè, gió lớn tạt ngang phố, cuốn theo mưa luồn vào cổ áo, Lý An Dân kéo chặt áo chạy thẳng vào trong tiệm, vừa bước qua ngưỡng cửa dưới chân bỗng hẫng một cái! Cô vội vàng bám chặt vào khung cửa đứng cho vững, thì ra gian phòng này mở âm xuống đất, thấp hơn so với mặt đường chừng ba thước, sau cửa là một dãy bậc thang đi xuống dưới.

Lý An Dân thầm kêu nguy hiểm quá, dò bước theo bậc thang đi thẳng vào trong. Diện tích của cửa tiệm này rất nhỏ, cũng không bài trí gì mấy, sàn nhà láng xi măng, bốn vách tường không tô vôi trát vữa, trên trần treo một cái bóng đèn sợi tóc bám đầy bụi bặm, tỏa ra ánh sáng tù mù mờ mịt. Bên tay trái là một cái quầy kéo suốt tường, trên mặt gỗ xù xì bày đủ loại vải vóc, trên tường cũng treo rất nhiều sản phẩm đã hoàn thành, toàn là kiểu dáng cổ lỗ sĩ không hợp thời.

Trong tiệm chỉ có một bà cụ tóc đã hoa râm, búi tóc bao trong một chiếc lưới trùm màu đen, mặc áo khoác ngắn màu xanh kiểu cũ với hàng khuy vải bắt chéo xuống bên hông. Bà đứng sau quầy, hai tay đặt lên mặt quầy, mười đầu ngón tay thô như củ cải, rõ ràng là đôi tay quen làm việc nặng. Người già

https://thuviensach.vn

bảy tám chục tuổi rồi còn phải cực khổ buôn bán, sao không thấy con cháu gì đến phụ việc thế này? Nhìn tình hình, việc làm ăn của tiệm chắc cũng không khá lắm.

Lý An Dân cứ thấy các bà lớn tuổi sẽ nhớ đến bà nội, sống mũi lại cay cay, lòng nhủ dù chẳng giúp được gì nhiều nhặn, chí ít cũng phải mua hàng cho bà cụ mới được. Nghĩ vậy, cô bèn tiến lại gần, hỏi: “Bà ơi, chỗ bà có vải làm vỏ chăn không ạ?”

“Có đấy, may áo, may vỏ chăn, vải vóc loại nào cũng có.” Bà cụ cười híp mắt trả lời, lúc nói chuyện quai hàm còn nhấp nhô lên xuống như đang nhai gì trong miệng. Bà run rẩy bước tới một chỗ, chỉ vào mấy súc vải mà nói, “Để làm vỏ chăn đấy, mấy kiểu hoa văn này là bán chạy nhất.”

Lý An Dân thấy toàn là vải gấm cả, liếc sang những súc vải khác nếu không phải gấm thì cũng là hàng len dạ tối màu chỉ hợp với người già, bà cụ chắc nghe nhầm vỏ chăn cô nói thành chăn chần bông. Như vậy cũng không hề gì, so với loại vỏ chăn như cái túi, cô vẫn ưa loại được chần bông hơn, lúc ngủ có lăn lộn thế nào cũng không bị dồn chăn xộc xệch, chỉ có lúc tháo ra giặt là hơi phiền phức.

Cô chọn súc vải màu xanh lục có hoa văn mẫu đơn rồi báo kích cỡ, bà cụ cắt xong, gấp lại gọn gàng kèm với một mảnh vải bông trắng làm lót, sau đó khom lưng lấy từ trong tủ ra một tấm vải đen vuông vắn trải lên mặt quầy, đem chỗ vải kia đặt vào, bọc lại thành một gói.

Lý An Dân không hiểu vì sao không dùng túi giấy bóng, nhưng thấy cụ gói ghém tỉ mỉ liền thôi không nói gì nữa. Cơn mưa ngoài trời đã tạnh, Lý An Dân trả tiền cảm ơn, xách bọc vải định đi ra cửa, bà cụ bỗng giật cô lại, năm ngón tay cứng như sắt bấm trên cánh tay cô, bà cụ này tuy lớn tuổi nhưng sức lực không hề yếu chút nào.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân còn đang muốn hỏi có chuyện gì thì bà cụ đã chậm rãi giơ một ngón tay chỉ về phía cửa sau mà bảo: “Đi nhầm, đi nhầm rồi, ra bằng cửa này mới đúng.”

Lý An Dân định bảo mình không thuộc đường ở đây, bà cụ đã lại chui ra khỏi quầy, nắm cổ tay cô dắt tới cửa sau, đến ngưỡng cửa liền nhẹ nhàng đẩy cô ra bên ngoài, che miệng cười: “Từ đây đi thẳng là có thể ra khỏi chỗ này rồi.”

Sau cánh cửa là con ngõ nhỏ hẹp tối tăm, đầu ngõ le lói ánh sáng, có lẽ là đường tắt, Lý An Dân quay đầu định cảm ơn thì bà cụ đã đi vào tiệm từ lúc nào.

Lý An Dân xách bọc vải đen cất bước, mưa đã tạnh nhưng thi thoảng vẫn rơi rớt một hai giọt, hơi đất ngai ngái dậy lên trong không khí. Ngõ nhỏ, chỉ vừa đủ cho ba người đi qua một lúc, hai bên tường đều ướt sũng, Lý An Dân cố đi giữa, tránh cho quần áo khỏi bị dính nước.

Qua hai ngã rẽ thì đường cũng rộng hơn, cứ một chập lại thấy một hai người qua đường mặc áo mưa đạp xe vội vã lướt qua bên cạnh. Con ngõ này không chia nhánh, nhưng lại đặc biệt quanh co dài dằng dặc, càng đi càng thấy đông người, có lẽ cách đường cái không xa, Lý An Dân rảo bước cho mau, ngờ đâu vừa ra khỏi ngõ liền trợn tròn hai mắt, sao lại là chỗ toàn bùn đất lầy lội thế này?

Vừa lúc ấy có một cô gái đi ngang qua, cô vội vàng tiến tới hỏi đường, cô gái kia mặc áo mưa màu xanh xám, vành mũ sụp quá mắt, che khuất hết nửa khuôn mặt, nghe Lý An Dân hỏi xong liền nhếch miệng cười tươi, khẽ nói: “Không xa lắm, ở đằng trước rồi, để tôi dẫn cô đi.”

Lý An Dân mừng như bắt được vàng, luôn miệng cảm ơn, bám sát theo cô gái kia mà đi, cảm giác chân giẫm lên mặt đất dinh dính nhão nhoét, dù có cẩn

https://thuviensach.vn

thận đến mức nào mỗi lần nhấc chân hạ chân cũng sẽ bắn lên một mớ bùn đất. Ống quần Lý An Dân ướt nhẹp, dính sát vào chân lành lạnh rất khó chịu, cô khom lưng xắn ống quần lên hai lai, chỉ một chốc như vậy mà cô gái kia đã vượt lên một quãng xa, Lý An Dân vội vàng đuổi theo, tiếng đế giày giẫm lên bùn lép nhép nghe đặc biệt vang vọng giữa chốn hoang vu yên ắng này.

Yên ắng như tờ… Rõ ràng xung quanh thi thoảng vẫn có người qua lại, cớ sao chỉ nghe thấy mỗi tiếng bước chân của cô? Cô gái đằng trước đi nhanh như vậy, thế mà lại không phát ra một chút tiếng động nào, thật vô lý! Lý An Dân nhìn kỹ lại, mặc dù hai chân cô ta đạp trên mặt đất nhưng không hề lún xuống bùn, lúc nhấc lên thậm chí còn không có nửa giọt nước bẩn bắn theo, cứ như thể chân cô ta căn bản không chạm đất.

Những người qua đường kia cũng thế, lặng lẽ cúi đầu đi qua đi lại, lui tới vội vàng nhưng hoàn toàn không có tiếng bước chân. Lý An Dân phát hiện mặt họ rất trắng, là màu trắng xanh nhợt nhạt không chút sắc máu, những người đi cùng hướng với cô trong tay ai cũng xách theo một bọc màu đen, ngoài ra còn có một người đạp xe ba gác, trên xe trùm vải đen kín mít.

Lý An Dân hồn thân lạnh ngắt, hơi lạnh chạy dọc sống lưng rét tiếng cả người, rốt cuộc cô đi tới chỗ nào vậy? Giờ phải làm sao đây? Tiếp tục đi ư? Chắc chắn không được rồi! Phải nhân lúc còn chưa đi xa mà vòng ngược trở lại thật mau!

Vừa mới quay gót, cổ tay tức khắc đã bị xiết chặt, cô gái kia mới rồi còn ở cách xa hơn mười bước chân, không biết từ lúc nào đã xông tới ngay trước mắt, khóe miệng toét rộng, để lộ hai hàm răng vàng khè, Lý An Dân ngửi được từ miệng cô ta bốc ra mùi xú uế, cả người cứng đơ từ đầu cho tới chân.

Cô ta nghiêng đầu nở nụ cười ma quái, âm u nhấn từng chữ một: “Sắp tới nơi rồi.” Vừa nói vừa chậm rãi xoay người.

https://thuviensach.vn

Tư thế xoay người của cô ta đáng sợ vô cùng – thân thể không hề nhúc nhích, mà cái đầu thì quay ngược một trăm tám mươi độ ra sau một cái rụp, sau đó thì hai chân mới di chuyển, xoay thân mình theo! Cái trò này người bình thường chẳng thể nào làm được, mà không, đến người bất bình thường cũng không làm nổi!

Cô gái ấy lôi cô bước như bay về phía trước, lực tay mạnh phi thường, năm ngón tay cứ như gọng kìm thép kẹp chặt cổ tay cô, Lý An Dân có giãy dụa thế nào cũng chẳng tài nào thoát ra nổi. Không xa ngay trước mặt là một con sông nhỏ, cứ đi kiểu này nhất định là cắm đầu xuống sông luôn, không phải cô gái này định dìm cô chết đuối đấy chứ?

Lý An Dân liều mạng vùng vẫy về phía sau, la lớn: “Buông ra!”

Cô gái dừng bước, đầu đưa qua đưa lại, lắc mạnh đến mức khiến cái đầu như muốn rụng xuống đất, mỗi lần lắc lư là ở cổ lại vang lên mấy tiếng, “răng rắc”, “rôm rốp”, Lý An Dân nghe mà rợn cả người, lại thấy cô ả quay phắt đầu lại, giọng nói rét căm căm: “Đừng sốt ruột, sắp tới nơi rồi.” Cái mũ áo mưa theo động tác xoay đầu mà tuột xuống, để lộ cả khuôn mặt, cô gái này không hề có mắt, trên gương mặt trắng bệch chỉ có mỗi cái hai lỗ máu đỏ lòm.

Lý An Dân hít mạnh một hơi, chỉ hận không thể ngất luôn tại chỗ, vì cô tin chắc nếu mình có hôn mê, con ma nữ này cũng sẽ kiên trì kéo cô đi tiếp. Lý An Dân lại nghĩ cô ta vẫn nói chuyện được, may ra có thể thương lượng tìm đường sống, liền vội vàng khúm núm nài nỉ: “Chị ơi, em còn có việc chưa làm xong, không thể đi theo chị được, chị rủ lòng thương tha cho em với.”

“Đừng sốt ruột, sắp tới nơi rồi.” Ma nữ kia vẫn một câu nói y như cũ, quả thật là ông nói gà bà nói vịt, cô ta thực sự nghe không hiểu hay là đã quyết tâm kéo cô theo làm bạn?

https://thuviensach.vn

Mắt thấy bờ sông đã ngay trước mặt, Lý An Dân hãm chân không được, trong đầu hiện vù lên ba chữ - chết chắc rồi! Ngay lúc cô định thôi giãy giụa, chuẩn bị dồn sức tương cho cô ả một đấm vào thời khắc mấu chốt nhất thì sau lưng bỗng vang lên tiếng nẹt pô xe máy đinh tai nhức óc, ánh đèn pha sáng rực rọi tới, ma nữ thét một tiếng "Oác" chói tai, thu hồi nanh vuốt mà cong mông bỏ trốn, chạy đến bờ sông liền mất tăm hình bóng.

Diệp Vệ Quân chạy xe tới trước mặt cô rồi dừng lại, vỗ vỗ yên, lớn tiếng ra lệnh: "Lên mau!"

Lý An Dân không chút do dự nhảy vọt lên yên xe, nhào tới ôm chặt hông anh, vị cứu tinh đã tới, cô yên tâm được rồi. Thân hình Diệp Vệ Quân thoáng cứng đờ, anh khẽ thở dài, không nói một lời, nổ máy lao thẳng một đường như phong ba bão táp.

Vừa về tới nhà Lý An Dân đã không chịu nổi phải chạy ngay đi tắm, đáng tiếc bất kể kì thế nào, cọ ra sao, mùi hôi thối trong mũi vẫn không chịu tan đi hết. Tắm rửa xong xuôi đi ra ngoài, cô liền thấy Diệp Vệ Quân đang nấu mì dưới bếp, tay trái cầm bát tay phải nâng đũa, thân hình cao ráo đứng trước bệ bếp lẫn trong màn hơi nóng, khiến người nhìn thấy ấm áp trong lòng.

Lý An Dân liền tới phụ một tay, nhân tiện hỏi: "Anh Vệ Quân, sao anh lại tới chỗ đó?"

"Tới tìm em chứ sao, muộn thế còn chưa về nhà, anh có thể không lo lắng được ư? Điện thoại cho em thì không ai bắt máy." Diệp Vệ Quân đưa cho cô đôi đũa, rót thêm non nửa bát nước vào trong.

Lý An Dân quấy mì, gãi đầu gãi tai đáp: "Em quên mang di động." Có điều cũng may là không mang theo, chứ giữa lúc sống chết treo đầu sợi tóc như vậy ai còn hơi đâu mà nghe điện thoại? Chỉ e đến lúc mở miệng nói được thì người cũng vào trong nước luôn rồi, đến lúc đó ông anh này lại phải nhọc công

https://thuviensach.vn

lặn xuống sông mò người, mà không biết lúc được vớt lên thì còn sống hay đã chết? Vừa nghĩ thôi đã thấy hãi rồi.

Ăn mì đen nóng hổi xong, dạ dày được thỏa mãn, Lý An Dân mới vỗ bụng dựa vào sô pha, Diệp Vệ Quân mở bọc vải đen lên trên bàn trà ra, buồn bực hỏi: “Tiểu thư à, em mua cái này để làm gì vậy?”

“Bọc chăn ấy, hôm nay em đi bật lại hai cái chăn bông.” Lý An Dân thấy tấm vải này màu sắc có vẻ tươi quá, khi nãy trong ánh đèn vàng nhìn không đến nỗi, giờ mở ra coi lại dưới bóng đèn huỳnh quang nhìn sao cũng thấy chói mắt.

Diệp Vệ Quân dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía cô: “Đây là vải dùng làm chăn liệm, chăn cho người chết, em muốn lấy nó đắp lên người sao?”

Lý An Dân ngớ người, cô mua vải làm chăn liệm lúc nào cơ chứ? Nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được! Hôm sau tan học, Diệp Vệ Quân cùng cô đi lấy chăn bông, đến khúc quanh nọ, tiệm vải vẫn còn nguyên đó, nhưng đã biến thành tiệm bán vải liệm rồi. Không ngờ lại chạy vào tiệm bán vải liệm mua vỏ chăn! Vì cớ gì hôm qua lại không chịu nhìn kỹ bảng hiệu đằng trước một chút cơ chứ? Hơn nữa trước cửa tiệm còn treo một dải băng tang, chẳng biết cô bị cái gì làm mờ mắt nên mới không để ý thấy.

Đến nay nhìn lại, cách bài trí trong tiệm không khác là mấy so với hôm qua, chủ tiệm vẫn là bà cụ ấy, nhưng bà ta nói chưa bao giờ gặp Lý An Dân, cũng không hề nhớ có bán vải cho cô, vì thế đương nhiên không chịu nhận lại hàng, khi đó trả tiền lấy vải cả một mẩu biên lai cũng không có, Lý An Dân chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

Diệp Vệ Quân đưa cô đến quán trà gần đó dùng bữa tối, chọn một cái bàn gần cửa sổ, từ góc này có thể trông ra ngoài phố, quan sát được tình hình ở đầu ngõ, lúc này có không ít sạp hàng đã bắt đầu thu dọn.

https://thuviensach.vn

Ở quán trà này phải trả tiền trước rồi mới có đồ ăn, Diệp Vệ Quân gọi đại mấy món ăn vặt, đặt tiền lên khay đưa lên, bà thím thu tiền cầm từng tờ tiền giấy lên mũi ngửi ngửi, thả mấy đồng xu vào trong chén trà xong mới chịu đi.

Lý An Dân thắc mắc đây là sợ người ta mắc bệnh truyền nhiễm hay sao vậy? Lại có kiểu tiếp khách như thế ư? Diệp Vệ Quân nhấp một ngụm trà, bảo: "Dân buôn bán quanh đây đều dùng cách này để phân biệt tiền thật tiền giả."

Lý An Dân ngạc nhiên: "Thật đúng là chưa bao giờ nghe qua biện pháp phân biệt tiền giả này, sao không dùng tay vuốt nhỉ? Nếu cách ấy không xong thì cứ mua một cái máy kiểm tra là được chứ gì."

"Tiền xu bỏ vào nước, nếu chìm xuống đáy thì không sao, còn nổi lên trên chắc chắn là làm bằng sáp, còn tiền giấy nếu có mùi thối hay bị ố vàng cũng không phải tiền thật, đến lúc rạng sáng thì tám chín phần mười sẽ biến thành tiền âm phủ, đây là trò đùa của quỷ ma, dù có kiểm tra thế nào cũng không phát hiện ra."

Diệp Vệ Quân lại nói miếu Thành hoàng ở phía đối diện ban đầu nguyên là lầu Trừng Uy, xây dựng vào thời Minh Thành Tổ, vốn được dùng để trừng trị quan lại địa phương chuyên sách nhiễu dân chúng, thế nhưng sau này lại trở thành nơi Đông xưởng giam giữ hãm hại trung thần. Sau khi triều Minh bị diệt vong, lầu Trừng Uy bị dỡ bỏ, sửa sang lại thành một cái chợ, việc buôn bán đặc biệt hưng thịnh lúc về đêm, phần lớn là bán đồ cũ đồ cổ. Thường người ta ban ngày không dám chường mặt ra mua đồ cũ, bán đồ cổ vì sợ thiên hạ bảo là nhà cửa sắp chẳng còn gì, bèn phải nhân lúc tối lửa tắt đèn đi mua bán trao đổi, anh không thấy tôi mà tôi cũng chẳng biết anh, đôi bên đều giữ được chút thể diện.

Nhưng chẳng bao lâu sau liền xảy ra vấn đề, rất nhiều người bán rong đến khi hừng sáng thu dọn hàng hóa xong xuôi mới phát hiện trong đống tiền thu

https://thuviensach.vn

được có lẫn cả tiền âm phủ, tiền bằng sáp. Mọi người cứ nghĩ có kẻ gian trộn tiền giả vào tiền thật đi mua hàng, liền cẩn thận hơn, cứ hễ thu tiền là phải soi đèn xem tỉ mỉ, không ngờ vẫn vô dụng, đồng tiền tưởng là thật đến không thể thật hơn tới sáng ra lại thay hình đổi dạng! Khi đó, mới ngờ rằng có lẽ là do oán khí còn sót lại trong lầu Trừng Uy quá nặng.

Dân bán hàng rong khi ấy bèn góp tiền mời thuật sĩ đến làm phép, vị thuật sĩ ấy dạo một vòng quanh chợ, bảo chỗ này là nơi âm dương giao hòa, các anh chị em ở bên kia cũng muốn đi mua sắm, tiền con cháu đốt cho tỏ lòng hiếu kính rất nhiều, dùng mãi không hết, ngày lễ ngày tết lại tranh thủ ra đây mua ít tranh chữ cổ, ai ít tiền thì cũng kiếm được vài món hạ giá. Nhưng vong này không bắt được, nếu cứ cố bắt sẽ gặp nguy, phạm vào phép tắc của cõi âm, tất bị giảm thọ, vị thuật sĩ đề nghị mọi người xây một ngôi miếu Thành hoàng phù hộ bình an, còn như ma quỷ vong hồn gì đó dạo phố mua đồ thì cũng chẳng có gì to tát, vì họ đâu thể làm hại người được.

Mãi cho tới bây giờ, mấy người bán hàng rong khi bày hàng ra bán phải chuẩn bị riêng hai loại mặt hàng, một bán cho người, là đồ thật, một còn lại để bán cho vong hồn, là đồ vàng mã.

Quán trà nhỏ cũng giữ khuôn phép kinh doanh một cho người, một cho vong y như vậy, nếu như nhận được tiền giả thì tất nhiên đồ ăn đưa ra cũng chẳng phải thật, trong quán quanh năm suốt tháng đều có sẵn đồ cúng bằng sáp, chỉ cần thắp ba nén nhang là chiêu đãi xong mấy "người anh em" này rồi.

Lý An Dân đoán chừng mấy thứ đồ cúng kia cho tới bây giờ còn chưa dùng lần nào, trong quán gặp ma thì còn làm ăn buôn bán thế nào? Cứ thử nghĩ mọi người đang dùng cơm, quay qua bàn bên cạnh liền thấy khói nhang bay nghi ngút, nhìn vào không hoảng mới lạ, xây miếu cũng tốt, giữ kiểu vững dạ mà thôi. Giống như đêm qua tự nhiên có cái mặt với hai lỗ máu hiện ra ngay trước mặt xem, thử hỏi lúc đó còn ai bình tĩnh mà bán với buôn được nữa? Vừa

https://thuviensach.vn

nhớ lại đã thấy gai cả người, nếu không có Diệp Vệ Quân kịp thời đến cứu, giờ cô đã thành xác chết trôi rồi.

Diệp Vệ Quân bảo chỉ là tin đồn, không phát biểu ý kiến chủ quan nào, ngồi trong quán trà mãi đến lúc trăng treo gió nổi, ánh đèn phía đối diện được thắp lên, anh mới chỉ qua mà hỏi: “Chợ đêm mở rồi, theo anh đi xem một vòng chứ?”

Giả sử anh hỏi có muốn đi chơi chợ hay không, Lý An Dân nhất quyết sẽ đòi đi thẳng về nhà, nhưng anh lại bảo theo anh không, Lý An Dân còn có thể nói không được sao? Vậy là mỗi người ôm một cái chăn bông, lấy khổ làm vui cùng nhau dạo chợ đêm.

Tiếng là đi xem hàng, nhưng thực chất chẳng khác nào cưỡi ngựa xem hoa, một quầy cũng không ghé, một bước cũng không dừng, mắt chỉ lướt qua một cái rồi thôi. Lý An Dân thấy anh thậm chí chẳng thèm quay ngang quay ngửa nhìn ngược xuôi gì, thẳng đến khúc quanh chỗ tiệm vải liệm mới ngưng lại.

Hôm qua vì mải trú mưa mà không để ý gì cả, đến bây giờ đứng trước ngõ nhỏ này liền dễ dàng nhận ra sự khác biệt, chợ đêm đằng kia náo nhiệt vô cùng, thế nhưng trong ngõ lại tối om om, một bên là tường gạch xám trắng loang lổ, một bên là dãy cửa tiệm nằm âm xuống đất, cả thảy chỉ thấy hai ba nhà thắp đèn, mấy hộ khác đều đóng cửa cả rồi.

Trong ngõ không có đèn đường, ánh đèn từ đầu ngõ chỉ hắt tới soi sáng một quãng ngắn, khiến những chỗ ánh sáng không rọi tới toát lên một vẻ u ám rất nặng nề, rõ ràng là con ngõ cụt, thế mà từ trong lại thổi ra từng cơn từng cơn gió lạnh, cuốn theo một mùi ẩm thấp mốc meo, quét qua người liền phát nhớp.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói: “Đây chính là điểm âm dương giao hòa trong lời đồn nhắc đến, dân cư buôn bán xung quanh cũng từng chứng kiến hiện tượng ‘âm binh qua đường’ – tất nhiên cũng chỉ là tin đồn.”

Lúc anh nói chuyện, Lý An Dân nhìn thấy một bóng người bước ra từ trong bóng tối, là một gã thanh niên tóc dài vận áo vải xanh và quần lính.

Bộ dạng quê một cục này quen mắt quá đi, hình như đã thấy ở đâu rồi… Nhớ lại lúc mới tới trấn này, hình như chính là một trong đám ba tên giật túi xách đây mà, nhưng khi đó không phải chỉ là ảo giác ư? Nếu thứ mà cô thấy được là cảnh tượng từng xảy ra trong quá khứ, vậy việc gã này tồn tại thật cũng chẳng có gì là lạ.

Gã tóc dài cúi đầu từng bước tiến vào trong tiệm vải liệm cách đó không xa, Diệp Vệ Quân nói: “Đi, vào xem một chút.” Rồi kéo Lý An Dân nối bước vào trong tiệm.

Ngoại trừ gã tóc dài, trong tiệm còn có hai người khách một nam một nữ, ba người xếp ngay hàng thẳng lối trước quầy, bà cụ vẫn giữ nụ cười híp cả mắt hệt như tối hôm qua mà chào đón khách hàng. Diệp Vệ Quân đưa tay ra dấu “Suỵt!” với Lý An Dân, dắt cô ra đứng cuối hàng, Lý An Dân ngửi thấy một mùi vừa hôi tanh vừa chua lòm từ trên người gã tóc dài, cô lùi ra sau nửa bước, hướng mắt nhìn xuống một cái… Lúc này mùi chua càng bốc lên nồng nặc, chẳng hiểu cánh tay của gã bị sao nữa! Cả cánh tay thối rữa chảy mủ, trên mớ thịt thối đến nhão nhoét ấy mọc đầy bướu lớn bướu nhỏ, mủ vàng không ngừng rỉ ra từ khe thịt mà nhỏ giọt xuống mặt đất.

Lý An Dân hít mạnh một hơi, lại bị Diệp Vệ Quân ở sau đưa tay lên bịt miệng, cô nhắm mắt hít thở sâu vài cái, nuốt ngược cơn buồn nôn vào trong, ngoài mặt khẽ gật đầu, tỏ ý mình có thể nhịn được, Diệp Vệ Quân lúc này mới buông tay.

https://thuviensach.vn

Vị khách nam đầu hàng xách theo một cái bọc đen đi ra ngoài bằng cửa sau, người khách nữ kia còn đang chọn vải, bộ dạng như chưa quyết định được là sẽ chọn thứ nào, bà cụ nhỏ nhẹ nói: “Kiểu dáng này hôm qua đã bị người khác mua rồi, cô đành chọn loại khác đi vậy.”

Người khách nữ thở dài một hơi, bà cụ lại bảo: “Hay là cô ra thương lượng với cô gái kia kìa.” Vừa nói vừa chỉ một ngón tay qua, “Là cô gái cuối hàng đó, cô thử hỏi xem cô ta có muốn tặng chăn cho cô hay không.”

Lý An Dân trượt chân một cái, suýt nữa ngã nhào, cái ngón tay như củ cải kia đang chỉ về phía cô! Người khách nữ chậm rãi quay đầu sang, lại là cái tư thế xoay người kinh hoàng kia, trước hết đầu quay ngược ra đằng sau, tiếp theo mới đến cơ thể, trên gương mặt trắng tái còn có hai lỗ máu to đùng, không phải là con ma nữ tối qua đi chung một đường đó sao? Có điều hôm nay ả ta không mặc áo mưa, liếc mắt nhìn thoáng qua liền thấy được vết thương nơi cổ, là do bị hung khí bén ngọt cắt qua nhưng không chém đứt hẳn mà để lại một lớp da. Mỗi lúc cô ta chuyển động, cái đầu lại lắc lư qua hai bên, “Ra…ăăắccc!!!” một tiếng, đầu cô ả rớt ngược ra sau cổ, nơi vết chém máu thịt lẫn lộn, thậm chí còn lờ mờ thấy được xương cổ trắng nhởn. Ả ma nữ vươn tay đặt đầu về chỗ cũ, đi thẳng tới trước mặt Lý An Dân, cô ả hiển nhiên không nhận ra Lý An Dân, chỉ nói mấy chữ hết sức ngắn gọn: “Chăn… chăn… của tôi…”

Lý An Dân dán chặt vào người Diệp Vệ Quân, sợ đến mức không dám thở mạnh, Diệp Vệ Quân mở bọc vải đen ra, để lộ tấm chăn xanh lục hoa văn mẫu đơn, ma nữ liền với tay vuốt ve mặt vải mấy lượt, sau đó đặt hai tờ tiền giấy lên trên vải, Diệp Vệ Quân nhỏ giọng nói: “Yên tâm, hai ngày nữa đến lấy là được.”

Ma nữ dường như rất vừa ý, cái miệng toét rộng nở một nụ cười kinh dị, cũng không cầm vải mà lắc lư đầu đi ra cửa sau.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo là đến phiên gã tóc dài, bà cụ bê một xấp vải bố màu vàng bọc lại cho gã, nói: “Lúc còn sống anh cướp giật tiền bạc của người ta, sau khi chết còn không biết hối cải, cho dù có đưa ra nhiều tiền hơn nữa, tôi cũng không dám bán vải thượng hạng cho anh.” Gã tóc dài dùng cánh tay nát nhừ xách lấy cái bọc rồi vội vàng rời đi.

Đợi đến khi “khách hàng” đi hết, bà cụ mới quay sang Lý An Dân, cất tiếng chào thân thiện: “Lại gặp nữa rồi.”

Lý An Dân tới trước quầy nhìn bà cụ chăm chăm, hồi sau mới ngơ ngác hỏi: “Không phải ban ngày bà nói không nhớ nổi cháu sao? Vì cớ gì bây giờ lại nhận ra rồi?”

Bà cụ tháo tấm lưới trùm búi tóc xuống lau khóe miệng, nhìn Diệp Vệ Quân mà nói: “Bà lão tôi đây không tiện nói ra, hay là để vị tiên sinh này kể lại cho cô biết đi ha, anh ta…” Nói đến đây, bà cụ thoáng ngưng lại cười khẽ hai tiếng, rồi bảo tiếp: “Thầy phong thủy đối với chúng tôi cũng hiểu rõ ít nhiều.”

Diệp Vệ Quân thoáng nhìn bà cụ một cái, quay sang nói với Lý An Dân: “Bà cụ làm chấp sự cõi âm, bình thường không có gì khác biệt với người thường, chỉ những lúc cần thiết mới phải làm việc cho Âm phủ, chính là Tẩu Vô Thường mà người ta vẫn nói. Công việc này thường do một phụ nữ âm khí nặng đảm đương, bản thân là hồn sống nên không sợ dương khí, vừa có thể ở trên dương thế lại không làm hại đến quỷ hồn, nhân gian vẫn chia ra có Tam cô Lục bà[2],Tẩu Vô Thường cũng đặt ra các chức Tam cô Lục bà, bà cụ là Tiếp tang bà trong Lục bà, không lâu nữa là đến tới tết Hàn y[3], bà cụ chịu trách nhiệm mua bán phân phát quần áo chăn gối cho cô hồn dã quỷ không có thân nhân cúng tế trước ngày lễ, vong hồn cầm vải xong những ngày lễ tết không được lang thang, đây là để nhằm tránh tình trạng giật cô hồn.”

[2]Tam cô Lục bà: Tên chỉ phụ nữ làm một số nghề trong xã hội xưa, ba loại cô là ni cô, đạo cô, quái cô tức người bói quẻ; sáu loại bà là bà buôn người, bà mối, bà phù thủy, bà chủ chứa, bà bán thuốc,

https://thuviensach.vn

bà đỡ.

[3]Tết Hàn y: Cùng với tết Thanh minh và Rằm tháng Bảy là ba ngày lễ lớn dành cho người âm, trong ngày này người Trung Quốc có tục đốt áo cho tổ tiên, diễn ra vào mùng Một tháng Mười âm lịch.

"Tiên sinh quả nhiên là người hiểu chuyện, lão đây làm chấp sự khi chiều xuống, ban ngày thì không nhớ gì cả, họa từ miệng mà ra, một câu đã nói không thể bảo thu là thu lại được, chuyện gì cũng ôm trong lòng chẳng bằng làm một việc liền quên một việc." Bà cụ chậm rãi ngồi xuống ghế, tiếp tục dùng khăn tay lau lau miệng.

Ánh mắt Diệp Vệ Quân chợt lóe, trầm giọng hỏi: "Bà đã làm chấp sự địa ngục, vì sao tối qua lại đẩy cô ấy vào lối Vô Thường?"

"Anh chớ trách bà lão này, trước đây cũng từng có chuyện vong mới chết nương nhờ người sống đốt quần áo lo phần mộ giùm, cô bé này một mình đến mua vải liệm, lão thấy cô ấy âm hỏa quá thịnh, cứ đinh ninh rằng có vong theo, thế nên mới tốt bụng chỉ cho cô ấy một con đường sáng."

Lý An Dân thầm nhủ: Nhìn nhầm tiệm đúng là lỗi của cô, nhưng một người còn sống khỏe mạnh sờ sờ ra đó không dưng bị hiểu lầm thành vong thì thật quá đáng, ừm, công nhận lúc tối trời mà chạy vào tiệm bán vải liệm mua vỏ chăn nếu không phải bị điên thì là do vong ám thân, cũng khó trách bà cụ hiểu nhầm.

"Bà ơi, chuyện này cũng là lỗi của cháu, nhưng sau này nhỡ may có người lơ mơ như gà con giống cháu thì sao, có gì bà cũng nên quan sát cẩn thận một chút, kẻo người ta giữa đường bị vong hại thì biết làm thế nào?"

https://thuviensach.vn

Tiếp tang bà cười nói: “Có ông Thành hoàng trấn giữ ở đây, ma quỷ nào dám càn rỡ kia chứ.”

Lý An Dân nhịn không được mới kể chuyện con ma nữ vừa mới bỏ đi kia đã từng muốn kéo cô nhảy sông tự sát đấy, Tiếp tang bà lại bảo cô ta chỉ muốn chỉ đường mà thôi, đã nhận lầm người sống thành đồng loại rồi, sông ấy không sâu, dù cô có bị kéo xuống thật thì cũng không chết.

Lý An Dân lại nghĩ lỡ như con sông đó sâu thì sao? Nhảy xuống không phải là tiêu luôn à? Nhưng mấy lời này cô chỉ dám để ở trong bụng chứ không nói ra, vì Tiếp tang bà đang nói tối qua ma nữ kia vốn đã nhận xong chăn đang trên đường về, bị đèn xe của Diệp Vệ Quân rọi giật bắn cả mình, lúc bỏ chạy đánh rơi luôn cả bọc vải, thế là bèn phải quay lại đây mua lần nữa. Mấy con ma không được trọn vẹn ba hồn bảy vía giống như cô ta rất sợ bị dương khí ăn mòn, càng ở lâu trên mặt đất thì hồn phách càng bị mài mòn nhiều hơn, nhẹ thì không cách nào hóa hình, nghiêm trọng hơn thì thậm chí hồn phi phách tán.

Những lời này khiến Lý An Dân cảm thấy tội lỗi chồng chất, cảm giác như tất cả đều là lỗi của cô, lại nhớ đến vụ ông chủ Ngô, Diệp Vệ Quân vì không muốn Lô Bách Thuận hóa thành tro bụi nên dù có hiểm nguy cách mấy vẫn cố dẫn đường cho vong trở lại, xem ra vong hồn quả nhiên yếu ớt. Nhưng dù ma nữ kia có yếu ớt thế nào, lực tay của cô ta vẫn mạnh đến mức người thường không cách nào chống cự, có thể thấy được phần lớn những người gặp ma đều bị rơi vào thế yếu, tốt nhất không nên mạo phạm đến bọn họ thì hơn.

Ngày đầu tiên của tiết Hàn y tháng Mười rơi vào đúng Chủ Nhật, trên trấn tiến hành tập tục cúng đốt quần áo ở ngôi miếu Bạch Phục ngoài cửa trấn, đa số mọi người đều tập trung đến đó đốt tiền

https://thuviensach.vn

cúng áo. Diệp Vệ Quân không đi miếu Bạch Phục, mới sáng sớm đã chở Lý An Dân từ bãi ruộng hoang ở sau văn phòng chạy thẳng ra ngoài trấn, đến khu mồ hoang sau núi mới dừng xe.

Lý An Dân nhận thấy cảnh sắc nơi này hết sức quen thuộc, phía Tây khu mộ hoang là một khúc sông nhỏ, xa xa là một sườn dốc đất, đây không phải chính là chỗ ma nữ dắt cô đến sao? Từ nơi này đi về phía đường ngầm thì đúng là một đường thẳng tắp, cứ đi liền tới, xem ra Tiếp tang bà nói đây là đường tắt quả không sai.

Hai người đốt quần áo ở bờ sông, Diệp Vệ Quân lấy gạo rải thành một vòng tròn, lại đốt quần áo và tiền âm phủ ở trong đó, bên ngoài vòng cũng đốt thêm một ít tiền và quần áo vàng mã, Lý An Dân thắc mắc: “Sao phải làm vậy ạ?”

Diệp Vệ Quân mỉm miệng cười: “Đốt ở ngoài vòng tròn là cúng cô hồn, để bọn họ không tới tranh giật, Tiếp tang bà nói bữa nay cấm ma quỷ lang thang ra khỏi mộ, nhưng ai mà biết được? Cẩn tắc vô áy náy mà, cứ đề phòng một chút vẫn hơn.”

Đến khi quần áo giấy tiền đốt xong sạch sẽ rồi, Diệp Vệ Quân muốn chạy xe về nhà, Lý An Dân bỗng kéo anh lại: “Có thể chở em tới chỗ này được không? Không xa lắm đâu.”

Diệp Vệ Quân nhíu nhíu mày, cũng không hỏi chỗ nào mà chở cô chạy thẳng đến gò đất chôn chú mèo Mây đen, Mây đen là ân nhân cứu mạng của Lý An Dân, tất nhiên vào ngày lễ thế này cũng không quên được nó.

Sau khi đến nơi cô ngạc nhiên phát hiện gò đất vốn chỉ cắm mỗi một cành liễu, nhưng không biết từ lúc nào đã được người ta dùng gạch xây lên một gian miếu thờ nho nhỏ, theo trực giác Lý An Dân

https://thuviensach.vn

quay sang nhìn Diệp Vệ Quân: “Là anh làm à?” Thật ra chẳng cần phải hỏi, ngoại trừ anh cũng không còn ai làm những chuyện như vậy, hóa ra lại là người mặt ngoài lạnh lùng nhưng trái tim ấm áp, nếu không cũng sẽ không thường xuyên cho nó ăn mấy miếng khô bò ngâm nở.

Lý An Dân chợt xúc động muốn nhào tới ôm anh, nhìn anh ngồi xổm xuống đất nhổ cỏ dại, ngẫm nghĩ một hồi lại thôi, anh chàng này… Có đôi lúc rất thẹn thùng, nhiệt tình quá có thể sẽ khiến anh cảm thấy lúng túng.

Lý An Dân ngồi xuống theo anh, trên mặt nở một nụ cười lấy lòng, tiếc là không có cái đuôi dài như mèo, bằng không chắc chắn sẽ ngoe nguẩy mấy cái để tỏ ý quấn quýt, Diệp Vệ Quân cúi đầu nghiêng mắt nhìn cô, trên mặt không tỏ ý gì cả, nhưng ánh mắt thì lại chớp mấy cái, Lý An Dân xem như đây chính là biểu hiện ngại ngùng của người làm việc tốt lại không muốn ai biết. Cô cười khúc khích móc ra một cái phong bì từ trong túi, bên trong có một cái chăn bông làm bằng giấy ngũ sắc và một con cá giấy, cô bắt chước cách làm khi nãy của Diệp Vệ Quân, dùng gạo rắc một vòng quanh miếu thờ, trong vòng thì đốt phong bì, bên ngoài lại đốt một ít vàng mã linh tinh, thầm nghĩ chắc hẳn là chẳng có ai lại tệ đến độ đi tranh đồ ăn và đồ ủ ấm với một con mèo cả.

Thế lửa đang hừng hực, chợt nghe ở sau vang lên một tiếng kêu to “Meoo…”, Lý An Dân lập tức quay đầu lại, nhìn theo hướng tiếng kêu phát ra, chỉ thấy một con mèo đen nằm phủ phục trên cành cây cách đó không xa, cái đuôi vểnh lên cao, chót đuôi đong đưa qua lại, là động tác quen thuộc của Mây đen những lúc nó thấy vui vẻ.

Lý An Dân đứng dậy tiến lên vài bước, Mây đen búng người xoay vòng ba lượt, tung mình biến mất trong ánh dương quang rạng

https://thuviensach.vn

rỡ.

“Anh có thấy không? Mây đen vừa mới ở đây kìa!” Lý An Dân kéo Diệp Vệ Quân, hưng phấn chỉ tay lên trên.

Diệp Vệ Quân vỗ vỗ đầu cô, nhàn nhạt cười nói: “Không thấy, anh chỉ có thể nhìn thấy em…”

https://thuviensach.vn

Chương 5

Oán tóc đen

Gần đây trên tivi có phát một tin, cô bé mười ba tuổi nhai tóc đến nghiện, ăn tóc suốt ba năm khiến tóc vón cục ở trong dẫn đến tắc ruột, ruột đã căng cứng, nếu như phát hiện trễ hơn một chút có thể sẽ biến thành viêm phúc mạc, nguy hiểm tới tính mạng. Lý An Dân cũng từng nhai tóc như vậy, hồi tiểu học còn ở nội trú trong trường, những khi tắt đèn, đám bạn nhỏ đều khóc sướt mướt, còn cô thì trốn trong chăn ngậm tóc, ngậm đến mức thành ra ăn luôn. Sau khi bà nội phát hiện tật xấu này liền tặng cho cô một chiếc lược bí, dạy cô mỗi đêm trước khi đi ngủ phải chải tóc một lượt, biện pháp này đúng là hiệu quả vô cùng, qua mấy ngày cô liền bỏ được thói quen ngậm tóc ấy cho đến tận bây giờ.

Hồi còn bé cứ ngỡ rằng đấy là phép màu gì đó kỳ diệu lắm, đến giờ nghĩ lại mới thấy chẳng qua chỉ là một cách làm phân tán sự chú ý mà thôi, nếu khi đó để tóc ngắn, nói không chừng lại tạo thành thói quen ngậm chăn hay ngậm khăn gì đó. Suy cho cùng, căn nguyên của nó là về mặt tinh thần, chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh mới cùng với sự cô đơn thúc đẩy con người hành động theo bản năng, quái lạ nhất là cô bé kia ăn tóc suốt ba năm mà cha mẹ không hề hay biết.

Bà nội nói trên mỗi sợi tóc đều có một vị thần, mỗi khi cắt tóc thì cố tránh không được cắt quá ngắn, như vậy thần linh sẽ không còn chỗ để ở. Cho tới bây giờ Lý An Dân vẫn không tin vào chuyện này, chẳng qua vì muốn bà nội vui nên trước nay cô chưa cắt tóc bao giờ. Có điều bây giờ chẳng còn cách nào, cũng không biết quẹt trúng

https://thuviensach.vn

chỗ nào mà bã kẹo cao xu dính trên đầu rồi, dính chắc như keo, có gội cũng chẳng trôi, thế là cô bèn chạy ra hàng cắt ngay kiểu tóc búp bê cho mát mẻ sảng khoái da đầu. Mái tóc đen bóng dài đến tận eo, cô thợ cắt tóc cũng phải thấy xót thay cho cô, hỏi cô muốn gói mớ tóc bị cắt xuống đem về hay không, Lý An Dân dĩ nhiên không muốn chút nào. Người khác có xót thì xót, riêng cô thì chẳng cảm thấy gì cả, cắt ngắn rồi vẫn mọc dài trở lại mà, có gì đâu mà không bỏ được.

Trở lại văn phòng, Diệp Vệ Quân vừa nhìn qua cũng lấy làm kinh hãi, chẳng qua theo ý anh đi cắt tóc vào mùa đông lạnh lẽo thế này đúng là một quyết định không sáng suốt, giờ không còn mái tóc dài dày mượt phủ xuống, một khi không mang mũ hay khăn quàng cổ thì gió lùa từ phía trên đầu, lỗ tai lộ ra ngoài trời đông giá rét không bị tê cứng mới là lạ. Thế nhưng như vậy cũng có chỗ tốt, mỗi sáng rời giường có thể tiết kiệm được chút thời gian chải đầu, trực tiếp dùng tay vuốt vuốt mấy cái là được, lúc tắm rửa gội đầu xong cũng đỡ phải lo đi dọn dẹp ống thoát nước, quét nhà cũng không phải lo tóc dính trên chổi, sạch sẽ biết bao nhiêu.

Lý An Dân hớn hở giúp Diệp Vệ Quân chỉnh lý lại sổ sách, cắt tóc xong tâm tình nhẹ nhàng thoải mái hơn, lúc ghi chép làm việc càng thêm lưu loát. Diệp Vệ Quân rót cho cô ly nước nóng, nói: “Người xưa nói đầu tóc tượng trưng cho tình cảm con người, mất một sợi tóc là động toàn thân, con gái ngày xưa chỉ cắt tóc khi tình duyên đứt đoạn, nam nữ kết tóc là nghĩa ân ái phu thê, riêng em đây thì không hề ướt át dây dưa, cắt bỏ rất dứt khoát.”

***

Lý An Dân nhấp một hớp nước nóng, cười đến xấu xa: “Tóc bạc ba ngàn trượng, duyên sầu chỉ một gang, ba ngàn sợi tóc ba ngàn phiền não, một kéo cắt hết nhẹ nhàng biết bao, hơn nữa còn có một

https://thuviensach.vn

cụm từ gọi là ‘thông minh tuyệt đỉnh’, có ‘tuyệt đỉnh[1]’ thì mới ‘thông minh’ được chứ, lại có câu tóc dài kiến thức ngắn, như vậy tất nhiên tóc ngắn rồi là kiến thức cũng dài ra đúng không?”

[1] Tuyệt đỉnh: Ở đây Lý An Dân chơi chữ, tuyệt đỉnh vừa có nghĩa là cao nhất, xuất sắc nhất, vừa có nghĩa là trên “đỉnh” tức đầu cắt sạch (tuyệt) tóc.

“Nói quàng nói xiên.” Diệp Vệ Quân vuốt vuốt tóc cô, dường như cảm thấy rất thích tay vậy, lại ra sức vò vò thêm một trận, đột nhiên hỏi: “Kỳ nghỉ đông này em có định làm gì không?”

Lý An Dân không suy nghĩ gì nhiều, liền đáp: “Về nhà đón Giao thừa, còn anh? Dù có đi xa cỡ nào, Giao thừa cũng phải về nhà đón một năm mới bình an với gia đình chứ.”

“Tất nhiên là phải về rồi, còn phải dùng bữa tất niên.” Diệp Vệ Quân lấy từ trong ngăn kéo ra một tấm phiếu: “Anh rút thăm trúng thưởng, trúng được một chuyến du lịch ba ngày ở Chiết Giang, có thể dắt theo ba người, anh rủ Pháo Đồng rồi, cậu ta dắt theo chị đi luôn, còn một chỗ, nếu em không không bận việc gì thì đi với bọn anh nhé, bằng không chỉ có một mình chị cậu ấy là con gái chắc sẽ cảm thấy không được tự nhiên, à đúng rồi – toàn bộ chuyến đi này được miễn phí, bao ăn uống ngủ nghỉ, không phải bỏ ra một xu nào.” Anh cố ý nhấn mạnh câu cuối.

***

“Bắt đầu khởi hành từ đâu? Hi vọng không xa quá.” Điểm yếu của Lý An Dân chính là hai chữ “miễn phí” này đây, cô tuyệt đối không chống cự nổi sự hấp dẫn của nó.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói: “Dù sao Pháo Đồng cũng có xe, em cứ yên tâm ngồi ở nhà chờ bọn anh đến rước, lúc đó chỉ cần em thu dọn hành lý xong xuôi là được, những cái khác không cần phải lo.”

Dễ dàng quá lại khiến Lý An Dân cảm thấy không yên tâm cho lắm: “Anh Vệ Quân, anh… không phải là mới nhận một vụ làm ăn quái gở nào đó nên mới tính đưa em đi làm công cụ sử dụng nữa đấy chứ?”

Diệp Vệ Quân nghiêng mắt nhìn cô một cái, lời nói ra không tốt chút nào: “Anh nói vậy thôi mà em đã không muốn đi theo anh nữa rồi?”

Lý An Dân thầm nghĩ con người này lúc nói chuyện sao mà xảo quyệt quá vậy, sợ dính phải chuyện không may lại biến thành không muốn đi theo anh? Lại nói Diệp Vệ Quân chính là chủ nhà đại nhân của Lý An Dân, kiêm ân nhân cứu mạng, nợ người ta một cái ân tình không biết bao giờ mới trả xong, đừng nói là làm công cụ, dù có phải lên núi đao xuống chảo dầu cũng quyết chẳng từ nan, theo đến cùng mới thôi!

“Theo, tất nhiên là tình nguyện đi theo anh!” Lý An Dân vỗ ngực bảo đảm, cố gắng bày ra tư thế anh hùng khí khái không thua kém bất cứ đấng mày râu nào.

Diệp Vệ Quân ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Cứ như thể anh đang lệnh cho em đi phá lô cốt không bằng ấy, đã bảo là rút thăm trúng thưởng, đi du lịch miễn phí, không đi thì chẳng được gì, mà đã đi thì ắt sẽ được, đi chơi một chuyến mà thôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

https://thuviensach.vn

Vậy chẳng phải trước đó là muốn trêu cô cho vui thôi sao? Lý An Dân gãi gãi đầu, tóc ngắn mượt mà mềm mại, vuốt lên thật đã tay, khó trách Diệp Vệ Quân không có việc gì liền cứ thích sờ đầu cô, quả thực cảm giác y chang như đang vuốt lông chó lông mèo vậy.

Bận bịu không bao lâu, cửa văn phòng bị đẩy ra, một cô gái còn trẻ bước vào, trên người mặc áo lông màu trắng đội mũ len trùm đầu, dáng người mảnh khảnh, mặt mũi thanh tú, đúng kiểu tiểu thư con nhà gia giáo. Lý An Dân vội vàng đứng dậy tiếp khách, lễ độ bắt chuyện: “Cô đến tìm nhà?”

Cô gái kia cầm tay cô, hai mắt sáng rực lên lấp lánh, ướt rượt như có nước, có chút kích động nói: “Lý An Dân, là mình đây mà, cậu không nhận ra mình ư?”

Lý An Dân trong lòng giật thót, hình ảnh đầu tiên hiện ra trong đầu là Trần Thế Mỹ và Tần Hương Liên, nếu cô mà là con trai ắt hẳn hiện tại đã sướng rơn luôn rồi, bộ dạng hiện tại của cô bạn này đảm bảo vừa nhìn đã yêu, ngó lâu hơn một chút, quả thực rất quen mắt, không phải là bạn ngồi cùng bàn Cao Hàm, Triệu Tiểu Vi đấy sao? Cô từng ra ngoài ăn cơm với cô ấy một lần, bữa nay đội mũ nên nhất thời không nhìn ra.

Trước tiên Lý An Dân mời cô ra ghế sô pha ngồi, Diệp Vệ Quân rót ly nước nóng đem lên, Triệu Tiểu Vi cảm ơn, rồi nói với vẻ khiếp sợ: “Ông chủ Diệp, em nghe Cao Hàm nói anh rất sành về phương diện kia, hôm nay em đến đây là có chuyện muốn hỏi thăm anh một chút.”

Phương diện kia? Không cần nói cũng biết, nhất định là đang ám chỉ mấy thứ yêu ma quỷ quái đây mà, cái miệng Cao Hàm đúng là không giấu được chuyện gì cả, mỗi lần tám chuyện kiểu gì cũng sẽ

https://thuviensach.vn

lôi “Nhật ký trừ ma của ông chủ Diệp” ra thêm mắm dặm muối rồi kể lại, đám bạn học vẫn chỉ cho cô bạn nói đùa, ai ngờ lại có người tin là thật.

Diệp Vệ Quân quay ngược ra sau quầy, sắc mặt không lộ vẻ gì, điềm đạm hỏi: “Có chuyện gì?”

Sắc mặt Triệu Tiểu Vi trắng bệch, vuốt cổ nói: “Em… gần đây lúc ngủ em không thể nào thở nổi, cứ như là có người đang bóp cổ em vậy, mới đầu em còn không để ý lắm, nhưng ngày nào cũng bị như thế cả, cảm giác nghẹt thở càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, thời gian cũng càng lúc càng kéo dài…”

Cô dời tay ra, Lý An Dân phát hiện trên cổ của cô có vết đỏ rất rõ nét, giống hệt như bị dây siết chặt mà thành.

Diệp Vệ Quân giở sổ ghi chép, hỏi: “Tình huống cụ thể lúc ấy thế nào? Em kể anh nghe một chút.”

Triệu Tiểu Vi nhắm mắt lắc đầu, khẽ lẩm bẩm: “Không nhớ nổi, lúc em ngủ rồi nó mới xảy ra, hai ngày nay em cố chịu đựng, không dám chợp mắt chút nào, nhưng cứ thế này thì làm sao chịu nổi nữa…”

Lúc này Lý An Dân mới để ý thấy dưới mắt cô quầng thâm, môi cũng tái nhợt không chút huyết sắc, lộ vẻ tiều tụy, ấn tượng duy nhất của Lý An Dân về cô bạn là một người ý tứ dịu dàng hướng nội, vẻ ngoài yếu đuối rất dễ khiến cho người ta sinh lòng bảo vệ, cô mới quay ra Diệp Vệ Quân, nài nỉ: “Anh Vệ Quân, anh xem nên làm như thế nào?” Hiển nhiên Lý An Dân đã xem Diệp Vệ Quân như Đại La thiên tiên, không gì không làm được.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân cau mày, nói với Triệu Tiểu Vi: “Chuyện còn chưa sáng tỏ anh cũng không dám đưa ra kết luận, hay em cứ về nhà trước, để người nhà của em ở bên cạnh một đêm xem rốt cuộc tình huống là thế nào.”

Triệu Tiểu Vi cúi đầu, cắn cắn môi dưới, giọng ấp úng vo ve như tiếng muỗi kêu: “Em… ba mẹ em ly hôn rồi, giờ ai cũng có gia đình riêng, bây giờ em đang ở với bà, bà lớn tuổi rồi, em không muốn bà phải lo lắng…”

Lời này đánh thẳng vào tình cảm trong lòng Lý An Dân, không cần suy nghĩ gì đã liền xổ một hơi: “Không thì hôm nay mình về với cậu, lỡ như xảy ra chuyện gì, có người ở bên cũng tiện bề chăm sóc.”

Diệp Vệ Quân gấp sổ cái bộp, sắc mặt sa sầm xuống, dĩ nhiên là không hề hài lòng với quyết định hấp tấp ấy của cô, Lý An Dân thật ra cũng thoáng hối hận, nhưng khi Triệu Tiểu Vi kích động cầm lấy tay cô không ngừng nói cảm ơn, nỗi hối hận thoắt cái đã tan biến, dẫu sao cũng là bạn học cùng khoa với nhau, hơn nữa còn là bạn của Cao Hàm, cô không thể không quan tâm cho được.

Diệp Vệ Quân để Triệu Tiểu Vi ngồi chờ tạm ở đó, gọi Lý An Dân vào phòng trong, còn chưa kịp lên tiếng dạy dỗ, Lý An Dân đã nhanh hơn một bước, thừa nhận sai lầm của bản thân: “Xin lỗi! Anh Vệ Quân, đều tại em nhanh miệng, sau này nhất định sẽ để ý một chút! Nhất định phải hỏi ý kiến của anh trước đã! Anh xem… bây giờ em đã lỡ đồng ý rồi, anh người lớn không chấp nhặt trẻ con, có thể cho em một vài ý kiến thực dụng một chút được không?”

Dáng vẻ Diệp Vệ Quân lúc này như nghẹn cả lời, anh mày cau mắt trợn nhìn cô hồi lâu, cuối cùng mới đưa tay cốc lên đầu cô một

https://thuviensach.vn

cái hết sức vang dội, nói: “Được rồi, có gì cần nói thì em đã nói hết rồi, anh cũng không thèm dạy bảo em nữa.”

Lý An Dân ôm đầu, trong lòng lẩm bẩm: Cốc người ta một cái xong còn nói là không thèm dạy bảo? Cũng tốt thôi, vẫn có câu đánh là thương, mắng là yêu, tấm lòng ưu ái của anh cô nhận vậy.

Diệp Vệ Quân lấy từ trong tủ áo ra một bọc giấy nhỏ có hình tam giác cất vào trong Long quy chiêu tài của Lý An Dân, cái bọc này có vẻ như được làm từ giấy tiền vàng, thứ để đốt cho người chết, Lý An Dân tay nâng Long quy, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Tro gỗ đào trộn lẫn với hùng hoàng, khả năng sẽ có lúc dùng đến.”

Gỗ đào trừ tà, hùng hoàng có thể khiến cho yêu ma quỷ quái hiện nguyên hình, Lý An Dân có xem qua phim “Tân Bạch nương tử truyền kỳ”, chút kiến thức sơ đẳng này cô cũng biết. Cô miễn cưỡng nở một nụ cười, cất giọng khô khốc: “Lần này… cũng là do mấy thứ kia gây ra sao?”

Diệp Vệ Quân lắc đầu: “Chưa biết, đưa em mang theo phòng hờ mà thôi, nhớ phải cẩn thận đấy, lỡ như gặp chuyện hung hiểm không giải quyết được thì phải tức khắc chạy trốn, nghe rõ chưa?”

Giả sử gặp phải nguy hiểm không xử lý nổi thật thì e là có chạy cũng vô ích, bụng nghĩ vậy nhưng Lý An Dân vẫn thành thực gật đầu, cho anh thấy bản thân rất ngoan, tuyệt đối nghe lời.

Những điều cần lưu ý cũng đã được nhắn nhủ hết rồi, Lý An Dân liền cùng Triệu Tiểu Vi lên đường về nhà cô bạn, Triệu Tiểu Vi ở trong khu biệt thự mới của trấn, nói trắng ra là khu nhà giàu, gần

https://thuviensach.vn

đường cạnh sông, phong cảnh xung quanh được cải tạo rất đẹp. Nhà của Triệu Tiểu Vi là một biệt thự dạng mini, một cổng một tòa nhà, sân vườn thiết kế dạng mở, hai bên còn có các hộ khác sinh sống, mỗi căn biệt thự được ngăn cách bằng một hàng cây.

Lý An Dân theo Triệu Tiểu Vi tiến vào trong, phòng ốc được trang hoàng rất đẹp và tinh tế, xem ra điều kiện nhà cô ấy rất tốt. Hai cô vừa vào đến cửa đã thấy bà của Triệu Tiểu Vi ngồi trên sa lông ở phòng khách, đang vừa xem tivi vừa nhặt rau cùng với một phụ nữ trung niên.

Triệu Tiểu Vi lúc trước mặt mũi đầy ưu sầu lo lắng, vừa thấy được người thân liền trở nên sáng sủa hẳn, khuôn mặt ngập tràn vẻ tươi cười chào hỏi: “Bà ngoại, dì Vương, con mới về.” Lại kéo Lý An Dân tới trước giới thiệu: “Đây là bạn học của con, Lý An Dân, bữa nay muốn ghé nhà ta chơi một hôm.”

Dì Vương hình như là người giúp việc trong nhà, vừa thấy khách liền lẹ làng đứng dậy đi rót nước, bà của Triệu Tiểu Vi cũng rất thân thiện, nghe nói là bạn của cháu liền mang ngay hoa quả đồ ăn ra chiêu đãi, kéo Lý An Dân lại mà hỏi han ân cần – “An Dân này, cháu quê ở đâu? Giờ trọ ở chỗ nào?”

Lý An Dân biết người già thế hệ trước luôn nhiệt tình như vậy, hỏi han thuần túy là quan tâm ân cần, không có bất cứ ý tứ dò xét nào, nên bà cụ hỏi gì cô đáp nấy, trả lời thành thật vô cùng, một già một trẻ cứ thế ngồi hàn huyên trên ghế sa lông. Triệu Tiểu Vi cũng rất vui, ngồi bên cạnh giúp tách vỏ đậu, bà cụ kể mãi về Tiểu Vi nhà mình như thế nào, ra sao, luôn miệng khen ngợi khiến Triệu Tiểu Vi ở bên mắc cỡ đến mức mặt đỏ bừng bừng, thi thoảng lại đẩy đẩy bà một cái. Có thể thấy tình cảm của hai bà cháu rất sâu sắc, trong lòng

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chợt nóng lên, lại nhớ tới bà nội ở nhà, chỉ hận không thể mọc cánh lập tức bay về với ông bà.

Lý An Dân rất có cảm tình với Triệu Tiểu Vi, khi trước còn cho rằng mình đồng ý như vậy là quá manh động, nhưng đến giờ một chút băn khoăn cũng không còn nữa. Một cô gái hiểu chuyện đến thế, không giúp đỡ thì có phải quá nhẫn tâm rồi không?

Ăn tối xong, Lý An Dân bị Triệu Tiểu Vi kéo lên phòng ngủ, gian phòng không lớn, rèm cửa in hoa nhí, ga trải giường cũng in hoa nhí, trên giường có mấy con búp bê vải, một túi vải vụn, bên cạnh bàn học có đặt một chiếc bàn hình chữ nhật, bên trên có đệm bông, rất giống bàn cắt quần áo ở mấy tiệm may, toàn bộ phòng ngủ được bài trí không khác gì một xưởng may thủ công.

Triệu Tiểu Vi nói từ bé cô đã thích làm đồ thủ công, khi rảnh rỗi không có việc gì làm liền may may vá vá, túi đựng điện thoại, túi xách, thậm chí cả quần áo búp bê cũng là tự tay cô làm hết. Cô còn lấy ra một con búp bê nhựa rất xinh xắn, ngại ngùng nói: “Tóc của búp bê này cũng là do mình tết từng sợi ấy, thích kiểu tóc nào thì tết kiểu đó.”

Lý An Dân không hề có khiếu đối với mấy việc cần khéo tay này, hồi tiểu học cứ khi nào đến giờ thủ công là cô lại phải nhờ bạn cùng bàn giúp đỡ, đối với tay nghề bậc này cũng chỉ có thể ngợi ca quá thần kỳ, phục sát đất, ví như đang ở thời xưa, Triệu Tiểu Vi ắt là mẫu mực của dâu thảo vợ hiền.

Tắm rửa xong, Triệu Tiểu Vi ngồi trước bàn trang điểm chải tóc, tóc của cô rất dài mượt, ngồi trên ghế mà lọn tóc gần như chạm hẳn xuống đất, che khuất hết cả tấm lưng, từ phía sau nhìn lại giống hệt như một bức mành bằng tơ đen dày đặc.

https://thuviensach.vn

“An Dân, tóc cậu dài như vậy mà cắt mất không thấy tiếc sao?” Triệu Tiểu Vi vừa chải tóc vừa hỏi, răng lược chuốt trên từng sợi tóc đen nhánh nghe loạt soạt.

Lý An Dân tựa vào bên giường cười nói: “Tớ có được mấy sợi đâu mà tiếc, nếu được như tóc cậu thì nói không chừng cũng chẳng dám đi cắt.” Giờ cô cũng hơi hiểu cảm giác của cô thợ cắt tóc kia, nếu Triệu Tiểu Vi muốn cắt ngắn, chắc chắn cô sẽ nghĩ cách khuyên can, mái tóc này được dưỡng quá tốt, khiến người ta nhìn vào không khỏi muốn vuốt ve một chập.

Thế là Lý An Dân cũng đưa tay qua vuốt thử thật, năm ngón tay luồn vào suối tóc như đưa vào trong mây trong nước, bên dưới mượt mà lưu loát không vướng chỗ nào, đột nhiên kẽ ngón tay chợt nhói, cô vội vàng rụt tay về, Triệu Tiểu Vi quay đầu hỏi: “Sao vậy?”

Lý An Dân tỏ vẻ như không có chuyện gì, nói: “Không sao cả, cậu chải tiếp đi.” Đưa tay ra trước mặt nhìn thử, giữa ngón trỏ và ngón giữa bị tóc lướt qua xước một đường rỉ máu, cô từng bị trang giấy liếc đứt tay, thế nên cũng không để tâm cho lắm.

Triệu Tiểu Vi tết mái tóc dài lại thành một bím ở sau đầu, trong lúc tết, những sợi tóc ma sát với nhau tạo nên những thanh âm sột soạt khe khẽ.

Có lẽ do có người ở bên cạnh nên an tâm ít nhiều, chưa tới chín giờ Tiểu Vi đã nằm ngủ thật say trên giường, Lý An Dân đọc sách xong cũng nằm xuống nghỉ ngơi. Cô không tắt đèn, dựa theo kinh nghiệm trước đây, ma quỷ sợ ánh sáng mạnh, không phải là chuyện bịa, cô cũng muốn xem thử dưới ánh đèn chói mắt như vậy liệu có con ma nào dám làm thiêu thân lao vào hay không.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cố thức đến tận khuya, cuối cùng không chịu nổi nữa rồi, liền tựa vào đầu giường thiếp đi, giấc ngủ không sâu, cũng không biết đã chợp mắt được bao lâu, bên cạnh đột nhiên có tiếng động, Triệu Tiểu Vi vén chăn bò xuống giường, loạng choạng đi về phía cửa, có lẽ là đi vệ sinh. Lý An Dân ngái ngủ nhìn cô bước ra, lại tiếp tục nhắm mắt, hồi lâu sau không nghe thấy tiếng người trở lại, trong lòng đánh thót một cái, cơn buồn ngủ lập tức bay biến, cô lao xuống giường chạy thẳng ra ngoài.

Rất nhanh Lý An Dân tìm được phòng vệ sinh, cửa khép hờ, đèn không bật, nhưng tiếng vuốt tóc sàn sạt từ bên trong dội ra nghe rất rõ, cô có chút rụt rè, khẽ đẩy cửa ra thì đã thấy ngay Triệu Tiểu Vi đang đứng thẳng trước bệ rửa mặt, hai tay giơ lên không biết đang làm gì. Lý An Dân khẽ hỏi: “Tiểu Vi, cậu làm gì thế?”

Hoàn toàn không chút phản ứng, tiếng tóc cạ vào nhau càng lúc càng rõ rệt, roạt… roạt…, hệt như tiếng móng tay ra sức cào vào da đầu vậy.

Lý An Dân mò mãi trên tường không thấy công tắc đèn đâu, liền quay lại tiến đến gần hơn mấy bước, lập tức bị hình ảnh phản chiếu trong gương làm cho giật bắn mình. Triệu Tiểu Vi quấn bím tóc thật dài quanh cổ, chỗ bím tóc cọ vào da thịt phát ra từng tiếng “rạo rạo”, hai mắt nhắm chặt, mặt hướng lên trên, miệng há to hết cỡ, đầu lưỡi đỏ hồng từ trong miệng le thật dài ra bên ngoài, bộ dạng này rõ ràng là của một con ma treo cổ! Nếu cứ để kệ cô, nói không chừng cô có thể tự siết cổ mình cho tới chết,

Lý An Dân cố nén cơn sợ hãi, bước tới tóm lấy hai tay Triệu Tiểu Vi, khẽ kêu lên: “Tiểu Vi, mau tỉnh!”

https://thuviensach.vn

Triệu Tiểu Vi mới đầu không có phản ứng gì, sau bỗng đột ngột xoay người, hai mắt trợn trừng, buông bím tóc mà tóm lấy cổ Lý An Dân! Lực tay của cô ta khỏe đến kinh người, đẩy Lý An Dân dán sát vào tường, hai con mắt chỉ còn mỗi tròng trắng vằn vện đầy tia máu, con ngươi trợn ngược lên trên mí mắt.

Lý An Dân cảm giác như cổ mình sắp bị bẻ gãy rời, vội vàng nắm lấy tay Triệu Tiểu Vi dùng hết sức bình sinh mà kéo ra ngoài, vất vả lắm mới có thể hít được một hơi, bím tóc của Triệu Tiểu Vi bỗng như có ý thức tự cử động, bò lên cổ Lý An Dân quấn hai vòng, từ từ siết chặt.

Nhìn bộ dạng giãy giụa trong đau đớn của cô, Triệu Tiểu Vi nhếch mép cười lạnh lẽo, ban đầu Lý An Dân còn nghĩ cô bạn bị mộng du, giờ nhìn thấy nụ cười ác độc này liền có thể xác định chắc chắn rằng đây không phải Triệu Tiểu Vi! Cô ấy đã bị thứ gì đó nhập vào người mất rồi!

***

Lý An Dân bị siết chặt đến mức căng cả đầu, trong lúc cấp bách chợt nhớ tới vật trừ tà Diệp Vệ Quân đã đưa cho cô, cố nén hơi lấy bọc giấy hình tam giác từ trong Long quy ra mà xé, ném thẳng về phía đầu Triệu Tiểu Vi, bọc giấy bung ra giữa không trung, bột vàng mang theo một mùi gắt mũi đổ xuống mặt xuống cổ hai người.

Bím tóc quấn cổ chợt lơi ra, hai mắt Triệu Tiểu Vi nhắm nghiền, thân thể mềm nhũn ngã gục xuống đất, Lý An Dân không kịp lấy lại hơi, vội mò tìm công tắc điện bật lên, xong mới gục xuống bệ rửa mặt, gương mặt phản chiếu trong gương sung huyết đổi sang màu tím lịm như gan heo.

https://thuviensach.vn

Sau lưng bỗng vang lên tiếng rên của Triệu Tiểu Vi, Lý An Dân quay đầu, thấy cô đang chống người dậy, sắc mặt tái xanh, hoảng hốt không thôi, nói: “Sao mình lại ở chỗ này? An Dân?” Vừa dứt lời liền ho khan một trận kịch liệt, cô vội che cổ, trên mặt xuất hiện thần sắc kinh hoàng cùng với nỗi sợ hãi khôn nguôi.

Lý An Dân bước tới đỡ cô đứng dậy, hai người dìu nhau quay về phòng ngủ, Lý An Dân đem chuyện mới xảy ra kể lại cho Triệu Tiểu Vi, chẳng qua không hề nhắc tới việc mình bị cô bóp cổ. Cô bạn này đã sợ hãi đủ rồi, không cần thiết phải khiến cô ấy áy náy thêm nữa. Lúc này cũng đã hơn ba giờ, qua một hồi kinh hãi như vậy, ai còn lòng dạ đâu mà ngủ được nữa? Cả hai bèn thay quần áo chỉnh tề, cố chong mắt lên mà thức tới hừng sáng.

Mặt trời lên cao, hai người mới run lập cập vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, Triệu Tiểu Vi ngay cả bím tóc cũng không dám gỡ, Lý An Dân nói: “Đi! Chúng ta đi tìm anh Vệ Quân bàn bạc một chút.” Nói rồi liền dắt tay cô cùng đi ra ngoài.

Mới ra khỏi cổng lớn của khu biệt thự đã thấy Diệp Vệ Quân ngồi ngay lề đường đối diện hút thuốc lá, một đống đầu lọc với tàn thuốc nằm la liệt dưới chân anh, chắc hẳn là anh đã đứng đợi ở đó từ lâu rồi, Lý An Dân nhìn thấy cảnh này, khóe mắt bất giác cay sè, sải bước qua đó, kêu lên: “Anh Vệ Quân.”

Diệp Vệ Quân vừa thấy các cô lập tức dụi thuốc, lau tay trên quần hai cái rồi đứng dậy nghênh đón. Anh kéo Lý An Dân qua một bên ngắm nghía cẩn thận, nhìn hồi lâu mới chịu buông tay ra, ngược lại chỉ gật đầu chào Triệu Tiểu Vi một cái. Bọn họ không trở lại văn phòng ngay mà đến một quán mì gần đó ăn sáng trước.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đem sự việc xảy ra đêm qua miêu tả đại khái một lượt, lại nâng Long quy chiêu tài lên thở dài: “May mà đã chuẩn bị sẵn từ trước, nếu không thì thật đúng là chẳng biết phải làm thế nào.”

Diệp Vệ Quân khẽ vỗ lưng Lý An Dân, lại nhìn sang Triệu Tiểu Vi ngồi đối diện, cô bạn đang thẫn thờ nhìn vào trong bát, nâng đũa gắp sợi mì, gắp trượt, lại gắp tiếp, mãi vẫn không xong.

“Gần đây em có làm việc gì tương đối đặc biệt hay không? Chuyện liên quan đến đầu tóc ấy.” Diệp Vệ Quân suy tư trong chốc lát, mở miệng hỏi cô.

Triệu Tiểu Vi khẽ dạ một tiếng, nhíu mày cố nhớ lại, nói với vẻ không chắc chắn: “Trong buổi văn nghệ đón xuân của trường Đại học Công nghiệp, em có một tiết mục biểu diễn trang phục diễn là đồng phục kèm theo mũ, loại mũ trùm kín đầu ấy, dưới mũ có một bím tóc để trang trí. Tóc của em dài lắm, không cách nào nhét hết vào trong mũ được, nên để cho dễ nhìn em mới đem tóc mình tết chung với tóc giả trên mũ, đến lúc diễn xong phải tháo ra, mất một lúc lâu mới gỡ được hết, tóc em bị đứt mất một chùm, làm cho da đầu cũng chảy máu nữa… Không biết có liên quan gì tới chuyện này hay không.”

Diệp Vệ Quân thẳng thắn đề nghị cô đi cắt tóc, Lý An Dân vẫn thấy tiếc, hỏi: “Ngoại trừ cắt tóc ra, không còn cách nào khác ư?”

Diệp Vệ Quân nghiêm mặt nói: “Đã biết vấn đề là từ tóc thì tất nhiên phải cắt đi, cho dù còn chưa biết rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng quan trọng nhất là phải tiêu diệt triệt để nguy cơ trước mắt.”

Triệu Tiểu Vi lại chấp nhận rất dễ dàng, bảo cho dù Diệp Vệ Quân không đề cập đến thì cô cũng sẽ đi cắt mớ tóc dài suýt đoạt

https://thuviensach.vn

mạng mình này. Cũng phải thôi, giữ nó lại rồi lỡ bị siết cổ nữa thì biết làm sao bây giờ? Đầu tóc không thể nào quan trọng hơn tính mạng được.

Diệp Vệ Quân lại hỏi: “Trang phục biểu diễn là của em à?”

Triệu Tiểu Vi gật đầu, trên mặt chợt hiện rạng hồng: “Do em tự làm, hồi cuối năm lớp Mười hai có lễ tốt nghiệp, lớp bọn em diễn kịch, bạn nữ đóng vai công chúa để tóc ngắn, nên để cho phù hợp em đã đính thêm tóc giả xuống dưới mũ, lần lễ hội đón xuân này, tiết mục đơn của em có phong cách tương tự, vì thế em mới lấy ra dùng…

Phải nói Lý An Dân vô cùng bái phục cô bạn, ngay cả trang phục biểu diễn cũng có thể tự làm được, thật rất khéo tay, ai cưới được cô quả là hạnh phúc. Diệp Vệ Quân không để ý tới mấy chuyện râu ria, chỉ nhằm vào trọng tâm của vấn đề mà hỏi: “Còn nhớ là mua tóc giả ở đâu không?”

Triệu Tiểu Vi liếc trái liếc phải mấy lần, xoa xoa tay ấp úng: “Thật ra thì… Tóc giả này em tìm được trong bình hoa dưới tầng hầm ở biệt thự. Dưới tầng hầm ấy có một cái máy khâu đạp chân kiểu cũ, mấy thứ nhỏ nhắn thì có thể may tay được, nhưng may quần áo thì cần phải có đường may chỉnh tề, thế nên phải dùng đến máy may, bữa đó lúc thay kim em sơ ý làm rơi xuống đất… Em cúi xuống tìm, trong khi tìm phát hiện được bộ tóc giả kia… Lúc đó em lỡ tay làm vỡ bình hoa kia rồi, cái bình hoa… Trước khi dọn nhà em từng thấy qua, bà em bảo đó là vật kỷ niệm lúc ông bà ngoại em kết hôn để lại, đồ cổ rất quý giá, bởi vậy em mới không dám nói chuyện này ra…” Khuôn mặt cô đầy áy náy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân lại thấy đây chẳng phải chuyện to tát gì, đồ được để ở dưới tầng hầm thì có thể quý giá đến cỡ nào kia chứ? Triệu Tiểu Vi hít mũi một cái rồi nói tiếp: “Bộ tóc giả ấy vứt đi không được, mà không giấu đi cũng không xong, em thấy bộ tóc ấy làm rất đẹp, nên mới đính lên mũ.”

Diệp Vệ Quân không để ý tới tâm trạng của cô, chỉ nhịp tay gõ gõ lên mặt bàn, tầm mắt trước sau luôn hướng về phía bát mì như đang suy nghĩ điều gì đó, hỏi: “Lúc em tìm thấy bộ tóc giả đó nó đã được tết sẵn rồi phải không? Trên đó còn buộc dây đỏ, bị đè dưới một cục đá?”

***

Triệu Tiểu Vi nhớ lại một cách cẩn thận: “Đúng là có thắt dây đỏ nhưng hình như không có cục đá nào cả, ngoại trừ mảnh sứ vỡ ra thì cũng chỉ có một số thứ đen đen như muội than, em nghĩ là bụi bặm tích tụ lâu ngày mới như vậy.”

Ánh mắt Diệp Vệ Quân đột nhiên tối lại, Triệu Tiểu Vi không để ý, nhưng Lý An Dân lại nhận thấy được, bình thường mỗi khi anh lộ ra thần sắc như vậy cũng là lúc phát hiện ra mấu chốt vấn đề, hỏi anh có gì kỳ quái thì anh lại bảo rằng không có. Lý An Dân biết rõ phong cách làm việc của Diệp Vệ Quân, không nói ra nhất định là có lý do của nó, vì thế cũng không cố gặng hỏi làm chi.

Giờ Diệp Vệ Quân đã đến đây rồi, Triệu Tiểu Vi liền dắt hai người đi xem cái mũ kia, bím tóc được đính trên mũ không những nặng trịch lại còn dài đến kinh người, đội lên đầu thì lọn tóc phải chạm đến mắt cá chân, khó trách vì sao Triệu Tiểu Vi không nỡ bỏ, mặc dù sờ lên bím tóc cảm thấy hơi xơ xác, nhưng điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hiệu quả thị giác cả.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân trở mũ quan sát xong rồi, Triệu Tiểu Vi lại hỏi có muốn xuống tầng hầm xem qua một chút hay không, Diệp Vệ Quân suy tính chốc lát, bảo lúc này chưa cần, kêu cô đi cắt tóc trước, nếu xảy ra vấn đề gì nữa thì phải điện thoại cho anh ngay lập tức.

Sáng nay Triệu Tiểu Vi không có tiết, còn Lý An Dân thì tương đối thảm, lúc được Diệp Vệ Quân chở tới cổng trường thì đã là tiết ba rồi, cô mới đi vào trong hai bước liền chạy ngược trở lại, nhảy vèo lên yên xe, Diệp Vệ Quân cau mày hỏi: “Sao thế? Muốn trốn học à?”

Lý An Dân thở dài bất đắc dĩ: “Dù sao qua mấy ngày nữa cũng được nghỉ rồi, lớp rất vắng, xét thấy biểu hiện mọi ngày của em rất tốt, có nghỉ vài tiết cũng không sao, cùng lắm thì lấy lý do bị bệnh nặng xin nghỉ dài ngày là được.”

“Phải nói trước rõ ràng nhé, anh không đồng ý chuyện em trốn học, bổn phận của học sinh sinh viên là phải học hành chăm chỉ.” Lúc này Diệp Vệ Quân lại hóa thân thành một ông thầy nghiêm khắc, sau khi giáo dục học sinh xong, anh mới giúp Lý An Dân đội mũ bảo hiểm vào, lên ga phóng thẳng ra đường cái.

Lý An Dân hỏi anh: “Anh Vệ Quân, anh tới cổng khu biệt thự ngồi chờ vì lo lắng cho em sao?”

“Còn không lo ư?” Diệp Vệ Quân liếc mắt ra sau một cái, ngưng một chút, lại bồi thêm: “Làm chủ nhà, anh có trách nhiệm phải bảo vệ an toàn cho khách trọ, hơn nữa dù gì em cũng là khách hàng được anh môi giới, lỡ xảy ra chuyện gì không may thì khác nào bôi nhọ danh tiếng văn phòng.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cười hi hi: "Vậy ra anh lo lắng cho em rồi, nói thật, ba em từ trước tới nay không hề đưa đón em bao giờ, hồi học tiểu học thấy bạn em đứa nào cũng được ba mẹ dắt đi, em nhìn mà phát thèm, cũng ước gì được ba tới đón một lần, bữa nay xem như là thỏa lòng mong ước rồi, cảm ơn anh nhiều."

Yên lặng trong chốc lát, Diệp Vệ Quân trầm giọng nói: "Nếu em thích, ngày nào anh cũng đến cổng trường đón em, đưa đi đưa về chẳng tốn mấy công, em khỏi mất tiền mua vé tháng nữa."

"Thôi đừng làm vậy, anh tốn tiền xăng thì em cũng áy náy, hơn nữa em lớn bằng ngần này rồi, còn phải đưa đi đón về xấu hổ lắm." Lý An Dân nói câu này xong tim liền đập nhanh một trận, có thể là do ngủ không đủ giấc, đầu óc cũng choáng váng rồi.

Đến văn phòng, Diệp Vệ Quân đưa cô ra phòng sau ngủ bù, Lý An Dân thấy văn phòng không có khác, bèn kéo Diệp Vệ Quân lại hỏi: "Có phải anh đã biết được chuyện gì? Lúc nãy có Tiểu Vi ở đó nên em không dám hỏi nhiều, giờ chỉ còn có hai anh em mình, anh có thể tiết lộ trước một chút không?"

Diệp Vệ Quân ngồi đầu giường phủi chăn, đến lúc này cũng không giả vờ không biết để cho qua nữa, thẳng thắn nói: "Thời Mãn Thanh có tục nuôi tóc kiểu dân tộc Nữ Chân, đàn ông phải cạo đầu để tóc đuôi sam, người Mãn cho rằng bím tóc là nơi linh hồn trú ngụ, cũng tức là gốc rễ của sinh mạng, những tội phạm sau khi bị chặt đầu, bím tóc sẽ được cất riêng vào một cái bình Lậu Tuế có khắc hình con Li, nếu sợ oán khí của phạm nhân quá nặng thì phải lấy dây đỏ cột ba vòng, bên trên còn đè thêm một cục đã lửa. Bình Lậu Tuế vốn dùng để tích tụ dương khí, chèn thêm đá lửa là để phòng ngừa oán khí thoát ra khỏi miệng bình, người xưa cho rằng phương pháp này có thể nhốt oan hồn vào trong chân hỏa."

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, chuyện mà anh sẵn lòng kể ra cũng chỉ là một số tin đồn trong lịch sử, hiện tại Lý An Dân cũng nghe ra được một số đầu mối: “Không lẽ thứ bị Tiểu Vi làm vỡ kia không phải bình hoa mà bình Lậu Tuế sao? Vậy bím tóc là tóc của tội phạm thời nhà Thanh?”

“Chưa hẳn, đây chỉ là một hướng để tham khảo thôi, theo anh biết thì đúng là có một số loại chú thuật được sinh ra căn cứ vào phương pháp này, sử dụng tóc làm vật dẫn, khiến cho hồn phách của chủ nhân nó muôn đời muôn kiếp không được siêu sinh.”

Lý An Dân cảm thấy chú thuật như vậy so với giết người còn ác độc hơn, không khỏi thắc mắc: “Có hiệu nghiệm không anh? Sao nghe nguy hiểm quá vậy?”

Diệp Vệ Quân hỏi ngược lại cô: “Còn nhớ trận diệt hồn trong hang động ở thôn Tử Hiếu hay không?”

Lý An Dân gật đầu, anh tiếp tục nói thêm: “Bình Lậu Tuế và đá lửa cũng có hiệu quả không khác là mấy so với trận diệt hồn nọ, nếu như hồn phách bị đưa vào trong bình, vậy thì đúng là trên không thông tới trời, dưới không chạm được đất, chỉ có thể ngày ngày gánh chịu đau đớn dưới sức lửa thiêu đốt, cho tới khi bị thiêu không chừa lại chút gì mới thôi, đây là một loại chú thuật tàn nhẫn vô cùng.”

Nghe anh phổ cập kiến thức xong lại nhớ tới lời Triệu Tiểu Vi đã nói, bất giác cô cảm thấy đằng sau chuyện này nhất định còn ẩn giấu bí mật, là ai đặt bím tóc vào trong bình hoa? Vì cớ gì lại phải cất vào đó? Chẳng lẽ muốn nguyền rủa linh hồn nằm trong bím tóc đó sao?

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân xoa đầu cô, nói: “Lại đang nghĩ lung tung rồi hả, đừng phóng đại mọi chuyện khi còn chưa biết rõ như thế! Cũng tại thế này đôi khi anh mới sợ nói ra manh mối quá sớm, em nghe xong lại thành ra lẫn lộn hết cả, bị suy đoán chủ quan của anh ảnh hưởng thì không hay lắm.”

Lý An Dân thành thật cười một tiếng với anh: “Chịu ảnh hưởng của anh cũng đâu có sao, anh lúc nào cũng đúng hết mà, chí ít đúng hơn em nhiều lắm.”

Diệp Vệ Quân nhìn cô không nói, chỉ lặng lẽ nhìn vậy thôi, bàn tay vẫn tiếp tục vỗ nhè nhẹ, Lý An Dân khép hờ hai mắt trông thẳng vào anh, cảm thấy đôi đồng tử sâu lắng ấy có tác dụng thôi miên rất hiệu quả, chưa đầy mấy phút đồng hồ, dưới ánh nhìn chăm chú của anh cô đã đẹp lòng thỏa mãn chìm vào trong giấc mộng Chu Công[2]. Giấc ngủ này rất sâu, mãi đến lúc cô giật mình tỉnh dậy thì trời chiều đã xuống đến tận đầu cành, mây tía nhuộm đỏ nửa bầu trời.

[2] Chu Công: Tức Cơ Đán, con trai của Chu Văn Xương, Cơ Xương, em trai của Chu Võ Vương, Cơ Phát, đại công thần triều Chu, Khổng Tử từng nói với học trò: “Ta thật lâu không nằm mộng gặp được Chu Công”, từ đó Chu Công được xem như một vị thần ngủ.

Vì ban ngày được ngủ no mắt, đến đêm cô vẫn thấy tinh thần vô cùng sung mãn, mượn laptop của Diệp Vệ Quân lướt web đến hơn mười hai giờ mới chịu tắt máy đi ngủ. Giường của cô ở ngay dưới cửa sổ áp mái, tối nào trước khi ngủ cũng nằm đếm sao đã thành thói quen khó bỏ, có điều đêm nay mây đen tương đối dày đặc, từ trong nhìn ra ngoài chỉ có thể thấy được ánh đèn mông lung phía dưới hắt lên.

Lý An Dân cảm thấy rất buồn chán, ôm chăn trở mình lăn qua lăn lại, nhắm mắt đếm cừu một hai ba bốn… đếm đến hơn ba trăm ba

https://thuviensach.vn

mươi rồi mà vẫn không buồn ngủ chút nào, lại định ngồi dậy chơi máy tính một lát, ai ngờ vừa mới xoay người, một cái mặt người trên cửa sổ áp mái đã lọt vào trong tầm mắt.

Lý An Dân muốn tắc thở, toàn thân cứ như bị đổ xi măng, cứng đơ không tài nào nhúc nhích được, không ngờ trên cửa sổ áp mái lại có một người đàn bà nằm úp sấp! Gương mặt trắng bệch bị ép dẹp, ngay cả hai con mắt cũng bị đè đến mức biến dạng, tóc của cô ta vừa đen lại vừa dài, xõa tung trên cánh cửa sổ bằng kính, phần thân dưới bị mái tóc rối bời che khuất hoàn toàn.

Lý An Dân nhìn kỹ hơn lần nữa, má ơi! Từ cổ cô ta trở xuống trống không, làm gì có thân thể đâu cơ chứ? Căn bản chỉ có mỗi cái đầu! Lý An Dân như ngã xuống hố băng, cả người lạnh ngắt, tim đập tựa trống dồn trong lồng ngực. Cô không chỉ không phát ra nổi tiếng nào, mà ngay cả mắt muốn nhắm cũng không tài nào nhắm nổi, chỉ có thể nhìn trân trối vào cặp mắt dị dạng kia.

Bên tai lại truyền đến tiếng chải tóc sột soạt sột soạt, Lý An Dân nghe mà tê hết cả da đầu, cô dời mắt đi từng chút một, con ngươi chuyển hướng nhìn về phía bên giường, chỉ thấy một cô gái mặc áo đen xoay lưng về phía cô đang ngồi chải đầu trước bàn học, vừa chải vừa khẽ ngân nga một khúc nhạc đầy u oán:

“Ai ơi đừng phụ nghĩa tào khang ơi nghĩa tào khang, có nghe tiếng con thơ khóc ròng đói lả, xin ăn đầu đường lệ đẫm như mưa, cung đàn xưa đứt thành tám đoạn, một khúc oan tình hát mãi chưa xong… mãi chưa xong…”

Lý An Dân cảm giác da gà nổi lên từng lớp như hạt đậu, cô gái kia từ từ quay người lại, tóc dài đen nhánh xõa ở hai bên mặt, buông thõng trước ngực rồi đổ xuống mặt đất, trên gương mặt trắng bệch

https://thuviensach.vn

như vôi dường như được khảm hai viên ngọc đen tăm tối – chính là đôi mắt chỉ có thể thấy được mỗi con ngươi, còn lòng trắng lại không hề thấy đâu cả, miệng cô ta rất nhỏ, đỏ như được thoa son, thắm tươi tựa máu.

Cô ta cột chặt một chiếc băng đô màu đen lên trán, khiến đuôi mắt bị kéo xếch lên trên, sau đó mới rất thong thả với tay kéo tóc ở sau gáy ra trước ngực, chia làm ba nhánh tết mớ tóc xõa dài thành một bím tóc đuôi sam thật lớn. Thế rồi đầu cô ta rắc một tiếng liền nghiêng sang bên một cái, lăn lông lốc xuống dưới đùi, bím tóc hình như cũng bị chặt đứt ngay ngang cổ, rớt phịch xuống dưới chân.

Thi thể không đầu vẫn ngồi thẳng đơ, hai tay cầm chắc lấy đầu, máu tuôn ra từ các kẽ ngón tay, còn cái đầu dường như đang còn sống mà chuyển động trong lòng bàn tay, từ miệng phát ra từng tiếng rên rỉ đứt quãng: “Tại sao… Tại sao… lại đối xử với tôi như vậy… Tại sao… Tại sao?!!!” Khi thốt ra hai chữ cuối cùng cô ta đột nhiên há to miệng gào lên một tiếng như xé tim xé phổi.

Trái tim của Lý An Dân cũng thiếu điều văng ra khỏi lồng ngực, đúng lúc này trên tay bắt đầu đau nhói từng cơn, từ trong chăn lại vang lên hai tiếng “rít rít”, cảm thấy như có thứ gì đó lạnh ngắt mà trơn trượt luồn qua giữa các kẽ ngón tay! Trong chăn tựa hồ có rất nhiều sợi tóc đang ngọ nguậy, một sợi rồi lại một sợi, từ ngón tay bò lên trên khuỷu tay, ngàn vạn sợi tóc xiết lên da chẳng khác gì bị ngàn dao cắt thịt, suối tóc từ trong chăn bò ra chuẩn bị quấn chặt lên cổ Lý An Dân.

Theo một tiếng tách của công tắc điện, bóng đèn phòng ngủ đột nhiên bật sáng, Diệp Vệ Quân sắc mặt lạnh lùng đi tới trước giường, vén chăn một phát, tóm lấy cổ tay cô nâng lên cao, lúc này Lý An Dân mới kịp thấy rõ chuyện gì đang xảy ra – chỗ vết thương do bị

https://thuviensach.vn

tóc của Triệu Tiểu Vi cắt đứt bỗng dưng mọc ra một chùm tóc, khiến vết cắt vốn rất nhỏ bị nứt toạc, rỉ cả máu, mấy sợi tóc cứ như sinh vật sống giãy giụa trên tay cô, nhìn ghê tởm cực kì.

Diệp Vệ Quân lấy một túi bột ra rắc lên trên vết thương, bột phấn mang theo mùi gay mũi của hỗn hợp tro gỗ đào với hùng hoàng vừa được vẩy lên, chùm tóc kia liền mất đi sức sống, rũ oặt xuống dưới, rụng từng dúm ra khỏi vết thương.

Lúc này Lý An Dân mới thực sự hết sợ, lăn một vòng ngồi dậy, bên ngoài cửa sổ áp mái vẫn là bầu trời bao la với ánh sáng nhàn nhạt hắt lên từ phía dưới, trước bàn học trống không, đừng nói là cô gái kia, ngay cả một sợi tóc cũng tìm không thấy.

Diệp Vệ Quân gom mớ tóc trên giường lại, đem lên sân thượng đốt sạch, đám tóc nằm trong chậu sứ oằn mình giãy giụa hệt như rắn, khói xanh bốc lên tản ra mùi khét lẹt và hôi thối.

Thoạt nhìn hình như Diệp Vệ Quân hãy còn chưa ngủ, quần áo mặc ban ngày vẫn chưa thay ra, thấy Lý An Dân dùng cồn khử trùng vết thương, anh mới hỏi: “Bị thương mà sao không nói?” Giọng nói có vẻ hơi nghiêm khắc.

“Bị xước một chút nên em cũng không nhớ.” Lý An Dân cuộn mình trong chiếc áo bông quân dụng vừa rộng vừa dài nằm trên ghế sa lông, mặc dù cái đầu người trên cửa sổ áp mãi cùng cô gái ngồi trước bàn học đã biến mất, nhưng nhất thời cô chẳng dám ngủ trong phòng nữa. Kể từ khi đeo Long quy chiêu tài liền không thấy triệu chứng ảnh nhiễu xuất hiện, cô cũng không dám xác định thứ mình vừa chứng kiến rốt cuộc là cái gì.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói oán khí bên trong tóc có lẽ còn giữ lại một phần ký ức bị khắc sâu, hắn là Lý An Dân bị ký ức còn sót lại này gây ảnh hưởng sinh ra ảo giác. Mặc dù nghe anh giải thích như vậy, Lý An Dân vẫn cảm thấy không yên lòng, dứt khoát ra ghế sa lông nằm ngủ, ôm chăn biến phòng khách thành căn cứ, lúc này tâm tình ổn định lại mới nhớ đến cảnh tượng vừa thấy khi nãy, cảm giác như trong đó còn có điều bí ẩn.

“Anh Vệ Quân, anh nói trong mấy sợi tóc ấy có thể có ký ức gì? Cô gái bị chặt đầu kia dường như có nỗi niềm oan khuất…” Lý An Dân nghiêng đầu nhìn vào cánh cửa phòng chỉ khép một nửa, từ góc độ này có thể thấy được Diệp Vệ Quân đang dựa vào đầu giường đọc sách.

“Thân mình còn lo chưa xong, còn lòng dạ nghĩ tới mấy cái này? Xem ra là do anh đuổi thứ ấy đi quá đúng lúc rồi, còn chưa kịp khiến em bị ám ảnh?” Diệp Vệ Quân trêu cô, gấp sách lại đặt bên gối, thu mình vào trong chăn.

Thấy anh muốn ngủ, Lý An Dân cũng không dám nói thêm, một đêm này ngủ không hề yên giấc, tim cứ đập thình thịch, chỉ cần có tiếng động nhẹ cô cũng tỉnh lại. Diệp Vệ Quân đúng lệ năm giờ liền rời khỏi giường, Lý An Dân cũng tỉnh, bởi khí trời rất lạnh nên theo thói quen cô quấn chặt chăn nằm nguyên trên ghế, che khuất đầu, chỉ để lộ ra hai con mắt nhìn quanh.

Đại khái Diệp Vệ Quân cho rằng Lý An Dân còn đang ngủ, lúc xuống giường liền cởi áo ra khỏi người, vóc dáng trông rất ngon lành, chỉ liếc sơ là thấy hình thể đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, các vết sẹo nằm dọc ngang dày đặc trên lưng. Ghê rợn nhất là vết sẹo ở vị trí xương bả vai bên phải, da thịt màu đỏ sậm lồi hẳn ra ngoài, phần da bị tổn thương đùn lên bọc theo vết sẹo, tạo thành một

https://thuviensach.vn

dải uốn nhăn nhúm như hình con rết. Rốt cuộc phải bị thương nghiêm trọng cỡ nào mới để lại dấu vết rõ ràng như thế được?

Không lâu trước đó từng nghe anh tán gẫu với Pháo Đồng, có nhắc tới sư đoàn trinh sát và pháo binh 109…, nghe ý tứ trong lời nói hẳn hai người đã từng tham gia chiến đấu nơi tiền tuyến, mặc dù không biết là tiền tuyến nào, nhưng mấy vết thương lớn này chắc là do chiến trường lưu lại rồi. Lý An Dân tự nhiên cảm thấy kính nể anh, theo bản năng đưa tay sờ lên vết thương ở ngón giữa, hai mắt vẫn cứ tiếp tục nhìn chăm chăm từng động tác của Diệp Vệ Quân.

Lại thấy anh lấy ra một cái hộp tròn từ trong tủ áo, mở nắp hộp, thấm một thứ gì đó dinh dính ở trong bôi lên cánh tay, bây giờ Lý An Dân mới để ý thấy vết lở loét trên tay anh còn chưa lành hẳn, chẳng qua nhìn khá hơn lúc trước nhiều. Lý An Dân nhẹ nhõm thở ra một hơi, Diệp Vệ Quân nghe thấy tiếng động ở sau liền mau chóng mặc áo vào, quay đầu trợn mắt về phía ghế sa lông.

Lý An Dân kéo chăn xuống, cười chào: “Anh ạ”

Diệp Vệ Quân xoa xoa trán hỏi: “Em dậy lâu chưa?”

“Không lâu lắm, vừa đủ thấy anh cởi áo bôi thuốc.” Lý An Dân mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, hoàn toàn không ý thức được hành vi của bản thân được xếp vào loại “rình trộm”. Anh là đàn ông cơ mà, chỉ mới cởi áo thôi thì đã thấm vào đâu, cô học vẽ cơ thể người mãi quen rồi, kể cả toàn thân cởi hết cũng không lấy làm lạ. Từ góc độ thưởng thức nghệ thuật mà nói, vóc dáng cơ thể của Diệp Vệ Quân rất đẹp, có hình tam giác ngược thuôn thuôn, thoạt nhìn rắn chắc chứ không phải kiểu cường tráng, các múi cơ săn lại, khả năng công kích và sức bật của loại hình thể này thường rất mạnh, Lý An Dân từng thấy anh ra tay, thân thủ đúng là không thấp chút nào.

https://thuviensach.vn

Nhân lúc Diệp Vệ Quân xếp lại chăn màn, Lý An Dân cũng trốn trong chăn mặc áo quần xong xuôi, thấy anh nhét hộp thuốc vào lại tủ mới thuận miệng hỏi: “Đó là thuốc gì vậy anh? Nhìn giống mấy hộp kem chống nẻ hay bán ngoài sạp báo ghê.” Lẽ ra vết thương ở mức độ này một hai tuần là phải lành rồi, lỡ như mua trúng thuốc giả kém chất lượng, càng bôi càng loét thì toi.

Diệp Vệ Quân chần chừ một lát rồi mới đáp: “Là chu sa, thường dùng để trị đau nhức, lở loét và sưng tấy, hiệu quả tuy chậm nhưng có thể trị tận gốc.”

Hiểu biết của Lý An Dân về chu sa chỉ giới hạn trong khái niệm: “một loại phẩm màu nào đó”, Diệp Vệ Quân thấy cô tò mò, nhân lúc ăn sáng liền phổ cập cho cô một ít kiến thức về công dụng rộng rãi của chu sa, khiến Lý An Dân được lợi không ít. Ngoại trừ dùng để bào chế thuốc, Đạo gia còn dùng chu sa để vẽ bùa, có thể tạo ra thứ bùa có tác dụng định thần trừ tà rất hiệu quả.

Lý An Dân đang nghĩ xem liệu có nên uống một ít chu sa để tự trấn an hay không thì chuông điện thoại lại réo lên từng hồi hối hả, là Triệu Tiểu Vi gọi tới, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, Lý An Dân vội vàng bấm phím trả lời, từ trong tai nghe truyền đến âm thanh sột soạt quen thuộc, Triệu Tiểu Vi run giọng nói: “An Dân, cậu mau tới đây đi, nếu không… cứ tiếp tục như vậy mình thật không thể nào chịu đựng được nữa rồi.”

Cô nói qua điện thoại không rõ ràng cho lắm, đại khái lúc tối đi ngủ lại bị tóc siết cổ, Lý An Dân bữa nay còn có tiết, không còn cách nào khác hơn là tiếp tục xin nghỉ, cùng với Diệp Vệ Quân như lửa đốt sau mông chạy vội tới biệt thự nhà họ Triệu.

https://thuviensach.vn

Lúc Triệu Tiểu Vi ra ngoài mở cửa thì trên tay vẫn cầm theo cây kéo, mái tóc dài đã bị cắt cụt ngủn, tóc cắt lởm chởm không đều, trên vai và trên mặt cô cũng toàn là vụn tóc, hiển nhiên, đầu tóc là do chính tay cô tự cắt, hơn nữa còn mới cắt cách đây không lâu.

Triệu Tiểu Vi dắt hai người vào trong phòng ngủ, gần như suy sụp nói: “Hôm qua mình ra tiệm cắt tóc rồi, nhưng đến đêm vẫn bị siết không thở nổi, lúc sáng ra phát hiện nó đã mọc dài trở lại!”

Lý An Dân thấy trên cổ cô còn hằn rõ từng vết mảnh, thậm chí có chỗ còn rỉ cả máu, Triệu Tiểu Vi ôm mặt khóc thút thít, khẽ nói: “Mình cũng không biết phải làm gì bây giờ… Rốt cuộc phải làm thế nào mới được đây?”

Lý An Dân chỉ có thể vỗ về trấn an cô, dùng ánh mắt van nài về phía Diệp Vệ Quân đang đứng ở cửa, lúc này Triệu Tiểu Vi lại ngẩng mặt lên nói: “An Dân, chúng ta đi xuống tầng hầm xem qua một chút đi, nếu quả thật có liên quan tới cái đuôi sam kia, nói không chừng có thể tìm được manh mối gì đó ở dưới hầm.”

Dưới tình huống xoay xở như thế này, ngoại trừ đi một bước tính một bước ra thì đúng thật không còn cách nào khác cả. Triệu Tiểu Vi dắt Diệp Vệ Quân và Lý An Dân từ garage ở sân sau đi vào tầng hầm, lúc xuống cầu thang, rõ ràng trong hành lang không có gió, nhưng tóc của cô bạn lại như bị một cơn gió từ dưới lòng bàn chân thổi bay bay, Lý An Dân theo sát phía sau nhìn thấy mà giật mình thon thót, nhưng Triệu Tiểu Vi tựa hồ chẳng hề hay biết, một mực dấn bước xuống dưới hầm.

Đi hết cầu thang, rẽ phải là bắt gặp hai cánh cửa lớn sơn đỏ, bề ngoài giả cổ, trên cửa có một đôi tay nắm bằng đồng hình lục giác, then cửa đính thêm khuyên hình dạng như lệnh tiễn thời xưa, trên

https://thuviensach.vn

cao khảm một chiếc gương đồng bát quái, hai bên đặt hai chậu điếu lan, tầng hầm này bài trí còn chăm chút hơn so với nội thất trên nhà.

Triệu Tiểu Vi cúi đầu nói: “Nơi này vốn được dùng để cất giữ các thứ không dùng đến, cũng có một số đồ cũ trong nhà, máy móc cũ kỹ hư hỏng không nỡ bỏ cũng được đem xuống đây.”

Trong lúc cô nói chuyện, từ sau cửa bỗng vang ra mấy tiếng lách ca lách cách, dường như có người đang ở trong hầm, Triệu Tiểu Vi kinh hãi lùi ra sau lưng Lý An Dân, khẽ bảo: “Bà ngoại ra ngoài tập thể dục buổi sáng rồi, lẽ ra trong nhà không có ai mới phải…”

Lý An Dân tiến tới vươn tay đẩy hai cánh cửa ra, bà của Triệu Tiểu Vi đang quỳ gối tìm kiếm thứ gì đó trước tủ đựng bát đũa, nghe tiếng cửa mở liền vội vã đứng dậy, bình sứ vô tình trượt khỏi tay, rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh, văng tứ tán, một cái đầu lâu bị đinh sắt đóng trên đỉnh đầu liền hiện ra! Lý An Dân không khỏi kinh ngạc, trong bình sứ không ngờ lại đựng sọ người?

“Đây là chuyện gì vậy bà?” Triệu Tiểu Vi tiến vào trong, Lý An Dân đang định đi theo, lại bị Diệp Vệ Quân kéo ngược trở lại.

Bà cụ luống cuống tay chân đứng ngây ra tại chỗ, trên gương mặt già nua hiện ra thần sắc kinh hoàng, bà ấp a ấp úng nói: “Tiểu Vi, nghe bà nói… Đây là…”

Triệu Tiểu Vi ngồi xuống nhặt cái sọ người lên, rút cây đinh gỉ sét ra vứt lăn lóc trên mặt đất, vì dùng sức quá mạnh, đầu ngón tay cô bật cả máu, tóc cô chợt tung bay phất phơ như rong tảo trong nước, rin rít từ trong da đầu không ngừng mọc dài ra, từng sợi tóc mảnh nhọn run rẩy ngọ nguậy vươn dài về phía bà cụ.

https://thuviensach.vn

Bà cụ sợ đến mức hai chân xụi lơ ngã ngồi xuống đất, Lý An Dân thấy tình huống quá mức bất thường, mới vừa tiến tới thêm một bước đã nghe Triệu Tiểu Vi cười lạnh lẽo: “Con đàn bà đê tiện, còn nhớ tao không?” Giọng nói khàn khàn rét buốt, lộ ra hơi thở băng giá đến tột bậc.

Lý An Dân chợt hiểu, đây căn bản không phải giọng của Triệu Tiểu Vi, mà là giọng của cô gái bị chặt đầu xuất hiện hôm qua.

Da thịt trên mặt bà cụ không ngừng co giật, miệng há hốc run rẩy hồi lâu mới thốt nổi thành lời: “Cô là… cô là Giang Vân? Cô đã làm gì cháu tôi?”

Triệu Tiểu Vi cười lên khanh khách, hai tay lại nâng đầu lâu mà ve vuốt, mập mờ nói: “Yên tâm, tao lập tức cho nó trở lại như cũ ngay ấy mà.”

Diệp Vệ Quân hô lên một câu “Không ổn!”, chỉ thấy hai tay Triệu Tiểu Vi rũ xuống, thân hình nghiêng ngả, sắp sửa ngã xuống nền đất thì mái tóc dài đang lay động bỗng chốc như biến thành một tấm mành bằng tơ đen, quấn chặt thân thể cô từ cổ cho đến chân. Bà cụ đứng dậy đi tới trước mặt Triệu Tiểu Vi, hai bàn tay khô gầy bóp chặt lấy cổ cô, vẻ hoảng sợ trên mặt dần tan biến, thế vào đó là thần sắc oán hận như rắn rết.

Lý An Dân gào lớn: “Bà! Bà định làm gì?” Nhưng cô không thể nào lao lên được, vì Diệp Vệ Quân đang đứng chặn đằng trước, mà Triệu Tiểu Vi thì hai mắt nhắm nghiền, đã ngất mất rồi.

“Cô là Lý An Dân đúng không? Tôi phải cám ơn cô đấy.” Bà cụ mở miệng thốt một câu quái gở, trong miệng không ngờ lại phát ra giọng nói của cô gái bị chặt đầu, “Nếu như không có cô, chỉ sợ tôi

https://thuviensach.vn

không có cơ hội báo thù, oan có đầu nợ có chủ, chỉ cần cô không làm phiền tôi, tôi cũng không muốn làm khó dễ các người.”

“Ý cô là sao?” Cớ gì lại cám ơn cô? Lý An Dân cảm thấy mình chẳng làm gì đáng để cô ta phải cảm ơn cả.

“Đá lửa chèn trên tóc, đỉnh đầu xuyên đinh sắt, đây là biện pháp trù ếm nhằm tiêu diệt linh hồn, bạn của em mặc dù chỉ vô tình giải phóng oán khí trên bím tóc kia, nhưng một phần linh hồn của cô ta thì vẫn còn bị giam giữ bên trong xương sọ. Vậy nên chỉ khi ý thức của ai đó trở nên mơ hồ thì cô ả mới có thể thừa dịp nhập vào được, hơn nữa thời gian cũng không thể kéo dài quá lâu, bởi linh hồn của người sống vẫn gây ra nguy hiểm ở mức độ nào đó cho loại âm phách không trọn vẹn như cô ta. Có phải cô định giải thích như vậy đúng không?” Diệp Vệ Quân vừa nói vừa âm thầm lặng lẽ tiến tới từng bước một.

Bà cụ cười đến mức toàn thân run rẩy, năm ngón tay co quắp kẹp chặt cổ họng Triệu Tiểu Vi, tay còn lại nâng niu đầu lâu một cách cẩn thận, khóe môi nhếch lên hừ lạnh: “Mày cũng có chút kiến thức đấy, lần đầu tiên thấy mày tao đã nghĩ mày sẽ trở thành trở ngại của tao, cũng may là…”

Diệp Vệ Quân nhịn không được mà ngắt lời cô ả: “Không phải cô luôn muốn quay trở lại căn phòng này sao? Tiếc là kính Bát quái gắn ngoài cửa có tác dụng ngăn cản thứ hung sát, cô không cách nào đến gần cánh cửa tầng hầm này được, vậy là cô bèn nhắm vào Lý An Dân, một người có âm hỏa cực thịnh, nhờ đó mới có thể ngăn cản những tia tinh kim tinh thủy từ kính phát ra, một khi vào được hầm ngầm thì cô có thể tự do hành động.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nghe mà như lọt vào giữa sương mù, nói vậy tức là cô đã bị lợi dụng ư? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Diệp Vệ Quân như nhìn thấy được mối nghi hoặc của cô, nhắc nhở: “Như anh đã nói, chỉ có lúc ý thức trở nên mơ hồ thì cô ta mới có thể ám vào người em đúng không? Càng mất ngủ thì tinh thần càng kém, càng dễ dàng để cho cô ta thừa lúc hư nhược mà vào.”

“Vậy… Ý anh là?”

“Người bữa nay gọi điện thoại bảo chúng ta đến đây căn bản không phải bạn em, theo anh thấy, chỉ e là bà cụ xuống dưới hầm tìm đồ cũng không phải do tình cờ.” Diệp Vệ Quân vừa nói, vừa lặng lẽ cất bước tiến về phía trước.

Lý An Dân để ý thấy hành động này của anh, xét tình hình con ma nữ đã nhập vào người bà cụ, Triệu Tiểu Vi còn nằm trong tay ả, nếu hai người hành động thiếu suy nghĩ, không biết ả ta có làm ra chuyện quá khích nào hay không… Nhất định là Diệp Vệ Quân đang dự tính làm gì đó, nhưng lại e rút dây động rừng, hẳn anh đã có sách lược cụ thể cả rồi, vậy là Lý An Dân bèn cố giúp anh đánh lạc hướng ả ma nữ, nhẹ nhàng khuyên can: “Tôi không quan tâm cô và bà cụ có ân oán gì với nhau, nhưng Triệu Tiểu Vi là người vô tội, cô hãy thả cô ấy ra trước đi.”

Ma nữ cười quái dị một tiếng, trong mắt lóe lên tia sáng phẫn hận lạnh buốt như băng, cắn tóc gằn lên hung tợn: “Ai kêu cô ta là cháu ngoại của mụ đàn bà đê tiện kia, tao đã muốn siết chết nó ngay từ đầu, chẳng qua làm như vậy thì quá hời cho mụ khốn ấy rồi, tao muốn mụ tận tay bóp chết đứa cháu quý giá nhất của mình, hành hạ nó cho đến chết, cho mụ thử cảm nhận mùi vị đau khổ còn hơn chết là như thế nào!” Vừa nói ả vừa phát ra tiếng cười lanh lảnh, rợn người chói tai hệt như tiếng móng tay cào trên bảng gỗ.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy móng tay cô ta càng lúc càng bấu chặt, Triệu Tiểu Vi trong cơn hôn mê phát ra từng tiếng rên ư ư, Lý An Dân thì sốt hết cả ruột gan như kiến bò trên chảo nóng, ngây ra không dám lộn xộn gì nữa, ả ma nữ có thể nhẹ nhàng nhấc bổng Triệu Tiểu Vi lên không trung, nếu muốn bẻ gãy cổ cô ấy thì cũng dễ như trở bàn tay. Diệp Vệ Quân ở bên sườn chậm rãi nhích dần lên, Lý An Dân liền nghĩ kế đánh lạc hướng, lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc thì cô với bà cụ có oán thù lớn đến mức nào? Cớ sao lại độc ác như vậy?”

“Độc ác? Mày thì biết cái gì! Mày có biết mụ già này đối xử với tao thế nào không?” Ma nữ đột nhiên kích động hẳn lên, da thịt trên mặt co rút, hàm răng nghiến chặt đến mức kêu lên ken két, ả ta quả thực bị cô hấp dẫn hết sự chú ý, nhưng tâm tình càng kích động thì lực tay lại càng mạnh, Triệu Tiểu Vi không ngừng rên rỉ, sắc mặt cũng chuyển sang tím bầm như gan heo.

Lý An Dân vội vã trấn an cô ta: “Được rồi, được rồi, là tôi không hiểu, cô kể tôi nghe một chút được không? Triệu Tiểu Vi là bạn học của tôi, cô muốn tôi không nhúng tay vào chuyện này thì cũng phải đưa ra lý do chính đáng một chút chứ, đúng không?” Trời cao phù hộ, con ma nữ này quá mưu trí đi, cũng hi vọng là nó còn có chút tình cảm mà chịu lắng nghe người ta thương lượng.

Ma nữ cúi đầu trầm mặc, dường như đang thật lòng suy ngẫm, đúng lúc này, Diệp Vệ Quân bỗng lao tới một bước dài, giật sọ người trong tay cô ta ném về phía Lý An Dân, hô lớn: “Em gái, mau lui ra ngoài cửa đi!”

Lý An Dân vẽ xương sọ đã nhiều, thấy cái đầu lâu bay tới liền không hề nao núng mà đưa tay chụp lấy, hết sức tuân lệnh mà lui ra

https://thuviensach.vn

cửa, Diệp Vệ Quân lượm cây đinh sắt dưới đất lên xong cũng xoay người chạy thẳng ra khỏi tầng hầm.

Ma nữ thét to một tiếng, buông Triệu Tiểu Vi ra, giương nanh múa vuốt lao theo sau, Diệp Vệ Quân cầm đinh sắt chĩa ngay về phía xương sọ, cô ta liền đứng yên bất động. Triệu Tiểu Vi nhũn người nằm co quắp trên mặt đất, Diệp Vệ Quân để cho Lý An Dân giữ chặt cây đinh, còn bản thân anh thì bước ra cửa, lấy cái mũ đính bím tóc từ trong chậu điếu lan ra, thật bất ngờ là trong lúc thần không biết quỷ không hay anh đã đem luôn cái mũ ấy tới đây rồi, khó trách lúc mới xuống cầu thang anh cứ chậm rãi đi tít ở sau cùng.

“Cho dù lời nguyền đã được hóa giải thì bím tóc và xương sọ vẫn là nơi cô mượn chỗ gửi hồn không thể nào thiếu được, cô bảo tôi nên xử lý mấy thứ này thế nào đây?” Diệp Vệ Quân móc từ trong túi ra một bao diêm, vung vẩy trong tay.

Trong mắt ma nữ hiện lên vẻ kinh hoàng, cô ả co rúm người lùi ra sau, lắc đầu hô to: “Tôi bị mụ đàn bà ti tiện ấy hại thảm như vậy, lúc chết rồi còn không được thanh thản, bị giam trong bình Lậu Tuế chịu sự thiêu đốt của lửa nóng, đến giờ ngay cả mấy người cũng không chịu buông tha cho tôi ư? Tôi bị mụ đàn bà đê tiện này hại chết! Là mụ ấy giết tôi, lấy mạng phải đền mạng, tôi muốn báo thù thì sai ở chỗ nào?”

Lý An Dân nhíu mày: “Báo thù quả không sai, nhưng bị ai hại chết thì phải đi tìm người đó chứ, đẩy hết oán hận lên đầu người vô tội như vậy, cô còn nói mình không làm sai sao?”

Ma nữ run rẩy gật đầu lia lịa, sắc mặt trở nên thất thường khó đoán: “Được… Được, tôi không đụng tới người vô tội, tôi chỉ muốn đòi lại công bằng cho bản thân mình, tôi muốn vạch trần tội lỗi của

https://thuviensach.vn

mụ đàn bà ti tiện kia, để cho mọi người thấy được bộ mặt độc ác xấu xa của mụ.” Trong lúc cô ta nói, mành tóc quấn quanh người Triệu Tiểu Vi cũng từ từ buông lỏng, tản ra bốn phương tám hướng.

Lý An Dân thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa mới định mở miệng nói chuyện, bỗng thấy Diệp Vệ Quân ném cái mũ xuống đất, vẩy lên một lớp bột phấn màu vàng, quẹt thêm que diêm thảy lên trên, ngọn lửa bốc cao, trong phút chốc đã nuốt chửng cái mũ với bím tóc vào trong lưới lửa hừng hực bỏng cháy.

Ma nữ phát ra một tiếng thét thê lương thảm thiết, ngã bổ nhào lăn lộn trên nền đất, hai tay điên cuồng cào xé mái tóc hoa râm, rít lên từng tiếng gian nan qua kẽ răng: “Đừng! Xin các người ngừng tay đi! Tại sao? Tại sao? Không phải tôi đã đồng ý với các người là không làm hại cô ấy nữa rồi sao? Vì cớ gì không chịu bỏ qua cho tôi?!!”

Diệp Vệ Quân không thèm đáp lại, lấy cái đầu lâu trong tay của Lý An Dân đang sợ đến ngây người, nhét đinh sắt vào chỗ cũ rồi ném luôn vào trong lửa, đầu lâu và bím tóc bị thiêu đốt bốc khói cuồn cuộn. Lý An Dân thấy trong màn khói nghi ngút có rất nhiều khuôn mặt của cả nam và nữ, hoặc khóc hoặc cười trộn lẫn vào nhau, theo làn khói bay lên tận nóc hầm mới tản ra. Một dòng nước đen từ trong hốc mắt của đầu lâu không ngừng tuôn ra ngoài, cái đầu lâu cũng chuyển từ sắc xám trắng sang màu khô vàng, trên xương hiện ra những lỗ lồi lõm như tổ ong, nước đen cũng từ trong các lỗ ấy rỉ ra xèo xèo, trong lửa đỏ liên tiếp vang lên những tiếng lốp bốp răng rắc, vô số vết nứt xuất hiện nối liền các lỗ nhỏ li ti ấy lại với nhau, lúc bím tóc sắp bị thiêu đốt sạch sẽ, đầu lâu bỗng nổ bùm một tiếng, vỡ tan.

https://thuviensach.vn

Bà cụ nằm gục trên mặt đất không hề nhúc nhích, Lý An Dân cũng đã lấy lại tinh thần, chụp lấy Diệp Vệ Quân mà hỏi: “Anh làm gì vậy?” Lẽ nào anh nỡ giết cô ta thật sao? Ma nữ ấy đã có ý muốn rút lui rồi, hơn nữa chân tướng sự việc vẫn còn chưa được làm sáng tỏ cơ mà, lấy tác phong làm việc của Diệp Vệ Quân, đáng lý ra không nên lỗ mãng cho xong chuyện như vậy chứ.

Diệp Vệ Quân thản nhiên nói: “Hồn phách bị trấn áp bên trong bình Lậu Tuế lâu như vậy, không thể nào còn giữ được ý thức hoàn chỉnh, nó hẳn là vật sống lâu năm mà thành tinh náu mình bên trong tóc, chuyên cắn nuốt máu tươi của người sống, chớ bị nó lừa, em nhìn dưới chân một chút.”

Lý An Dân cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một chùm tóc bằng ngón tay từ trên đầu Triệu Tiểu Vi bò dọc theo người sang bên này, lọn tóc mềm oặt trườn quấn lên mũi giầy từ khi nào, cô vội vàng hất mớ tóc ấy ra, lại lùi ra sau hai bước. Con ma kia thả Triệu Tiểu Vi ra rồi không ngờ vẫn còn một chước sau cùng này, vậy mà cô còn ngỡ rằng cô ta thật sự muốn rút lui, ai biết đâu nói một đường lại làm một nẻo, một mực dụng tâm nghĩ cách hại người, chỉ là… Từ phản ứng của bà cụ những lời của con ma này nói ra khi trước không phải hoàn toàn chỉ là bịa đặt, có lẽ cái đầu lâu vỡ nát kia hẳn là chôn giấu một chuyện nào đó trong quá khứ mà tuyệt nhiên không muốn lộ ra dưới ánh mặt trời?

Lý An Dân đỡ Triệu Tiểu Vi và bà cụ tựa vào tủ bát, theo lệnh của Diệp Vệ Quân mà cắt trụi tóc trên đầu Triệu Tiểu Vi, đốt luôn mớ tóc ấy thành tro bụi, ngay cả mấy mảnh vụn còn sót lại trên mặt đất cũng thu dọn sạch sẽ, chỉ duy có mùi hôi ngập tràn trong không khí là không cách nào tiêu tan được.

https://thuviensach.vn

Sau khi Triệu Tiểu Vi tỉnh lại hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô nói cô cả đêm không dám chợp mắt, mãi đến tận sáng mới mơ mơ màng màng gục xuống bàn ngủ quên đi mất. Những chuyện xảy ra sau đó thì cô không tài nào nhớ nổi, trong lúc mơ màng chỉ loáng thoáng nhận thấy cảm giác nghẹn thở rất nặng nề, có lẽ vì quá mệt mỏi rồi nên không sao tỉnh lại được. Diệp Vệ Quân không đả động gì đến chuyện đầu lâu và chú thuật diệt hồn kia, chỉ nói là yêu ma quỷ quái ẩn náu trong tóc gây ra, thiêu hết mớ tóc ấy xong là giải quyết triệt để rồi. Về phần bà ngoại Triệu Tiểu Vi sao lại ở trong tầng hầm thì càng dễ ăn nói hơn, vì lo lắng cho cháu gái nên chạy xuống xem chính là chuyện quá đỗi bình thường.

Bà cụ giả vờ như chuyện gì cũng không hiểu, Triệu Tiểu Vi cũng tỏ ra chẳng biết gì, đây chính là phương thức bày tỏ lòng quan tâm nhau của hai bà cháu. Trước khi đi, bà cụ nắm chặt tay Diệp Vệ Quân không ngừng nói cám ơn, giọng bà run rẩy, khóe mắt ướt đẫm, Lý An Dân biết lòng cảm kích chân thành này ẩn chứa một hàm nghĩa khác, không phải chỉ vì bọn họ đã giúp cô cháu gái bà cụ.

“Cái tên Giang Vân này em đã từng nghe qua chưa? Nghệ sĩ kịch Hoàng mai Giang Phượng Anh vốn tên là Giang Vân đấy.”

Sau khi về nhà, Diệp Vệ Quân bật máy tính lên, mở ra một trang web từ trong thư mục lưu trữ, trang này gần như tập hợp hết tất cả các bài báo cũ đáng lưu ý, tư liệu về sự kiện ở thôn Tử Hiếu cũng được lấy từ đây. Diệp Vệ Quân lật từng trang, tìm được một trang báo cũ, bên trên có đăng tin tức về cái chết của Giang Phượng Anh, từ ngữ tường thuật thuần túy, tiêu đề đỏ thắm nhìn thấy mà giật mình:

Thang máy chuyên vận hành vận chuyển hàng hóa biến thành máy chém, con hát Giang Phượng Anh bị rào thép nghiến đứt cổ,

https://thuviensach.vn

đầu và thân mỗi thứ mỗi nơi.

***

Có loại thang máy kiểu cũ chuyên vận chuyển hàng hóa lên xuống, rào thép an toàn tương tự như cửa chắn tự động, cao đến tầm thắt lưng, rìa mảnh và sắc, nếu như lúc thang máy đang đi lên hay đi xuống mà đưa đầu ra ngoài rào thép thì đúng là rất dễ bị rào thép và trần nhà nghiến đứt. Lại nói thang máy này dùng để vận chuyển trang phục và đạo cụ của đoàn nghệ thuật, người thường xuyên sử dụng đúng lý ra không nên sơ ý phạm phải sai lầm trí mạng như vậy mới đúng.

Chuyện này xảy ra vào thời Cách mạng Văn hóa, giới nghệ thuật đứng mũi chịu sào, là đối tượng bị truy quét, về phần Giang Phượng Anh mà bài báo nhắc đến, không nói đến nội dung trong bài, chỉ nhìn vào tiêu đề cũng đã thấy ý tứ sỉ nhục và sự hả hê trên nỗi đau của người khác.

Tùy tiện tìm tòi trên mạng cái tên này, nội dung có liên quan hiện ra không ít, trong đó có một trang hấp dẫn sự chú ý của Lý An Dân, tờ báo lá cải nọ đưa tin giữa Phó bộ trưởng Bộ Văn hóa Tống Trường Hà và con hát Giang Phượng Anh có tư tình ám muội càng dứt càng rối, càng chia cách lại càng gắn bó. Khi đó hai người đã kịp bàn tính chuyện kết hôn, quan hệ giữa hai người ai ai cũng biết, sau khi Giang Phượng Anh bị chụp mũ đen lên đầu, có thể nói là bạn bè xa lánh, xa gần toàn kẻ thù, Tống Trường Hà vì giữ lấy thân nên phải vạch rõ giới hạn với cô, để tỏ rõ lập trường, ông ta lập tức cưới một cô gái "gia thế trong sạch", có điều nghe nói sau khi Tống Trường Hà cưới vợ, hai người vẫn lén lút qua lại, đoạn tình cảm bị chia cách này cuối cùng được đặt dấu chấm hết sau cái chết thê thảm của Giang Phượng Anh. Đến nay đầu cô vẫn chưa được tìm thấy, thi thể

https://thuviensach.vn

không đầu được đưa đi khám nghiệm, rốt cuộc kết quả xử lý như thế nào không ai hay biết, người viết bài nói mộ của Giang Phượng Anh chỉ chôn quần áo và di vật, còn thi thể thì chỉ e đã không còn tồn tại từ lâu rồi.

Nếu như cái đầu lâu ở trong biệt thự nhà họ Triệu kia đúng thực là đầu của Giang Phượng Anh, vậy bà ngoại của Triệu Tiểu Vi rốt cuộc sắm vai gì trong vở bi kịch này? Cái chết của Giang Phượng Anh có đúng là chuyện xảy ra ngoài ý muốn hay không? Lý An Dân cảm thấy kích động muốn truy tìm căn nguyên nguồn gốc mọi chuyện, khi vừa gõ lên ô tìm kiếm ba chữ "Tống Trường Hà", Diệp Vệ Quân bỗng gập laptop lại, xoay ghế tựa khiến cô quay lại đối diện với anh.

"Không cần phải lo chuyện bao đồng như vậy, giải quyết vấn đề xong là được rồi."

Trong lòng Lý An Dân ngứa ngáy như có mèo cào, chuyện không biết rõ ràng thế nào cũng phải tìm hiểu cho bằng được: "Nhưng mà em muốn biết rõ chân tướng sự việc, ma nữ kia nói bà cụ hại chết nó, nếu như Giang Phượng Anh chết là do có người mưu sát, liệu người đó có phải là bà cụ hay không…"

"Nếu đúng vậy thì sao? Em muốn bà cụ phải chuộc tội hay định nói với bạn em rằng bà ngoại cô ấy là hung thủ giết người?" Giọng nói của Diệp Vệ Quân có chút nghiêm nghị.

Một khi gương mặt anh trở nên nghiêm túc liền rất có sức uy hiếp, Lý An Dân đúng là cảm thấy hơi sợ, giống như một đứa bé sợ thầy cô giáo vậy… Là kính sợ, cô không dám lớn tiếng phản bác, nhưng nếu không nói thì lại thấy ấm ức, kết quả chỉ có thể ngập

https://thuviensach.vn

ngừng lúng búng trong cổ họng: “Em… em chỉ muốn biết mà thôi, ít nhất cũng có một đáp án cho riêng mình.”

Diệp Vệ Quân thở dài, giữ chặt tay cô mà nói: “Trừ khi chính miệng bà ấy thừa nhận, nếu không thì chẳng có đáp án nào ở đây cả, không nên lục lọi quá khứ của người khác, chuyện đó không liên quan đến em.”

Lý An Dân nói như đây là chuyện dĩ nhiên: “Cũng bởi vì không có liên quan đến em nên có biết cũng không sao cả, nếu là người thực lòng để ý chuyện đó thì mới thấy khó chịu khổ sở.”

Diệp Vệ Quân ngẩn người, sau đó lắc đầu cười khẽ, giơ tay xoa đầu cô: “Nói vậy cũng đúng, miễn đừng để tìm hiểu xong lại thấy trong lòng không thoải mái là được, còn nữa… Lần sau nếu muốn tọc mạch cũng không sao, nhưng không nên tùy tiện ở lại qua đêm trong nhà người ta, xảy ra chuyện gì cũng phải bàn bạc trước rồi mới được làm.”

Lý An Dân gật đầu như giã tỏi, miệng vâng vâng dạ dạ liên tục, những chuyện thế này gặp nhiều tuy không còn thấy quá kinh sợ nữa, nhưng việc cô không có năng lực là sự thật, không nhờ vào Diệp Vệ Quân thì cô làm sao có thể đối phó được cơ chứ? Lần này còn bị lừa đến mức quay mòng mòng, Diệp Vệ Quân nói thứ kia là vật lâu năm thành tinh sinh ra quỷ chuyên hấp khí, khác hoàn toàn so với mấy thứ quỷ hồn bình thường, mà gần đến mức yêu quái thì chính xác hơn.

Đối với Lý An Dân mà nói thì chẳng khác nhau là mấy, có điều sau này cô cũng không dám nằm trên giường mà đếm sao nữa, thậm chí còn phải lấy bìa carton dán lên che hết kính của cửa sổ áp mái,

https://thuviensach.vn

tránh cho một ngày nào đó vừa mở mắt ra nhìn lên trên lại thấy thứ gì li kì cổ quái nữa.

Sau khi trải qua chuyện này, Lý An Dân bỗng phát hiện ra Triệu Tiểu Vi là một cô gái tốt đến mức hiếm thấy, mặc dù bề ngoài thoạt nhìn yếu đuối là vậy, nhưng nội tâm lại rất kiên cường, đáng quý nhất là tấm lòng hiếu thảo của cô với bà ngoại.

Diệp Vệ Quân không phủ nhận điều này mà chỉ cười cười, lời nói ra hết sức sâu sắc: “Em tưởng bạn em cái gì cũng không biết sao? Quỷ hấp khí có thể dựa vào oán khí mà chiếm lấy ký ức của vật ký sinh, cũng từ đó mới có thể mê hoặc lòng người. Người chịu sự ảnh hưởng của oán khí sẽ xuất hiện ảo giác, cô ấy nhất định không thể nào không thấy được gì, mà có khi những gì cô ấy thấy được còn nhiều hơn, cụ thể hơn so với anh và em…”

https://thuviensach.vn

Chương 6

Chiếc ao con

Ông nội của Lý An Dân bị hen suyễn, tuổi tác càng cao, bệnh tình càng thêm nghiêm trọng, vì không khí thành phố không được tốt, theo đề nghị của bác sĩ, hai ông bà quyết định về quê an dưỡng, Lý An Dân cũng chuyển đi theo ông bà nội, ông bà nội ở đâu, nhà cô liền ở đó. Nhà trong thành phố không dùng tới được sử dụng như một kho hàng, nếu như không có tình huống đặc biệt gì xảy ra thì cô cũng chẳng màng ghé đến.

Trước mắt hai ông bà đang trú ngụ tại một huyện ngoại thành ở miền Nam, trong thôn Dương gia, một thôn nhỏ có nhân khẩu không quá năm mươi hộ, mà chủ hộ nào cũng mang họ Dương. Nhà của người trong thôn tập trung ở khu đất trũng chính giữa, bốn bề toàn là ruộng vườn vây quanh, muốn vào trong thôn bắt buộc phải đi bộ men theo bờ ruộng. Lý An Dân về đến nơi thì sắc trời đã tối, cô đi vào theo lối qua vườn bông vải ở phía Tây thôn, lúc này đông sang rét buốt, cảnh sắc đất đai cây cối đều lộ ra vẻ tiêu điều tịch liêu khó tả.

Lý An Dân đi xuyên qua những cành khô khẳng khiu, những cây bông xếp hàng chỉnh tề như một đội danh dự, từng hàng kéo dài tít tắp đến tận phương xa, trên mặt đất trải đầy rơm rạ để giữ ấm cho rễ cây, hút rất nhiều hơi nước, ẩm ướt nặng nề, mỗi bước chân giẫm xuống sẽ làm chảy ra thứ nước bùn nhão nhoẹt lẫn với vụn băng, lép ba lép bép rất vui tai. Chỉ cần đi xuyên qua vườn bông vải này, không bao lâu là tới đường nhỏ đầu thôn rồi, đây là đường gần nhất dẫn vào trong thôn.

Đang đi, chợt nghe phía trước vang lên một tiếng quát lớn: "Hây! Là ai? Lén lút ở trong đất nhà tôi làm gì?" Vừa quát xong, người cũng đã chạy tới

https://thuviensach.vn

trước mặt, là một đứa bé trai toàn thân lấm lem bùn đất.

Chủ nhân của miếng đất này là chú hai Dương, ông bà của Lý An Dân ngụ ngay sát vách nhà chú hai, cô vội vàng tự giới thiệu: "Chị là Lý An Dân, nhà ông Nghiêm kế bên đó, em..."

Lời còn chưa nói hết, đứa bé trai đã tiến tới gần, hò reo phấn khích: "Lý An Dân? Chị là chị An Dân? Chị đã về rồi! Em là Dương Xuân Ba đây này!"

Vừa nghe tới cái tên này thì Lý An Dân liền nhận ra rồi, Dương Xuân Ba là con trai của chú hai Dương, năm nay lên lớp Bốn, nổi tiếng là vua nghịch ngợm ở trong thôn. Chú hai sau khi sinh hai mụn con gái rồi mới được một thằng con quý tử này, người trong nhà ai cũng nâng nó như nâng trứng, hết sức quý trọng, bất kể nó có gây ra chuyện gì cũng không nỡ đánh chửi. Cũng bởi vậy, thằng nhóc này rất là lớn lối, ở trong trường chính là nhân vật khiến cho thầy cô bạn bè nhức đầu số một.

Lần đầu tiên Lý An Dân tới thôn Dương gia cũng bị thằng nhóc này ném bùn vào người, thứ trò đùa dai này đổi thành người khác chắc không có chuyện gì vì chú hai ở trong thôn rất có tiếng tăm, người trong thôn nể mặt chú hai nên có thể cho qua liền. Nhưng Lý An Dân vừa mới đến đâu có để ý nhiều như thế, cô phát huy tài năng kiện tướng chạy cự ly dài ưu tú của mình, cứ thế rượt Dương Xuân Ba chạy suốt hơn mười mẫu đất, tóm được người rồi liền bất chấp tất cả mà đè xuống tụt quần, bốp bốp chát chát nện vào mông một trận cho nhớ đời, đánh cho thằng ranh này đến phục mới thôi. Kể từ đó, mỗi lần Dương Xuân Ba thấy cô là phải ngoan ngoãn gọi một tiếng "Chị!", về sau cũng không dám gây chuyện nữa, vậy mới nói trẻ nhỏ không thể nuông chiều, phải đánh thì mới vào khuôn phép.

Lý An Dân chẳng thù dai, những gì không vui hay tức giận trong lần đầu gặp mặt đã sớm tan thành mây khói, Dương Xuân Ba dù thế nào cũng là đứa

https://thuviensach.vn

em hàng xóm của Lý An Dân, lúc này thấy nó cả người toàn là bùn sình, cô không thể không quan tâm một chút:

"Em là nhóc Ba? Đã trễ thế này mà sao còn lang thang mò mẫm ở đây? Nhìn em không khác gì một cục bùn vậy, mau theo chị về nhà."

Dương Xuân Ba gãi gãi mũi, nói: "Em bỏ quên thùng ở sau thôn rồi, chị An Dân, hay là chị theo em đi lấy thùng trước, xong rồi em theo chị về nhà."

Lý An Dân thầm nghĩ dù sao cũng tiện đường, thôi thì cùng đi với Dương Xuân Ba vậy, thằng nhóc này giống như một con lươn luồn lách xuyên qua rặng cây bông, Lý An Dân đeo ba lô du lịch, trên tay còn xách hai túi quà to nặng trĩu, chạy theo sau có chút cực nhọc, lại không dám chui qua rặng cây giống như Dương Xuân Ba, sợ sẽ quệt hư hết hoa màu nhà người ta.

Dương Xuân Ba dắt Lý An Dân vòng ra sườn núi phía sau thôn, nó tung tăng chạy nhảy ở phía trước, vừa chạy vừa quay đầu lại ngoắc, lớn giọng gào lên rất to: "Chị! Nhanh lên một chút, sắp tới rồi, nhanh lên một chút!"

Lý An Dân thở hổn hà hổn hển, mắt thấy nó nhảy ra phía sau sườn núi, liền vội vàng bước nhanh mà đuổi theo sau, đợi đến khi Lý An Dân leo lên tới đỉnh dốc, thằng quỷ nhỏ này không biết đã chạy đi đâu chẳng thấy bóng dáng nữa rồi.

Lý An Dân chỉ có thể men theo triền dốc mà đi xuống dưới, khum tay lên miệng, hô to: "Nhóc Ba! Em chạy đâu rồi? Chờ chị với nào!"

Giọng Dương Xuân Ba từ rất xa ở đằng trước vọng lại: "Chỗ này, chỗ này này, chị mau đến đây!"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chỉ nghe tiếng mà chẳng thấy người đâu, thầm nghĩ: Thằng nhóc này gắn máy vào chân à? Mới đó đã lủi đi xa như vậy, sức khỏe hơi bị dồi dào quá rồi.

Dưới sườn dốc là một loạt ao hồ bị bỏ hoang từ lâu, ao to ao nhỏ chen chúc lẩn khuất sau những lùm cỏ rậm rạp, dưới những vũng lầy ấy tích tụ toàn bùn cát, có mấy cái vẫn còn đọng nước đục ngầu, sền sệt nhớp nháp, cỏ mục rữa nát trộn chung với bùn sình, khiến con đường xung quanh trở nên lầy lội khó đi vô cùng, Lý An Dân cẩn thận men theo con đường nhỏ tiến vào trong, nếu như không cẩn thận trượt chân xuống, rất có thể sẽ rơi thẳng xuống vũng lầy.

Dương Xuân Ba đã chạy tới trước một cái ao tròn, lúc Lý An Dân đến nơi chỉ thấy nó nhảy qua nhảy lại hai bên bờ ao, tầng mây trên trời tản đi, để lộ vầng trăng khuyết sáng vằng vặc mà cong vòng hệt như một chiếc lưỡi câu, ánh trăng buông xuống, trên mặt ao gợn sóng nước lấp loáng lăn tăn, mấy ao nước bên cạnh hoặc khô cạn hết hoặc đã biến thành vũng bùn lầy, duy chỉ có cái ao tròn này là ngập tràn nước trong.

Lý An Dân lập tức ý thức được hành động nhảy qua bờ ao của Dương Xuân Ba rất nguy hiểm, vội vàng sải bước tới trước muốn tóm chặt lấy nó, đúng lúc này, Dương Xuân Ba bỗng trượt chân một cái, cả người ngã thẳng xuống ao! Lý An Dân vội vã vươn tay muốn kéo nó lại, chợt thấy khóe môi Dương Xuân Ba nhếch lên, thành một nụ cười cực kỳ quỷ dị, cứ thế biến mất vào không trung ngay trước mắt cô. Lý An Dân còn chưa kịp kinh ngạc, vì không tóm được người nên chính cô lại mất trọng tâm, mắt thấy sắp rơi thẳng vào trong nước.

Đột nhiên dưới nách căng ra, giống như có ai đó túm lại từ phía sau vậy, Lý An Dân quay đầu lại nhìn, thì ra là dây đeo ba lô bị vướng vào một cành cây khô. Cô còn đang ngơ ngác, bỗng nghe tiếng nước vang ầm lên, Dương Xuân Ba đi ra từ trong nước, bộ dáng của nó đã thay đổi hoàn toàn, mặt mũi

https://thuviensach.vn

sưng phù biến dạng, trương phình lên y hệt như bánh bao nhúng nước vậy, mái tóc ướt nhẹp dính sát vào da đầu, nó há miệng, cổ họng ứ đầy bùn sình, không ngừng tuôn ra bên ngoài.

Lý An Dân khẽ kêu lên một tiếng, lùi ra sau mấy bước, nhánh cây khô vướng vào ba lô rắc rắc liền bị bẻ gãy, Dương Xuân Ba gục nửa người lên trên bờ ao, nửa người còn lại ngâm trong nước, nó dán sát mình trên mặt đất mà bò từ từ về phía trước, nước bùn không ngừng chảy ra từ trong mũi trong miệng nó, nó nhấc cái đầu trương sình của mình lên, mắt trợn trắng nhìn về phía Lý An Dân, nức nở kêu rên: "Chị... Đi với em, chơi với em…"

Lý An Dân quay đầu bỏ chạy, lúc này còn quản cái gì mà đứa em hàng xóm chi chi nữa, thoát thân quan trọng hơn! Cô nhắm thẳng hướng mà chạy thục mạng, phía sau truyền đến mấy tiếng lép nhép lép nhép, cứ như thể có một con thằn lằn khổng lồ bò nhanh trên mặt đất vậy, giọng nói của Dương Xuân Ba vang lên không xa mà cũng chẳng gần, lơ lửng đằng sau lưng, nó đuổi tới nơi rồi!

Lý An Dân không dám quay đầu lại, tung ra tốc độ nước rút một trăm mét, liều mạng lao về phía trước, từ sườn núi chạy thẳng một hơi đến tận đầu thôn. Lúc này ở sân phơi thóc đầu thôn người vây đông nghẹt, tiếng chiêng trống kèn đồng vang lên rung trời lở đất, Lý An Dân nhìn thấy thím ba nhà mình trong đoàn người, liền vội vã chen vào chào hỏi: “Thím ba, nhà ai có chuyện vui hả? Sao náo nhiệt thế này?”

Thím ba bịt miệng cô, nhỏ giọng nói: “Vui cái gì mà vui? Đang đám ma đấy."

Lý An Dân nhất thời nghẹn họng, bị thím ba kéo vào chỗ dâng hương, chỉ thấy giữa sân đặt một cỗ quan tài, bốn vị đạo sư mặc Hoàng mã quái[1] đang chia nhau làm việc, một người ngồi trên đài tụng kinh, ba người còn lại đảo

https://thuviensach.vn

quanh quan tài, trong đó người thổi sáo trúc dẫn đầu, hai người cầm roi chia ra hai bên trái phải, họ hàng thân thích mặc đồ tang theo vai vế đi ở phía sau.

[1] Hoàng mã quái: Một loại quan phục thời Thanh, dạng áo ngắn màu vàng.

Lý An Dân được dẫn tới chỗ bàn thờ dâng hương, trước bàn có đặt hình nhân đồng nam đồng nữ bằng giấy bồi, phía sau bàn buông một tấm vải trắng, trên vải có viết một chữ "Điện[2]" lớn bằng mực tàu, di ảnh dựa trên tấm vải, người trong ảnh không phải ai khác mà chính là thằng quỷ nhỏ mới xuất hiện trước mặt cô, Dương Xuân Ba.

[2] Điện: Nghĩa là "tế".

Chú hai đờ đẫn ngồi bên cạnh bàn, lúc Lý An Dân đến thắp nhang rồi rời đi chú ấy cũng không nói một câu, ngây ra như một người gỗ không có chút sức sống vậy, hai mắt trống rỗng vô thần nhìn chăm chăm về phía trước.

Chuyện tang lễ ở nông thôn được chú trọng hơn nhiều so với thành thị, đặc biệt là ở một thôn làng đậm chất dòng họ như thôn Dương gia này, việc hỉ việc tang gì cũng đều là chuyện trọng đại của cả thôn, Lý An Dân thấy ông bà nội cũng qua trước cửa nhà chú hai ăn cơm, tiếng khóc than không ngừng vang ra từ trong nhà, giữa tiếng khóc còn lẫn cả tiếng cười, lúc vút cao lúc lại nỉ non ai oán, như hóa rồ hóa dại, nghe xong ai cũng quặn lòng, nào có ăn uống nổi.

Thím ba gạt nước mắt nói Dương Xuân Ba bị chết đuối, thi thể ngâm trong nước ngót ba ngày ba đêm mới được vớt lên, đám người lớn lật tung trong làng ngoài làng mấy lượt, ai mà ngờ được nó lại chìm ở trong cái ao con đường kính không đầy mười thước sau làng đâu kia chứ?

Lý An Dân nghe xong liền lặng thinh không nói, đầu làng bên này làm tang lễ, cuối làng bên kia người chết lại kéo mình tới chỗ bị chết đuối mà nạp mạng, nếu như không có cành cây khô vướng vào ba lô, nhất định cô đã trở

https://thuviensach.vn

thành con ma thứ hai luôn rồi. Một khi Dương Xuân Ba có thể dụ cô đến bờ ao được thì cũng có thể lừa nhiều người khác nữa, Lý An Dân càng nghĩ càng không yên tâm, nửa đêm nửa hôm bấm số gọi cho Diệp Vệ Quân.

"A lô? Ai gọi đấy?" Đầu dây bên kia truyền tới chất giọng biếng nhác của một cô gái.

Lý An Dân ngẩn cả người, vội vàng đưa điện thoại ra xem lại số, không gọi nhầm số mà, cô thận trọng hỏi thăm: “Chào chị ạ, em tìm anh Diệp Vệ Quân."

"À à, lão Diệp - tìm ông này, ông đấy..." Nói được một nửa liền im bặt không nghe thấy gì nữa, sau đó giọng nói trầm trầm của Diệp Vệ Quân mới vang lên: "Em gái à, có chuyện gì?"

"Dạ... Người khi nãy là..." Giờ này mà còn ở chung một chỗ, không phải người nhà thì nhất định cũng là bạn gái.

“Là Pháo Đồng... là chị của Pháo Đồng, hai người bọn họ ở nhà anh, anh ngủ chung với Pháo Đồng... Không phải vậy, là cậu ấy ngủ chung với anh..." Diệp Vệ Quân nói năng không được mạch lạc cho lắm, hiển nhiên là nóng lòng muốn giải thích chuyện này, trong ống nghe bỗng truyền đến giọng cười nhẹ của con gái, mơ hồ nghe được cô ấy đang nói: “Ừ, bất kể là anh ta ngủ với ai, tóm lại là không ngủ với chị đâu.” Sau đó là tiếng đóng cửa cái rầm.

"Bọn anh... Tinh thần dồi dào quá đi, nửa đêm rồi mà còn huyên náo như vậy." Lý An Dân cảm khái từ tận đáy lòng, mặc dù bên mình cũng đang ầm ĩ vô cùng, tiếng khua chiêng gõ trống liên tục không ngừng, phòng của cô lại ở phía trước, chỉ cách dàn kèn đám ma kia có một vách tường, tiếng nhạc sầm sập như sấm bên tai, đến cả người chết cũng có thể bị mấy tiếng này gõ cho sống lại luôn ấy chứ.

https://thuviensach.vn

Hắn Diệp Vệ Quân cũng nghe được tiếng nhạc, hỏi lại: "Em đang đi xem lễ chùa sao?"

Lý An Dân bất đắc dĩ trả lời: "Anh trai, anh có thấy chùa nào mở lễ đến tận nửa đêm không? Đây không phải là để cho người sống xem, mà đang có tang lễ đấy ạ." Cô miêu tả tình huống đại khái cho Diệp Vệ Quân nghe, trong lòng run mà nói: "Anh xem đây là đang xảy ra chuyện gì? Thi thể còn nằm trong quan tài, cớ làm sao lại thấy thằng nhỏ lang thang ngoài đường như thế? Thằng nhóc rõ ràng là muốn kéo theo em xuống dưới nước ấy, lần này hụt rồi, cũng khó chắc nó có hại thêm người khác nữa không."

"Là hồn đi lạc, thi thể được vớt lên nhưng linh hồn vẫn còn nằm lại trong nước, nếu như sợ nó gây chuyện thì vẩy đậu vào trong ao nước ấy."

Lý An Dân nghe giọng của anh hết sức bình thường, dường như không cảm thấy đây là chuyện gì to tát, liền hỏi: "Vẩy đậu có ý nghĩa gì sao?"

"Không có ý nghĩa gì cả, chỉ là phong tục từ xưa truyền lại thôi, anh cũng không hiểu rõ ràng cho lắm, em cứ làm theo là được"

Anh đã nói vậy rồi, Lý An Dân cũng không truy hỏi cho tới cùng nữa, có người từng nói - đã tồn tại tức là có lý do của nó. Có lẽ Diệp Vệ Quân cho rằng đây chỉ là chuyện nhỏ không đáng để tâm, vì một chuyện bé tí như hạt vừng mà làm phiền người ta lúc nửa đêm, Lý An Dân thấy rất băn khoăn, "Thật ngại quá, khuya thế này rồi mà còn quấy rầy anh, thôi em ngắt máy nhé, anh nghỉ ngơi cho tốt."

"Không sao, anh đi ngủ muộn mà, có chuyện thì phải bàn bạc với anh trước, như thế mới đúng, em không gọi qua anh cũng sẽ gọi cho em thôi, em không trách anh làm phiền em chứ?" Anh lại còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "làm phiền", trong giọng nói hiện lên ý cười, nghe rất phấn chấn.

https://thuviensach.vn

Ngữ khí vui vẻ thoải mái của anh khiến Lý An Dân nhẹ nhõm theo, cô cười nói: "Làm gì có, em còn sợ anh không đến làm phiền đây này, à đúng rồi, nếu như anh có ở chung với bạn gái thì nhớ báo trước cho em một tiếng nhé, lúc ấy em sẽ không gọi qua đâu."

Phía bên kia rơi vào im lặng, yên ắng thật sâu, hồi lâu sau anh mới nói: "Em yên tâm, anh một thân một mình quen rồi, rất hài lòng với tình trạng bây giờ, còn em mau đi ngủ trước đi, đừng nghĩ lung tung chuyện anh có hay không có bạn gái làm gì."

Lý An Dân nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, một vùng đèn đuốc sáng trưng, thế này thì họa có là thần tiên mới ngủ được, đoán chừng dàn kèn trống đám ma này thay phiên nhau tấu nhạc, hết kèn rồi lại trống, chắc cũng phải ồn ã đến lúc gà gáy sáng mới yên tĩnh trở lại.

Lý An Dân thức trắng đêm, mắt vằn đầy tia máu mà chạy đi đánh răng rửa mặt, trong sân có một miệng giếng, Lý An Dân múc một gầu nước giếng lên, ngồi ở ven tường trước rãnh nước mà đánh răng, nước lạnh thấu xương, dùng để xua tan cơn buồn ngủ rất hiệu quả. Trong lúc cô đang hắt nước lạnh lên rửa mặt, bà nội lại bưng một cái bát sứ men hoa đi ra từ phía sau nhà, Lý An Dân cả mặt cũng không kịp lau khô, vội vàng tiến tới trước đỡ lấy.

Trong bát là đủ thứ hạt với màu sắc rực rỡ, có đậu đỏ, gạo nếp, hạch đào, táo đỏ các loại, Lý An Dân cho rằng đây là dùng để nấu cháo Thất bảo ngũ vị, kết quả bà nội lại sai cô và thím ba bưng chậu sứ này đi vẩy vào trong cái ao nhỏ kia.

Lý An Dân thầm nghĩ thứ này chẳng phải cũng có tác dụng như cách Diệp Vệ Quân đã chỉ cho cô sao? Liền hỏi bà nội nguồn cơn của việc này, bà nội kể lại một câu chuyện xưa, bà nói từ rất lâu về trước, tại một nơi nào đó có một xã viên của đội sản xuất lúc đi tuần tra ao cá ban đêm nhìn thấy có một đứa bé nhảy tới nhảy lui qua mặt nước, nhìn dáng vẻ có lẽ không qua nổi, vị xã viên

https://thuviensach.vn

tuần đêm này thấy quá nguy hiểm liền muốn tiến tới giúp đỡ. Nhưng mỗi khi vừa tới gần thì lại phát hiện bên cạnh ao cá chẳng hề có ai cả, vả lại cũng chẳng phải chỉ mỗi mình anh ta nhìn thấy cảnh tượng này, thậm chí còn có người vì cứu đứa bé kia mà rơi thẳng xuống ao luôn. Mặc dù không xảy ra chuyện chết chóc gì ngoài ý muốn, nhưng trong lòng ai nấy đều hãi kinh, sau này tiến hành điều tra mới biết nơi đây từng có một đứa bé bị chết đuối, trong lúc nhảy qua bờ ao mà trượt chân xuống nước.

Đây không phải chuyện ma thì là gì nữa? Nhưng thời ấy đang kêu gọi bài trừ mê tín dị đoan thời phong kiến, chuyện ma quái này không ai dám để lộ ra, trong đội có một đồng chí già nói trẻ con rất dễ bị lạc mất hồn, cho dù có vớt được xác lên, nhưng hồn thì vẫn ở trong nước, có làm đám ma cũng vô dụng, hồn không có ở đây, có cho ăn uống cúng tiền đốt tiền gì cũng chỉ phí hoài mà thôi. Vậy nên ông ta mới đề xuất, kêu gọi mọi người gom góp chút ít lương thực vẩy vào trong ai, lúc ấy nông trường bọn họ chỉ trồng đậu nành, thế là mới lấy hạt đậu làm vật tế, không ngờ như vậy lại rất công hiệu. Thời gian qua đi không bao lâu, chưa đầy hai ba tháng lại có người nhìn thấy bóng dáng đứa trẻ ấy, vẫn một động tác nhảy qua nhảy lại bên bờ ao, vậy là mọi người cứ cách một quý lại vẩy đậu một lần, cứ thế, cho đến trước khi miếng đất ấy bị nhà nước trưng thu, đứa trẻ không bao giờ hiện lên lần nữa.

Khi đó người còn nghèo, vẩy đậu thôi cũng đã là quá lãng phí, nhưng thời buổi bây giờ lương thực đầy đủ, có dùng hao một chút cũng chẳng sao, bà nội sau khi trải qua chuyện ma khi ấy, đến bây giờ vẫn còn sợ hãi, nhưng chẳng lẽ lại nói thẳng với thân bằng quyến thuộc của đứa bé rằng nó không những chết đuối mà còn lạc mất cả hồn sao? Như vậy không được hợp tình hợp lý cho lắm, vậy là phải để người nhà mình âm thầm làm việc này thôi.

Sau khi Lý An Dân đi vẩy mớ hạt ấy xong, lúc về nhà ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cũng đem chuyện mình gặp Dương Xuân Ba kể lại cho bà nội nghe, cô với bà nội mình có thể nói là không bao giờ giấu giếm nhau điều gì. Nếu như Diệp Vệ Quân là người anh tri âm của cô, vậy thì bà nội là "người chị

https://thuviensach.vn

tri kỷ" của Lý An Dân từ nhỏ cho đến lớn, mỗi khi gặp phải chuyện gì phiền lòng, hay chuyện bất kể vui buồn, cô cũng đều thổ lộ với bà nội mà không hề che giấu, cũng không sợ bà cụ phải quan tâm lo lắng.

Khác hẳn với cô bạn Triệu Tiểu Vi ở trên, cô cảm thấy việc cháu gái phải hiếu thuận với bà là chuyện hiển nhiên, bà có quan tâm lo lắng cho cháu cũng là thường tình thế gian, quan hệ giữa Lý An Dân và bà nội cô có thể nói là tốt đến nỗi chỉ thiếu điều chui ra từ trong bụng bà mà thôi, nên mấy chuyện yêu ma quỷ quái gì cũng có thể tâm sự được mà không cần kiêng kị.

* * *

Bà nội trước nay cũng rất tin mấy chuyện này, cho nên với mấy việc mà cháu mình kể lại bà đều tiếp nhận hết, không nghi ngờ bất cứ điều gì, mà bà nội tấm lòng lương thiện, xót thương cho đứa bé, liền nói với Lý An Dân: "Cháu cũng đừng trách thằng bé Ba, cũng năm hết Tết đến rồi còn gì, trong làng giăng đèn kết hoa mừng vui hớn hở là thế, nhưng ở cái ao nước kia thì lại âm u lạnh lẽo như băng, đối với một đứa trẻ thì đúng là quá cô đơn, vậy nên nó mới muốn tìm bạn chơi."

Lý An Dân thầm nghĩ tìm ai không tìm, lại nhắm vào cô làm gì? Hay là do còn hận vì trận đòn đau kia nên mới tìm cô trả thù đây? Không phải Diệp Vệ Quân đã nói linh hồn rất dễ tích oán khí hay sao? Mà tính yêu hay ghét của trẻ con là mạnh mẽ nhất, cũng không phân biệt lý lẽ phải trái đúng sai như người lớn, bằng không người ta đã chẳng ví trẻ con như quái thú. Bà nội lại bảo tại nó cô đơn, đây cũng là một nguyên nhân trong đó, cảm giác trống trải cô độc như vậy, chỉ cần không để ý một chút sẽ biến thành cảm xúc tiêu cực choán hết lòng dạ con người.

Hồi nhỏ khi cô đứng ở cổng trường nhìn bóng lưng các bạn học tay trong tay được cha mẹ chúng dắt đi, ngoại trừ sự thèm muốn khao khát ra còn có cảm giác mất mát rất sâu đậm, chỉ được nhìn ngắm những thứ mà mình không

https://thuviensach.vn

có được, sinh ra nỗi oán hận với gia đình và người thân. Nhưng mỗi khi cảm xúc tiêu cực trong người cô dần lớn lên, bà nội liền hiện ra ngay trước mắt, bà mặc bộ xường xám nhung tơ đen tuyền thêu tay tinh xảo, vẻ mặt tươi cười nắm tay Lý An Dân, dùng giọng nói nhẹ nhàng xoa dịu nỗi ấm ức của cô, Lý An Dân cảm giác sở dĩ cô có thể lớn lên trưởng thành theo đường ngay nẻo chính đó cũng là thành quả hết mực hết lòng của bà nội.

Đêm đó, cô nằm mơ, trong giấc mơ cô thấy Dương Xuân Ba cả người lấm lem bùn đất đứng trên bờ ruộng nhìn về phía ánh đèn rực rỡ của thôn làng ở xa xa, bọn họ đang bận rộn đón xuân mới trong không khí hết sức vui mừng phấn khởi, còn đôi mắt nhỏ khuất sau bùn đất của nó ngập tràn nước mắt, trong nỗi bi thương ánh lên một tia đầy cay độc.

https://thuviensach.vn

Chương 7

Hành trình đến Chu Sơn

Tang lễ xong xuôi, tết nhất đến rồi thì vẫn phải đón, mọi người tất bật chuẩn bị cho một năm mới, nào là treo đèn lồng làm trâu đất sét, náo nhiệt rộn rã từ đầu đến cuối thôn. Nhà ông bà Nghiêm có ba trai hai gái, con rể đều là ở rể cả, tuy bình thường chỉ có thím ba phục vụ ông bà, nhưng ngày lễ lớn như lễ mừng năm mới, dù bận đến đâu thì bận, các con cũng cố về ăn với cha mẹ bữa cơm tất niên. Từ lúc biết nhớ chuyện cho đến giờ, Lý An Dân chưa từng thấy một ai vắng mặt, riêng về phương diện hiếu thuận với bề trên, con cháu nhà họ Nghiêm là điển hình mẫu mực, mà ngay cả giữa chị dâu em chồng hay anh em trong nhà cũng đều vô cùng hòa thuận.

Cuộc sống sinh hoạt gần đây của Lý An Dân vô cùng phong phú, cô được mời đến nhà trưởng thôn phụ viết câu đối, nói gì thì nói, vẫn là sinh viên đại học đàng hoàng mà, cho dù không phải là dân gốc ở thôn nhưng cũng rất được hâm mộ. Ở chốn nông thôn, tết xuân náo nhiệt hơn so với thành phố rất nhiều, cũng rất chú trọng tới các tập tục truyền thống, thôn Dương gia là một ngôi làng có tính chất máu mủ dòng họ, ngay cả việc hiếu cũng động tới cả làng, tất nhiên lễ mừng năm mới phải vô cùng long trọng. Trong ngày lễ nhất định không được qua loa, ngoại trừ bữa cơm tất niên theo quy củ vẫn phải ăn ở nhà ra, những việc khác đều là hoạt động tập thể như: cùng nhau tảo mộ, cùng nhau đến nhà trưởng thôn nhận câu đối song hoa, tôi giúp anh, anh giúp tôi, nhà nhà không hề phân biệt tôi anh gì cả.

Ở thành phố làm gì có được không khí đậm chất ngày Tết như vậy, Lý An Dân vốn chạy qua chạy lại rất vui vẻ, nhưng khi cha cô là Nghiêm Hoài Đức vừa về đến sân làng, tâm trạng liên suy sụp.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa ngày Ba mươi Tết, nhà họ Nghiêm từ lớn đến bé đều tập hợp lại ở gian nhà chính cùng nhau ăn cơm, Nghiêm Hoài Đức vội vã về quê, ông là người cuối cùng về, theo khuôn phép mà châm trà cho cha mẹ trước tiên, sau đó lần lượt bắt chuyện một vòng với mọi người chung bàn, duy chỉ hờ hững với một mình Lý An Dân. Lý An Dân là phận con phận cháu, vẫn phải chủ động một chút, thế là cô bưng trà rót nước, còn kính cẩn hô lên: "Ba."

Nghiêm Hoài Đức làm như không nghe thấy, quay đầu hỏi chuyện con trai chú út, đừng nói trong lòng Lý An Dân có cảm giác gì, mà sắc mặt tất cả mọi người đều chẳng dễ coi chút nào, không khí trở nên ngột ngạt khó tả. Cha cô là con trai trưởng trong nhà, các em trai em gái đều từng được ông chăm nom, ai nấy đều nhìn nhau, chẳng biết phải mở miệng nói thế nào, đây là vấn đề giữa hai cha con, bọn họ không có tư cách xen vào, với lại ai mà biết được lúc này nói thêm gì vào có làm cho Lý An Dân khó xử hơn không?

Ông nội nện mạnh cây gậy ba-toong xuống sàn nhà, không nói gì, nhưng rõ ràng là tức giận rồi, lúc này Nghiêm Hoài Đức mới nâng ly trà mà Lý An Dân đưa lên nhấp một ngụm, hỏi một câu như chẳng để tâm chút nào: "Ở bên trường kia có quen không? Có đủ tiền tiêu không?"

Lý An Dân vội vàng đáp rằng rất tốt, tiền cũng đủ tiêu xài, Nghiêm Hoài Đức chẳng qua cũng chỉ "Ừ!" một tiếng, không thèm nói gì với cô nữa, bữa cơm trưa này ăn trong tình trạng vô cùng khó chịu. Bà nội biết cô không thoải mái, cơm nước xong xuôi liền kéo cô qua tâm sự, lần nữa nhấn mạnh rằng cha cô là do thấy cảnh nhớ người, bởi vì Lý An Dân như cùng một khuôn đúc ra với mẹ cô.

Nếu như Nghiêm Hoài Đức đối xử với ai cũng thờ ơ như vậy thì không nói, cha mẹ sinh con trời sinh tính mà, nhưng vấn đề là tính cách của cha cô từ đầu chí cuối chẳng có gì đáng để phàn nàn cả. Người làm ăn mà, rất biết xử sự đối đãi với mọi người, bên ngoài hòa nhã dễ gần, trong nhà với ai cũng thân thiết, vậy mà với con gái của mình thì lại ghẻ lạnh đến ghê người, cho dù

https://thuviensach.vn

không đánh không mắng, nhưng thực tế ông chưa bao giờ dành cho cô bất kỳ sự quan tâm an ủi tinh thần nào cả.

Lý An Dân không phải là chưa từng suy nghĩ thấu đáo, Nghiêm Hoài Đức được cha mẹ di truyền cho bộ gen với tướng mạo ưu tú, năm nay đã hơn bốn mươi mốt mùa hoa nở mà dáng vóc chưa hề xuống mã, rất ra dáng một người đàn ông trung niên hấp dẫn, nghe nói đường làm ăn của ông rất xuôi chèo mát mái, muốn danh tiếng có danh tiếng, muốn tiền liền có tiền. Một người đàn ông như vậy, góa vợ đã nhiều năm mà cho tới giờ vẫn chưa từng đề cập tới chuyện tái hôn, mẹ của Lý An Dân qua đời năm cha chỉ mới hơn hai mươi tuổi, nếu không phải quá yêu thương vợ, thật sự không tìm được lý do nào đủ sức thuyết phục cho việc ông vẫn còn độc thân đến tận bây giờ.

Ăn bữa cơm tất niên xong, người lớn dắt trẻ con ra ngoài cổng đốt pháo, Lý An Dân ngại ồn ào, chơi đùa chưa được bao lâu đã vào nhà, Nghiêm Hoài Đức ngồi một mình hút thuốc lá ở gian sau, Lý An Dân đứng ở ngưỡng cửa muốn vào ra cũng khó khăn, chỉ đành gắng gượng kêu lên một tiếng: “Ba.”

Nghiêm Hoài Đức thở ra một ngụm khói, móc một bao lì xì ra đặt lên bàn, nói đúng một câu: "Tiền mừng tuổi năm nay." Rồi không hề nhìn cô lấy một lần mà đi vào phòng trong.

Thái độ này không phải là sự quan tâm của bề trên dành cho con cháu, mà đơn thuần chỉ lấy lệ cho qua, Lý An Dân nhân lúc cha con ở riêng một chỗ, không kìm được thốt lên nỗi nghi hoặc bao năm qua vẫn giấu kín: "Ba, rốt cuộc con đã làm gì? Nếu ghét con thì ba cứ việc nói thẳng, cùng lắm thì sau này con tránh mặt, không xuất hiện trước mắt làm phiền ba nữa?"

Lúc Lý An Dân nói mấy câu này xong cũng chuẩn bị sẵn tinh thần nghe cha cô mắng, ai ngờ Nghiêm Hoài Đức lại không hề trách cô nói hỗn với bề trên mà đi thẳng tới cửa phòng trong mới ngừng bước, dụi tàn thuốc trong tay lên tường. Lý An Dân mong ông có thể nói gì đó, cho dù là mắng cô chửi cô

https://thuviensach.vn

một trận cũng được, thế nhưng Nghiêm Hoài Đức nửa câu cũng không nói, chỉ lặng lẽ tiến vào trong phòng, thậm chí còn không quên thuận tay đóng luôn cửa lại.

Lý An Dân sớm đã quen với cách đối xử ghẻ lạnh của Nghiêm Hoài Đức, cơn xúc động trong lòng thoáng cái cũng qua đi, cô cầm lấy bao lì xì trên bàn kiểm tiền, ba ngàn lận, hơn hẳn một ngàn so với năm ngoái, cộng thêm tiền mừng tuổi được nhận ở bàn tất niên, năm nay đúng là thu hoạch lớn, có bà chính là có mẹ, có tiền là có cha, so với mấy đứa bé bị cha mẹ ngược đãi, cô cảm thấy mình đã đủ hạnh phúc lắm rồi... Cũng may mà Nghiêm Hoài Đức về chơi không bao lâu, ăn xong bữa cơm tất niên, mùng Hai lại đi tiếp, nếu không thì không biết Lý An Dân còn bị uất nghẹn tới bao giờ nữa, quan hệ cha con thành ra như vậy đúng là khôi hài thật.

Buổi sáng mùng Ba, ba người Diệp Vệ Quân đã xách theo túi lớn túi nhỏ đựng toàn quà biếu đến nhà chúc Tết, Lý An Dân còn đang nghĩ xem nên giới thiệu như thế nào, ai ngờ hai ông bà vừa thấy đã trở nên vui vẻ, ông Nghiêm vỗ vai Diệp Vệ Quân hỏi: "Diệp Binh là cha cậu, đúng không?"

Diệp Vệ Quân sửng sốt trong giây lát, lập tức gật đầu: "Ông biết cha cháu ư?"

Ông Nghiêm cười ha ha, vỗ một cái trên lưng Diệp Vệ Quân: “Làm sao mà không biết? Cha anh từng ở trong đội của ông đấy, thằng nhóc này đúng là giỏi, con trai đã lớn như vậy rồi, đến đây, ngồi chơi một lát!”

Hiếm khi thấy được ông nội vui vẻ thế, Lý An Dân kéo bà nội qua một bên rồi hỏi: "Diệp Binh là ai vậy bà?"

Qua một phen miêu tả của bà nội, Lý An Dân mới biết thì ra câu chuyện ma nhảy qua ao nước kia bắt nguồn từ đội sản xuất của ông nội. Lúc ấy ông nội làm đội trưởng, còn Diệp Binh được điều xuống từ trên đại đội, tuy nói

https://thuviensach.vn

không làm chung với nhau được bao lâu, nhưng sức lao động siêu khỏe của chàng trai này khi ấy khiến cho ông nội có ấn tượng rất tốt. Thời bấy giờ trong đội trả thù lao theo công điểm, đàn ông thanh niên đa phần đều có sức lao động từ bậc tám đến bậc mười, riêng Diệp Binh vọt thẳng tới tận bậc mười hai, đội trưởng đương nhiên là thích nhất thanh niên chịu khó chịu khổ như vậy rồi.

Diệp Binh và cha mẹ Lý An Dân cũng từng quen biết nhau, sau khi nhóm thanh niên trí thức như mẹ của Lý An Dân đến một thời gian thì Diệp Binh mới bị điều đi, trong đội có nhiều người, nhưng thanh niên xuất sắc có khả năng làm việc siêu mạnh như Diệp Binh chẳng khác nào một viên gạch hồng Cách mạng, ở đâu cần là điều tới, sau khi anh ta được điều đi rồi thì không còn nghe được tin tức gì nữa.

Ông Nghiêm nắm tay Diệp Vệ Quân, kích động mà nói: “Ông vừa thấy cháu liền như thấy được chàng trai năm đó vậy, sau khi hợp tác xã bị giải tán, ông còn cố ý dò la hỏi thăm tin tức của cha cháu, không ngờ rằng lại đi tới Bắc Kinh, ông ấy bây giờ có khỏe không?"

Ánh mắt Diệp Vệ Quân chợt lóe lên một cái, không chần chừ chút nào, đáp lại vô cùng mau lẹ: "Rất khỏe, nếu như nghe nói cháu gặp được cụ đây, cha nhất định sẽ rất vui."

Dưới sự mời kéo nhiệt tình của ông Nghiêm, ba người Diệp Vệ Quân ở lại dùng cơm trưa xong mới dắt theo Lý An Dân lên đường, chiếc xe phong cách việt dã của Pháo Đồng đậu dưới một gốc cây ngoài vườn, Diệp Vệ Quân leo lên ghế phụ, Lý An Dân ngồi chung với cô chị Miêu Tình của Pháo Đồng.

Miêu Tình quả thực là một đại mỹ nhân hàng thật giá thật, khuôn mặt vóc người đều là trong trăm người chỉ có một, giơ tay nhấc chân cũng tràn đầy phong thái của một minh tinh màn bạc, cô bảo Pháo Đồng là em trai mình, nhưng có lẽ là kiểu quan hệ họ hàng bắn đại bác mới tới. Cứ nhìn là biết, Pháo Đồng là một người phương Bắc điển hình, còn dáng vẻ của Miêu Tình y hệt

https://thuviensach.vn

một em gái miền Nam, da dẻ mịn màng căng mọng, đường nét thanh tú xinh xắn, tính cách cũng rộng rãi cởi mở, dù ăn mặc rất sành điệu nhưng sở thích lại rất cổ điển, nghe nói cô hiện nay đang làm cố vấn sức khỏe tại một hiệu thuốc Đông y, rất am hiểu các loại phương thuốc cổ truyền dân gian.

Có lẽ là do bị khí chất đặc biệt của Miêu Tình cuốn hút, Lý An Dân cảm thấy có chút gần gũi với cô, hai người vừa gặp mà như quen đã lâu, chuyện trò chưa được bao lâu đã hô chị xưng em vô cùng thân mật.

Sau khi tập trung với đoàn du lịch, mọi người ngồi xe buýt mini tiến vào trong khe núi lớn, nơi đây rõ ràng còn chưa được mở mang khai phá hết, đi đến đâu cũng toàn là đường sá đang được tu sửa, mặt đường lồi lõm gồ ghề, tùy ý liếc sơ một cái cũng chỉ thấy toàn cát vàng, gạch đỏ chất thành đống. Dọc đường đi căn bản không có cảnh tượng nào đẹp mắt, tuy bảo là mạch phụ của dãy Hoàng Sơn, nhưng nói trắng ra chỉ là một điểm chót nhọn của phần đuôi dãy núi mà thôi, so với khí thế sừng sững của dãy Hoàng Sơn thì đúng là kém xa đến cả vạn dặm.

Sau khi đến nơi thì hướng dẫn viên du lịch địa phương ra tiếp đoàn, chia đoàn du lịch làm hai nhóm, một nhóm thiên về du ngoạn, theo đường tới khe Long Tỉnh, được tham gia đủ các hạng mục vui chơi giải trí đa thể loại, nhóm khác thích hòa mình với thiên nhiên thì đi tuyến từ Đại Chu tới núi Mâu Giang. Không nghi ngờ chút nào, bọn Diệp Vệ Quân nhất định chọn nhóm sau, cùng đi chung chỉ có mỗi một ông già chừng năm mươi tuổi họ Vương, còn lại đều đi theo nhóm đi du ngoạn hết.

Người dẫn đoàn đi tuyến Đại Chu là một hướng dẫn viên xưng lão Mãn, vốn là một thợ săn vùng núi địa phương, tuổi chừng hơn bốn mươi, mặt đỏ cằm vuông, bụng tròn vai rộng, giọng nói oang oang. Sau khi vùng này được khai thác và trở thành địa điểm du lịch, công ty muốn tìm một người thông thuộc địa hình để dẫn đường, lão Mãn từ nhỏ đến lớn đã trèo lên trên ngọn núi này không biết bao nhiêu lần, ngoài lão ra thì chẳng còn ai thích hợp hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Đám Diệp Vệ Quân dưới sự hướng dẫn của lão bắt đầu tiến vào khu vực núi rừng, đoạn đường này mặc dù vô cùng vất vả, đường đi cơ hồ không có bất cứ dấu vết đào bới nào, vẫn còn giữ nguyên cảnh sắc hương vị nguyên thủy của tự nhiên, cho dù vạn vật đều tàn lụi vì đông sang giá rét, song rừng tùng ven đường lại nhuộm xanh cảnh sắc của khắp núi non thành một mảng màu biêng biếc ngút tầm mắt. Lý An Dân vốn còn lo ông lão họ Vương chịu không nổi, ai ngờ ông ta trang bị vô cùng đầy đủ, ngay cả gậy leo núi cũng mang theo, đôi chân leo núi thoăn thoắt cứ như gió, đúng là càng già càng dẻo dai.

So với ông lão, Diệp Vệ Quân, Pháo Đồng và Miêu Tình lại làm cho tốc độ của cả đoàn tụt xuống rất nhiều, bởi vì Miêu Tình nói đau chân đi không nổi, thế là Pháo Đồng và Diệp Vệ Quân không còn cách nào khác hơn là phải luân phiên dìu cô đi. Hóa ra thể chất của cô lại yếu đến vậy, Lý An Dân cũng có chút lo lắng, lúc lên tới chỗ cây cầu đá tự nhiên, cô liền chạy tới trước nói với lão Mãn: "Hướng dẫn viên, nghỉ chân ở đây một lát có được không?"

Trước đó đã nghỉ chân quá nhiều lần, lão Mãn nhìn sắc trời một lát, vẻ mặt hết sức khó xử: "Đừng nghỉ lâu quá, ráng đi thêm một chút nữa thôi, đường xuống núi không dễ đi hơn chút nào đâu, chúng ta phải tới trạm dừng chân trước khi trời tối đấy.”

Miêu Tình ngồi xuống tại chỗ, sắc mặt tái xanh, giọng nói yếu ớt: “Thật không tốt, làm mọi người phải nán lại vì tôi."

Lý An Dân sờ sờ trán cô, cảm thấy lạnh như băng, hay là nhiễm lạnh rồi? Nhiệt độ trong núi thấp hơn so với thành phố rất nhiều, thế là Lý An Dân bèn lấy chiếc cốc giữ nhiệt ra đưa cho cô: "Chị uống chút nước đi, còn ấm đấy."

Miêu Tình nhận lấy cốc nhưng chẳng qua cũng chỉ nhấp ngụm nhỏ, tay cô cứ như bị đông cứng thành một khúc băng luôn vậy, lẽ ra bọn họ là người phương Bắc, hẳn là phải thích ứng với khí hậu lạnh lẽo hơn mới đúng chứ?

https://thuviensach.vn

Pháo Đồng xoa xoa mặt nói: "Phương Bắc khí trời lạnh nhưng khô, còn chỗ này lại quá ẩm thấp, rét cóng tới nhức cả xương, tôi ở đây nhiều năm vậy mà vẫn còn chưa thích ứng được, chị Miêu thì càng khỏi cần phải nói."

Diệp Vệ Quân ném ba lô của Miêu Tình cho Pháo Đồng, còn anh thì ngồi xổm xuống trước mặt cô ấy, vòng tay ra sau lưng: "Lên đây, tôi cõng cô đi."

Miêu Tình nhìn Lý An Dân một cái, dùng động tác rất chậm chạp gục xuống lưng Diệp Vệ Quân, ghé sát vào tai anh, khẽ nói: “Làm phiền ông, lão Diệp, không ngờ lại phải như thế này…”

"Không có gì, tôi với Pháo Đồng cũng từng bị vậy rồi, qua khỏi giai đoạn này là thích ứng thôi.”

Diệp Vệ Quân cõng theo một người rất vất vả, vậy nên túi du lịch phải để người khác đeo giùm, Pháo Đồng còn chưa kịp xách lên thì Lý An Dân đã giành trước, Diệp Vệ Quân không an tâm: "Túi của anh nặng lắm, hay em để Pháo Đồng mang cho."

Pháo Đồng đã đeo ba cái túi trên người, lúc này còn phải xách thêm túi của Diệp Vệ Quân, Lý An Dân không đưa cho cậu ta, cầm dây đeo khoác thẳng lên vai. Sức của cô không mạnh, nhưng sức bền thì muốn có bao nhiêu có bấy nhiêu, chẳng qua cô cũng lười không muốn khoe khoang, nói chuyện thì mất hơi, vì thế cứ im lặng để bảo toàn thể lực.

Ông lão họ Vương ở bên cạnh vẫn mười phần khỏe khoắn hệt như lúc đầu, mở miệng động viên: "Không còn xa lắm đâu, cố một tí nữa là đến rồi." Nghe ngữ điệu như thể đã đến đây rồi vậy, ông lão lưng đeo cái ba lô, trên ba lô còn xếp chồng lên hai cái bọc nhỏ, bên sườn ba lô đeo thêm một cái xẻng công binh kiểu cán gấp, độ nặng không phải là ít, thế mà đi tới bây giờ cũng không thở hổn hển lấy một hơi, đúng là khiến Lý An Dân nhìn vào mà xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Lão Mãn nhìn sang Miêu Tình mà lắc đầu than thở: “Mấy cô cậu phải học hỏi ông cụ nhiều, thời buổi bây giờ…người trẻ tuổi có chút xíu cực khổ đã chịu không nổi rồi.”

Mọi người chẳng hề phản đối, chỉ có thể cười cười cho qua, đi xuống thêm xíu nữa thì có muốn cười cũng cười không nổi nữa, nhất là Lý An Dân, mệt đến mức cả người chết lặng, áo lót mướt mồ hôi dán dính cả vào lưng, đừng nói là cười, ngay cả quay đầu sang bên một cái cô cũng cảm thấy mất sức. Đến sau cùng, cả cánh rừng trên núi chỉ nghe quanh quẩn mấy tiếng bước chân nặng nề cùng tiếng thở dốc của bọn họ.

Khoảng bảy giờ tối, rốt cuộc đoàn người cũng ra khỏi khe núi, tới được thôn Lão Giang, nhân khẩu của thôn chỉ có ba mươi hộ, nhánh sông Trường Giang chảy dọc từ Đông sang Tây, băng ngang qua đồng ruộng, sau thôn có một rừng trúc già, người dân trong thôn dựng xưởng ép dầu ở trong rừng, trong đó còn có một trong ba kỳ quan của núi Chu Sơn, chính là Huyết Du Câu. Lão Mãn hứng chí bừng bừng muốn dắt cả bọn qua đó tham quan, tiếc là ai nấy thực sự đi đứng hết nổi rồi, cảnh có đẹp đến đâu thì cũng phải đợi đến lúc ăn no ngủ kỹ xong rồi mới có lòng mà đi thưởng thức.

Lão Mãn sắp xếp cho bọn họ ở nhà khách trong thôn, gọi là nhà khách thực ra chính là nhà dân, chẳng qua nhỉnh hơn ở chỗ lầu hai được dành riêng cho khách du lịch trú ngụ mà thôi, cuộc sống sinh hoạt của người dân bản địa rất đơn giản, cũng đừng mơ tới bình nóng lạnh cùng với điều hòa làm gì, chỉ có mỗi bếp lò là dùng để sưởi ấm được.

Miêu Tình vừa leo lên giường đã ngủ, Pháo Đồng cởi áo khoác cho cô rồi lại đắp chăn, hầu hạ không khác gì Từ Hy thái hậu, có lẽ Miêu Tình đã mệt đến rũ người, xụi lơ như một con búp bê mặc cho cậu ta thích xoay trở thế nào thì xoay, hai mắt vẫn nhắm nghiền ngủ say sưa.

https://thuviensach.vn

Bọn họ ở chung một gian phòng, nói trắng ra là giường ghép liền nhau, chẳng qua giữa mỗi giường đều có một tấm rèm để ngăn cách, xa nhà rồi, Lý An Dân cũng không để tâm cho lắm, dù sao trên người cũng chẳng mang được mấy đồng, sau khi dùng cơm tối xong liền bò lên giường ngủ thẳng cẳng. Ngủ một giấc tới nửa đêm, Lý An Dân buồn đi tiểu, dù có không muốn cỡ nào thì vẫn phải chui ra khỏi chăn.

Gian phòng mọi người ở không có nhà vệ sinh riêng mà phải dùng nhà vệ sinh chung, Lý An Dân lấy đèn pin trong túi, rón ra rón rén mở cửa tiến ra ngoài, bên ngoài đất trời lạnh lẽo, thôn nhỏ ban đêm rơi vào trong tĩnh mịch vô cùng, chỉ có tiếng gió Tây Bắc rít ù ù đập vào cửa sổ và cửa chính phát ra từng tiếng lạch cạch. Cầu thang của ngôi nhà này được xây ở bên ngoài, dõi mắt từ trên tầng hai nhìn xuống, gian nhà trệt ở dưới giống như một cái bóng đen khổng lồ cục mịch nằm lặng thinh trên mặt đất. Lý An Dân sợ run cả người, túm chặt cổ áo bước nhanh xuống dưới, vừa mới xuống tới chân cầu thang liền thấy ngay một bóng người lảo đảo đứng ngay đằng trước.

Lý An Dân rọi đèn pin qua bên đó - là ông lão họ Vương, ông ta đứng đối diện với vách tường mà làm một động tác vô cùng kì quái, hai tay giao nhau, cánh tay vung từ sau ra trước, tư thế giống như đang đánh golf, một lần, hai lần... Ông ta không ngừng lặp đi lặp lại cái động tác rất có nhịp điệu ấy. Lý An Dân đang định tiến tới hỏi ông ta đang làm gì, đột nhiên bị người nào đó bịt chặt miệng.

"Đừng lên tiếng, ông ấy bị mộng du."

Là giọng của Diệp Vệ Quân, Lý An Dân thở phào nhẹ nhõm, lại quan sát cẩn thận hơn, quả nhiên, hai mắt ông lão họ Vương nhắm nghiền, ông ta đang thực hiện mấy động tác vung gậy này trong tình trạng vô thức.

"Cứ để ông ấy như vậy liệu có sao không?" Lý An Dân hạ thấp giọng, nghe nói không được khiến cho người nửa đêm mộng du bị giật mình.

https://thuviensach.vn

"Em xem, ông ấy ăn mặc rất chỉnh tề, có thể thấy ông ấy vẫn còn nhận biết được hoàn cảnh xung quanh ở một mức độ nhất định, đây là chứng bệnh thuộc về hệ thống tiềm thức, lát nữa ông ấy có thể tự mình trở về, không nên cưỡng ép khiến ông ấy tỉnh dậy."

Diệp Vệ Quân kéo Lý An Dân lặng lẽ vòng qua sau lưng ông lão họ Vương, đi gần năm phút đồng hồ mới đến được nhà vệ sinh, song đây lại là nhà vệ sinh nam nữ dùng chung, hai người không còn cách nào khác hơn là phải thay phiên nhau giải quyết.

"Có thấy hối hận vì đi với anh không?" Trên đường quay về, Diệp Vệ Quân vuốt vuốt mũi hỏi.

"Giữa tiết đông giá rét mà ra ngoài du lịch đúng là chuốc khổ thật, nhưng cảnh sắc dọc đường không tệ chút nào, cảnh đông có vẻ tiêu điều riêng của cảnh đông, rừng tùng có cái thâm u của rừng tùng, cầu Phi Thiên, khe suối Long Hổ đều là cảnh thiên nhiên nguyên sơ, hoàn toàn không có dấu tích con người cải tạo, thật là tốt. Hơn nữa còn là đi miễn phí nữa, được ăn được ở không lo tốn kém gì, rất là đáng giá... Gà nhà dân nuôi so với gà bán ngoài chợ đúng là khác xa nhau." Lý An Dân chép chép miệng, hãy còn thòm thèm món canh gà quê nấu sương sáo, thịt mềm canh ngọt, ăn một miếng là thơm ngon thấm tận xương.

"Em đúng là chỉ biết có ăn thôi." Diệp Vệ Quân xoa xoa mặt cô.

Lý An Dân cảm thấy đầu ngón tay anh còn lạnh hơn so với trụ băng dưới mái nhà, liền nâng tay anh lên hà hơi, chợt thấy trên mu bàn tay anh có mấy vết xước rất nhỏ, cô ngẩng đầu hỏi: "Da anh bị nẻ này?"

Diệp Vệ Quân lắc đầu, rụt tay về nhét vào trong túi quần, cười cười tỏ vẻ không sao cả: "Không phải da bị nẻ, mà khi trước leo núi bị mấy mỏm đá quẹt

https://thuviensach.vn

xước đấy.”

Núi đá lởm chởm, khó tránh khỏi va quẹt, trên đùi Lý An Dân cũng bị đụng trúng tím bầm nguyên một cục, mọi người đều thế cả. Hai người men theo đường cũ trở về, ông lão họ Vương vẫn còn ở bên ngoài, có điều không còn đứng đối diện vách tường nữa, động tác cũng thay đổi, ngồi chồm hỗm trên đất, hai tay xòe ra giơ lên trên, đầu vươn về phía trước, giống như là đang quan sát cái gì, chẳng qua hai mắt vẫn nhắm nghiền y như cũ.

Mặc dù biết ông ta bị mộng du, nhưng hơn nửa đêm mà gặp phải cảnh này vẫn thấy sờ sợ, Lý An Dân nằm trên giường trằn trọc lăn qua lăn lại, động tác vung tay của ông lão họ Vương không ngừng hiện ra trong đầu. Không lâu sau, cửa phòng kẽo kẹt một cái liền mở ra, Lý An Dân ngồi dậy, thò đầu kéo rèm trông ra bên ngoài, chỉ thấy ông lão buông thõng hai tay đi về phía giường mình, trong cổ họng phát ra tiếng khẹt đờm "khò khè khè". Bếp lò nằm ở đuôi giường ông ta, ông lão họ Vương đi thẳng một lèo về phía cái bếp, Lý An Dân còn lo ông va vào đấy, ai ngờ còn cách bếp lò chưa tới nửa bước chân, ông lão liền ngoặt hẳn một đường vòng cung, rẽ qua bếp rồi khuất sau tấm rèm, sau đó lại vang lên tiếng giũ vuốt quần áo, giường kêu cọt kẹt hai tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Lý An Dân thở nhẹ một hơi, đang định buông rèm nằm xuống, đôi con ngươi lơ đãng lướt qua giường kế bên, ngay tức khắc như đóng băng luôn tại chỗ. Một cô gái đang nằm trên giường với hai mắt trợn trắng, hai chân cô ta gập lại dang rộng ra hai bên, trên bụng mở ra một miệng máu, từ bụng dưới vạch thẳng một đường tới tận cổ họng, da thịt lật ngược ra bên ngoài, mơ hồ có thể thấy cả lục phủ ngũ tạng bên trong, ruột non ruột già bê bết máu xổ xuống giữa hai chân, nhuộm cả chiếc giường thành một màu tím bầm loang lổ. Cô gái này tóc tai bù xù rũ rượi, dưới ánh sáng mờ mờ không thể nào thấy rõ mặt mũi, nhưng tuyệt đối không thể là Miêu Tình được, Miêu Tình để tóc dài cuốn lọn, mà tóc của cô gái này dài thẳng chấm vai.

https://thuviensach.vn

Từng có tiền sử bị ảo giác, Lý An Dân cũng không hề sợ hãi mà thét lên kinh hoàng ngay lập tức, hơn nửa đêm có thể âm thầm lặng lẽ mổ ngực phanh bụng người ta thì không phải chuyện hợp với lẽ thường, huống chi cả Pháo Đồng và Diệp Vệ Quân đều ngủ ở sát bên, không có khả năng không hề hay biết được. Cô nhắm chặt mắt dùng sức lắc mạnh đầu, lấy hết can đảm mở mắt ra nhìn lần nữa, quả nhiên, cảnh tượng máu me lênh láng đã hoàn toàn biến mất, Miêu Tình vẫn say giấc như cũ, lồng ngực dưới chăn khẽ phập phồng, tiếng hít thở đều đều rất có quy luật.

Lý An Dân mau chóng buông rèm xuống, vừa chui vào trong chăn, còn chưa kịp thở ra hơi nào, đột nhiên bỗng có cảm giác như... có người đang đứng ở đầu giường! Lông tóc toàn thân Lý An Dân dựng đứng, mắt nhìn chăm chăm lên nóc nhà, khóe mắt khẽ liếc qua, quả nhiên là có người đứng thẳng đơ ngay bên cạnh, mặc áo lông màu đen cổ tròn, mặt cúi gằm xuống, tóc xoăn xõa tung trước ngực, là Miêu Tình? Không thể nào! Rõ ràng là cô ấy đang nằm ngủ trên giường, cho dù có tỉnh dậy thì cũng chẳng thể nào lặng lẽ không tiếng động đi tới đây chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi như thế!

* * *

Lý An Dân không dám quay đầu sang nhìn cho cẩn thận, cũng chẳng dám kéo rèm lên để xác thực, chỉ còn biết thực thi kế sách làm đà điểu lần nữa, dùng chăn che kín đầu, chỉ chừa một lỗ nhỏ cho khỏi bí hơi. Vừa không muốn phá giấc ngủ của người khác vừa không có can đảm trực tiếp đối mặt với thứ bản thân không rõ là gì, chi bằng cứ nhắm mắt làm ngơ vậy! Cô cũng chỉ có lá gan ngần ấy thôi, dưới sự lạnh lẽo tột cùng của đêm đông khắc nghiệt, nằm trong chăn mà mồ hôi mồ kê cứ nhễ nhại toát ra ướt đẫm người, đến lúc gà gáy sáng cô mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Bị hành hạ một đêm, đến sáng lão Mãn ghé qua gọi cửa thì Lý An Dân còn đang ngủ, trong cơn mê man cô mơ hồ cảm giác như có một đôi bàn tay lạnh cóng vỗ vỗ vào mặt của mình, mở mắt ra liền thấy đối diện là khuôn mặt

https://thuviensach.vn

của Miêu Tình, gương mặt cô ấy gần trong gang tấc, thậm chí còn có thể thấy được cả lỗ chân lông trên chóp mũi.

Những gì mắt thấy tai nghe đêm qua còn rất rõ, Lý An Dân hít một hơi khí lạnh, soạt cái liền ngồi dậy, Miêu Tình dường như không để ý tới sự khác lạ của cô, cười hi hi mà nói: “Mau dậy thôi, ba vị đàn ông kia đã xuống lầu từ lâu rồi, chị thấy em ngủ chưa đủ, vốn không muốn gọi em dậy, kết quả lão Mãn lại gọi cửa thúc ép quá.” Miêu Tình đứng thẳng lưng, mớ tóc dài sau đầu buộc thành kiểu đuôi ngựa, sắc mặt tuy hơi tái nhợt, nhưng diện mạo tinh thần đã khá hơn nhiều so với hôm qua.

Lý An Dân nhanh nhẹn mặc quần áo vào, ngó qua giường Miêu Tình một lượt, sạch bong, làm gì có vết máu nào ở đó? Đêm qua hoặc là cô đã nhìn lầm, hoặc lại bị ảo giác đánh lừa lần nữa, cô bỏ qua khúc mắc trong lòng, quan tâm hỏi: “Chân chị thế nào rồi? Còn đi nổi không?”

“Đi được, nghe lão Mãn bảo bữa nay chỉ dạo qua mấy chỗ gần đây, về mặt thời gian thì tương đối dư dả, hơn nữa…” Miêu Tình cứ như là múa Ương ca đi tới bên cạnh Lý An Dân, dùng bả vai đẩy đẩy cô: "Nếu đau thì cùng lắm là để cho lão Diệp cõng chứ sao.”

Lý An Dân vỗ tay một cái: "Cũng phải."

Miêu Tình sửng sốt trong giây lát, năm ngón tay xòe ra, đỡ trán, mi mắt cụp xuống nhìn cô một lượt từ dưới lên trên: "Em không đau lòng à?"

"Đau lòng cái gì cơ ạ?" Lý An Dân không hiểu ra sao, Miêu Tình cau mày, chép chép miệng, còn chưa kịp nói thêm gì nữa thì lão Mãn đã gõ cửa đùng đùng, Lý An Dân vội vàng kêu lên "Đến liền, đến liền!", xách túi kéo theo Miêu Tình chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Sau khi dùng xong điểm tâm, lão Mãn dắt mọi người đi thăm xưởng ép dầu trong rừng trúc, Miêu Tình có lẽ được ngủ đẫy giấc, cùng với Pháo Đồng hai người hăng hái ngẩng cao đầu đi tuốt ở đằng trước, Lý An Dân thì không được khỏe như ngày hôm qua, dọc đường đi uể oải không phấn khích chút nào. Vì lộ trình đã được vạch sẵn, dù không có hướng dẫn viên cũng không sợ bị lạc đường, thế là cô thảnh thơi chậm rãi đi ở phía sau cứ như là đang tản bộ, Diệp Vệ Quân vốn đi chung với nhóm đằng trước, thấy cô rớt lại ở tít sau, liền không ngại cực khổ mà vòng ngược trở lại, hỏi: "Ngủ không ngon ư? Nhìn mặt em xanh như tàu lá, có thể mang ra làm biển hiệu quán cơm được rồi đấy."

Lý An Dân dụi dụi mắt, che miệng ngáp dài, gật đầu như giã tỏi: "Thì đúng vậy mà, chứng ảnh nhiễu đã lâu không thấy nay bỗng xuất hiện lại, hại em cả đêm ngủ không yên chút nào."

Diệp Vệ Quân nhướng cao chân mày: "Em thấy được cái gì?"

Lý An Dân đem cảnh tượng tối qua kể lại cho anh, ngẩng đầu nhìn bóng lưng uyển chuyển của Miêu Tình, khó mà liên tưởng nổi với cái “người” đứng trơ ra như tượng ở trước đầu giường của cô cho được. Diệp Vệ Quân suy tư trong giây lát, giải thích: “Cảnh tượng em thấy được trên giường hẳn là sự việc đã từng xảy ra ở trong phòng hoặc ngay chỗ đó, không có gì khác biệt so với những tàn ảnh còn sót lại mà em từng gặp trước đây, còn chuyện Miêu Tình... Có lẽ là tách hồn…Hay theo như tục gọi thì là hồn lìa khỏi xác."

"Hồn lìa khỏi xác?" Lý An Dân hai mắt trợn to đến nỗi có thể nhét vừa hai cái bánh bao.

"Đừng kinh ngạc quá, đây là hiện tượng thường gặp thôi mà, phần lớn mọi người đều trải qua sự tách hồn này, thân thể suy nhược dẫn đến linh hồn rời khỏi thể xác, chẳng qua là hiếm người có thể thấy được mà thôi." Ngừng một chốc, Diệp Vệ Quân lại hỏi: "Long quy chiêu tài của em đâu? Không đeo trên người à?"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân gãi gãi đầu cười ngây ngô: "Em bỏ ở nhà rồi, đi ra ngoài leo núi, lỡ như làm rơi mất thì sao bây giờ? Ba ngàn lận đó!”

Diệp Vệ Quân thở ra một hơi, gỡ sợi dây chuyền có đính một viên đá màu đỏ sậm có dạng lỗ chỗ như tổ ong, đeo lên cho cô, "Đây là đá Hồng Phù, do anh tự đào được, không mất xu nào đâu, phiền em đừng gỡ nó ra nhé.” Đoạn anh kéo cổ áo của cô ra bỏ mặt đá vào trong.

"Để làm gì cơ ạ? Mặt Long quy kia với viên đá này quan trọng đến vậy sao? Lúc nào cũng không được tháo ra?" Lý An Dân sờ viên đá Hồng Phù qua lớp áo lông.

“Long quy và đá Hồng Phù đều có tác dụng định khí an thần, có thể cân bằng âm dương trong cơ thể, giúp cho em tránh khỏi việc phải thấy mấy thứ khiến mình bất an."

Lý An Dân vỗ tay cái bộp, giật mình hiểu ra: “Em cứ bảo làm sao triệu chứng ảnh nhiễu trong thời gian này lại chuyển biến tốt lên như thế, hóa ra là nhờ công lao của Long quy à, đeo mấy thứ này lên là không cần phải lo tới việc đối mặt với mấy 'người anh em' kia rồi, đúng không…” Được vậy thì đúng là bớt lo.

Diệp Vệ Quân lại nói: "Cũng không hẳn vậy, chí ít cũng không còn phải nhìn thấy những thứ dư ảnh đã sớm không còn tồn tại nữa, theo như thể chất của em thì được vậy đã là tốt lắm rồi, còn chưa thấy đủ sao? Nếu em không gặp được anh ấy hả, nói không chừng bây giờ đã bị đưa vào trong nhà thương điên rồi cũng nên."

Nhà thương điên? Đó không phải là bệnh viện tâm thần duy nhất của tỉnh sao? Khá thật đấy, quanh co lòng vòng như vậy hóa ra cũng chỉ để chọc cô, được thôi, coi như anh có lý! Hơn nữa, nếu không phải gặp được ông anh trai

https://thuviensach.vn

"từ điển bách khoa" này, cô làm gì còn mạng để mà vào bệnh viện tâm thần? Chỉ e là đã chui vào quan tài nằm luôn rồi! Vậy nên chuyện Lý An Dân phải nịnh Diệp Vệ Quân là rất đương nhiên, lúc này bèn quan tâm thăm hỏi:"Anh Vệ Quân, anh đưa viên đá ấy cho em, còn bản thân anh thì sao?"

Diệp Vệ Quân nhếch môi cười, từ trong cổ áo móc ra một viên nữa cho cô xem, ánh mắt đầy ý vị tựa như đang nói: “Nhóc con, anh còn không biết tính em sao?"

Anh cầm viên đá giới thiệu cứ như đang chào hàng quảng cáo sản phẩm vậy: "Viên đá này chủ yếu được dùng để xua tan khí ẩm, cân bằng âm dương chẳng qua chỉ là một chức năng phụ thêm của nó mà thôi, trên người Miêu Tình và Pháo Đồng cũng đều có một mảnh, đem mài thành bột còn có thể dùng để hút ẩm nữa đấy."

Lý An Dân cầm lấy viên đá, những lỗ rỗ tổ ong hút dính vào đầu ngón tay, lúc tách ngón tay ra vang lên một tiếng "póc" nho nhỏ, trên ngón tay còn lưu lại một vết hằn rất nhạt, lại ấn vào, tách ra lần nữa, liền nghe “póc” một tiếng. Lý An Dân thấy thú vị, liên tục ấn vào tách ra mấy lần liền - "póc, póc, póc", giống như tiếng cá chép đớp nước vậy, xem ra viên đá này còn có công dụng giải trí, điều hòa tâm trạng.

Diệp Vệ Quân vừa đi vừa kể sự tích của đá Hồng Phù: "Không biết em có xem tin tức gần đây hay không? Có một ông già tám mươi tuổi đã chết nhiều năm mà xác không hề rữa nát, hiện tại thi thể của ông ta được bảo toàn nguyên vẹn ở trong lò hỏa táng, năm đó du khách nghe tiếng tới tham quan rất nhiều, trong số ấy có không ít kẻ mò đến để dò la bí mật ẩn sau chuyện này."

"Chắc là anh cũng được mời đến để xem phong thủy chứ gì."

Diệp Vệ Quân liếc cô một cái, giọng nói có vẻ tiu nghỉu: "Em cứ làm như anh nổi tiếng khắp thế giới vậy? Khi đó anh đi cùng với đoàn du lịch, vừa hay

https://thuviensach.vn

cũng ở gần đó, người ta ùn ùn kéo đến góp vui, anh có thể bỏ qua được sao? Lại nói phong thủy không liên quan nhiều đến chuyện thi thể không thối rữa, nếu như là chuyện xác chết bật dậy thì mới đáng để cân nhắc.”

Lý An Dân hai mắt lấp lánh, không ngại học hỏi một phen: “Vậy là có liên quan tới đá Hồng Phù?”

Diệp Vệ Quân không đáp, “E hèm” hắng giọng một cái, liếm liếm môi, Lý An Dân rất lanh trí, lập tức mở cốc giữ nhiệt mà dâng lên lấy lòng, Diệp Vệ Quân uống nước nhuận giọng xong, vẻ mặt vô cùng hài lòng, vỗ vỗ đầu cô tiếp tục kể chuyện: “Có một số nhà khoa học cho rằng ông cụ này có thể cũng giống như cụ ông Hương Hà[1], lúc tuổi già dùng quá nhiều chu sa khiến cho phần lớn lượng nước trong cơ thể bị mất đi, từ đó tạo thành trạng thái xác ướp như vậy, nhưng thực tế thi thể ông cụ này khác biệt rất nhiều so với xác ướp, tuy cơ thể chuyển màu nâu sẫm, song da vẫn mềm và có tính đàn hồi, vì thời gian hãy còn quá ngắn, nên tạm thời chưa xác định được chính xác là loại thi thể nào."

[1] Ông cụ Hương Hà: Cụ ông Chu Phượng Thần ở thôn Hồ Trang, trấn Thục Dương, huyện Hương Hà, qua đời ngày 24/11/1992, thọ 88 tuổi. Sau khi tim đã ngừng đập 24 tiếng, xác cụ cũng không lạnh đi, một tuần sau thi thể vẫn mềm mại như thường, trên mu bàn tay còn có máu lưu động, hai bên thái dương hiện mạch máu rõ ràng, thậm chí vẫn còn đàn hồi được. Đến năm 1995 thì chuyển sang dạng thi thể "lưu ly kim cương", cho tới giờ là hơn 21 năm, trong điều kiện nhiệt độ bình thường vẫn không hề rữa nát, thi thể còn phát ra hương thơm.

Lý An Dân thầm nhủ ai quan tâm nó là thi thể gì, miễn không phải cương thi là được.

Diệp Vệ Quân ngưng trong giây lát, lại nói tiếp: "Trong di vật của ông cụ không thấy có chu sa hay thứ thuốc gì có công hiệu tương tự, theo lời chứng thực của người con trai, sức khỏe của ông cụ vẫn còn rất tốt, mặc dù thi thoảng có chút đau đầu chóng mặt nhưng cũng chẳng cần đến thuốc men gì cả. Hơn

https://thuviensach.vn

nữa ông cụ đặc biệt rất thích uống nước, chí ít mỗi ngày phải uống hết hai bình, điều này khiến cho mọi người càng cảm thấy khó hiểu hơn, bình thường lượng nước trong cơ thể càng nhiều thì càng dễ dàng rữa nát mới đúng."

"Thôn mà ông cụ ở gọi là thôn Hồng Thạch, bởi vì nơi đó có rất nhiều đá đỏ nên mới được đặt tên như vậy. Anh phát hiện ra chỗ ông cụ ở có một tảng đá đỏ dùng để nén dưa cải, không giống như kiểu mà mấy nhà lân cận ở trong thôn hay dùng, trên mặt đá có mấy lỗ li ti giống như tổ ong, không quan sát kỹ thì rất khó thấy, hơn nữa tảng đá này tuy xù xì, có gờ có cạnh, nhưng... duy chỉ có một phần của nó là trơn mịn bóng loáng vô cùng, cảm giác sờ lên nhẵn y như đá cuội."

Lý An Dân cũng không hề ngạc nhiên chút nào: "Một cục đá bị tay người sờ tới sờ lui bấy nhiêu năm, có sắc cỡ nào cũng bị mài đến nhẵn thín."

"Đây là đá nén dưa đó cô hai, em không có việc gì làm hay sao mà ôm nó vuốt tới vuốt lui hả?" Diệp Vệ Quân đưa tay lên trước ngực khua khoắng miêu tả đại để hình dáng kích cỡ viên đá, "Anh xem chừng cái chỗ trơn tuột kia hình như là do liếm ra."

"Liếm tảng đá? Vậy không phải là càng quái gở hơn sao?"

"Có gì đâu mà quái gở? Trong đá có chứa các nguyên tố vi lượng mà cơ thể con người cần, thời Trường chinh[2] còn phải gặm vỏ cây, liếm đá, ăn đất mà sống kìa! Dù rằng đây là biện pháp bất đắc dĩ nhất, nhưng cũng không thể nói rằng không có căn cứ khoa học được, hệ tiêu hóa của người già đã bị thoái hóa, khả năng hấp thu giảm sút, không thể thu được chất dinh dưỡng trong thức ăn một cách bình thường, rất có khả năng là phải liếm đá để bù đắp vào."

[2] Giai đoạn từ tháng 10 năm 1934 đến tháng 10 năm 1936, Hồng quân Công nông do Đảng Cộng sản Trung Quốc lãnh đạo tiến hành cuộc Vạn lý trường chinh phá vòng vây của quân Quốc Dân đảng, rút khỏi căn cứ địa tiến lên phía Bắc.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, một con chó trụi lông lại chạy ngang qua trước mặt, tới chỗ tảng đá cách đó không xa mà nhấc chân tè lên, tè xong xuôi lại còn ghé lưỡi liếm vào chỗ mặt đá có nước tiểu thấm xuống, Diệp Vệ Quân chỉ vào con chó nói với Lý An Dân: “Xem đi, ông cụ kia rất có thể đã được động vật chỉ dẫn.”

Lý An Dân trợn mắt nhìn anh: "Anh thấy em không biết gì định lừa em đấy à, chỉ cần liếm một cục đá là có thể khiến thi thể được bảo tồn không hề rữa nát? Em không tin đâu nhé, có giỏi thì lúc về anh liếm thử cục đá đấy cho em xem."

"Vậy mới nói không phải là bản thân hành vi của ông cụ có vấn đề, mà là bên trong tảng đá đỏ kia có chứa huyền cơ." Diệp Vệ Quân ho nhẹ một tiếng, nhấc viên đá Hồng Phù trên cổ mà vung vẩy: "Thôn Hồng Thạch nằm ở chân núi phía Tây của một miệng núi lửa, anh leo lên núi đào được không ít đá dạng tổ ong này, sau đó cắt thành đủ loại hình dáng, gọi là đá Hồng Phù, lại đem ông lão ở thôn Hồng Thạch ra dựng lên một câu chuyện truyền thuyết để quảng cáo, làm dây chuyền từ đá núi lửa rao bán trên mạng, vớ bở được một khoản."

Trời ạ! Quá thâm! Là gian thương, là gian thương mà! Đây quả thực... "Anh đấy, đó là quảng cáo láo, lừa gạt khách hàng, là phạm pháp đấy!"

Khóe miệng Diệp Vệ Quân giật giật, rốt cuộc không nhịn được bật cười lên ha hả, vừa cười vừa dụi mắt: "Bịa chuyện trêu em một chút thôi, ai nói cái gì em cũng tin là thật sao? Anh thấy chắc là có ngày em bị lừa bán đi rồi mà còn ngồi đếm tiền cho người ta quá."

Biết mình vừa mới bị gạt, Lý An Dân xiết chặt quả đấm, phản kháng: “Anh trêu em thì không sao, nhưng mà nói đùa trên đầu người chết là bất kính, cẩn thận ông cụ leo lên giường anh đấy.”

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên mặt Diệp Vệ Quân chợt tắt, ra sức nắm lấy tay Lý An Dân, hạ giọng nói: “Thi thể có bảo toàn hoàn hảo cách mấy đi chăng nữa thì cũng chỉ là thân xác mà thôi, nhưng mọi người vẫn thường xem trọng cái túi da này nhất, thiếu nó, cái gì cũng không làm được.”

Lý An Dân không biết vì sao anh lại có biểu cảm như vậy, nhìn nét mặt dường như có thêm một chút cô đơn, cô bèn bắt chước những lời anh thường nói với mình mà lấy ra an ủi lại: “Đừng nghĩ mấy chuyện vô nghĩa này làm gì, ăn được ngủ được là tiên rồi anh ạ.”

Diệp Vệ Quân vò vò mớ tóc ngắn của cô, trêu: “Nhóc ranh, em thấy người với heo khác nhau ở chỗ nào?”

Lý An Dân làm mặt quỷ, trả lời vẻ đùa giỡn: "Heo vẫn hoàn heo, mà người thì có khi lại chẳng phải là người."

Diệp Vệ Quân bị câu trả lời của cô chọc cười, đầu mày cuối mắt giãn cả ra, cười phô hàm răng sáng lóa, thấy cả hai cách đội hình đi trước càng lúc càng xa, anh liền kéo tay Lý An Dân đuổi theo, dưới chân thoăn thoắt như có gió, so với chạy còn nhanh hơn.

Xưởng ép dầu ở thôn Lão Giang được dựng lên trong rừng trúc ở giữa sườn núi, cái gọi là kỳ quan núi Chu Sơn chính là cái rãnh tự nhiên nằm bên cạnh những bậc thang lên núi. Rãnh này là lúc mở núi đào thang lên trên tạo ra, hiện tại dùng để đổ dầu bỏ đi, nhìn qua không thấy khác biệt là mấy so với những cái rãnh bình thường, nhưng chỉ cần đổ dầu sôi vào, tức khắc đáy rãnh sẽ biến thành một màu đỏ thắm, từ trên đỉnh bậc thang dội dầu sôi xuống dưới, ở xa nhìn lại trông như một con rồng đỏ chậm rãi uốn lượn xuống mặt đất.

Vì thế người dân trong thôn mới đặt cho cái rãnh này một cái tên nghe muốn lọt cả tròng mắt - "Huyết Du Câu[3]", mọi người tận dụng bã và cặn dầu còn sót lại dưới đáy nồi, đem lên bán trên xưởng ép dầu. Muốn thấy được kỳ

https://thuviensach.vn

quan? Tốt thôi, mua dầu ép trước, xong lên bậc thang cao nhất mà trút, thích đổ bao nhiêu thì đổ!

[3] Huyết Du Câu: Rãnh dầu máu.

Lý An Dân thuộc dạng vắt cổ chày ra nước, một xu một cắc cũng không muốn bỏ, ba người Diệp Vệ Quân thì do dự, riêng ông lão họ Vương đúng là thoải mái mau lẹ nhất, vung ra một mớ tiền, một mình mua những hai thùng lớn, đun sôi dầu xong đổ qua một ống sắt đặc chế chảy vào trong rãnh, lại ghé đầu xuống đất nhìn sự biến hóa của nó. Đã quỳ sát đến như thế mà ông ta vẫn chưa thấy đủ, thậm chí còn móc kính lúp ra soi soi dòm dòm cẩn thận từng li từng tí một, ánh nhìn chăm chú tới mức gần như si mê, vừa xem vừa nhếch môi nở ra một nụ cười, lúc Colombus phát hiện ra lục địa mới có lẽ cũng mang theo vẻ mặt thế này thôi. Huyết Du Câu cho dù có kì lạ hơn đi nữa, lại đáng để mê mẩn như thế sao?

"Ông ơi, ông nhìn ra được cái gì rồi ư?" Miêu Tình ngồi xổm xuống bên cạnh ông ta mà ngó ngó nghiêng nghiêng.

Ông lão họ Vương ý thức được sự sơ suất của mình, vội vàng đứng dậy khoát tay: "Không có gì, nhất định là thổ nhưỡng ở xung quanh đây chứa đựng các nguyên tố khoáng vật có độ bén nhạy rất cao với nhiệt độ, nguyên lý cơ bản không khác gì so với mấy thứ đá đổi sắc ở trên thành phố, không có gì đặc biệt."

Nói chung ông cụ này là một nhà khoa học rất cẩn trọng, đối với sự vật không có gì đặc sắc cũng muốn dùng kính hiển vi mà soi một lượt cho rõ ràng, tinh thần nghiên cứu như vậy thật đáng để học tập. So với cái rãnh tự đổi màu này, Lý An Dân hứng thú với mùi dầu vừng thơm phưng phức theo gió thoảng đưa lại từ phía xa kia hơn, cô ngẩng đầu ngửi ngửi mùi dầu vừng trong không khí, nước miếng giọt ngắn giọt dài nhỏ tí tách.

https://thuviensach.vn

Đợi ông cụ Vương xong việc rồi, lão Mãn mới dắt mọi người đi thăm xưởng ép dầu vừng, gió lùa xuyên qua hành lang của xưởng, phía sau bức tường chính là một cái bàn để máy ép dầu vừng, toàn bộ đều được làm bằng gỗ. Lão Mãn giới thiệu dầu vừng ở đây được làm ra từ công nghệ ép dầu truyền thống, màu sắc đậm hơn so với mấy loại dầu vừng bình thường, hương vị thơm ngon tinh khiết hơn, bởi vì lượng dầu do máy ép ra không được nhiều lắm nên chỉ đủ để cung ứng cho thôn, ở ngoài không thể nào nếm được đâu. Bên cạnh máy ép dầu còn bày ra một bệ gỗ cùng với lò nấu bột, bên kia ép dầu xong liền trực tiếp nhấc qua bên này làm bánh dầu vừng.

Diệp Vệ Quân thấy Lý An Dân đã thèm tới mức nhỏ dãi, lập tức bỏ tiền ra mua bánh, chia cho mỗi người trong đoàn một phần, sau khi tắm gió lạnh được ăn miếng bánh dầu vừng nóng hổi thật đúng là sung sướng thoải mái từ đầu cho tới chân.

Thấy có du khách tới thăm, nhân viên làm việc càng thêm hứng khởi, vừa giảng giải vừa biểu diễn một phen xem làm sao để dùng búa nện ép dầu vừng ra được. Chiếc máy ép dầu cũ có hình trụ tròn dài, bên trên có nắp gỗ mở ra được, muốn làm ra dầu trước hết phải rang vừng cho chín ép thành bánh, rồi cho bánh vừng đó vào trong bụng máy ép, đậy nắp gỗ lại, giữa nắp và thùng gỗ bên dưới có một cái khe để cắm chốt gỗ vào, sau khi đã cắm chốt gỗ vào khe, liền dùng chày đá treo trước máy ép ra sức giã đập vào chốt gỗ, khiến chốt gỗ không ngừng đè ép bánh khô dầu bên trong, dầu được ép ra sẽ chảy vào đường ống, dẫn thẳng ra máng hứng.

Lý An Dân cũng tiến tới thử một chút, hai tay nắm lấy hai đầu dây chão nối với chày đá, đưa qua đưa lại nhịp nhàng như đánh đu, nhân viên của xưởng đứng bên cạnh hô khẩu lệnh "một, hai", chỉ đạo cô giã chày sao cho duy trì được nhịp điệu thật đều đặn.

Một cái... hai cái... động tác vung mạnh cánh tay theo quy luật như vậy hình như đã thấy qua ở đâu rồi thì phải, có vẻ rất giống với động tác đánh golf

https://thuviensach.vn

của ông lão họ Vương trong đêm mộng du hôm trước!

Chỉ trong tích tắc thất thần như vậy, dây thừng đã tuột khỏi tay, chày đá bị mất kiểm soát lao vút lên giữa không trung, thay đổi phương hướng, nhằm thẳng phía Lý An Dân mà rớt xuống, nhân viên trong xưởng chỉ vừa mới hô một tiếng "Nguy hiểm!", Diệp Vệ Quân đã kéo Lý An Dân vào trong ngực, chày đá bay sát sạt trước mặt cô, nện mạnh máng, nhân viên của xưởng vội vã kéo chặt sợi dây chão lại.

Lý An Dân vẫn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình, sau khi thoát khỏi cơn nguy hiểm mới nhìn nhìn hai bên, thấy Miêu Tình và Pháo Đồng thở phào nhẹ nhõm, mặt cô như ngây ra, hỏi Diệp Vệ Quân: "Có chuyện gì vậy?"

Diệp Vệ Quân vỗ vỗ vai cô, nhìn bộ dạng như muốn nói cái gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không nói nổi thành lời, chỉ đem bánh vừng trong tay nhét vào miệng cô, "Bà cô của tôi ơi, hay là em cứ lo ăn đi!"

Sau khi thử ép dầu xong họ lại tham quan học hỏi cách cất rượu và chế biến trà, thời gian một buổi sáng cứ vậy mà qua đi rất nhanh, dùng cơm trưa ở xưởng ép dầu xong, lão Mãn dắt cả đoàn nhằm hướng rừng sâu núi thẳm mà đi vào. Chừng ba giờ chiều, trong rừng đột nhiên phủ xuống một màn sương mù dày đặc, lão Mãn lấy từ trong túi sau lưng ra một sợi dây thừng để cho mọi người trong đoàn bám vào, nắm chặt dây mà đi tới, lão còn lấy một bản đồ địa hình trong ví ra đối chiếu, giọng nói có chút khẩn trương: "Tôi phải cảnh báo mọi người trước, ở gần đây có một khu vực thần bí gọi là khe ‘Có đi không về’ từng xảy ra nhiều vụ mất tích bí ẩn, tới nay vẫn còn chưa tra được nguyên do. Các cô cậu tốt nhất là giữ chắc sợi dây trong tay, ngàn vạn lần đừng có chạy lung tung, chỉ cần theo sát lão Mãn tôi thì đảm bảo các vị sẽ lui tới an toàn, nhưng lỡ như tự ý hành động, đi lạc mất thì tôi đây không chịu trách nhiệm đâu đấy."

https://thuviensach.vn

Sau khi vào núi rồi thì hướng dẫn viên du lịch là sếp lớn, dưới tình huống ở một nơi xa lạ, một khi lạc mất phương hướng, đúng là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay! Vậy là mọi người xếp hàng dọc theo sợi dây, lão Mãn đi đầu, kế đó là ông lão họ Vương lớn tuổi nhất, tiếp theo là Miêu Tình đi lại không được nhanh nhẹn, Pháo Đồng đi sát Miêu Tình, rồi đến Lý An Dân, Diệp Vệ Quân ở phía sau cùng chặn hậu.

Sương mù càng lúc càng dày đặc, đứng ở sau cùng cơ hồ không thấy nổi người đi đầu, tình hình bị động, không cách nào nắm chắc phương hướng khiến Lý An Dân cảm thấy lo sợ bất an, cảm giác cứ như bị bịt mắt rồi giao phó cho một người xa lạ dẫn đường. Không phải là cô quá đa nghi, mà là đoạn đường này quá bất thường, đi du lịch thôi cũng phải vào sâu trong rừng như vậy sao? Hơn nữa lão Mãn cứ đi một đoạn lại lấy bản đồ ra đối chiếu một lần, còn dùng dao găm khắc ký hiệu lên thân cây, mức độ thận trọng thái quá khiến cho người ta nhìn vào cảm giác như ngay cả lão ta cũng không quen thuộc cung đường này, thật hi vọng tất cả chỉ là ảo giác của cô.

Diệp Vệ Quân nắm lấy vai cô, cúi sát bên tai cô nói nhỏ: "Yên tâm, anh dắt em đi vào được thì cũng dẫn em ra ngoài được.”

Lý An Dân quay đầu nhìn anh cười cảm kích, những lời cam đoan đảm bảo này từ miệng người khác nói ra thường chỉ là chót lưỡi đầu môi, nhưng do Diệp Vệ Quân thốt lên lại có sức thuyết phục vô cùng, tâm trạng phấp phỏng lo âu của cô trong tích tắc đã bị câu nói ấy làm xẹp xuống ba phần.

Miêu Tình ở đằng trước lúc này chẳng nhấc chân nổi nữa, Pháo Đồng cũng không làm phiền tới Diệp Vệ Quân, khom lưng cõng cô chị từng bước mà đi tới, Miêu Tình gục trên lưng cậu ta cất giọng ỉu xìu: "Lại để cho cậu phải chịu khổ rồi."

Pháo Đồng xốc cô lên một cái, cười khì khì mà nói: "Không khổ, chỉ sợ chị không để em chịu khổ mà thôi, còn đang chờ tới ngày chị cho em được khổ

https://thuviensach.vn

tận cam lai đây này."

"Dễ thôi, đợi mai chị cho em ăn đầy miệng mật ong xem, đến lúc ấy đừng kêu ngọt quá ngấy lắm không chịu được nhé."

Trong lúc hai chị em đang đấu võ mồm với nhau đến vui vẻ, lão Mãn bỗng nhiên lớn tiếng hét to: "Ai ở đằng trước đó?" Một tiếng rắc vang lên, Lý An Dân nghe rõ mồn một, là tiếng súng lên đạn, ai lại đeo súng lui tới trong rừng thế này?

Diệp Vệ Quân nói khẽ: "Là súng săn mà lão Mãn mang theo, nhét ở trong túi sau lưng, lão nói là để đề phòng lỡ như có chuyện gì."

Thời nay tàng trữ súng săn là phạm pháp đấy! Huống chi hướng dẫn viên du lịch lại giắt súng theo làm gì? Lý An Dân còn chưa kịp ngẫm nghĩ, lại nghe thấy một giọng nam dội lại từ cách đó không xa: "Lão Mãn, là Đại Khuê đây, người một nhà mà, đừng bắn."

Đại Khuê cũng giống như lão Mãn, đều là dân bản xứ chuyển nghề làm hướng dẫn viên du lịch, đoàn mà anh ta dẫn cùng với đám Lý An Dân vốn là một, chỉ có điều hôm qua tách riêng ra đi tham quan chỗ khác. Lão Mãn cao giọng hỏi: "Không phải các cậu đi khe núi Long Tỉnh à? Làm gì mà nhanh như vậy đã tới được đây?"

Đại Khuê cũng hô vang đáp lại: "Đông lạnh quá, chẳng chơi bời gì được, bọn họ nản chí rồi, sáng nay mấy người vừa ra khỏi thôn thì tụi này cũng về đến nơi, còn không phải chạy một mạch tới đây tụ đoàn với các vị sao?"

Lão Mãn nhét khẩu súng vào túi sau lưng, lại hỏi; "Sao chỉ có hai người thế này?"

https://thuviensach.vn

Đại Khuê "À" một tiếng, "Ba cô nhóc kia chịu khổ không nổi, nằm lì trong thôn không chịu đi."

Lão Mãn ghép hai đoàn lại làm một, Đại Khuê đi sau cùng, trên người anh ta bốc lên một mùi ẩm ướt tanh tưởi rất nặng, hai người trẻ tuổi mà Đại Khuê mang đến thì chen vào phía sau ông lão họ Vương, hai người đều trầm mặc ít lời, nghe Đại Khuê giới thiệu thì một người tên Tạ Dũng, người còn lại tên Tạ Huy, chính là hai anh em.

Càng đi về phía trước cây cối càng thưa thớt, sương mù cũng tản ra dần, một ngọn núi cao vút cung mây chắn ngay trước mặt, sườn núi chon von dốc đứng, cứ như là bị đao tước rìu chặt mà thành vậy. Thân núi trắng toát, mặt đá hiện lên vô số hang hốc, còn có một cửa hang phun ra dòng nước cuồn cuộn màu đỏ sẫm, nước chảy men theo thế núi nhấp nhô, quanh co khúc khuỷu uốn lượn cứ thế xuôi dòng, thoạt nhìn tựa như một con rồng đang bò trên vách đá.

Lão Mãn thở ra khí trắng mà giới thiệu: “Đây chính là một trong ba kì quan lớn của núi Đại Chu, động Thiên Long, trong động còn đẹp hơn nữa kìa!”

Đến được đây thì tất cả mọi người đã thở không ra hơi, Pháo Đồng phải cõng theo Miêu Tình lại càng kiệt sức hơn, lão Mãn để cho mọi người nghỉ ngơi ngay tại chỗ. Ông lão họ Vương đứng ngồi không yên, bảo là muốn đi dạo xung quanh một chút, lão Mãn giao việc trông nom đoàn lại cho Đại Khuê, tự mình dẫn ông lão chậm rãi đi dọc theo chân núi. Ông lão Vương có vẻ rất thích thú với mấy hang động trên vách núi này, thi thoảng lại dừng chân, sờ sờ vuốt vuốt một chập, Đại Khuê cười bảo các thành viên trong đoàn: “Ông lão tinh thần hăng hái thế kia, các cô các cậu cũng nên học hỏi người ta một chút.”

Anh em họ Tạ bó gối ngồi dưới đất không nói câu nào, toàn thân bẩn thỉu vô cùng, ngay cả tóc cũng toàn bụi trắng xóa, nom nhếch nhác không thể tả, có lẽ là mệt tới mức muốn gục đến nơi rồi. Nghe Đại Khuê bảo bọn họ mới bốn giờ sáng đã phải rời giường chạy tới đây, chơi thì chưa chơi được gì, ngủ cũng

https://thuviensach.vn

chưa đủ giấc, người ta khi mệt nhọc cực độ sẽ trở nên sa sút tinh thần, thảo nào cả hai không còn hơi sức mà mở miệng. So sánh với hai người, Miêu Tình mặc dù chân đau nhưng miệng thì không rảnh một giây phút nào, cùng với Pháo Đồng thích mồm năm miệng mười kia cứ chị một câu em một câu, tha hồ ồn ào.

Lý An Dân dựa vào gốc cây khô uống nước, trên cành thỉnh thoảng lại buông xuống một ít mạt băng, cũng may do không ngừng di chuyển nên lạnh thì có lạnh nhưng chưa tới mức không chịu nổi.

Cũng do độ ẩm quá cao, trong không khí đưa lại mùi bùn đất nồng nặc, đến cả uống nước nóng cũng có cảm giác như đang uống phải nước bùn.

Diệp Vệ Quân tới bên cạnh Lý An Dân, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc rối bời của cô, thuận tay nhéo nhéo má, "Nhìn mặt em nghiêm túc chưa kìa, mệt muốn chết luôn rồi hả?"

Lý An Dân lắc đầu hít sâu một hơi, thở ra một làn hơi trắng ngay trước mặt, khiến khuôn mặt của Diệp Vệ Quân ở đối diện trở nên mờ mờ ảo ảo, ngón tay của anh như thanh nước đá đâm vào mặt, vừa lạnh lại vừa cứng, Lý An Dân kéo tay anh xuống, phát hiện trên mu bàn tay lại xuất hiện thêm hai vết loét, da bị xước hết cả ra, còn đang rỉ máu, bên tay kia cũng có vết loét nữa.

"Anh bất cẩn quá đi." Lý An Dân dấp nước làm ướt khăn tay lau xung quanh miệng vết thương cho anh, lúc này cũng không có cồn sát trùng, đành phải để nguyên như thế không băng bó gì chờ vết thương tự đóng vảy.

Nghỉ ngơi khoảng chừng nửa tiếng, lão Mãn lại kêu gọi mọi người lên đường, dắt cả đoàn đi lên dọc theo sườn núi, dòng nước màu đỏ sẫm chảy xuôi theo vách đá đến gót chân, Lý An Dân như ngửi được mùi sắt gỉ từ trong dòng nước đó.

https://thuviensach.vn

Lão Mãn dắt cả đoàn tới trước cửa một cái hang với những trụ băng đâm thẳng xuống, trên vách núi chung quanh cửa hang được đục đẽo điêu khắc một ít hoa văn hình hoa và chim chóc, gió lạnh thấu xương từ trong động thổi ngược ra ngoài.

Lão Mãn lại lấy bản đồ ra đối chiếu một lượt, quay đầu nói với mọi người: "Chính là trong này đây, các vị xếp thành hàng theo sát phía sau tôi, mặt đất trơn trượt, cẩn thận đừng để bị ngã."

Đường vào hang tuy cao mà hẹp, bề ngang vẻn vẹn chỉ đủ cho hai người sánh vai, lão Mãn đỡ ông lão họ Vương dẫn đầu, Đại Khuê đi sau cùng, mọi người dắt tay nhau cùng đi ở giữa, bên cạnh Lý An Dân là Diệp Vệ Quân, trước mặt hai người là anh em họ Tạ, sau lưng chính là Đại Khuê, vị bùn đất trộn chung với mùi sắt gỉ đậm đặc trước sau cứ quanh quẩn ở chóp mũi mãi không tan.

Đang đi tới, đột nhiên dưới chân nghe xì một tiếng, hình như giẫm trúng thứ gì, Lý An Dân theo bản năng lùi ra sau một bước, soi đèn pin rọi thẳng xuống dưới đất, là một con mắt đã bị đạp bẹp.

Cô bật kêu khẽ một tiếng, giọng nói của lão Mãn tức khắc đã vang lại: “Sao thế?”

Diệp Vệ Quân bịt chặt miệng cô, điềm tĩnh đáp: "Không có gì, suýt chút nữa thì trượt chân thôi."

"Cẩn thận một chút, mặt đất đóng băng cả rồi.” Lão Mãn nghe bảo không sao rồi liền không thèm hỏi thêm nữa, tiếp tục chuyên chú dẫn đường.

Miêu Tình cũng quay đầu lại, đặt tay lên miệng làm loa mà nói: “Em gái, ôm chặt lão Diệp một chút đi, đế giày của lão ấy chuyên chống trơn trượt đấy.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân quả thật ôm lấy cánh tay Diệp Vệ Quân, không phải do cô sợ trượt chân, mà là nhận thấy tình huống lúc này có vẻ không được bình thường. Diệp Vệ Quân đưa ngón tay lên môi ra hiệu, hất cằm về phía trước mặt, Lý An Dân cẩn thận nhìn lại một lần nữa, bỗng phát hiện anh em họ Tạ cứ đi một bước liền để lại một dấu chân đầy máu, dưới vạt áo bông của Tạ Huy máu nhỏ từng giọt, gáy của Tạ Dũng cũng bị mở ra một lỗ to bằng cái muôi, hỗn hợp máu tươi và óc trắng trào ra từ lỗ thủng, dính bết cả tóc, khắp nơi trên y phục chỗ nào cũng có.

Lý An Dân chỉ cảm thấy nôn nao muốn ói, cố nhịn không lên tiếng là vì cô không thể hiểu nổi tình huống xảy ra trước mắt rốt cuộc là thế nào? Anh em họ Tạ lúc ở ngoài hang vẫn còn rất khỏe mạnh, cớ gì vào trong rồi tự nhiên biến thành hai người đẫm máu thế này? Mới rồi Miêu Tình và lão Mãn cũng quay đầu nhìn lại cơ mà, bọn họ không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường hay sao? Không lẽ lại là ảo giác? Không đúng!

Lý An Dân nhìn về phía Diệp Vệ Quân, gương mặt anh căng thẳng, yết hầu phập phồng lên xuống, rõ ràng là anh cũng nhìn thấy được. Thứ mùi đặc quánh xông vào mũi lẽ nào lại là mùi máu tươi sao? Tạm thời không nói tới cái áo bông đang rỉ máu của Tạ Huy, chỉ với vết thương như thế của Tạ Dũng, căn bản không thể nào còn sống nổi, đừng nói tới việc đi đứng ngon lành như bây giờ.

Diệp Vệ Quân ôm cô, nén giọng thì thầm như muốn động viên tinh thần: "Cố lên, đã tới được đây rồi, dù sao cũng phải tham quan hết mọi cảnh trí mới có lời chứ." Vừa nói anh vừa làm dấu tay biểu thị số 3 trước ngực, dùng khẩu hình nói ra hai chữ - “người chết".

Nói cách khác, “người chết" giống như anh em họ Tạ có đến tận ba người, thế người còn lại là ai? Pháo Đồng và Miêu Tình là bạn của Diệp Vệ Quân, tự nhiên không cần phải nghi ngờ, lão Mãn và ông lão họ Vương đi tuốt ở đằng

https://thuviensach.vn

trước, nhìn dáng dấp cũng rất bình thường, chỉ còn lại một người duy nhất mà thôi…

Sau lưng truyền tới tiếng thở dốc hồng hộc, mồ hôi từ trên trán Lý An Dân chảy thẳng xuống, là Đại Khuê? Trong lúc cô đang tranh đấu xem có nên quay lại xác nhận thử hay không, đằng trước bỗng vang lên tiếng va đập nặng nề, "Rầm!", "Rầm!"... Liên tiếp như vậy, nghe rất có quy luật, tiếng sau cảm giác gần hơn tiếng trước, mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Tiếng động này hết sức quen thuộc, như tiếng chày đá nện vào chốt gỗ ép dầu vừng phát ra vậy, “Rầm”, “Rầm” …Thanh âm va đập càng lúc càng dồn dập, khi thì vang lên đằng trước, lúc lại ở phía trên, không bao lâu thì giống như bốn phương tám hướng đều có máy ép dầu đang hoạt động. Lý An Dân nghe mà hồi hộp trong lòng, nhưng những người khác vẫn cứ tiến tới về phía trước như thường, không lẽ bọn họ chẳng hề nghe thấy gì ư?

"Aaa...!!"

Ông lão họ Vương bất thình lình hét lên một tiếng chói tai, vung đèn pin trong tay quật về phía trước, lại rút xẻng công binh ở bên hông ba lô ra mà chém xuống đất như phát rồ vậy, lão Mãn bị hành vi của ông ta dọa cho sợ điếng hồn, vội vàng kéo tay ông lão: “Lão Vương! Ông bị động kinh đấy à?”

Ông lão họ Vương ngẩng đầu nhìn lên, bỗng thét to một tiếng, nhấc xẻng công binh đâm thẳng vào mặt lão Mãn, lão Mãn né khỏi cơn hung hiểm trong gang tấc, cái xẻng lao sát sạt qua mặt lão đâm thẳng vào vách đá. Lão Vương cứ như lên cơn động kinh, vung xẻng đâm chém tứ lung tung, Pháo Đồng đã sớm lôi Miêu Tình lui ra xa, lúc này lão Mãn cũng không dám xông bừa tới trước.

Lão Vương vừa khua cái xẻng trong tay vừa rú lên cuồng loạn: "Còn không chết? Vì sao mày còn không chết? Thằng Mãn! Mau giúp tao đè nó lại,

https://thuviensach.vn

tao đập! Tao đập chết mày!" Hai tay lão một trước một sau nắm chặt cán xẻng giã mạnh lên vách đá.

Lão Mãn mặt đột biến sắc, cuống quít rống to: "Mày nói nhăng nói cuội cái gì đó? Phát điên rồi à!"

Lý An Dân nghe ra chút manh mối, nom giọng điệu này... ông lão họ Vương không chỉ từng đến đây mà thậm chí còn là người quen cũ của lão Mãn? Ông ta vẫn cầm xẻng đâm thẳng vào tường, động tác hệt như đang nện chày đá ép dầu vừng, cũng không biết là nhìn thấy gì, trên khuôn mặt vốn luôn ôn hòa bình thản lại xuất hiện thần sắc vừa hung bạo tàn nhẫn vừa hoảng sợ kinh hoàng.

Đại Khuê đằng sau cúi đầu nhún vai tiến lên phía trước, lúc đi ngang qua người Lý An Dân, anh ta nghiêng đầu mỉm cười với cô, một nụ cười đầm đìa máu. Anh ta chỉ vừa hé miệng, bùn nhão sền sệt liền không ngừng trào ra từ trong cuống họng, trên mặt Đại Khuê thiếu mất một con mắt, chỗ vốn là mắt trái lúc này được thế bằng một cái lỗ máu, còn mắt phải thì nhãn cầu đã tuột hẳn ra khỏi hốc mắt, treo lủng lẳng.

Lý An Dân nào có gan đáp lại nụ cười của anh ta, nếu như không phải được Diệp Vệ Quân ôm lấy từ phía sau, cô đã sớm ngã phịch xuống đất rồi, thì ra con mắt khi nãy cô đạp lên chính là của Đại Khuê...

* * *

Ngoại trừ Lý An Dân và Diệp Vệ Quân ra, mấy người khác chẳng ai nhận ra sự khác thường của Đại Khuê cả, lúc Đại Khuê lướt qua bên cạnh, lão Mãn còn mở miệng nhắc nhở: "Cẩn thận, lão già này tám chín phần là lại lên cơn động kinh, ra tay không biết phân biệt phải trái gì đâu."

https://thuviensach.vn

Đại Khuê tới sau lưng lão Vương cất tiếng: "Lão Vương, đã lấy đi cái gì, cũng đến lúc phải trả lại rồi." Trong ngữ khí ôn hòa nhã nhặn mang theo chút gì lạnh lùng u ám, tiếng nói cũng là tiếng phổ thông rất chuẩn, khác hoàn toàn với giọng địa phương của Đại Khuê.

Lão Vương xoay người nhìn qua rồi hét lên một tiếng, lùi sát vào vách núi, hai mắt trợn to như muốn rách, lão buông rơi cái xẻng, hai tay ôm đầu ra sức giật xé tóc, mắt vằn đầy tia máu mà kêu rên: "Tại sao? Tại sao mày còn chưa chết? Đã nhiều năm như vậy rồi! Vì sao mày còn không chịu bỏ qua cho tao?!!"

Đại Khuê đong đưa cái đầu đầm đìa máu tươi, bình thản nói: "Lão Vương à, hãy trả lại cho tôi đi."

"Này! Đại Khuê, rốt cuộc lão Vương đã lấy cái gì của cậu? Tôi thấy lão đang không được bình thường, cậu đừng phí lời với lão làm gì cho mỏi miệng." Lão Mãn không thấy được tình trạng thê thảm của Đại Khuê, còn muốn đưa tay kéo anh ta lại.

Lão Vương phủ phục dưới đất rên rỉ hồi lâu, bất thình lình quơ xẻng sắt quét ngang tới trước! Cú quét này đi trượt, cả góc áo của Đại Khuê cũng không trúng, nhưng lão Vương vẫn hoàn toàn không hề hay biết, cứ không ngừng múa may cây xẻng, đầu tiên là quét ngang mấy cái, sau đó lại vung xẻng lên đâm mạnh xuống đất, gào thét điên cuồng: “Đó là của tao! Tất cả đều thuộc về tao! Mày đã muốn chết thì tao sẽ cho mày toại nguyện! Mày có một trăm cái mạng tao sẽ giết mày một trăm lần! Có ngàn cái mạng tao cũng giết mày luôn một ngàn lần! Ha ha ha... Cuối cùng không phải mày vẫn phải chết dưới tay tao sao?!!"

Rống xong rồi, lão lại như trong cơn mộng du đêm nọ vậy, cánh tay cầm cán xẻng vung mạnh về phía trước, hành động giống hệt như động tác ép dầu. Lão Vương vừa ra sức quật xẻng vừa quay sang lão Mãn, hô to: "Thằng Mãn!

https://thuviensach.vn

Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau ra chắn cửa hang, đừng cho thằng này chạy mất! Nhanh lên một chút! Mày có còn muốn hay không..."

"Đoàng!" Chỉ nghe một tiếng súng vang giòn giã, trên trán lão Vương đã hiện lên lỗ thủng, lão thậm chí còn không kịp kinh ngạc hay sợ hãi, giữ nguyên vẻ mặt vặn vẹo cứ thế ngã vật xuống đất.

Lão Mãn nâng khẩu súng săn, da thịt trên mặt không ngừng co giật, mồ hôi to như hạt đậu nhỏ ròng ròng trên trán, rất nhanh Diệp Vệ Quân đã kéo Lý An Dân về che chắn ở phía sau, Pháo Đồng cũng kéo Miêu Tình ra xa. Đại Khuê và anh em họ Tạ vẫn không hề nhúc nhích mà đứng yên một chỗ, lão Vương nằm thẳng cẳng trên mặt đất, dịch não và máu tươi từ sau gáy chầm chậm tuôn ra, dĩ nhiên, lão đã tắt thở rồi.

Từ sâu trong hang núi thổi ra một cơn gió lạnh thấu xương, ngọn gió mơ hồ mang theo mùi nấm mốc khiến người ta phải buồn nôn. Theo cơn gió nổi, tiếng chày đá nện vào chốt gỗ ầm ầm khi nãy đột nhiên biến mất, trong hang yên ắng vô cùng, sau một tiếng súng kia tất cả mọi người gần như nín thở, bao trùm lên tất cả là bầu không khí quái gở vô cùng.

Người mở miệng đầu tiên chính là lão Mãn, lão dường như cũng bị phản ứng quá khích của mình dọa sợ, ngơ ngác dán mắt vào thi thể của lão Vương, tới khi máu tươi chảy tới dưới chân lão, lão mới lùi ra sau, hoảng hốt nhìn về phía đám du khách, run giọng giải thích: "Tôi... tôi không phải cố ý giết lão ta... Tôi chỉ... chỉ muốn nổ súng cảnh cáo, muốn đe dọa ông ta một chút mà thôi... Các cô cậu cũng thấy lão không được bình thường mà? Nếu tôi không làm gì, lão ta nhất định sẽ làm các cô cậu bị thương."

Nói láo! Ai cũng thấy lão Vương và lão Mãn là người quen, Lý An Dân vẫn một mực lưu ý đến nhất cử nhất động của lão Mãn, lão đã tính chuẩn thời cơ nổ súng rồi! Từ ý tứ trong lời nói của lão Vương, không khó để suy đoán một điều - hai người bọn họ từng hợp sức giết chết một người!

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân che chở Lý An Dân định lui dần về sau, nào ngờ chân vừa mới nhấc lên khỏi mặt đất, lão Mãn đã nâng mũi súng hướng qua, quát lớn: "Không được cử động!” Rồi lão lập tức chĩa họng súng về phía hai người Pháo Đồng và Miêu Tình đang chuẩn bị chớp thời cơ bỏ trốn, “Tất cả không được cử động! Đứa nào cử động tao bắn chết tươi!"

Diệp Vệ Quân vội vàng giơ hai tay lên, "Được... được rồi, bọn tôi không động đậy, ông bình tĩnh một chút!" Trong lúc anh nói hai chân hơi khuỵu xuống, thân thể hơi nghiêng về phía trước, Lý An Dân đứng sau anh thấy rất rõ, đây chính là động tác chuẩn bị tập kích bất ngờ.

Là họng súng hay là ba người toàn thân đẫm máu kia nguy hiểm hơn đây? Lúc này Lý An Dân không có thời gian suy xét kĩ càng, nhìn Đại Khuê cùng anh em họ Tạ đang đứng ngây ra như cọc gỗ chôn chân xuống đất, thầm nghĩ bây giờ cần kíp nhất là lo giải quyết nguy cơ trước mắt đã, chí ít phải tạo cơ hội cho Diệp Vệ Quân hành động.

"Lão Mãn này, quả thực bọn tôi cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe, xin ông rủ lòng thương xót mà thu súng về, chúng ta ra ngoài rồi thương lượng lại, được không?" Bên ngoài cửa hang không gian rộng rãi, lại còn có rừng cây che chở, nói gì thì nói, cũng tốt hơn so với việc chạy trốn trong đường hang chật hẹp này.

Đại Khuê cười nhạt: “Từ lúc mới gặp đã không muốn để cho các người sống sót trở về rồi, có phải không, lão Mãn?”

Lão Mãn trừng anh ta một cái, thấp giọng gắn: “Mày ở đây nói loạn cái gì?” Vừa nói xong liền thấy anh em họ Tạ tiến về phía trước, lập tức xoay qua nã cho mỗi người một phát súng, Diệp Vệ Quân liền nhân cơ hội xông lên định cướp lấy súng trong tay lão. Đáng tiếc lão Mãn phản xạ không chậm chút nào, thấy anh lao tới vội vàng nhảy về sau hai bước, khẩn trương thu súng siết cò.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân có lợi hại cỡ nào cũng không nhanh bằng viên đạn, huống chi hang động chật hẹp như vậy, dù muốn tránh cũng chẳng biết tránh đi đâu, tức khắc đầu vai trúng đạn, nhưng chân anh vẫn không ngừng bước, trái lại còn tăng tốc vọt lên, hét to một tiếng: “Nằm xuống hết cho tôi!"

Tuy anh không hề quay đầu lại, nhưng hiển nhiên là đang ra lệnh cho bạn của mình, Pháo Đồng từ lúc tiếng súng vang lên đã đè rạp Miêu Tình xuống, Lý An Dân lập tức bổ nhào xuống đất, lộn trên mặt đất hai vòng lăn tới vách hang. Mặc dù chưa từng trải qua những chuyện thế này, nhưng trong lòng cô lo lắng nhiều hơn là sợ hãi, sau khi bò soài trên nền đất rồi, tầm mắt liền dính chặt lên người Diệp Vệ Quân, không rời một li.

Lão Mãn nào đã gặp có kẻ đã trúng đạn vẫn mạnh mẽ lao thẳng về phía họng súng của mình như thế bao giờ? Cò súng gấp rút nhảy vang, lần này bắn trúng chân Diệp Vệ Quân, anh hơi lảo đảo, chân sau khuỵu xuống, Lý An Dân thấy lão Mãn lên đạn lần nữa, đầu óc cũng nóng ran, không hề do dự nhảy vọt lên chắn trước người Diệp Vệ Quân, giơ hai tay lên luôn miệng xin tha: “Anh ấy không cử động được nữa rồi, đừng bắn, đừng bắn…Chúng ta có gì từ từ nói!”

Lúc này Lão Mãn làm gì có tâm trí nói lý với cô nữa? Bộ dáng của lão tựa như đã bị giết chóc làm cho điên cuồng, Diệp Vệ Quân không ngờ cô lại chẳng suy nghĩ gì đã xông lên như vậy, liền cố nén cơn đau ở chân, trong khoảnh khắc hoa lửa lóe lên thoắt cái đã đẩy cô lao nhào xuống đất! Họng súng khạc lửa phun đạn bay sát qua thái dương của Diệp Vệ Quân, để lại một vệt máu kéo dài giữa không trung.

Lý An Dân cảm giác như toàn bộ không khí trong phổi bị hút cạn ra ngoài, Diệp Vệ Quân đè chặt đầu cô xuống đất, giọng nói hòa lẫn tiếng thở dốc vang lên bên tai: “Nằm im, đừng cử động!"

https://thuviensach.vn

Máu tươi từ thái dương của anh chảy dọc má nhỏ xuống, rớt trúng đầu Lý An Dân, cô nghiêng mặt dán sát vào nền đất đóng băng, hỏi gấp: "Còn vết thương của anh?”

"Không có gì đáng ngại." Diệp Vệ Quân đáp qua loa, lực chú ý của anh lúc này dồn hết vào nòng súng.

Lão Mãn đang định khai hỏa, chợt cảm giác dưới chân như có ai kéo, cúi xuống mới thấy anh em họ Tạ không biết từ lúc nào đã bò tới bên chân, phủ phục dưới đất mà ôm chặt lấy hai chân lão. Hai người này vừa ngẩng đầu lên, trước mắt lão Mãn không phải khuôn mặt bình thường, mà là hai gương mặt máu me be bét thịt da lẫn lộn! Lão thét to một tiếng như heo mổ, giương súng bắn mấy phát liền về phía anh em họ Tạ, cho tới khi thân thể hai người rũ hẳn xuống lão mới rút chân ra, lui lại há to miệng thở hổn hển từng ngụm lớn, quay đầu ra lệnh cho Đại Khuê: "Đại Khuê! Mau tới giúp tao!” Vì ánh sáng trong hang quá yếu, Đại Khuê lại đứng cách đó khá xa, nhất thời lão vẫn chưa phát hiện ra chuyện gì bất thường.

Âm thanh lạnh lẽo tuôn ra từ sâu trong cổ họng Đại Khuê: “Lão Mãn… Tới phiên ông, đã lấy đi cái gì thì trả lại thôi.”

Chỉ còn hai viên đạn, lão Mãn không dám lơi lỏng chút nào, liếc nhìn đám Diệp Vệ Quân, rướn cổ gầm thét: “Muốn tao cho mày cái gì thì lát nữa hãy nói! Súng đâu? Lấy súng ra, giết hết tụi nó đi!”

“Không có súng, từ lúc rớt xuống khe núi đã tan thành từng mảnh…”

Đại Khuê còn chưa nói hết câu, đã nghe tiếng ầm ầm rung động từ bên sườn vọng tới, tựa như có lũ quét đang ùa lại vậy, Lý An Dân dán mặt trên nền đất, cả màng nhĩ cũng bị cơn chấn động này ảnh hưởng, cảm giác toàn thân rung lên bần bật.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân hô “Hây!” một tiếng, túm lấy Lý An Dân khập khiễng chạy về phía sau, lão Mãn vừa định nổ súng, đột nhiên đất đá văng tung tóe, bùn nhão phá tan trần hang mà trào xuống, xối thẳng vào đầu lão Mãn. Lão hốt hoảng chạy loạn về sau tránh, trong lúc vội vội vàng vàng vô ý đánh rơi khẩu súng săn, trong chớp mắt nó đã bị dòng bùn lũ chảy xiết nuốt chửng. Lão Mãn trượt chân, nện mông ngã phịch xuống đất.

Nước bùn đặc sệt không ngừng ào ào trút xuống tràn khắp nền hang, trong bùn sình không ngờ lại có vô số xương trắng lẫn vào, tỏa mùi hôi thối ghê người. Khoảng chừng qua năm phút sau dòng chảy mới dần thu lại rồi ngừng hẳn, chỉ còn nhỏ giọt tí tách xuống hang.

Băng đóng trên mặt đất bị đá nện vỡ, bốc lên một làn khói xanh nhàn nhạt rồi lập tức tan ra thành một thứ nước đỏ sậm như máu trộn chung với bùn lầy chứa đầy xương. Nước bùn như bị một vũng xoáy cuốn về phía trung tâm, càng tích tụ càng cao dần, chồng chất thành một núi bùn, trên đỉnh núi xuất hiện một mặt người khổng lồ, hệt như bên ngoài lớp da được phủ thêm tầng bùn nhão nhoét. Cái mặt người này không ngừng vặn vẹo, có vẻ đang đau đớn vô cùng, trong hốc mắt của nó không hề có nhãn cầu mà chất đầy xương sọ, nó há cái miệng toang hoác, từ trong miệng rơi ra vô số hài cốt rải đầy xuống đất. Những dòng nước màu đỏ sẫm chảy xuôi theo thế bùn nhấp nhô, từng nhánh từng nhánh thật rõ ràng, nhìn qua chẳng khác gì mạch máu trong cơ thể con người.

Hai người Lý An Dân và Diệp Vệ Quân cách con quái vật bùn này không tới mười bước chân, chỉ cần con quái vật kia muốn, ngã sấp người một cái là có thể đè cho cả hai bẹp dí.

Chẳng qua con quái vật bùn nhão này lại hướng về phía lão Mãn mà từ từ di chuyển bằng cách trượt qua, lão Mãn đáng thương đã bị dọa đến tè ướt cả quần, nào còn bò dậy bỏ chạy đi đâu được nữa?

https://thuviensach.vn

Đại Khuê đi vòng qua quái vật bùn, tới trước người lão Mãn, lạnh lùng nói: “Có nhớ ông đã lấy đi cái gì chưa?”

Lúc này lão Mãn nào dám hung hăng, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Đại Khuê, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã mặt cắt không còn hột máu, hét lên thảm thiết mà bò giật lùi tới vách hang, cánh tay run rẩy chỉ vào người Đại Khuê: "Mày... Đầu mày... Đầu mày…” Lão ta không thốt nổi thành câu hoàn chỉnh, chỉ có thể máy móc lặp đi lặp lại mấy chữ như vậy.

Khóe miệng Đại Khuê nhếch lên thành một vòng cung, giơ tay giật cái nhãn cầu đang treo lủng lẳng ngoài hốc mắt xuống đặt vào giữa lòng bàn tay rồi đưa ra trước mặt lão Mãn: “Gã đàn ông này bắn chết du khách, trong lúc vứt xác sơ ý sẩy chân rớt xuống vách núi, chỗ vứt xác kia chính là khe ‘Có đi không về’ mà ông đã nói.”

Hai mắt lão Mãn như muốn lọt ra khỏi tròng, hô lên thất thanh: “Mày đang nói cái gì? Vứt xác gì kia? Tao không biết! Cái gì tao cũng không biết!!! Mày…Mày là ai?!!” Cuối cùng lão mới ý thức được người đang đứng đó không phải đồng bọn của mình, đầu đã nát bét thế kia liệu còn sống được sao? Hơn nữa giọng nói và ngữ điệu cũng khác hoàn toàn.

Nhân lúc lão Mãn và Đại Khuê đang cố sức “hiểu nhau”, Lý An Dân nhỏ giọng hỏi Diệp Vệ Quân: “Không trốn ư?” Xem ra sự việc lần này không liên quan gì tới họ, vậy thì cứ để cho đám người trong cuộc tự giải quyết với nhau, còn người ngoài tốt nhất nên chạy cho mau thôi!

Diệp Vệ Quân ôm vết thương trên vai, cắn răng nói nhỏ: “Trốn không thoát, đường ra bị chặn rồi."

Lý An Dân sửng sốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Pháo Đồng ôm Miêu Tình nhằm thẳng hướng này chạy như bay, mười mấy bóng người lảo đảo lung lay đuổi sát sau lưng họ, mà nhìn kĩ lại, đây làm sao có thể gọi là "bóng

https://thuviensach.vn

người"! Rõ ràng là mười cái xác người cụt tay cụt chân, xương cốt không hề lành lặn, thậm chí có hai thây nữ chỉ còn lại đúng nửa cái đầu, xương từ dưới xuyên thẳng lên đâm toạc cả xương sọ, ngoài ra còn có cái thân dưới không được trọn vẹn, chỉ có thể dùng hai tay mà bò lê trên mặt đất.

Miêu Tình vậy mà vẫn còn lòng dạ búng tay cái tách, mở miệng hô: “Đây gọi là xác chết trỗi dậy? Tôi mới thấy lần đầu đấy nhé.” Quả nhiên là gan to thật, Lý An Dân thầm thán phục.

Pháo Đồng xiết chặt nắm đấm đứng dựa lưng với Diệp Vệ Quân, hỏi: "Ông anh, giải quyết sao đây? Ở cái chỗ khỉ ho này, em không tiện hành động." Miệng cậu ta nói như vậy, nhưng cổ thì lại bẻ răng rắc, ý như đang muốn làm một trận thật hoành tráng.

Lý An Dân rét buốt tận cõi lòng, gặp phải tình cảnh như vậy mà còn tỏ ra hưng phấn được sao? Pháo Đồng coi như không tính, tên này chân tay đi trước đầu óc, coi trời bằng vung thì còn có thể hiểu được, nhưng sao ngay cả Miêu Tình cũng bình thản tự nhiên như thường vậy? Nếu không có lão Mãn ở đây, e rằng cô cũng phải cho rằng sự hoảng hốt căng thẳng của mình mới là bất bình thường.

Diệp Vệ Quân bảo Pháo Đồng: "Chớ có manh động đấy.” Sau đó anh mới ghé xuống bên tai Lý An Dân nói khẽ: "Đừng thấy hai người bọn họ như vậy, thật ra đều sợ lắm rồi, nói cứng cho oai thôi." Vừa nói vừa hướng ngón cái chỉ chỉ xuống dưới.

Lý An Dân nhìn theo hướng tay anh, phát hiện ra hai chân Pháo Đồng đang run lẩy bẩy, Miêu Tình thì khỏi phải nói, sắc mặt thoắt trắng thoắt xanh, tay bám lên vai Pháo Đồng, siết chặt đến mức đầu ngón tay cũng trắng bệch, quả nhiên là sợ mất mặt nên cố tỏ vẻ.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cũng không chống chịu nổi, cô vừa thấy khuôn mặt đầy máu của Diệp Vệ Quân thì không tài nào bình tâm được, ngực nhói lên đau buốt. Tình hình bây giờ có thể nói là trước mặt có sói sau lưng có hổ, bọn họ là những người vô tội tự nhiên bị cuốn vào, chứ cái tai bay vạ gió này với bọn họ có quan hệ gì đâu?

"Anh Vệ Quân, anh cảm thấy bên nào dễ thoát hơn?"

Diệp Vệ Quân liếc cô một cái, nghiêng đầu hỏi Miêu Tình: "Chân cô còn đi được không?"

Miêu Tình lè lưỡi đáp: “Thật ngại quá, hôm qua trật chân trái, mới rồi lại trật chân phải, đừng nói là bước đi, ngay cả đứng cũng khó ấy chứ."

Pháo Đồng tiếp lời: “Em cũng không xong, chỗ này ẩm ướt quá, chứng viêm khớp của em tái phát, đau nhức toàn thân, đi đứng bình thường còn được, vận động mạnh có lẽ hơi quá sức." Miệng nói, tay cậu ta cũng không rảnh rỗi, móc trong túi ra một hộp y tế giúp Diệp Vệ Quân xử lý vết thương.

Miêu Tình soi đèn hỗ trợ, Pháo Đồng xé ống quần Diệp Vệ Quân, một tay banh da đùi, tay kia phối hợp dùng nhíp kẹp gắp viên đạn cắm sâu trong thịt ra, xem chừng có vẻ quen tay. Dù không có thuốc mê trong lúc gắp đạn, Diệp Vệ Quân cũng chỉ khẽ rên một tiếng, sau khi băng bó xong xuôi còn quay sang cười với Lý An Dân: "Thấy không, anh cũng chỉ còn một chân dùng được thôi, thể lực em còn tốt, chi bằng bọn anh ở lại làm mồi nhử, em nhân cơ hội mà xông ra ngoài, chí ít cũng có một người sống sót được."

Giọng điệu của anh nghe rất ung dung, nào thấy xúc cảm bi tráng của anh hùng xả thân vì đại nghĩa? Rõ ràng là đang nói giỡn, có lẽ anh có lòng muốn giải tỏa bớt bầu không khí căng thẳng này, nhưng lúc này là lúc nào kia chứ? Lý An Dân chứng kiến cảnh Pháo Đồng giúp anh xử lý vết thương đã đủ đau lòng lắm rồi, nghe anh nói sảng lại càng giận không để đâu cho hết, tóm lấy cổ

https://thuviensach.vn

áo anh quát lớn: "Đã là lúc nào rồi mà anh còn đùa được! Các anh chết hết rồi một mình em còn sống thì có ý nghĩa gì! Anh có biết hay không? Anh có biết hay không, em..."

Đột nhiên khóe mắt cay sè, nước mắt không kìm được mà tràn mi, ngay cả câu tiếp theo muốn nói thế nào cô cũng quên hết. Cảm giác chua xót đến nhanh mà qua đi cũng nhanh, lệ vừa lăn xuống má cô liền lấy lại tinh thần, đưa tay áo lên lau khô mặt, tự giễu thầm: Lớn đầu ngần này còn bị dọa đến khóc nhè, đúng là non nớt quá, coi như mất hết mặt mũi rồi, mà rõ ràng cũng đâu có sợ lắm.

Thấy Lý An Dân rơi lệ, Pháo Đồng vội vàng nói: “Không sao cả, không sao cả, đạn ăn vào trong rất nông, chỉ bị thương phần mềm thôi chứ không có gì to tát, ông anh ăn đạn thành quen rồi, không sao hết…”

Miêu Tình vỗ gáy Pháo Đồng một cái, túm tóc kéo lên cào cho mấy cái vào mặt, "Nói ăn cái gì quen cơ? Cậu ngại cô ấy bị dọa chưa đủ sợ đúng không? Đạn đấy nhé, cậu làm như ăn đậu tằm hay sao hả?"

Hai chị em nhà này đúng là lúc nào cũng đấu khẩu được, trình độ khua môi múa mép đã đạt tới cảnh giới không coi ai ra gì, Diệp Vệ Quân thở dài bất đắc dĩ, ôm chặt Lý An Dân từ phía sau, nhẹ giọng an ủi: "Không cần phải lo, mục tiêu của bọn họ không phải là chúng ta." Nói xong, ánh sáng lóe lên trong mắt anh sau đó nhanh chóng biến mất, Lý An Dân thấy được song không để ở trong lòng. Cô phát hiện mười mấy thi thể kia chỉ đi tới đi lui ở cách đó không xa chứ chẳng lại đây, liền thấy an tâm hơn nhiều.

Diệp Vệ Quân ôm Lý An Dân, Pháo Đồng ôm Miêu Tình, bốn người làm bạn ít ra còn được an ủi về mặt tinh thần, riêng lão Mãn bên kia thì khác. Vốn lão còn có một anh bạn tốt Đại Khuê theo cùng, kết quả ông bạn này cũng trở thành "người anh em kia" mất rồi! Lý An Dân thấy lão đường đường là một đấng mày râu, thế mà chưa gì đã bị dọa đến mức đại tiểu tiện mất khống chế,

https://thuviensach.vn

so với ấn tượng ban đầu lúc mới gặp quả là khác xa. Cô thầm nghĩ người này quả nhiên là làm chuyện xấu, trong lòng có quỷ nên nhìn đâu cũng thấy quỷ, còn chưa ra đâu vào đâu đã vãi cả ra quần.

Đại Khuê nhắc đến khe "Có đi không về", lão Mãn gần như lắc đến gãy cả cổ, luôn miệng hô to: "Tao không biết, chuyện đó không liên quan tới tao!"

"Không liên quan đến ông? Ông còn nhớ thứ này không?”

Đại Khuê thọc tay vào trong thân thể con quái vật bùn, không lâu sau đã lôi ra một cái máy ép dầu cũ nát, cũng cỡ như cái máy ở xưởng ép dầu, chỉ là nhìn cũ hơn nhiều, thân máy hư hại nhiều chỗ, sắc gỗ cũng chuyển sang màu xanh đậm, còn phủ một lớp rêu tảo như lông tơ, có vẻ bị ngâm trong nước từ lâu rồi.

Lão Mãn vừa thấy máy ép dầu cả người lập tức cứng đờ, hai mắt không ngừng chớp nháy, so với trước còn hoảng loạn hơn, trong vẻ hoảng loạn lại thêm một phần chột dạ. Nhưng lão vẫn cứng miệng không chịu nói thật, chỉ lảm nhảm mấy câu không rõ nghĩa, Đại Khuê cũng không hỏi ép lão ta, chậm rãi mở nắp trên của máy ép dầu. Bất thình lình, từ trong bùn đất một đám xương cánh tay vươn ra, toàn bộ số móng vuốt đã ngả màu xám trắng ấy mò đến người lão Mãn, thô bạo túm chặt lấy quần áo lão, kéo lão nâng lên cao rồi nhét vào trong máy.

Lão Mãn khản giọng kêu cứu, liều mạng vùng vẫy muốn leo ra khỏi máy ép dầu, nhưng sức của một mình lão sao chống lại được chừng ấy cánh tay? Bụng máy ép vừa hẹp lại vừa dài, cho dù tạng người gầy nhỏ như Lý An Dân muốn chui vào thì e rằng cũng phải học xong thần công thu nhỏ khung xương trước đã, chứ đừng nói tới vóc dáng thô cao như lão Mãn. Lão bị ép chặt bên trong, tiếng xương gãy cùng với tiếng kêu la thảm thiết nghe rõ mồn một, quanh quẩn vang vọng bên trong hang động, nghe thôi đã khiếp đảm điếng hồn, Lý An Dân không nhịn được phải đưa tay lên bịt chặt tai.

https://thuviensach.vn

Ý chí cầu sinh của lão Mãn rất mãnh liệt, dù cho cơ thể đã bị nhồi hết vào trong máy ép dầu, hai tay lão vẫn bám chặt trên cạnh máy, tiếng nài nỉ van xin tha thứ lại càng không ngừng bật ra, Đại Khuê cậy từng ngón tay của lão ra, cười khẩy: "Còn nhớ lúc ấy ông đối xử với tôi thế nào không? Cũng giống như thế này này, nhét tôi vào trong bụng máy chật ních, dùng chày đá nện từng nhát vào trong cái chốt gỗ kia, ép tươi ép sống gõ nát từng cái xương trên người tôi, đau lắm đấy... Ông có biết đau đến mức nào không? Cuối cùng cũng tới lượt ông phải trả nợ cho tôi rồi, dùng mạng của ông để trả...”

"Là ông? Ông là thầy Tống?" Giọng của lão Mãn càng lúc càng yếu ớt, nước mắt nước mũi đầm đìa mà kêu oan: "Không phải tôi! Không phải tôi muốn giết ông... Là lão Vương kia, lão sợ ông đào được văn vật rồi đem đi giao nộp nên mới nảy ra ý xấu, tôi chỉ nhất thời hồ đồ thôi... Đều là do lão Vương! Tôi bị lão ép buộc!"

Đại Khuê thờ ơ, vẫn duy trì ngữ điệu thong dong y như cũ: "Mạng của tôi còn chưa tính, ông nhìn mớ xương trắng này mà xem, cũng toàn là kẻ bị hãm hại đến bỏ mạng ở trong cái khe 'Có đi không về’ ấy cả. Các ông cấu kết với lũ buôn người, lừa du khách vào trong rừng sâu núi thẳm, nam thì giết chết vứt xác xuống khe núi, nữ thì giam cầm trong động làm nô lệ tình dục. Bất luận là khe 'Có đi không về’ hay kỳ quan núi Chu Sơn cũng đều do các ông thêu dệt ra để ngụy trang che mắt người khác cả, tuyến đường tham quan từ núi Đại Chu tới Mâu Giang căn bản không hề tồn tại!"

Lý An Dân trợn tròn mắt, quay đầu nhìn về phía Diệp Vệ Quân, thấy anh gật đầu, lập tức thấy sống lưng lạnh toát. Chẳng trách lúc ở trên bàn ăn, lão Mãn cứ nói đường núi khó đi, làm như vô tình lại hữu ý khuyến khích cô cùng với Miêu Tình ở lại làm khách trong xưởng ép dầu, mang theo súng săn không phải để đề phòng chuyện không may, mà là để giết người bịt miệng!

https://thuviensach.vn

Lão Mãn thở hổn hển cố sức kêu rên: "Tôi cũng là bất đắc dĩ mà thôi! Ở trong cái núi ghẻ nát này không hề có đàn bà trẻ tuổi, không làm như thế thì làm gì có ma nào chịu gả đến đây? Ngay cả vợ tôi cũng là dùng tiền để mua về, cả thôn đều làm thế, mấy thôn khác cũng vậy thôi, tôi... Tôi là bất đắc dĩ! Bất đắc dĩ mà!"

Không đợi cho Đại Khuê lên tiếng, Miêu Tình đã hừ một cái, nói: "Hay lắm, đem đàn bà con gái ra biến thành heo nái! Tôi nói ông này, buôn bán người là tội chết đấy, đã thế lại còn giết người, lúc ông làm chuyện này đáng lẽ phải chuẩn bị sẵn tinh thần rồi chứ. Có chết cũng không oan."

Lý An Dân và Pháo Đồng đều không ý kiến gì, riêng Diệp Vệ Quân lại có quan điểm khác, anh nói: "Thầy Tống phải không? Tên này đúng là đáng chết, nhưng tội nghiệt do người gây ra thì tốt nhất vẫn là giao cho con người xử lý... Như vậy thích hợp hơn."

Đại Khuê đè chặt cái nắp xuống, chỉ nghe một tiếng rắc vang lên, lão Mãn lập tức im bặt, Diệp Vệ Quân đứng bật dậy, Đại Khuê liền giơ tay trấn an: "Yên tâm, ông ta còn chưa chết, tuy cách cái chết cũng không xa là mấy, ý tốt của anh chúng tôi hiểu được, chúng tôi đã chờ đợi ở trong cái lồng giam quanh năm suốt tháng không được thấy ánh sáng mặt trời này quá lâu rồi, chỉ cần anh có thể giải thoát cho chúng tôi, thù hận cùng với mạng người cũng không còn quan trọng nữa." Anh ta rũ hai tay xuống, quái vật bùn nhão khổng lồ lần nữa biến thành một đống nước bùn nhão nhoét, xương trắng vẫn không ngừng rung lên lách cách giòn tan giữa vũng bùn.

Pháo Đồng ôm Miêu Tình mệt rã cả người ngồi phịch xuống đất, Lý An Dân thấy Đại Khuê không có thái độ thù địch, gan lớn dần lên, can đảm tăng thì tính hiếu kì cũng trỗi dậy, cô dán mình sau lưng Diệp Vệ Quân, thò đầu ra hỏi: "Giải thoát cái gì cơ? Cái này ông phải nói cho rõ ràng chứ, không đầu không đuôi như vậy ai mà biết phải bắt tay vào làm thế nào? Đúng rồi, lão Mãn gọi ông là thầy Tống, ông không phải là Đại Khuê ư?"

https://thuviensach.vn

"Mượn xác của hắn dùng tạm một chút thôi.” Cái túi da này của Đại Khuê dù đã thê thảm tới mức không nhỡ nhìn, song thầy Tống quả nhiên là một người rất có giáo dục, vẫn kiên trì đem đầu đuôi mọi chuyện kể lại cho cả bọn nghe.

Mùa hè năm 1973, thôn dân ở thôn Lãng Thự Kiều xã La Giang trong lúc xây dựng đập nước đã phát hiện ra di chỉ bến đò Hà Mẫu nổi tiếng thế giới, ở di chỉ này trên dưới có tổng cộng bốn địa tầng văn hóa chồng lên nhau, mà tầng văn hóa thứ tư kia cách ngày nay ước chừng bảy ngàn năm. Phát hiện đó đã gây tiếng vang lớn cả trong và ngoài nước, Hội quản lý văn vật lập tức tổ chức cho nhân viên tiến hành hai lần khai quật quy mô lớn từ năm 1973 đến năm 1978. Thầy Tống và lão Vương tuy không có cơ hội tham gia công tác khai quật, song nhiều năm sau đã hợp tác với nhau, kiên nhẫn lấy di chỉ làm trung tâm, sử dụng phương pháp mở rộng theo vòng tròn đồng tâm để tìm tòi.

Ma xui quỷ khiến thế nào, hai người lại tìm đến được thôn Lão Giang dân cư thưa thớt, thôn nhỏ cách ly với bên ngoài có tính bài ngoại vô cùng, công việc tìm tòi cũng bị ngăn trở khắp nơi, thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng. Lão Vương phải nghĩ cách giới thiệu đối tượng kết hôn cho đám đàn ông, không những phá vỡ cục diện bế tắc mà còn rất được dân thôn chào đón, người giúp đỡ bọn họ năm xưa chính là lão Mãn.

Hồi ấy Lão Mãn đang ở vào độ tuổi khí huyết sung mãn, làm gì cũng gắng sức khoe tài, nơi rừng thiêng nước độc không ai dám đặt chân lên lão cũng dám xông vào, cứ như vậy mà lăn lộn trong rừng sâu núi thẳm. Qua nhiều năm, ông Trời không phụ lòng người, cuối cùng bọn họ phát hiện ở trong một khe núi có hệ thống rãnh ngầm đan xen trong lòng đất, cái khe ấy chính là khe "Có đi không về" hiện nay, chuyên dùng để giết người vứt xác và giam nhốt nữ nô lệ.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy đào được chừng hơn mười rãnh, phần lớn đường rãnh này đều không hoàn chỉnh, có lẽ là do chưa làm xong, hoặc cũng có thể xong rồi nhưng lại bị phá hủy. Theo như công cụ cùng với những đồ vật bằng xương gom được dưới rãnh thì hình dáng đặc thù của nó hoàn toàn khác biệt so với văn vật khai quật được ở di chỉ bến đò Hà Mẫu, không giống như di tích của một thôn làng thời cổ mà có vẻ như chỗ chôn giấu của cải hơn. Bọn họ suy đoán đây hẳn là cổ vật từ triều Chu đổ về sau, hoa văn trang trí cùng với tay nghề chế tạo tương đối tinh xảo, còn tìm được vỏ sò vàng rồi ống sáo ngọc trong một cái hũ đồng, nhưng ở xung quanh lại không hề có dấu vết mộ táng, bản thân nó cũng không giống vật tuẫn táng.

Trong lúc hai người chỉnh trang lại các văn vật thì phát hiện được không ít đầu mối, trong đó quan trọng nhất là một miếng xương. Theo hình dáng và chất xương thì miếng xương ấy chính là xương bả vai của một loài động vật to lớn nào đó, một mặt có khắc đồ hình, mặt kia khắc văn tự tượng hình cùng các loại hoa văn kỳ dị, đồ hình vẽ những đường ngang dọc đan xen hỗn loạn, chỉ có hai nét giao nhau thành góc vuông là được nhuộm đỏ. Căn cứ vào giải mã văn tự, miếng xương này có tác dụng tương đương một tấm bản đồ, trong đồ hình có tổng cộng bốn đường màu đỏ, thế nhưng trên thực tế miếng xương chỉ vẽ có hai đường, hiển nhiên nó là một nửa không trọn vẹn. Văn tự trên miếng xương cũng không hoàn chỉnh, đại khái chỉ đoán được rằng ở chỗ những nét đỏ giao nhau ấy nhất định chôn giấu cái gì đó.

Lão Vương và thầy Tống cùng nhất trí cho rằng đường ngang nét dọc trên miếng xương chính là bản đồ rãnh ngầm trong lòng đất, nhưng làm sao để phân biệt hai đường đỏ ấy giữa muôn vàn đường rãnh thế này quả thực là khó khăn không nhỏ. Đúng lúc ấy, hai người bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn, thầy Tống cho rằng đây là một phát hiện trọng đại, phải báo lên trên để tìm kiếm sự giúp đỡ lớn hơn, mà lão Vương ngay từ lúc mới phát hiện được văn vật đã nảy lòng tham, hơn nữa khi đó thôn Lão Giang đã quen thói buôn bán người, đương nhiên không muốn bị người ngoài phát hiện.

https://thuviensach.vn

Một buổi tối trời, lão Vương và thầy Tống ở trong nhà lão Mãn dùng cơm tối bàn công việc, lúc này suy nghĩ của cả hai ngược hẳn nhau, mạnh ai người nấy phát biểu. Mấy chén rượu mạnh vào bụng rồi, tâm tình đôi bên càng trở nên kích động, từ trao đổi biến thành cãi vã, trong lúc tranh chấp, lão Vương buột miệng nói ra động cơ chân chính, thầy Tống vốn ngỡ lão kiên trì nghiên cứu độc lập như vậy là vì lòng háo thắng của một nhà khoa học, nào ngờ lại do ham muốn cá nhân thấp hèn, liền quăng chén rượu bỏ ra ngoài.

Một mình lão Vương không cản được thầy, bèn thét gọi lão Mãn tới giúp. Thầy Tống xưa nay luôn giữ phong thái văn nhân, nói trắng ra là thanh cao tự ngạo, không qua lại gì mấy với người dân thôn Lão Giang, cùng lão Mãn nói chuyện với nhau chưa được nổi vài câu, mà lão Vương lại khác hẳn, ăn nói nhanh nhẹn, cư xử khéo léo, uốn lưỡi ba hoa thiên địa. Trước đây lão Mãn không tìm được vợ, cũng trông cậy cả vào lão Vương nối dây tơ hồng, bà vợ hiện tại là do một tay lão Vương dắt mối mua về.

Thuở ấy, người trong thôn Lão Giang đều thích ép dầu tại nhà, máy ép máy xay hộ nào cũng có sẵn cả, mặc dù lão Mãn chưa từng lấy việc ép dầu làm kế sinh nhai nhưng máy ép thì vẫn để ở trong sân không động đến. Đêm hôm đó lão cùng lão Vương, hai người đem thầy Tống nhét vào trong máy, dùng rơm rạ phủ lên mặt mũi, lão Mãn đè chặt nắp, lão Vương liên tục giã chày, cứ thế nghiền tươi ép sống thầy Tống.

Dân thôn Lão Giang cũng chẳng ai màng tới sống chết của người ngoài, có điều lão Vương vẫn không yên lòng, thế là bèn cùng lão Mãn khiêng luôn cả máy lẫn thi thể bên trong đem lên khe “Có đi không về” với ý định phi tang. Nào ngờ máu tươi của thầy Tống cùng với dầu cặn trào ra theo ống dẫn, nhỏ xuống rãnh, khiến cho một mảng đất đá xám trắng chỗ ấy bỗng biến màu, đến cả nơi không dính máu cũng ánh lên sắc đỏ nhạt lấp loáng.

Lão Vương nảy ra một ý, lại kêu lão Mãn tiếp tục dùng chày đá đóng vào chốt gỗ, ép xác thầy Tống ra thật nhiều máu tươi còn nóng hổi, đem thứ máu

https://thuviensach.vn

ấy trộn với dầu ấy rưới lên một cái rãnh khác mà quan sát, định dựa vào phương pháp này để xác định xem cái rãnh nào là nét đỏ trong tấm bản đồ kia.

Một quãng thời gian rất dài sau đó, lão Vương dồn sức nghiên cứu nguyên nhân khiến rãnh đổi màu, làm rất nhiều thí nghiệm nhưng hiệu quả không được rõ ràng, sau cùng mới phát hiện ra dùng dầu sôi rưới lên có thể tức khắc đổi màu. Song số rãnh nằm dưới lòng đất chưa được đào lên còn nhiều lắm, muốn từ trong muôn vàn đường rãnh này tìm ra bốn đường màu đỏ không phải là chuyện dễ dàng, lão cần thêm nhân lực, lại phải tiến hành một cách âm thầm lặng lẽ, không thể lộ ra bên ngoài được, biện pháp tốt nhất chính là lợi dụng nguồn tài nguyên sẵn có.

Vì thế, lão Vương bèn cấu kết với đám buôn người, biến thành "Nguyệt lão" của thôn Lão Giang, chuyên tìm vợ giúp đám đàn ông con trai trong thôn, lại còn biến một hang núi rỗng không thành một gian "buồng cưới". Đối với đàn ông thôn Lão Giang mà nói, mua vợ cũng chỉ để sinh con và thỏa mãn nhu cầu mà thôi, loại chuyện như vậy không thể công khai, một khi bị lộ thì chẳng có lợi gì, vậy là hang động trên ngọn núi kia thành một nơi bí mật chuyên giam cầm nữ nô lệ.

Trên mình mỗi cô gái sẽ đeo một tấm bảng tương ứng với một người đàn ông, trước khi sinh con thì các cô chỉ có thể quan hệ cùng với một người được gọi là "chồng”, sau khi sinh đẻ xong rồi, thì hoàn toàn trở thành công cụ tình dục để cho lũ đàn ông ấy phát tiết thú tính, một khi đã chết, xác sẽ bị ném thẳng vào trong khe núi.

Người trong thôn Lão Giang xem lão Vương như ân nhân, tất nhiên tự nguyện vì lão mà ra sức, về phần mở tour phi pháp dụ dỗ du khách là hoạt động mãi sau này mới ra đời, quả thật không có liên quan trực tiếp gì tới lão Vương. Mà lão Vương vì thuyên chuyển công tác phải di cư ra nước ngoài, không có kẻ chỉ huy, tiến trình đào bới cũng đành gián đoạn.

https://thuviensach.vn

Lại nói cũng vừa khéo, thôn Lão Giang vì muốn thu hút khách du lịch nên xây xưởng ép dầu trong rừng trúc sau núi cùng "hành lang thủ công nghệ", bọn họ đào rãnh cũng là chọn nơi thâm sơn cùng cốc, ai ngờ lúc mở núi lại đào được cái rãnh đỏ thứ ba ngay trước cửa thôn, chính là Huyết Du Câu ngay cạnh xưởng ép dầu.

Lão Vương đang ở nước ngoài, nghe tin xong mừng quýnh như điên, nhưng một chốc một nhát không thể quay về ngay được, bèn dựa vào cách xếp đặt của ba đường rãnh đã biết để suy đoán ra vị trí đại khái của đường rãnh cuối cùng, kết hợp với văn tự trên miếng xương mà tìm ra nơi chôn giấu kho báu. Lão liệt kê tất cả các tuyến đường khả thi nhất, sau đó dùng phương pháp loại trừ cẩn thận sàng lọc, cuối cùng chỉ còn sót lại một phương án.

Lần này về nước, lão Vương nóng lòng không thể chờ thêm được nữa, muốn xác nhận lộ tuyến này ngay, lúc còn ở sân bay đã sớm liên lạc cùng lão Mãn, về phần đi chung với đoàn du lịch một là tiện đường đi nhờ xe, hai là dùng thân phận du khách đi tham quan non nước cũng không khiến cho người ta để ý. Nào ngờ vui quá hóa buồn, nhiều năm trước, lão tàn nhẫn giết chết cộng sự hợp tác chung với mình, bữa nay cuối cùng lại thành vong hồn dưới họng súng của người bạn thân.

Thường có câu gieo nhân nào gặt quả đó, lẽ trời vần xoay, làm người quả nhiên không thể làm việc trái với lương tâm được, trước kia Lý An Dân vẫn không tin vào bốn chữ "Trời cao có mắt", hiện tại thì đúng là không thể không tin. Bất kể cao xanh có là gì, tóm lại cũng vẫn ghi sổ cho anh, thiếu nợ tất nhiên phải trả.

Đại Khuê lấy miếng xương từ trong ba lô của lão Vương ném cho Diệp Vệ Quân, thản nhiên kể lại: "Tôi nhìn qua thấy lão Vương vẽ được bản đồ đường đi nước bước vô cùng chuẩn xác, bên ngoài động Thiên Long này sương mù dày đặc quấy nhiễu tầm mắt, không có chỉ dẫn chính xác như thế

https://thuviensach.vn

muốn tìm được vị trí của nó không dễ chút nào, xem ra nhất định lão phải bỏ mạng trong cái hang này."

"Tội gì mà lão phải nhờ lão Mãn dẫn đường? Tự mình tìm tới đây không phải là chẳng xảy ra chuyện gì rồi sao?" Lý An Dân thuận miệng thầm thì một câu, cô tự cho rằng giọng mình rất nhỏ còn hơn tiếng muỗi vo ve, thế mà Đại Khuê vẫn nghe thấy được.

"Không có lão Mãn thì kết cuộc của lão cũng sẽ không hề thay đổi." Đại Khuê bước hai bước tiến vào sâu trong hang, "Động Thiên Long cách thôn Lão Giang không xa, cũng miễn cưỡng được xem như là một kỳ quan, nhưng vì sao nhiều năm như vậy mà không ai ngó ngàng đến? Ngoại trừ sương mù dày đặc ở ngoài kia ra thì còn một nguyên nhân quan trọng nữa, đó chính là những người bước vào trong động cho tới tận bây giờ… không người nào, không một ai có thể còn sống đi ra, chỉ cần đi tới phía trước thêm một hai trăm thước, cũng chẳng cần kẻ nào phải ra tay, bọn họ nhất định sẽ phải bỏ mạng, lão Vương đoán không sai, dưới đáy động này ẩn chứa càn khôn, nhưng không phải kho báu gì cả, mà là một pháp đàn."

"Pháp đàn? Là nơi lên đồng ư?" Lý An Dân khiêm tốn học hỏi, mặc dù vẻ mặt đáng sợ, nhưng cô cảm giác vị thầy Tống này khi còn sống là một người cư xử rất biết lý lẽ, cách nói chuyện lịch sự văn nhã, cho dù ngữ điệu lạnh lùng nhưng khẩu khí thong dong bình thản trước sau như một, với kẻ thù đã giết chết mình vẫn có thể lấy lễ nghĩa ra mà đối đãi. Lại nói từ đó tới giờ ông ta cũng chưa từng đích thân xuống tay, chỉ có trường hợp lão Vương là ông ta có tham gia gây chia rẽ, gián tiếp đẩy lão Vương chết vào tay lão Mãn mà thôi, lấy tiêu chuẩn đối phó với kẻ thù mà xét thì phải nói là đã rất ôn hòa rồi, Lý An Dân cũng không thấy sợ ông ta lắm.

"Hình thức khác hoàn toàn so với lên đồng, là nơi để tế lễ và làm phép." Thầy giáo quả nhiên không hổ danh thầy giáo, bất kể còn sống hay đã chết, đối với các học sinh ham học hỏi vẫn luôn vui lòng chỉ bảo, giải thích chỗ khác

https://thuviensach.vn

biệt giữa hai loại này với nhau xong, ông ta lại hỏi: "Cô có biết vì sao đường rãnh đổi màu không?"

"Là đá đổi màu, nhạy nhiệt." Lý An Dân còn chưa quên cách lí giải của lão Vương.

“Không sai, là nhạy nhiệt, nguyên tố sắt khi gặp nóng bị hòa tan ra tạo thành nước sắt màu đỏ sẫm, nguyên tố sắt trong rãnh đều có nguồn gốc từ máu tươi của người hoặc động vật, tuy rằng bên ngoài có lớp bụi che phủ, song các ion sắt có trong máu đều bị đóng băng trong lớp đá, cả lớp màu đỏ nhạt dưới chân các vị cùng với dòng nước màu đỏ sẫm ngoài động Thiên Long đều là kết quả của quá trình oxi hóa sắt mà thành.” Đại Khuê ngừng trong giây lát, tiếp tục nói:

“Trên miếng xương hiển thị bốn đường vân đỏ xếp thành hình chữ “Tỉnh[4]”, hang núi của chúng ta ở vào vị trí trung tâm, về bốn phía Đông Tây Nam Bắc đều có hai đường ngầm giao cắt nhau, mà hai đầu của mấy đường ngầm ấy lại nối liền với bốn giao điểm của bốn đường màu đỏ kia, cho thấy nơi đây chính là tế đường bao quanh bên ngoài trung tâm pháp đàn, nhận tế phẩm từ bốn phương.” Ông ta chỉ về hướng cái động bị bùn nhão phá mở: “Đó chính là một trong số các đường ngầm, nguyên dùng để vận chuyển vật phẩm hiến tế, sau khi pháp đàn đóng lại thì đường ngầm cũng bị phá theo, đường ngầm này đào xiên, kéo dài từ dưới lên trên, một đầu thông thẳng xuống đáy cốc giết người vứt xác bên ngoài thôn Lão Giang, ở dưới ấy chính là tế đường mai táng mấy ngàn thi thể.”

[4]Chữ “Tỉnh”:#

“Chính là Ngũ linh tế.” Diệp Vệ Quân gác cằm lên vai Lý An Dân, có thể là do mất máu quá nhiều, giọng nói có chút yếu ớt, “Lấy con người, chim, thú, côn trùng và cỏ cây làm vật hiến tế trong nghi thức tôn kính thần linh, phần lớn

https://thuviensach.vn

dùng trong nghi lễ cầu mưa cầu phúc vào những lúc thiên tai dịch bệnh, là một loại lễ tế bằng máu thời xa xưa.”

“Tôi đây cũng không rõ cho lắm, chẳng qua bên trong năm gian tế đường đúng là có rất nhiều xác người và xác thú, xác côn trùng. Bởi vì đất bằng sụt xuống, pháp đàn vốn ở trên đỉnh núi nay chìm sâu trong lòng đất, mà tế đường bao bọc xung quanh cũng bị chôn sâu dưới tầng đất lạnh, động Thiên Long mà các cô cậu thấy chẳng qua cũng chỉ là đỉnh của ngọn núi lớn này mà thôi.” Đại Khuê lắc đầu, thịt vụn từ trên đầu cùng với lỗ tai rớt xuống lịch bịch, anh em họ Tạ lắc lư thân thể lết tới bên chân ông ta, hệt như hai con chó đói tham ăn gầm gừ liếm sạch thịt vụn và máu trên mặt đất. Mười mấy thi thể kia cũng đi vòng qua bốn người Diệp Vệ Quân mà nhào tới trên người anh em họ Tạ, anh em họ Tạ nhai nuốt thịt vụn rơi xuống từ trên người Đại Khuê, mà mấy cái xác chết thối rữa biết đi kia thì lại điên cuồng gặm lấy thân thể bọn họ.

Pháo Đồng và Miêu Tình tức khắc ngừng cãi vã, Lý An Dân dùng hai tay bụm miệng, trong hang động mịt mờ ngoại trừ đám thi thể đang gầm gừ và cắn xé nhau ra, còn có thêm âm thanh nhai nuốt nhớp nháp khiến người ta gai lạnh cả người.

Đại Khuê lùi về sau hai bước, thở dài, nói: "Nước ngầm chảy vòng quanh khiến động Thiên Long này biến thành một cái lao tù giam giữ linh hồn, nếu người chết ở đây, cho dù bảy phách tiêu tan, thi thể nát bấy thì linh hồn cũng không tài nào tách ra khỏi cơ thể. Biến thành dạng xác sống như thế này, lúc nào bọn họ cũng rơi vào trong trạng thái đói khát, nhưng bản năng lại e sợ dương khí từ các sinh vật còn sống, chỉ có thể dựa vào việc cắn xé lẫn nhau để duy trì cơ năng của thân thể, cho tới khi mảnh thịt cuối cùng cũng bị cắn xé luôn mới thôi." Ông ta chỉ về phía đám xương trắng không ngừng rung động bên trong bùn sình: "Biến thành như vậy thì không cách nào tự do hoạt động được nữa, nhưng linh hồn thì vẫn bị trói buộc bên trong xương cốt, chỉ cần pháp đàn dưới lòng đất được mở ra để ánh sáng chiếu vào, những linh hồn này sẽ được giải thoát. Tiếc là từ khi pháp đàn bị đóng lại cho tới nay chưa từng có

https://thuviensach.vn

người nào có thể đi đến hết con đường này, gần trăm năm nay lại càng không có lấy một ai vào trong khe núi này, các cô cậu đến đây đúng là một niềm vui bất ngờ, điểm này có lẽ phải cám ơn lão Vương và lão Mãn…"

Lý An Dân cảm thấy khí lạnh từ gan bàn chân xộc thẳng lên đầu, nghe giọng điệu thầy Tống có vẻ như coi bọn họ là Đấng cứu thế rồi. Đừng đùa chứ! Nếu không ai đi xuống đáy được thì bọn cô có thể chắc? Ai dám đảm bảo an toàn cho bọn cô đây? Tiếp tục đi xuống thì tám chín phần mười chỉ có chết, mà cô thì sợ chết lắm, mà điều đáng sợ hơn là sau khi chết lại còn phải gia nhập vào quân đoàn thây ma biết đi kia, đến khi thi thể bị gặm thành xương trắng mới thôi, chuyến đi buôn thiệt cả vốn lẫn lời này cô không làm!

“Ha…Thầy Tống này, tôi rất... Rất đồng cảm với tình cảnh của các vị, nhưng thầy nhìn mà xem, bọn tôi bên này thương tích đầy mình rồi, thân thể khỏe mạnh mới là quan trọng nhất, không có sức thì làm sao gánh vác được? Lại nói gặp chuyện mà thân không nhanh thì e sẽ toi mạng trước tiên, lúc ấy các vị cũng chẳng được lợi lộc gì, trong động này chỉ sợ lại thừa ra mấy cái thây ma vô dụng, bằng không hay là thầy cứ cho chúng tôi ra ngoài chữa thương trước đi đã, xong rồi lúc ấy hãy bàn bạc thương lượng lại kỹ hơn." Lý An Dân xoa xoa tay, mặt cười lấy lòng.

Pháo Đồng cười phì một tiếng, Miêu Tình thừa cơ chọc ghẹo: “Xem tính toán ghê chưa kìa, lão Diệp, tôi thấy ông hãy mau mau mà cưới cô nàng này vào nhà rồi chồng hát vợ bè đi thôi, cô vợ này không thể để mất được, ngay cả ông mà cô ấy cũng có thể lôi mà gẩy bàn tính tính toán kia kìa.”

Lý An Dân trên mặt nóng ran, thầm nghĩ: Vâng vâng vâng, em rất sợ chết đấy, lấy anh Diệp ra làm cớ thì đúng là không hay ho gì, cơ mà làm vậy không phải chỉ vì giữ mạng lại cho tất cả mọi người sao? Làm Đấng cứu thế thì có lợi chỗ nào? Ra vẻ anh hùng mà cuối cùng lại biến thành cẩu hùng thì coi như xong, ngay cả mạng nhỏ cũng tiêu tùng nốt.

https://thuviensach.vn

Trong đám xác chết biết đi kia thì anh em họ Tạ coi như là tương đối bản lĩnh, mười mấy cái thi thể còn chưa cắn được vài phát đã bị hai người bọn họ gặm lại, cuối cùng ba người vờn thành một chùm, năm người chồng thành một đống, chẳng phân rõ địch ta mà cứ thế mà nhai nhai gặm gặm. Có lẽ là do anh em họ Tạ vừa mới chết không lâu, năng lực hành động cùng với độ nhạy bén của thân thể cao hơn đám xác sống khác, trong lúc ẩu đả hỗn loạn vẫn chiếm được thế thượng phong.

Miêu Tình vỗ vai Pháo Đồng: "Không hổ là cùng một họ với cậu, khả năng cắn trộm vô cùng mạnh." Pháo Đồng hai chân run lẩy bẩy như cái sàng, vẫn không quên giơ thẳng ngón cái, căng mặt cố rặn ra một nụ cười, còn ném cho cô ánh mắt tỏ vẻ rất tự hào.

Lý An Dân coi như bó tay toàn tập, tác phong của trường phái lạc quan dù mạng mất đến nơi thì mặt mũi cũng không thể mất này quả nhiên rất đáng học tập, ai còn dám nói cô là đồ thần kinh thô nữa cô nhất định sẽ đẩy Pháo Đồng và Miêu Tình lên trước! Đây mới gọi là đặc sản Trung Hoa chính hiệu - dây thần kinh "cường tráng" đến mức độ thừa sức mang đi làm dây cáp điện!

Diệp Vệ Quân liếc bọn họ một cái, trên gương mặt tuấn tú trắng bệch lộ vẻ bất lực, Đại Khuê khẽ cười “ha ha", theo động tác hé môi này, hàm trên của ông ta cũng rụng xuống hai chiếc răng. Ông ta quay mặt về phía Lý An Dân, chậm rãi nói: "Không phải tôi muốn ép buộc các cô cậu, mà là có một chút việc cần chú ý, nếu không đúng vào canh giờ đã định thì cho dù pháp đàn có được mở ra cũng vô dụng. Cứ cách mỗi trăm năm lại có một tuần để mở đàn, hôm nay đã là ngày thứ ba của tuần khai đàn rồi, trừ dịp này ra ánh dương quang không thể nào soi đến được pháp đàn. Bỏ qua bảy ngày này thì phải đợi thêm những một trăm năm nữa, cho dù bọn tôi có thể đợi được một trăm năm nhưng... các cô cậu có thể đợi được không?"

Lý An Dân thầm nghĩ đúng là không đợi nổi, qua trăm năm nữa không phải bọn họ đã rục cả xương rồi sao? Nhưng nếu lúc này mà anh dũng xông lên

https://thuviensach.vn

trước, có lẽ không cần chờ đến một trăm năm, chỉ trăm ngày thôi xương cốt cũng có thể mang đi làm dùi trống được rồi.

Pháo Đồng và Miêu Tình không phát biểu ý kiến, Lý An Dân nhìn Diệp Vệ Quân nét mặt anh vẫn kín như bưng, cô phụng phịu nhấn mạnh thêm lần nữa: "Anh Vệ Quân, em còn chưa sống đủ mà."

Diệp Vệ Quân thần sắc nghiêm trọng vuốt vuốt tóc cô, ánh mắt bén nhọn quét về phía Đại Khuê, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc thì ông là ai?"

Câu này vừa hỏi ra thì ba thành viên còn lại cũng ngẩn hết cả người, Pháo Đồng ngó Diệp Vệ Quân một chốc, lại quay sang nhìn Đại Khuê một hồi: "Ông ta là ai? Không phải vị hướng dẫn viên du lịch của chúng ta, lão Mãn đã gọi ông ta là thầy Tống đấy sao?"

"Ông ta không phải Đại Khuê, cũng không mang họ Tống." Diệp Vệ Quân không nể nang gì cả, Lý An Dân nhìn mà thấy đúng là rất có khí thế của Diêm Vương mặt đen, "Trước không nói tới lời của ông ta là thật hay giả, chỉ cần nhìn anh em họ Tạ và mấy thi thể khác nhai nhau cứ như tằm ăn rỗi, chỉ có một mình ông ta là ngoại lệ, đám xương trắng run rẩy trong bùn một chút cũng thấy khó khăn, vì sao có thể tụ lại thành quái vật bùn? Nếu như họ Tống đúng là mượn xác Đại Khuê, thế sao mấy xác sống kia không tấn công ông ta?"

Lý An Dân đã thấy được vấn đề, cho dù những lời Đại Khuê nói đều là sự thật, vậy không phải linh hồn chết ở chỗ này cũng bị trói buộc ở bên trong hài cốt hay sao? Như thế làm sao ông ta có thể mượn xác người khác được…Cái này đúng là không thể nào giải thích được.

Miêu Tình nghiêng người tựa đầu lên vai Pháo Đồng, ánh mắt hoài nghi dừng lại trên người Đại Khuê, đột nhiên chân mày nhíu lại, ngoài cười trong không cười mà hỏi: “Tôi thấy quái vật bùn cùng với mấy cái xác chết biết đi

https://thuviensach.vn

này đều là do ông làm ra cả, muốn gạt chúng tôi đi vào trong hang đây, thực ra ông có ý đồ gì?"

Đại Khuê cười nhẹ một tiếng, gãi gãi cái gáy đã nát như tương, nghiêng cổ mở miệng: "Bí mật nhanh như vậy đã bị bật mí rồi? Tôi là ai... quan trọng lắm hay sao?" Nói xong câu cuối âm điệu cũng biến đổi, trở thành một thứ giọng khàn khàn the thé chói tai, cách nói nhấn mạnh từng chữ rất quái dị, lên giọng ở âm tiết cuối, khi nói còn mang theo âm cuống họng "khọt khẹt", không nghe kĩ còn ngỡ như là ai đó đang hắt xì hơi.

Miêu Tình "A" lên một tiếng, Lý An Dân quay sang nhìn cô, hỏi: "Chị nhận ra à?"

Miêu Tình lắc đầu, vân vê cằm đáp: “Em không thấy giọng ông ta rất giống tiếng chuột kêu chít chít sao?”

Tiếng chuột với tiếng người làm sao có thể giống nhau được, Lý An Dân cũng chịu không đỡ được đường lối tư duy của cô nàng, da mặt Đại Khuê run lên, thịt nát rơi rụng, ông ta nhỏ giọng nói: "Bất kể là mượn thân phận của ai, lời nói ra không phải là giả, có phải thật vậy hay không thì các cô cậu cứ tự mình phân biệt, thân xác này hư hại nghiêm trọng lắm rồi, tôi cũng không chống đỡ được nữa, sau này mấy cô cậu cứ tự nhiên là được."

Vừa dứt lời, Đại Khuê đã như bùn nhão rụng cái phịch xuống mặt đất, Lý An Dân thấy một làn khói vàng bốc lên từ trên người ông ta, bay lên tới trần hang rồi biến mất, anh em họ Tạ như sói đói nhào vào đàn dê mà lao vụt qua, hung hăng cắn xé thi thể ông ta, dáng nhai nuốt hung tàn tựa như đã chờ đợi phút giây báo thù rửa hận này từ rất lâu rồi vậy.

Lý An Dân thấy bọn họ xé nát áo bông của Đại Khuê, dùng răng mà cắn mạnh giật ra một mảng thịt lớn rồi nhai rau ráu, trong bụng cứ như cuộn lên

https://thuviensach.vn

cơn sóng dữ, quay đầu mỏi mắt mong chờ nhìn về phía Diệp Vệ Quân: “Anh Vệ Quân, chúng ta mau chóng rút lui đi, nơi này quá nguy hiểm.”

Diệp Vệ Quân khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, khóe miệng hiện ra một nụ cười nhợt nhạt: “Ừ…Đừng sợ, anh sẽ dắt em ra ngoài, chỉ cần đợi một lát nữa thôi.”

Lý An Dân phát hiện lòng bàn tay của anh so với tầng băng đóng trên mặt đất còn lạnh lẽo hơn, vết loét trên mu bàn tay đã lan rộng đến cổ tay, ngay cả trên cổ cũng xuất hiện vết da bị loét, nếu nói đây là bị trầy xước thì đúng là nói dối. Trong lòng cô phập phồng lên xuống lo lắng khôn nguôi, vừa định hỏi, trước mắt đột nhiên tối sầm, ý thức cứ như là bị kéo ra khỏi đầu, rơi vào trong hỗn độn mơ màng. Cô cảm thấy thân thể nhẹ bẫng rồi dường như bị hút về phía bầu trời, tưởng chừng như đang nằm mộng, nhưng lập tức lại có cảm giác chân thực.

Sau cơn choáng váng, mớ màu sắc mơ hồ trước mắt cô ngưng tụ lại thành cảnh tượng rõ ràng, trước tiên là vách đá lồi lõm gồ ghề, quay người ra sau bỗng phát hiện mình đang lơ lửng giữa không trung. Vị trí này vừa đúng phía trên đầu Diệp Vệ Quân, cô ở trên cao nhìn xuống mặt đất, tầm mắt cứ như bị một tầng vải mỏng che phủ, bồng bềnh một màu vàng xanh cũ kỹ, mông mông lung lung nửa thật nửa mê.

Ánh mắt cô theo thứ tự nhìn qua Diệp Vệ Quân, Miêu Tình rồi đến Pháo Đồng, cuối cùng dừng lại trên một gương mặt hết sức quen thuộc – là chính cô, Lý An Dân thấy mình đang nhắm nghiền hai mắt mà nằm gục trên mặt đất, thế người đang lơ lửng giữa không trung này là ai?

Rất huyền diệu, biết rõ tình huống này không hợp với lẽ thường, nhưng trong lòng Lý An Dân vẫn rất bình tĩnh, cô không hề có bất kỳ ý nghĩ nào khác, nỗi nghi hoặc hiện lên trong đầu chỉ giống như bọt nước, thoáng cái đã bị cơn sóng lớn vùi dập. Tâm trí cô mờ mờ mịt mịt, không tài nào suy nghĩ rõ ràng được, chỉ có thể ngây ngốc thu hết cảnh tượng vào trong mắt.

https://thuviensach.vn

* * *

Lý An Dân nhìn thấy Diệp Vệ Quân nhấc đầu cô lên, cúi người xuống, bờ lưng che hết nửa thân trên của cô, không biết là đang làm những gì. Qua một chốc, anh bỗng xoay người đứng thẳng, nói với Miêu Tình và Pháo Đồng mấy câu, hai người đứng dậy đi tới chỗ máy ép dầu, một người nhấc chân một người nhấc đầu, lôi lão Mãn đang trong cơn hấp hối từ bụng máy ra bên ngoài, đặt nằm xuống vũng bùn trên mặt đất.

Hai người quỳ rạp xuống, nằm phủ phục trên người lão Mãn, đỉnh đầu lắc lư qua lại, lúc cao lúc thấp, Lý An Dân không tài nào hiểu nổi động tác này có ý nghĩa gì, cô không thể nghe cũng không thể suy tư, tựa như thân thể đã rơi vào trong giấc mơ, năm giác quan trở nên trì trệ vô cùng.

Diệp Vệ Quân ở phía sau nhấc bổng cô lên khỏi mặt đất, kéo lê cái chân bị thương đi sâu vào trong hang, mỗi lần anh đi một bước, trên nền đất liền hằn lại một dấu chân đỏ lòm. Pháo Đồng và Miêu Tình đuổi theo sau, mà đám xác sống thì qua quá trình cắn nuốt lẫn nhau chỉ còn thừa lại mỗi hai anh em họ Tạ đang bò về phía lão Mãn, trước sau đảo tới đảo lui, tứ chi lão Mãn đã gãy nát thành hình dáng quái dị, nằm yên trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Nhìn đến đây, cảm giác choáng váng giống như thủy triều dâng lên cuồn cuộn, cảnh vật trước mắt cứ như sương như hoa phản chiếu trên một mặt kính mờ, mơ hồ hóa thành những quầng sáng rực rỡ sắc màu, càng lúc càng mờ ảo, chút ý thức mỏng manh còn sót lại cũng theo đó mà tan biến.

Không biết đã qua bao lâu, cơ thể lạnh cóng như băng dần dần ấm áp trở lại, một tia sáng xuyên qua mí mắt rọi vào trong, Lý An Dân chậm rãi mở to mắt - nền trời trong vắt, mây trắng trôi nhanh, ánh tịch dương xán lạn nhuộm mọi vật trong tầm mắt thành một biển sắc vàng kim. Cô nằm trên tế đàn bằng đá, vách núi hình vòng cung bọc xung quanh tế đàn tròn, lấn về phía trước, bốn

https://thuviensach.vn

chiếc gương đồng khổng lồ được khảm lên trên khe đá, đem ánh dương khúc xạ ra thành ngàn vạn chùm sáng chói mắt.

Đang đứng vây quanh cô là rất nhiều người và động vật, những người ấy mặc trang phục theo kiểu cổ xưa, áo khoác ngắn tay bằng vải bố, khăn vuông buộc đầu, cầm trong tay những lưỡi dao cán dài, hoặc đang cưỡi trên mình thú, hoặc đứng thẳng tắp trên mặt đất, Lý An Dân không thấy rõ mặt mũi bọn họ, nhưng ý thức rõ ràng ánh mắt của tất cả đang dồn lên người cô.

Mấy người đứng ở hàng gần nhất không ngừng khép mở miệng, tựa như đang nói với cô gì đó, nhưng cô không hề nghe thấy gì cả, toàn thân trên dưới mềm nhũn không có tí sức nào, giống như đang bị bông xốp bọc chặt, dù có vận sức cũng bằng không. Đám người cùng bầy thú đang vây quanh dần dần trở nên hư vô mờ ảo, từng đợt hòa tan vào trong biển sáng mênh mông, thân thể cô cũng bị bao phủ bởi vô số tia sáng, ấm áp an lành, giống như được bà nội ôm vào trong lòng, cảm giác thư thái an tâm đến khó tả.

Trong lúc Lý An Dân đang định nhắm mắt hưởng thụ, đầu ngón tay bỗng cảm nhận được cơn đau nhói, một luồng khí lạnh xâm nhập từ lòng bàn tay phải, hơi ấm trong thân thể như bị khí lạnh hút qua, từ khắp mọi nơi tụ hết về trên cánh tay phải. Cảm giác rất giống như đang truyền nước biển, chẳng qua khi truyền nước thì dịch từ kim tiêm chảy vào trong tĩnh mạch, còn ở đây ngược lại hoàn toàn, tựa hồ máu dịch cùng với hơi ấm trong người đều bị hút ra.

Lý An Dân quay đầu nhìn về phía bên phải, thình lình bắt gặp một thân người với máu thịt be bét ngồi xổm ngay bên cạnh, ngón tay phải của cô đang bị người này ngậm vào trong miệng mút, hai con mắt lẫn trong máu thịt bầy nhầy không hề chớp lấy một cái mà nhìn cô chăm chăm, hốc mắt lại rỉ cả máu tươi, tràn ra theo khóe mắt đã rách toạc.

"A!"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân không kìm được hét lên, đột nhiên cảm thấy một cơn rung động kịch liệt, bốn bề thoáng chốc đã hóa thành một mảnh đen kịt, lòng đột nhiên trầm xuống, cảm giác được chống đỡ dưới lưng biến mất, bên dưới trống trơn, thân thể cứ thế không ngừng rơi xuống, tựa như rơi vào một cái vực sâu không đáy vậy.

Ở trong bóng tối cô chẳng nhìn thấy gì hết, chỉ có thể theo bản năng vươn hai tay ra, đến khi lòng bàn tay chạm phải thứ gì đó liền ôm chặt lấy, giống như người rơi ra khỏi vách núi tóm được một nhánh cây cứu mạng, tất nhiên phải giữ cho thật chặt, chỉ sợ tuột tay một cái là không còn đường sống.

"Em gái, cổ của chị sắp bị em siết gãy rồi đấy."

Giọng nói tinh nghịch dội vào trong tai, Lý An Dân mở mắt ra lần nữa, thứ đầu tiên nhìn thấy là mái tóc quăn màu nâu đỏ, một làn hương dễ chịu ập vào trong mũi, ừm... Là mùi dầu gội hương hoa hồng.

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, lúc này Lý An Dân mới phát hiện ra cô đang coi cổ Miêu Tình như nhành cây cứu mạng mà ôm siết lấy, liền vội vàng buông tay: "Xin lỗi chị Miêu, chị không sao chứ?"

"Phải hỏi em có sao không mới đúng, em làm bọn chị hoảng hết cả hồn rồi đấy." Miêu Tình vén mớ tóc quăn trước ngực ra sau tai, quay đầu ngó về phía sau, cất giọng hỏi: "Ông đã an tâm được chưa đây hả, lão Diệp?"

Lý An Dân cũng ngồi dậy nhìn ra phía sau cô, chỉ thấy Diệp Vệ Quân nửa nằm nửa ngồi dựa trên giường, còn Pháo Đồng ngồi ở cuối giường.

"Đây là đâu vậy?" Tường vôi trắng bong tróc tứ phía, khung cửa sổ bằng sắt cùng với thành giường đều sơn màu xanh lá mạ, nhìn hơi giống phòng bệnh

https://thuviensach.vn

độ mười năm về trước.

Miêu Tình giải thích: "Bệnh viện chứ đâu, lúc trong hang em đột nhiên ngất xỉu, có gọi cỡ nào cũng không tỉnh, bọn chị không còn cách nào khác là đi ngược trở về, tìm một phòng khám gần đây, vừa lúc xử lý vết thương của lão Diệp luôn. Cậu ta bế em đi hơn nửa ngày trời, may mà có một chiếc xe chạy ngang qua, nếu không thì cái chân bị thương kia nhất định là hỏng mất rồi."

Lý An Dân sửng sốt hồi lâu, trong đầu loạn hết cả lên, cô ngó về phía Diệp Vệ Quân, thấy trên đầu anh quấn băng trắng toát, thoáng cái đã nhớ lại toàn bộ sự việc xảy ra trong hang, "Anh Vệ Quân, vết thương của anh thế nào rồi? Lão Mãn thì sao? Ta có nên báo cảnh sát hay không?" Cô gần như không cần suy nghĩ, tuôn ra một loạt câu hỏi như súng liên thanh.

"Tổ tiên tám đời nhà tôi cũng bị cảnh sát hỏi qua rồi, chỉ có mỗi em là ngủ một giấc ngon đến sướng." Pháo Đồng kể lại hôm qua lúc bọn họ được đưa tới bệnh viện thì trời đã tối, Lý An Dân hôn mê những một đêm, trong lúc đó mặc dù có tỉnh mấy lượt nhưng đều trong trạng thái vô thức. Bác sĩ phụ trách không tìm ra vấn đề ở đâu, chỉ có thể treo hai chai dịch glucose truyền cho có lệ, nếu bữa nay mà cô còn không tỉnh lại chắc sẽ phải chuyển lên tuyến trên luôn rồi.

Lúc này đã là trưa ngày hôm sau, Miêu Tình gọi bác sĩ trực ban đến kiểm tra cho Lý An Dân, còn bản thân thì kéo Pháo Đồng ra ngoài mua cơm hộp. Kết quả các hạng mục kiểm tra đều bình thường, bác sĩ cho rằng vì quá căng thẳng lại thiếu dưỡng khí dẫn đến kiệt sức, chỉ cần uống thuốc xong là không có chuyện gì.

Sau khi nhân viên y tế đi rồi, trong gian phòng bệnh nho nhỏ chỉ còn lại hai người Diệp Vệ Quân và Lý An Dân, Lý An Dân cương quyết vén chăn nhảy xuống giường, nhào qua bên giường Diệp Vệ Quân mà ân cần hỏi han, thuận tiện hỏi xem chuyện gì đã xảy ra trong lúc cô hôn mê bất tỉnh. Bởi vì các loại cảnh tượng chuyển đổi qua lại quá ghê gớm, khiến cô không khỏi hoài

https://thuviensach.vn

nghi trí nhớ của mình, rốt cuộc là sự thật hay đang nằm mộng... Dường như bản thân cô cũng không phân biệt được rõ ràng.

Diệp Vệ Quân nói sau đó bọn họ gặp phải một đoàn du lịch khác mới báo cảnh sát được, anh dựa vào bản đồ chỉ đường của lão Mãn cộng với các ký hiệu để lại trên đường đi mới có thể ra khỏi núi, nhân viên điều tra cũng căn cứ vào bản đồ đó mà tìm thấy lão Mãn trọng thương cùng với xác lão Vương và hơn mười thi thể của du khách trong động Thiên Long. Lão Mãn mặc dù tinh thần hoảng loạn, nhưng trong lúc vô ý đã để lộ một phần chân tướng sự thật, ba nữ du khách ở lại trong thôn Lão Giang cũng được cứu, nhưng thôn dân ở đây đối với chuyện mua vợ rồi cầm tù làm nô lệ đều có chung nhận thức phải giữ miệng kín như bưng, thế là tội danh giết người toàn bộ đều bị đẩy sang lão Mãn cùng với Đại Khuê, hai người này một chết một bị điên, không thể nào tiết lộ bí mật ra ngoài được.

Tài xế cùng với hướng dẫn viên du lịch đưa mọi người đến nơi này đều mất tích, quả thật Diệp Vệ Quân có trúng thưởng không sai, nghe nói anh còn đích thân đến chỗ quản lý rút thăm trúng thưởng kiểm tra xác nhận đàng hoàng, ai ngờ cuối cùng lại lên nhầm xe kẻ xấu, ban tổ chức giải thưởng gọi điện cho anh không được, cứ nghĩ là anh bỏ chuyến đi này, đến giờ liền tự động xuất phát. Mà nói cũng trùng hợp, hai xe đều có chung đích đến là khe núi Chiết Tây, cùng chung một lộ tuyến đi qua điểm du lịch khe Long Tỉnh, Diệp Vệ Quân cũng không để ý, cho đến khi vào trong núi Đại Chu mới thấy bất thường, nhưng lúc ấy nhận ra thì cũng đã muộn.

Đây là những lời do chính miệng Diệp Vệ Quân nói ra, cho dù còn rất nhiều chỗ đáng ngờ không giải thích được, nhưng dẫu sao bình an vô sự vẫn là quan trọng hơn hết thảy, Lý An Dân tiếp thu toàn bộ những lời anh nói. Ngựa hay cũng có lúc chạy nhầm một bước, dù có cẩn thận đến đâu cũng khó tránh sai lầm chỗ này chỗ kia, cô có thể thông cảm, chẳng qua có một chuyện nhất định phải xác nhận rõ ràng: "Chúng ta cứ thế đi ra ngoài, không có tiến vào sâu bên trong đúng không anh?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên rồi, em bất tỉnh như thế, bọn anh làm sao còn dám tiếp tục đi nữa?" Diệp Vệ Quân thở ra một hơi, lấy gối kê làm chỗ tựa lưng, vẻ mặt rất thoải mái an nhàn.

Lý An Dân ghé sát vào chăm chú nhìn anh, trên cổ không có vết loét, vùng da bị tổn thương ở mu bàn tay cũng đóng vảy rồi, thế thì... Lúc bị anh nâng lên đi vào trong hang quả nhiên chỉ là một giấc mộng thôi sao? Nghĩ kĩ lại một chút, lúc đó cô chỉ mong mau mau chóng chóng thoát khỏi động Thiên Long, cực kì sợ phải tiến vào sâu trong động, có gặp phải một giấc mơ trái ngược cũng không lấy gì làm lạ.

"Như vậy... vậy thì thật ngại quá, người họ Tống kia nhờ bọn mình giúp đỡ, không ngờ mình lại chẳng giúp được gì, hi vọng sau này có Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn giúp bọn họ được siêu độ thăng thiên.” Lý An Dân nói mà có chút chột dạ, ngay từ đầu cô đã không muốn giúp đỡ, ngược lại còn cảm thấy may mắn vì bản thân chẳng được việc gì. Mà nhắc đến chuyện tự nhiên bất tỉnh, có lẽ là vì không khí trong động quá loãng, đi vào sâu hơn không chừng còn có khí độc, ngất xỉu sớm một chút cũng tốt, đợi đến khi trúng phải hơi độc rồi mới phát hiện thì coi như xong đời luôn còn gì.

Diệp Vệ Quân chỉ cười mà không nói, Lý An Dân sống sót sau tai nạn, đã sớm đem toàn bộ cảnh tượng mờ ảo gặp phải trong mơ vứt ra ngoài chín tầng mây mất rồi, đến khi hai người Miêu Tình đem mấy hộp thức ăn về liền nhanh chân phục vụ Diệp Vệ Quân ăn cơm. Cô cứ quanh quẩn bên giường anh như con ruồi đuổi không chịu bay, cảm động mà, cho dù người khởi xướng vụ tai nạn lần này là ông anh Diệp này đây, nhưng ơn cứu mạng to không gì bằng, bị thương như vậy còn phải ôm một người trèo đèo lội suối nửa ngày trời, thử hỏi có ai mà không cảm động? Cũng may mà anh còn chịu đựng được...

Miêu Tình nhéo má Lý An Dân trêu chọc: "Có em hầu hạ ân cần thế này chị thấy lão Diệp có gãy chân cũng đáng."

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân ho nhẹ hai tiếng, Lý An Dân vội nhào tới khom lưng rót nước, Diệp Vệ Quân ra vẻ hoảng sợ mà nhận lấy ly nước, cười nói: “Em không cần phải gấp như vậy, anh đây cảm thấy tội lỗi đầy mình rồi này, sử dụng lao động trẻ em lương tâm bất an lắm.”

Miêu Tình gặm gặm móng tay cái, nhỏ giọng thì thào: “Chỉ giỏi vờ vịt, rõ ràng trong lòng sướng đến nghiêng ngả rồi ấy.”

Pháo Đồng miệng đầy cơm tiến tới trước mặt cô, cợt nhả nói: “Đừng ghen tỵ nữa, em đây không phải là lao động trẻ em sao? Có lúc nào chị làm cho em được sung sướng đâu?”

Miêu Tình gắp một miếng thịt mỡ nhét vào trong miệng cậu ta, cười ha ha: "Sướng chưa? Chị đây thích nhất nuôi ăn theo kiểu nhồi vịt đấy, nào lại đây, ăn thêm vài miếng, chỉ cần tới sáng mai là em có thể vượt mặt Diêu Minh[5] luôn."

[5] Diêu Minh: Vận động viên bóng rổ người Trung Quốc chơi ở NBA có chiều cao 2,29m.

Mặt Pháo Đồng xanh mét như tàu lá, cậu ta sợ nhất là ăn thịt mỡ, thấy Miêu Tình cười tít mắt gắp miếng thịt heo đưa tới, lập tức xoay một vòng chạy qua bên giường đối diện.

Lý An Dân mở hộp cơm ra, thấy trên cơm trắng đặt một cái đùi gà, không khỏi nghĩ tới món canh gà quê nấu sương sáo ở thôn Lão Giang, thở dài mà nói: "Dân trong thôn mặt ngoài thì nhiệt tình như vậy, hóa ra đã âm thầm chuẩn bị sẵn tay dao tay thớt làm thịt chúng ta rồi, anh Vệ Quân, cái thôn kia... Không màng đến nữa sao? Chúng ta... còn có những người được cứu không thể đứng ra làm chứng ư?"

https://thuviensach.vn

"... Yên tâm, phải chấn chỉnh chứ." Diệp Vệ Quân đáp một câu hời hợt cho qua chuyện, có vẻ không muốn đả động đến chủ đề này thêm nữa, liền chuyển sang cắm cúi ăn cơm.

Lý An Dân thấy phản ứng tiêu cực của anh, liền biết muốn chấn chỉnh cái khu hẻo lánh tăm tối dân trí thấp đó không đơn giản như trong tưởng tượng, trong lòng liền nghĩ tới việc sau khi về nhà phải lên mạng phát tán tin tức nhắc nhở mọi người phải để ý cẩn thận hơn, cô không có bản lĩnh làm sứ giả chính nghĩa thì chí ít cũng phải cố gắng làm một số việc trong khả năng có thể. Cô định tách đũa ra, vô tình lại bị dằm gỗ đâm vào đầu ngón tay, một giọt máu rỉ ra.

Diệp Vệ Quân nắm tay cô ngậm trong miệng cầm máu, Lý An Dân trong lòng khẽ động, chỉ trong tích tắc như vậy, không hiểu sao khuôn mặt của anh với cái người toàn thân đầy máu trong mơ kia lại như chồng lên nhau...

Miêu Tình hỏi mượn y tá một lọ cồn i-ốt cho Lý An Dân khử trùng, Lý An Dân nhìn ngón tay phải đến thất thần, trên ngón tay ngoại trừ lỗ nhỏ do bị dằm gỗ đâm vào vừa rồi còn có một vệt máu nhỏ dài, giống như bị lưỡi dao bén ngọt lướt qua, xung quanh vết thương hơi sưng lên, Miêu Tình nói nhỏ: "Đi leo núi đúng là không tốt ở chỗ này đây, động một tí là xước xát, ngay cả vì sao bị thương cũng không biết."

Lý An Dân vô ý nhìn về phía Diệp Vệ Quân, lại đụng phải ánh mắt của anh đang nhìn lại, ánh nhìn chuyên chú thâm sâu, so với đôi mắt lẫn trong máu thịt bầy nhầy kia sao mà giống nhau đến thế.

Cô bứt rứt không yên, trong lòng bối rối không biết làm sao đành phải quay mặt đi, cảm giác hai tai nóng rần lên, chỉ biết thầm mắng bản thân đúng là đồ ngớ ngẩn, trong động có nhiều thi thể như vậy, sao chỉ nhớ mỗi cặp mắt máu me ấy? Chẳng qua chỉ là một giấc mơ thôi mà!

https://thuviensach.vn

Chương 8

Hồ mị

Nơi náo nhiệt nhất trong khu nội thành cũ của trấn Bạch Phục chính là quảng trường "Khúc Nguyệt Kiều", đường xá ở khu quảng trường này vẫn còn giữ phong cách kiến trúc xưa cũ của thời Dân quốc. Hiện nay có khoảng mấy chục hộ kinh doanh đóng đô tại đó, đem hương vị lịch sử của thời Dân quốc kết hợp với hơi thở của thời đại mới, trở thành khu trung tâm mua sắm đặc sắc của trấn Bạch Phục, là nơi tốt nhất cho thanh niên nam nữ cũng như du khách ngoại tỉnh tới lui mua sắm vui chơi. Lý An Dân chưa một lần ghé qua nơi này, thứ nhất là vì quá đỗi xa xôi, thứ hai mức độ tiêu phí quá xa xỉ, nếu không có việc gì, cô thà đi dạo chợ đồ cũ ở ngõ Tiểu Bách Hoa còn hơn.

Chẳng qua đến Chủ Nhật này là sinh nhật của Triệu Tiểu Vi, cô ấy mời cô đến dự tiệc, vậy nên cũng phải mang theo chút quà gọi là có lòng với gia chủ. Đồ mình dùng hằng ngày thì thế nào cũng được, nhưng đã tặng người ta thì không thể quá khó coi, vậy nên Lý An Dân quyết định đi Khúc Nguyệt Kiều một chuyến, nhân cơ hội mở rộng tầm mắt luôn.

Bữa nay ánh dương rạng rỡ sáng sủa, là một ngày rất đẹp trời, đúng lúc buổi chiều không có lớp, Lý An Dân cùng với Cao Hàm hẹn nhau đi Khúc Nguyệt Kiều mua quà sinh nhật. Hai cô vừa bước ra khỏi cổng trường đã thấy Diệp Vệ Quân đỗ xe gắn máy ở cách đó không xa, đang dõi mắt quay đầu nhìn đăm đăm về phía này.

Sau khi từ Chiết Tây trở về không bao lâu, ông chủ nhà của cô lại nhận được hai mối xem phong thủy do người quen giới thiệu, còn chưa tĩnh dưỡng cho thật tốt đã bỏ đi đâu ba tháng liền không thấy bóng dáng, ngay cả chuyện làm ăn của văn phòng cũng chẳng thèm quan tâm. Mặc dù Lý An Dân thường

https://thuviensach.vn

xuyên liên lạc với anh qua điện thoại, nhưng đã lâu không gặp cũng thấy nhớ, lúc này nhìn thấy anh thì trong lòng nhảy nhót reo hò, kéo theo cô bạn chạy tót tới chào hỏi.

Lúc đi ra ngoài Diệp Vệ Quân đã làm mất chìa khóa, không những không vào được văn phòng, ngay cả nhà cũng chẳng về được, không còn cách nào khác hơn là phải chờ Lý An Dân tan học, thuận đường đi đánh thêm mấy cái chìa khóa, nghe hai cô nàng nói muốn dạo qua Khúc Nguyệt Kiều, liền tự mình làm tài xế chở hai cô đi một đoạn.

Ngồi trên xe, Cao Hàm mồm năm miệng mười kể lại mấy tin tức cô vừa mới tìm hiểu được gần đây – khu vực quảng trường Khúc Nguyệt Kiều từng có một con sông dài chảy qua, tục truyền con sông ấy có từ thời nhà Hạ nhà Thương, thuộc một nhánh của dòng Hán Thủy, kéo dài hơn trăm dặm, là cái nôi của nền văn minh tại địa phương này từ xa xưa. Quan viên thời nhà Đường nắm quyền sở tại của trấn Bạch Phục này xây đình dựng viện, đem đoạn sông chảy qua trấn cải tạo lại thành một nơi nước biếc liễu xanh, cảnh đẹp cho người ta thăm thú, vẫn xưng là “Khúc Nguyệt Xuyên”, khi ấy còn dựng lên một cây cầu hình vòm bắc qua sông, chính là Khúc Nguyệt Kiều.

Ngày nay Khúc Nguyệt Xuyên biến thành đường cái rải nhựa, đình viện cũng hóa thành một quảng trường của khu nội thành, chỉ có cầu vòm bằng đá ngay trung tâm quảng trường và công viên cây xanh bên dưới là còn giữ lại chút ít dấu tích xưa. Tuy rằng cấp trên đối với phong cảnh nơi này cũng ra sức cải tạo cho hài hòa, nhưng cảnh quan nhân tạo rồi phố mua sắm hiện đại làm thế nào cũng không thể hòa hợp được với phong vận cổ xưa tồn tại rất tự nhiên ở đây được.

Cao Hàm giới thiệu phong thổ dân tình xong cũng không quên ngậm ngùi phát biểu một câu như vậy, Lý An Dân ngược lại, chẳng có chút nhã hứng thương xuân buồn thu theo cô bạn làm gì, chỉ cảm thấy mấy chữ "Khúc Nguyệt Xuyên" này rất quen tai, dường như lúc ngắm trăng hồi Trung thu năm ngoái

https://thuviensach.vn

đã từng nghe Diệp Vệ Quân nhắc tới. Cô thầm buồn cười trong bụng, xem ra trấn Bạch Phục này đúng là chứa nhiều người có đầu óc kinh doanh thật, dù một nhành cây ngọn cỏ cũng có thể hái ra tiền, ngay cả dòng sông đã không còn tồn tại từ lâu cũng có thể biến thành một trọng điểm du lịch trong trấn như vậy.

Cao Hàm kéo Lý An Dân dạo qua từng cửa hàng trên phố Khúc Nguyệt, vừa hút trà sữa "nguyên chất mua một tặng một" vừa rảo bước đến trung tâm quảng trường ngồi nói chuyện phiếm.

Lý An Dân mở túi quà của Cao Hàm ra, thấy bên trong có một chuỗi hạt châu đính một con cóc vàng bằng gỗ đào đã được khai quang, "Cậu muốn mua pháp khí đã khai quang sao không tới chợ Tiểu Bách Hoa mà mua, cái hàng gỗ đào kia bán đồ đắt cắt cổ! Còn không cho trả giá nữa, xấu tính thật!"

Cao Hàm vỗ vai Lý An Dân nói: "Bình thường tụi mình toàn theo sau Tiểu Vi ăn chực, bữa nay sinh nhật cậu ấy tất nhiên không thể qua loa, hàng ở Tiểu Bách Hoa thật giả khó phân biệt lắm, hơn nữa cái chỗ ấy âm khí nặng quá, đồ có tốt e là cũng nhiễm khí xui rồi, không tốt.”

Lý An Dân xua tay thở dài một hơi, bên tai bỗng vang đến một tiếng "Aizz...", gần như chồng lên tiếng thở dài cô vừa phát ra, Lý An Dân nhìn sang phía Cao Hàm hỏi, “Cậu thở đấy à?”

Cao Hàm cắn ống hút lắc đầu, lúc này ở bên cạnh lại vang lên một tiếng thở dốc, trầm thấp như cố đè nén xuống, hai cô theo tiếng động quay đầu nhìn lại, suýt nữa thì phun trà sữa ra luôn: Một cặp tình nhân đang ngồi trên ghế dài sau bụi cây chơi trò "cưỡi ngựa"! Hai cô đánh mắt thêm cái nữa, trong hang đá dưới bụng cầu, hình như có đôi nam nữ đang thân mật cùng nhau cọ trên cọ dưới, mà rõ ràng đang ban ngày ban mặt đấy nhé! Cho dù vườn cây dưới cầu có khuất đến thế nào, thì từ trên cao nhìn xuống, cảnh xuân nơi ấy vẫn lồ lộ không sót thứ gì!

https://thuviensach.vn

Cao Hàm cười hí hí nói: "Cái này gọi là kẻ trong cuộc thì u mê, cứ ngỡ rằng ở dưới ấy là an toàn rồi đấy, căn bản không để ý tới trên này, nếu người cũng đứng dưới đó nhìn vào chỉ thấy cây cối xum xuê tươi tốt thôi, công nhận là che kín thật. Trên mạng có phim quay lén rồi nhé... chà chà, các bạn ‘làm việc’ chăm chú quá đi."

Lý An Dân bị sặc không nhẹ, "Bị đưa lên mạng rồi mà vẫn còn không ngừng? Không sợ mù mắt người khác à." Trời ạ, xem kìa, em gái kia đến quần nhỏ cũng hở cả ra rồi, còn thấp thoáng thấy được khe mông nữa kìa.

Cao Hàm rất gian tà nói: "Có nguy cơ bị phát hiện thì mới kích thích chứ, nếu không cậu nghĩ nào 'đánh dã chiến', nào ngoại tình vụng trộm, nào 'yêu' xác chết là vì cái gì chứ?"

Lý An Dân vo viên giấy ăn quăng về phía cô bạn: "Cậu thật biến thái! Đừng nói quàng nói xiên ba cái đó ra làm ví dụ nhé, không phải ai cũng ưa món đó đâu." Hai cái trước thôi tạm không nói đến, nhưng cái trò "yêu tử thi" thì quả thực là... Nhớ lại đám thây ma biết đi mà cô đã gặp trong động Thiên Long, còn chưa động vào da thịt đã mủn hết, rơi rụng lả tả, giờ mà làm cái thứ vận động kịch liệt kia, nếu quả có ai muốn thử, chỉ e còn chưa kết thúc thì thịt đã rụng sạch trơn, còn trơ mỗi bộ xương khô rồi.

Lý An Dân bị trí tưởng tượng của mình dọa hết hồn, mặt mũi xanh lè xanh lét mà lắc lắc đầu, chuyện lạ thấy nhiều quá đâm ra đường lối tư duy càng lúc càng khác người, người thường ai lại đi nghĩ tới chuyện năng lực chịu đựng của mấy cái xác chứ!

May mà Cao Hàm cũng không phải người đứng đắn gì, hút xong trà sữa liền nhặt một cục đá bên chân mà ném thẳng xuống dưới. Cục đá rơi ngay bên cạnh chân đôi tình nhân kia, hai người vội vàng tách ra, Lý An Dân nhìn thấy áo lót của cô em kia tuột xuống ngang hông, anh chàng thì bị lưng ghế che

https://thuviensach.vn

khuất hết, nhưng xem động tác, e là "cửa trước" cũng mở toang hoác rồi, đúng là quá đáng!

Cao Hàm che miệng cười trộm, nháy nháy mắt ra hiệu, bảo: "Đợi đến tối còn đặc sắc hơn, có người nói cây cối trồng trong khu rừng bên dưới phát ra một loại khí kích dục, tình nhân mà bước vào đây thì nhu cầu ham muốn tăng cao, muốn nhịn cũng nhịn không được."

Đây chắc chắn là đồn nhảm rồi, Lý An Dân lén nhìn thoáng qua bên dưới một cái, đem ly giấy rỗng không quẳng vào trong thùng rác, lôi Cao Hàm rời khỏi trận địa này, bằng không để cô bạn ở lại đây thêm lát nữa, e là nội dung trò chuyện sẽ biến thành 18+ luôn mất.

Có điều quảng trường này cũng thật thú vị, khu vực được phân chia rõ ràng, sắp xếp theo công dụng, độ tuổi rất có trật tự, công viên ngầm nằm ở hướng Bắc thì giống như cái "nhà nghỉ tình ái" lộ thiên, còn khu vực cầu vòm với suối phun ở phía Nam lại là một khoảng trời lãng mạn dành cho các thanh niên nam nữ “tinh khiết” nắm tay nhau đi dạo, từng cặp rồi lại từng cặp, tựa như có thể thấy được vô số bong bóng sắc hồng lung linh tràn ngập khắp không trung.

Cao Hàm xoa xoa cằm thưởng thức mấy cặp trai gái đang đắm mình trong tình ái, đột nhiên vỗ tay nói: "Đúng rồi, Lăng Dương có ý với cậu, gọi tớ hỗ trợ giật dây làm mối, cậu có muốn qua lại cùng cậu ta không?"

Lăng Dương không phải anh chàng "hàng nóng" ở lớp Cao Hàm đó sao? Lúc đám đồng hương tổ chức đi du lịch Cao Hàm cũng có ý ghép cặp rồi, Lý An Dân không hề nghĩ ngợi gì mà từ chối luôn: "Không có hứng, tớ không có cảm giác với cậu ta."

Cao Hàm còn chưa chịu từ bỏ ý đồ: "Suy nghĩ kĩ một chút đi? Tên này mặc dù hơi khoác lác một chút, cơ mà điều kiện các mặt đầy đủ cả, có đốt đèn

https://thuviensach.vn

cũng không tìm được đâu đấy."

Lý An Dân bật thốt lên: "Làm gì mà tìm không được? Diệp Vệ Quân so với cậu ta còn tốt hơn." Cô phát hiện ra ngay cả hình dáng Lăng Dương thế nào cô cũng không nhớ nổi, trong khi rõ ràng dạo này cậu ta cứ lẽo đẽo bám theo cô, nghe đâu đây gọi là đang triển khai tấn công theo đuổi, Lý An Dân cũng chẳng để tâm cho lắm, chỉ xem Lăng Dương kia như nhân vật phụ qua đường mà thôi.

Cao Hàm chạy tới trước hai bước xoay người đối diện với cô, hai tay chống nạnh, cau mày hỏi: “Ê, có phải là cậu với ông chủ Diệp… đã nảy sinh quan hệ bất chính rồi hay không?”

Lý An Dân thật muốn phun thẳng vào mặt Cao Hàm, "Cậu đừng có nói bậy bạ, quan hệ giữa tớ và anh ấy chỉ là chủ nhà và khách trọ, thân thiết mấy thì cũng chỉ là anh trai lớn với em gái nhỏ, nhiều hơn một chút thì không có đâu.”

Cao Hàm chống cằm ngẫm nghĩ trong chốc lát, chọc chọc vào trán cô mà nhắc nhở: "Nếu như cậu không có ý đó thì tốt nhất là giữ khoảng cách với anh ta một chút, không cảm thấy anh ta đối xử với cậu quá tốt hay sao?"

Lý An Dân vuốt vuốt tai, hỏi ngược lại: "Anh ấy tốt với tớ thì có gì là lạ? Cũng như tớ đối tốt với cậu thôi mà, có gì khác đâu?"

"Hai cái không giống nhau, hai đứa mình cùng là con gái nó khác, tớ bảo cậu này, gã đàn ông nào mà vô duyên vô cớ đối xử tốt với một cô gái, tám chín phần là có ý đồ, mà cậu vốn gà mờ, coi chừng không giữ được mình đấy."

Lý An Dân thiếu chút nữa bật cười, liếc xéo cô bạn: "Này này, dù gì thì anh Vệ Quân cũng từng giúp cậu, không phải cậu vẫn rất sùng bái anh ấy sao?

https://thuviensach.vn

Vì sao lúc này lại nói anh ấy cứ như là chó sói rình mồi vậy chứ, thế không tốt đâu."

Cao Hàm dùng vai huých cô một cái, "Mới đó mà biết bỏ ta theo địch rồi? Tớ đây còn không phải là nghĩ cho cậu sao? Ông chủ Diệp làm bạn thì tớ không phản đối, còn quan hệ khác... thì không tốt đâu, tớ có cảm giác anh ấy cứ bí hiểm thế nào ấy, con người khó đoán lắm, tìm đối tượng cứ nên tìm người dễ dò dễ hiểu vẫn hơn."

Lý An Dân chưa có ý định chọn bất cứ ai làm đối tượng, với những lời của Cao Hàm cũng chỉ nghe như gió thoảng qua tai, kể từ sau khi gặp phải quỷ ám, cô nàng liền trở nên kì cà kì cục, dạo trước còn chạy tới chỗ thầy bói học xem tướng, thấy một người qua đường thôi cũng có thể bình luận từ đầu đến chân một phen, cứ như bị tẩu hỏa nhập ma vậy. Đương nhiên xưa nay Cao Hàm tính tình cả thèm chóng chán, mê chẳng được bao lâu lại ngãng ra, bây giờ thì đang phát cuồng vì cái trò khai phá tiềm năng cơ thể, còn mày mò tự học khí công nữa, thật sự là bó tay!

Đến trước khi chia tay Cao Hàm vẫn không quên xúi bẩy một câu: "Lăng Dương cũng đâu có tệ lắm, coi như học tập cọ xát lấy kinh nghiệm cũng được, khụ khụ, cuối tuần cậu ấy cũng có mặt đấy, cậu đừng có coi người ta như củ cải nữa nhé."

Nhìn Cao Hàm nhiệt tình quảng cáo như vậy, Lý An Dân tự hỏi không biết rốt cuộc thì cậu bạn Lăng Dương kia đã "hiếu kính" cô nàng nhiều ít thế nào rồi?

Sau khi về nhà, Lý An Dân đứng soi tới soi lui trước tấm gương ở bồn rửa mặt, lúc nhướng mày khi thì nắn nắn mặt, Diệp Vệ Quân ở trong bếp thấy vậy liền lấy làm kỳ quái, cất giọng hỏi: "Soi ra vàng hay sao vậy em?"

https://thuviensach.vn

"Soi được ra vàng thì nửa đời sau của em cũng chẳng phải lo phải phiền nữa rồi." Lý An Dân tới sau lưng anh ngó vào trong nồi một cái, bữa tối hôm nay nấu hoành thánh bún tàu. Lúc cô ở nhà một mình, để cho tiện thì cứ sủi cảo nhân cải thảo mà chén, kết quả bây giờ ruột cũng sạch trơn như li như lau.

"Vậy em soi gương làm chi kĩ quá vậy? Nặn mụn à?" Diệp Vệ Quân đưa tay lên sờ sờ cái điểm hồng hồng nho nhỏ trên cằm của cô.

"Thấy em có giống Cửu Thiên tiên nữ hạ phàm không?" Lý An Dân dẩu môi le lưỡi, không chút ngại ngần gì mà kể lại mấy đề tài yêu đương với Diệp Vệ Quân, anh chàng này trời sinh có tài làm cố vấn, có thể nói là vạn năng đấy nhé! Cô thuật sơ lại chuyện bị người ta theo đuổi, vặn eo làm mấy động tác thư giãn, nhỏ giọng thì thầm: "Trúc tốt ghép với măng tồi, cũng không biết ánh mắt cậu ta thế nào nữa."

Cố vấn tình yêu nhướng mày mà trêu ghẹo: "Đừng nói bậy bạ, ánh mắt cậu ta không tốt sao? Hệ phái măng tơ ai thấy cũng yêu, xe gặp liền chở cũng là bình thường."

Lý An Dân vô thức đưa tay vuốt tóc mình, dõng dạc khoa trương: "Đúng đấy, có đôi khi em cũng cảm thấy mái tóc ngắn này rất lanh lợi đáng yêu, lại nói không phải đàn ông các anh rất thích hình tượng "em Lâm[1]" giống Triệu Tiểu Vi hay sao? Hay là kiểu mỹ nữ gợi cảm như chị Miêu này."

[1] Em Lâm ở đây chính là chỉ Lâm Đại Ngọc trong "Hồng Lâu Mộng" của Tào Tuyết Cần.

Diệp Vệ Quân liếc cô một cái: "Đàn ông tụi anh? Em đã tiếp xúc được bao nhiêu mà có gan nói mạnh miệng thế, chớ có vơ đũa cả nắm, rừng lớn lúc nào chẳng có đủ loại chim?" Anh vớt sợi mì cùng với hoành thánh ra trộn với nước tương đã chuẩn bị sẵn từ trước, cùng Lý An Dân mỗi người một tô bưng lên phòng khách.

https://thuviensach.vn

“Anh Vệ Quân này, anh lớn vậy rồi chắc là có chút ít kinh nghiệm tình trường chứ nhỉ, nói không có bạn gái thì đúng là nói dối rồi.” Lý An Dân gắp một đũa lên thổi cho nguội, rồi hút vào trong miệng, bệnh tò mò thị phi ai cũng có, huống chi chuyện này cô cũng không cho là xâm phạm đời tư cá nhân, chẳng qua là nói chuyện phiếm một chút thôi.

Diệp Vệ Quân cũng không e dè, trực tiếp thừa nhận: "Có đấy, từng một lần nhưng đã qua lâu rồi, hơn nữa khi đó bọn anh khác hẳn với bây giờ, liếc mắt đưa tình thì nhiều, tiếp xúc tay chân thì ít, ha ha."

Lý An Dân "A" một tiếng, cúi đầu gặm mì hoành thánh, vốn cứ nghĩ là anh sẽ ngại ngùng không nói, ai ngờ nhanh như vậy đã vô tư thừa nhận rồi, lại còn liếc mắt đưa tình? Lại còn ha ha? Xem ra nhung nhớ không ít đâu.

"Không phải anh bị tình yêu làm tổn thương nên mới quyết định bỏ nhà đi sống một thân một mình đấy chứ?" Nếu thật thế thì cô nàng nào đá anh đúng là không có mắt.

Diệp Vệ Quân nhướng mày nhìn cô một lát, cúi đầu xì xụp ăn mì, úp úp mở mở: "Là anh có lỗi với cô ấy, còn chưa đợi đến lúc kết hôn đã đi trước rồi.”

Đây là lần đầu tiên anh chủ động nói tới chuyện của mình, trước nay chưa bao giờ đả động gì tới kinh nghiệm tình trường cả, lúc trước chỉ vừa nhắc tới mấy chuyện hơi liên quan một chút là anh liền đổi đề tài, thật khó có được một ngày bộc bạch như hôm nay. Lý An Dân để ý thấy lúc anh nói ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào tô mì, tay cầm đũa còn run rẩy đôi ba cái, nghĩ hẳn là tình cũ khó phai. Chắc là vậy rồi, đã bàn đến chuyện cưới xin mà còn tan vỡ thì quả thật rất đáng tiếc, không khỏi có chút buồn bực, hỏi: Người đó... không tốt sao?”

* * *

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân húp nước xong, gõ đũa hạ xuống bên cạnh tô, nghiêng đầu mỉm cười: "Không có, cô ấy rất tốt, không tốt chính là anh, nhưng mọi chuyện đã là quá khứ rồi, em gái, anh rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, em hiểu không?”

Lý An Dân ngơ ngác gật đầu, giả ngây mà nói: “Sinh mệnh đáng quý, tình yêu đáng quý, nhưng vì tự do cả hai cái đều bỏ được, em có thể hiểu được tâm trạng thích một mình một bóng của anh, độc thân lâu quá rồi, giờ thành nghiện."

Diệp Vệ Quân cười ha ha, vỗ đầu cô nói: "Em lại nghe tay ế vợ nào nói nhăng nói cuội đấy? Anh có nói anh nghiện độc thân đâu, ở chung với em vui hơn nhiều chứ."

Câu này nghe ra giống như nuôi thêm một em thú cưng vậy, thực sự đúng là rất vui, từ khi Lý An Dân quen biết Diệp Vệ Quân đến giờ, cuộc sống sinh viên đơn điệu cũng theo anh mà thay đổi, trở nên muôn màu muôn vẻ, quả là rực rỡ hứng khởi vô cùng. Lúc đầu cô còn thấy bản thân mình xui xẻo, nhưng lâu ngày rồi cũng quen, thuận theo tự nhiên vậy, giờ nghĩ lại những chuyện đã qua đều là kinh nghiệm mạo hiểm rất đáng quý, chỉ có một điểm phiền lòng nho nhỏ ấy là lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý đem tính mạng treo đầu sợi tóc.

Cũng may Lý An Dân gặp sao yên vậy đã thành quen, cơn nguy hiểm vừa qua đi là quên tuốt, chuyện chưa xảy tới thì cũng chẳng lo chẳng buồn, có thể sống sót mà hưởng thụ thì cô đã mãn nguyện rồi, tốt nhất là một ngày nào đó có thật nhiều tiền để gối đầu, dùng hoài không hết...

* * *

Thứ Bảy là một ngày nắng đẹp, Lý An Dân mặc lên mình chiếc váy liền áo màu xanh lá mạ cổ rộng chân xòe, đeo túi xách lao xuống lầu, Diệp Vệ

https://thuviensach.vn

Quân ngồi tựa vào ghế sofa xem tivi, vừa trông thấy cô liền sửng sốt: "Bữa nay cơn gió lạ nào thổi qua thế này, mặc váy nữa kia đấy?"

Lý An Dân hai má đỏ bừng, kéo kéo váy hỏi: "Mua chung với Tiểu Hàm hai chiếc hai màu khác nhau ấy, hẹn bữa nay cùng nhau mặc, anh thấy thế nào? Trông có kì lắm hay không?" Cô rất ít khi mặc váy, đông diện quần dài hè sang quần soóc, lúc chạy bộ cũng thuận tiện hơn nhiều, hiếm hoi lắm mới được một lần làm dáng thì lại bị thầy Diệp bắt quả tang.

Diệp Vệ Quân đứng dậy đi tới trước mặt cô, tay chống cằm mà chăm chú đánh giá cứ như thể gặp phải một món hàng quý hiếm, xoay ra trước rồi lại trở ngược ra sau một vòng, chép miệng khen ngợi: "Không kì chút nào, nhìn rất đẹp, con gái thì phải chịu khó ăn diện một chút, chứ đừng suốt ngày ăn mặc cứ như gái giả trai thế kia, nhìn mặt em cũng không giống con trai chút nào."

Nghe anh khen đẹp, Lý An Dân thở phào nhẹ nhõm, cô biết cô hơi tròn, không mặc được rất nhiều loại trang phục thời thượng, chỉ cần không đến nỗi dở mèo dở cáo, không ra ngô ra khoai gì là tốt lắm rồi. Ánh mắt của cố vấn Diệp rất đáng tin, bản thân anh ăn mặc rất thoải mái, dù là ra ngoài hay ở nhà đều rất thích hợp, người dáng đẹp thì mặc gì cũng thấy đẹp, trong cái thời đại tràn lan đàn ông không phải ẻo lả như con gái thì mập như heo này, Diệp Vệ Quân quả thực là một sinh vật quý hiếm trong sách đỏ, cần phải được nuôi nhốt bảo vệ đàng hoàng.

Được Diệp Vệ Quân khen một câu, Lý An Dân đi đường cũng như bồng bềnh trên mây, cao hứng đến nổi muốn bay bổng lên chín tầng trời. Điểm hẹn chính là một nhà hàng chuyên tiệc buffet tên gọi Squirtle trong quảng trường Khúc Nguyệt Kiều, dưới lầu là nhà hàng, trên lầu là các phòng karaoke giải trí.

Hai thành phần phàm ăn Lý An Dân và Cao Hàm bữa nay còn đặc biệt nhịn ăn sáng, cố ý để dành bụng mà tới đây càn quét một trận, đám bạn gái cùng lớp của Cao Hàm rất giữ ý giữ tứ, nhất là những lúc có cánh nam sinh ở

https://thuviensach.vn

đó, những thứ cần ăn bằng cách không được nhã nhặn cho lắm như tôm hay cánh gà chẳng hạn, các cô tuyệt đối không đụng tay vào, bao nhiêu tinh thần đều dồn hết cả vào việc nam nữ gái trai rồi.

Cao Hàm ở bên vừa chọn món ăn vừa không quên để ý tới động tĩnh bên phía ghế ngồi, thì thầm với Lý An Dân: "Cậu có thấy Lăng Dương cứ nhìn chằm chằm vào cậu hay không? Hoàng Quyên thì kè kè bám sát lấy cậu ta, cậu xem ánh mắt cậu ta kia kìa, đang cầu xin sự trợ giúp của cậu đấy."

Lý An Dân xiết cái túi xách chặt đến mức run lên kêu răng rắc, ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại cô: “Vậy không bằng cậu giúp Hoàng Quyên một chút, tớ thấy cô ấy và Lăng Dương đúng là Ngưu Lang Chức Nữ trời sinh một cặp đấy, còn cậu làm chim ô thước bắc cầu xây đường cho người ta, ha ha.”

“Tại hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình đấy chứ, Hoàng Quyên hồi đó từng có bạn trai rồi, mà Lăng Dương thì muốn tìm cô nào tinh khiết chưa yêu ai bao giờ cơ, tớ có làm chuyện xấu thì cũng không phải vì cậu hay sao?"

"A? Cứ làm như là đang chọn nước ép trái cây hay sao mà còn đòi tinh với chẳng khiết?" Lý An Dân cảm thấy mình đúng là lạc hậu, cô cứ cho rằng chuyện tình cảm thì phải thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông, hóa ra thời nay muốn nói chuyện yêu đương thì còn phải xem điều kiện nữa cả đấy, “Tiểu Hàm này, nói thật với cậu, nếu cậu cảm thấy Lăng Dương tốt đến thế, chi bằng giữ lại để mình hưởng đi, nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà, đúng không?"

Cao Hàm khoát tay: "Không được không được, tớ đây từ trước tới nay công tư rất rạch ròi."

“Công tư rạch ròi?" Lý An Dân cười lạnh ghé sát vào cô: “Hai người ngoại trừ tình cảm bạn bè ra thì còn quan hệ như thế nào? Nói mau, đã nhận

https://thuviensach.vn

được cái gì tốt từ chỗ ấy rồi hả?"

Cao Hàm quả nhiên da mặt dày, không để cho bạn bè kịp bức cung đã thành thật tuôn ra hết: "Dùng bò bít tết hảo hạng thay tiền làm mối đấy... Cậu của cậu ta là ông chủ nhà hàng mà, hôm sinh nhật Lăng Dương mang đến tận lớp phát miễn phí, lúc ấy cho mình thêm hẳn mười miếng cơ."

Nếu như không phải đang cầm đĩa thịt trên tay, Lý An Dân thực muốn bóp cổ cô bạn mà lay một trận, "Thay tiền cơ à? Mười miếng thịt bò thay tiền làm mối, cậu liền bán tớ đi luôn!" Kết nhầm bạn mất rồi!

"Thực ra là mười lăm." Cao Hàm còn nghiêm túc sửa lại cho đúng, tuy nhiên chuyện bán đứng bạn bè thì cô nàng nhất quyết không nhận: "Tớ đây là biết thời biết thế, thuận nước đẩy thuyền, nhân tiện giúp đỡ người khác mà thôi, làm gì có bán cậu đâu? Cùng lắm chỉ là nhận lời mà nói vun vào cho mấy câu, chứ có bảo phải chịu trách nhiệm cho đến khi thành công đâu? Bà mối không phải lúc nào cũng thuận lợi được hết đâu nhé!"

"Vậy cậu phải trả lại hết cho người ta mới đúng, nhận lợi lộc của người ta xong làm không nên chuyện không sợ bôi nhọ danh tiếng bà mối của cậu à?" Lý An Dân không tiếc lời lên án.

Cao Hàm đáp lại rất hùng hồn: "Đây chẳng qua cũng chỉ là phí cực khổ mà thôi, cậu cho rằng bà mối này dễ mời đến vậy sao? Ha ha, nếu thành công thật rồi thì phải có bao lì xì đấy nhé!"

"Cậu nhỏ giọng một chút." Lý An Dân gắp một miếng râu mực bịt miệng cô nàng lại, cảm thấy có hai ánh mắt sáng quắc chiếu thẳng vào lưng, thật sự là đau đầu, cái đầu cũng phình to lên gấp đôi rồi.

Anh bạn Lăng Dương kia không biết thần kinh bị chạm mạch chỗ nào, thế tấn công đeo đuổi đúng là hừng hực mãnh liệt như lửa nóng, bê đĩa dọn bàn,

https://thuviensach.vn

nướng đồ ăn, lấy thức uống, cứ như cái đuôi ngoe nguẩy bám theo sau, cô đi tới đâu liền theo tới đó, ngay cả đi vệ sinh cậu ta cũng muốn tiễn đưa một đoạn đường dài. Trong phòng hát karaoke, cậu ta còn chọn riêng một bài song ca dành riêng cho tình nhân, muốn lôi kéo Lý An Dân, người mà đối với bài hát đang thịnh hành này một nốt cũng không biết, ra hát chung cho bằng được, thật đúng là lòng dạ Tư Mã Chiêu đến người qua đường cũng biết!

Lý An Dân không biết phải đối phó với tình huống này như thế nào, chỉ có thể dời tầm mắt sang người khác, nói chuyện rôm rả ra vẻ như chẳng thấy chẳng nghe, ngoại trừ Cao Hàm, cô với mấy anh chị em ở chỗ này hoàn toàn không có chuyện chung để nói, các bài hát trong danh sách nhạc của quán cũng chẳng hát được bài nào.

Điểm lợi hại nhất của Cao Hàm chính là phạm vi tám chuyện của cô rất rộng, chủ đề câu chuyện cứ gọi là đa thể loại, theo sát tình hình thời đại, từ cổ chí kim không gì không biết, chỉ cần cô nàng vừa mở miệng ra liền cuốn mạch suy nghĩ của người khác đi theo một cách hết sức tự nhiên. Lý An Dân thấy mình cứ như người sao Hỏa đổ bộ xuống Địa cầu, không hề đồng cảm gì với sự hứng khởi của bọn họ, Lăng Dương ở bên cạnh pha trò đến mức nước bọt tung bay, nhưng sao cô lại thấy nhàm chán như vậy chứ? Căn bản chẳng thấy buồn cười ở chỗ nào.

Triệu Tiểu Vi thấy Lý An Dân ngồi ngẩn ngơ dựa vào ghế sô pha, rất có lòng chọn ngay bài "Hành khúc đoàn quân nghĩa dũng[2]" - bài hát này mà còn không hát nổi thì nên về nhà quay mặt vào tường mà tự kỉ luôn cho rồi, chỉ có lúc tập thể hợp xướng hát quốc ca, Lý An Dân mới cảm thấy có chút không khí. Cô vẫn nhớ khi còn bé, đứa nhóc cầm đầu lũ trẻ con trong xóm hay cho cả bọn hát quốc ca, thậm chí còn lấy cả cành cây làm gậy chỉ huy, trông cũng ra dáng lắm. Cô khi ấy mới bốn, năm tuổi gì đó, cũng chưa nhớ được nhiều, đám trẻ con trông thế nào giờ đã quên sạch, chỉ duy nhất có một bóng dáng hiện lên trong đầu, hôm trước còn mơ thấy nữa. Cô gọi thủ lĩnh của đám nhóc con kia là gì nhỉ?

https://thuviensach.vn

[2] “Hành khúc đoàn quân nghĩa dũng”: Quốc ca nước CHDCND Trung Hoa.

“…An Dân, cậu còn ngây ra đó làm gì thế? Mau vào đây đi.”

Cao Hàm lớn giọng hét lên bên tai, Lý An Dân mới phục hồi lại tinh thần, nhận ra mình đang đứng chắn ngay cửa vào thang máy, phía sau là một đám người. Cao Hàm đang trong thang máy vẫy tay gọi cô, cô vội vàng chạy vào, lại thấy đám Lăng Dương, Triệu Tiểu Vi đều đã ở trong này, khoác áo xách túi đầy đủ cả.

"Sao thế? Xong rồi à?"

Cao Hàm đỡ trán: "Chị hai à, chị để hồn ở chín tầng mây rồi ư? Đến giờ mới có phản ứng sao? Hát cũng ba tiếng đồng hồ rồi, giờ thì ai về nhà nấy, tìm với mẹ người nấy luôn đây, thật không biết rốt cuộc thì cậu đang nghĩ cái gì?"

Ra khỏi thang máy, ngoài cửa kính mây tía đầy trời, ráng chiều nhuộm khung cảnh trên đường thành một màu vàng nhạt, Lý An Dân thầm bảo đã muộn thế này rồi ư? Quay đầu nhìn lại bên người, túi xách cũng đã đeo bên hông, không để quên thứ gì, cô cũng yên tâm hẳn.

Mọi người đi chơi cả buổi vẫn thấy chưa đã ghiền, đề nghị tiếp tục đi ăn lẩu vui vẻ với nhau, Lý An Dân thật sự chịu hết nổi, thoái thác nói là có việc, dù sao cô cũng không quen mấy với đám bạn học của Cao Hàm, thêm cô thì không thừa, mà bớt cô cũng chẳng thiếu, vắng mợ chợ vẫn đông, người khác sẽ không ai mất hứng, đương nhiên... Ngoại trừ cậu bạn Lăng Dương này đây, Lý An Dân tách nhóm ra đi chưa được vài bước đã bị cậu ta đuổi theo rồi.

"Để tớ lấy xe chở cậu về nhà.”

https://thuviensach.vn

"Không cần đâu, cậu cứ đi chơi với mọi người đi." Lăng Dương là nhân vật trung tâm của nhóm bạn này, vắng ai thì được chứ không thể thiếu cậu ta.

“Không sao đâu mà, mấy cô ấy còn muốn đi dạo siêu thị, tớ đưa cậu về trước, lát nữa lại ghé qua tụ họp với bọn họ.” Lăng Dương hướng về phía đầu kia phất tay một cái, ý bảo mọi người cứ đi trước.

Cao Hàm quăng về phía cô một cái ánh mắt mập mờ đại loại là “Nắm bắt thời cơ cho thật tốt”, xong cũng không thèm ngoái đầu lại mà kéo Triệu Tiểu Vi đi, ai nấy cũng ngầm hiểu ý, không muốn ở lại làm bóng đèn cho đôi bạn trẻ. Lý An Dân không bỏ sót thần sắc ai oán trong đôi mắt Hoàng Quyên, trong lòng cũng thấy không nỡ, bèn uyển chuyển nói với Lăng Dương: “Vé tháng của tớ còn dư không ít tiền, không dùng sợ là hơi phí.” Lại còn cố ý móc tấm vé tháng xe buýt ra huơ qua huơ lại trước mặt Lăng Dương, kì thực bên trong ấy chỉ còn có một đồng với ba hào rưỡi.

Lăng Dương thọc tay vào túi quần, nghiêng đầu nhìn cô một lát, “Không phải là cậu đang kiếm cớ từ chối tớ đấy chứ?”

Lý An Dân thầm bảo giờ cậu mới phát hiện ra à? Nhưng để giữ sĩ diện cho cậu ta, mấy lời này tốt nhất là không nên ném thẳng vào mặt nhau như thế, chỉ có thể làm như mắt điếc tai ngơ đối với câu hỏi của cậu ta, khách sáo đáp: “Thật không muốn làm phiền cậu, nhà tớ ở xa, đi xe buýt có khi còn nhanh hơn.”

Lăng Dương nhướng mày, không nói thêm câu nào mà kéo cô đi về phía con đường đối diện trung tâm quảng trường, Lý An Dân luôn miệng hỏi: "Làm gì thế? Làm gì thế?", lảo đảo bị cậu ta lôi tuột về phía trước.

Ngày cuối tuần rất náo nhiệt, thanh niên nam nữ trên cầu bên hoa nói chuyện yêu đương, gần đó là các cô chú ông bà say sưa tập thể dục nhịp điệu với chiếc máy phát thanh ở bên cạnh, còn có người lớn dắt theo trẻ con ra

https://thuviensach.vn

ngoài dạo chơi, đầu người lố nhố, thanh âm náo động ồn ào, khiến cái quảng trường bé tí tẹo trở nên chật như nêm cối, ngay cả một chỗ nghỉ chân cũng tìm không ra.

Lăng Dương ngó trái ngó phải quanh quất, lôi Lý An Dân đi xuống bậc tam cấp, tiến vào trong công viên tương đối vắng lặng, tìm một góc không người, đẩy cô vào sát một gốc cây.

"Cậu thật không hiểu hay là đang giả ngốc?" Lăng Dương đấm một cú không nhẹ vào thân cây phía trên đầu Lý An Dân, giọng nói không thân thiện tí nào.

"Hiểu cái gì cơ?" Lý An Dân xoa xoa cổ tay, tâm tư dồn hết vào hoàn cảnh xung quanh, mùi cây xanh lọt vào trong mũi, mang theo vị bùn đất ẩm thấp cùng với một mùi hôi tanh nhàn nhạt, chỉ ngửi qua đã thấy không được sạch sẽ. Cao Hàm nói không sai, một khi ở trong khu công viên này rồi, chung quanh đều là cây cối, tán lá phủ tầng tầng lớp lớp, che khuất cả bầu trời, đúng là có cảm giác tưởng như đang lạc trong núi rừng đại ngàn vậy.

Nơi bọn họ đang đứng hiện tại trước có hòn non bộ che chắn, sau là vách tường ngăn trở, rất thích hợp làm chỗ để nói chuyện riêng, Lý An Dân ngó lên trên, chỉ thấy chạc cây chi chít đan lồng vào nhau, ánh mặt trời bị nhánh cây tán lá ngăn trở, xuyên suốt xuống được đến mặt đất thì chỉ còn là những tia yếu ớt vô cùng.

Lúc này mặt trời còn chưa xuống núi, công viên bên dưới lại có vẻ tương đối âm u, nhiệt độ rõ ràng thấp hơn so với ở trên rất nhiều, hơi nước vương lại trên cỏ non dưới chân thấm dần từ dưới lên, cô đưa tay sờ nhẹ vách tường, đầu ngón tay có cảm giác ướt át, có thể thấy độ ẩm dưới này cao đến thế nào.

Lý An Dân ở chung với Diệp Vệ Quân đã lâu, dần dà cũng bị thói quen nghề nghiệp của anh đồng hóa, mỗi lần rơi vào hoàn cảnh mới lạ thì việc đầu

https://thuviensach.vn

tiên là phải quan sát địa hình chung quanh. Khu công viên ngầm này tuy đã được cải tạo qua nhưng vẫn còn giữ lại phần nào dấu vết xưa cũ, kiến trúc đình đền miếu mạo phần lớn đều nằm trong lòng đất, khó có thể thấy được toàn bộ. Không lẽ mặt đất sụt xuống là nguyên nhân chính dẫn đến việc nhánh sông này bị khô cạn hay sao?

Đang ra sức suy ngẫm, lại nghe "Chát!" một tiếng, Lăng Dương dùng tay trái đập vào thân cây một phát, hổn hển gầm nhẹ: "Rốt cuộc cậu có nghe tớ nói hay không?"

Cậu ta dùng sức rất mạnh, ngọn cây khẽ rung lên, rụng xuống vài chiếc lá, Lý An Dân ngẩng đầu nhìn lá rụng, vô tình trông thấy sau bóng lá có một hình ảnh mờ nhạt lướt qua cực nhanh, tiếng đập cánh tuy gần mà xa, xem bộ dáng có lẽ là chú chim nhỏ sống ở đầu cành bị quấy nhiễu mất rồi.

"Lý An Dân! Có phải cậu đang đùa tớ đấy phải không? Rốt cuộc chịu hay không chịu đây, cậu nói một tiếng cho tớ biết đi!" Lăng Dương bị thái độ phớt lờ của cô chọc cho nổi điên, vừa rồi là lần đầu tiên trong đời cậu mặt dày đi chủ động tỏ tình, có thể nói là phơi bày cả gan ruột, ấy thế mà cô đến liếc mắt một cái cũng chẳng thèm, không biết đang ngây ra ngắm sao hay ngắm trăng gì nữa. Lăng Dương vốn có lòng tự ái rất mạnh, chuyện thế này làm sao chịu thấu.

Từ phía bên phải vang lên tiếng thở dốc khe khẽ, nhìn theo hướng tiếng động phát ra, không thấy được cái gì, Lý An Dân nhớ lại cảnh tượng nóng bỏng thấy được ở quảng trường cùng với Cao Hàm hai ngày trước, trong bụng cuộn lên khó chịu, cô lặng lẽ dời chân lánh xa Lăng Dương, thành thực đáp lại: "Thật ngại quá, cậu vừa mới nói cái gì cơ? Tớ không nghe thấy, phiền cậu nói lại lần nữa."

Lăng Dương sắc mặt âm trầm, biểu cảm trên mặt cũng trở nên hung ác, trong đồng tử như thắp lên hai ngọn lửa, ánh mắt nóng rực lóe lên, theo bản

https://thuviensach.vn

năng Lý An Dân cảm thấy nguy hiểm, mới lùi ra sau một bước đã bị cậu ta đè chặt hai vai, lực tay mạnh đến kinh người.

“Cậu này, có gì từ từ nói, đừng làm bậy nhé.” Lý An Dân không dám giãy dụa lung tung, sợ lại khiến cậu ta kích động thêm.

“Tớ làm cho cậu biết bao nhiêu thứ, đừng nói cái gì cậu cũng không nhìn ra được, vì cậu mà bạn gái tớ quen hai năm cũng chia tay rồi, cậu còn giả ngu với tớ nữa sao? Còn muốn trêu đùa tớ? Chắc là trong lòng đang hả hê lắm đúng không?!!” Lăng Dương nheo mắt lại, miệng cũng mím lại thành một đường vòng cung trễ xuống, gương mặt căng ra đỏ bừng bừng.

Lý An Dân ngửi thấy từ trên người cậu ta một mùi hôi tanh nồng nặc khó ngửi, chẳng lẽ đây chính là “viêm cánh” trong truyền thuyết đấy sao? Lý An Dân chưa từng bị thứ mùi này xông vào mũi ở khoảng cách gần như thế, lại không thể đưa tay bịt mũi ngay trước mặt chủ nhân của thứ mùi kia, vội vã ôn tồn khuyên nhủ: “Cậu cứ buông tay ra trước, có gì chúng ta từ từ nói.”

“Buông tay ra để cho cô nhân cơ hội bỏ trốn sao?”

Lý An Dân đang thầm suy tính đường chuồn, chỉ chờ hai bàn tay đang quắp lấy vai vừa bung ra sẽ lập tức chạy khỏi hiện trường, sau khi tâm tư bị bại lộ liền không kìm được mà nhìn Lăng Dương một cái, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền bị dọa đến xanh mặt ngây ra tại chỗ.

Trên khuôn mặt tuấn tú của cậu ta không biết từ lúc nào đã mọc ra rất nhiều lông tơ dài mịn, miệng rộng ngoác lên đến tận mang tai, trong mắt lóe lên ánh sáng xanh lè hung tợn, đây mà còn là mặt người được sao!

Lý An Dân kêu hoảng một tiếng, cũng chẳng thèm để ý lịch sự lễ độ gì nữa, vung tay định gạt hai bàn tay cứng rắn như gọng kìm thép trên vai ra, nhưng Lăng Dương không chừa cho cô bất cứ cơ hội phản kháng nào, thô bạo

https://thuviensach.vn

đè nghiến cô vào tường, lè lưỡi thở gấp từng ngụm, hai tay nắm lấy cổ áo cô, "Xoẹt" một tiếng, đã xé từ giữa thân của chiếc váy màu xanh lá mạ còn mới tinh ra làm hai mảnh.

Lý An Dân kinh hoàng, quá không bình thường rồi! Chiếc váy này được làm bằng nhung, dù cho có khỏe tới cỡ nào cũng không thể dễ dàng xé toạc nó ra như xé giấy được, nếu bị kẻ này tóm lấy thì nhất định là chạy không thoát.

Ý thức được điểm này rồi, Lý An Dân liền ngồi sụp xuống, dùng chiêu "Ve sầu thoát xác", để chiếc váy nát lại cho Lăng Dương, luồn qua cánh tay của cậu ta mà chui ra ngoài, dựa theo con đường đã tính sẵn từ trước, vòng qua thân cây ngô đồng, xuyên qua giữa bức tường dùng để làm cảnh, chạy thục mạng ra phía ngoài công viên, may mà bên trong cô còn mặc áo len dáng dài cùng với quần tất. Cái váy giá một trăm hai mươi đồng thế là đi tong rồi, cô vừa chạy vừa đổ lệ trong lòng, trong thoáng chốc sải bước leo lên khỏi bậc thang, bên vai dường như bị thứ gì đó lướt nhẹ qua, ngay sau đó truyền tới một tiếng rên rất khẽ, còn chưa kịp nghe rõ ràng đã tan ngay vào trong gió.

Lý An Dân vọt thẳng ra đường, vừa lúc có một chiếc taxi đi tới, cô vội vàng ngoắc tay cản lại, đổi lại lúc bình thường cô nào dám chơi sang như vậy? Họa rớt thẳng xuống đầu tới nơi rồi, tính mạng so ra vẫn quý giá hơn tiền, tên nhóc Lăng Dương kia tuyệt đối không bình thường, Lý An Dân đoán nếu cô không kịp thời thoát ra được, sau đó chắc chắn không riêng gì váy áo mà cả cái thân này cũng xong luôn. Với lực tay mạnh như vậy, có bẻ tay bẻ chân cũng dễ dàng như bỡn, xem ra cái công viên ngầm kia có vấn đề không nhỏ.

Đợi đến khi taxi chạy đến cổng khu nhà, Lý An Dân mới muộn màng nhận ra lúc cô giở chiêu ve sầu thoát xác thì túi xách cũng rơi khỏi tay, giờ trên người một xu cũng không có, không còn cách nào khác bèn phải mượn điện thoại của tài xế gọi cho Diệp Vệ Quân, nhờ anh ra ngoài trả tiền xe cho mình.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân thấy bộ dạng chật vật của Lý An Dân thì kinh hãi đến biến sắc, sau khi taxi đi rồi, mới lo lắng hỏi: "Sao em lại thành ra như vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Lý An Dân khóc không ra nước mắt, lôi cánh tay Diệp Vệ Quân mà khua tay giậm chân kể khổ, vung nắm đấm lên rồi nói: "Giấy chứng minh các thứ chỉ là chuyện nhỏ, trong túi của em còn có ba trăm đồng và điện thoại di động nữa kìa! Anh Vệ Quân, anh theo em quay lại tìm xem.” Có Diệp Vệ Quân chống lưng, gan cô cũng lớn lên rồi.

Diệp Vệ Quân từ trong mấy câu kể lại hết sức lộn xộn của cô cũng nghe hiểu được đại khái, ý của cô nhóc này là cậu bạn học của cô ở trong cái rừng nọ có khả năng đã bị ma nhập vào người, sau khi tiến hành một cuộc so gan đấu trí kịch liệt, cô dựa vào năng lực ứng biến siêu phàm nên đã thoát khỏi hiểm cảnh, thế nhưng lại sơ ý làm rơi túi xách ở hiện trường vụ án.

Lý An Dân cuống lên vì số tiền trong túi, lúc kể lại cũng gấp gáp, tình huống cụ thể đầu đuôi thế nào cũng không nói rõ, trước hết Diệp Vệ Quân dắt cô về nhà, cầm chìa khóa xe một mình ra ngoài tìm túi xách giúp cô.

Sau khi anh chủ nhà đi rồi, Lý An Dân mới ngồi trên ghế sô pha nhớ lại tình cảnh khi nãy, xem cái mặt lông đáng sợ đó có phải ảo giác hay không?

Lại nghĩ, sở dĩ Lăng Dương kéo cô đến công viên ngầm là muốn tìm nơi yên tĩnh để nhắn gửi tình cảm trong lòng, tiếc là Lý An Dân khi đó dồn toàn bộ tâm trí vào việc quan sát hoàn cảnh xung quanh, những câu tâm huyết của cậu ta một chữ cũng chẳng nghe thấy.

Một khi tâm ý bị khinh khi, có ai mà không tức giận, nhưng tức đến nỗi xé cả quần áo của người ta thì đúng là không sao hiểu nổi. Theo như cô biết, Lăng Dương mặc dù là một thiếu gia điển hình rất tự cao, nhưng vẫn biết cư xử đúng mực đối với các bạn gái, cho dù tỏ tình bị từ chối thì cũng không thể thẹn

https://thuviensach.vn

quá hóa giận dẫn đến manh động bạo lực như thế, còn nếu đánh giá hạ xuống mấy bậc, thì dù anh chàng công tử đó có khuynh hướng bạo lực thật, cũng không lấy đâu ra sức lực kinh người như vậy.

Suy đi nghĩ lại chỉ có mỗi bị ma nhập vào người mới là cách giải thích tốt nhất, về vấn đề sức lực của mấy "người anh em tốt" thì Lý An Dân đã từng trải nghiệm, tuyệt đối không lầm đi đâu được, vậy là cái mặt đầy lông mà cô thấy không phải ảo giác…

Vừa nghĩ tới đó Lý An Dân lại cảm thấy lương tâm cắn rứt, lỡ như Lăng Dương gặp chuyện không may, vậy chẳng phải cô thấy chết mà không cứu rồi sao?

Lý An Dân như đứng đống lửa như ngồi đống than, dù sao cũng là bạn học, không có tình cảm thì cũng phải có trách nhiệm, cô vừa định gọi điện thoại cho Cao Hàm để hỏi xem Lăng Dương có quay lại với nhóm hay không, chuông điện thoại đã vang lên.

Lý An Dân thuận tay nhấc máy: "A lô? Ai vậy?"

Chờ hoài mà không thấy đầu dây bên kia có ai nói gì, Lý An Dân hỏi lại lần nữa: "Là ai vậy? Không nói gì thì tôi gác máy đấy."

"A… Lý An Dân, là tớ, Lăng Dương."

Lý An Dân cũng không ngờ rằng Lăng Dương sẽ chủ động gọi điện tới đây, vừa thở phào nhẹ nhõm vừa không khỏi nghi ngờ: "Sao cậu lại biết số điện thoại này?"

"Tớ hỏi Cao Hàm, chuyện kia, vừa rồi thật xin lỗi cậu, tớ cũng không biết vì sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy... Thực xin lỗi..."

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nghe cậu ta nói thế, thầm nghĩ suy đoán của mình quả nhiên không sai, rộng lượng nói: "Không có gì, cậu không cần để bụng, còn cậu thì sao? Có thấy trong người có chỗ nào không khỏe hay không?"

Bên kia lại trầm mặc hồi lâu, ấp a ấp úng nói: "Không có... không có, chỉ có chút hít thở không thoải mái lắm... Bây giờ đã khá hơn, à phải, tớ đưa túi của cậu cho Cao Hàm rồi.”

Hay! Cũng chỉ có câu này là Lý An Dân thích nghe nhất, tảng đá lớn trong lòng cũng bỏ xuống được, lúc này mặt mày tươi rói nói: "Vậy cám ơn cậu."

"Đợi... đợi chút, chuyện kia, chuyện ngày hôm nay hi vọng cậu đừng kể lại với ai, lúc ấy tớ... Không biết bị cái gì, cảm thấy cậu khi đó rất dễ thương, đầu óc cũng không thể làm chủ được nữa, không phải là trong lòng sẵn có ý xấu mới dẫn cậu xuống công viên đâu."

Lý An Dân đang thầm hô may mắn vì đã tìm lại được túi xách, cũng không để tâm tới ẩn ý trong lời của cậu ta, thuận miệng đồng ý, nhân tiện lên tiếng hỏi trước mắt bọn họ đang tụ họp ở đâu để còn gọi cho Diệp Vệ Quân, nhờ anh đi lấy túi về giúp.

Nhờ vả xong xuôi, rốt cuộc Lý An Dân mới cảm thấy nhẹ lòng, rót một tách trà nóng, đóng đô tại ghế sô pha mà xem tivi, màn hình sáng lên, đúng lúc đang chiếu một bộ phim truyện tình cảm tên gọi "Đô thành dục vọng". Trên màn ảnh nam diễn viên đè chặt nữ diễn viên vào một gốc cây rồi hôn, người nữ vung nắm đấm chống trả, vô tình khơi dậy bản tính thích chinh phục của người nam, dây dưa một hồi, áo sơ mi của người nữ bị xé toạc, chống trả cũng không còn kịch liệt như trước, thậm chí còn có chút ý tứ hưởng ứng, kế đó ống kính chuyển sang bụi hoa bên cạnh, tiếng thở dốc, tiếng rên gấp gáp vang lên dồn

https://thuviensach.vn

dập, không khó để tưởng tượng ra chuyện mà đôi nam nữ đang làm bên ngoài ống kính máy quay.

Lý An Dân nghe tim mình đập thình thịch như muốn nhảy vọt ra ngoài lồng ngực, vội vàng chuyển kênh, lúc này mới chậm chạp nhận ra hàm nghĩa trong lời nói của Lăng Dương, thì ra cậu ta xé váy cô không phải là định đánh nhau, mà là muốn chơi trò "vật nhau"?

Ý thức được vấn đề này rồi, nhớ lại tình huống Lăng Dương ép cô vào tường xé váy, Lý An Dân bất giác thấy buồn nôn. Chỉ trách cô tinh thần cảnh giác quá kém, cứ tưởng là mượn cơ hội ngả bài với cậu ta, nói thẳng một lần cho rõ ràng, ngờ đâu mọi chuyện lại vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Trò dùng bạo lực cưỡng ép này chắc không phải là dự định ban đầu của Lăng Dương, nếu như công viên ngầm dưới cầu đó quả thực chính là địa điểm "đánh dã chiến" của các cặp đôi như lời Cao Hàm đã nói, vậy có lẽ ở đó có thứ gì đó có thể kích thích ham muốn của người ta chăng? Lẽ nào là dâm ma?

Lý An Dân chán nản động đầu vào lưng ghế sô pha, cô xưa nay đối với chuyện trai gái chẳng có hiểu biết gì, vẽ khỏa thân đã vẽ nhiều rồi, xem phim người lớn cũng là mang theo tinh thần nghiên cứu học thuật đi đánh giá. Có lẽ bây giờ thời đại tân tiến, quan niệm về tình dục của xã hội cũng thoáng hơn xưa, song bản thân cô thì tư tưởng vẫn rất truyền thống, cho rằng chuyện quan hệ thể xác chỉ có thể phát sinh khi đã là vợ chồng. Mà cô, rốt cuộc sẽ thích người đàn ông như thế nào nhỉ?

Lý An Dân nhắm mắt lại, trong đầu chợt hiện lên một đôi mắt vằn vện đầy tia máu, máu tươi sền sệt chậm rãi tuôn ra từ khóe mắt, huyết lệ vẽ thành hai đường cong trên khuôn mặt đã rữa nát… Lý An Dân cảm thấy lồng ngực như thắt lại, một cơn đau nhói lòng chợt dâng lên, cô chống tay đỡ trán, muốn đè nén cảm xúc kì quái này xuống, lại nghe bên tai vang lên tiếng thở hổn hển, thi thoảng xen lẫn những âm thanh rên rỉ của đàn bà con gái.

https://thuviensach.vn

Âm thanh này lúc cao lúc thấp, khi thì mềm mại đáng yêu, khi lẳng lơ quyến rũ, Lý An Dân nóng bừng cả mặt, nội tâm không khỏi rối loạn, một luồng khí nóng khác thường chạy tứ tung ở trong người, tiếng thở dốc từ chỗ bị đè nén trở nên cao vút, quanh quẩn bên tai, không ngừng kích thích thần kinh đại não, khiến cho cô cảm thấy gan ruột rối bời.

Lý An Dân thầm mắng chửi bản thân mình: Đúng là biến thái, nghe tiếng con gái rên mà cũng thấy kích thích? Lý An Dân, đừng có mất trí như vậy chứ!

Trong lòng cô rối loạn đồng thời cũng thầm hô hỏng bét, không lẽ cô dắt theo thứ gì đó về nhà mất rồi? Mặc dù có thể nghe thấy tiếng, nhưng một cái bóng cũng không thấy đâu, bây giờ là thời điểm âm thịnh dương suy, lẽ ra cô phải thấy được mới đúng.

Lý An Dân ôm gối tựa, nằm gục trên ghế sô pha, bắt đầu cảm thấy khó chịu, hơi nóng từ trong người bốc ra, mồ hôi rỉ đầy trên trán, thấy giống như khi bị sốt cao vậy – miệng đắng lưỡi khô, tay chân mềm nhũn, mà lại có chút không giống, lúc sốt thì thân nhiệt bên ngoài cao, bên trong ớn lạnh không ra mồ hôi được, trong khi cảm giác bây giờ là hơi nóng từ trong người bốc ra ngoài, đầu óc cũng choáng váng không làm chủ được.

Lúc Diệp Vệ Quân trở về, Lý An Dân thần trí vẫn mơ hồ, nằm rạp trên bàn trà rên lên hừ hừ, mặt đỏ ngang cua luộc.

"Sao vậy? Em…” Diệp Vệ Quân kéo cô ra khỏi bàn trà, lời còn chưa dứt đã quay ngược lại vào trong cổ họng.

Lý An Dân nghiêng đầu đứng ngẩn ngơ, áo ngoài mở rộng, để lộ cả chiếc áo hai dây in hình con gà con bên trong, mặc dù thân thể của cô có thể nói là thuộc dạng "Thái Bình công chúa", nhưng da thịt trắng ngần như tuyết vẫn có sức hấp dẫn rất mạnh. Bởi vì ngực phẳng lì nên hai mùa thu đông cô thường

https://thuviensach.vn

không mặc áo lót, trong lúc giãy giụa, vô tình khiến một vị trí đáng kể nào đó căng cứng lên, như ẩn như hiện sau lần áo mỏng.

Diệp Vệ Quân như bị điện giật mà buông tay ra, nhanh chóng cởi áo khoác ngoài choàng lên vai cô, Lý An Dân như thiêu như đốt, cảm thấy hơi lạnh tỏa ra từ trên người anh liền thuận thế ngã người vào lòng anh, thoải mái nỉ non: "Anh về rồi.” Vừa nói vừa ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ mờ sương, tựa như phủ một tầng hơi nước thật dày.

Diệp Vệ Quân trầm mặc trong thoáng chốc, nắm lấy vai cô nói khẽ: "Em gái, lấy túi về rồi này, em kiểm tra xem bên trong có mất thứ gì hay không."

Nhịp tim Lý An Dân bỗng dưng tăng tốc, hai tay níu lấy áo lông trước ngực anh, vùi đầu vào mà cọ cọ, trong lòng rục rịch cứ như là bị mèo cào, sau khi thấy được Diệp Vệ Quân thì cảm giác rối loạn này càng thêm rõ nét, rúc vào trong ngực anh như vậy vẫn thấy chưa đủ, cần sự vỗ về an ủi nhiều hơn nữa.

Diệp Vệ Quân nâng cằm cô lên, vươn tay vuốt đôi gò má nóng ran, khàn giọng hỏi: "Cảm thấy không thoải mái chỗ nào?"

“Nóng…” Vừa mới thốt ra một chữ, cuống họng đã bị hơi nóng hun cho đau nhức, lòng bàn tay vuốt trên mặt dày rộng lại lạnh như băng, Lý An Dân không kìm được mà dời tay anh đến cổ, xong khoan khoái thở nhẹ ra một tiếng, mắt nhắm hờ, thấy trên cổ tay Diệp Vệ Quân vẫn còn một dấu mờ mờ, có lẽ là do vết loét sau khi khỏi hẳn để lại.

Trong đầu cô bỗng vang lên một thanh âm xa xôi: "Liếm liếm một chút là hết đau rồi.”

Lý An Dân vừa nghĩ trong lòng, dường như có một thứ sức mạnh nào đó sai khiến cô cúi đầu, vươn đầu lưỡi khẽ liếm vết thương trên cổ tay Diệp Vệ

https://thuviensach.vn

Quân, giống như một loài động vật nào đang liếm lông trên người, cứ thế lần theo từ cổ tay đến tận đầu ngón tay, từng chút từng chút nhích lên, liếm một hồi rồi mới ngẩng cằm, nghiêng đầu mà hỏi: "Còn đau nữa không anh?"

Diệp Vệ Quân rút tay về, chuyển sang ôm lấy cô, vòng tay siết chặt, đem cả người cô ôm vào trong lồng ngực, cúi đầu hôn lên đôi môi đang hé mở của Lý An Dân, khẽ dùng đầu lưỡi chạm đến răng cô để thăm dò, rồi nhẹ nhàng mà dè dặt say mê hút lấy.

Lý An Dân khẽ kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy hơi nóng tụ lại trong ngực theo đầu lưỡi chậm rãi chuyển sang miệng Diệp Vệ Quân, cơn khô nóng trong thân thể dần dần dịu xuống, mà một thứ rung động khác vừa ngứa ngáy vừa tê dại chậm rãi dâng lên.

Diệp Vệ Quân rời khỏi môi cô, lần dọc theo gương mặt hôn đến sau tai, hé môi ngậm lấy vành tai cô mà cắn nhẹ, khiến Lý An Dân không nhịn được run lên, hai tay đặt trên đầu vai anh, thở hổn hển nỉ non: "Em... khó chịu quá..."

Diệp Vệ Quân ghé vào bên tai cô nói khẽ, Lý An Dân nghe không được rõ ràng cho lắm, trước lúc thiếp đi chỉ loáng thoáng thấy có một đôi mắt thâm sâu nhìn cô chăm chú, cảm giác khó chịu cứ như sóng lớn cuồn cuộn xông lên não, thân thể tựa như rơi vào trong một cái đầm sâu không đáy tối đen như mực, không thể thấy, không thể sờ, thậm chí cũng không cách nào hô hấp, chỉ có thể dập dềnh trôi nổi bên trong đầm nước rét lạnh.

Trước mắt chợt sáng ngời, bên dưới đầu gối và sống lưng như được cái gì đó nhấc bổng, cô ngẩng lên nhìn lại, vừa hay bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Diệp Vệ Quân, tới đây cô mới phát hiện mình đang được anh bế vào lòng.

“Thật sự không hối hận ư? Anh có thể chờ…”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nghe mà chẳng hiểu gì cả, cũng không biết phải đáp lại như thế nào, trong lúc cô đang sững sờ ngơ ngác, Diệp Vệ Quân đã tiến vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, còn bản thân anh tiến vào trong, nghiêng mình đè lên cô, một tay đặt lên nơi mềm mại kia mà dịu dàng ve vuốt.

Cuối cùng Lý An Dân cũng ý thức được anh định làm gì, muốn đẩy anh, lại phát hiện thân thể không hề nghe theo sự sai bảo của mình, há miệng nhưng không phát ra nổi một tiếng.

Diệp Vệ Quân cởi áo, cơ bắp trên người co rút lại, cứ như đang vận sức chuẩn bị làm ra hành động có tính quyết định nào đó, Lý An Dân bắt đầu cảm thấy sợ, rốt cuộc thì mới vừa rồi cô đã nói hay làm cái gì mà khiến cho quan hệ giữa hai người đột nhiên nhảy vọt, bỏ qua quá trình yêu đương, kết hôn mà trực tiếp phát triển tới mức độ lên giường luôn thế này?

Cô đúng là có thích Diệp Vệ Quân, nhưng chưa từng nghĩ tới việc yêu đương cùng anh kia mà! Giữa bọn họ không có không khí của hai người đang yêu nhau, cô đã từng động lòng với anh bao giờ chưa? Trong ấn tượng của cô, hẳn là chỉ có yên tâm, chứ không có động tâm.

Diệp Vệ Quân nhận thấy sự ngập ngừng của cô, thôi không mơn trớn nữa mà nhẹ nhàng áp trán anh lên trán cô, “Đừng sợ, không có chuyện gì... Không có chuyện gì đâu..." Anh khẽ hôn lên giữa trán cô rồi tới khóe mắt, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi dấu lệ trên má.

Lý An Dân không hiểu sao mình lại khóc, có lẽ là do trong lồng ngực của anh quá mức ấm áp, khiến cho người quen một thân một mình bao lâu nay như cô phải quyến luyến không nỡ rời xa, nhưng mà cả hai có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ với nhau sao? Cứ coi như là anh em ruột thì cũng phải có gia đình của riêng mình, huống chi giữa họ vốn đã chẳng có mối quan hệ nào, chỉ cần vừa nghĩ đến tương lai sẽ phải cách xa anh liền thấy khó chịu không tài nào thở nổi.

https://thuviensach.vn

“Anh biết, lúc này muốn em gả cho anh là khiến em phải chịu khổ rồi, nhưng hãy tin anh, cuộc sống sau này sẽ tốt dần lên, anh sẽ không để em khổ nữa.”

Không có lời nào khiến cho người ta an tâm hơn những câu cam đoan của anh, là thứ tình cảm gì đi nữa cũng không quan trọng, quan trọng nhất là… Tâm trạng không muốn rời xa lúc này, nếu như gả cho anh là có thể cùng nhau đi đến cuối cuộc đời, vậy…Cô đồng ý.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, cảnh vật trước mắt chợt dao động kịch liệt, thân thể cô như rơi vào trong một vũng nước xoáy với lực hút mạnh mẽ vô cùng, từ từ rời xa khuôn mặt Diệp Vệ Quân. Mặt đất bằng phẳng bỗng nổi cơn hồng thủy màu đỏ sậm, nhấc lên cơn sóng gió ngập trời mà ùn ùn kéo đến rồi đổ ập xuống, trong nháy mắt đã nuốt chửng cô, bên trong dòng nước đỏ là phần còn lại của vô số tay chân đã bị đứt lìa, lao vùn vụt qua bên cạnh cô.

Bỗng nhiên, lưng cô bị nâng lên nhẹ nhàng, thứ sức mạnh dịu dàng này không ngừng đẩy cô lên, cho đến khi nổi hẳn trên mặt nước mới ngừng lại, Lý An Dân ra sức thở, sau khi đã hít sâu vào trong phổi thứ không khí ngập ngụa hơi ẩm và mùi tanh tưởi mới mở mắt nhìn quanh, khắp nơi là một biển máu trải rộng vô bờ bến.

Cách đó không xa là một cô gái với tóc tai bù xù đạp trên mặt nước từ từ tản bộ, tướng mạo hết sức xấu xí, đuôi váy ngâm trong sóng nước đỏ ngòm, trong ngực ôm một đứa bé chừng hai ba tuổi, làn da đứa bé ấy màu xám như than chì, nhắm nghiền hai mắt, tựa vào trong lồng ngực cô gái mà không hề cử động.

Cô gái kia tiến đến gần, đem đứa bé nhúng thẳng vào trong nước, đến khi dòng nước đỏ như máu ngập tới cổ, đứa bé mới mở mắt, trong hốc mắt là máu

https://thuviensach.vn

thịt lẫn lộn, nó vươn hai tay hướng về phía cô gái, kêu lên như van vỉ: "Mẹ ơi... Mẹ ơi..."

Thế nhưng cô gái kia một mực thờ ơ, đứng thẳng người dậy, quay đầu nhìn sang Lý An Dân, chậm rãi nhấc cánh tay lên vung vẩy, như đang muốn gọi cô qua. Mắt thấy đứa bé kia sắp chìm hẳn xuống nước, Lý An Dân chẳng kịp nghĩ nhiều đã tự động cất bước lại gần, vừa đi hai bước lại cảm thấy dưới chân như vướng phải thứ gì. Cô cúi đầu nhìn, trên mặt nước không biết từ khi nào đã xuất hiện vô số đầu lâu con trẻ, những cái đầu này ngửa mặt lên trời tụ lại hết dưới chân cô, lúc khóc lúc cười, đủ loại vẻ mặt biểu cảm, từ trong nước vang ra những tiếng kêu liên tiếp - "Mẹ ơi... Mẹ ơi..."

Lý An Dân bịt tai lại, nhưng tiếng gọi vẫn cứ liên miên không dứt mà quanh quẩn mãi trong đầu, những cái đầu hiện lên trên mặt nước ngày càng nhiều, từ khắp bốn phía dồn tụ lại, xếp ở dưới chân tầng tầng lớp lớp, hằng hà sa số ánh nhìn chăm chú tập trung vào cô, những cái miệng khẽ đóng khẽ mở, giống như bầy chim non ríu rít kêu đói chờ mẹ chúng cho ăn.

Lý An Dân không nhịn được mà cúi người xuống, muốn ôm hết những chiếc đầu ra khỏi dòng máu đỏ lạnh ngắt như băng này, nhưng tay chỉ vừa mới đưa vào trong nước, từng đợt gợn sóng từ những ngón tay lan ra xa, gợn nước phập phồng nhấp nhô xoáy tròn theo cùng một hướng, thoáng cái đã tạo thành một vũng xoáy cực lớn, những cái đầu bé nhỏ bị cuốn mòng mòng vào trong ấy. Lý An Dân đứng ở trung tâm vũng xoáy, sóng nước hình trôn ốc không ngừng nuốt lấy dòng máu đỏ, tạo thành một bức tường máu cao vút cung mây bao bọc quanh cô. Trên tường máu lần lượt hiện ra bốn cái mặt quỷ khổng lồ, mở cái miệng to toang hoác như chậu máu tham lam nuốt chửng hết những cái đầu con trẻ.

Tiếng kêu biến thành tiếng khóc nỉ non ai oán, cảnh tượng như Tu La địa ngục ấy khiến Lý An Dân bị vây trong tường máu kinh hãi vô cùng, những cái đầu kia đang nhìn cô, khuôn mặt với vô số nếp nhăn vặn vẹo, trong ánh mắt

https://thuviensach.vn

ngập tràn sợ hãi và đau đớn, tất cả bọn chúng đều kêu gào mẹ ơi, bọn chúng đang cầu cứu cô!

Đúng lúc Lý An Dân không biết làm sao, đột nhiên một cơn đau truyền đến, cô kinh hoàng hô lên, cảnh sắc chung quanh phút chốc hóa thành bọt máu không còn tăm tích.

"Chát!" - tiếng quất chát chúa vang lên.

Lý An Dân lúc này mới nhận ra mình đang nằm gục trên ghế sô pha, Diệp Vệ Quân một tay đè gáy cô, tay còn lại tàn nhẫn vung chổi quất vào mông cô nàng.

"Anh làm gì thế? Đau quá!!!" Lý An Dân tung mình nhảy xuống đất, mông đau rát, con người này sao lúc xuống tay không hề biết nặng nhẹ thế?

Diệp Vệ Quân gác chổi lên vai, thở dài một hơi: "Hồi hồn rồi à?”

Lý An Dân ngẩn người, nhìn quanh bốn phía, nào có tường máu đầu lâu gì? Cô vẫn đang yên đang lành đứng trong phòng khách, "Em... chứng ảnh nhiễu lại tái phát rồi?" Cảm xúc chân thật hệt như lạc vào thế giới khác, ngày trước lúc ảo giác xuất hiện đều không thể nghe thấy tiếng động, nhưng lần này thì khác hoàn toàn, tiếng kêu rên vang dội tận đáy lòng, dư âm không dứt như còn vọng bên tai.

Diệp Vệ Quân vỗ vỗ má cô: “Đừng có nghĩ bậy, chớ để nó mê hoặc.”

“Nó? Là ai?”

"Em còn không nhận ra mình đã dắt theo cái gì về nhà à?” Diệp Vệ Quân đưa tay gạt gạt mấy lọn tóc lòa xòa trước trán, ngồi trên ghế sô pha, bộ dáng

https://thuviensach.vn

thoạt nhìn có vẻ đang mệt chết đi được.

Lý An Dân cũng ngồi xuống theo, vừa đặt mông lên ghế thì cảm giác đau nhói nóng ran lại truyền đến, cô vội vàng nghiêng người dựa vào vai Diệp Vệ Quân, cất tiếng oán trách: “Bất kể thế nào cũng không đáng bị đánh mà, anh nói em dắt theo cái gì về thế?”

Diệp Vệ Quân dịch người ra vẻ không được tự nhiên cho lắm, hơi bứt rứt, “Hồ mị, một loại yêu ma chuyên mê hoặc lòng người, vô cùng dâm dục, am hiểu nhất là dùng âm thanh để dụ người, lúc anh đi lấy túi xách vừa thấy bạn học của em là đã rõ tình huống đại khái rồi, lại đối chiếu với biểu hiện bất thường của em, hẳn là thứ ấy chứ không sai đi đâu được.”

“Hồ mị? Là hồ ly tinh?”

Tình cảnh ngập tràn sắc đỏ khi trước chợt hiện trong đầu cô, trên người cô khoác chiếc áo dày cộm, nhìn xuyên qua cổ áo là có thể thấy được quần áo bên trong xộc xệch thế nào, Diệp Vệ Quân đang mặc áo len mỏng, nhưng tóc tai rối bời, từng vệt đo đỏ nho nhỏ trên cổ kia là cái gì? Trời đất ạ, là dấu hôn!

Trong nháy mắt Lý An Dân như muốn nổ tung, hơi nóng hầm hập xông thẳng tới đỉnh đầu, "Em đã làm gì với anh vậy? Thật xin lỗi, em... em có chút choáng váng…” Cô nhớ loáng thoáng là bị anh ôm lên giường, không lẽ, "Chúng ta có phải đã như thế? Có phải đã... lên dĩa rồi hay không?"

Diệp Vệ Quân vội vàng lắc đầu: “Không thể nào, đừng có đoán mò nữa, chẳng qua em chỉ… thôi được rồi, em cắn anh vài phát.”

“Cắn?” Lý An Dân nhìn kỹ lại mấy vệt đỏ trên cổ anh, đúng là có dấu răng thật, nhưng chưa hẳn đã là cắn, mà có lẽ là mút, “Em chỉ cắn cổ anh, không có đụng tới chỗ nào khác ư?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân gật đầu, “Không có, bị em cắn xong là anh đã xách chổi ra rồi.”

Lý An Dân nghi hoặc nhìn thẳng vào anh: "Thật sự là không có làm gì khác?" Cô nhớ rõ hai người bọn họ đã hôn nhau.

Diệp Vệ Quân dời mắt ra chỗ khác, xoa xoa thái dương: "Nút áo là tự tay em cởi, anh chỉ có khoác cho em cái áo khoác kia thôi."

Lý An Dân cảm thấy anh hơi chột dạ, đỏ mặt hỏi lấn tới: "Anh không có hôn em ư? Còn mấy câu trên giường ấy, cũng là ảo giác của em?"

Diệp Vệ Quân liền sửng sốt: "Trên giường... anh ở trên giường nói với em cái gì?"

Lý An Dân kéo kéo dái tai, ấp a ấp úng kể lại: "Anh nói... Gả cho anh này, anh sẽ không để cho em phải chịu khổ nữa… Chẳng lẽ không có sao?”

Diệp Vệ Quân hai tay bưng mặt xoa xoa, trầm mặc thật lâu, mới nghiêng đầu nhìn về phía cô: "Chúng ta không có vào trong phòng, vẫn đứng ở chỗ này, em gái này, xin lỗi, em cứ coi như bị chó cắn một cái đi vậy.”

Lý An Dân thất thần ngồi ngây một chỗ, ngón tay sờ nhẹ môi dưới, cô có thể hồi tưởng lại tình cảnh lúc hôn môi, nhưng cảm xúc cụ thể ra sao thì không rõ ràng cho lắm, chỉ nhớ lúc ấy cảm thấy rất nóng, Diệp Vệ Quân mới trở lại từ bên ngoài, trên người còn mang theo hơi lạnh của gió đêm, cứ như vậy mà tự nhiên dán chặt lấy anh rồi.

Diệp Vệ Quân bảo đây là do trúng phải sự mê hoặc của Hồ mị, bao gồm cả hành vi trong công viên ngầm của Lăng Dương, đều không phải hành vi có chủ đích, Lý An Dân đọc qua “Truyện yêu hồ", người bị Hồ linh bám vào

https://thuviensach.vn

người bỗng nhiên tính tình thay đổi, hoặc trở nên dữ dằn, hoặc biến thành háo sắc tham dâm, đa phần cuối cùng đều phạm phải trọng tội mà nhận lấy cái chết không được tử tế.

Lý An Dân vốn đang thấy rất khốn quẫn, không biết phải đối mặt với Diệp Vệ Quân thế nào, nghe anh khuyên vậy rồi lại cảm thấy chẳng có gì đáng để thẹn thùng nữa, dù có sai lầm hàng vạn hàng ngàn lần thì cứ đổ hết lên đầu hồ ly tinh đi thôi, không phải là Lý An Dân cô tự biến thành một cô gái dâm đãng hạ đẳng đi dụ dỗ đàn ông là được. Cho dù Diệp Vệ Quân rất tốt, nhưng cũng như Cao Hàm đã nói, làm bạn bè vẫn là hay nhất, cớ sao trong đầu lại nảy sinh ra ý nghĩ muốn sống cùng anh đến trọn đời thế chứ? Lúc này cảm giác cũng đã phai nhạt, ngoại trừ bị ma nhập quỷ ám ra thì chẳng còn cách giải thích nào hợp lý hơn.

"Cái này... Anh Vệ Quân, anh cầm chổi đánh em là vì đuổi con Hồ quỷ kia đi? Trước đây có phải người ta hay thích treo ngược chổi ở cửa sổ để xua đuổi mấy thứ không sạch sẽ đúng không?"

"Cách lý giải không khác cho lắm, yêu ma dụ hoặc chính là do quỷ hồn hóa thành tinh quái, Hồ linh đã thành tinh chủ yếu bám vào trên phách của con người. Phách là thể xác, nó bám lấy người thì sẽ kết nối với cảm xúc của người đó, vậy nên anh mới gây nên một chút đau đớn, tạm thời đuổi nó ra khỏi người em.” Diệp Vệ Quân đập đập cây chổi, phát ra mấy tiếng “chát chát”, cán chổi là dùng nan trúc bó lại, khó trách lúc quật xuống người lại đau đến thế.

Thì ra là con hồ ly tinh này còn biết sợ đau, Lý An Dân cũng không thấy căng thẳng nữa, bình tĩnh hỏi: “Nói tạm thời là sao? Không thể giải quyết hoàn toàn được ư?”

Diệp Vệ Quân ngồi bắt chéo chân, gác chổi lên đùi, "Không được, anh cũng mới lần đầu gặp phải tình cảnh thế này, thể chất của em xem ra rất hấp dẫn chúng nó, anh thấy có vẻ là nó bám lên xong không muốn rời đi nữa rồi."

https://thuviensach.vn

Lý An Dân ngó trái dòm phải, hỏi: "Anh có thể nhìn thấy nó không?"

"Chỉ có thể cảm giác được sự tồn tại của nó, nếu như nó không muốn hiện thân thì chúng ta cũng không thể thấy được.”

Lý An Dân thầm nghĩ chẳng qua là hồ ly thôi mà, nếu như không hại người, bị hồ ly bám vào cũng chẳng có vấn đề gì to tát, Diệp Vệ Quân như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, giội cho cô một gáo nước lạnh ngay tại chỗ: "Em cho rằng nó giống như Mây đen sao? Mục đích cuối cùng khi yêu ma dụ hoặc con người hơn phân nửa chính là chiếm lấy thân xác, Đạo gia và Phật giáo đều gọi là đoạt xá, em suy ngẫm lại một chút, thân thể bị nó chiếm mất rồi thì em sẽ thành cái dạng gì?”

"Thành ma luôn sao?" Lý An Dân đáp mà chẳng nghĩ ngợi gì.

“Nghĩ đến hay, ý thức và linh hồn của em sẽ bị nó cắn nuốt từ từ, ngay cả ma cũng không làm được, là hồn phi phách tán thì đúng hơn, bị yêu mị này đoạt xá thì đúng là linh hồn chẳng còn sót lại một chút nào.”

Lý An Dân là điển hình cho kiểu người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chỉ với mấy câu này thì chẳng có sức uy hiếp là bao, nghe vậy vẫn rất thảnh thơi, Diệp Vệ Quân vung chổi lên nói: "Nếu như không sợ đau, ngày nào anh cũng thưởng cho em mấy lằn lươn sau mông nhé, đến khi nào nó không còn dòm ngó em nữa thì mới thôi, thế nào?"

Lý An Dân xoa xoa mông cười gượng: "Còn có cách nào khác không anh? Hiệu quả nhanh chóng ấy."

Diệp Vệ Quân vươn tay, xem bộ dạng như muốn vuốt tóc cô, nhưng lại ngừng giữa không trung trong chốc lát rồi chậm rãi thu về, đứng dậy nói:

https://thuviensach.vn

"Hôm nay muộn quá rồi, đi ngủ trước đi."

"Em thấy đói bụng." Lý An Dân cũng rất muốn ngủ, thế nhưng ruột gan trống không đang kêu gào thấy sợ.

Lúc này Diệp Vệ Quân mới nhớ ra hai người còn chưa dùng bữa tối, bèn đi vào bếp mở tủ lạnh, Lý An Dân vui vẻ theo sau, vừa thấy anh lấy túi bánh sủi cảo nhân cải thảo trong tủ lạnh ra liền buồn bực nói: "Không có nhân thịt sao? Em muốn ăn thịt, còn muốn ăn gà quay."

Diệp Vệ Quân roạt một cái liền xách chổi đánh tới, dọa Lý An Dân nhảy dựng lên: "Anh làm gì vậy!"

Diệp Vệ Quân vuốt cằm, không chắc lắm mới hỏi: "Còn nhớ hồ ly giống chồn, đều rất thích ăn gà... không?"

Lý An Dân trợn mắt lườm anh, tức giận nói: "Người thì không thể thích ăn gà ư? Chỉ cần là thịt, không có thứ gì em không thích."

Diệp Vệ Quân đưa nắm tay lên che miệng ho nhẹ hai tiếng, đổi sang hoành thánh đóng gói đông lạnh, Lý An Dân thấy là nhân tôm nõn thì ngoan ngoãn yên lặng. Có câu ăn no rửng mỡ, sau khi no bụng rồi, Lý An Dân nằm trên giường lăn qua lộn lại không sao ngủ được, thứ gọi là dục vọng chưa được thỏa mãn bữa nay xem như cảm nhận hết rồi. Bên tai cô còn không ngừng vang lên tiếng hổn hển thở nhẹ dụ hoặc vô cùng, hồ ly lúc còn sống am hiểu nhất là bắt chước tiếng kêu của các loài động vật, sau khi thành tinh rồi lại càng giả giọng giống như đúc, đúng là diễn viên lồng tiếng trời sinh!

Cứ nín nhịn như vậy đến nửa đêm, cô thực sự nóng không chịu nổi, rón ra rón rén đi xuống lầu. Diệp Vệ Quân tối ngủ thường không có thói quen khóa cửa, Lý An Dân vừa đẩy cửa phòng ra, liền phát hiện trong phòng ngủ sáng trưng, Diệp Vệ Quân ăn mặc chỉnh tề tựa gối vào đầu giường đọc sách, chổi

https://thuviensach.vn

trúc dựng thẳng trong tay. Thấy cô mở cửa dáo dác ngó vào trong, Diệp Vệ Quân sầm mặt xuống hỏi: "Có chuyện gì?”

Một khi anh đã nghiêm mặt lại thì nom rất oai phong, tính khí hồ ly vốn tham dâm xảo trá, thấy yếu thì chèn ép, gặp mạnh liền héo queo, Lý An Dân vốn kính sợ anh Diệp đây từ tận đáy lòng, sau khi bị anh quất cho mấy roi thì càng thêm phần khiếp đảm. Cô đưa mắt quét qua giường một cái, vừa thấy gương mặt lạnh lùng của Diệp đại hiệp liền nuốt một ngụm nước bọt, mặc dầu không cam lòng nhưng cũng chẳng dám lỗ mãng, thế là cắn móng tay rụt đầu lại, chậm rãi đóng cửa, đảo quanh bàn trà trong phòng khách một lượt, sau đó lại cào cào cái đệm ghế sa lon, trong lòng như bị ngàn vạn con kiến cắn đốt, ngứa ngáy vô cùng, muốn bình tĩnh lại cũng không sao làm nổi.

Không bao lâu, bụng xấu của cô vẫn chưa dứt mà tiếp tục mở cửa lần nữa, Diệp Vệ Quân chưa ngủ, lại cầm chổi quật xuống đất một cái để thị uy, khiến Lý An Dân sợ đến mức tông cửa bỏ trốn. Tập kích ban đêm không thành công, cô chỉ còn cách ôm gối dựa mà nằm lăn lộn trên ghế, lăn qua lăn lại tới chừng hai ba giờ sáng gì đó, tiếng hít thở trong phòng ngủ trở nên khe khẽ đều đều, Lý An Dân mới rón rén bò tới trước cửa mở hé ra một khe nhỏ ngó trộm vào trong, đèn vẫn sáng, nhưng Diệp Vệ Quân thì tay cầm sách, tựa nửa người nằm ngủ trên giường rồi.

Lý An Dân hai mắt sáng ngời, nhếch miệng cười gian, nhanh như mèo mà nhích tới bên giường, đầu tiên nhét cây chổi xuống dưới gầm giường, sau thấy Diệp Vệ Quân không hề có động tĩnh gì thì lá gan lớn dần lên, nhẹ nhàng leo lên giường nằm đè lên trên người anh. Diệp Vệ Quân ngay cả mí mắt cũng không nhảy một cái, Lý An Dân mò tới bên gáy anh ngửi ngửi, khẽ liếm lên chỗ có dấu răng như đang liếm láp bộ lông của đồng loại vậy, đưa tay luồn vào trong áo anh, khẽ nhấn nhẹ một cái trên những múi cơ bụng săn chắc, miệng không còn liếm nữa mà chuyển sang mút mút gặm gặm, động tác như vậy đã đủ cho Lý An Dân cảm thấy rất thỏa mãn rồi, nghịch ngợm không bao lâu thì ngủ say.

https://thuviensach.vn

Đến khi cô chìm sâu vào trong giấc ngủ, Diệp Vệ Quân mới mở mắt ra, nắm đấm siết chặt cũng giãn ra toát đầy mồ hôi ướt sũng, anh kéo chăn đắp lên người Lý An Dân, nhéo nhéo chót mũi của cô mấy cái. Nghe cô mấp máy môi phát ra tiếng lẩm bẩm, anh không nhịn được mà hé miệng cười, cách sau một tấm chăn ôm toàn bộ thân hình của cô vào trong ngực, như trút được gánh nặng mà thở dài một hơi, cúi đầu nói nhỏ: "Khó đề phòng nhất không phải là yêu hồ mị hoặc, mà là thú tính của con người đó, cái quả trứng ngốc nhà em..."

Đến lúc tỉnh dậy Lý An Dân mới nhận ra mình đang ngủ trên giường của Diệp Vệ Quân, mà Diệp Vệ Quân thì chắc đã đi ra ngoài rồi, lầu trên lầu dưới tìm không thấy bóng, chỉ có một chiếc chăn được gấp ngay ngắn chỉnh tề trên ghế sô pha nói lên rằng, anh đã phải trải qua một đêm dài trong phòng khách.

Lý An Dân nhớ lại hành động lén lút đêm qua, xấu hổ tới mức hận không thể mất trí nhớ ngay được, nếu như quân tử Diệp không phải là Liễu Hạ Huệ chuyển thế làm người, đổi thành một người đàn ông khác, há không phải lúc này cô đang mang ga trải giường đi giặt rồi sao?

Lý An Dân thu xếp chăn màn xong đâu đấy, trải lại ga giường đàng hoàng rồi mới khom người lấy cây chổi trúc dưới gầm giường, không ngờ lại lôi cả một cái rương ra bên ngoài, là một cái rương quân dụng có màu ô liu nom vô cùng cũ kĩ, khóa thép loang lổ màu gỉ sắt. Lý An Dân rất tò mò với cấu tạo của cái rương này, liền mở ra lén nhìn vào trong, bên trong đặt ngay ngắn từng cuốn từng cuốn album ảnh, đều là dạng album kiểu cũ buộc chỉ ngang lề, ngoài bìa cuốn trên cùng còn ghi rõ ngày tháng – Ngày 8 tháng 5 năm 1967.

Mở xấp ảnh ra, mớ ảnh cũ đã ố vàng được dán trên bìa giấy carton dày cứng, trong ảnh phần lớn đều là những gương mặt xa lạ - quân phục kiểu cũ, thôn quê vắng vẻ, đám binh sĩ trẻ tuổi kề vai chụp ảnh chung.

https://thuviensach.vn

Còn có một tấm hình nom vô cùng đặc biệt và thú vị, hai người lính kéo căng một tấm ga giường che khuất trận địa, trước tấm ga bày một cái bàn, trên đó có hoa tươi và giấy bút, ba bé trai xếp thành hình tam giác đứng cạnh bàn. Chú nhóc ở đằng trước có vẻ lớn tuổi hơn một chút, vai đeo chéo một cái túi kiểu quân đội, thẳng cẳm ưỡn ngực, hai tay chắp sau lưng, rõ là bắt chước tư thế tác phong của thủ trưởng, cậu bé phía bên trái thì hướng về phía ống kính làm một cái mặt hề, cậu còn lại phía bên phải có vẻ hướng nội, nghiêng đầu, ánh mắt liếc nhìn ống kính. Trên ảnh có dính vết bẩn không tẩy sạch được, nhưng vẫn khiến cho người nhìn có cảm giác rất trong trẻo ấm áp.

Dựa vào mấy câu chú thích bên dưới ảnh, đây là hình cũ thời kì Chiến tranh Triều Tiên, Lý An Dân cảm thấy mới mẻ thú vị liền giở hết tập ảnh ra xem, ngoại trừ ảnh chiến trường ra, căn bản đều là các nhân vật từ những năm năm mươi cho tới những năm tám mươi của thế kỉ trước, phác họa cuộc sống, cũng không có hình lưu niệm của bản thân Diệp Vệ Quân. Đây đại khái là đồ sưu tầm, những tấm hình này đều lưu lại kỷ niệm quý giá của một thời chẳng thể quay về, lật qua lật lại một hồi, chẳng biết tự lúc nào khóe mắt Lý An Dân đã hơi ươn ướt.

Dưới đáy rương là một hộp gỗ vuông dẹp màu vàng, Lý An Dân do dự hồi lâu, vẫn không kìm được lòng hiếu kì mãnh liệt, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, bên trong cũng là ảnh chụp, trên cùng là một tấm hình tập thể gồm hơn mười người, viền quanh tấm hình còn có hoa văn gợn sóng, chỉnh thể hiện lên sắc nâu đỏ, bối cảnh phía sau là một bức tường gạch đen nhánh, trên tấm hình vuông vắn có dán một hàng chữ đen, viết: “Xã viên Hợp tác xã thứ bảy, đại đội núi Tiểu Cương.”

Lý An Dân thầm nghĩ: Địa danh núi Tiểu Cương này dường như đã nghe qua ở đâu đó rồi thì phải? Không phải là nơi đại đội của ông nội đóng lại đó sao? Xem ra ông chú đứng ở giữa hàng đầu tiên kia rất có thể chính là ông nội!

https://thuviensach.vn

Thường thì mặt sau của những tấm hình chụp tập thể để giữ lại làm kỷ niệm đều có thói quen ghi rõ danh tính của mọi người, cô lật ra sau, trên đó quả nhiên có đề tên họ theo thứ tự, đối chiếu một lượt, đúng là ông Nghiêm chứ chẳng sai đi đâu, xem ra tấm hình này là hình lưu niệm của cha Diệp Vệ Quân, soi lại lần nữa, quả nhiên tìm thấy cái tên "Diệp Binh", còn có mẹ cô – Lý Hoài An, tên của hai người được ghi chung một chỗ.

Lý An Dân chưa từng thấy mẹ, nghe nói sau khi vợ lâm bệnh rồi qua đời Nghiêm Hoài Đức đã đem hết những vật dụng liên quan tới bà ra cho một mồi lửa thiêu sạch hết, cha mẹ Lý Hoài An qua đời từ sớm, cũng không giữ được bất kì thứ gì để làm kỉ niệm, lúc xây mộ ngay cả một tấm hình cũng tìm không ra, thế nên trên mộ bia của Lý Hoài An không hề có di ảnh.

Lý An Dân tìm thấy mẹ mình giữa đám đông, bà đứng ở hàng thứ ba, bởi vì hình chụp quá cũ, lại là ảnh tập thể nên mặt mũi tương đối mơ hồ, chỉ có thể nhận ra ngày đó bà để kiểu tóc ngang vai rất phổ biến, mặc áo sơ mi màu trắng, hình ảnh điển hình của một thanh niên trí thức về nông thôn. Đứng bên cạnh bà là một nam thanh niên cao lớn, là cha của Diệp Vệ Quân, cũng vẫn không thấy rõ mặt mũi, chẳng qua nhìn rất có dáng hạc giữa bầy gà, rất dễ nhận biết giữa đám đông.

Lý An Dân hơi thất vọng, xem kiểu này thì có khác gì chưa xem đâu? Cô tiếp tục tìm thêm, chỉ thấy có mấy tấm chụp cận mặt của ông nội, còn đâu là ảnh của mấy người khác trong đội sản xuất. Cô chán nản bỏ lại tập ảnh vào trong hộp, chẳng ngờ ngay giây khắc đóng hộp lại, thì lại có một tấm hình ba tấc[3] từ trong túi gắn bên trong nắp hộp rơi ra, Lý An Dân nhặt lên, vừa nhìn thoáng qua, lập tức ngây cả người.

[3] Hình ba tấc: Hình khổ 5,5 x 8,4.

Đây là một tấm hình đen trắng chụp ảnh hai người, nữ để tóc ngắn ngang tai, mặt trái xoan với đôi mắt to tròn, chắc chắn là mẹ của cô, Lý Hoài An. Khó

https://thuviensach.vn

trách bà nội nói cô với mẹ cứ như đúc ra từ một khuôn, người phụ nữ trong hình ngoại trừ thoạt nhìn hơi lớn tuổi, còn đâu gương mặt cơ hồ giống cô như in, người nam không còn nghi ngờ gì nữa, chính là đồng chí Diệp Binh, tóc chẻ kiểu ba bảy, hiển nhiên là phiên bản Diệp Vệ Quân đời trước, hơn nữa từ góc độ của tấm hình này… Cứ như là ảnh cưới thời đó vậy.

Lý An Dân lòng rất bồn chồn căng thẳng, đưa tấm hình lại gần quan sát cho cẩn thận, phát hiện trên cổ hai người quấn khăn quàng cùng một kiểu, dáng vẻ mỉm cười hạnh phúc như vậy, cảm giác thân mật toát ra từ ảnh chụp như vậy… Đây không phải cô thích suy nghĩ lung tung bậy bạ, mà chỗ này ắt có vấn đề, còn là vấn đề rất lớn!

“Không lẽ mẹ mình cùng với cha anh ấy ngày xưa có cái gì đó… Quan hệ gì đó không thể để cho ai biết được sao?”

“Không thể cho ai biết? Đừng có nói khó nghe vậy chứ.”

Lý An Dân vốn đã có tật giật mình, đột nhiên nghe thấy có người nói sát bên tai, liền bị dọa cho nhảy dựng, tấm hình rơi khỏi tay, vừa khéo bị Diệp Vệ Quân cầm lấy.

Lý An Dân vỗ ngực oán trách: “Anh Vệ Quân, anh đứng ngay sau lưng mà nói như vậy, muốn dọa chết người ta rồi.”

Diệp Vệ Quân trừng cô một cái: “Anh về được một lúc lâu rồi, tiếng mở cửa lớn như vậy mà em cũng không nghe thấy, hóa ra là đang làm chuột ở trong này.”

Lý An Dân mặt nóng ran, giả vờ giả vịt cầm chổi quét quét dưới đất hai cái, “Em đây là đang giúp anh quét dọn lại căn phòng, vô tình mới xem qua một chút, cũng không phải cố tình xem trộm đâu.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân ra vẻ nghiêm chỉnh nói: “Vậy thì cám ơn em nhé.” Sau đó anh lại đem tấm hình ba tấc nhét lại vào trong túi, đậy nắp rương đẩy mạnh vào trong gầm giường, ngồi xổm dưới đất mà quay đầu lại hỏi: “Xem xong chưa? Nếu chưa thưởng thức đủ thì anh lại kéo ra để em tiếp tục nhé?”

Lý An Dân buột miệng: “Không cần, cũng xem xong hết rồi.”

Diệp Vệ Quân “À” một tiếng, cười đến là gian: “Chỉ vô tình thôi mà cũng xem hết luôn à, thật khổ cho em.”

Lý An Dân nghiến răng, trong lòng thầm nhủ con người này có lúc sao mà lưu manh quá thể, mặt khác thấy anh không có ý trách móc gì, cô cũng thoải mái yên tâm hẳn.

Diệp Vệ Quân vỗ đầu cô như vỗ cún con, hỏi: “Đã đánh răng rửa mặt chưa? Chuẩn bị xong đi rồi chúng ta xuất phát.”

Lý An Dân còn chưa kịp hiểu ra sao, “Xuất phát? Đi đâu vậy ạ?”

Diệp Vệ Quân vẫn giữ tác phong trước sau như một, chỉ nói: “Đi đi rồi biết.”

Vì tiết kiệm thời gian, anh thuê hẳn một chiếc xe hơi nội địa, băng ghế sau để các loại hộp quà, túi to túi nhỏ chất thành đống. Lý An Dân ngồi trên ghế phụ lái ăn điểm tâm, thi thoảng lại len lén liếc sang nhìn Diệp Vệ Quân đang chăm chú lái xe, nỗi băn khoăn đầy một bụng, không ngừng nhộn nhạo.

Diệp Vệ Quân hai mắt nhìn thẳng, chậm rãi mở miệng: “Có chuyện gì thì cứ nói, để em soi mãi như vậy, trên mặt anh chắc thủng luôn hai cái lỗ mất.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cắn ống hút hỏi: “Người trên tấm hình kia… là mẹ em và ba anh đúng không?”

Diệp Vệ Quân đáp hết sức đơn giản: “Ừ, hắn là vậy.”

Chân mày Lý An Dân cau chặt: “Bọn họ… chẳng phải là không quen biết nhau ư? Thoạt nhìn trong hình thì dường như không phải vậy.”

Diệp Vệ Quân cười khẽ, không cho là vậy, “Là ông em nói không quen thôi, dù sao cuối cùng bà ấy cũng lấy ba em, thế hệ trước đối với những việc như thế này rất kiêng kị.”

Lý An Dân cẩn trọng tìm cách xác thực: “Ý của anh là… trước đó bọn họ đã… yêu nhau?”

Diệp Vệ Quân gật đầu, không giấu diếm chút nào kể ra những gì anh biết: “Những năm ấy bắt đầu khuyến khích việc kết hôn và sinh đẻ muộn, tuy nói là khuyến khích, nhưng thực chất là phải tuân thủ, mẹ của em còn chưa đủ tuổi theo cái quy định cứng nhắc ấy, ngay cả nói chuyện với người thương cũng phải lén lén lút lút. Mớ ảnh mà em thấy kia là hình của ba anh và mẹ em chụp lại trước lúc ông rời khỏi đội sản xuất, coi như là tín vật đính ước. Trước tiên phải nói đến việc chưa kết hôn mà đã chụp ảnh cưới, ở thời đại bây giờ thì chẳng sao cả, nhưng vào thời ấy thì đúng là chuyện khó có thể tưởng tượng, nghe nói vì thế mà cũng dấy lên một hồi sóng gió nho nhỏ, khiến cho mẹ em phải chịu ấm ức oan khuất nhiều.”

“Ông bà ngoại em qua đời từ sớm, sau khi hợp tác xã giải tán, mẹ em không có nơi chốn để đi, mà lúc ấy ba anh đã bị điều đi công tác ở nơi khác, nước xa không cứu được lửa gần, cuối cùng mẹ em vẫn lựa chọn ở lại nhà họ Nghiêm, dĩ nhiên… Chi tiết trong đó cũng có nhiều điểm phức tạp rối rắm mà anh không được rõ cho lắm.”

https://thuviensach.vn

Lời kể của anh rất thuần túy đơn giản, không pha trộn bất kỳ tình cảm chủ quan nào trong ấy, Lý An Dân nghe xong cũng cảm thán thốt lên: “Đời người đúng là kết quả tất nhiên của vô số các loại duyên phận ngẫu nhiên chồng chéo lên nhau mà thành… Nói như vậy, có khi hai đứa mình suýt nữa thành anh em ruột rồi cũng nên ấy nhỉ.”

Diệp Vệ Quân không đáp lại cô, nhấn chân ga, lao vọt ra khỏi đường hầm chật hẹp, hướng ra ngoài trấn cứ thế thẳng đường chạy tới, qua một trạm dừng chân đường dài, Lý An Dân đột nhiên vỗ gáy: “Nếu anh đã xem qua hình của mẹ em rồi, sao không nghĩ tới quan hệ của em với bà ấy chứ? Lẽ nào trên xe lửa thấy em xong anh lại không muốn tìm hiểu ư?”

Diệp Vệ Quân ngó cô từ trên xuống dưới, “Trên đời người có bề ngoài giống nhau nhiều lắm, anh cũng không liên tưởng đến phương diện đó, hơn nữa cũng là chuyện đã xảy ra từ đời tám hoánh nào rồi, em mà không hỏi thì anh cũng lười chẳng muốn kể ra.”

Lý An Dân xoa xoa ngón tay cười khúc khích: “Kể ra một chút cũng đâu có gì không tốt, quan hệ giữa các bậc phụ huynh là cầu nối rất tốt cho con cháu mà, đạo lý này cũng giống như chuyện đồng hương gặp đồng hương vậy, đúng rồi, vì sao tấm hình này lại ở chỗ anh?”

Diệp Vệ Quân “À” một tiếng, đáp nhẹ nhàng bâng quơ: “Sợ thấy vật rồi lại thương tình, hình này vốn tính đốt bỏ rồi, may mà được anh ra tay cứu nên mới còn đấy.”

Lý An Dân không khỏi nhớ tới phong cách cực đoan của cha mình, lập tức cảm thấy phiền muộn cực kì: “Nhất định phải giữ làm kỉ niệm chứ, làm sao mà bỏ được, nói đốt là đốt liền sao? Ba em cũng vậy, đem đồ của mẹ em ra đốt trụi cả rồi, nếu như không có tấm hình ba tấc kia, cả đời này em cũng đừng mong được nhìn thấy gương mặt của mẹ. Con gái lớn lên không biết mặt mũi

https://thuviensach.vn

mẹ thế nào, có nói ra cũng chẳng ai tin, thật không biết ba em nhẫn tâm hay yếu đuối nữa.”

Diệp Vệ Quân nói với giọng rất từng trải: “Ba em nghĩ thế nào thì anh không dám nói, chẳng qua ba anh nhiều năm như vậy rồi vẫn không quên được mẹ em, có lẽ là do tình cảm quá sâu nặng nên mới muốn trốn tránh. Người cũng đã chết rồi, ký ức tốt đẹp còn giữ lại chỉ thêm đau khổ mà thôi, quên đi sẽ thoải mái hơn.”

Lý An Dân gác hai tay ra sau gáy, nhìn bầu trời bao la ngoài cửa xe, lẩm bẩm: “Quên đi rồi mới là đau khổ chứ, chỉ cần nghĩ tới thôi cũng đã thấy tàn nhẫn.”

Diệp Vệ Quân hờ hững nói: “Đợi đến khi em thực sự quên đi rồi thì sẽ không còn khái niệm tàn nhẫn hay không nữa.”

Lý An Dân trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng lại nói: “Nếu như đó là em… thà rằng chịu đau khổ còn hơn là quên đi hết những chuyện trước kia.”

Diệp Vệ Quân nói ra một đạo lý mà ai ai cũng rõ ràng: “Thay vì cứ mải ngoảnh đầu nhìn về quá khứ, không bằng biết quý trọng hiện tại và tương lai.”

Lý An Dân nghiêng đầu nhìn sang anh, có vẻ khó hiểu: “Vì sao cứ phải chọn một trong hai, không thể vẹn tròn cả đôi bên được sao? Em muốn quá khứ cũng muốn có tương lai, hai thứ này căn bản không hề có xung đột.”

Diệp Vệ Quân đưa tay ra xoa đầu cô: “Em đó, nghĩ đến là hay, đừng quên Trái Đất vẫn phải xoay quanh Mặt Trời.”

Anh nói đùa mà ngữ khí lại quá mức nghiêm túc, Lý An Dân cảm thấy suy nghĩ của anh vô cùng tiêu cực, chưa thử tranh đấu đã loại trừ ngay một khả

https://thuviensach.vn

năng, cô lẩm bẩm tự hỏi: “Cá và tay gấu vì sao không thể được cả hai? Vì sao có được vừng thì nhất định phải mất dưa hấu? Chẳng qua là chưa làm đã tự đặt ra giới hạn là ‘không thể’ mà thôi, kỳ thực chỉ cần nghĩ biện pháp, thì có thể tìm ra cách vẹn cả đôi đường mà.”

Diệp Vệ Quân không phủ nhận mà chỉ cười cười, không khí dường như vì đề tài này mà trở nên có chút nặng nề, anh lại trêu đùa rất đúng lúc: “Ừ, nói cũng phải, em cũng sẽ không vì vừa mới nhặt được mười đồng mà bỏ qua cho một hào đang giẫm ở dưới chân, cho dù túi có chứa không hết, em cũng sẽ nhét vào trong giày nhỉ.”

Không ngờ Lý An Dân lại gật đầu hết sức nghiêm túc, nói tiếp: “Cho dù giày không đủ chỗ thì vẫn còn hai cái tay và một cái miệng, chỉ có không nghĩ đến chứ không có gì không làm được, sở dĩ không làm ấy là vì không muốn mà thôi, chỉ cần em muốn, không gì là không thể.”

Diệp Vệ Quân nhéo nhéo má cô, “Về điểm này thì em rất giống với mẹ em, nghe nói lúc bà ấy vừa mới tới đội sản xuất thì tay không thể khiêng vai không thể vác, công lao động thấp nhất trong hợp tác xã, cũng không ai nói gì, nhưng chính bà lại không cam lòng, nửa đêm lần mò tập bê gạch để luyện lực tay, không bao lâu thì công điểm cao hơn hẳn.”

Lý An Dân biết rất ít những chuyện về mẹ, bà nội tương đối mê tín, cho rằng không nên bàn tán nhiều về người đã khuất, những lúc nhắc tới con dâu thì chỉ luôn miệng khen ngợi về phẩm hạnh của bà, còn đâu cũng chỉ kể sơ qua. Lý An Dân chỉ từ trong lời của bà nội mới biết được mẹ cô là một thanh niên trí thức trầm mặc ít lời nhưng lại rất chịu thương chịu khó nhưng cụ thể hơn thì không biết. Dọc đường đi cô cứ nài kéo Diệp Vệ Quân kể chuyện xưa của mẹ. Diệp Vệ Quân không biết thì không nói, biết thì kể sạch cho bằng hết, đem vốn liếng riêng tư của cha anh ra bán không chừa một mống.

https://thuviensach.vn

Hai giờ sau, xe đã đến được núi Tiểu Thường ở phía Tây nam của trấn Bạch Phục, nơi này không phải là khu vực danh lam thắng cảnh gì, ở gần đây dân cư thưa thớt, Diệp Vệ Quân đỗ xe dưới chân núi, xách theo túi lớn túi nhỏ đựng đầy quà mà đi dọc theo đường núi cuốc bộ lên. Lý An Dân sau khi vào núi thì thấy không thoải mái cho lắm, cứ cảm giác trong núi có một mùi khó ngửi phiêu phất giữa không trung, nếu bắt cô phải miêu tả rõ ràng xem mùi ấy thế nào thì cô cũng không cách nào chuyển tải thành lời cho được. Càng đi sâu vào trong núi, cô càng cảm thấy trong lòng nóng nảy bồn chồn, rất khác với cái nóng ran lúc tập kích lén lút đêm qua, là cảm giác nóng bức bực bội không giải tỏa được vô cùng khó chịu.

Cô không nhịn được mới hỏi: “Anh Vệ Quân, rốt cuộc thì chúng ta đang muốn tìm ai vậy?”

Diệp Vệ Quân hỏi một đằng trả lời một nẻo, ứng phó qua loa: “Sắp tới nơi rồi.”

Lý An Dân phát cáu lên, dừng bước trợn mắt nhìn anh: “Đừng đáp có lệ với em, anh không nói thì em không đi!”

Diệp Vệ Quân nhìn lên trên núi, giữa rừng tùng thấp thoáng đỉnh mái nhọn của một căn nhà gỗ, anh chần chừ giây lát, thấy khuôn mặt bướng bỉnh của Lý An Dân, lúc này mới chịu nói thật: “Chúng ta đi gặp Hoàng Bán Tiên, đối với Hồ linh, ông ấy hiểu rõ hơn anh.”

Lý An Dân chỉ vừa mới nghe ba chữ “Hoàng Bán Tiên” thì da đầu liền tê dại, ôm chặt thân cây quyết không chịu bước thêm nửa bước! Trước đó rõ ràng cô tò mò gần chết với sư phụ của thầy Diệp, làm sao bây giờ gần được gặp rồi lại muốn rút lui? Đây cũng có phải con dâu xấu sợ gặp bố mẹ chồng đâu chứ?

Diệp Vệ Quân bất đắc dĩ thở dài mà nói: “Đã đoán trước sẽ thế này nên mới không muốn nói cho em biết, trong nhà Hoàng Bán Tiên thờ Hoàng tiên

https://thuviensach.vn

tức chồn vàng, mà hồ ly với chồn đều là hai trong năm vị tài thần, nhưng xưa nay chưa bao giờ hợp nhau. Hồ tộc cho rằng nhà mình đứng đầu trong năm tài thần, nhưng ở trong dân gian, nhất là Trung Quốc cận đại, hương hỏa cúng cho vị đứng hàng thứ hai là Hoàng tộc lại nhiều hơn…"

Lý An Dân hừ nhẹ tỏ vẻ khinh thường: "Đó là vì cái vị số hai đó chẳng có chuyện gì cũng chạy đi gõ cửa nhà người mà kêu gào đấy chứ, hương khói đèn nhang phải để người ta tự nguyện cúng tế mới đúng, đi ăn xin thì nào có bản lĩnh gì?"

Phía trên bỗng truyền đến một trận cười vang dội, "Đó không phải là đi ăn xin, mà gọi là bắt kịp xu thế thời đại, thời nay quan trọng nhất là quan hệ quen biết rộng, không có ai để cậy nhờ thì muốn đi nửa bước cũng khó, không bày vẽ làm kiêu chi cho mệt, trước tiên giữ được chén cơm ăn mới là thực tế."

Một ông chú trung niên bước chân chữ bát thong thả từ phía trước mặt lại gần, người này mặt dài mà gầy, da mặt trắng nõn, đuôi mắt nhỏ hẹp, dưới cằm còn nuôi một chòm râu dê, trên sống mũi đeo một cặp kính tròn, thoạt nhìn nhã nhặn yếu ớt. Tóc ông ta rất dài, thắt thành bím quấn quanh cổ hai vòng, lọn tóc lại còn thả xuống tới tận eo, trang phục trên người mang theo nét đặc sắc rất truyền thống của Trung Hoa – một chiếc áo Đường trang cách tân màu tím sẫm có thêu hoa văn Trùng Minh điểu phủ ngoài, bên dưới là áo chùng màu đen có in một chữ Phúc khổ tròn màu vàng kim, chân đi giày vải cũng màu đen, khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh thầy đồ trong xã hội cũ.

Diệp Vệ Quân cung kính hô lên một tiếng "Bán Tiên", Lý An Dân đã biết ông ta là ai rồi, từ ấn tượng ban đầu mà nói cô thấy phục trang người này rất quen, dường như đã gặp qua ở chỗ nào, còn về mặt cảm quan, Lý An Dân thấy rất hứng thú với hình tượng của ông ta. Đường trang cách tân vốn rất được các vị trí thức trung niên yêu thích, nhưng có thể mặc lên mà thấy được phong vị cổ điển chân chính như vậy không có mấy người, vị Bán Tiên trước mặt quả

https://thuviensach.vn

thực có mấy phần khí chất tiên phong đạo cốt, chỉ là nghe đâu công tác năm xưa của ông ta lại là hòa thượng.

Về mặt tâm trạng mà nói thì rất phức tạp, có lẽ do bị pha trộn với yếu tố cảm xúc của hồ ly tinh nữa, Lý An Dân vừa thấy được Hoàng Bán Tiên đã nhảy ra sau lưng Diệp Vệ Quân mà nhe răng trợn mắt với ông ta. Nhìn đối phương áo mũ chỉnh tề, dáng điệu uy nghiêm mang theo khí thế bức người, trong lòng liền nảy sinh đủ loại cảm xúc hâm mộ, ghen ghét cùng đố kị, cũng may lúc này là ban ngày, sự ảnh hưởng của hồ ly cũng có hạn, Lý An Dân chỉ cần hơi dụng tâm một chút là có thể áp chế được thái độ thù địch ở trong lòng.

Hoàng Bán Tiên là một người có lòng, gọi người hầu ở phía sau đem lên một túi buộc kín đựng gan gà kho, thái độ thù địch của Lý An Dân tức khắc đã biến thành cảm kích, vừa ăn gan gà vừa ngoan ngoãn theo lên núi.

Từ mấy câu chuyện phiếm mới biết Hoàng Bán Tiên xây dựng một ngôi trường chuyên dạy Dịch học, sau khi sinh viên nắm vững rồi ông sẽ chuyển phần lớn các mối làm ăn cho học trò mình tiếp nhận, dời ra sau mành làm ông chủ chỉ việc ngồi một chỗ đếm tiền. Trước mắt ông hiện đang ngụ trong biệt thự tư nhân trên núi Tiểu Thường, hưởng thụ cuộc sống trải gió nếm sương thật thanh nhàn.

Biệt thự tọa lạc ở giữa sườn núi, là một ngôi nhà theo kiểu nhà sàn được dựng hoàn toàn bằng gỗ, bốn gian liền nhau, trúc xanh vờn quanh sau trước, hướng Bắc có một con đường rợp bóng cây, phía Tây có một gò mộ, ngọn núi hình bán nguyệt bao bọc, trước sân có đầm nước tạo thành một cái vịnh thiên nhiên, xung quanh cây cối xum xuê, điểm tô bằng những viên sỏi trắng tinh tròn xoe nằm rải rác, về mặt phong thủy tất nhiên là hấp thụ tinh hoa linh khí của đất trời, cảnh quan tuy không có cái trùng điệp tú lệ của núi non hùng vĩ, nhưng cũng tự thành một tiểu phong cảnh đơn giản mà thanh nhã.

https://thuviensach.vn

Nhân lúc Diệp Vệ Quân và Hoàng Bán Tiên đang làm việc, người hầu tên là Tiểu Thương kia dắt Lý An Dân đi tham quan biệt thự, nghe nói vị Tiểu Thương này là đệ tử chân truyền của Bán Tiên, cũng trạc tuổi Lý An Dân, thân mềm eo nhỏ, đích thị là một tay đồng bóng. Lúc anh ta nói chuyện âm cuối thường xuyên lên cao vút, biểu cảm trên mặt phong phú quá đà, hành vi cử chỉ giống hệt như đang hát tuồng, được cái thái độ cư xử tương đối nhiệt tình, vừa dẫn đường vừa thao thao bất tuyệt nói không ngưng, cứ như sợ khách buồn chán vậy. Lý An Dân cảm thấy giọng nói ai ái ẻo lả của Tiểu Thương cũng rất quen tai, chỉ chịu không nhớ ra được là đã nghe thấy ở đâu, cô cũng lười chẳng buồn suy nghĩ nhiều nữa.

Trừ gian miếu dành cho việc cúng bái Hoàng tiên kia ra, Lý An Dân đã dạo một lượt hết vòng trong vòng ngoài của khu biệt thự, cảm thấy thích thú nhất là khu vực chuồng gà ở sân sau, theo như Tiểu Thương nói thì đám gà này được nuôi để cúng cho vị đại gia số hai kia. Đương nhiên chồn không có gà thì không vui, mà hồ ly quả thực cũng rất yêu gà, hơn nữa niềm yêu thích này không hề thua kém Hoàng nhị gia chút nào, vậy nên trên bàn cơm hôm ấy liền xuất hiện món gà nhồi bát bảo đủ cả sắc hương vị. Phải nói là tay nghề của bà bếp nhà họ Hoàng thuộc đẳng cấp siêu sao, đặc biệt là các món liên quan đến gà, bữa trưa hôm ấy Lý An Dân ăn rất sung sướng, cảm giác khó chịu bay biến đâu hết, có thể thấy tên hồ ly đang ám trên mình cô rất dễ bị mua chuộc.

Hoàng Bán Tiên bảo nó chỉ là ấu linh, lúc chết còn chưa đủ hai tháng, Lý An Dân nhớ lại đủ thứ chuyện xảy ra đêm qua, trong lòng thầm nhủ ấu linh thôi mà đã mạnh đến mức đó, nếu như là hồ ly trưởng thành thì không phải cô chết chắc rồi sao? Còn không biết lúc đó nó sẽ tạo thành một hồi lả lơi ong bướm thế nào đây! Cuối cùng nhất định là khó thoát khỏi cái kết cục bi thảm thanh danh một đời bị hủy trong chớp mắt!

Hoàng Bán Tiên còn nói cái gì mà hồ ly vốn không có lòng dạ gì, chẳng qua do con người quá dâm loạn trái đạo đức, diễn một màn xuân sắc trước mặt

https://thuviensach.vn

tiểu súc sinh này, dạy bậy cho nó, kết quả nó cũng chỉ bắt chước theo bản năng mà thôi, căn nguyên tất cả thực ra là do ý xấu tại lòng người.

Hoàng Bán Tiên mặc dù là người, nhưng lời nói cất ra toàn bộ đều dựa trên lập trường chẳng phải con người, đem chuyện yêu thú mê hoặc con người từ cổ chí kim ra mổ xẻ một lần nữa, đẩy phần lớn trách nhiệm lên đầu con người, đối với vấn đề này Lý An Dân chỉ có thể phản đối trong câm lặng, chí ít cô cũng không có ý nghĩ bậy bạ gì với ông anh Diệp đây mà!

Diệp Vệ Quân thấy chủ đề càng lúc đi càng xa, bèn mở miệng cắt ngang câu chuyện với nội dung tẩy não của Hoàng Bán Tiên, "Cưỡng ép diệt trừ ấu linh là việc tổn hại âm đức, hi vọng Bán Tiên có thể chịu khó nghĩ ra một biện pháp không khiến cho đôi bên bị tổn hại."

Hoàng Bán Tiên do dự nói: "Con hồ ly nhỏ đây là từ Khúc Nguyệt Kiều mà ra đúng không… Không dễ làm đâu, cậu cũng rõ tình trạng của Khúc Nguyệt Kiều rồi đấy, đều bị sụt lún sâu xuống đất, cả quảng trường nằm chồng lên các kiến trúc cũ đời Đường, từ xưa hồ quỷ không chung chỗ, chính vì thế nên mới có chuyện nơi nào có hồ ly liền được coi là nơi thanh tịnh."

Diệp Vệ Quân nói: "Ngài cảm thấy hồ linh sạch sẽ hơn so với quỷ hồn, nhưng với người khác mà nói thì không khác nhau là mấy, giải quyết phiền toái ngay trước mắt quan trọng hơn."

Đoán chừng đôi bên trước đó đã thương lượng tám chín phần mười rồi, nhận lễ vật thì phải giúp người tiêu tai trừ họa, Hoàng Bán Tiên cũng chẳng đắn đo thêm nữa, sảng khoái nhận lời: "Được thôi, ở đây có chỗ thích hợp làm hang ổ cho hồ linh hơn thân thể cô ấy, chẳng qua phải chịu chút đau đớn ngoài da."

Vừa nghe phải chịu đau da thịt, khuôn mặt Lý An Dân lập tức tái xanh: "Sẽ không dùng chổi đánh nữa chứ ạ? Còn chưa đánh đủ sao?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Bán Tiên hiểu ý nhìn sang phía Diệp Vệ Quân, trên mặt lộ vẻ nín cười nom rất khôi hài: “Cậu ra tay thật à? Đó chẳng qua chỉ là một ý kiến để tham khảo thôi mà.” Lại quay sang Lý An Dân, trấn an cô: “Yên tâm đi, chỉ như bị ong vàng chích một cái, không đau lắm đâu.”

“Ong vàng?” Trong tích tắc đầu óc Lý An Dân chợt rỗng tuếch.

Diệp Vệ Quân có ý bổ sung: “Tên khoa học là ong vàng, tên gọi khác là ong bắp cày, ong vò vẽ, nọc của nó có khả năng gây chết người.”

“Hả? Ong vò vẽ?” Bị cái thứ này chích cho một phát thì chẳng phải đùa đâu, không phải là không quá đau mà là đau vô cùng.

Hoàng Bán Tiên hớp một ngụm trà xanh, đong đưa trên chiếc ghế dựa mà phẩy phẩy tay: “Không nghiêm trọng tới mức đó, cậu đừng có dọa cô ấy.”

Lý An Dân còn muốn hỏi cho cặn kẽ, nhưng Hoàng Bán Tiên chỉ nói muốn thỉnh hồ linh ra ngoài, còn những chuyện khác thì không chịu tiết lộ, bí pháp độc môn đại khái không thể truyền ra ngoài, cho nên trước lúc Dẫn Linh cho cô thì phải gây tê toàn thân – tức là dùng thuốc ngủ, vốn định để cô ký tên vào giấy cam kết tự chịu mọi hậu quả sau đó, nhưng vì nể mặt Diệp Vệ Quân nên bỏ qua thủ tục này.

Lý An Dân ngủ trong lòng Diệp Vệ Quân, mà lúc tỉnh lại cũng vẫn là nằm trong lòng anh, đối với quá trình ở giữa hoàn toàn không hề hay biết gì cả, chỉ thấy khuỷu tay phải có thêm một cái băng dính dán bông cầm máu, đoán là có thể đã bị mất máu chút, bởi vì bà bếp họ Ngụy đã bưng ngay canh gà ác hầm táo đỏ cho cô uống, mà cái thứ canh gà ác hầm táo đỏ này chuyên dùng để bổ máu.

https://thuviensach.vn

Ở trong nhà Hoàng Bán Tiên, Lý An Dân cái gì cũng không dám hỏi, vì Bán Tiên đặc biệt coi trọng đạo đức nghề nghiệp, coi trọng nhất là chữ tín và vấn đề bảo mật, có hỏi cũng như không, trên đường về cô tranh thủ hỏi thẳng Diệp Vệ Quân: “Anh Vệ Quân, lúc đó anh cũng có mặt mà, mau kể em nghe đã xảy ra chuyện gì đi, không thì em khó chịu lắm.”

Diệp Vệ Quân biết thừa vẫn cố ý nói: “Có gì hay đâu mà phải khó chịu chứ? Em cứ xem nó như một khối u, sau khi giải phẫu cắt bỏ đi thì xong chuyện.”

Lý An Dân hăng hái phản bác: “Vậy mới càng nguy, mổ ngực thì lo hỏng bụng, lỡ như có thiếu cái nội tạng nào đó thì không hay, bệnh nhân vẫn phải có quyền được biết chứ.”

Diệp Vệ Quân hỏi: “Em không sợ anh bịa chuyện để gạt em à?”

Lý An Dân lắc đầu: “Nếu anh có thể thêu dệt ra để làm cho em an tâm thì cũng được, lời nói dối có thiện ý, cũng chẳng xấu chỗ nào.”

Diệp Vệ Quân xoa đầu cô: “Vậy bây giờ anh nói tạm, em cũng nghe tạm vậy, còn có đúng hay không em tự suy đoán nhé.”

Lý An Dân nói “Được!”, vươn người qua lưng ghế với lấy túi snack khoai tây chiên từ ghế sau, vừa xé ra vừa bảo: “Anh nói đi.”

Diệp Vệ Quân búng gáy cô một cái, giảm tốc độ, bắt đầu nói từ thuộc tính của quỷ hồn, trong sách cổ có miêu tả về quỷ hút dương khí, cơ sở lý luận đều dựa trên thuyết âm dương cân bằng. Rất nhiều người cho rằng không có âm khó sinh dương, không có dương thì khó sinh âm, trời đất thiên địa cũng đều chia âm dương cả, vậy nên không có chốn sinh tồn nào là thuần dương hay thuần âm tuyệt đối. Quỷ hồn thuần âm, phải nhờ thu lấy dương khí mới có thể tồn tại, vậy nên quỷ hồn thường bám theo người có dương khí tràn đầy.

https://thuviensach.vn

Nghe đến đó, Lý An Dân cũng có chút mê muội: “Còn nhớ khi trước anh đã nói dương khí có thể gây thương tổn tới âm hồn, chẳng qua… lý thuyết được sinh ra dựa theo thuyết âm dương cân bằng hình như cũng có lý…”

“Phải nói là cũng không sai, nếu xét theo quan niệm Ngũ hành tương khắc, vậy thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, có đúng không?”

Lý An Dân gật đầu, bốc một nắm khoai tây chiên cho vào trong miệng, Diệp Vệ Quân lại nói: “Nhưng nếu như đất có lớn đến đâu mà gặp phải cơn hồng thủy ngập trời, một ao nước gặp phải lửa lớn tràn lan trên đồng cỏ, quan hệ tương khắc sẽ bị nghịch chuyển, quan hệ giữa quỷ linh và người cũng thế, nhược âm gặp cường dương thì sẽ bị cắn nuốt, mà ma quỷ có oán khí quá nặng lại có thể khiến người ta phải bỏ mạng. Chẳng qua nói chung thì ma quỷ vẫn có bản năng sợ hãi dương khí, hay đúng hơn là bọn chúng khiếp sợ dương hỏa bên trong dương khí, xét theo lẽ thường, người có dương khí vượng thì dương hỏa cũng mạnh, vậy nên quỷ hồn thích người có dương khí thịnh chỉ là lời nói xằng nói bậy.”

Lý An Dân cứng lưỡi há mồm: “Anh tốn nhiều nước bọt như vậy cũng chỉ để chứng minh ngược lại thôi sao? Đúng là cực.”

“Anh đây còn không phải vì sợ em nghe không hiểu ư! Nếu đổi thành mấy từ chuyên môn thông dụng, thì chỉ bốn chữ cũng có thể khái quát được rồi – Kháng thừa, phản vũ, em hiểu không?”

Lý An Dân sửng sốt hồi lâu, cúi đầu tự kiểm điểm: “Ngài Vệ Quân, xin mời ngài tiếp tục.”

Diệp Vệ Quân hắng giọng một cái, nói tiếp: “Chẳng qua thuyết âm dương tương sinh tương khắc hẳn là không sai, dù sao thì minh chứng vẫn bày ra ngay trước mắt, linh hồn tuy thuộc âm, nhưng không phải thuần âm mà ít

https://thuviensach.vn

nhiều đều mang theo dương khí khi còn sống, một khi dương khí tan hết liền không còn cách nào lưu lại nhân gian, có một số cô hồn dã quỷ vì sinh tồn mà tìm cách cướp lấy dương khí trên thân người sống, nói chính xác hơn, là âm hỏa bên trong dương khí – thứ có thể kéo dài sự tồn tại của bọn họ.”

Lý An Dân “Hả?” một tiếng: “Âm hỏa là dương khí?”

Diệp Vệ Quân gật đầu: “Dương hỏa và âm hỏa đều thuộc về dương khí, cho nên hai cách nói này đều có căn cứ thực tế, ma quỷ vừa ngại dương hỏa vừa cần âm hỏa để kéo sự tồn tại của bản thân, dương khí thịnh thì âm hỏa, dương hỏa cũng vượng, quỷ hồn khó đến gần những người như vậy. Người âm khí nặng thì dễ gặp quỷ, đó là bởi âm khí có thể khắc chế dương hỏa, nhưng đồng thời, âm hỏa cũng vô cùng suy nhược, nếu như không bàn tới việc có oán hận từ trước, việc ma nhập vào người bình thường không phải là một loại hành vi, mà là thuộc về nhu cầu. Chú ý một chút, là nhu cầu chứ không phải muốn giết người, người bị ám không nhất định phải mất mạng, mà phần lớn tình huống đều chỉ xuất hiện phản ứng như khó chịu hay thân thể suy nhược.”

Lý An Dân vò cái bao đồ ăn đã trống không mà lẩm bẩm: “Anh đang giải oan cho ma quỷ đó à…”

“Chẳng phải đang giúp em yên tâm sao? Anh đang nói từ cái dễ hiểu nhất, giúp em tháo gỡ khúc mắc, miễn cho em lại nghi thần nghi quỷ.”

Diệp Vệ Quân dừng xe bên ngoài miếu Thổ Địa ở trước trấn, nói là miếu Thổ Địa, thật ra chỉ là một công trình đơn giản được xây dựng từ xi măng và gạch trên mảnh đất hoang, không cổng trước không gian sau, bên trong không gian nho nhỏ chừng một thước vuông dựng lên một cái bệ đá làm bàn thờ. Diệp Vệ Quân lấy từ trong cái túi da đen một cây nến và một nén nhang, đốt xong rồi tựa vào tường gạch bên ngoài hút thuốc lá, Lý An Dân chắp tay trước ngực vái lạy, giật giật tay áo Diệp Vệ Quân mà hỏi: “Sao anh đốt nhang mà không vái? Như thế không phải là bất kính với Thổ Địa hay sao?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân thở ra một ngụm khói, nói: “Vừa khéo phải giảng tới bài này, miếu Thổ Địa mặc dù là để thờ cúng ông Thổ Địa, nhưng từ công dụng thực tế của nó mà nói… Những chỗ gạch đất đơn sơ thế này phần lớn đều trở thành nơi dừng chân tránh gió của những linh hồn lang thang.”

Mặt Lý An Dân đen lại: “Hay là chúng ta quay vào trong xe rồi bàn tiếp đi.”

Diệp Vệ Quân cười nói: “Đừng sợ chứ, bọn họ còn chưa có đến đâu.”

Vậy thì càng phải chạy ra khỏi chỗ này thật nhanh mới tốt, có điều Diệp Vệ Quân hình như chẳng có ý muốn bỏ đi, anh mở nắp bật lửa đánh lên một ngọn lửa, “Dùng đồ thật để ví dụ đi, đồng dạng đều là lửa, nhưng lửa từ bật lửa là dương hỏa, mà lửa nhang lửa nến thì thuộc về âm hỏa, những nơi có âm khí nặng càng dễ có ma quỷ hội tụ, là bởi vì bọn họ e ngại chỗ dương hỏa cường thịnh, mà cách xây dựng miếu Thổ Địa lại tạo thành một bố cục khác có lợi hơn cho sự tồn tại của quỷ hồn – từ dương sinh âm.”

Lý An Dân bắt đầu vò đầu vắt óc rồi, Diệp Vệ Quân nhìn cái vẻ mặt ngơ ngác này cũng biết mình có giảng thêm thì cũng chỉ phí lời, anh đắn đo suy tính hồi lâu, mới đưa tay điểm vào giữa trán Lý An Dân, “Đơn giản mà nói, thể chất của em với cái miếu Thổ Địa này cũng không khác nhau là mấy, dương hỏa trong cơ thể suy yếu, âm hỏa thì lại cực thịnh, vì để cân bằng với âm hỏa thuần dương, âm khí cũng sẽ tăng trưởng theo, tạo thành cục diện âm khí và âm hỏa giằng co tranh đấu, trạng thái phản âm này trong số các loại thể chất cũng cực kỳ hiếm thấy.”

Bị hình dung như một sinh vật hi hữu chẳng có gì đáng mừng cả, thực tế Lý An Dân đã muốn lệ rơi đầy mặt rồi, cô tóm lấy cổ áo Diệp Vệ Quân mà hỏi: “Hiếm thấy ở chỗ nào? Không phải anh cũng có thể chất nặng về âm khí hay sao?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân phát hiện cô căn bản chẳng hiểu gì hết, rất kiên nhẫn giải thích lại cho cô nghe: “Thông thường người có âm khí nặng thì dương khí sẽ ít, dương khí mà ít thì cũng đồng nghĩa với việc âm hỏa suy yếu, còn người dương khí sung túc dồi dào thì âm khí lại mỏng, âm hỏa cũng thịnh. Nếu xét từ căn nguyên nguồn cội thì âm khí và âm hỏa là hai loại thuộc tính tương khắc, triệt tiêu lẫn nhau, rất hiếm khi xuất hiện tình huống cả hai đều nặng, anh dùng miếu thờ để ví von là muốn nói cho em biết, thân thể của em đối với quỷ hồn mà nói là nơi thích hợp nhất để trú ngụ lâu dài, chẳng khác nào một cái bình.”

Lý An Dân lặp lại hai chữ cuối cùng mà anh vừa nói, trong lòng chột dạ: “Cái bình? Anh không thể nào dùng từ dễ nghe dễ hình dung hơn sao? Ví dụ như cảng tránh gió gì gì đấy.”

“Em lại còn có tâm trạng mà đi so đo cách dùng từ của anh à?” Diệp Vệ Quân nhéo nhéo mặt cô đến méo xệch mới chịu, “Nói nhiều như vậy, em phải hiểu vì sao con hồ ly nhỏ kia không chịu rời khỏi cơ thể em chứ? Nó có thể ở dưới công viên ngầm lâu như vậy, đương nhiên đối với chốn nương thân quen thuộc sẽ không muốn rời xa rồi, mà em thì lại là người đầu tiên mang nó về nhà.”

“Em… em đây rất vinh hạnh…” Lý An Dân cơ hồ không tài nào phản bác được, còn muốn nói thêm, đột nhiên ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm trọng: “Anh nói thể chất của em thu hút quỷ hồn, nói cách khác tức là lần sau có gặp phải quỷ hay ma thì cũng sẽ bị nó nhập vào người?”

Diệp Vệ Quân chỉ chỉ trước ngực cô: “Long quy chiêu tài có tác dụng trừ tà tránh quỷ, đeo nó rồi, quỷ hồn bình thường cũng chẳng dám nhập vào người em.”

“Lỡ gặp phải thứ không tầm thường thì sao?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân dụi dụi tàn thuốc, nhìn lên bầu trời đầy sao một lát rồi mới nói: “Thứ không tầm thường cũng chẳng phải dễ gặp đến như vậy, đợi gặp phải rồi nói sau đi, được rồi, nên giải thích cũng đã giải thích rồi, chúng ta về nhà thôi.” Nói xong anh bèn kéo tay cô lôi về chỗ đậu xe.

Lý An Dân “Dạ!” một tiếng, đi theo anh được mấy bước cô bỗng dừng chân, cẩn thận ngẫm nghĩ lại thật kỹ, đi một vòng thật lớn quanh chủ đề này, rốt cuộc lại chẳng có câu nào liên quan tới nó cả, “Anh Vệ Quân, công lực đánh trống lảng sang chuyện khác của anh ngày càng cao siêu rồi, em đang hỏi anh chuyện đã xảy ra hôm nay cơ mà, anh lại nói tận đẩu tận đâu ấy?”

Diệp Vệ Quân cười nói: “Anh cũng không gạt em mà, nói đến như thế rồi, phần còn lại chỉ cần nghĩ chút là ra thôi.”

Lý An Dân tức giận nói: “Em là quả trứng ngốc, được chưa?”

Diệp Vệ Quân ném về phía cô một ánh mắt bỡn cợt, như muốn nói “Giờ em mới phát hiện ra à?”, đến đây mới chịu nói trọng tâm, “Em nghĩ xem, nếu nó đã lấy thân thể em ra làm hang ổ, dùng mấy biện pháp bình thường nhất định là không mời được tiểu tổ tông kia ra đâu, Hoàng Bán Tiên nói như thế nào nhỉ… Đối với động vật nhỏ thì phải có tình thương mến thương, không thể dùng thủ đoạn cưỡng ép với nó được, chỉ có thể tạo ra một cái hang ổ mới, dùng máu của em đắp cầu xây đường, dẫn nó về nhà mới thôi.”

Lý An Dân nhìn anh với ánh mắt hoài nghi: “Đơn giản như vậy thôi?”

“Theo nguyên lý cơ bản thì là như vậy, thao tác cụ thể chi tiết hơn thì không thể tiết lộ.”

“Mấy câu đơn giản như vậy mà đáng để cho anh lái đi một vòng lớn vậy á? Thật xin lỗi, em không mang nước, cổ họng anh chắc là khô lắm rồi nhỉ.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân "ha ha" cười khẽ, đi tới trước cửa xe mới xoay người, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên: "Anh nói những thứ này là muốn cho em biết, trên thế giới không có chuyện trùng hợp, bất cứ chuyện gì cũng liên quan đến nhân quả, không cảm thấy lạ lùng ư? Vì sao chỉ có em mới có thể chất đặc thù như vậy?"

Lý An Dân ngẩn người, cô quả thực chưa từng nghĩ tới vấn đề này, "Thể chất không phải là do trời sinh đất dưỡng hay sao? Nếu muốn truy tìm căn nguyên nguồn gốc, có lẽ phải hỏi ba mẹ em rồi, hoặc là truy về các đời ông bà cụ kị nữa nữa nữa cũng nên."

Diệp Vệ Quân hờ hững nói: "Không liên quan gì tới người thân cả, sở dĩ em thành ra như vậy, tất cả đều là do anh."

Lý An Dân không hiểu gì mà ngẩng đầu lên, khuôn mặt anh bị bóng đêm che khuất, nhìn không ra biểu cảm, ánh sáng lập lòe nơi đáy mắt sâu thẳm, ánh mắt này sao mà quen thuộc, lại cũng như xa lạ, khiến ngực Lý An Dân bất giác nhói lên, nhảy lui về sau một bước.

Khóe miệng Diệp Vệ Quân hơi nhếch lên, lập tức giảng giải nốt những gì đang nói dở: "Nếu như em không gặp phải anh, tiềm năng đó rất khó bị khai quật ra, cũng sẽ chẳng gặp phải nhiều chuyện kỳ dị chó má xui xẻo như vậy, nói cho đến cùng tất cả những cái quỷ tha ma bắt đó đều tại anh gây ra cả!"

Nghe anh nói như thế, Lý An Dân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ hóa ra là có ý này, vội vàng cầm lấy tay anh, bày tỏ thái độ như chém đinh chặt sắt: "Không thể trách anh được! Thể chất này không có gì là không tốt, còn có thể cho mấy thứ động vật nhỏ làm hang ổ, nhiều công dụng lắm, Thanh minh năm nay em cũng muốn mời Mây đen vào ở."

Diệp Vệ Quân giang rộng tay mà ôm lấy cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve mớ tóc ngắn mềm mại trên đầu cô: "Em thật đúng là một cô bé ngoan,

https://thuviensach.vn

nếu là em gái của anh thì tốt biết mấy.”

Lý An Dân ôm eo của anh mà vỗ vỗ, “Không phải anh đã xem em là em gái đấy ư? Em cũng muốn anh làm anh trai lớn của em.”

Diệp Vệ Quân nắm lấy tóc của cô nhẹ giọng hỏi: “Bản thân anh cũng muốn, chẳng qua… giữa anh em có thể hôn môi sao?”

Mặt Lý An Dân nóng dần lên, thì ra anh còn nhớ đến cái vụ khiến người ta lúng túng ấy, nếu như không tháo gỡ nút thắt trong lòng này ra, sau này chạm mặt nhau còn khó xử hơn, thế là cô đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên trên mình con hồ ly bé nhỏ: “Bất kể tối qua có làm ra chuyện gì cũng không phải là do em muốn thế, thực ra thì… phần lớn chi tiết trong chuyện ấy em đều không nhớ rõ nữa, khi đó bị ma quỷ ám ảnh rồi, làm cái gì cũng không biết đâu.”

Diệp Vệ Quân cười khổ thở dài: “Thì ra khi đó anh cũng bị ma quỷ ám ảnh mất rồi, thôi được, hay em cứ xem như là bị cún con cắn một cái vậy.”

Lý An Dân chỉ cho rằng những câu này là lời trêu đùa mà thôi, cảm thấy anh đã quên rồi thì tâm tình cũng trở nên vui vẻ, cười hì hì mà nói: “Cún con cái gì, em xem anh như ông thần đó nhé, thứ mà ông thần ban cho đều là bảo bối cả đấy.”

“Giờ em còn muốn bảo bối nữa không?”

“Hả? Anh nói gì?” Gió quá to, Lý An Dân nghe không rõ.

“… Không có gì, lên xe đi.” Diệp Vệ Quân mở cửa xe giúp cô, giọng rầu rĩ.

https://thuviensach.vn

Sau khi xe khởi hành, Lý An Dân vẫn nghiêng đầu quan sát anh, Diệp Vệ Quân đưa mắt sang nhìn cô, “Nhìn gì thế? Trên mặt anh có dán vàng ư?”

“Em đang cân nhắc giấc mộng kia của em, anh hỏi em có đồng ý gả cho anh hay không, lúc ấy em nghĩ rằng chỉ cần anh có thể ở bên em, em liền đồng ý.”

Diệp Vệ Quân “Ồ!” một tiếng, mắt vẫn dõi thẳng về phía trước: “Sau đó?” Biểu hiện bên ngoài của anh có vẻ không hề để ý, nhưng hai mắt như không có tiêu cự, bàn tay đang nắm vô lăng khẽ run lên, các đốt ngón tay siết chặt đến mức trắng bệch.

Lý An Dân nghiêm túc nói: “Sau khi em tỉnh dậy, liền cảm thấy suy nghĩ như vậy rất ích kỷ, không thể chỉ vì muốn anh ở bên em mà làm trễ nải một đời của anh, anh em ruột cũng sẽ đến lúc phải lập gia đình, nếu ngày nào đó anh có bạn gái nhớ báo cho em hay, em sẽ chuyển đi để nhường lại không gian cho hai người.”

Diệp Vệ Quân bỗng nhiên thắng gấp, vung nắm đấm nện thắng vào còi xe, phát ra âm thanh chói tai vang dội, khiến Lý An Dân phải giật nảy mình, chiếc xe taxi phía sau suýt chút nữa cũng gặp họa, may là người tài xế kịp thời đánh tay lái lách ra mới không tông trúng đuôi xe, anh ta còn thò đầu ra ngoài cửa sổ lớn tiếng la mắng.

“Đừng… đừng kích động, đây là xe thuê đấy.” Lý An Dân cả kinh lùi lại tựa vào cánh cửa xe, sợ anh mất tự chủ mà xuống tay với cả người bên cạnh.

Diệp Vệ Quân mệt mỏi gục trên tay lái, sắc mặt thay đổi mấy lần, xe đã tắt máy, khởi động lại hai lần cũng không được, anh rút chìa khóa xe, nhỏ giọng mắng chửi mấy câu thô tục, tựa lưng vào ghế ngửa đầu nhìn lên mui xe.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân liên tục ép mình về phía cửa xe, nhìn thấy khuôn mặt ông anh này cô đã thấy sợ, huống chi là lúc này lại đang nổi giận đùng đùng chứ, Diệp Vệ Quân như hung thần ác sát trợn mắt nhìn cô, ra sức vỗ xuống ghế mà gầm nhẹ: “Lách ra xa như vậy làm cái gì? Ngồi gần lại đây.”

“Anh không đánh thì em mới qua cơ.” Lý An Dân sờ sờ mông, cô còn nhớ món “lươn xào lăn” bữa tối ngày hôm kia.

Vẻ mặt Diệp Vệ Quân hòa hoãn trở lại, ngoắc ngoắc cô: “Anh không đánh em, tới đây.”

Lúc này Lý An Dân mới dám nhích nhích qua từng chút một, Diệp Vệ Quân bỗng dưng ra tay nhanh như điện, “Cốc” một cái sưng vù trên đỉnh đầu cô, Lý An Dân ôm đầu, mở miệng tố cáo nỗi oan khuất: “Anh đã bảo không đánh kia mà?”

“Đấy không gọi là đánh, mà là phương thức quan tâm đặc biệt của anh trai.” Diệp Vệ Quân hung hăng cắm chìa khóa xe vào ổ, một lần nữa khởi động xe, sau đó dùng tốc độ siêu nhanh lao vọt vào trong đường hầm.

Bởi vì trận phát hỏa vô căn cứ này của anh, Lý An Dân tự xét lại mình nguyên một đêm, sau cùng mới tìm ra được chút manh mối, ngày hôm sau mang theo hai mắt đen sì như gấu trúc lên lớp học. Giờ nghỉ giữa trưa, anh bạn học Lăng Dương chặn cô trước căng tin, đầu tiên là cúi đầu nhận lỗi, sau đó đem chuyện ở công viên ngầm thêm mắm dặm muối vào mà phân bua lại một lượt, còn kết một câu rất nghệ thuật: “Tớ có nghĩa vụ chịu trách nhiệm với hành vi ngu xuẩn ngày hôm ấy, cũng hi vọng cậu cho tớ cơ hội này, để tớ có thể gánh vác trách nhiệm thuộc về mình.”

Lý An Dân bữa nay không có thất thần, nghe rõ từ đầu đến đuôi xong không nhịn được phải nhỏ nước mắt thương cảm cho anh chàng si tình này, vì cậu ta nhất định phải chịu đả kích tinh thần thêm lần nữa – “Thật ngại quá.”

https://thuviensach.vn

Uyển chuyển từ chối rồi nhưng anh bạn Lăng Dương vẫn không chịu tiếp nhận sự thật, lại không chịu cho cô lấy lý do gì hết, còn hiên ngang bày ra tư thế của nhân vật hội đủ ba điều kiện tốt để làm bạn trai, tự tin nói: "Tình cảm là cần vun đắp từ từ, chỉ cần cậu chưa có ai khác, tớ rất có lòng tin sẽ làm cậu thích tớ!"

Lý An Dân bèn phải xin lỗi rồi nói cho cậu ta hay: "Mình đã có người rồi."

Lăng Dương không tin: "Không phải cậu đã nói là không có ai sao? Mới ngày hôm qua chứ mấy!"

Lý An Dân bất đắc dĩ buông tay: "Hết cách, tớ cũng chỉ vừa phát hiện ra thôi." Chính là trong giấc mơ đêm qua.

Mặt Lăng Dương sa sầm xuống hỏi: "Người ấy là ai?"

Lý An Dân cảm thấy không có nghĩa vụ phải nói cho cậu ta biết, nhưng mà xét thấy ít nhiều gì thì mình cũng thiếu nợ cậu ta một trái tim của nam sinh tuổi mới lớn, thế là cố nặn ra một cái đáp án…

"Cao Hàm, đồng bọn quý giá nhất của tớ."

* * *

Nhà họ Cao có ba nam một nữ, cha của Cao Hàm là con trai trưởng, cô út nhỏ nhất trong lúc đi du học đã lấy một ông người Canada gốc Hoa, bà nội nhà họ Cao có bệnh phổi mãn tính, sau khi chồng bà qua đời thì được cô út đón qua nước ngoài an dưỡng chữa bệnh, năm ngoái vì quá nhớ nhà nên về nước, cuộc sống sinh hoạt hằng ngày đều do cha mẹ của Cao Hàm săn sóc.

https://thuviensach.vn

Một tháng trước, bà nội Cao Hàm thọ tám mươi sáu tuổi qua đời trong khi đang ngủ, có thể coi là một việc "hỉ tang[4]", nhưng khi ấy anh em trong nhà lại vì một tờ di chúc mà làm náo loạn cả lên. Trên danh nghĩa thì bà cụ sở hữu tất cả bốn căn hộ, hai căn cỡ lớn, một căn cỡ vừa và một căn cỡ nhỏ. Lúc còn sống, bà cụ Cao đã lập di chúc, hai căn lớn sẽ do cháu gái trưởng Cao Hàm thừa kế, căn cỡ trung cho con trai thứ hai, căn cỡ nhỏ cho con trai thứ ba, riêng các loại cổ vật sưu tầm được và những chậu lan trắng bày đầy ngoài sân kia là do con gái út coi sóc.

[4] Hỉ tang: Người chết bao gồm đủ ba điều kiện: là bề trên trong gia tộc, đông con cháu nhiều, ăn nên làm ra; thọ trên tám mươi tuổi và ra đi nhẹ nhàng, không bệnh không tật, không chết vì nguyên nhân bất thường.

Con của chú hai và chú ba đều là con trai, bọn họ cảm thấy phân chia như vậy không công bằng, tóm lại thì cháu gái vẫn là cháu người ta, làm sao quý giá bằng cháu trai được, đều cho là cha mẹ Cao Hàm gây trở ngại, trong lúc thần trí bà cụ không còn tỉnh táo mà gạ gẫm viết rồi kí trên tờ di chúc kia, thế là không đồng ý mà cũng không chịu bỏ qua gây huyên náo đến tận nhà tang lễ. Sau cùng cô út mới đứng trước mặt mọi người mà chứng thực, di chúc là do bà cụ tự mình viết ra và cùng đi công chứng với cô, bọn họ lúc này mới ngoan ngoãn im lặng.

Cao Hàm nói: "Trước khi ông nội qua đời, ba mẹ tớ chịu khó chịu khổ chăm sóc ông nhiều nhất, sau khi bà nội ra nước ngoài, ba tớ bỏ tiền, cô út bỏ sức, lúc ông nội bà nội ngã bệnh thì chẳng thấy hai người bọn họ đâu, đến lúc qua đời chia tài sản thì chạy tới còn nhanh hơn cả thỏ, cô út tớ rất nể mặt hai người, rất nhiều chuyện chỉ để ở trong lòng mà không thèm nói ra, sợ nói ra rồi lại làm sứt mẻ tình cảm anh em."

Lý An Dân nói: "Anh em như vậy thà rằng không có còn hơn."

https://thuviensach.vn

Cao Hàm cũng vô cùng đồng cảm, còn nói: “Nhưng sau khi ba mẹ tớ bàn bạc lại, vẫn chia thêm một căn cho họ, nói anh em một nhà hòa thuận là chính, bọn họ bây giờ cũng không đến làm phiền ba tớ nữa, lại bắt đầu quay sang tranh giành nhau căn nhà ấy.”

Lý An Dân vỗ vỗ vai cô: “Ba mẹ cậu là người tốt, người tốt thì lúc nào cũng phải chịu thiệt thòi, nhưng bọn họ lại được sống vui vẻ tự do tự tại, mà người mạnh khỏe cả thể chất lẫn tinh thần thì quá nửa đều trường thọ rồi.”

Cao Hàm cười thản nhiên, ánh mắt ảm đạm: “Trong lễ truy điệu tớ không khóc, thím ba nói với bạn của thím ấy rằng tớ là một đứa vô ơn, nói uổng công bà nội thương yêu tớ, hai căn nhà mà không đổi được một giọt nước mắt, nhưng mà tớ thực sự không thể nào khóc nổi. Cô út cũng không rơi lệ, cho đến khi bà nội được đưa vào trong lò thiêu, cô mới nói một câu – sau này vĩnh viễn không thể nhìn thấy bà nữa, không thể chăm bà được nữa, rồi cô không nén được nữa mà òa lên. Nghe những người khác khóc tớ chẳng có cảm xúc gì, nhưng lúc nghe cô út khóc, tớ cũng khóc theo. Lúc bà già yếu, người chăm nom bà đều là cô, người đau lòng nhất bây giờ là cô. Từ sau khi bà về nước, tớ lại đến đây học đại học, tính ra cũng chẳng gặp bà được mấy lần, bà đi rất an bình, vẫn ngỡ như bà đang ngủ, cảm giác như đây không phải là sự thật.”

Lý An Dân không nói, vươn tay qua nắm chặt lấy tay cô nàng, Cao Hàm nghiêng đầu tựa vào vai cô, cười rộ lên trêu đùa: “Nhờ hồng phúc của cậu, ánh mắt của Lăng Dương bây giờ nhìn vào tớ cứ như đang nhìn một con quái vật vậy, tiếp tục thế này, e là cả khoa đều hiểu nhầm hai đứa mình là bách hợp[5] rồi.”

[5] Bách hợp: Đồng tính nữ

Lý An Dân véo má cô: “Ai bảo cậu không có việc gì lại cứ nối bừa cái dây tơ hồng ấy cho tớ, lại nói bách hợp thì sao chứ, tình yêu đồng giới chẳng có vấn đề gì cả.”

https://thuviensach.vn

Cao Hàm dựa vào vai cô một lát, đột nhiên giống như vừa mới nghĩ ra chuyện gì đó: “Nghe cậu nói vậy, nhớ lại đúng là trong lễ truy điệu có xuất hiện một người kì quái không rõ giới tính thật.”

Lý An Dân thuận miệng hỏi: “Người ấy kì quái thế nào?”

Cao Hàm nói: “Người đó hả, đợi lúc đưa tiễn di thể xong rồi mới đột nhiên chạy vào trong linh đường, trên người mặc đồ tây màu đen, ống quần dính đầy bùn, hẳn là vội vã đến đây, nhìn mặt mũi vóc người thì giống như đàn ông, nhưng giọng nói lại hệt như đàn bà.”

Lý An Dân đã từng thấy qua Tiểu Thương nhà Hoàng Bán Tiên, cảm thấy chẳng có gì lạ kì cả: “Có lẽ là một tên đồng bóng chăng.”

Cao Hàm lắc đầu: “Lúc nói chuyện thì giọng điệu rất bình thường, không hề ẻo lả, anh ta nói là bạn của bà nội, từ ngoại tỉnh vội vã đến đây để viếng một bó hoa, nhưng những người có mặt chẳng ai biết anh ta cả, mà ba tớ lại nói hẳn là con của bạn cũ, thay mặt cha chú trong nhà đến viếng.”

Lý An Dân nhếch mày: “Vì sao ba cậu lại nói như vậy?”

Cao Hàm bảo: “Bởi vì bó hoa mà anh ta viếng được kết từ hoa ngọc lan, bà nội thích nhất là hoa ngọc lan, trước kia trong sân nhà trồng toàn là ngọc lan, ngoài hoa ngọc lan ra, bà không có hứng thú với các loại hoa cỏ khác. Cậu xem thời nay người ta đi viếng đám ma không phải dâng bức trướng thì cũng là vòng hoa, nào có ai chuẩn bị hoa ngọc lan từ trước? Vậy là ba tớ cho rằng là người quen cũ hiểu rõ sở thích của bà nội, mới vội vàng bảo mấy người khiêng quan hạ linh cữu xuống, người ấy dâng hoa xong liền đi, không đi theo lên trên núi mà đi mất giống như một cơn gió vậy, ngay cả tên cũng không kịp hỏi, chẳng qua cô út tớ suy đoán có thể là bạn trên mạng của bà nội.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thầm nghĩ bà cụ nhà họ Cao đúng là theo kịp trào lưu thời đại, không ngờ lại còn có bạn trên mạng cơ đấy.

Hai cô bạn một đường vừa đi vừa hàn huyên, xuống tới dưới hầm ngầm trong lòng đất, bên ngoài Văn phòng môi giới nhà đất Phúc Bách Thuận có đỗ một chiếc xe hơi đa chức năng màu xám bạc, đẩy cửa kính ra, chẳng bất ngờ khi thấy Diệp Vệ Quân đứng sau quầy đang dùng máy tính, trên sô pha còn có một vị khách đang ngồi. Người này mặc một bộ đồ tây được may cắt rất khéo và vừa vặn, khuôn mặt thuôn gầy, mày lưỡi mác mắt sao, môi mỏng khẽ mím lại, tướng mạo vô cùng tuấn tú, không thuộc loại mỹ nam cường tráng như Diệp Vệ Quân, mà là nhìn qua nho nhã chứ không nhu nhược, toàn thân toát lên một thứ khí chất vô cùng đặc biệt rất khó hình dung.

Cao Hàm vừa thấy liền "A!" lên, rồi nói với Lý An Dân: "Anh ta chính là người viếng hoa tại lễ truy điệu đó."

Phản ứng đầu tiên của Lý An Dân chính là liếc mắt nhìn sang bộ ngực của người nọ - phẳng như sân bay, mênh mông thẳng tắp.

Người nọ đứng dậy, đầu tiên gọi ra chính xác tên họ của Lý An Dân và Cao Hàm, sau đó vươn tay về phía các cô: "Tôi tên là Chu Khôn, Khôn trong càn khôn, là bạn của anh Diệp."

Lý An Dân và Cao Hàm nhìn nhau một thoáng, trước sau cùng bắt tay với anh ta, tên chữ của người này hệt như đàn ông, giọng nói cũng rất giàu vẻ trung tính mà thu hút, nhưng thật ra hơi nghiêng về phía giọng nữ nhiều hơn, trong khi hành vi cử chỉ cũng như ngữ điệu khi nói lại không có chút hơi hướm nào của đàn bà con gái. Theo như Diệp Vệ Quân xác nhận, đây quả thực là một phiên bản của "Xuân ca[6]", Lý An Dân nghĩ so với Xuân ca, Chu Khôn có thể nói là tuấn tú hơn cả chục lần, chỉ dựa vào dáng vẻ bên ngoài mà xét, Xuân ca trong đám con gái không tính là xinh xắn, mà giữa cánh đàn ông cũng chẳng phải đẹp trai, còn vị trước mắt đây chỉ cần chuyển đổi giới tính, tuyệt đối là

https://thuviensach.vn

một mỹ nam tử, biểu cảm động tác tất tật các phương diện đều toát lên một vẻ nam tính chín chắn lý trí rất tự nhiên, Lý An Dân thật không có cách nào xem người này là con gái mà đối đãi.

[6] Xuân ca: Biệt danh của Lý Vũ Xuân, nữ ca sĩ Trung Quốc có ngoại hình trung tính, rất giống con trai.

Chu Khôn nói cô vừa mới tới trấn Bạch Phục không lâu, muốn nhờ anh bạn cũ tìm giúp một căn nhà sang tay giá rẻ mà lại đẹp.

Nhân lúc Diệp Vệ Quân giới thiệu cho Chu Khôn mấy căn hộ ở khu lân cận, Lý An Dân vào phòng trong châm trà cho Cao Hàm, vừa bước vào trong đã nhìn thấy trên chiếc giường dự phòng có một cô bé đang nằm, trông bề ngoài ước chừng bảy tám tuổi, da dẻ trắng trẻo như tuyết, mặt tròn bụ bẫm, vô cùng dễ thương. Có lẽ là do bị tiếng đẩy cửa làm ồn, lúc Lý An Dân phát hiện ra cô bé thì cô nhóc đã mở mắt, ngó chằm chằm Lý An Dân một hồi lâu, đột nhiên vén chăn lên nhảy xuống giường, ngay cả giày cũng không mang, trực tiếp lao vào trong ngực Lý An Dân, cất tiếng kêu non nớt: “Mẹ…”

Lý An Dân còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Chu Khôn đã bước tới, vươn tay bế cô bé lên cao, để cho cô ngồi trên khuỷu tay mình, Lý An Dân thuận miệng hỏi: “Con gái của anh ư? Trông kháu khỉnh quá.” Cứ theo tiêu chuẩn bề ngoài của đàn ông mà xét, thì tuổi tác của Chu Khôn nhỏ hơn Diệp Vệ Quân một chút, cùng lắm là thua một, hai tuổi.

Cao Hàm cũng chạy vào trong, phùng má khen ngợi không ngớt, ai mà không yêu mấy đứa bé xinh xắn như vậy chứ? Chu Khôn cười nói: “Bé tên là Lệ Lệ, là con của người thân trong nhà.”

Lệ Lệ nom rất xinh, nhưng trí thông minh thì có vẻ thấp hơn so với mấy bạn đồng lứa, lại ít chịu mở miệng nói chuyện, Cao Hàm muốn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô bé, kết quả cô nàng há miệng đòi cắn, gọi Chu

https://thuviensach.vn

Khôn là “chú”, quay về phía Lý An Dân mà kêu “mẹ”, lại ngoảnh sang Diệp Vệ Quân rồi hô “ba”, bất kể có sửa thế nào cũng vô dụng, cuối cùng đành phải để cho cô bé thích gọi thế nào thì gọi.

Chu Khôn vuốt ve mái tóc dài đen nhánh bóng mướt của Lệ Lệ, nói: “Đứa bé này vốn mồ côi, vừa mới sinh ra đã bị cha mẹ nó vứt bỏ, trước đó không lâu được cậu của tôi nhận nuôi, tôi chỉ tạm thời chăm sóc cho nó mà thôi.”

Dường như Lệ Lệ rất thích Lý An Dân, cứ bám dính lấy cô không chịu xuống, cọ đầu cọ tóc, khiến Cao Hàm ghen tị tới mức dài cổ đỏ mắt, Chu Khôn bí mật đưa cho cô một túi cá hoàng hoa khô, nói cho cô biết đây là đồ ăn vặt mà Lệ Lệ thích nhất, Cao Hàm dùng cá hoàng hoa lấy lòng Lệ Lệ, không bao lâu nó đã chui vào lòng cô, thích nghịch sao thì nghịch.

Diệp Vệ Quân vừa gõ gõ bàn phím vừa trêu: “Cứ như vậy đã bị mua chuộc rồi đó, xem ra ngày nào đó bị người ta dắt đi cũng không biết, nhớ trông nom cẩn thận chút.”

Chu Khôn cười nói: “Con bé cũng biết nhìn người lắm, ai tốt với nó, ai mang lòng dạ khó lường, nó có thể phân biệt hết đấy.”

Cao Hàm và Chu Khôn tán gẫu qua lại thành quen, cũng không còn khách khí nữa mà hỏi thẳng quan hệ giữa cô và bà nội Cao Hàm, Chu Khôn nói: “Hiểu Linh đúng là bạn của tôi, chúng tôi quen nhau trên diễn đàn những người cùng sở thích yêu hoa ngọc lan.” Tên thật của bà nội Cao Hàm là Lâm Hiểu Linh.

Cao Hàm nói: “Em cũng có nghe cô út nhắc đến chuyện này, nick name của chị có phải là ‘A Thảo’?”

Chu Khôn gật đầu, thoáng chốc ánh mắt đã trở nên dịu dàng như nước.

https://thuviensach.vn

Theo như Cao Hàm nói, lúc bà nội hấp hối có gọi tên của hai người, một người là “Cao Dương”, là tên của ông nội Cao Hàm, người còn lại chính là “A Thảo”. Cô út của Cao Hàm biết bà Cao có quen một người bạn tên gọi “A Thảo” này trên mạng, tiếc là hai người vẫn không thể gặp mặt, vậy là cô mới gửi một tin nhắn cá nhân trên diễn đàn cho “A Thảo”, đơn giản chỉ báo lại tình hình của bà nội Cao Hàm cùng để lại số điện thoại liên lạc.

Hai ngày sau Chu Khôn mới xem được tin nhắn ấy, lúc đó cô đang ở tỉnh ngoài, mà bà Cao thì đã qua đời, cô lập tức nhấc điện thoại lên hỏi địa chỉ, đi suốt đêm đến nhà tang lễ, coi như là lần gặp mặt cuối cùng.

Nhưng Chu Khôn lại cho rằng cái tên mà bà Cao gọi lúc lâm chung có lẽ là một người khác, Cao Hàm hỏi tới, cô cũng không trả lời nữa, chỉ gợi ý đúng một câu: “Em thử ngẫm một chút về hoa ngữ của hoa ngọc lan xem.”

Hoa ngữ của hoa ngọc lan chính là – tình yêu trong sáng, tình cảm chân thành tha thiết, Cao Hàm và Lý An Dân yên lặng.

Sau khi đã chọn được phòng, Diệp Vệ Quân vẫn tác phong làm việc như gió cuốn sấm rền ấy, liên lạc xong với chủ phòng liền lập tức dắt Chu Khôn đi qua xem, để Lý An Dân và Cao Hàm hai chị em ở lại trông văn phòng.

Những gì Chu Khôn nói khiến cho Cao Hàm phải suy tư thật lâu, sau cùng cô mới to gan tưởng tượng một phen: “Mặc dù nói thế này là có lỗi với ông nội tớ, nhưng cái tên A Thảo kia hẳn là mối tình đầu của bà nội, chỉ có mối tình đầu là khó quên nhất. Nói không chừng người tên A Thảo kia từng tặng hoa ngọc lan cho bà nội, nhưng cuối cùng hai người lại không thể đến được với nhau, vậy là bà nội mới có sở thích yêu hoa ngọc lan, dùng hoa ngọc lan để lưu lại kỉ niệm về một tình yêu trong sáng đã qua.”

Tế bào lãng mạn của Lý An Dân đã dành hết cho việc ăn uống và lười biếng cả rồi, cô nói: “Có thể là chị em tốt với nhau, giống như hai đứa mình

https://thuviensach.vn

này, có lẽ trước đó tình cảm hai người rất sâu sắc."

Cao Hàm nhạy cảm về phương diện này hơn so với Lý An Dân: "Nếu như chỉ là bạn bè tốt, anh Chu… chị Chu cũng sẽ không ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi, chắc chắn là bà nội đã hàn huyên không ít chuyện bí mật cùng với chị ấy, sau này có cơ hội phải hỏi lại lần nữa."

Lý An Dân vỗ trán cô một cái: "Cho dù là bà nội của cậu thì cũng đừng có đi đào bới chuyện riêng của người ta lên vậy chứ, anh Chu nói tới nước này đã là đủ lắm rồi."

Cao Hàm thở dài: "Có lẽ vậy, có những chuyện không tiện thổ lộ với người trong nhà, mà nói ngược trở lại, không ngờ anh Chu… chị Chu lại là người quen cũ của ông chủ Diệp, thế giới này đúng là quá nhỏ."

Lý An Dân cười nói: "Không khéo thì không thành chuyện chứ sao." Thật tâm cô cũng cảm thấy mấy người có liên quan tới Diệp Vệ Quân toàn là kì nhân dị sĩ cá tính khác người.

Chưa tới hai ngày sau, trên khoa có lớp, Chu Khôn bỗng xuất hiện trên bục giảng, lúc này Lý An Dân mới hiểu thì ra cô được Khoa Mỹ thuật tạo hình của Đại học Công nghiệp mời đến làm giảng viên cao cấp, đối với chuyện này, Cao Hàm trích dẫn một câu nói trong Tây Du Ký: "Một lá lục bình trôi về biển, nhân sinh nơi nào chẳng tương phùng."

Lý An Dân tổng kết lại: "Đây chính là duyên phận, trước kia tớ vẫn không tin, bây giờ thì có không muốn tin cũng không được."

Cao Hàm nói: "Duyên phận kiếp này là tích lũy từ mấy kiếp trước."

https://thuviensach.vn

Gần đây người hữu duyên xem ra hơi bị nhiều, Lý An Dân chỉ có thể cầu mong sao cho ngàn vạn lần đừng là nghiệt duyên.

https://thuviensach.vn

Chương 9

Quan Âm tay đỏ

Để trải nghiệm cuộc sống của sinh viên thêm phần phong phú, bồi dưỡng năng lực sáng tác thực tiễn, Khoa Mỹ thuật tạo hình của Đại học Công nghiệp tổ chức hoạt động vẽ ngoại cảnh trong thời gian mười ngày cho sinh viên. Phần cá nhân phải chi là năm trăm tệ, cả sinh viên và giảng viên tổng cộng có chừng ba mươi người, tương đương với một chuyến du lịch tập thể, Chu Khôn làm giảng viên đặc biệt cũng được mời tham gia hoạt động lần này.

Do Lệ Lệ không thể đi học giống như những đứa trẻ bình thường, những khi có việc, Chu Khôn sẽ đem cô bé gửi ở văn phòng nhờ Diệp Vệ Quân trông nom, đến tối mới đón cô bé về, nhưng ra ngoài mười ngày thì không tiện dùng biện pháp đối phó ngắn hạn như vậy được, bèn phải dắt theo cả cô bé đi. Cô bé Lệ Lệ này ngoại trừ hơi sợ người lạ, những thứ khác đều tốt cả, chỉ cần cho bé ăn no là bé sẽ ngoan ngoãn, dọc đường đi cũng không làm ồn làm khó.

Xe chạy suốt nửa ngày và một đêm, sáng sớm đã đến được thị trấn Hoán Khê ở huyện Trúc Sơn, buổi sớm nơi thôn dã mưa bụi bay lất phất, trong không trung thơm ngát hương lá trúc, từ phương xa truyền đến những tiếng vang "Cốc cốc cốc", một thầy cả vai khiêng quang gánh từ trong sương mù đi tới. Đây là gánh hoành thánh, một cây trúc làm đòn gánh nâng hai cái giá hình tam giác ở hai đầu, đầu trước là một bếp lò, nồi nhôm, dao kéo các loại dụng cụ, bên dưới còn có đủ các loại gia vị, đầu sau là một cái hộp chia ngăn kéo, bên trong có sẵn hoành thánh và thịt tươi, bên cạnh hộp treo thêm một cái thùng gỗ lớn, còn dư đâu là một cái bàn và băng ghế dài. Toàn bộ các thứ này rất nặng, khiến cho vị thầy cả gánh đến oằn cả lưng, ông ta một tay đỡ đòn gánh, một tay gõ thanh trúc, hô lên xé họng: "Hoành thánh đây, hoành thánh nhân thịt tươi ngon đây…"

https://thuviensach.vn

Ông Trần tài xế nhảy từ trong buồng lái xuống, phất tay chào hỏi với thầy cả: “Lão Từ, sớm thế mà đã đi bán rồi à.”

Ông Trần đây là dân bản xứ, ông nói cả thị trấn có mỗi thầy cả Từ là làm hoành thánh da mỏng và hương nước dùng tuyệt nhất, sáng sớm ra làm một bát hoành thánh đã thành nếp quen của cư dân nơi này, đời Hán lấy việc ăn hoành thánh để cầu khẩn cho thiên hạ thái bình, nếu tranh được bát đầu tiên coi như là có phúc lắm.

Ở trấn Bạch Phục cũng có người bán hoành thánh, nhưng đều là dựng quầy trên xe ba bánh đẩy đi khắp nơi, còn gánh một gánh trĩu vai thế kia đi khắp hang cùng ngõ hẻm thì rất hiếm thấy, đám sinh viên buổi sáng chưa ăn gì, thấy món này có nước có cái, đều thích thú muốn tranh ăn trước.

Thầy cả Từ dọn hàng ở góc đường, tay năm tay mười đun nước nấu canh, mọi người xếp hàng nhận bát, chẳng bao lâu hoành thánh trong bảy tầng ngăn kéo đã bị quét sạch không còn một miếng, thầy cả Từ lại lấy từ trong thùng gỗ ra nào vỏ bánh nào nhân mà gói tiếp hoành thánh mới. Lúc này sương mù dần tan, người trên đường mỗi lúc một nhiều, gánh hoành thánh của thầy cả Từ cũng càng lúc càng náo nhiệt.

Vị thầy cả gầy gò da dẻ ngăm đen này ít nói lắm, đầu đội mũ nỉ, trên người mặc một bộ quần áo công nhân màu xanh đậm, dưới chân mang giày Giải phóng, trên chiếc tạp dề trắng loang lổ vết dầu mỡ. Mỗi lần cho hoành thánh vào ông đều cẩn thận kiểm tra số lượng, một bát mười sáu cái không hơn không kém, nhưng Lý An Dân phát hiện trong bát hoành thánh của Lệ Lệ lại dôi ra những năm cái, trứng thái sợi và tôm khô cũng nhiều hơn so với những người khác, chỉ từ một chi tiết nhỏ này cũng đủ để nói lên phẩm chất, Lý An Dân cũng có cảm tình nhiều hơn với thầy cả Từ.

https://thuviensach.vn

Dưới sự dẫn dắt của ông Trần, đoàn người khí thế ngất trời nhằm thẳng hướng khách sạn đã được đặt phòng trước mà tới gửi lại hành lý, sau đó chia ra ba người một tổ, do Lệ Lệ cứ bám riết lấy Lý An Dân không buông, Chu Khôn cũng chẳng biết làm sao hơn ngoại trừ vào chung một tổ với cô và Cao Hàm.

Sau khi nghỉ tạm một hồi, phần lớn đều đi về phía Đường Gia lĩnh ở phụ cận, khu vực với cảnh trí tự nhiên này chủ yếu do ba bộ phận tạo thành – Tiểu Phật sơn xanh biếc mà u tĩnh, hồ Lang Nguyệt liễu rủ thướt tha vờn trong khói sóng và đảo nhỏ Cẩm Hà Châu ở giữa hồ với trăm hoa khoe sắc, sinh viên chia làm ba nhóm, đi các khu vực khác nhau để vẽ cảnh thực.

Nhóm của Lý An Dân do Chu Khôn và một nữ giảng viên hướng dẫn, chia ra làm hai tốp ngồi ca nô xuất phát về phía đảo nhỏ giữa hồ, cậu chàng lái ca nô rất hay nói, vừa thấy có nhiều người như vậy thì tinh thần cũng phấn chấn hẳn, miệng mở như máy phát thanh nói không ngừng: “Khu vực này không phải là danh lam thắng cảnh gì, bình thường rất vắng vẻ, dân cư gần đây cũng chẳng buồn ghé công viên đi dạo, thuyền của tôi phải hơn tuần rồi chẳng có khách khứa gì.”

Anh ta một tay giữ lái, để thể hiện kĩ thuật lái thuyền thượng hạng thậm chí còn lượn một đường chữ S, làm bọt nước trong suốt bắn lên tung tóe dưới ánh mặt trời, Lý An Dân ôm chặt Lệ Lệ, chỉ sợ cô bé biến thành vật hy sinh trong màn biểu diễn kĩ thuật cao siêu của anh chàng này.

Chỗ tuyệt vời nhất của Cẩm Hà Châu không phải cảnh sắc của nó mà nằm ở phong cảnh bên ngoài đảo, đứng trên đình đài phía Tây trông ra xa, đê dài uốn lượn giữa sóng vỗ dập dờn, xa xa là núi xanh trùng điệp, gần hơn là trời lam liền nước biếc, gió nhẹ phất qua khói mây chầm chậm cuộn lên, đẹp không sao tả xiết.

Trên đảo ngoại trừ hoa ra thì cũng chỉ còn cây, chẳng có cảnh sắc gì đáng để du ngoạn, nhưng dùng làm nơi để vẽ cảnh vật thực tế cũng không tệ, anh

https://thuviensach.vn

chàng lái thuyền nói với Chu Khôn: “Tôi đi về trước, có chuyện gì thì cứ liên lạc với phòng quản lý, lúc nào tôi cũng đến đón được.”

Giảng viên ra hiệu lệnh một tiếng, mọi người đều tự chọn góc độ, chiếm địa bàn bày dụng cụ vẽ ra, nơi Lý An Dân chọn có góc nhìn không tốt nhưng lại đảm bảo an toàn, cô và Cao Hàm hai người ngồi song song, kẹp Lệ Lệ vào giữa, Chu Khôn tỏ vẻ áy náy: “Thật ngại quá, đã làm phiền các bạn.”

Lý An Dân vuốt tóc Lệ Lệ nói: “Không sao mà, cô bé rất ngoan, cũng không chạy đi đâu lung tung cả, anh đi lấy nước giúp tụi em đi, em trông cô bé được rồi.”

Giảng viên Chu mang theo hai cái túi nylon đi lấy nước, giảng viên Vương cũng đang chuẩn bị cho các sinh viên khác, nhóm của bọn họ tương đối hòa hợp, hai giảng viên không ra vẻ kẻ cả, thầy trò với nhau như bạn bè, chung đụng rất tự nhiên.

Cao Hàm thấy Lệ Lệ dựa vào người Lý An Dân, cười hì hì đề nghị: “Tớ thấy cậu nhận cô bé làm con nuôi đi cho rồi, bằng không nó cứ gọi mẹ, mẹ ơi, muốn giải thích với người ngoài cũng hơi bị tốn nước bọt đấy.” Nhất là liên quan đến vấn đề chỉ số thông minh, không tiện nói ra ngoài.

Lý An Dân nhún vai tỏ ý không sao cả: “Mẹ chỉ là một cách gọi thôi, giống như anh Vệ Quân vẫn cứ gọi tớ là em gái đấy, không cần phải giải thích.”

Cao Hàm nhìn cô đầy thâm ý: “Lệ Lệ gọi cậu là mẹ, kêu ông chủ Diệp là ba, ba người các cậu ở chung với nhau không phải là thành một nhà rồi à? Bị hiểu lầm cậu cũng không muốn giải thích sao?”

Lý An Dân đặt tay lên cằm suy nghĩ một chút, phun ra ba chữ như chém đinh chặt sắt: “Không giải thích.”

https://thuviensach.vn

Cao Hàm nhìn cô chăm chú như đang nghĩ gì đó, ghé sát lại mà hỏi: “Ê… Có phải cậu có ý gì với anh ta rồi không?”

Mắt Lý An Dân nheo lại thành một đường chỉ mỏng, trả lời một nẻo: “Cái này cùng với chuyện kia là hai vấn đề khác nhau, người ngoài muốn nghĩ gì thì nghĩ, hơi đâu mà quan tâm.”

Chu Khôn xách túi tới, lại đi múc nước giúp mấy sinh viên khác, Cao Hàm trông bóng lưng của cô, tặc lưỡi nói: “Phí của trời, cô nàng mà mở miệng một cái, trên mặt đất toàn là mảnh pha lê.”

Lý An Dân nghe cô nói vậy cũng không hiểu gì cả: “Mảnh pha lê cái gì cơ?”

Cao Hàm khum tay ôm ngực trái: “Trái tim pha lê của các thiếu nữ tan ra thành từng mảnh đấy, đến giờ mà lớp tụi mình vẫn còn có người nghi ngờ giới tính của cô ấy.” Lại nén giọng xuống bồi thêm mấy câu, “Còn vấn đề thiên hướng giới tính nữa chứ, tám phần mười là ‘cái kia’ rồi, nếu không thì mặc trang phục con trai làm gì? Chà, tớ thậm chí còn cảm thấy cô ấy nam tính hơn cả ông chủ Diệp cơ.”

Lý An Dân nhếch miệng cười xấu: “Tớ thấy cậu có chút nguy hiểm – một bước sau lưng chính là vách đá, ngàn vạn lần đừng để rơi xuống.”

Cao Hàm liếc mắt khinh khỉnh nhìn cô: “Tớ mà có ngã xuống, người đầu tiên gặp tai ương chính là cậu.”

Lý An Dân cầm bút quệt lên giấy vẽ một nét, cười nói: “Thôi vẽ nhanh lên, xong sớm cho nhẹ việc.” Thực ra thì cũng chẳng có mấy ai thật tình làm bài cả, đóng tiền đi tới đây cũng chỉ vì một chữ “chơi” mà thôi.

https://thuviensach.vn

Vẽ được một lát, Lệ Lệ túm lấy chéo áo Lý An Dân nói: “Mẹ, mẹ, đi nhỏ.”

Ý tứ là muốn đi tiểu rồi, Chu Khôn chỉ vào vườn hoa phía sau nói: “Theo con đường lát sỏi này đi tới, ở đó có toilet.”

Cao Hàm, Triệu Tiểu Vi và giảng viên Vương cũng cùng đi theo.

Nhà vệ sinh công cộng, nhất là ở những khu du lịch thế này chắc chắn chẳng tốt được, Lý An Dân đã sớm chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng khi tận mắt trông thấy hình ảnh chất thải cùng với ruồi bọ lai láng thì vẫn không nhịn nổi buồn nôn, giống hệt như nhà vệ sinh ở nông thôn, mùi hôi thối xông lên đến mức không dám dùng mũi để thở.

Khi trước nghe ông chú ở phòng quản lí nói đường ống nước bị hỏng, ông ta cứ cách một thời gian lại sai nhân viên vệ sinh tới dọn dẹp một lần, cơ mà căn cứ vào mức độ chất đống trước mắt mà suy đoán, cái “cách một thời gian” này e là cũng đã rất lâu rồi đây.

Giảng viên Vương bịt cả miệng mũi mà hô: “Sao lại bẩn như vậy? Không cho người đến dọn à!”

Cao Hàm chạy tới nhà vệ sinh nam quan sát, bên này tương đối “sạch sẽ”, vậy là mấy người thay phiên nhau giải quyết vấn đề ở nhà vệ sinh nam. Lúc quay lại các cô không về theo đường cũ, từ đằng sau nhà vệ sinh đi đến trước một rừng trúc, mùi hôi thối ở chỗ này chỉ có tăng chứ không hề giảm, đám ruồi kết bè kéo lũ mà lượn vòng vòng trong rừng.

Cao Hàm đá cái bao lớn trên mặt đất, hung hăng mắng chửi: “Chỉ được mấy thước đất bên ngoài là nhìn được mắt, còn đâu toàn bỏ đi cả, bẩn thỉu bụi

https://thuviensach.vn

bặm gì cũng quây hết ở đằng sau, thế mà còn gọi là Cẩm Hà Châu? Làm như toàn đồng hoa rực rỡ muôn màu không bằng."

Triệu Tiểu Vi sắc mặt trắng bệch, quạt tay đuổi ruồi, cúi mắt thoáng nhìn, nói: "Cậu xem, đúng là quây thật đây này."

Bên ngoài rừng trúc được hai sợi dây thừng bọc vỏ nhựa đỏ quấn hai vòng ngăn lại, giảng viên Vương nói: "Đây chắc là vì để phòng ngừa du khách đi vào rừng đào măng, có một quãng thời gian người ta rộ lên phong trào đào măng đấy, có nhiều rừng trúc trong công viên bị đào cho thành như tổ ong."

Cao Hàm bịt mũi gào to: "Cái chỗ này thối như vậy, có cho tiền tớ cũng không vào."

Lý An Dân đang muốn đáp lời, Lệ Lệ đột nhiên dừng lại, đưa tay chỉ vào trong rừng: "Mẹ ơi, có cái gì kìa."

Lý An Dân trông theo hướng ngón tay, ngoại trừ cây trúc ra thì chỉ thấy mỗi con ruồi, nhưng cô bé cứ một mực nói có cái gì đó, Lý An Dân hỏi ở chỗ nào, cô bé liền chui tọt qua sợi dây đỏ chạy vèo vào sâu trong rừng trúc. Nhóc con này bình thường yên lặng như thục nữ chốn khuê phòng, ai ngờ đến lúc chạy lại thoăn thoắt cứ như thỏ, còn trơn tuột hơn cả lươn, xuyên qua xuyên lại giữa những thân trúc.

Khoảng cách giữa các thân trúc không lớn, Lý An Dân đuổi theo cũng có phần vất vả, băng qua rừng trúc là đến bờ phía Nam của đảo, ven bờ là một dãy gò đất nhấp nhô trập trùng nối liền với khoảng hồ lăn tăn gợn sóng, những bụi cỏ lau khoảng chừng hơn một thước bò tràn lan trên mặt đất.

Lệ Lệ dừng lại bên trên gò đất, chỉ vào một tảng đá đen kịt nằm cách đó không xa, quay đầu hướng về phía Lý An Dân đang đuổi theo đến đây mà nói: "Mẹ, tìm ra rồi, là ở chỗ này."

https://thuviensach.vn

Lý An Dân kêu Lệ Lệ đứng yên ở đó không được nhúc nhích, muốn đi qua tìm hiểu đầu đuôi thế nào, còn chưa đi được hai bước thì bỗng có tiếng nổ bùm, vô số con ruồi từ trên mặt đá bay lên giữa không trung, tạo thành một cái lưới đen chi chít giữa khoảng không, thì ra cái khối đá gồ ghề này sở dĩ có màu đen là do bị đám ruồi bâu lấy.

Màu sắc thực sự của tảng đá chính là màu xám trắng – một màu xám trắng thấm đẫm cả vũng máu tươi.

Một cảm giác bất thường dâng lên trong người Lý An Dân, cô nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi đi về chỗ đám ruồi bâu đặc nhất, sau đó liền đờ ra tại chỗ, ngay chỗ dưới chân tảng đá có một con quái vật to lớn đang nằm ngửa, chính xác mà nói, là thi thể đã bị rữa nát trầm trọng của một người cao to.

Da thịt người chết đã gần như biến thành màu nâu đất, mặt mũi trương phình, đôi môi sưng phồng lật hẳn ra ngoài, nhãn cầu vằn vện đầy tia máu như muốn trồi ra khỏi hốc mắt, tứ chi thô to như thể bị thổi phình lên, cả người căng to ra như một quả bóng, dịch mủ màu vàng sền sệt chảy ra dồn ứ lại xung quanh miệng mũi, dòi bọ nhung nhúc thành bầy ngọ nguậy trên đầu, thậm chí còn một đám chui ra chui vào theo đường xoang mũi và lỗ tai.

Lý An Dân chấn động vì cảnh tượng hãi hùng ngay trước mắt, trong một chốc mất đi cả khả năng cử động, chỉ có thể ngơ ngác đứng ngây tại chỗ, giảng viên Vương từ sau bước lên trước, thấy thi thể rồi liền lớn tiếng hét ầm lên, hai chân mềm nhũn, ngã bịch xuống đất.

Đúng lúc này, đôi môi của xác chết nhúc nhích, run rẩy lên xuống từng đợt không ngưng, theo một tiếng “Bùm!” vang lên thật lớn, thi thể căng ra hết cỡ đã ầm ầm nổ tung, thịt nhão văng ra khắp nơi, xối cả lên đầu lên cổ Lý An Dân. Từ trong bụng thi thể văng ra thứ gì đó, lọt thỏm vào giữa tay cô – là một

https://thuviensach.vn

bức tượng Quan Âm nhỏ chừng đốt ngón tay, là một cái mặt dây chuyền bằng gỗ chạm hình Quan Âm đã bị nhuộm thành sắc đỏ tươi thắm.

Giảng viên Vương chứng kiến toàn bộ quá trình thi thể nổ tung, ngất ngay tại chỗ, Cao Hàm và Triệu Tiểu Vi còn chưa kịp chạy tới gần đã bị mùi hôi thối xông vào mũi mà liên tục nôn khan. Các cô không biết vừa xảy ra chuyện gì, đang định tiến lên hỏi thăm thì đã bị Lý An Dân quát bảo ngưng lại, cô cũng không quay đầu, giọng nói đờ đẫn mà máy móc: "Đừng đến đây, đi báo với giảng viên Chu, chỗ này có xác chết."

Sau khi hai người Cao Hàm bế Lệ Lệ đi rồi, Lý An Dân nắm chặt tượng Quan Âm mà lặng lẽ đi tới bên bờ, không chút do dự liền nhảy vào trong nước. Trong đầu cô là một màu trắng xóa, căn bản không cách nào vận hành như thường được nữa, không thể suy nghĩ cũng chưa kịp sợ, ý nghĩ duy nhất trong đầu lúc này là mau mau gột sạch thứ nước từ xác chết tuôn ra khiến người ta nôn mửa này.

Chu Khôn gọi điện báo cảnh sát, để cho ông Trần tài xế chở các sinh viên khác về khách sạn, cảnh sát địa phương rất nhanh đã chạy tới hiện trường. Bởi vì thi thể đã rữa nát nghiêm trọng, không cách nào phân biệt nổi mặt mũi, tạm thời chỉ có thể xác định được hai điểm, thứ nhất, người chết là đàn ông, thứ hai, đây là một vụ án giết người vứt xác.

Hoạt động vẽ ngoại cảnh vừa mới bắt đầu chưa được bao lâu đã bị đình chỉ, Lý An Dân ở trong phòng tắm cọ rửa hơn hai tiếng, cuối cùng mới tiêu trừ được mùi hôi thối trên người.

Cao Hàm ngồi chơi trò vỗ tay với Lệ Lệ ở trên giường, Lý An Dân thay đồ xong đi ra ngoài, nhìn xung quanh một chút, hỏi: "Giảng viên Chu không có ở đây à?"

Cao Hàm nói: "Chị ấy ở trong phòng giảng viên Vương."

https://thuviensach.vn

Lý An Dân có chút lo lắng: “Giảng viên Vương không sao chứ?”

Cao Hàm gật đầu: “Không việc gì, chỉ bị kinh sợ thôi, nôn ra hết số hoành thánh vừa ăn buổi sáng, còn cậu? Thật là không sao chứ?”

Lý An Dân co mình trên ghế sô pha, nét mặt dại ra nói: “Có chứ sao không, ba tháng không còn mùi vị đâu mà ăn thịt nữa rồi.”

Cao Hàm thở phào nhẹ nhõm: “Cậu học Mỹ thuật tạo hình quá lãng phí, nên đi học ngành pháp y, như vậy mới xứng với tố chất tâm lý mạnh mẽ của loại người như cậu. Tớ cũng phục cậu lắm rồi, đổi lại là tớ ấy à, ba năm cũng chẳng dám nhìn miếng thịt.”

Lý An Dân thầm bảo sao nói cái gì cũng toàn xoay quanh đề tài ăn uống vậy? Cô bạn Cao Hàm đây không hề phát hiện ra bản thân mình cũng rất có tiềm năng sao?

Lý An Dân nghĩ sức chịu đựng của mình mạnh chẳng qua vì chứng kiến mãi thành quen, không còn sợ nữa, cùng lắm chỉ thấy hơi kinh kinh. Nhưng có hành vi của một người rất khó dùng lẽ thường để giải thích.

Lý An Dân gọi Lệ Lệ tới bên người, vuốt tóc cô bé hỏi: “Lệ Lệ nhìn thấy gì trong rừng trúc? Sao lại nói có thứ gì đó?”

Lệ Lệ nghiêng đầu, trên mặt lộ vẻ hoang mang. Cao Hàm biết Lý An Dân muốn hỏi cái gì, biểu hiện bên ngoài rừng trúc của Lệ Lệ quả thật rất khác thường, vậy là bèn ôm Lệ Lệ đặt ngồi lên trên đùi, bóc túi cá hoàng hoa cho cô bé ăn, dùng lời lẽ đơn sơ để diễn đạt lại cảnh tượng khi ấy: “Buổi sáng, mẹ cùng dì vẽ tranh, Lệ Lệ ngồi ở giữa, sau đó mẹ và dì dắt Lệ Lệ đi tiểu, lúc trở về đi ngang qua một nơi có rất nhiều cây và con ruồi, Lệ Lệ chỉ vào rừng cây

https://thuviensach.vn

nói – có cái gì đó, sau đó hất tay mẹ ra chạy vào trong rừng, lúc ấy Lệ Lệ nhìn thấy thứ gì nhỉ?”

Lệ Lệ khoa tay múa chân mà trả lời: “Đen đen ý, giống như chú hai ý, vòng tới vòng lui trên tàng cây, lúc Lệ Lệ đuổi theo chú, chú đã nhảy ra sau tảng đá rồi.”

Lý An Dân và Cao Hàm liếc mắt nhìn nhau, Lý An Dân hỏi: “Chú hai là ai?”

Lệ Lệ liếm ngón tay đáp: “Chú lớn là chú lớn, chú hai là chú hai, còn có rất nhiều chú.”

Cô bé nói gì Lý An Dân và Cao Hàm đều nghe không hiểu, Chu Khôn đẩy cửa phòng không khóa chốt ra, đứng ngay cửa nói: “Lệ Lệ đem đàn ông lớn tuổi gọi chung là chú, theo như độ tuổi mà chia ra theo trình tự, chú hai là phái nam ở độ tuổi trung niên, khoảng từ bốn mươi cho tới năm mươi tuổi.”

Nói cách khác Lệ Lệ ở trong rừng trúc thấy một ông chú trung niên đen thùi lùi, sau đó ông chú này mới nhảy ra sau tảng đá… Biến thành một cái thi thể rữa nát trầm trọng. Lý An Dân và Cao Hàm nhìn nhau lần nữa, đôi bên đều hiểu rõ lòng nhau, Lệ Lệ nhìn thấy có lẽ không phải chú hai, mà chính là hồn ma của chú hai.

Chu Khôn đi vào phòng, theo sau cô là hai người đàn ông xa lạ, qua giới thiệu, bọn họ lần lượt là Cục trưởng Vương Quốc Huy và Đội trưởng đội Cảnh sát hình sự Lữ Thanh Xuân, hai người này sau khi nghe xong báo cáo liền lập tức mang theo nhân viên chạy tới hiện trường tiến hành công tác điều tra.

Lý An Dân không hề bất ngờ với sự hiện diện của bọn họ, mà chỉ thấy bất ngờ là Vương Quốc Huy lại quen biết Chu Khôn, hơn nữa quan hệ cũng không phải bình thường, Chu Khôn từng đảm nhiệm vị trí chuyên gia kĩ thuật mô

https://thuviensach.vn

phỏng chân dung của Đại đội kỹ thuật thuộc Đội trinh sát Cục hình sự, ba năm trước từng là cộng sự của Vương Quốc Huy trong vụ án giết người chặt xác ở Tuy Hóa.

Vương Quốc Huy và Lữ Thanh Xuân hỏi han Lý An Dân cùng với Cao Hàm tình huống lúc hai người phát hiện được thi thể, Lý An Dân kể lại mọi chuyện đã xảy ra một cách hết sức cặn kẽ. Chu Khôn đặt bản vẽ của Cao Hàm trên đùi, căn cứ vào miêu tả của Lệ Lệ, nhanh chóng vẽ ra được chân dung một người, quay sang cho hai người Vương Quốc Huy xem: “Có biết người này không?”

Sắc mặt Lữ Thanh Xuân đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, gõ bảng vẽ nói: “Biết! Người xã Hoài Hóa, xã trưởng Tiền Kế Sâm, người nhà đã báo mất tích, sau khi nhận được tin tôi đã hoài nghi liệu có phải là hắn hay không, xem ra không trật đi đâu được.”

Vương Quốc Huy như có điều suy nghĩ mà nhìn về phía Lệ Lệ, sau đó vỗ vỗ vai Chu Khôn: “Tôi có linh cảm xấu, Tiểu Chu này, quốc gia và nhân dân cần cậu, cậu không từ bỏ được trách nhiệm đâu, lần này phá án e rằng cần phải có sự trợ giúp điều tra của cậu đấy.”

Ông Trần tài xế chở đám sinh viên thẳng một mạch quay về trấn Bạch Phục, còn Chu Khôn, Lý An Dân, Cao Hàm và Lệ Lệ ở lại, bọn họ có thể tự do hoạt động ở trong huyện Trúc Sơn, nhưng phải mở điện thoại suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, để tiện cho việc liên lạc.

Lý An Dân chẳng hiểu gì cả: “Vì sao Cục trưởng và Đội trưởng đối với chuyện Lệ Lệ có thể nhìn thấy hình ảnh phi vật chất lại không kinh ngạc chút nào?”

Chu Khôn đáp: “Đối với bọn họ mà nói, không có phân biệt mê tín hay khoa học gì cả, chỉ có sự khác biệt giữa tin tức có ích và vô ích mà thôi, lúc

https://thuviensach.vn

gặp phải một vụ trọng án khó có thể phá giải nào đó, cảnh sát cũng sẽ mời bà đồng trợ giúp quá trình điều tra phá án, trong vụ chặt xác số hiệu 119 còn vận dụng qua thuật ‘Chiêu linh’, gọi linh hồn người bị hại. Lệ Lệ có thể nhìn thấy rất nhiều sự vật mà người thường không thể thấy, có vô số trẻ em như thế bị y học kết luận mắc chứng bệnh tự kỷ, thực tế hoàn toàn không phải, cứ nhìn thì biết, bọn trẻ chẳng qua có thể chất không giống người thường mà thôi.”

Cao Hàm giơ hai tay lên, nói rất cảm khái: “Hiện tại mọi người quá tin vào khoa học, rất nhiều hiện tượng không cách nào giải thích cũng cứ muốn dùng khoa học để soi, còn bày ra mấy cái căn cứ khoa học để mà tự an ủi mình.”

Chu Khôn nói: “Hai thứ này cũng không phải đối lập với nhau một cách tuyệt đối, mà là có quan hệ cộng sinh, chứng minh cho nhau.”

Lý An Dân nhớ lại Diệp Vệ Quân cũng từng dùng nguyên lí chiếc hộp tối để giải thích chuyện mắt Âm Dương, bèn cảm khái thốt lên: “Anh với anh Vệ Quân đúng là cùng một giọng điệu.”

Cao Hàm rất tò mò hỏi về tình cảm qua lại giữa Chu Khôn và Diệp Vệ Quân, hai người này từ xuất xứ, nghề nghiệp cùng với cuộc sống sinh hoạt, các loại phương diện đều chẳng có điểm chung nào, sao lại quen biết nhau được?

Chu Khôn cười nói: “Tôi với anh Diệp quen nhau thông qua Hoàng Bán Tiên, trong một vụ có chút đặc biệt cần trợ giúp về vấn đề tâm linh để phá án, Hoàng Bán Tiên và anh Diệp đã giúp chúng tôi về mặt này không ít.”

Hai mắt Cao Hàm sáng rực: “Hoàng Bán Tiên là ai? Nghe tên có vẻ như là một ông thầy tài lớn lắm?”

Lý An Dân bảo: “Được xem như sư phụ của anh Vệ Quân, cậu cũng gặp rồi, ở trước mộ của Tiểu Quyên, cậu còn bảo ông ấy là ông chú biến thái.” Từ

https://thuviensach.vn

núi Tiểu Thường trở về cô mới nhớ mình đã từng gặp Hoàng Bán Tiên trong nghĩa trang Tây Thiên, khi đó Hoàng Bán Tiên chỉ để lại cho các cô một cái bóng lưng rất khó quên.

Cao Hàm cũng đã nhớ ra được, kéo cánh tay Lý An Dân mà thành tâm sám hối, tự ăn năn bản thân không nên nói bậy bạ ở sau lưng đại tiên như vậy.

Lý An Dân trước sau vẫn cứ canh cánh một chuyện: "Lúc em phát hiện được thi thể, cái miệng của thi thể cử động, em nghĩ là, có lẽ xã trưởng muốn nhắn nhủ lại manh mối nào đó…"

Chu Khôn "À!" một tiếng: "Đó là do các mô mềm tràn ngập chất khí sinh ra từ quá trình phân hủy, gây áp lực dồn nén cực mạnh trong khoang bụng, khiến cơ quan nội tạng bị ép lệch khỏi vị trí, đến khi khoang bụng căng ra tới cực hạn thì sẽ gây nên tình trạng chấn động cục bộ, hiện tượng trên thi thể mà em thấy được gọi là xác chết phì đại."

Cao Hàm nôn khan hai tiếng, tỏ vẻ khó chịu với đề tài này, Chu Khôn trưng cầu ý kiến của hai sinh viên, định trước hành trình trong mấy ngày tới, dẫu sao cũng không thể cứ ru rú trong khách sạn mãi như thế được.

Lý An Dân thì chẳng vấn đề gì, ra khỏi cửa có nghĩa là hao tiền tốn của, cô rất muốn về nhà, sau đó lấy lại năm trăm tệ để điều chỉnh lại tâm trạng.

Cao Hàm đề nghị tìm mấy khu vực có cảnh đẹp một chút để thăm quan, cô nàng này đúng là không chịu nổi buồn chán, Lý An Dân nói: "Đừng đi xa quá, tốt nhất là chọn chỗ nào có thể đi xe số 11 được ấy." Xe số 11 ở đây, chính là ám chỉ hai cái chân đi bộ, đỡ tốn tiền xe.

Sau cùng Chu Khôn quyết định đi thôn Quan Âm ở gần đây, cô cho rằng công tác điều tra cần phải lấy thôn Quan Âm làm trung tâm mà triển khai.

https://thuviensach.vn

Quả như dự đoán, sau khi cùng bàn bạc, bên phía cảnh sát lập ra tổ chuyên án, do Vương Quốc Huy tự mình chỉ đạo, sau khi bọn họ điều tra Đường Gia lĩnh xong thì mục tiêu cũng nhắm vào thôn Quan Âm, vì miếng Quan Âm tay đỏ được phát hiện trong bụng người chết cũng chính là sản phẩm đặc biệt của nơi này.

Kết quả đám Chu Khôn còn đang đi trên đường đã bị gọi đến đồn công an xã Hoài Hóa, thì ra tổ chuyên án điều tra vừa nhận công tác xong liền gặp phải trở ngại trước nay chưa từng có.

Vương Quốc Huy mới thấy Chu Khôn liền than khổ không ngớt miệng: "Đây là xung đột giữa quần chúng và lãnh đạo, mâu thuẫn giữa địa phương với trung ương, thôn dân chống lại cảnh sát do bên trên phái xuống, các quan chức thì tỏ ý đối địch, trên dưới không đồng lòng, từ chối cung cấp bất kỳ tin tức hữu ích nào."

Lữ Thanh Xuân nói: "Cư dân ở chỗ này rất dữ dằn, sau khi thôn dân biết xã trưởng đã chết còn vỗ tay khen hay, có người còn bảo muốn đốt pháo ăn mừng, gặp phải tình huống như vậy là khó giải quyết nhất, cũng không thể dùng biện pháp cứng rắn được."

Lý An Dân biết rõ sức mạnh đoàn kết của người dân chốn thôn quê, kinh nghiệm từ những ngày đi Chiết Tây là ví dụ tốt nhất, tất nhiên không phải nói ở thôn nào cũng tồn tại hành vi phạm tội tập thể như vậy, sự đoàn kết ở đây chính là chung vai chung sức, chung mối thù hằn.

Chu Khôn cười nói: "Là do việc trưng thu ruộng đất cùng với chính sách cưỡng chế di dời dẫn đến mâu thuẫn, nghe nói thị trấn muốn thi hành kế hoạch cải tạo lại các thôn cũ, biến thôn Quan Âm thành một địa điểm du lịch, công việc cụ thể là do xã trưởng và Ban cưỡng chế di dời thực hiện. Trong quá trình thực hiện đã xảy ra một số… chuyện không may, khiến thôn dân nảy sinh bất mãn."

https://thuviensach.vn

Vương Quốc Huy rầu rĩ không vui, nói: “Tiểu Chu, cậu biết mức độ nghiêm trọng của mấy chuyện không may ấy lớn đến mức nào không? Giam cầm, bạo lực cưỡng chế và chống cưỡng chế, có cụ bà bị Ban cưỡng chế di dời đánh vỡ đầu, có cả những bà bầu dắt theo con, già trẻ lớn bé gì đều kéo hết ra chắn kín đường, trong mắt họ chỉ toàn thù hận, lão già tôi đây cũng chẳng còn biết giấu mặt vào đâu nữa.”

Lữ Thanh Xuân gầm gừ mắng chửi: “Đám trâu bò hỗn xược vô liêm sỉ gây chuyện xong lại gọi bọn tôi đến dọn dẹp.”

Vương Quốc Huy nghiêm mặt lại: “Nhưng chuyện nào đi chuyện ấy, Tiểu Chu, mong cậu có thể tới thôn Quan Âm một chuyến tìm kiếm manh mối thử xem sao, dân thôn ấy biết mặt bọn tôi rồi, nhưng cậu thì chưa. Cậu dẫn mấy sinh viên này cùng với Lệ Lệ đóng giả làm du khách đi tận hưởng đời sống thôn dã, còn tôi và Thanh Xuân sẽ bắt tay điều tra từ người thân bạn bè của Tiền Kế Sâm xem sao, phân công điều tra như vậy sẽ ra kết quả.”

Chu Khôn nhướng mày: “Để cho người không thuộc ngành nhúng tay vào vụ án có sao không?”

Vương Quốc Huy nói: “Trong biên chế có hay không có tên cậu thì cũng không bỏ được trách nhiệm liên đới, đây chính là sử dụng hợp lý nguồn tài nguyên có sẵn, tôi rất tin tưởng vào năng lực của cậu.” Lại dời mắt sang người Lý An Dân và Cao Hàm, “Hai cô sinh viên này cũng có tố chất không tệ, nếu như có thể thuận lợi phá án, có công ắt được thưởng!”

Chu Khôn khẽ nói với Lý An Dân: “Lần trước anh Diệp hỗ trợ phá án nhận được hai mươi ngàn tệ tiền thưởng.”

Lý An Dân tức khắc bật người chào Vương Quốc Huy đúng kiểu nhà binh: “Cục trưởng, chú yên tâm, cháu sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.”

https://thuviensach.vn

Sau khi kí giấy thỏa thuận giữ bí mật xong, các cô được cho biết một số tin tình báo nội bộ:

Người chết tên Tiền Kế Sâm, xã trưởng xã Hoài Hóa, nửa tháng trước trên đường tham gia cuộc họp của chính quyền thị trấn thì bị mất tích dọc đường đi, đồng nghiệp cùng với người thân tìm kiếm không có kết quả, sau khi người chết mất tích ba ngày mới chính thức báo án.

Kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, nguyên nhân gây ra cái chết của Tiền Kế Sâm là do bị một vật cùn đánh mạnh vào sau gáy, bức tượng Quan Âm được xác định là nuốt từ miệng vào trong bụng, căn cứ mức độ phân hủy của thi thể thì thời gian tử vong có lẽ vào khoảng từ năm tới bảy ngày trước.

Mấu chốt vấn đề nằm ở một điểm, nơi phát hiện thi thể chỉ là nơi hung thủ vứt xác hay là hiện trường của vụ giết người? Lữ Thanh Xuân nói: “Tôi đã hỏi quản lý Cẩm Hà Châu và nhân viên lái ca nô, bảy ngày trước, cũng chính là thứ Bảy tuần trước, bọn họ từng đón một đoàn du khách, trong đó có một người đàn ông mặc quần áo đi mưa màu đen kéo theo một va li du lịch. Mặc dù hôm ấy mưa dầm, nhưng ngay lúc đó trời lại không hề mưa, trong cả đám du khách lên thuyền chỉ mình ông ta mặc áo mưa nên bọn họ có ấn tượng rất sâu sắc.”

Chu Khôn sờ cằm hỏi: “Trời mưa như vậy mà vẫn có du khách ngồi ca nô tới đảo giữa hồ sao?”

Chuyện này Cao Hàm lại hiểu rất rõ: “Trên website quảng bá của Đường Gia lĩnh có giới thiệu, cảnh mưa trên Cẩm Hà Châu vô cùng đặc sắc, rất đáng ngắm nhìn, có nhiều người đam mê nhiếp ảnh chuyên chọn ngày mưa để lên đảo tác nghiệp.”

https://thuviensach.vn

Lữ Thanh Xuân bổ sung: “Theo như cậu lái thuyền nói, gần đây việc làm ăn khá ế ẩm, chỉ cuối tuần mới có khách tìm đến, người đàn ông mặc áo mưa kia sau đó theo thuyền về bờ. Vì mũ áo mưa khá to, ông ta lại bịt khẩu trang che khuất gần hết khuôn mặt nên cậu ta cũng không trông rõ mặt mũi ra sao.”

Vương Quốc Huy nói: “Va li du lịch của ông ta tất nhiên là loại kiểu dáng tiện dụng thông thường cửa hàng nào cũng bán, ưu điểm là không gian bên trong lớn, khuyết điểm là cồng kềnh. Xương sống ở thắt lưng, xương tay xương chân và nhiều chỗ khác trên người Tiền Kế Sâm bị gãy lìa, có vết tích do búa nện vào, rất có thể sau khi ông ta chết đã bị hung thủ đập vỡ các khớp xương, gập xác lại nhét vào va li rồi đem ra đảo vứt xác. Nhưng va li du lịch không thể nào kín khít như bưng được, làm sao máu không rỉ ra mới là một vấn đề.”

Lý An Dân tò mò hỏi lại: “Tách rời thi thể ra không phải dễ mang theo hơn ư? Rửa sạch rồi cho vào trong túi nylon là được.”

Chu Khôn bảo: “Tách rời thi thể vừa mất thời gian vừa phí sức, hơn nữa máu cũng ra nhiều, không phải dân chuyên nghiệp không nên dùng cách này.”

Vương Quốc Huy vỗ mạnh xuống lưng cô một cái: “Cậu đừng có đi phổ cập kiến thức phạm tội phi tang cho tôi nhờ!”

Lữ Thanh Xuân ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta có hai giả thuyết, giả thuyết đầu tiên là giết người vứt xác như trên đã nói, giả thuyết thứ hai – Cẩm Hà Châu chính là hiện trường của vụ giết người. Như lời chứng thực của cậu lái thuyền thì ca nô thu phí từng lượt tính theo đầu người, cứ cách hai giờ sẽ có một chuyến qua lại. Trên đảo có chuông khẩn cấp dùng để liên lạc với phòng quản lí, hơn nữa trên bến còn có bè gỗ và thuyền mui dự phòng nên trước nay bọn họ cũng không có thói quen kiểm kê nhân số, rất có thể hung thủ đã lên đảo cùng với người bị hại, sau khi gây án xong thì trở về một mình.”

https://thuviensach.vn

Vương Quốc Huy nói: “Giả thuyết thứ hai này được đưa ra với tiền đề là giữa người chết và hung thủ có quen biết, đồng thời còn phải hẹn nhau từ trước. Bọn họ hẹn gặp mặt ở một nơi bí mật nào đó trên đảo, có lẽ để thương lượng gì đó, khả năng là liên quan đến xung đột lợi ích. Tuy nhiên chúng ta có thể xác định một vấn đề, đây không phải là giết người trong khi kích động, mà đã có mưu tính sẵn từ trước.”

Lệ Lệ tựa vào người Lý An Dân ngủ từ lâu, Cao Hàm thì nắm chặt cánh tay cô chăm chú lắng nghe câu chuyện, Lý An Dân chỉ thấy mệt chết đi được, trong lòng chỉ mong sao ngay giây tiếp theo là phá được án, lĩnh được tiền thưởng.

Chu Khôn trầm tư một lúc lâu, hỏi: “Anh nghĩ thế nào về miếng Quan Âm tay đỏ kia? Vì sao nó lại xuất hiện trong bụng người chết? Xem kích thước cùng chất liệu của nó, tuyệt đối không thể nào là nuốt lầm được.”

Lữ Thanh Xuân đáp: “Về cái này chúng tôi liệt kê ra ba khả năng: người chết tự mình nuốt vào, bị hung thủ ép buộc phải nuốt hoặc sau khi chết mới bị nhét vào trong bụng. Ý đồ của hung thủ thì chúng ta không biết, nhưng nếu người chết chủ động làm như vậy, tôi cho rằng tượng Quan Âm này rất có thể ám chỉ thân phận của hung thủ.”

Vương Quốc Huy móc thuốc ra, ném cho Chu Khôn một điếu, châm thuốc rồi rít mấy hơi, chậm rãi nhả khói, nhìn ra cửa sổ nói: “Nếu xét động cơ giết người, vậy thì mỗi một thôn dân trong thôn Quan Âm đều có động cơ gây án, trước mắt đầu mối còn thiếu sót, không xác định được mục tiêu, phải mau chóng thu hẹp phạm vi mới được.”

Thôn Quan Âm nằm ở góc Đông Nam của thị trấn Hoán Khê, lưng tựa núi xanh, trên núi hoa lê nở rộ, một dòng suối nhỏ trong vắt chảy ngang qua đồng ruộng, cây cỏ xanh tươi, tô điểm cho cảnh vật xung quanh trở nên đẹp đẽ không sao tả xiết. Cách thôn không xa lắm là khu du lịch Lê Hoa đang trong

https://thuviensach.vn

quá trình giải phóng mặt bằng, nghe nói miếu Quan Âm cũng nằm trong diện bị di dời.

Đám Chu Khôn khi đi ngang qua miếu Quan Âm thì thấy có mấy thôn dân đang chuyển gạch tu sửa tường bao, bãi cỏ trước miếu có dấu vết bị giẫm đạp hết sức nghiêm trọng, một ông già vốn đang đứng trước cổng móc thuốc lá ra hút, vừa thấy có người liền hùng hổ đi tới, cất giọng hỏi rất thô lỗ: “Này, mấy người kia, đến đây làm gì?” Giọng điệu ông ta cực kỳ không thân thiện.

Chu Khôn lấy vẻ mặt tươi cười, nói: “Chúng cháu đến khu quanh đây để du lịch và vẽ cảnh thực tế, đúng lúc đi ngang qua miếu, đang muốn vào trong thắp nén nhang.”

Lý An Dân và Cao Hàm rất biết phối hợp, nghiêng người lộ ra dụng cụ vẽ tranh, Chu Khôn móc một bao thuốc dâng lên, sắc mặt ông cụ hơi hòa hoãn trở lại, lẩm bẩm nói: “Miễn không phải chó săn ở trên phái xuống là được.”

Chu Khôn vờ như không nghe thấy, dù đã biết rõ vẫn hỏi: “Tường của miếu này sao lại sập vậy ạ?”

Một người khác trên đầu quấn băng vải cầm xẻng gõ lên mặt viên gạch mắng to: “Đều là do con chó hoang thất đức kia đấy, ngay cả miếu thờ Quan Âm Bồ Tát mà cũng dám động vào, nên nó mới gặp báo ứng!”

“Nó” đây là đang ám chỉ người nào, trong lòng ai nấy đều hiểu rõ.

Quy mô gian miếu Quan Âm này không lớn, chỉ gồm hai gian điện thờ được ngăn bởi một bức tường, chính điện thờ một pho tượng Quan Âm bằng đất sét, toàn thân tượng màu xám tro, chỉ có dọc theo cánh tay, từ khuỷu tay trở xuống chuyển dần từ đỏ nhạt sang đỏ mận, chuyển màu dần dần từ nhạt tới đậm, từ xa nhìn lại giống như đang đeo một bộ găng tay màu đỏ. Tượng Quan Âm rất cũ kĩ, bên trong miếu đường lại được quét dọn sạch sẽ không vương

https://thuviensach.vn

một hạt bụi, sân sau còn có một miệng giếng cổ, miệng giếng nằm âm dưới mặt đất, được một tảng đá vuông vắn đậy lên trên, dân trong thôn bảo tại nước giếng khô cạn rồi, có người đổ rác xuống dưới đấy, đến hè là ruồi bọ bu đầy, nên mới phải đậy kín lại cho đỡ phiền hà.

Cao Hàm trời sinh có bản lĩnh gặp ai cũng kết thân được, bèn tận dụng ngay để dò hỏi lai lịch của Quan Âm tay đỏ từ anh chàng đầu đeo băng vải. Anh ta nói điều này có liên quan đến tập tục mai táng của địa phương, trước thời kì cải cách, nơi đây có một quy định bất thành văn, đó là trẻ sơ sinh chết yểu trong vòng hai tháng thì không được chôn, mà phải dùng thủy táng. Tương truyền con sông thả xác trôi theo dòng ấy là đường dẫn đến thiên đường, nhưng phải xuyên qua âm tào địa phủ, mà Diêm Vương gia lại thích lấy xác trẻ con chà xát ra thành mưa đá trừng phạt nhân gian, mọi người mới nhuộm hai tay của lũ trẻ thành màu đỏ, Diêm Vương gia trông thấy tay trẻ như vậy sẽ cho rằng chà xát đã nhiều rồi, không gây thêm họa cho cõi người nữa.

Lý An Dân nghe câu chuyện truyền thuyết này khá quen tai, đây chẳng phải là phong tục mai táng của tộc người Tạng đó sao? Anh Diệp lúc phổ biến kiến thức về tập tục tang ma của các nơi cho cô cũng từng đề cập đến, thủy táng tay đỏ thịnh hành nhất là ở vùng Cam Tư Tứ Xuyên, người thôn này rất có khả năng từ vùng dân Tạng di cư đến đây, thảo nào lại cứng đầu cứng cổ như thế. Theo lời Vương Quốc Huy nói, hành động phản kháng bằng bạo lực với Ban cưỡng chế và di dời là do thôn trưởng thôn Quan Âm khởi xướng, được cả thôn hưởng ứng tích cực, trong đội ngũ quần chúng cầm xẻng đứng ở tuyến đầu có phụ nữ mang bầu vác theo cái bụng căng tròn, có cụ già bảy tám mươi tuổi, thậm chí cả người tàn tật chân đi còn phải chống gậy.

Truyền thuyết về thủy táng tay đỏ vẫn còn một đoạn sau, con suối nhỏ trước thôn Quan Âm có tên là sông Tống Tử, những lúc hoàng hôn, dưới ánh chiều tà, nước sông sẽ biến thành màu đỏ rực, ai nấy đều bảo là do bị thuốc sơn trên tay lũ trẻ nhuộm ra như thế, nước gột trôi màu thuốc, đến Âm phủ rồi khó tránh khỏi tai mắt của Diêm Vương.

https://thuviensach.vn

Trong một lần làm lễ thủy táng, có người thấy vị ni cô tụng kinh ở dưới hạ lưu vớt đứa bé nằm trong giỏ mây lên, thi thể trên tay ni cô biến thành một luồng sáng vàng kim xông thẳng tận trời, sau khi ánh kim quang tiêu tán, ni cô cũng tan vào hư không mà mất tung mất tích.

Sau khi biết được chuyện này, mọi người mới đi tìm tung tích của ni cô, cuối cùng phát hiện trong một ngôi miếu nát có một pho tượng Quan Âm tống tử, nước đỏ trên tay tượng hãy còn chưa ráo. Dân bản xứ bấy giờ cho rằng ni cô ấy chính là Quan Âm tống tử hiển linh, vì thương hại cảnh ngộ của đứa bé nơi địa phủ nên mới sớm đưa nó vào vòng luân hồi, đây cũng chính là nguyên do vì sao dân quanh vùng này vẫn thờ Quan Âm tay đỏ.

Lý An Dân và Cao Hàm dắt theo Lệ Lệ thắp hương bái Phật bên trong miếu, Chu Khôn và ông lão ở trước cổng bàn chuyện đời thường, cả hai ấy thế mà lại tán gẫu vô cùng ăn ý.

Ông lão nói: “Bọn tôi ở núi thì nhờ núi, ở sông nhờ sông, đời sống không tính là giàu có nhưng vẫn an nhàn tự tại, họ Tiền kia lại dắt theo đội cưỡng chế di dời cùng với máy ủi tới san bằng miếu Bồ Tát của chúng tôi, bọn chúng làm cứng húc đổ nửa bức tường, cụ Từ can không được mới chạy vào thôn tìm tôi, lão Thương tôi trước nay đã sợ thằng nào? Tôi nói với họ Tiền – Chính phủ dám cưỡng ép dỡ miếu phá nhà, tôi cũng dám kêu gọi dân cả thôn mang đầu đến trước cửa tòa nhà Chính phủ, thằng ấy chết là do báo ứng, là Bồ Tát báo ứng nó, nó mà không chết, sớm muộn gì cũng bị chúng tôi đánh chết!”

Ông lão tự xưng là lão Thương ấy chính là trưởng thôn của thôn Quan Âm, chính quyền địa phương muốn phá thôn để xây khu du lịch, thôn trưởng dẫn đầu huy động mọi người chống lại. Nhà tái định cư trên thị trấn chẳng ai muốn nhận, quái vật bê tông cốt thép che khuất cả bầu trời, phố phường chật hẹp chẳng lấy đâu ra màu xanh hoa cỏ, đối với những người đã quá quen với cuộc sống chốn nông thôn, phá nhà bắt bọn họ dời đi nơi khác có khác nào

https://thuviensach.vn

chặt đứt gốc rễ của bọn họ? Tục ngữ nói chẳng sai, tay nắm một mẫu ruộng, chân chẳng muốn xa nhà ngoài năm dặm.

Chu Khôn phụ họa theo lời lão Thương: “Gần đây kẻ làm quan toàn là lũ hám lợi đen lòng, không có lấy một kẻ chân chính biết nghĩ cho dân, chúng ta phải học cách tự bảo vệ mình.” Lời này tỏ rõ lập trường, lôi kéo lấy lòng những thôn dân đang có mặt.

Ấn tượng của ông lão với Chu Khôn không tệ, nghe nói các cô đi mà chưa tính toán gì cả, chẳng đặt phòng từ trước, đang lo tìm không được chỗ ở, ông lão liền đề nghị tá túc lại thôn Quan Âm.

Nhưng việc sửa tường bao còn chưa làm xong, lão Thương mới gọi anh chàng đầu quấn băng vải dắt du khách về thôn trước, trên đường đi ngang qua một khu chợ, trên chợ ngoại trừ mấy món đồ ăn vặt là đặc sản địa phương, phần lớn những thứ còn lại đều là các sạp hàng bán đồ lưu niệm với đủ các thứ đồ vật li kì cổ quái hấp dẫn khách du lịch. Ở gian “Cửa hàng thủ công mỹ nghệ Bạch Vân hiên chuyên đồ gỗ chạm khắc”, Chu Khôn phát hiện được một mặt dây chuyền gần giống với miếng tượng Quan Âm kia, ngoài ra còn có các đồ trang trí và vật dụng hằng ngày hình Quan Âm tay đỏ, chạm trổ vô cùng tinh tế.

Bà chủ với vòng eo thon thon hình vại lấy mặt dây Quan Âm ra đặt trên quầy, hai mắt nhìn đăm đắm khuôn mặt đẹp trai tuấn tú thư sinh của Chu Khôn, Chu Khôn nhấc mặt dây lên quan sát cẩn thận, thấy hơi khác so với chiếc trong bụng tử thi bèn hỏi: “Còn có kiểu dáng khác không chị?”

Bà chủ hiệu nghe giọng nói của cô xong liền ngây ra sửng sốt, Cao Hàm quay sang nói khẽ với Lý An Dân: “Nghe thấy không? Tiếng trái tim pha lê tan vỡ đấy, vỡ vụn thành từng mảnh dưới chân, răng rắc loảng xoảng.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đẩy cô một cái, Lệ Lệ núp sau lưng hai người, đứa bé này rất sợ người lạ.

Bà chủ đem tất cả mặt dây gỗ chạm có trong cửa hàng ra, Chu Khôn ngắm từng cái một, hỏi: “Giá bao nhiêu vậy? Bằng giá cả đúng không?”

Bà chủ đáp lại không được thân thiện cho lắm: “Quan Âm trên tay cô là tám mươi tệ, số mặt dây còn lại từ mười cho tới năm mươi tệ tùy cái.”

Lý An Dân cầm mặt dây lên nói: “Cái thứ bé xíu này mà những tám mươi tệ? Thấp nhất lại còn tới mười tệ? Bà chủ này, chị đừng xem người từ nơi khác đến là con gà mà cắt cổ như vậy nhé!”

Bà chủ tiệm liếc mắt nhìn cô một cái, mặt cười nhưng lòng không cười mà rằng: “Tám mươi là tôi đã tính rẻ rồi, đây là hàng gỗ hoàng dương chạm nổi thủ công chính tông đấy, do tay nghề lão luyện làm ra đấy! Cô vào trong thành phố mua ấy hả, có bỏ cả trăm tệ cũng chưa chắc đã được đâu.”

Chu Khôn cười nói: “Mới rồi tôi còn thấy cái mặt dây giống hệt thế này ở cửa hàng đằng trước, chỗ ấy hô giá có hơn ba mươi.”

Lý An Dân ngơ ngác: Trước đó bọn họ đã ghé qua gian hàng nào khác sao?

Bà chủ tiệm cũng cười đến mức cả người rung rung: “Cô nói đùa rồi, mấy gian hàng khác bán là loại dây chuyền Quan Âm này này, ba tệ một chiếc, ba mươi tệ mua được cả túi, cái thứ đó là gì chứ? Là sản phẩm làm ẩu kém chất lượng, là hàng nhái mà thôi.”

Bà chủ hiệu thân cao người to, đạt tiêu chuẩn hình tượng “hàng tôm hàng cá”, anh chàng đầu đeo băng vải có vẻ hơi sợ hãi, kéo Cao Hàm qua một bên

https://thuviensach.vn

nói: “Nói với giảng viên của cô, tốt nhất là chớ có mua đồ của tiệm chị ta, xúi quẩy lắm.”

Cao Hàm lấy làm tò mò, bèn hỏi: “Vì sao lại kêu xúi quẩy cơ?”

Anh chàng đầu quấn băng vải hạ giọng đáp: “Cái tiệm này là chỗ bán hàng của một xưởng gỗ mỹ nghệ ở gần đây đấy, cô biết nhà xưởng ấy được cải tạo lại từ một căn nhà như thế nào không? Là ngục giam tội phạm chuẩn bị tử hình hồi trước đó, pháp trường nằm trên con đường núi cách đấy không xa, những thứ được tạo ra ở nơi từng giam giữ tử tù có thể không xui sao? Có người nói đứng ở xa thường xuyên nhìn thấy trên xưởng gỗ có khói đen bốc lên cao, là điềm vô cùng xấu.”

Anh ta vừa nói xong thì Chu Khôn đã đi ra, trên tay cầm theo mặt dây Quan Âm tay đỏ mua với giá sáu mươi lăm tệ. Cao Hàm đem câu chuyện của anh chàng đầu quấn băng vải kể lại một lượt, Chu Khôn lại chẳng hề để ý: “Có xui thì mới chạm tượng Phật mà trấn áp.”

Lý An Dân biết mua mặt dây này chẳng liên quan gì đến kỹ thuật chạm trổ, giá trị sưu tập hay địa điểm chế tạo ra nó cả, Chu Khôn còn mua thêm mấy mặt dây chuyền Quan Âm ở sạp vỉa hè, nhân tiện còn thăm dò xem có nơi nào khác bán đồ gỗ chạm trổ hình Quan Âm nữa hay không. Anh chàng đầu quấn băng vải nói: “Hàng bán tượng Phật thì nhiều lắm, còn bán Quan Âm tay đỏ thì chỉ có dãy này thôi, trong thôn chúng tôi cũng có thầy cả biết nghề chạm trổ, nếu cô muốn, lúc về tôi nhờ ông ấy làm một cái cho cô, tôi thấy chú Từ khắc ra không thua gì mấy cái cô mua đâu.”

Từ chợ đi xuống thôn Quan Âm mất bốn mươi lăm phút đồng hồ, đối với dân thôn quen sống trong núi mà nói, mỗi ngày bỏ hơn một giờ đi ra dọn sạp bán hàng, lại mất thêm một giờ để quay về thôn thì cũng là chuyện nhẹ nhàng như không, rất đỗi bình thường.

https://thuviensach.vn

Thôn trang đồng ruộng phì nhiêu, bốn bề non xanh nước biếc, bên đường gieo trồng các loại hoa màu ngay hàng thẳng lối, những đóa cúc dại màu vàng xinh xinh nở rực quanh bờ ruộng, trong thôn có một hồ lớn, là do suối từ trên núi chảy xuống tụ lại mà thành, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, bên bờ còn có thuyền nhỏ đang neo đậu, xa xa là những mảng lá sen nối đuôi nhau trùng điệp, khó trách thôn dân không muốn dời đi, đổi lại là người khác, nào có ai sẵn lòng rời bỏ chốn quê hương tươi đẹp đến ngần này?

Con đường nhỏ vào thôn bị tường gạch che kín, chỉ chừa lại một cái lỗ để vừa một người có thể chui ra chui vào, phía sau tường có hai người đàn ông trung niên đang ngồi, cuốc vác trên vai, trước ngực còn đeo loa phóng thanh, anh chàng đầu quấn băng vải nói mấy người đây là khách do trưởng thôn giới thiệu, bọn họ mới dẹp tấm lưới sắt giăng trước lỗ sang một bên.

Một ông chú trong đó rất khí phách nói với Chu Khôn: “Đội cưỡng chế di dời đến hai lần, đều bị chúng tôi đuổi chạy hết cả hai, còn dám mò tới thì chúng tôi lại đánh nữa, đánh cho tới khi bọn chúng từ bỏ ý đồ với thôn này mới thôi!”

Lý An Dân nhớ lại tin tức mới xem gần đây nhất, đội cưỡng chế di dời ở đất Thường Châu Giang Tô gây ra án mạng, hộ không chịu di dời bị ẩu đả cho tới chết, mấy gia đình chịu cảnh giam cầm, người phụ trách gọi đó là “thi hành công vụ”, còn hành động của thôn dân thôn Quan Âm đây chính là “chống đối phạm pháp”.

Mọi người được sắp xếp ở tại một hộ gần hồ, người phụ nữ nông dân trung niên ra tiếp khách chính là vợ của thôn trưởng, họ Thang, da trắng mặt tròn, nụ cười rất hiền lành, mọi người trong thôn vẫn gọi bà là mẹ Thang. Theo như lời bà nói thì thôn Quan Âm mặc dù không kiếm tiền nhờ vào khách du lịch, nhưng thi thoảng cũng có công ty du lịch chủ động đến tận nơi liên lạc, mà trong thôn chỉ tiếp đón đoàn nhỏ gồm mười người trở xuống.

https://thuviensach.vn

Anh chàng đầu quấn băng vải nói: “Thực ra thì thôn Quan Âm rất hiếu khách, chỉ cần khách đến không phạm phải những điều cấm kị của người trong thôn, chúng tôi đều xem như người nhà.”

Mẹ Thang nhác thấy Lệ Lệ liền cười tươi như hoa, Chu Khôn bảo Lệ Lệ chào người lớn, Lệ Lệ lại túm chặt lấy ống quần Lý An Dân, hướng về phía mẹ Thang kêu lên một tiếng: “Dì.”

Mẹ Thang nghe một tiếng “dì” này xong lòng như hoa nở, rửa tay lau sạch, lên nhà trên cầm một túi thịt bò phơi khô ra cho cô bé, Lệ Lệ ăn một miếng, đổi mẹ Thang thành “chị” luôn.

Cao Hàm nhăn mày nhìn Chu Khôn: “Bình thường chị dạy cô bé thế nào vậy?” Lệ Lệ gặp sinh viên trẻ tuổi thì gọi “dì”, quay đầu lại kêu bà cô luống tuổi thành “chị”, đây là muốn châm chọc người ta sao? Cũng may mà mẹ Thang vẫn tiếp đón nhiệt tình vui vẻ, không so đo gì về chuyện xưng hô.

Chu Khôn chỉ cười mà không nói tiếng nào, nét mặt có vẻ hơi xấu hổ, Lý An Dân đại khái cũng có thể đoán được suy nghĩ của cô: Phụ nữ đều mong được người ta kêu mình trẻ tuổi đi một chút, như là gặp chị thì xưng em, thấy dì thì hô chị, mà với mấy bà cô lớn tuổi thì cứ phải kêu dì… Đây gọi là khôn khéo trong đối nhân xử thế.

Lệ Lệ rất ít cười mà cũng không thích nói, chịu mở miệng cất tiếng chào đã chứng tỏ tâm trạng cô bé hiện đang rất tốt rồi, lúc mẹ Thang bế cô bé lên cũng không thấy chống cự gì cả, rõ ràng là cô nhóc này rất có cảm tình với mẹ Thang. Chu Khôn nói trực giác của trẻ nhỏ là nhạy cảm nhất, người mà Lệ Lệ chịu thân cận hơn nữa là người có tấm lòng lương thiện, vậy nên các cô rất yên lòng ngủ nhờ lại ở lầu hai trong nhà.

Anh chàng đầu quấn băng vải nói chú Từ chuyên khắc gỗ đã đi bán hàng, đến tối mới về, Chu Khôn để Lý An Dân và Cao Hàm chăm sóc Lệ Lệ, còn cô

https://thuviensach.vn

theo anh ta đi làm quen với hoàn cảnh trong thôn.

Lý An Dân cùng với Cao Hàm cũng nhân cơ hội này lôi kéo làm quen với mẹ Thang, cùng mấy người phụ nữ chốn thôn quê ngồi chung một chỗ nhặt rau, tự nhiên cũng sẽ nghe ngóng được tin tức này nọ từ miệng các bà.

Trời nhá nhem tối, một ông lão với đôi quang gánh từ cửa thôn tiến lại, gánh của ông chính là gánh hoành thánh, đội mũ nỉ mặc đồ xanh lam, cong lưng cúi đầu, đi lại khoan thai, chậm rãi cứ như rùa bò.

Lý An Dân nhận ra ông lão với gánh hoành thánh này, anh chàng đầu quấn băng vải nói với Chu Khôn, đây là chú Từ chuyên khắc gỗ, cũng chính là thầy cả Từ chuyên bán hoành thánh ở trấn Hoán Khê, bán hoành thánh là nghề chính, còn khắc gỗ chỉ là do say mê mới trở thành nghề tay trái.

Thầy cả Từ ở trong nông trại đầu phía Tây thôn, phòng gạch mộc[1] đơn sơ, sau trước hai gian, gian trước là nơi sinh hoạt thường ngày, gian sau dùng làm nhà bếp, bên hông nhà còn có một gian lều tranh để chứa các thứ linh tinh. Trong cái mớ linh tinh này phần lớn đều là mảnh gỗ thầy cả Từ thu nhặt về, đồ gia dụng trong nhà cũng được chế tạo thủ công từ các mẩu gỗ phế phẩm, trên chén nước còn có cả hoa văn.

[1] Gạch mộc: Gạch phơi nắng không nung.

Chu Khôn nâng chén nước lên ngắm nghía trong chốc lát, cười khen: “Quả nhiên là tay nghề tốt, sau này tôi cũng muốn tới đây mở tiệm, chuyên nhập hàng do tay thầy cả làm ra, chuyện làm ăn nhất định sẽ phát đạt.”

Lý An Dân thầm nghĩ nhìn cái kiểu chụp mũ nịnh hót này xem, mới liếc sơ qua cái chén, còn chưa thấy gì mà đã tâng bốc người ta đến thế, không khéo lại chụp nhầm mũ thì toi.

https://thuviensach.vn

Anh chàng đầu quấn băng vải nói: “Chớ có phí lòng, chú Từ đây không nhận chuyện làm ăn đâu, mua một hai món làm kỷ niệm còn có thể, chứ muốn nhập hàng thì không được, đã không hợp ý dẫu có muốn mua cũng không mua nổi.”

Thầy cả Từ đem hoành thánh bỏ vào trong tủ lạnh, lấy mấy chiếc ghế con ra mời khách ngồi, Chu Khôn móc ví lấy mặt dây Quan Âm mua ở Bạch Vân hiên ra, hỏi: “Thầy cả Từ, thầy có khắc tượng Bồ Tát giống như vậy chưa?”

Thầy cả Từ lôi một cái rương gỗ ra khỏi gầm giường, bên trong đựng đầy nhóc tượng điêu khắc nho nhỏ, có ông Thọ, Phật Di Lặc, tuần lộc… đủ loại, mỗi một thứ đều được chạm khắc nom rất sinh động, cũng có cả tượng Quan Âm. Mặc dù những thứ này còn chưa được đánh giấy ráp và lên màu đàng hoàng, nhưng từ chi tiết và hình dáng cũng đủ thấy tay nghề lão luyện, xem ra Chu Khôn khen nịnh cũng không chệch đi đâu, có một đôi bàn tay đẽo gọt tuyệt vời như vậy, cớ sao cứ phải mò khắp hang cùng ngõ hẻm đi bán hoành thánh làm gì?

Chu Khôn đem tượng Quan Âm do thầy cả Từ chạm khắc ra so sánh với sản phẩm của Bạch Vân hiên, lại so tiếp với những món hàng sản xuất hàng loạt mua ở ngoài chợ, rất rõ ràng, độ sâu cạn, đường nét điêu khắc của thầy cả Từ giống hệt Bạch Vân hiên. Ai từng học qua thư họa Trung Quốc đều biết, phái nào đều có phong cách riêng của trường phái ấy, kĩ xảo không hề giống nhau, điêu khắc cũng có đạo lý tương tự như vậy, Lý An Dân và Cao Hàm trông không hiểu, nhưng Chu Khôn thì có chút kiến thức, cô nói: “Xem ra thầy cả Từ và thầy điêu khắc của Bạch Vân hiên đều là cao thủ thuộc Trần phái.”

Thầy cả Từ đang dùng đục gọt đẽo đường vân gồ ghề ở mặt ngoài chất gỗ, nghe cô nói vậy liền cười một tiếng: “Tôi chỉ là một người bán hoành thánh, chơi gỗ chỉ để thỏa niềm vui thú chứ nào có phái này phái kia? Thích thì cứ lấy đi, mười tệ một cái.”

https://thuviensach.vn

Chu Khôn không nói hai lời, móc một trăm tệ ra đưa cho ông, thầy cả Từ cười ha ha, đẩy tay cô về lại: “Tôi đây ưa thích hạng người ngay thẳng, cô cứ tùy ý chọn lấy hai món, xem như tôi tặng.”

Chu Khôn đáp một câu “Thật ngại quá!”, rồi lấy một pho tượng Quan Âm và một pho ông Thọ trong rương, lúc này mặt trời cũng đã khuất núi, trong gian phòng nhỏ chỉ có mỗi chiếc bóng đèn sợi tóc đang chiếu sáng, dưới ánh sáng mờ mờ, thầy cả Từ nheo mắt ngồi đục đẽo, đột nhiên cả người run lên, mũi đục quẹt vào ngón cái, máu tươi lập tức ứa ra.

Ông lão cũng không quýnh quáng, ra sức nắm ngón tay, dùng miệng mút máu đang chảy, cũng không phun ra ngoài mà nuốt luôn vào bụng, sau đó cầm một miếng vải quấn một vòng, động tác lưu loát thuần thục, xem ra chuyện bị dao gọt đứt tay cũng thường xuyên như cơm bữa.

Lệ Lệ nhào vào lòng Lý An Dân, cuộn mình thành một vòng, toàn thân run rẩy, Cao Hàm lo lắng hỏi: “Cô bé sao vậy?”

Chu Khôn giải thích: “Bé con sợ máu.”

Thầy cả Từ tiện tay đặt miếng gỗ và dao gọt sang một bên, thở hắt ra một hơi, nghiêng đầu đưa mắt liếc nhìn về phía Chu Khôn, “Tôi nghe người ta bàn tán ở trên thị trấn, nói xã trưởng xã Hoài Hóa bị giết, trong bụng có một pho tượng Quan Âm, là tượng khắc gỗ, có phải cô vì chuyện này nên mới tìm đến tận cửa nhà tôi hay không?”

Thật đúng là chuyện tốt thì không ra khỏi cửa, việc xấu lại lan truyền ngàn dặm.

Lý An Dân phát hiện cái lưng lúc nào cũng gù gù của ông ta đã duỗi thẳng, giọng điệu nói chuyện cũng hơi thay đổi, có cảm giác hờ hững lạnh nhạt rất khó diễn tả, lời ra khỏi miệng lạnh buốt như băng, ánh nhìn liếc ngang

https://thuviensach.vn

khiến người ta thấy rất không thoải mái. Ông ta đã bắt đầu mang thái độ thù địch với bọn họ, lúc này tốt nhất là nên tìm cái cớ nào đó để gạt phăng cho qua chuyện.

Ai mà ngờ Chu Khôn lại thản nhiên thừa nhận: “Thầy cả Từ đúng là người thẳng thắn, tôi đây cũng chẳng cần phải giấu giếm nữa, phát hiện ra thi thể chính là hai em sinh viên này của tôi. Vì chuyện của Ban cưỡng chế di dời khiến thôn dân bất mãn với các cấp bên trên, việc điều tra không thể tiến hành một cách thuận lợi, chúng tôi cũng là vạn bất đắc dĩ, mong thầy cả chớ trách.”

Lý An Dân và Cao Hàm bốn mắt nhìn nhau, cứ trả lời thành thật ngay thẳng như vậy mà được sao? Lỡ như thầy cả Từ để lộ ra ngoài, nói không chừng các cô sẽ bị tống cổ ra khỏi thôn luôn ấy chứ, trong cái cảnh tối lửa tắt đèn thế này, đến một chốn để dừng chân cũng khó mà tìm được.

Thầy cả Từ cười lạnh hỏi: “Cô hoài nghi tôi?” Ông ta vừa nói vừa vuốt miệng túi trên người.

Chu Khôn đưa một điếu thuốc qua, thuận tay châm giúp luôn cho ông lão: “Thầy cả đừng hiểu nhầm, chẳng qua chỉ muốn hỏi han một chút.”

Thầy cả Từ rít một hơi, chép chép miệng, ánh nhìn mông lung dõi về phía bóng đèn, “Tôi và họ Tiền không quen không biết, lần gần đây nhất trông thấy hắn ta cũng chính là lúc hắn dắt theo đội cưỡng chế di dời tới chỗ này mà ra vẻ ta đây, hắn ta đẩy một cụ bà ngã xuống đất, tôi mới nện cho hắn một cái đòn gánh, chỉ tiếc là đập không chết được.”

Chu Khôn nói: “Hiện tại ông ấy cũng đã chết rồi, tuy là bị nện chết, nhưng hung khí thì lợi hại hơn nhiều so với đòn gánh, ngay cả xương cũng bị đập nát bấy.”

https://thuviensach.vn

Thầy cả Từ vỗ đùi khen “Hay!”, còn nói đấy chính là trừ hại cho dân, ông ta thở ra mấy hơi khói, trầm mặc trong chốc lát, lại bảo: “Tôi ở cái thôn này đã năm, sáu năm, đều dựa vào gánh hoành thánh kia kiếm sống, như cái xưởng Bạch Vân hiên mà cô nói, chỗ ấy có oán khí quá nặng, ngày nào cũng bốc khói đen, các cô vì tượng khắc gỗ mới đến tìm tôi, chi bằng cứ qua xưởng gỗ mỹ nghệ ấy xem thử, thợ cả nơi đấy rất nhiều.”

Chu Khôn đáp: “Không vội, cứ đi từng bước thôi, những ông thợ ấy cũng cần phải hỏi cả.”

Thầy cả Từ cười nói: “Cô đã thẳng thắn như vậy, nói gì thì nói, tôi cũng phải phối hợp một chút, còn có điều gì thì nhân lúc tâm tình tôi còn tốt mà hỏi cho nhanh.” Lúc ông ta nói chuyện còn dùng ngón út gãi nhẹ vành nón trên đầu, bấy giờ Lý An Dân mới để ý tới cái mũ mà ông ta đang mang, mũ nỉ che cả lỗ tai, sau khi vào nhà cũng không hề gỡ xuống mà vẫn đội.

Chu Khôn hỏi: “Triệu Tiểu Ba trong xưởng gỗ mỹ nghệ, ông có biết không?”

Thầy cả Từ suy nghĩ thoáng chốc: “Biết, có quan hệ không tồi với họ Tiền, trước đây hắn từng làm nghề đốt xác, người ở thị trấn rất kiêng kị việc này, còn bảo hắn ta đem xác về nhà nấu canh, cái chốn xưởng gỗ mỹ nghệ ấy rất quỷ quái, chuyện gì cũng có.”

Chu Khôn lại hàn huyên mấy câu cùng ông lão, mẹ Thang đến gọi cửa, nói cơm tối chuẩn bị xong rồi, bảo mọi người mau chóng về ăn ngay khi còn đang nóng, thầy cả Từ chỉ tay vào túi Chu Khôn: “Đem bao thuốc vừa rồi để lại đây, tôi giữ bí mật cho mấy người.”

Chu Khôn cười cười, ném bao thuốc lá cho ông ta, sau khi ra khỏi cửa, Lệ Lệ ngoảnh đầu nhìn về phía bầu trời xa xăm, kéo chéo áo của Lý An Dân khẽ nói: “Mẹ ơi, bên kia có rất nhiều khói đen, từng cụm từng cụm luôn ấy.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân dõi mắt trông qua, tầng mây thưa thớt, bóng núi liên miên chập chùng, tựa như một bức tranh sơn thủy vẩy mực[2]. Thầy cả Từ nghe được câu nói của Lệ Lệ, cũng quay sang nhìn về phía xa, khẽ thì thào: “Xưởng gỗ mỹ nghệ xây trên ngọn núi ấy, trước kia là ngục giam, rất vắng vẻ, không ai muốn đến gần.”

[2] Vẩy mực: Một cách vẽ tranh thủy mặc của Trung Quốc, dùng bút chấm mực vẩy từng mảng lớn lên giấy hoặc lụa, nhìn qua giống như hắt mực lên.

Lông tóc sau gáy Lý An Dân dựng đứng cả lên. Anh chàng đầu quấn băng vải nói xưởng gỗ mỹ nghệ bốc khói đen, hẳn chính là khói thật, có lẽ là khói bếp, hoặc cũng có khả năng là do đốt mùn gỗ tạo thành khói đen mù mịt, thầy cả Từ nói khói đen ở xưởng gỗ đại khái muốn nhắc đến điềm xúi quẩy, tương tự như bảo khói xanh bốc ra từ trong mộ, chỉ là cách nói ví von mà thôi. Mà khói đen do Lệ Lệ nói ra, không khỏi khiến người ta phải cân nhắc.

Chu Khôn cho rằng thầy cả Từ hẳn có chuyện muốn giấu, nhưng không quá có khả năng là hung thủ, gánh hoành thánh của ông ta rất được chào đón, nếu có ngày nào nghỉ bán thì chỉ cần hỏi sơ qua là biết, hôm sau lên thị trấn biết được tình huống cụ thể liền càng thêm xác định điểm này, thầy cả Từ không có thời gian để đi gây án.

* * *

Ba lớn một nhỏ đi xuyên qua một con ngõ, đúng chính Ngọ mười hai giờ trưa, mặt trời tre o đỉnh đầu, ra khỏi ngõ thì mồ hôi cũng đầy mình, ngang qua một quán nhỏ, Chu Khôn bỏ tiền ra mua nước. Cái bụng của Lệ Lệ kêu lên “Rột rột”, tiếng động này có sức lây lan rất lớn, truyền sang Lý An Dân ở ngay cạnh, rồi qua tới Cao Hàm, mới hừng sáng các cô đã rời thôn, điểm tâm sáng chính là mười sáu miếng hoành thánh do thầy cả Từ có lòng biếu tặng, sau đó là đi bộ không ngừng nghỉ rồi dò hỏi đủ đường.

https://thuviensach.vn

Chu Khôn đưa hồng trà ướp lạnh cho hai cô sinh viên, chai nước khoáng thì dành cho mình và Lệ Lệ, Lệ Lệ thất thần nhìn về phía thang lầu nằm chếch đối diện cửa hàng, bịt chặt mũi, kéo tay Lý An Dân giật giật: “Mẹ, mẹ, thối.”

Lý An Dân liếc thùng rác trước cầu thang, thân thùng sơn đen, rác rưởi ngập tràn, trên tường có mấy chữ to viết bằng sơn đỏ: ‘Xin đừng đại tiểu tiện ở chỗ này.’ Cạnh đó còn có mấy tấm poster quảng cáo với màu sắc rực rỡ, có vài tấm đã bị xé bỏ.

Cao Hàm quạt quạt tay, hướng về phía Chu Khôn: “Mình đi ra ngoài trước đi, tìm cái gì đó để ăn chứ bụng em sắp dính vào lưng luôn rồi.”

Chu Khôn ừ một tiếng, chủ tiệm vội vàng bảo: “Nếu các cô không vội lắm, uống xong rồi hãy đi, để vỏ chai lại cho tôi.”

Trông hàng là một phụ nữ trung niên với nước da ngăm đen khỏe khoắn, làm ăn thời buổi này cũng chẳng dễ dàng, Lý An Dân một hơi uống cạn chai hồng trà, thuận tay đặt lên quầy, đúng lúc này, có ba thanh niên từ cầu thang bên kia bước xuống, một trong số đó lớn tiếng hô lên: “Con bà nó, lại chạy, để ông mày tóm được thì ông nện cho chết tươi!”

Ba tên hùng hùng hổ hổ đi tới trước tiệm, gã to con vừa mới rống lớn đưa tay vỗ nhẹ lên mặt kính tủ bày hàng: “Mẹ, cho con chai coca.”

Lý An Dân dắt tay Lệ Lệ kéo lùi về cạnh Cao Hàm, người phụ nữ trung niên xắn tay áo, với tay lấy cái chổi lông gà trên kệ mà ra sức vụt gã to con, quát lên: “Mày tưởng mẹ mày bán hàng không lấy tiền chắc? Thích cái gì là phải cho mày cái ấy hả!”

https://thuviensach.vn

Gã to xác ôm đầu kêu la: “Con có tiền! Con mang tiền tới mà, không phải con dắt anh em đến ủng hộ việc buôn bán của mẹ sao?”

Người phụ nữ trung niên giận đến run người, động tác quật chổi lông gà càng lúc càng mạnh: “Bà đây thiếu mấy đồng bạc nhơ nhuốc của mày à? Số tiền dơ bẩn của mày từ đâu mà có? Không phải trộm thì cũng là cướp, ngồi trong trại mãi mà cũng không học được cái gì, lại còn đi giao du với cái thằng du thủ du thực kia, mày bảo tao còn mặt mũi nào nữa hả?”

Cánh tay của gã to con hằn lên mấy vệt đỏ, cũng phát bực rồi, vung tay một phát liền tóm được cái chổi lông gà mà giật lên trên, người phụ nữ trung niên bị vung một cái mất thăng bằng liền loạng choạng ngã nghiêng về sau. Gã to con vươn tay muốn đỡ bà ta nhưng không đỡ được, chỉ nghe “rầm” một tiếng, lưng người phụ nữ trung niên va vào giá hàng, “Ui da!” kêu đau, hai mắt trợn trừng, chui từ dưới quầy ra bên ngoài, đến trước mặt gã to con đứng thẳng người, vung tay xoắn lỗ tai gã, vừa xoắn vừa gào: “Mày được lắm, dám đánh cả mẹ mày! Có giỏi thì mày đánh chết tao đi, không ai quản mày nữa đâu!”

Hai gã đàn em tay chân luống cuống, đứng nhìn nhau một hồi rồi vội vàng tiến tới khuyên can, nhưng người phụ nữ trung niên lại đánh luôn cả bọn họ, to giọng gào: “Chính là chúng mày! Chính là cái đám ranh con mất dạy chúng mày dạy hư thằng con tao! Tao đánh chết chúng mày, đánh chết chúng mày!”

Gã to con quăng chổi lông gà, không kìm nổi nữa mà hét lớn một tiếng “Mẹ!”, ra sức giữ chặt cổ tay bà.

Mắt người phụ nữ trung niên hoe đỏ, kêu lên: “Đánh đi! Đến người già mày cũng dám chém thì còn có gì mà không dám làm chứ, mày đánh đi! Bà đây thà đẻ ra một cục thịt còn hơn là cái thứ con cái mất dạy như mày!”

https://thuviensach.vn

Chu Khôn đứng ra hòa giải: “Bác gái, bác đừng kích động, có việc gì cứ từ từ rồi nói, anh bạn, cậu buông tay ra.”

Mấy cô mấy chú bán hàng bên cạnh cũng vây lại khuyên can, trong con ngõ nhỏ này đều là dân tái định cư từ nông thôn, phần lớn chung một thôn, một nhà có chuyện gì thì mười nhà đến giúp.

Gã to con buông tay ra trước, người phụ nữ trung niên còn muốn vươn tay tát thêm một cái, bị Cao Hàm ở sau kéo lại, Chu Khôn cũng tách gã to con ấy ra xa, móc thuốc lá, cho ba tên thanh niên mỗi người một điếu, cười nói: “Tôi tên là Chu Khôn, mấy người anh em, cho cái tên.”

Cả ba cùng sửng sốt, quan sát cô một lát, rồi cất giọng ồm ồm: “Tôi tên là Vương Lượng, bọn họ là anh em của tôi – Mã Tinh, Dương Diên Huy.”

Chu Khôn gật đầu, nhìn lại về phía quán nhỏ, đám Lý An Dân vẫn còn đang trấn an người phụ nữ trung niên, bà ấy ngồi trên bậc thềm, nước mắt nước mũi giọt ngắn giọt dài mà khóc lóc kể lể với bà con lối xóm, Vương Lượng nhịn không được khẽ văng tục một câu, Chu Khôn hỏi: “Bà ấy là mẹ cậu à?”

Vương Lượng tức giận đáp: “Mẹ là mẹ tôi, nhưng tôi không phải con của mẹ.”

Chu Khôn khuyên nhủ: “Đừng nói vậy, mẹ nào mà chẳng thương con, có phải cậu đã làm chuyện gì khiến bà ấy phải tức giận? Lại dỗ dành một lát, chờ bà ấy hết giận rồi hãy nói chuyện.”

Vương Lượng châm thuốc rít mạnh một hơi: “Nói chuyện không được, mẹ xem thường tôi, cũng coi thường anh em của tôi, một mực bảo là tôi làm chuyện không đứng đắn, làm bà mất mặt, nếu không phải do công việc, tôi cũng chẳng muốn xuất hiện trước mặt bà làm gì, tới thì cũng đã tới rồi, gặp

https://thuviensach.vn

mặt nhau chẳng lẽ lại không ra chào hỏi.” Gã vươn tay vào trong túi áo lục tới lục lui, bên trong có một bao lì xì.

Chu Khôn lặng lẽ quan sát gã hồi lâu, hỏi: “Cậu làm việc cho công ty đòi nợ thuê, bữa nay tới đây muốn đòi nợ à?”

Vương Lượng liếc mắt nhìn cô, sắc mặt sầm xuống: “Thì sao? Không được à?”

Chu Khôn cười nói: “Không có gì, chỉ hỏi một chút, tôi có một người bạn luật sư cũng đang làm việc này, Văn phòng tư vấn kinh doanh Đỉnh Thịnh, có nghe qua chưa?”

Vương Lượng lắc đầu, thái độ thù địch cũng giảm hẳn, Mã Tinh xen miệng hỏi: “Luật sư mà cũng làm cái này?”

Chu Khôn cười: “Làm chứ, phương pháp không giống nhưng thật ra cũng chẳng khác nhau là mấy, thiếu nợ thì phải trả tiền, chuyện đương nhiên mà.”

Vương Lượng ngẫm nghĩ những lời Chu Khôn nói liền có thiện cảm, Chu Khôn lại cho rằng Vương Lương có thể có đầu mối gì đó nên muốn thăm dò, vậy là sau khi trấn an bà Vương xong cả bọn liền kéo nhau tới quán mì ăn trưa. Hai cô sinh viên Lý An Dân và Cao Hàm xưa nay chưa từng qua lại với dân anh chị bao giờ, trên cổ Mã Tinh có một hình xăm rất lớn, là hình đầu hổ, Cao Hàm cùng Lệ Lệ thấy đều hơi sợ, không dám xen miệng vào câu nào, chỉ ngồi một bên hóng chuyện.

Vương Lượng nói: “Tốt nghiệp trung học xong tôi đi lính, vào bộ đội địa phương, sau khi phục viên ra muốn tìm việc làm cũng khó, vốn định ở nhà chăm chỉ cấy cày, ai ngờ lại quy hoạch thành khu du lịch, đất đai bị giải tỏa hết. Tái định cư chia phòng ốc ở trên trấn, cha tôi thì sửa xe đạp ở đầu cầu, mẹ dùng tiền đền bù để mở hàng tạp hóa, cuộc sống rất khó khăn. Giải ngũ không

https://thuviensach.vn

lâu, tôi với lão chủ xưởng gỗ mỹ nghệ có xô xát đánh nhau một trận, là lão ta ra tay trước, kết quả đôi bên đều bị thương. Tôi bị thương nhẹ hơn, mà lão thì có qua lại với đám người ở trên, thế là vu tội ăn cắp cho tôi, phải ngồi trong trại tạm giam cả tháng trời, rồi nằm khám thêm năm rưỡi nữa. Lý lịch dính tiền án tiền sự như vậy càng không tìm nổi việc, có ai chịu thuê người từng ngồi tù đâu cơ chứ?"

"Ở trong tù tôi có quen với một đàn anh, quan hệ không tệ, sau này anh ấy mãn hạn tù liền dùng tiền vớt tôi ra ngoài, bây giờ tôi đang làm việc dưới tay anh ấy, chuyên đi đòi nợ thuê. Ba mẹ tôi nói đi đòi nợ thì chỉ có lưu manh mới làm, cho rằng như vậy chẳng khác gì với đám chuyên gây chuyện để thu tiền bảo kê cả, vì thế mà cãi nhau không ít lần, tôi nói gì bọn họ cũng không tin, vì tôi đã từng ngồi tù, mà anh cả cũng đã từng vào khám rồi."

Mã Tinh bảo: "Công ty của bọn tôi đã đăng ký rồi, chỉ thúc nợ đòi nợ thay cho khách thôi, anh Du Tử đã dặn bọn tôi cố mà dùng thủ đoạn hợp pháp, quá lắm không được nữa thì mới dùng…"

Anh ta còn chưa nói xong đã bị Dương Diên Huy đạp cho một cái dưới gầm bàn.

Lý An Dân nghe cách xưng "anh Du Tử" này thì không khỏi ngây người, Cao Hàm ghé sát lại rỉ tai cô: "Ngay cả trùm thổ phỉ cũng xuất hiện rồi."

Vẻ mặt Chu Khôn không đổi, chỉ nhướng mày: "Anh Du Tử là ông chủ của các cậu? Tên du thủ du thực mà mẹ cậu nói là anh ta à?"

Vương Lượng cười sang sảng: "Đó là do người khác gọi thế thôi, anh ấy vốn tên là Trương Lập."

Chu Khôn lại hỏi: "Ông chủ xưởng gỗ mỹ nghệ kia là chủ xưởng gỗ mỹ nghệ Bạch Vân hiên?"

https://thuviensach.vn

Vương Lượng đáp: “Đúng vậy, cô biết ư?”

Chu Khôn lắc đầu: “Chỉ mua một cái tượng gỗ trong tiệm của ông ta thôi.”

Mã Tinh nói: “Tôi nghe bác cả nói qua, ông chủ trước của nhà ấy từng đi nhặt xác, còn hỏa thiêu người chết nữa, cái chỗ ngày đó đốt xác bây giờ mở xưởng gỗ, ở thị trấn tôi chẳng có ai đi mua đồ nhà lão, đều sợ xui, chỉ có thể gạ gẫm những người từ nơi khác như mấy người thôi.”

Chu Khôn cười cười, không bình luận gì thêm về chuyện này, đổi sang đề tài khác: “Bữa nay các cậu đi đòi nợ, người thiếu nợ chính là người ở trên lầu kia?”

Vương Lượng không nói tên, chỉ bảo là một tay thợ xăm hình, ham cờ bạc, thiếu tiền của người ủy thác, năm ngoái tới cửa nhà đòi thì chỉ trả một phần nhỏ, khoản còn lại ký vào giấy nợ, tháng này tới nhà tìm ba lần, cả ba lần đều không thấy được người. Hàng xóm nói mấy ngày nay không thấy ông ta ra ngoài, khách hàng tìm đến ông ta cũng bảo rằng khoảng thời gian này tiệm không mở cửa, gọi vào số di động thì điện thoại không ai nhấc máy, có lẽ là do trốn nợ mà bỏ đi biệt xứ rồi.

Dương Diên Huy sờ cằm nói: “Lão già xảo quyệt này bảo có mối quen biết lâu năm với quản đốc xưởng gỗ, có thể vay mượn được tiền, nào ngờ lại chạy nhanh như vậy.”

Chu Khôn lập tức quăng đũa xuống bàn, mì mới ăn được nửa bát đã gọi người thanh toán luôn, kéo cả hội cấp tốc quay trở lại, lên lầu ba, phòng số 302, trên cửa có dán bản mẫu hình xăm, là kiểu cửa gỗ với khóa móc cũ kỹ. Chu Khôn tháo chùm chìa khóa treo bên thắt lưng xuống, dùng một sợi dây

https://thuviensach.vn

thép mảnh có mũi nhọn hình móc câu xỏ vào trong lỗ khóa, nhẹ nhàng xoay động, rắc cụp một tiếng, khóa mở ra, chỉ mất ba giây.

Lý An Dân và Cao Hàm nhìn mà hoa cả mắt, tay nghề mở khóa này điêu luyện đến bậc nào chứ? Mã Tinh líu lưỡi than: “Quá đỉnh, mở còn nhanh hơn cả Tiểu Dương nhà mình!”

Chu Khôn ngoảnh đầu liếc mắt nhìn anh ta một cái, tháo khóa ra, đẩy cửa tiến vào, trong phòng là một mớ hỗn loạn, ghế ngã úp sấp, dụng cụ trên kệ bị lật nằm ngổn ngang, Vương Lượng “Hả?” một tiếng: “Lão đã về rồi?”

Chu Khôn quay đầu nhìn: “Các cậu đã vào đây.”

Cô dùng câu khẳng định chứ không phải câu nghi vấn, khóe môi Vương Lượng vừa mới nhúc nhích, cô đã lập tức nói thêm: “Đợi lát nữa rồi hãy nói.”

Lệ Lệ bịt mũi cất giọng nghèn nghẹt: “Chỗ này hôi nhất.”

Lý An Dân ngửi ngửi, là mùi cồn i-ốt, thuốc nước và phẩm màu chảy đầy dưới đất, Chu Khôn để cả bọn đứng trong phòng khách, không được đụng tay vào những thứ nằm trên mặt đất, Cao Hàm nói nhỏ: “Như vậy có phải gọi là bảo vệ hiện trường không nhỉ? Không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn giống như có trộm đột nhập vào ấy.”

Lý An Dân trả lời: “Nếu chỉ là trộm thôi thì tốt.”

Dương Diên Huy nhích tới gần Cao Hàm, nhỏ giọng hỏi: “Các cô rốt cuộc là ai?”

Không ai đáp lại anh ta cả, Lý An Dân và Cao Hàm từ ngoài dòm vào Chu Khôn trong phòng bếp, Chu Khôn đứng trước tủ lạnh, nắm cửa tủ mở hé

https://thuviensach.vn

ra một khe nhỏ, cô chậm rãi hít vào một hơi, nghiêng đầu nói: “Đã tìm thấy người thiếu nợ rồi, trong này.” Vừa nói vừa mở hẳn cánh cửa tủ lạnh, một người đàn ông từ trong đổ ập ra ngoài.

Là một cái xác đàn ông đã đóng băng cứng ngắc thành một khối, trong tủ lạnh còn sót lại một lượng máu và nước tiểu khá lớn, vừa mở cửa tủ lạnh đã ngửi thấy mùi thối um.

Lý An Dân thầm nghĩ: Hai ngày hai cái xác, đồng chí phụ trách tổ chức hoạt động vẽ cảnh thực tế nhất định là không xem Hoàng lịch, chuyến này đi rốt cuộc toàn thấy xui.

Chu Khôn lấy điện thoại di động báo cho Vương Quốc Huy, bên kia truyền lại chỉ thị: Toàn bộ mọi người ở lại hiện trường chờ đợi.

Người chết bị sứt môi, hai bên khóe miệng còn có sẹo, bình thường đều mang khẩu trang để che đi, ba người đi đòi nợ dựa vào vết sẹo sau tai và trên mu bàn tay ông ta để xác nhận thân phận.

Vương Lượng khẩn trương hỏi Chu Khôn: “Cô là cảnh sát?”

Chu Khôn tựa vào cửa, đáp: “Là hỗ trợ bên ngoài.”

Mã Tinh bảo: “Người này không phải do chúng tôi giết.”

Chu Khôn như không nghe anh ta nói, chỉ hỏi: “Các cậu từng vào trong này, lúc nào?”

Mã Tinh lộ vẻ hoảng sợ, kêu to: “Không phải chúng tôi làm, chúng tôi đến tìm người thôi mà!”

https://thuviensach.vn

Chu Khôn nói: “Tôi biết, đừng cuống.” Nhìn về phía Dương Diên Huy, ánh mắt của anh ta có vẻ né tránh, Chu Khôn không nói gì, lại quay sang Vương Lượng, ngữ điệu thoải mái như đang nói chuyện thường ngày: “Cậu là lính xuất ngũ, tôi cũng xem như là một nửa xuất ngũ, tâm sự thôi mà, các cậu đến đây lúc nào?”

Vương Lượng chăm chú nhìn vào mắt cô, chần chừ trong thoáng chốc rồi mới chậm rãi đáp: “Một tháng trước đến một lần, gõ cửa không ai đáp, chúng tôi bỏ về, ba ngày trước lại đến một lần, mở khóa vào trong phòng nhưng cũng không tìm thấy người, hôm nay đến đưa tiền cho mẹ, nhân tiện mới tạt qua xem một chút, vẫn không thấy ai, tuy nhiên lần này không có vào bên trong.”

Dương Diên Huy bổ sung: “Khóa là do tôi mở đấy, ba hôm trước vào trong nhà còn chưa có loạn thành như vậy, được thu dọn rất sạch sẽ.”

Chu Khôn hỏi: “Còn tủ lạnh? Có mở tủ lạnh xem thử hay chưa?”

Mã Tinh đã bình tĩnh hơn một chút, cướp lời: “Không có, chúng tôi chẳng qua cũng chỉ đến tìm người, chẳng đụng tới cái gì cả!”

Vương Lượng nhấn mạnh thêm: “Chẳng liên quan gì tới chúng tôi cả, mấy lần đến đây, ngay cả mặt của ông ta chúng tôi cũng chẳng thấy.”

Chu Khôn cười nói: “Tôi tin tưởng các cậu, đến đây, kể một chút về chuyện của ông thợ xăm này đi.”

Vương Lượng đáp: “Chỉ biết tên gọi là Đồ Hữu Tài.”

Chu Khôn hỏi: “Thiếu tiền của ai?”

https://thuviensach.vn

Vương Lượng hơi lưỡng lự, cuối cùng vẫn nói: “Phía bên kia của cầu Song Minh có một dãy tiệm thịt heo, cạnh đó có mở một sảnh chơi bài và hai hàng bi-a.”

“Thiếu bao nhiêu?”

Vương Lượng còn chưa mở miệng, Dương Diên Huy đã nói: “Không rõ lắm, chúng tôi chỉ phụ trách đi đòi nợ, không để ý mấy chuyện khác.”

Anh ta đang nói dối, có ai đi đòi nợ thuê mà không biết rõ tình hình nợ nần của người ta cơ chứ, Chu Khôn cười, Vương Lượng lập tức nói: “Hơn hai mươi ngàn, chỉ đánh nhỏ mà thôi.”

Mã Tinh bảo: “Chúng tôi tìm ông ta cũng chỉ để thúc nợ, không làm gì khác, chỉ sợ ông ta càng thiếu càng nhiều.”

Chu Khôn suy ngẫm giây lát, lại nói với Vương Lượng: “Đại ca của cậu có quen biết với chủ của ba chỗ kia, đúng chứ?”

Ba người không nói lời nào, Chu Khôn cũng không hỏi thêm nữa.

Chưa đến nửa tiếng đồng hồ, tổ chuyên án dắt theo nhân viên điều tra hiện trường cấp tốc chạy tới, bọn họ đang ở ngay gần đó, trong xưởng gỗ mỹ nghệ của Bạch Vân hiên. Vương Quốc Huy vừa thấy Chu Khôn liền lớn tiếng chửi: “Mẹ kiếp, để hắn chạy thoát rồi, cậu biết trong xưởng gỗ mỹ nghệ đó giấu cái gì không? Những mười cái xác! Đằng trước thì chạm gỗ, sân sau nối liền với kho hàng đóng kín dùng để gia công thi thể, tường cao ba thước rào lưới sắt, hai con chó ngao Tây Tạng giữ cửa, thợ điêu khắc ở đằng trước với đám xử lý xác chết đằng sau không thấy mặt nhau bao giờ, đến người nhà cũng chẳng hay biết gì về chuyện này, ghê gớm thật!”

https://thuviensach.vn

Lữ Thanh Xuân nói: “Hắn ta hợp tác với một xí nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, nguồn gốc thi thể trên cơ bản có thể xác định được, là thi thể của tội phạm bị xử tử mà không ai nhận xác cùng với thi thể các bệnh viện ngoại tỉnh thu mua dùng trong giải phẫu.”

Thì ra khói đen mà Lệ Lệ nói chính là thi khí.

Chu Khôn cười: “Bây giờ mà phá tường bới gạch ra, nói không chừng còn có thể tìm thêm được một mớ.”

Vương Quốc Huy trừng mắt nhìn cô: “Cậu vui cái nỗi gì? Tình huống bên này thế nào?”

Chu Khôn thuật lại hết sức cặn kẽ quá trình phát hiện thi thể cho bọn họ nghe, căn cứ vào báo cáo hiện trường cùng với việc khám nghiệm tử thi, Đồ Hữu Tài là bị gạch đập vào sau gáy, trên người còn có chín vết chém, trong đó có ba vết trí mạng, thi thể bị đông lạnh, trong quần lót có phân và nước tiểu, căn cứ vào vật bài tiết cùng với dấu vết giữ lạnh tiến hành suy luận sơ bộ thì thời gian tử vong ước chừng không quá nửa tháng. Công cụ gây án là dao nhọn trong bếp, lỗ thoát nước trong nhà tắm có vết máu, hiện trường đã bị cố ý lau dọn qua.

Điểm mấu chốt cần phải chú ý nhất – trong khoang miệng người chết tìm thấy một chiếc chìa khóa.

Công việc điều tra hiện trường vẫn đang tiếp tục, Vương Quốc Huy chọn nhà của Vương Lượng ở gần đây làm cứ điểm tạm thời, trông thấy cảnh sát, bà Vương ghê gớm thế cũng không biết làm sao, chỉ gọi điện thoại kêu ông Vương về nhà. Lý An Dân vốn còn cho rằng ông Vương sẽ trút giận xuống đầu anh con trai mà quát mắng một trận, ai ngờ ông chú thế lại vỗ vai Vương Lượng nói: “Không có việc gì đâu, ba tin tưởng con.” Sau đó sắc mặt nghiêm nghị, nói với Vương Quốc Huy: “Thằng nhóc này tuy có hơi du côn một chút,

https://thuviensach.vn

nhưng tuyệt đối không giết người, các anh đoạt đất của tôi thì thôi, nhưng đừng xử oan cho con trai tôi nữa!”

Mắt Vương Lượng hoe hoe đỏ, Chu Khôn nói với vợ chồng ông Vương: “Yên tâm, bọn họ là người trợ giúp cho quá trình phá án, vụ án được phá giải xong thì đều có công, cũng như hai sinh viên này vậy.” Cô đẩy Lý An Dân và Cao Hàm lên phía trước.

Cao Hàm lúng ta lúng túng gãi gãi tóc, Lý An Dân thì miệng động theo lòng, nghĩ gì nói đó: “Vâng, được nhận tiền, rất nhiều.”

Mặt của Vương Quốc Huy hết xanh rồi lại trắng, từ trắng chuyển sang hồng, cuối cùng vẫn tỏ ra hào phóng mà nói với ông Vương: “Tiểu Chu nói không sai, chỉ cần bọn họ phối hợp tốt, cung cấp manh mối hữu hiệu thì chính là người có công trong vụ án giết người lần này, mà có công thì ắt có thưởng.”

Chu Khôn ở bên cạnh phụ họa: “Cục trưởng của chúng tôi nói lời tất giữ lời, sẽ không đổi ý.”

Vương Quốc Huy lườm cô một cái, không lên tiếng, vợ chồng ông Vương lúc này mới yên tâm.

Cửa hiệu xăm hình của Đồ Hữu Tài không có giấy phép kinh doanh, chỉ dựa vào việc dán các tấm quảng cáo để hút khách, trong ngõ này có rất nhiều tiệm đều mở tại khu phòng trọ, chiếm diện tích hẹp với quy mô nhỏ, quản lý cũng không nghiêm, lúc bị kiểm tra thì chỉ cần lột tờ quảng cáo đi là xong, chính quyền địa phương cũng mắt nhắm mắt mở cho qua việc này.

Trong tiệm không có người giúp việc, Đồ Hữu Tài cũng chẳng phải dân làm ăn đàng hoàng, bình thường rất hiếm khi qua lại với đồng hương, không giao tiếp gì với hàng xóm, có đôi khi khách tới cửa phòng tìm cũng chẳng thấy ông ta đâu.

https://thuviensach.vn

Bà Vương cung cấp một manh mối hết sức quan trọng: Một tuần trước, vào sáng sớm, trời còn mưa dầm, bà vừa mới mở cửa tiệm, đang tháo cánh cửa thì một người từ cầu thang đi ra, mặc bộ quần áo đi mưa màu đen, bịt khẩu trang và kéo theo một cái va li du lịch rất lớn, bà có ấn tượng rất sâu, nhưng cũng không thể xác định được đó có phải là Đồ Hữu Tài hay không.

Quần áo đi mưa màu đen, khẩu trang, va li du lịch, những đặc điểm nhận dạng này trùng khớp với nghi phạm trong vụ án Tiền Kế Sâm.

Trong phòng không tìm thấy bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận, chứng minh thư để lại ở sòng bài cũng là giấy tờ giả mạo, không ai phát giác, ông chủ ba cửa tiệm ấy cùng với đại ca của Vương Lượng là bạn bè, chi phí cho đám Vương Lượng đòi nợ giúp cũng được tính theo "giá hữu nghị".

Chủ tiệm, Trương Lập và ba người Vương Lượng đều có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường nên được gạch ra khỏi diện tình nghi. Căn cứ vào báo cáo miêu tả và kiểm tra thi thể thì trên mình người chết có vết sẹo lưu lại do tẩy hình xăm.

Vì cớ gì mà một tay thợ xăm mình lại muốn tẩy hình xăm? Rất có thể là vì che giấu thân phận, ngoại trừ để trốn nợ, Vương Quốc Huy còn đưa ra rất nhiều giả thuyết, không ngờ Đồ Hữu Tài lại là một người lẽ ra đã chết từ lâu.

Lữ Thanh Xuân móc ra được một chiếc hộp gỗ bị khóa ở tấm ngăn đằng sau bếp ga, ổ khóa cùng một cặp với chiếc chìa khóa trong miệng người chết, bên trong cất giữ một quyển sổ ghi chi tiết công việc, tiết lộ một bí mật khiến người ta phải khiếp sợ.

Đồ Hữu Tài vốn tên là Đàm Kiến Trung, là một người đã chết bị gạch tên khỏi sổ hộ khẩu, chết trong vụ án giết người chặt xác mười năm về trước.

https://thuviensach.vn

Nhưng trên thực tế, ông ta vì trốn nợ nên đã hợp tác với Triệu Tiểu Ba, cùng dựng lên một sự cố tử vong để thay mận đổi đào, người chết thực sự là một cái xác do Triệu Tiểu Ba xử lý, cái chết giả tạo vụng về như vậy ấy thế mà lại được quy thành án giết người cần điều tra, kết quả còn tìm ra được hung thủ hẳn hoi!

Đêm đó, Vương Quốc Huy ban lệnh truy nã với Triệu Tiểu Ba, đồng thời mở một cuộc họp khẩn cấp, tập hợp tất cả cảnh sát địa phương cùng lực lượng dân phòng, rất nhanh đã xác định được thân phận thực sự của Đồ Hữu Tài – cái xác chết có tên Đồ Hữu Tài hôm nay chính là Đàm Kiến Trung bị phanh thây trong vụ án mười năm trước.

Bởi vì phần tay chân bị chặt còn sót lại năm đó có hình xăm tương tự như của Đàm Kiến Trung, mà bản thân Đàm Kiến Trung lại mất tích một cách li kỳ, nghe nói thông qua công tác điều tra và đối chiếu nhóm máu, cuối cùng mới xác nhận Đàm Kiến Trung chính là người bị hại, báo cáo về tình tiết vụ án của bên tòa án thậm chí còn miêu tả một phen hết sức đặc sắc sinh động.

Lúc ấy, kẻ lẽ ra đã chết thì lại không chết, mà hung thủ "vô tội" thì lại bị xử tử hình.

Vương Quốc Huy giận đến bầm gan tím ruột, ông cùng với Lữ Thanh Xuân thảo luận về vụ án hết cả một buổi tối, đoán rằng Đàm Kiến Trung dùng sự kiện chết giả kia để uy hiếp bắt Triệu Tiểu Ba cho vay tiền. Cũng có thể do ông ta biết được hoạt động phi pháp gia công xác chết của Triệu Tiểu Ba, mà Triệu Tiểu Ba e sợ sự tình bại lộ nên mới giết người diệt khẩu.

Như vậy, người mặc quần áo đi mưa màu đen bịt khẩu trang chẳng phải Đàm Kiến Trung, mà chính là Triệu Tiểu Ba với ý đồ che giấu thân phận. Từ việc đốt xác đến mở xưởng gia công thi thể là có thể thấy được con người Triệu Tiểu Ba hám lợi không sợ bẩn tay, Tiền Kế Sâm và Đàm Kiến Trung xung đột lợi ích với hắn, hắn có động cơ giết người, hành vi bỏ trốn có thể nói

https://thuviensach.vn

là do có tật nên mới giật mình, nhưng đến nay vẫn chưa tìm thấy chứng cớ xác thực là gã giết người.

Mọi đầu mối đều chỉ về một mình Triệu Tiểu Ba, nhưng khiến không ai có thể ngờ được là, ngày thứ hai sau khi phát lệnh truy nã, dân quân lại phát hiện ra thi thể của Triệu Tiểu Ba ở dưới cầu Song Minh, nói chính xác hơn, là những mảnh xác của hắn – đầu lâu, tay chân và cơ quan nội tạng.

Hai đầu cầu Song Minh đều có chợ, một hàng dài các tiệm thịt heo, Chu Khôn nhận được điện thoại, nghe thấy Lữ Thanh Xuân đang lệnh cho cấp dưới đi điều tra dò hỏi từng nhà. Lý An Dân và Cao Hàm dắt theo Lệ Lệ đi dạo trong thôn Quan Âm, Chu Khôn để các cô nghỉ ngơi cho khỏe, còn bản thân thì một mình qua bên đó.

Cao Hàm có chút thất vọng: “Vì sao không dắt chúng ta đi theo luôn chứ?”

Lý An Dân lại cảm thấy bình thường: “Nói là trợ giúp quá trình điều tra, nhưng dân thường cũng chỉ là dân thường mà thôi, với lại chúng mình chẳng giúp được gì, chỉ cần ở bên ngoài để ý một chút là được.”

Cao Hàm than thở: “Không ngờ giảng viên Chu còn làm cảnh sát, nghe đội trưởng Lữ bảo chị ấy là chuyên gia mô phỏng chân dung, hai năm vẽ hơn vạn khuôn mặt, trợ giúp phá hơn ba trăm vụ án, trình độ phác họa diện mạo hung thủ còn cao hơn cả phần mềm máy tính nữa cơ, bên cảnh sát toàn coi chị ấy như cái máy tính biết đi, so ra tốc độ còn nhanh hơn nhiều.”

Lý An Dân đồng tình nói: “Cũng khó trách anh ấy muốn từ chức, cứ như con thoi vậy thì làm sao có thể chịu được?”

Hai mắt Cao Hàm sáng rực lên: “Cứ coi như là người tự do thì vẫn bị gọi đi trợ giúp quá trình điều tra đó thôi, tớ cảm thấy chị ấy không làm nghề này

https://thuviensach.vn

nữa đúng là đáng tiếc, nhìn tư thế lúc chị đặt câu hỏi với ba tên lưu manh mà xem, đẹp trai ngất trời."

Lý An Dân sửa lời cô: "Cứ một câu lại ba tên lưu manh, chớ có xem thường người đi đòi nợ thuê vậy chứ? Đó cũng là việc cực nhọc chứ chẳng chơi, phải tôn trọng nhân dân lao động."

Cao Hàm nghiêng mắt nhìn qua: "Ê, có phải là cậu nhìn trúng một trong ba tên đó rồi không? Ngày hôm qua ở nhà họ Vương, cậu cứ nhìn chằm chằm vào bọn họ ấy, mắt cứ nhìn thẳng như thế này này. Là ai hả? Dương Diên Huy? Anh ta nom rất dễ nhìn, da dẻ mịn màng, trông cũng chẳng giống lưu manh."

Lý An Dân lè lưỡi nói: "Làm sao có thể, tớ chỉ cảm thấy bọn họ ở chung với nhau thật thân thiết, trước kia tớ cũng biết ba anh em như vậy. Ông anh cả thì rất chín chắn có khí thế, anh hai nom nhã nhặn nhưng kì thực hung tàn nhất, chỉ phục có một mình anh cả thôi, cậu em ba thì hào sảng thẳng thắn, thật giống với tổ hợp ba người Vương Lượng, chỉ là tính tình Vương Lượng nóng nảy hơn thôi."

Cao Hàm nghiêng nghiêng đầu: "Sao tớ không biết cậu quen với người như thế nhỉ? Có chuyện đó khi nào?"

Lý An Dân suy nghĩ một chút, ký ức có vẻ mơ hồ: "Nói không rõ lắm, đại khái hồi học tiểu học ấy, vẫn có ấn tượng như vậy, thường xuyên được bọn họ dắt đi chơi."

Cao Hàm nhếch miệng cười một tiếng: "Con người cậu chính là cái dạng này đấy, chẳng để ý cái gì bao giờ, chuyên không nhớ nổi tên với mặt người, giờ mà gặp lại bạn học thời cấp Hai, cậu bảo cậu nhận ra được mấy người chứ? Chỉ mới xa cách chưa tới mấy năm mà đã quên sạch rồi, đừng nói có ngày nào đó ngay cả tớ cậu cũng quên luôn đấy nhé."

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cười theo cô: “Người mình không quan tâm thì nhớ làm gì, còn cậu thì tất nhiên là tớ quan tâm rồi, ngày nào cũng nhớ ấy chứ.”

Cao Hàm xoa xoa cánh tay, bày ra vẻ mặt “cảm ơn đã có lòng, tớ đây không dám nhận”: “Cậu đừng làm tớ buồn nôn nữa, nói sến chết đi được, da gà nổi lên đến mức mang đi rang như rang đậu được rồi đây này.”

Hai người còn đang đùa giỡn rất cao hứng, thầy cả Từ với gánh hoành thánh đã chậm rãi đi tới, Lệ Lệ vùi đầu vào trong lòng Lý An Dân, kể từ lúc máu đỏ trào ra tay thầy cả Từ, mỗi lần Lệ Lệ nhìn thấy ông liền có biểu hiện sợ người lạ, nhưng hoành thánh thơm phưng phức thì lại chẳng kiêng ăn chút nào, chỉ khi thầy cả Từ bưng chén đến cho thì cô bé mới bằng lòng mở cái miệng bằng vàng của mình ra chào. Cô bé trước nay vẫn giữ khoảng cách với người xa lạ, Cao Hàm phải dụ ăn cả nửa tháng trời mới có thể thực sự quen thân với cô bé được.

Mấy chị em bắt chuyện cùng thầy cả Từ, thầy cả Từ nói: “Trên đường về có gặp giảng viên Chu, cô ấy vội vã đi cầu Song Minh, chỗ ấy xảy ra chuyện lớn rồi, sao các cô không cùng theo qua đó?”

Lý An Dân lắc đầu: “Tình huống cụ thể thế nào cô ấy cũng không nói, thầy cả Từ, thầy biết ư?”

Thầy cả Từ “Hầy!” một tiếng, “Không phải tôi bày hàng ở ngay đầu cầu đó sao, gánh hàng chiều còn chưa bán xong đã bị điều tra rồi, tra hỏi xong họ còn đuổi tôi đi, nếu không thì làm gì mà giờ này đã về đến đây cơ chứ?”

Lý An Dân đưa tay lên xem giờ, vẫn còn khá sớm, hiện tại cũng chỉ mới hơn ba giờ, bệnh hóng hớt của Cao Hàm dâng lên sôi sùng sục, muốn dò la một chút phong thanh từ miệng của thầy cả Từ, thầy cả Từ nhìn trái phải một lượt, thấy dưới ruộng có người xong việc đồng áng, đang đi về phía này, ông nói: “Ở đây nói không tiện, hay đến nhà tôi rồi nói tiếp, nếu bị người khác phát

https://thuviensach.vn

hiện ra mục đích tới thôn của các cô, nhất định sẽ vung cuốc đuổi các cô ra ngoài đấy."

Sau khi vào trong căn nhà nhỏ, thầy cả Từ để cho các cô ngồi ngoài phòng khách chờ, ông đem gánh hoành thánh vào trong bếp, bận bịu một hồi, mùi đồ ăn thơm thơm mằn mặn bắt đầu lan tỏa, thầy cả Từ bưng ba chén hoành thánh thật to ra đặt lên bàn, xoa xoa tay trên tạp dề mấy cái, bảo: "Được rồi, vừa ăn vừa nói."

Lý An Dân đưa mắt nhìn thấy chiếc hoành thánh cực lớn, phải nói là siêu to, gần đạt cỡ như hoành thánh của Quảng Đông rồi, chất lượng mười phần, váng dầu màu vàng chanh nổi trên mặt nước dùng, trong mỗi chén đều có một cái trứng chần nước sôi, hương thơm nức mũi.

Nghe nói trong này có dùng mỡ gà, nước miếng của Lệ Lệ tha hồ nhỏ ròng ròng. Thầy cả Từ còn bảo không lấy tiền, cứ ăn tự nhiên, Cao Hàm gãi gãi đầu nói: "Thế này đúng là ngại quá ạ." Miệng nói, đũa đã cầm trên tay.

Tâm tình thầy cả Từ bữa nay vô cùng tốt, cười nói: "Còn thừa nhiều quá mà, không ăn thì phí."

Đám háu ăn không ngại ngùng gì cả, lập tức xúm lại bắt đầu ăn, thầy cả Từ rảnh rỗi ngồi trên giường kể lại chuyện cảnh sát phong tỏa đường đi rầm rộ thế nào, không hề nhắc đến tình trạng thê thảm của thi thể, có lẽ là vì e ngại các cô đang dùng bữa.

Lý An Dân phát hiện thầy cả Từ này rất có tài kể chuyện, miêu tả lại vô cùng sinh động những chuyện mà bản thân vừa chứng kiến như cấm đường ra sao, cảnh sát tra hỏi thế nào, không biết là phóng đại lên biết bao nhiêu lần, nhưng quả là đạt đến mức tinh túy của nghệ thuật diễn đạt rồi, Cao Hàm ngồi chống cằm nghe như nuốt từng câu từng chữ.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, có tiếng nhạc chuông kèm theo tiếng ù ù rung vang lên, Lý An Dân móc điện thoại di động ra, vì không muốn ngắt ngang hứng thú của thầy cả Từ, cô bèn đi ra ngoài cửa nghe máy: “A lô?”

“An Dân, là tôi, Chu Khôn đây.”

“Giảng viên Chu, có chuyện gì thế?”

“Các em đang ở chỗ nào?”

“Ở trong thôn ạ.”

“Nói rõ vị trí.”

“À, em đang nghe máy trước cửa nhà thầy cả Từ, Cao Hàm và Lệ Lệ thì ở trong ăn hoành thánh nghe kể chuyện, ông cụ vừa rồi còn oán trách chuyện làm ăn bị các anh phá hư đấy.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, ước chừng năm, sáu giây gì đó, Lý An Dân nghe thấy Chu Khôn hít sâu một hơi rồi nói: “Bắt đầu từ bây giờ, em dùng từ ngữ càng ngắn gọn càng tốt để trả lời.”

Lý An Dân sửng sốt, ngoan ngoãn “Dạ!” một tiếng, trong lòng phảng phất trỗi dậy dự cảm không hay.

“Xế chiều nay thầy cả Từ không ra bày hàng, cảnh sát ở bên này không có một ai từng gặp qua ông ta, theo như ông chủ quầy thịt heo nói, chừng mười giờ ông ta đã rời khỏi đó rồi.”

“Vâng…”

https://thuviensach.vn

“Bên dưới cầu Song Minh phát hiện ra được một phần thi thể của ông chủ xưởng gỗ mỹ nghệ Triệu Tiểu Ba, đầu, hai tay hai chân, nội tạng, tất cả đều bị nấu chín rồi bỏ vào đông lạnh.”

“Đó…” Mồ hôi Lý An Dân nhỏ xuống, trong phòng bếp của thầy cả Từ có đầy đủ cả tủ lạnh cùng một cái nồi đun nước rất lớn thừa sức chứa nửa thân người.

“Thời gian Triệu Tiểu Ba rời khỏi nhà được xác định là nửa tháng trước, lần trước hỏi cung là vợ hắn nói dối, bởi vì Triệu Tiểu Ba thường xuyên đi ra ngoài một mình bàn chuyện làm ăn, có khi mất tăm cả hai ba tháng, vậy nên người nhà tập mãi đã thành quen, tôi cho rằng, thầy cả Từ vô cùng đáng nghi.”

“Hả? Thời gian?” Không phải đã nói ông ta không có thời gian gây án đấy sao? Một người lớn như thế, muốn xẻ ra không đơn giản chút nào, cực kì tốn sức, một người già yếu như thầy cả Từ làm sao làm nổi! Trừ phi có đồng phạm.

“Nghe cho kĩ này, Đàm Kiến Trung cũng chính là Đồ Hữu Tài mười năm trước đã cùng hợp mưu với Triệu Tiểu Ba, dựng lên một vụ án giết người chặt xác, hung thủ tìm được ngày ấy bị xử tử hình, hành quyết trên núi Bàn Sơn. Hung thủ bị bắn chết ấy tên gọi Trần Hoa Đình, đàn em đồng môn của Triệu Tiểu Ba, hai người đều là học trò của một vị nghệ nhân khắc gỗ thuộc Trần phái.”

Lý An Dân há hốc miệng, chỉ phát ra một âm tiết khô khốc đơn điệu tỏ ý bản thân mình đã nghe được, nhưng hoàn toàn không thể nào tiêu hóa nổi.

“Kế tiếp chỉ là suy đoán của tôi, mười năm trước, con đường trên núi là đường đất, không có lưới chắn bảo vệ, một bên là vách núi, bên kia là vực sâu vạn trượng, trước đây từng có trường hợp phạm nhân tử hình bất ngờ rơi xuống vực, liệu có khả năng Trần Hoa Đình còn sống hay không?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân hiểu ý cô nghi ngờ người tên Trần Hoa Đình với thầy cả Từ là một: "Độ tuổi?" Triệu Tiểu Ba mới ngoài bốn mươi, đang tuổi tráng niên, Trần Hoa Đình còn trẻ tuổi hơn, trong khi thầy cả Từ lại là một ông già khú đế, tuổi tác không hề khớp.

"Không ai biết tuổi thật của ông ta, chỉ phán đoán từ ngoại hình cùng hành động mà thôi, mà ngoại hình có thể thay đổi, hành động cũng có thể ngụy trang. Bây giờ suy nghĩ theo góc độ khác, căn cứ vào tốc độ đi bộ của người bình thường, mỗi phút có thể đi được sáu mươi đến tám mươi mét, nếu bây giờ ông ta có thể đi được sáu mươi mét mà lại cố ý khiến người khác nghĩ mình chỉ đi được ba mươi mét thì sao? Đoạn đường qua lại chỉ mất ba mươi phút, nhưng cố tình đi trong một giờ hoặc thậm chí tốn nhiều thời gian hơn, mỗi ngày đều như thế, người ngoài sẽ cảm thấy đây chính là tốc độ bình thường của ông ta, ông ta sẽ có đầy đủ thời gian để gây án, cho dù trên đường có làm chuyện gì khác, ông ta vẫn đảm bảo thời gian bày hàng, dọn quán rồi về thôn như thường lệ."

Chu Khôn nói rất nhanh, trong lòng Lý An Dân cũng căng như dây đàn, cô nhớ tới chi tiết thầy cả Từ duỗi thẳng lưng, bèn thấp giọng hỏi: "Làm sao bây giờ?"

"Giữ chân ông ta, tôi sẽ lập tức quay trở lại, chú ý an toàn."

Bốn chữ cuối cùng vừa nói xong, cánh cửa sau lưng bỗng mở ra, Lý An Dân cảm thấy bất ổn, nhưng thân thể còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị một tấm khăn bịt chặt miệng mũi, điện thoại di động rơi xuống đất lạch cạch, một mùi rất nồng từ xoang mũi chạy xộc lên tận óc. Dù Lý An Dân còn chưa xỉu hẳn, người ở phía sau đã bẻ quặt hai tay cô ra sau lưng, lực mạnh đến kinh người, bất luận có giãy giụa như thế nào cũng không bứt ra được.

https://thuviensach.vn

Cô bị kéo vào trong nhà, một khắc trước khi mất đi ý thức cô còn kịp thấy Cao Hàm và Lệ Lệ nằm gục trên bàn…

Đến khi tỉnh lại, cô nhận ra mình đang ở trong một không gian tối tăm và lạnh lẽo như băng, trên đỉnh đầu là vách đá lồi lõm gồ ghề, dưới chân là một bãi đá lộn xộn, dòng nước trong suốt chảy giăng giăng khắp nơi theo thế đá. Lý An Dân ngồi dậy, phát hiện mình đang ở một chỗ hơi cao so với mặt đất, là một cái hang ken dầy những tảng đá lớn, hàng loạt rương gỗ chất thành đống ở cách đó không xa, thầy cả Từ ngồi trên một cái rương trong số đó mà nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tiếng động liền mở mắt ra: “Tỉnh rồi à?”

“Bọn họ đâu rồi?” Cao Hàm và Lệ Lệ không có ở đây, thuốc tẩm trên vải hẳn là khí ê te chuyên dùng gây mê trong y tế, đầu Lý An Dân căng ra đau nhức, giống như bị mười mấy đôi tay ép xuống vậy, xem ra hơi thuốc còn chưa tan hết.

Thầy cả Từ nhếch mép cười một tiếng, cụp mắt, nói: “Còn chưa kịp đưa sang đây, chỗ này chỉ có hai chúng ta.”

Lý An Dân cảm thấy hơi yên tâm, đánh mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, cái khe này rất tối tăm, chỉ dựa vào một cây nến chiếu sáng, tầm nhìn rất hạn chế, nhưng ở ngoài khe nứt thì ánh sáng ngời ngời. Thầy cả Từ cũng không trói chặt tay chân cô, trên mặt đất còn có đá vụn, cho dù trốn không thoát, muốn phản kháng cũng chưa tới nỗi chẳng có thứ gì để trông cậy vào.

Thầy cả Từ với lấy khẩu súng săn đằng sau lưng ra chĩa về phía cô: “Chớ có nghĩ lung tung, cẩn thận cướp cò đấy.”

Lý An Dân lúc này mới chịu từ bỏ ý định phản kháng bằng bạo lực, cô nhận ra lưng thầy cả Từ vươn thẳng, giọng điệu nói chuyện cũng khác hẳn so với lúc trước, cô giơ hai tay lên nói: “Thầy cả Từ, ông cứ bỏ súng xuống đã, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.”

https://thuviensach.vn

Thầy cả Từ nhếch môi mỉm cười, đặt khẩu súng nằm ngang trên đùi: “Cô không sợ sao?”

“Sợ chứ, tôi sợ chết lắm.” Lý An Dân ngồi co gối ôm chân, cổ tay trái tự nhiên thấy bỏng rát, cô vươn tay lên nhìn, liền thấy ở gần động mạch có một vệt máu dài, máu đã ngừng chảy nhưng còn chưa đông hẳn, chùi lên quần lại thấy bắt đầu ứa ra, cô giữ chặt phía trên vết thương, trừng mắt nhìn thầy cả Từ: “Ông cắt cổ tay tôi à?”

“Là do đá phiến quẹt rách đấy, cửa hang hẹp, tôi khiêng cô xuống đây chẳng dễ dàng gì, khó tránh khỏi va quệt, nếu tôi cắt tay cô thật, e rằng lúc này cô đã tắt thở rồi.” Thầy cả Từ tỏ vẻ khinh thường, ánh mắt nhìn cô cứ như đang nhìn côn trùng giòi bọ, ngưng một chút, đột nhiên ông ta lại hỏi: “À đúng rồi, hoành thánh mỡ gà ăn có ngon không?”

Lý An Dân thầm nhủ tự nhiên đổi đề tài nói về chuyện này cũng quái thật, vừa định đáp lại rằng ngon, bỗng nhiên nhớ tới lời Chu Khôn đã nói: Các bộ phận thi thể của Triệu Tiểu Ba như đầu, hai tay hai chân, cơ quan nội tạng đều bị nấu chín và bỏ vào làm đông lạnh qua.

Không lẽ nhân thịt bên trong hoành thánh lại là…

Thầy cả Từ như thể đoán được suy nghĩ của cô, cười lạnh hai tiếng, cất giọng âm trầm: “Yên tâm đi, tôi cạo rửa sạch sẽ cả rồi, trong tủ lạnh còn chưa ăn hết đấy.”

Là thịt người?

Sắc mặt Lý An Dân xanh lè xanh lét, vội vàng thọc hai ngón tay vào cổ họng cố móc cho nôn ra.

https://thuviensach.vn

Thầy cả Từ nhàn nhạt bảo: “Đừng phí công làm gì, đồ các cô ăn hôm qua, và ăn hôm mới tới thị trấn cũng đều thế cả thôi.”

Lý An Dân quỳ rạp dưới đất nôn ra một bãi nước chua, thầy cả Từ thảnh thơi nói tiếp: “Đều là thịt heo đông lạnh, thịt người để trong tủ lạnh là cho chính gã ăn thôi, chúng tôi chưa thiếu đạo đức đến mức ấy đâu.”

Lý An Dân cảm thấy dạ dày dễ chịu hơn đôi chút, đối với lời ông ta nói vẫn bán tín bán nghi nhưng không dám truy cứu thêm, chỉ hỏi: “Ông nói ‘chúng tôi’ ư? Vậy là có ý gì?”

Thầy cả Từ đáp: “Giết chết Triệu Tiểu Ba là Trần Hoa Đình, còn đem cô tới đây chính là tôi.”

Trần Hoa Đình, đàn em cùng một thầy của Triệu Tiểu Ba, người vô tội bị xử bắn, quả nhiên ông ta còn chưa chết?

Lý An Dân cảm thấy trong đầu loạn hết cả lên: “Ông là tòng phạm của Trần Hoa Đình? Vậy ông ta đâu? Ở chỗ nào?”

Thầy cả Từ nghiêng đầu cười thâm hiểm: “Cũng ở đây thôi, ngay trước mặt cô.” Ông ta tháo mũ nỉ ra, để lộ cái đầu, đầu của ông ta không ngờ chỉ còn một nửa! Tóc tai trên đầu thưa thớt, chỗ miệng vết thương nổi lên rất nhiều bướu thịt màu đỏ.

Lý An Dân hồn thân lạnh buốt: “Ông chính là Trần Hoa Đình? Là Trần Hoa Đình bị bắn chết mười năm trước…”

Thầy cả Từ đổ một mớ bông gòn ra khỏi mũ, cười nói: “Chuyện này cô cũng biết? Xem ra giảng viên Chu hành động thật nhanh, có điều… tôi không

https://thuviensach.vn

phải là Trần Hoa Đình, gã ấy báo thù xong, mệt mỏi đi ngủ rồi, thân thể này tạm thời cho tôi mượn dùng.”

Trong nháy mắt Lý An Dân sực nhớ đến một cụm từ: “Đa nhân cách?” Người mang theo chướng ngại tâm lý hết sức nghiêm trọng rất dễ mắc phải chứng bệnh này.

Thầy cả Từ đính chính: “Nói là hai linh hồn chung một thể xác có lẽ đúng hơn, tôi và gã ta mặc dù chung một thân thể, nhưng trí nhớ và sở thích thì hoàn toàn độc lập với nhau, chúng tôi phải hợp tác nhiều năm mới có thể khiến cho chức năng cơ thể khôi phục hoàn toàn. Gã còn sống được đến nay là nhờ lòng oán hận vô cùng mạnh mẽ chống đỡ, giờ đã báo được thù, ước nguyện trong lòng gã đã xong, cũng nên đến phiên tôi được giải thoát rồi, cô biết tôi muốn làm gì không?”

Lý An Dân nghe ông ta nói rõ ràng mạch lạc, rất có logic, so với lúc trước thì cứ như hai người, càng thấy sợ đến nổi cả da gà, người có vấn đề về thần kinh rất dễ đi theo chiều hướng cực đoan, có thể giây trước còn đang nói chuyện hòa nhã, giây sau đã trực tiếp rút súng bắn người. Lý An Dân nuốt một ngụm nước bọt, rất cẩn thận mà hỏi lại: “Ông muốn làm gì… tôi không biết, ông có thể nói cho tôi biết, tôi sẵn lòng… muốn nghe.”

Thầy cả Từ rất hài lòng với câu trả lời gần như nịnh nọt của cô, nở nụ cười hòa nhã, chậm rãi thở ra một hơi, nói: “Tôi muốn sống cho thật tốt, một lần nữa có được cuộc sống của riêng mình.” Con ngươi của ông ta đảo về phía Lý An Dân: “Vốn là hết thảy kế hoạch tôi vạch ra cho gã đều rất ổn, nếu như các cô không đến thôn Quan Âm, gã cũng sẽ không vứt xác một cách vội vàng hấp tấp như vậy. Chờ sau khi gã ăn xong cái xác, đám cảnh sát bất lực chẳng tìm được bất kì manh mối nào, tội danh giết người cũng sẽ đổ hết lên người Triệu Tiểu Ba đã bỏ trốn, bất kể là có chứng cứ xác thực hay không, chỉ cần có thể khép lại vụ án, danh dự của bọn họ cũng không bị tổn hại, thì ai có tội ai vô tội chẳng còn kẻ nào quan tâm.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân không tán thành những lời này, chí ít mấy người Vương Quốc Huy vẫn luôn toàn tâm toàn lực điều tra phá án, nhưng trong thời điểm sống còn như bây giờ cô nào dám phản bác lại, chỉ có thể hùa theo phụ họa. Người bị bệnh tâm thần không chịu được kích động, ngộ nhỡ bệnh tái phát thì không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Thầy cả Từ thì thào một chốc, đột nhiên dựng thẳng báng súng lên điên cuồng dộng xuống đùi mình, trừng mắt cau mày lớn tiếng quát: “Tất cả cũng đều tại chúng mày! Làm kế hoạch của tao nhỡ nhàng hết cả!”

Lý An Dân bị dọa cho sợ điếng hồn, không nói được tiếng nào, cảm xúc của thầy cả Từ thay đổi quá thất thường, sau khi chửi xong lại như một quả bóng da bị xì hơi, bả vai rũ xuống, lắc lư đầu khẽ khàng cười hai tiếng: “Không sao, tôi vẫn còn một con át chủ bài, cô có biết trong cái rương này chứa gì không?” Ông ta vỗ vỗ chiếc rương gỗ ở dưới mông.

Lý An Dân rất muốn nói cho ông ta biết bị bệnh tâm thần giết người thì không phải ngồi tù, nhưng mà người bệnh tâm thần lại thường hận nhất là nghe ai bảo mình có vấn đề về thần kinh, thế nên lời muốn nói cũng đành nuốt ngược vào trong bụng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hỏi: “Trong rương… có cái gì?”

Thầy cả Từ nghiêm mặt đáp: “Thuốc nổ.”

Lý An Dân lặng cả người, thầy cả Từ thở dốc một hơi, nhếch miệng lè lưỡi: “Gạt cô thôi, là pháo hoa đấy.” Vẻ mặt ông ta rất quái dị, hất hàm về phía trước, ra vẻ thần bí hỏi: “Có muốn biết tôi làm sao phát hiện ra cái hang mà chúng ta đang ở hay không?”

Tâm trạng của Lý An Dân bị ông ta dẫn dắt làm cho phập phồng lên xuống, giống như đang ngồi cáp treo vậy, không biết câu nào của ông ta là thật,

https://thuviensach.vn

câu nào là giả, chỉ có thể gật đầu, trái tim bất an đập thình thịch liên hồi như trống trận.

Thầy cả Từ hắng giọng một cái: “Nói đúng hơn, cái hang này là do gã kia phát hiện, Trần Hoa Đình ấy, lúc sắp hành quyết con đường núi lại bị sạt lở, gã thừa dịp hỗn loạn thoát thân, người hành hình kịp thời nổ súng bắn bay nửa cái đầu của gã, gã bị đà đạn đẩy văng xuống vách đá, treo lơ lửng trên cây mây bên ngoài hang này, không chết được.”

Lý An Dân thầm nghĩ quả nhiên Chu Khôn đoán đúng phóc, trùng hợp đến nhường này thực có thể gọi là kì tích được rồi. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy nửa cái đầu còn sót lại của thầy cả Từ, tám phần mười cô sẽ cho rằng ông ta đang bịa truyện cổ tích mà thôi.

Ngọn nến tắt lụi, thầy cả Từ móc trong túi quần ra thêm một cây nữa đốt lên, trong giây khắc ánh lửa chợt lóe, Lý An Dân thấy một cái đầu nghiêng nghiêng thò ra từ sau vách đá đối diện, chỉ ló ra một chút rồi lại lẹ làng rụt trở về, là Chu Khôn! Cô ấy tìm tới đây rồi.

Thầy cả Từ không hề phát giác ra sự hiện diện của người thứ ba, tiếp tục thuật lại rất sinh động: “Cửa vào cái hang ngầm mà chúng ta đang ngồi đây nằm trên vách đá dựng đứng, là một cái khe đá do thiên nhiên tạo thành, từ ngoài nhìn vào rất chật hẹp, cao không quá ba thước, nhưng bên trong còn có một cái hang, bọn tôi chịu khổ ba năm ở trong này mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng mà đi lại.”

“Sau khi cơ năng thân thể khôi phục lại rồi, chúng tôi một mực chờ đợi thời cơ để ra tay. Năm ngoái, có một gã bịt khẩu trang đến hàng ăn hoành thánh, là Đồ Hữu Tài thường xuyên đến sòng bài cùng phòng bi-a chơi cá độ. Hắn vừa gỡ khẩu trang, tôi liền nhận ra ngay, hắn chính là Đàm Kiến Trung – ‘nạn nhân’ bị tôi ‘giết chết’ mười năm về trước. Tôi theo dõi hắn, biết được

https://thuviensach.vn

chỗ hắn ở, nhìn thấy hắn đi vào trong xưởng gỗ mỹ nghệ, tôi nói với Trần Hoa Đình, thời cơ đã đến…”

Nói đến đây đột nhiên ông ta lại ngưng, quay đầu nhìn về hướng Chu Khôn đang ẩn núp, Lý An Dân thấy thế liền dùng chân đạp bay đá vụn dưới đất, tạo ra một tiếng vang thật lớn lôi kéo sự chú ý của thầy cả Từ. Để tránh cho ông ta hoài nghi, Lý An Dân xoa nắn bắp chân, nhỏ giọng than phiền: “Ngồi lâu chân tê hết cả rồi, thầy cả Từ, ông đừng nổ súng nhé, tôi chỉ đổi tư thế thôi mà.”

Cô dịch sang vị trí khác, nhích tới gần một khe nước, thi thoảng gẩy tay mấy cái để gây chút tiếng động, lại hỏi: “Tôi phát hiện ra thi thể của Tiền Kế Sâm ở đảo giữa hồ, nghe ông chú ở phòng quản lý nói ngày đó có một người mặc áo mưa màu đen miệng bịt khẩu trang, là ông à? Làm thế nào ông đem hắn ta ra đấy được?”

Thầy cả Từ cười sằng sặc: “Thằng đấy tự ngồi ca nô tới mà… Mặc quần áo đi mưa màu đen, bịt thêm cái khẩu trang để đi gặp Đồ Hữu Tài, cũng chính là Đàm Kiến Trung năm xưa đấy. Đàm Kiến Trung nắm được điểm yếu của hắn, vụ án chết giả năm đó thực ra là để che giấu tội giết người của Tiền Kế Sâm, Đàm Kiến Trung giúp hắn xử lý sạch sẽ cái xác ấy, rồi còn lôi người có hiềm khích từ lâu với Triệu Tiểu Ba là Trần Hoa Đình ra làm kẻ thế tội.”

“Ngày đó, Đàm Kiến Trung không hề tới chỗ hẹn, vì hắn đã bị Trần Hoa Đình nhét vào trong tủ lạnh rồi, chúng tôi tới đó thay hắn, giết chết Tiền Kế Sâm, mặc lại áo mưa của tên này, đeo khẩu trang cũng của hắn, kéo theo vali quay về bờ. Bên trong vali đựng một cây búa lớn, thì ra họ Tiền có ý đồ tới đấy giết người bịt miệng, nào ngờ lại thành ra tự chui đầu vào chỗ chết, đúng là mỉa mai.”

Chu Khôn mượn vách đá che chắn, lặng lẽ áp sát từ sau lưng thầy cả Từ, Lý An Dân với tay gẩy cục đá dưới đất, tiếp tục phân tán sự chú ý của thầy cả

https://thuviensach.vn

Từ: “Vậy còn bức tượng Quan Âm tay đỏ kia là thế nào?”

Thầy cả Từ thở dài: “Là mặt Quan Âm lúc nào Trần Hoa Đình cũng mang theo bên người, lúc chúng tôi trở về rồi mới phát hiện ra mặt dây ấy đã bị mất, không ngờ lại bị Tiền Kế Sâm nuốt vào trong bụng. Đây là nước cờ sai lầm nhất, nếu không thì các cô cũng không mò tới thôn Quan Âm được nhanh như vậy.”

Lý An Dân cảm giấy lời trần thuật của ông ta không hề ăn khớp với bằng chứng đã có: “Đường Gia lĩnh cách thôn Quan Âm rất xa, cho dù bước chân ông có mau lẹ hơn nữa cũng chẳng thể nào vừa đi vừa về chỉ trong hai tiếng đồng hồ như vậy được. Theo như lời của ông chủ quầy thịt heo và người dân trong thôn, ngày nào cũng đúng giờ là ông lại ra ngoài ấy mở hàng, mưa gió bão bùng gì vẫn kiên trì như vậy, làm gì có thời gian để ra đảo giữa hồ?”

Thầy cả Từ trầm mặc hồi lâu, thong thả nói: “Chỉ cần ngày nào bán hàng cũng đi mua thịt heo, để lại ấn tượng trong suốt một thời gian dài, mua thịt tức là có bày hàng ra bán, trên đường người qua kẻ lại ai chẳng lo làm ăn, đâu thể để mắt đến ai đó suốt được? Chỉ cần có ấn tượng như vậy là xong, còn về phần bà con trong thôn Quan Âm… Cho dù về muộn thật, bọn họ cũng sẽ không bao giờ nói ra, Tiền Kế Sâm là một kẻ đáng chết, kể cả không có ân oán riêng tư thì chúng tôi cũng sẽ hạ luôn thằng này, hắn uống máu của dân thôn mà sống, cũng nên đến lúc bị báo ứng. Cô nói xem tôi giết hắn có đúng hay không? Có phải là vì dân trừ hại?!”

Lý An Dân gật đầu với vẻ hết sức chân thành, nói: “Đúng vậy, là anh hùng.” Tốc độ di chuyển của Chu Khôn chậm lại, càng đến gần mục tiêu càng dễ bị phát hiện.

Thầy cả Từ kẹp khẩu súng dưới nách, họng súng nhắm thẳng Lý An Dân, lạnh lùng phun ra hai chữ “Nói láo!”, sống lưng Lý An Dân lập tức cứng lại, Chu Khôn cũng dừng bước, hai người không dám thở mạnh chút nào. Thầy cả

https://thuviensach.vn

Từ nhìn chằm chằm vào Lý An Dân hồi lâu, vỗ đùi cười to, cười một chốc rồi bỗng đột nhiên nghiêm mặt, liếc mắt nhìn Lý An Dân: “Cô biết tôi là ai không?”

Lý An Dân thình lình bị ông ta làm giật cả mình, tinh thần bất an mà hỏi lại: “Là ai? Không phải thầy cả Từ đó ư? Không lẽ lại biến thành Trần Hoa Đình?”

Thầy cả Từ bĩu môi, không đáp, lại đổi sang đề tài khác: “Có một phương pháp để giải phóng linh hồn, đó là dung hợp linh hồn bị thế lực bên ngoài giam cầm với một linh hồn khác, một khi linh hồn kia được siêu độ thì linh hồn bị giam cầm cũng sẽ được giải thoát theo, nhưng phương pháp này có một điều kiện tối quan trọng, đó chính là chết cùng một kiểu.”

Dây thần kinh trong đầu Lý An Dân căng ra như muốn đứt, cô nhớ lại bộ phim ma mà Thư Kỳ đã đóng có tên “Lựa chọn”, ma nữ nhảy lầu bỏ mạng lôi kéo người khác nhảy lầu theo để bản thân mình được siêu thoát. Đây là câu chuyện kể về hồn ma tìm người thế mạng, điều kiện để đạt được mục đích là kiểu chết phải giống nhau – nhảy lầu.

So với làm nhiệm vụ trong game có vẻ cũng không khác nhau là mấy.

Thầy cả Từ nói đông nói tây lúc chuyện này khi chuyện khác, Lý An Dân không hề chăm chú lắng nghe, nói chuyện với bệnh nhân có trở ngại về tâm lý thế này không cần quá tích cực làm gì.

Chu Khôn còn cách thầy cả Từ chỉ tầm ba mét, trước mặt đã không còn thứ gì che chắn, cô khom người chậm rãi tiến lại gần, Lý An Dân không ngừng đổi tư thế phát ra tiếng động, thầy cả Từ hoàn toàn không hay biết động tĩnh phía sau, bắt đầu thao thao bất tuyệt thuật lại kinh nghiệm ở trong động: “Sát bên vách đá có một cái hồ ngầm dưới đất kích thước không nhỏ, trên vách gần hồ có vài bức bích họa đỏ đỏ vàng vàng, miêu tả cuộc sống của nông dân, bên

https://thuviensach.vn

cạnh hình vẽ còn có một khối bia đá gãy lìa, trên tấm bia khắc ba chữ ‘Miếu Nương nương’…”

Vừa mới kể tới đây, Chu Khôn đã sải một bước dài xông lên khóa cổ thầy cả Từ lôi thẳng ra sau, kéo ông ta ngã ngửa trên nền đất, Lý An Dân sớm đã tính xong đường chạy, không cần cô ra lệnh liền nhảy bật người lên, chạy trối chết về mé bên trái, núp sau một tảng đá.

“Đoàng!”

Tiếng súng nổ vang, Chu Khôn tóm được nòng súng nhấc lên cao, đạn bắn vào vách đá, Lý An Dân theo bản năng ôm đầu ngồi xổm xuống. Chu Khôn một tay đoạt súng, tay kia kéo thầy cả Từ lôi ra ngoài khe đá, hẳn là cô đã từng trải qua huấn luyện cận chiến giáp lá cà, động tác nhanh gọn mà mạnh mẽ.

Nhưng thầy cả Từ cũng chẳng phải đèn cạn dầu, ở trong cái động này lần mò chui lủi đã nhiều năm, năng lực sinh tồn hơn hẳn người thường. Ông ta hét lớn một tiếng, vặn eo giãy khỏi vòng kiềm chế của Chu Khôn, giương súng nhắm thêm lần nữa, đúng lúc này, một viên đạn lặng lẽ xuyên thẳng qua vai phải của thầy cả Từ. Người nổ súng là Lữ Thanh Xuân, anh ta đã mai phục sẵn ở đó hơn trăm mét, chỉ chờ Chu Khôn kéo mục tiêu tới vị trí thích hợp có thể ngắm bắn là liền ra tay.

Bả vai thầy cả Từ trúng đạn, cánh tay phải lập tức rũ oặt xuống, Lữ Thanh Xuân lại nã thêm một phát súng, lần này là cánh tay trái, thầy cả Từ vẫn không chịu buông khẩu súng săn. Ông ta nở nụ cười khiêu khích, tiếng cười khàn khàn nhẹ nhàng vang vọng quanh quất trong vòm hang tối tăm thăm thẳm, rồi thoáng quay đầu nhìn về phía Chu Khôn, miệng mấp máy không rõ đang nói những gì, sau đó dùng hết sức lực còn lại giương họng súng lên kê thẳng vào cằm mình mà siết cò, tự tay bắn nát sọ mình ra, thà rằng tự sát, cũng không muốn chết dưới tay cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Bản thân Lý An Dân may mắn không thấy một màn súng bắn nổ tung đầu ấy, lúc thầy cả Từ tự sát, cô còn đang kinh hồn bạt vía rúc đằng sau tảng đá, mãi cho tới khi Chu Khôn đỡ cô dậy, ngọn nến đã bị dập tắt, bên trong khe đá tối om om, thi thể của thầy cả Từ chỉ còn là một cái bóng đen mơ hồ, lẫn lộn trong đống đá tán loạn.

Cái hang ngầm này một đầu ăn thông với vách đá dựng đứng, đầu kia không ngờ lại nối liền với giếng cạn trong miếu Quan Âm, đám nhân viên cứu hộ lục tục kéo tới, tìm thấy vũ khí đạn dược cùng vật dụng hằng ngày bên trong hang, phần lớn đều là đồ cũ của năm mươi, sáu mươi năm về trước. Trên thành giếng được đóng vòng sắt dùng để leo lên, ở một mé vách hang còn có một cái hồ ngầm, bên trong hồ có cá mú, cóc cùng với thực vật thủy sinh, trên tảng đá ven hồ ngoại trừ mấy mảnh da cóc và da rắn ra còn có vết máu đã khô vón cục màu đen là máu động vật, rồi vết máu tươi đỏ sẫm bắn ra từ người Triệu Tiểu Ba, tảng đá bằng phẳng này hắn đã bị thầy cả Từ biến thành cái thớt chặt thịt.

Ông ta phanh thây Triệu Tiểu Ba trên cái thớt này, sau đó dùng nước hồ rửa sạch, nếu để thi thể lại trong hang, có lẽ đã chẳng bị phát hiện nhanh chóng đến vậy, thậm chí sẽ không bao giờ phát hiện ra, nhưng ông ta vẫn không ngại khó ngại khổ cho từng phần vào trong thùng gỗ chuyên dùng để nhân hoành thánh đưa ra ngoài, mang về nhà, nấu chín rồi mới cho vào ngăn đá. Mỗi khi đêm xuống, ông ta lại nấu canh, nồi canh nhừ tơi đặc sệt phải nấu suốt một đêm, ninh cho xương mềm rục, sáng sớm làm một bát canh thịt người, tinh thần mười phần sảng khoái mà gánh hoành thánh ra mở quầy.

Về chuyện cái động bên dưới giếng cạn, người dân trong thôn Quan Âm tỏ vẻ chẳng hề hay biết, sự việc của thầy cả Từ càng khiến cho sự thù địch bất mãn của họ leo thang. Ngay cả mẹ Thang trước nay vẫn luôn hòa nhã dễ gần cũng biến thành hung thần mặt đen, đem hành lý cùng dụng cụ vẽ của Lý An

https://thuviensach.vn

Dân và Cao Hàm ném hết xuống cống trước cửa thôn. Bọn họ yêu ghét rõ ràng, coi trọng tình người hơn luật pháp nhiều.

Trực giác mách bảo với Lý An Dân bọn họ đều biết thầy cả Từ giết người, cố ý muốn che giấu cho ông ta. Căn cứ vào biểu hiện trước khi tự sát của thầy cả Từ, Lý An Dân cảm thấy ông ta không hề tính đến chuyện phản kháng, thậm chí đã biết tới sự có mặt của Chu Khôn và Lữ Thanh Xuân từ sớm, một phen tự thuật lại kia là cố ý kể cho bọn họ nghe, thổ lộ mười năm chua xót.

Nhân cách thứ hai của Trần Hoa Đình hẳn là xuất hiện sau khi bắt đầu cuộc sống mới, nhân cách chính sa vào hận thù trong quá khứ, mà nhân cách kia lại khát vọng nhận được sự giải thoát.

Chu Khôn bị Vương Quốc Huy giữ lại, chủ yếu là vì công tác khép lại vụ án, cô liên hệ với ông Trần tài xế chuyên phụ trách đưa đón sinh viên, để Lý An Dân và Cao Hàm dắt theo Lệ lệ về trấn Bạch Phục trước.

Trước khi đi, Lý An Dân và Cao Hàm bớt chút thời gian đi dạo thị trấn Hoán Khê, lên cầu Song Minh, đứng ở giữa cầu nghiêng mắt nhìn xuống, dưới ấy nghiễm nhiên đã thành một cái bãi rác, các quầy hàng gần đó để cho tiện đều đem cơm thừa canh cặn đổ thẳng xuống đây.

Lý An Dân tựa hồ phác họa ra được một cảnh tượng trong đầu, một ông cụ lưng gù run rẩy xách theo thùng gỗ đi tới bên cầu, nhấc thùng dốc hết những gì bên trong xuống dưới. Phía sau ông là dòng người qua lại không ngớt, có khi ở cạnh ông còn có người cũng làm như vậy, người ta lễ độ chào hỏi ông: “Ông Từ này, nhân bánh đã hết rồi ư, hôm nay bán buôn không tệ nhỉ.”

“Xong rồi, chỉ còn mấy mẩu vụn dính lại ở dưới đáy, phải đổ đi mới làm thêm mẻ khác được.”

https://thuviensach.vn

Ông lão cười cười đáp lại, đầu người cùng với mảnh xác lộc cộc lăn dọc ra khỏi thân thùng, rơi xuống lẫn vào trong đống cặn bã rác rưởi.

Lý An Dân nhìn đến thất thần, trong lòng trỗi dậy một chút chua xót khó tả.

Cao Hàm vỗ mặt cô: “Làm sao thế? Được nhận tiền thưởng mà không vui à?”

Lý An Dân thở dài: “Vui không nổi ấy, tớ còn nhớ rõ buổi sáng sớm vừa mới đến thị trấn này, tụi mình cùng ăn hoành thánh ở hàng của thầy cả Từ, mỗi người mười sáu cái, ông ấy cho Lệ Lệ nhiều hơn năm chiếc.”

Cao Hàm sửng sốt hỏi: “Có việc này ư? Tớ thật không để ý.”

Lý An Dân nhìn xuống dòng sông nước đen hôi thối, thấp giọng đáp: “Ông ấy hai lần làm hung thủ giết người, lần đầu tiên là vô tội mà phải gánh tội thay cho người khác, lần này là báo thù, mười năm, hành hạ một con người đến mức hoàn toàn thay đổi, đến mức tâm thần phân liệt, tớ cảm thấy ông ấy thật đáng thương.”

Cao Hàm vỗ vỗ vai cô: “Không phải Cục trưởng đã nói sẽ giúp ông ấy lật lại vụ án đó sao? Trả lại công bằng cho ông ấy, haizz… Thật vất vả lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết, sống an ổn nửa đời còn lại trong thôn Quan Âm không tốt hơn sao? Hà cớ gì lại phải khổ như thế chứ?”

Lý An Dân than thở: “Là lấy thù hận làm động lực sinh tồn, với ông ấy mà nói, không chừng việc báo thù còn quan trọng hơn cả mạng sống nữa kìa.”

Cao Hàm suy ngẫm chốc lát: “Nhưng dẫu như vậy cũng phải có điểm dừng chứ, đâu phải không có cách vẹn cả đôi đường đâu, ông ấy bị bệnh tâm

https://thuviensach.vn

thần, nếu như không tự sát, cho dù có giết người cũng đâu bị định tội… Ông ấy quá mức cực đoan, tự cắt đứt đường sống của mình.”

Lý An Dân nói: “Không cực đoan đã không giết người chặt xác nấu canh để uống.” Cảnh sát quyết liệt tiến vào thôn Quan Âm, trong tủ lạnh nhà thầy cả Từ tìm ra được phần thi thể còn sót lại, bị chia ra thành từng phần riêng biệt rồi cất trong hộp giữ tươi.

Quyển sổ chi tiết công việc tìm thấy ở nhà Đàm Kiến Trung khi trước được chứng thực là do thầy cả Từ sở hữu, nội dung trong sổ toàn bộ đều là bút tích của Trần Hoa Đình, thầy cả Từ đã được xác minh làm rõ thân phận, chính là tội phạm Trần Hoa Đình bị xử bắn và chết từ mười năm trước. Nếu như không có miếng Quan Âm tay đỏ kia dẫn dắt, có lẽ cảnh sát đã không đặt trọng điểm điều tra ở thôn Quan Âm, nào ai lại đi hoài nghi một người đã chết?

Hai lớn một bé chẳng có mục tiêu cụ thể mà đi xuyên qua chợ, chợt nghe có tiếng gọi vọng tới từ phía sau, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Vương Lượng đứng giữa dòng người, vẫy tay chào hỏi các cô. Dương Diên Huy và Mã Tinh không đi cùng, đứng cạnh anh ta là một người đầu trọc mặc đồ tây, trên đầu còn có hình xăm, người đi lại xung quanh tự động dạt qua một bên mà né.

Lý An Dân và Cao Hàm cũng muốn né, nhưng Vương Lượng lại gọi đích danh các cô, thế là chỉ đành đứng chôn chân chờ hai người ấy đến gần.

Vương Lượng đưa tay về phía người đầu trọc, giới thiệu: “Đây là đại ca của tôi, Trương Lập, anh cả, các cô đây chính là hai cô nàng mà em đã nói, tên Lý… Lý gì ấy nhỉ?”

“Lý An Dân ạ, đại ca, chào anh.”

Cao Hàm cũng tự báo tên họ, sau đó đẩy Lệ Lệ lên trước: “Cô bé là Lệ Lệ, sợ người lạ.”

https://thuviensach.vn

Trương Lập khẽ mỉm cười, nói rất lịch sự: “Chào các cô.”

Thật ra thì bề ngoài anh ta khá ổn, khoảng chừng ba mươi lăm tuổi, đường nét khuôn mặt mềm mại, thoạt nhìn rất hòa nhã thanh tú, thế nhưng biểu cảm và động tác lại toát lên chất giang hồ anh chị, hơn nữa đầu thì trọc người lại xăm trổ chi chít, nhìn cỡ nào cũng không phải hạng làm ăn lương thiện.

Lý An Dân đột nhiên nhớ đến cách xưng hô của Mã Tinh với anh ta, buột miệng liền hỏi: “Anh chính là anh Du Tử?”

Trương Lập gật đầu, chớp mắt: “Sao? Cách gọi này có gì không ổn ư?”

Cao Hàm nhanh mồm nhanh miệng đáp: “Trên trấn bọn em cũng có một người gọi là Du Tử, là một ông trùm thổ phỉ, chuyện đã từ hơn năm mươi năm trước rồi, cái tên này thành truyền thuyết đấy.”

Trương Lập liền sửng sốt; “Các cô đến từ trấn Bạch Phục hả?”

Lý An Dân và Cao Hàm đồng loạt gật đầu, Trương Lập dắt các cô tới một nhà hàng, tùy tiện chọn mấy món quen thuộc, Cao Hàm đem hết những tin đồn đã nghe qua về gã thổ phỉ tên Du Tử ra kể một lượt, sinh động hấp dẫn y như thật.

Trương Lập không sao nhịn được cười: “Trùm thổ phỉ Du Tử mà các em nói, hắn chính là đại ca của cha anh, cái thời dẹp trừ ‘Tứ hắc tứ hại[3]’ ông ấy đã trốn từ trấn Bạch Phục tới đây rồi, gì mà huyết chiến với Hồng vệ binh, chạy tới hầm trú ẩn thì biến mất… Anh chưa bao giờ nghe thấy.”

[3] Tứ hắc tứ hại: “tứ hắc” (bốn thứ đen) là bốn chỗ làm ăn phi pháp như xưởng hàng gian hàng giả, sòng bài, buôn người, buôn ma túy, “tứ hại” (bốn cái hại) là hại nhân dân, hại gia đình, hại xã hội,

https://thuviensach.vn

hại quốc gia.

* * *

Lý An Dân hỏi: “Vậy anh đã từng gặp đại ca Du Tử ấy rồi sao?”

Trương Lập lắc đầu: “Hồi cha anh đi theo ông thì hãy còn rất nhỏ, mới có bảy, tám tuổi gì thôi, khi anh ra đời thì ông đã tiêu dưới tay quân Giải phóng rồi, không có cơ hội gặp mặt. Anh được nghe kể chuyện về Du Tử mà lớn, ông ấy quả đúng là một nhân vật truyền kì.”

Tính ham buôn chuyện của Cao Hàm lại bừng bừng trỗi dậy: “Rốt cuộc thì Du Tử là người thế nào ạ? Đại ca Trương, anh kể cho bọn em nghe chút đi.”

Trương Lập sở dĩ tự đặt cho mình cái tên “Du Tử” cũng vì ngưỡng mộ ông trùm thổ phỉ trong truyền thuyết kia, nay có người muốn được nghe sự tích Du Tử, anh ta tất nhiên sẵn lòng kể lại.

Trương Lập đem một trùm thổ phỉ ra tuyên truyền như tấm gương hào hiệp trượng nghĩa chói sáng, khiến Lý An Dân nhớ đến những lời tán tụng vẫn lưu truyền về người anh hùng của quần chúng – Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, dù có bao nhiêu nét đặc sắc cá tính cũng bị hào quang anh hùng đè bẹp.

Đối với mấy tình tiết đại loại như dũng sĩ đấu với ác long, toàn bộ Lý An Dân đều cho qua hết, cô chỉ nhớ mỗi mấy chỗ quan trọng – Du Tử sinh ra trong một gia đình nhiều thế hệ làm thổ phỉ, trong thời kì chống Mỹ viện trợ Triều Tiên thậm chí còn làm thiếu sinh quân, thời kì Cách mạng văn hóa, vì xuất thân không tốt mà bị liệt vào loại “Hắc ngũ[4], dắt theo đám anh em tị nạn tứ xứ, đến thị trấn Hoán Khê mới tìm được một nơi bí mật để ẩn náu. Sau này cũng không hiểu thế nào, ông ta bỏ lại đám anh em, một thân một mình xông

https://thuviensach.vn

vào đường cảnh giới, bại lộ hành tung, bị lính tuần tra bắt được, đem ra xử bắn ở trên núi Bàn Sơn.

[4] Hắc ngũ: Trong Cách mạng văn hóa ở Trung Quốc có năm thành phần bị coi là thấp kém nhất là địa chủ, phú nông, phần tử phản Cách mạng, lưu manh, cánh hữu.

Sau khi hành hình, đường núi bị lở, Du Tử rơi xuống vực, đội tìm kiếm không tìm thấy thi thể, cũng có người bảo ông ta còn chưa chết, nhưng kể từ đó cũng không thấy xuất hiện thêm lần nào nữa.

Không hiểu vì sao, Lý An Dân bỗng nhiên nhớ đến lời nói của thầy cả Từ: "Có một phương pháp để giải phóng linh hồn, đó là dung hợp linh hồn bị thế lực bên ngoài giam cầm với một linh hồn khác, một khi linh hồn kia được siêu độ thì linh hồn bị giam cầm cũng sẽ được giải thoát theo, nhưng phương pháp này có một điều kiện tối quan trọng, đó chính là chết cùng một kiểu."

Thầy cả Từ mà các cô đã gặp, rốt cuộc là có hai nhân cách hay một thể xác chứa đựng hai linh hồn? Trần Hoa Đình và Du Tử bị xử bắn ở cùng một nơi, cùng rơi xuống vực sau khi đường núi bị lở, có lẽ ngay cả đoạn đường sạt lở cũng y như nhau, thật sự là vô cùng trùng hợp.

Cao Hàm hóng hớt cười hì hì hỏi Trương Lập: "Cho dù chưa từng thấy ông ấy, nhưng cũng phải có hình chứ, Du Tử trông thế nào ạ?"

Trương Lập nhíu mày nói: "Hình như ngày trước vẫn còn, cha anh quý lắm, nhưng bây giờ thì mất rồi, nhà cũ bị cháy, tất cả những thứ có thể chứng minh thân phận của Du Tử đều bị lửa thiêu rụi không còn một mảnh, một mẩu nhỏ cũng không tìm thấy, nhắc lại mới thấy đúng là kì lạ."

Trong lòng Lý An Dân bỗng nhiên giật thót, cô liên tưởng đến chuyện của mẹ mình, cũng chung một kiểu "người chết rồi mọi sự cũng thôi" đầy khắc

https://thuviensach.vn

nghiệt, tựa như muốn xóa sạch toàn bộ những gì chứng minh cho sự tồn tại của một con người. Điều này khiến cô thực sự rất không thoải mái.

Cao Hàm lập tức rút sổ tay ra háo hức tìm hiểu: “Đại ca Du Tử đó tên thật là gì vậy? Chắc không tới nỗi đến cả tên cũng không biết chứ?”

Trương Lập cười đáp: “Ông ấy tên gọi là Trương Lương, trùng họ trùng tên với quân sư của Lưu Bang đấy. Nghe nói cha của Du Tử chưa từng đi học, trông mong tương lai đứa con có thể thoát khỏi thân phận thổ phỉ mà làm một người có văn hóa, thế nên mới lấy một cái tên thông minh như vậy. Du Tử có ơn với cha anh, vậy nên mới đặt cho anh họ Trương, có ý tưởng nhớ đến ông ấy.”

Vương Lượng chen miệng vào nói đùa: “Vậy sau này con trai em cũng mang họ Trương, tưởng nhớ hai người Du Tử các anh.”

Trương Lập vỗ ót anh ta một cái: “Anh mày còn chưa có chết mà dám tưởng nhớ à?”

Vương Lượng cười ha ha, ở trước mặt đại ca, anh ta tựa như một đứa bé còn chưa trưởng thành.

Từ biệt Trương Lập và Vương Lượng rồi, ba người Lý An Dân lần ngược theo đường lúc tới mà trở về. Trời đã sập tối, người trên chợ dần dần thưa thớt, lúc qua cầu Song Minh, Lý An Dân thấy có người ở dưới cầu, bên bờ sông hôi thối đang đốt vàng mã, đôi vai rộng, áo sơ mi nền trắng in hoa hồng, có cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó rồi thì phải…

Cao Hàm lẩm bẩm nói: “Chẳng phải là bà chủ tiệm đó sao?”

Lý An Dân hỏi: “Là ai cơ?”

https://thuviensach.vn

“Bà chủ cửa hàng Bạch Vân hiên chuyên bán các sản phẩm chạm gỗ thủ công mỹ nghệ đấy, cậu quên rồi sao? Giảng viên Chu không phải còn mua một mặt dây khắc hình Quan Âm trong tiệm của chị ta à?”

Lý An Dân lúc này mới nhớ ra.

Bà chủ tiệm dường như cảm nhận được ánh mắt của các cô, ngửa đầu ngó lên trên, ánh mắt không có tiêu cự, chỉ quét lướt qua một vòng rồi lại tiếp tục tập trung đốt vàng mã. Bên chân chị ta chất đầy vàng thoi âm phủ và giấy tiền, ánh lửa hòa chung với ráng chiều chiếu rọi, nhuộm mặt sông đục ngầu thành một mảng sắc màu rực rỡ.

Lý An Dân nhỏ giọng hỏi: “Bữa nay là ngày gì đặc biệt lắm sao?”

Cao Hàm lắc đầu xua tay: “Không biết nữa, chỗ nào có phong tục tập quán riêng của chỗ ấy mà.”

Lý An Dân cũng không để chuyện này ở trong lòng, trở về trấn Bạch Phục có dễ hơn nửa tháng, Chu Khôn mới đến văn phòng môi giới chơi, nhắc đến vụ án giết người của thầy cả Từ, nói ra một sự việc không ai có thể tưởng tượng được – ngày hôm sau khi bọn Lý An Dân rời đi, bà chủ tiệm đốt giấy tiền vàng mã bên bờ sông ra tự thú với cảnh sát, thừa nhận mình mới là hung thủ sát hại Tiền Kế Sâm và Đồ Hữu Tài, miếng Quan Âm tay đỏ trong bụng Tiền Kế Sâm chính là vật bất ly thân của chị ta.

Vì sao phải giết người?

Bởi vì mười năm trước đây, thân phận thật sự của cái “xác Đàm Kiến Trung” chính là anh ruột bà chủ tiệm. Hai anh em tuổi tác chênh nhau không nhiều lắm, tình cảm rất tốt, người anh tên Ân Phú Sinh, cô em gọi là Ân Bảo

https://thuviensach.vn

Hoa, trong hai cái tên gửi gắm bao nhiêu chúc phúc cùng trông đợi dành cho con cái của người làm cha làm mẹ.

Nhà họ Ân làm nghề nông, em gái ở lại quê hương cày cấy làm nghề thủ công sống qua ngày, anh trai lên thị trấn kiếm việc, ngày lễ ngày tết lại về đoàn tụ với gia đình, đem từng xấp tiền cũ rách lấm lem bùn đất nhét vào tay cha mẹ và em gái. Người nhà không nỡ tiêu xài tiền mồ hôi xương máu của anh, một đồng một hào cũng gói lại cất kĩ, để dành cho anh mai này lấy vợ.

Hết mùa đông năm ấy, xuân sang, Ân Phú Sinh vội vàng về quê ăn với cả nhà một bữa cơm đoàn viên rồi lại vội vàng đi, chuyến này một đi không bao giờ trở lại, biệt tăm biệt tích.

Một ngày nọ Ân Bảo Hoa đến xưởng gỗ mỹ nghệ xem hàng, bắt gặp Triệu Tiểu Ba tống cổ Đàm Kiến Trung ra cửa, Đàm Kiến Trung nổi khùng la hét chẳng hề giữ mồm giữ miệng, vô tình nhắc đến chuyện xã trưởng đánh chết người làm công lại còn dàn dựng một vụ án giả để che giấu tội ác tày đình. Mặc dù câu chuyện của hai kẻ đó bị cắt ngang vì sự xuất hiện của người thứ ba nhưng vẫn khiến Ân Bảo Hoa đem lòng hoài nghi.

Giữa đêm đen thinh lặng, Ân Bảo Hoa tìm đến nơi ở của Đàm Kiến Trung, lúc ở dưới lầu tiện tay nhặt một viên gạch bỏ vào trong túi, theo lời chị ta nói là xuất phát từ tâm lý phòng vệ, nhưng bất kể thế nào, viên gạch ấy cuối cùng cũng thành công cụ giết người.

Ân Bảo Hoa là khách hàng của Triệu Tiểu Ba, Đàm Kiến Trung tất nhiên quen mặt bà ta, nhưng lại chẳng hề hay biết chuyện chị ta là em gái ruột của Ân Phú Sinh, thậm chí đến cái tên Ân Phú Sinh hắn cũng chưa từng nghe qua, chỉ biết người chết oan năm đó là một lao động tự do xuất thân từ nông dân mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ân Bảo Hoa bịa ra một lý do, nói chuyện làm ăn của chị ta với Triệu Tiểu Ba nảy sinh mâu thuẫn, gần đây Triệu Tiểu Ba bắt đầu nâng giá nhập hàng, còn chia hàng cho nhà khác, tạo thêm đối thủ cạnh tranh với mình. Ân Bảo Hoa nói vì nghe lỏm được một phần câu chuyện giữa Triệu Tiểu Ba và Đàm Kiến Trung ở trước cửa xưởng gỗ, cho rằng Đàm Kiến Trung nắm được điểm yếu của Triệu Tiểu Ba, nên mới đến tận đây để thăm hỏi.

Ân Bảo Hoa kín đáo đưa cho Đàm Kiến Trung một cái phong bì, Đàm Kiến Trung chấm chấm nước bọt vào đầu ngón tay kiểm tra số tiền trong ấy. Ở thị trấn Hoán Khê chỉ có mỗi cửa hàng của Ân Bảo Hoa là chuyên buôn bán sản phẩm chạm khắc gỗ từ xưởng mỹ nghệ Bạch Vân hiên, nên ông ta chẳng chút hoài nghi, liền động tâm mà nhận tiền hối lộ. Cũng bởi Triệu Tiểu Ba không chịu cho vay tiền, Đàm Kiến Trung mới sinh lòng oán hận, kể ra toàn bộ chân tướng sự thật của vụ án năm đó. Ông ta thiếu kiến thức về luật pháp, còn cho rằng mình chẳng qua chỉ giả chết, lại nhiều năm trôi qua như vậy, dù sự việc bại lộ ra thì cũng không đến nỗi bị phán tội nặng, ngồi tù lại có thể trốn nợ luôn.

Ân Bảo Hoa không hề có dự tính giết người, nhưng trong lúc nghe Đàm Kiến Trung hồi tưởng lại việc ác năm xưa thì lửa giận bộc phát che mờ lý trí, bất ngờ dùng gạch nện mạnh vào sau gáy ông ta, đập liên tiếp mấy cái liền, đến khi tỉnh táo lại thì Đàm Kiến Trung đã nằm yên bất động trên nền đất. Chị ta chẳng biết làm sao, ngay cả thi thể cũng không hề xử lý liền lập tức kinh hoàng bỏ chạy, thậm chí còn đánh rơi cái túi ở hiện trường, cả cửa cũng không đóng.

Sang ngày hôm sau, thầy cả Từ gánh hàng vào tiệm bán đồ mỹ nghệ, đưa lên một chén hoành thánh nóng hổi cùng với đồ vật chị ta đã đánh rơi. Thầy cả Từ nhân lúc tối trời tạt vào chỗ ở của Đàm Kiến Trung, có thể nói Ân Bảo Hoa vừa bước ra ngoài thì thầy cả Từ đã tiến vào trong, liền thấy kẻ mình muốn giết bao lâu nay nằm sõng soài trên nền phòng vệ sinh, dưới đầu còn chảy ra một vũng máu. Ông ta cũng không lựa chọn quay người bỏ đi mà lại rút con dao trong nhà bếp ghim thêm mấy lỗ trên mình Đàm Kiến Trung, sau đó đem

https://thuviensach.vn

thi thể nhét vào trong tủ lạnh, cẩn thận dọn dẹp lại hiện trường, đem cuốn sổ ghi chép đã chuẩn bị sẵn từ trước dấu đằng sau tấm ngăn bếp ga, thông qua giấy tờ trong chiếc túi rớt lại ở hiện trường mà tìm đến Ân Bảo Hoa, tìm được người hợp tác cho kế hoạch sát nhân sau đó.

Ân Bảo Hoa có vóc người to lớn, chiều cao tương đương với Đàm Kiến Trung, mặc quần áo đi mưa màu đen còn bịt thêm một cái khẩu trang, từ ngoài nhìn vào không khác gì đàn ông. Chị ta ngụy trang thành bộ dạng của Đàm Kiến Trung đi tới chỗ hẹn ở đảo giữa hồ với Tiền Kế Sâm, ông chú ở phòng quản lý cùng với anh chàng lái ca nô nhìn vào hình dáng bên ngoài liền một mực khẳng định nghi phạm là phái nam, làm lạc hướng điều tra. Thầy cả Từ rốt cuộc cũng chỉ giết mỗi một mình Triệu Tiểu Ba mà thôi.

Sau khi thi thể Triệu Tiểu Ba bị phát hiện, Ân Bảo Hoa liền cho rằng không thể nào giấu giếm được nữa, nên mới đến bờ sông đốt giấy tiền vàng mã, mười năm về trước, cảnh sát địa phương cũng phát hiện phần tay chân bị chặt đứt còn sót lại của anh trai chị ta ở con sông này. Trong cái ngày Lý An Dân và Cao Hàm rời khỏi thị trấn Hoán Khê, chị ta cũng ra đầu thú.

Ân Bảo Hoa không biết thầy cả Từ đã thay chị ta gánh chịu hết mọi tội lỗi, lại lặp lại hành động của thầy cả Từ, nhận hết cả ba vụ án giết người vào mình, đến khi hay chuyện thầy cả Từ đã tự sát, chị ta mới cười chua xót mà rằng: “Từ lúc mở cửa hàng, tôi đã làm trái lương tâm kiếm được không ít tiền của bất chính, muốn đem chút lương tâm ít ỏi còn sót lại dành cho một con người đáng thương, ai ngờ lại chẳng được.”

Chu Khôn nói Ân Bảo Hoa còn chưa bị tuyên án, nhưng dù cho không bị phán tử hình thì đời này cũng coi như kết thúc.

Lý An Dân gãi gãi đầu: “Người chết thì cũng đã chết rồi, vì sao người sống không cố sống tốt thay cho phần người đã khuất? Báo được thù thì sao?

https://thuviensach.vn

Cũng đâu thể khiến cho người chết sống lại, thứ đã mất đi rồi làm sao kiếm về được nữa.”

Diệp Vệ Quân bảo cô chỉ là người ngoài cuộc nên mới nói nhẹ nhàng như thế.

Lý An Dân không tài nào phản bác lại được, trời kêu ai nấy dạ, không phải chuyện đổ lên đầu mình thì vĩnh viễn không cảm nhận được, cô kể lại những điều mắt thấy tai nghe trong động cho Diệp Vệ Quân, hỏi: “Một thể xác lại có đến hai linh hồn, có khả năng như vậy ư?”

“Có.” Diệp Vệ Quân đáp rất chắc chắn, “Não người là bộ phận cao cấp nhất trong hệ thống trung khu thần kinh, mất đi nửa đầu mà vẫn còn sống đã là kỳ tích, không thể nào hoạt động như thường được, đây là sự việc mà kiến thức y học không cách nào giải thích nổi. Nhưng nếu áp dụng học thuyết âm dương để xem xét, có thể thấy hình thể là thuộc về phách, tư duy trí tuệ thuộc hồn, hồn và phách nương tựa lẫn nhau, bổ sung cho nhau, hình thể bị khiếm khuyết thì có thể dựa vào tinh thần để chống đỡ. Thời xưa còn có một phương pháp trị liệu gọi là ‘hóa vật’, dùng linh hồn động vật ký gửi vào trong thân thể con người, giúp cho người suy nhược phục hồi sức khỏe, trong lý luận Huyền học[5] cũng giải thích tương tự.”

[5] Huyền học: Trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bật thời Ngụy Tấn sáng lập bằng cách nhào nặng tư tưởng Lão Trang và tư tưởng Nho gia.

Lý An Dân nghe mà ù ù cạc cạc, Diệp Vệ Quân bèn lấy việc dân gian phụng thờ tiên thánh làm ví dụ, vì sao van cầu thì các vị tiên ấy có thể trị bệnh? Đó là vì những quỷ hồn hay linh hồn động vật được xem như “đại tiên” này có thể thông qua việc ký sinh vào thân thể con người mà bổ sung cho hình phách bị thiếu khuyết hay bệnh tật, nhờ đó đạt thành mục đích dùng linh hồn tu bổ cho khí huyết. Nhưng phương pháp này khác hẳn với chuyện hồ ly ma quỷ

https://thuviensach.vn

nhập vào thân, bình thường đều cần dựa vào sức mạnh từ bên ngoài mới có thể hoàn thành.

Lý An Dân nhớ lại truyền thuyết của thôn Quan Âm, khe khẽ nói: “Có lẽ là do tấm lòng từ bi của Bồ Tát, cho ông ấy một cơ hội để sống tiếp, kết quả lại bị phí hoài như vậy.”

Diệp Vệ Quân như có điều suy ngẫm, hỏi: “Em nói thầy cả Từ thấy được ba chữ Miếu Nương Nương trên tấm bia đá?”

Lý An Dân gật đầu, Diệp Vệ Quân bảo: “Miếu Nương Nương chỉ là cách xưng hô dân dã mà thôi, cách gọi chuẩn xác nhất chính là Miếu Luy Tổ Mô mẫu[6], cũng có nơi chuyên thờ phụng Mô mẫu để trừ tà xua hại, em biết Mô mẫu chứ? Nguyên mẫu của Phương tướng chuyên xua tà đuổi quỷ chính là bà ta đó, thời cổ đại còn có một chức quan gọi là ‘Lão tư’, trong buổi cúng tế, một người phụ nữ được chọn để đeo lên chiếc mặt nạ của Phương tướng, hai tay nhuộm thành màu đỏ, có nô lệ đi trước mở đường, Quan Âm tay đỏ trong truyền thuyết chính là người phụ nữ được chọn làm “Lão tư” này đấy.”

[6] Luy Tổ, Mô mẫu: Luy Tổ là chính phi, Mô mẫu là thứ phi của Hoàng Đế, thủy tổ dân tộc Trung Hoa, Luy Tổ có công dạy dân trồng dâu nuôi tằm kéo tơ, Mô mẫu phát minh ra canh cửi dệt vải nên dân xây Miếu Luy Tổ Mô mẫu để phụng thờ. Tục truyền Mô mẫu dung mạo xấu xí, có thể xua tà đuổi quỷ.

Lý An Dân trầm mặc hồi lâu, bùi ngùi nói: “Có mơ mộng thì mới có hi vọng, có hi vọng là điều đẹp đẽ nhất.”

Diệp Vệ Quân lại bảo: “Cái hang ngầm này có thể là di tích còn sót lại của Miếu Nương Nương, nói không chừng là do trời cao có mắt nên mới sáng tạo ra kỳ tích như vậy.”

Lý An Dân nuối tiếc đáp: “Đáng tiếc là kết cục của kỳ tích chẳng tốt chút nào.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân xoa xoa đầu cô: “Đối với người đã không còn mục tiêu để sống tiếp mà nói, chết đi cũng là một sự giải thoát, phải có điều gì đó đáng để lưu luyến ở trên đời này thì mới có ham muốn được sống chứ, đúng không?”

Lý An Dân thẳng thắn đáp lại: “Lưu luyến của em là thức ăn ngon và gia đình bạn bè, bao gồm cả anh nữa.”

Diệp Vệ Quân điềm đạm cười cười, vuốt tóc cô mà nói: “Anh cũng giống như vậy.” Sau một chốc lại bồi thêm một câu: “Ngoại trừ ăn ra đấy nhé, anh chỉ cần đủ no bụng là được rồi.”

Lý An Dân chớp chớp mắt mấy cái, hỏi: “Anh chỉ lưu luyến mỗi người thân bạn bè thôi sao? Ăn uống chơi bời gì cũng không có?”

Diệp Vệ Quân tự giễu: “Đúng thế, anh chính là một người không hề thú vị mà.”

Lý An Dân cười: “Chẳng sao cả, chỉ cần em thấy anh thú vị là được.”

Diệp Vệ Quân vẻ mặt phức tạp nhìn cô chăm chú, xem chừng như có điều chi muốn nói, mở miệng đến nơi rồi lại thôi, qua vẻ mặt ấy, Lý An Dân cảm giác được anh đang có khúc mắc, nhưng không biết anh khúc mắc ở chỗ nào…

https://thuviensach.vn

Chương 10

Hội chùa – Địa Cổ Ngưu

Ngày mùng Một tháng Tư năm nay chính là Tết Hàn Thực, ở trấn Bạch Phục vẫn còn giữ nguyên truyền thống Hàn Thực đón Chúa xuân, Thanh Minh tế tổ tiên, vào ngày này ở miếu Bạch Phục có tổ chức hội chùa. Người dân trong trấn, nhất là thế hệ trước, còn coi trọng lễ tế xuân Hàn Thực hơn cả Tết Thanh Minh, ngay từ ngày hôm trước, các tiệm cơm đã lục tục rủ nhau treo bảng kiêng nổi lửa, thực đơn thay hết bằng các món ăn nguội đã nấu sẵn.

Diệp Vệ Quân nhập gia cũng tùy tục, dắt Lý An Dân đi ăn điểm tâm trên cung đường Bắc Kinh, lúc này dù mới chỉ hơn sáu giờ một chút nhưng người đến người đi đã vô cùng tấp nập, dưới mái hiên hai bên ven đường treo đầy những chiếc đèn lồng đỏ nối nhau san sát, xâu thành chuỗi, thậm chí có nhà còn bày cả hình trâu ngựa bằng giấy bồi trước cửa, nơi nơi đều tràn ngập không khí đón ngày lễ tết mừng vui hớn hở.

Lý An Dân ngồi húp cháo nguội ở quán ven đường hóng cảnh nhộn nhịp, hỏi: “Hội chùa không phải được tổ chức quanh khu chùa miếu ư? Sao mọi người lại đổ cả ra đường thế này?”

Diệp Vệ Quân giải thích: “Trong hội chùa có lễ rước tượng, tức là đặt tượng thần tượng Phật lên xe hoa đi diễu hành trên phố, trong số các tượng thần có Thần tài, đi đến đâu sẽ rải hồng bao tới đó, may mắn thì có thể giật được lì xì lớn đựng trên trăm tệ, đương nhiên, còn có thể rải thêm một số vật cát tường cùng với quà tặng nữa…”

Vừa nghe được có phát lì xì, Lý An Dân đã mất hết bình tĩnh, rột một phát húp sạch bát cháo, quệt miệng, chạy ra đứng bên đường, tranh thủ chiếm trước

https://thuviensach.vn

một vị trí ngon lành, quay đầu lại hỏi Diệp Vệ Quân: “Có hạn chế số lượng không anh? Em thuận đường chạy theo luôn, thế mới hốt được nhiều hơn chút.”

Một bà thím mập mạp ở bên cạnh nghe cô nói thế liền che miệng bật cười, Diệp Vệ Quân trả tiền ăn xong, đi tới sát bên cô hỏi: “Anh nhớ hôm qua mới phát tiền lương cho em mà?”

Lý An Dân nghiêng mắt nhìn anh: “Có mỗi ba trăm tệ, trả xong tiền thuê nhà cũng chẳng còn dư được bao nhiêu.”

Diệp Vệ Quân liếc mắt nhìn lại: “Em có cả sinh hoạt phí lẫn thu nhập bên ngoài, thế mà còn sợ không đủ xài?”

Lý An Dân tỏ ra rất ngạc nhiên: “Tiền đương nhiên là càng nhiều càng tốt chứ!”

Diệp Vệ Quân tò mò: “Em cần nhiều tiền thế làm gì? Bình thường thấy em chi tiêu rất dè sẻn, không lẽ tính dành dụm để mua nhà?”

Lý An Dân lắc đầu: “Có tiền phải tích trữ chứ mang ra tiêu thì còn ý nghĩa gì nữa, thấy trong tài khoản càng nhiều chữ số càng yên tâm hơn mà.”

Diệp Vệ Quân nín thinh, thở dài mà bảo: “Em đây đúng là bệnh thần giữ của điển hình, chẳng lẽ chưa nghe qua câu ăn ráo xài sạch thì thân thể mới khỏe mạnh hay sao?”

Lý An Dân nghiêm trang phản bác: “Nếu ăn ráo xài sạch thật thì chết luôn rồi còn đâu mà khỏe với chẳng mạnh nữa? Ai tin cái câu xằng bậy này thật chẳng biết gì.”

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Diệp Vệ Quân giật giật, vỗ nhẹ vào sau gáy cô một cái.

Qua không bao lâu, xa xa bỗng truyền đến tiếng kèn sáo trống chiêng rộn rã, đoàn diễu phố từ đầu đường bên kia chậm rãi đi tới, do một người mang mặt nạ, mặc áo thụng tế múa giáo đi trước mở đường, theo sau hai bên là đồng nam đồng nữ, năm thanh niên trai tráng mình mặc áo đỏ đầu chít khăn đỏ khiêng một bức tượng Bạch quy bám sát theo sau người mở đường.

Xa hơn nữa là một rừng cờ phướn, các nghệ nhân đi theo xếp thành hàng lối vuông vắn, có người khua chiêng gõ trống, nhảy múa trên cà kheo, âm nhạc tạp kĩ rồi đủ loại trò xiếc cũng như ảo thuật, náo nhiệt vô cùng.

Số tượng của đoàn diễu hành ước chừng cũng phải trăm bức, trong đoàn cứ cách một khoảng lại có một bức tượng, ngoại trừ một số vị thần phổ biến trong dân gian, còn có cả những quỷ thần với bộ dáng hung ác dữ tợn cùng các tượng thần thú hình thù quái lạ.

Lúc thần tài đi ngang qua, hai bên trái phải của tượng có hai người trong đoàn tế sắm vai tiên đồng tay xách lẵng hoa, tung lì xì xuống hai bên đường, quần chúng bên dưới cũng sôi trào, giống như thủy triều ùa lên nhằm về phía bao lì xì rơi xuống mà lao tới. Lý An Dân bị đám đông chen chúc làm cho nghẹt thở, ý đồ chạy theo giật bao lì xì cũng tan thành mây khói, cô mất sức chín trâu hai hổ mới giật được ba cái lì xì nho nhỏ, bên trong có tờ tiền giấy một tệ, tổng cộng lại là ba tệ. Nghĩ cho kĩ một chút, cái kiểu tung bao lì xì cứ như thiên nữ tán hoa thế này nếu trong bao nào cũng nhiều tiền thì không tốn chết mới là lạ.

Đợi con sóng tranh giành bao lì xì quá sức cuồng nhiệt đó qua đi, Diệp Vệ Quân loạt xoạt móc ra từ trong túi mười cái bao lì xì đưa cho Lý An Dân, người có chiều cao quả nhiên luôn chiếm ưu thế trong việc giành giật các thứ từ trên trời rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân không hề khách sáo nhận lấy bao lì xì rồi mở ra xem thử, mỗi bao đều chỉ có từ một hào cho đến một tệ, gom hết lại cũng chưa đủ mười tệ. Bà thím mập mạp che miệng cười khi trước hăm he hăng hái giật tới giật lui cả buổi, ấy thế mà một cái bao lì xì cũng không giành được, nói với vẻ ao ước: "Cô đúng là may mắn, có thể giật được bao lì xì một đồng, nghe nói cái người giật được bao một đồng năm ngoái trúng giải nhất vé số luôn đấy, phát tài rồi!"

Lý An Dân quyết định lát nữa cũng phải đi mua vé số, nhân lúc vận may còn chưa tiêu tan hết nói không chừng có thể phất lên thành đại gia trong một đêm.

Đoàn diễu hành trùng trùng điệp điệp náo nhiệt đi gần nửa tiếng đồng hồ mới ra khỏi cung đường Bắc Kinh, chốt đoàn do ba pho tượng Thành hoàng phụ trách. Lý An Dân bị biển người xô về phía trước, nhìn xuyên qua một rừng đầu người, thình lình trông thấy hai luồng ánh sáng xanh bắn ra từ trong mắt của bức tượng ngồi chính giữa, vẽ một đường vòng cung trên không trung rồi biến mất sau nóc nhà.

Cô dụi dụi mắt, quay đầu lại hỏi Diệp Vệ Quân: "Ánh sáng xanh vừa mới đây… Anh có nhìn thấy không?"

Diệp Vệ Quân bảo không để ý, Lý An Dân đoán chừng bản thân đã nhìn nhầm, cũng không để trong lòng nữa, sau khi xem diễu hành xong hai người thả bước đi theo đám đông, đến nơi tổ chức hội chùa. Miếu Bạch Phục có quy mô rất lớn, ngoại trừ các gian hàng buôn bán còn có gian biểu diễn cúng tế, đến quầy ảo thuật tạp kĩ các loại cũng không thiếu.

Lý An Dân vô cùng hăng hái, mỗi lần dạo qua gian hàng nào đều ghé lại một chút, lưu luyến không nỡ rời đi, đông sờ một cái, tây bước một chân, đúng là vui đến quên cả ngày tháng, cô nói: "Hội chùa ở quê em ấy, cứ như là mở một phiên chợ lớn vậy đó, chẳng qua chỉ là đẩy hết mấy gian hàng trong chợ ra đường cái, ở đây thì khác, cái gì cũng có, còn khiêng kiệu diễu phố nữa chứ!"

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân chỉ tay vào một kiệu hoa với tấm rèm che đỏ thẫm cách đó không xa, hỏi cô: “Có muốn ngồi không? Ngồi thử kiệu cô dâu, mười tệ một lượt.”

Lý An Dân lắc đầu quầy quậy như trống bỏi, ánh mắt chuyển sang phía khác, dừng lại ở dãy hàng quà vặt đằng sau kiệu hoa, các chủ quán kê bàn dài nối nhau san sát, trên bày các loại đồ ăn nguội với đủ màu đủ sắc, hấp dẫn rất nhiều dân chuyên ăn quà vặt.

Diệp Vệ Quân dắt tay cô, cười bảo: “Xem ra bữa sáng em ăn còn chưa no hả, đi, qua bên ấy xem thử một chút.”

Lý An Dân giả vờ khách sáo với anh: “Lúc ra khỏi cửa em quên mang theo tiền, khụ, ăn sáng cũng phải để cho anh mời, như thế này nữa thì thật xấu hổ lắm.”

Diệp Vệ Quân dừng bước, vuốt vuốt cằm hỏi: “Thế ư? Vậy thôi khỏi đi nữa.”

Lý An Dân há hốc miệng, theo như tưởng tượng của cô thì hẳn là Diệp Vệ Quân phải nói như thế này mới đúng – “Khách sáo với anh làm gì, để lần sau em mời lại anh là được.” Cái lần sau ấy là khi nào thì vẫn còn là một dấu chấm hỏi.

“Vậy, anh Vệ Quân này, anh… Hay anh cứ cho em vay mười tệ trước đi, lúc về rồi em trả lại cho anh.” Lý An Dân từ bé đã nhận định rằng ý nghĩa lớn nhất của hội chùa chính là lấp đầy cái bụng, về nhà với cái bụng rỗng tuếch thì có khác nào tốn công đi vô ích đâu cơ chứ.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân véo má cô: “Trêu em một chút thôi, dắt em ra ngoài chơi mà có thể tiêu tiền của em được sao?”

Lý An Dân nhìn anh đến sững sờ, nghĩ ngợi cả buổi, đột nhiên nói ra một câu: “Anh theo trường phái gia trưởng à?”

“Em thì biết cái gì gọi là trường phái gia trưởng hả? Không hiểu thì đừng có lạm dụng từ ngữ.” Diệp Vệ Quân chọc chọc thái dương cô, chen vào trong hàng quà vặt, vơ vét một đống thức ăn nguội ở trên bàn.

Hai người trải một tờ báo kê dưới mông, cứ thế ngồi ăn ở bậc thang dẫn lên trên núi, Lý An Dân vừa nhai bánh nếp, vừa lúng búng nói: “Mấy thứ này có giá hơn mười tệ luôn rồi, anh toàn mua đồ bao em ăn thế này, em thấy cứ như mình đang lợi dụng anh ấy, trong lòng áy náy lắm.”

Diệp Vệ Quân chống cằm nghiêng đầu quan sát vẻ mặt của cô, còn làm ra bộ như đang suy nghĩ chuyện đó thật, anh cười trêu: “Vì sao anh nhìn chẳng thấy em áy náy ở chỗ nào ấy nhỉ? Không phải vẫn đang ăn vô cùng vui vẻ đấy sao?”

Lý An Dân da mặt dày, đáp: “Thế thì đúng là hỏng bét thật, hồi đó thi thoảng còn có thể tự cảnh tỉnh bản thân một chút, bây giờ đã thành thói quen mất rồi. Nói thật, em cứ nghĩ dù sao anh cũng có tiền, dắt theo một đứa sinh viên nghèo rệp như em thì cũng chẳng tốn kém là bao, có điều em cũng biết suy nghĩ này không tốt tí nào, em ấy… nói chung càng thân thiết với ai, càng nghĩ người ta tốt với mình là chuyện đương nhiên.”

Chân mày Diệp Vệ Quân hơi nhướng lên một tí, trên mặt hiện rõ chút ngập ngừng, một lát sau mới nói: “Đối tốt với em là chuyện đương nhiên, em cứ xem tiền của anh như tiền của em mà dùng là được.” Giọng nói rất nghiêm chỉnh, thái độ hết sức thành thật.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cười hì hì mà đáp: “Nếu quả thực xem như tiền của em, vậy thì phải tiết kiệm không dám động đến, thôi cứ để chỗ anh còn hơn. Gần đây em mập lên không ít, là do anh nấu cơm đồ ăn bổ quá mà, chứ còn em chỉ cần thấy trong tủ lạnh có sủi cảo nhân cải thảo, chắc cũng lười đi mua thứ khác ăn.”

Diệp Vệ Quân nhíu mày: “Em đây không gọi là lười thì còn gọi là cái gì? Cuối tuần hiếm hoi lắm mới thấy chịu đi dạo phố, đừng có làm ổ suốt trong phòng như vậy, phải ra ngoài hít thở không khí trong lành chứ.”

Lý An Dân dùng que xiên chỉ về phía anh: “Đừng chỉ nói mình em, chẳng phải anh cũng thế à? Trừ phi liên quan đến chuyện làm ăn, còn không thì cổng lớn không ra cửa nhỏ chẳng bước, cũng chẳng có hoạt động vui chơi gì.”

Diệp Vệ Quân hỏi cô: “Anh ra ngoài đi chơi rồi, ai ở nhà bổ sung dinh dưỡng cho em?”

Lý An Dân liền sửng sốt: “Anh là vì nghĩ cho em nên mới cố thủ ở khuê phòng?”

Hai tay Diệp Vệ Quân lập tức tấn công, túm lấy hai má cô mà nhéo, Lý An Dân vội đổi giọng xin tha: “Không phải cố thủ ở khuê phòng, không phải cố thủ khuê phòng, mà là cố thủ phòng giam…”

Diệp Vệ Quân nhéo thêm hai cái mới chịu buông tay, tức giận thốt: “Đúng vậy đấy, giờ em mới phát hiện ra à? Anh là vì em, tất cả đều vì em nên mới cam tâm tình nguyện ngồi nhà lao, không liên quan gì đến em, là anh cam tâm tình nguyện đấy!”

Lý An Dân há hốc miệng, trên mặt lộ vẻ tỉnh ngộ cúi đầu, dường như đang nghĩ ngợi điều gì quan trọng lắm, nhưng tay thì vẫn không quên móc bánh nhân thịt trong túi ra gặm, miệng lẩm bẩm: “Tiểu Hàm từng nói với em,

https://thuviensach.vn

bảo đàn ông không bao giờ đối xử tốt với một cô gái nào mà không có mục đích, tốt quá thì nhất định là có ý đồ.” Vừa nói cô vừa nghiêng đầu nhìn qua anh, “Anh cảm thấy lời này có chính xác hay không?”

Diệp Vệ Quân cười mũi nghe hừ một tiếng, có vẻ xem thường quan điểm này, vén vén tóc mái, hỏi ngược lại cô: “Ông nội em đối xử tốt với bà nội em là có ý đồ gì sao?”

Lý An Dân nuốt xuống một miếng bánh, nói: “Cái này khác hẳn mà, ông nội với bà nội là vợ chồng, mà vợ chồng thì có quan hệ thân thuộc rồi, ý Tiểu Hàm muốn chỉ chính là giữa nam nữ không có quan hệ gì cơ.”

“Giữa bạn bè cũng có khi tốt với nhau không cần báo đáp, em hỏi như vậy để làm gì?”

Lý An Dân nhìn anh một lát, đem phần còn lại của chiếc bánh nhân thịt cho hết vào trong miệng, đưa tay phủi phủi vụn bánh, vừa chống cằm vừa nhỏ giọng nói: “Aizz… Em muốn xác nhận với anh một chút, xem có phải là… có phải anh có… ý đồ kia hay không? Với em ấy.”

Lời cô nói ra không hề mạch lạc, nhưng Diệp Vệ Quân vẫn nghe hiểu được, hỏi lại: “Ý em là phương diện nào?”

“Phương diện quan hệ nam nữ ấy, mặc dù em vẫn xem anh như một người anh trai, nhưng nếu anh có ý đó, chúng ta có thể thử đổi sang một hình thức sống chung khác.” Lý An Dân mặt không đỏ, hơi thở không gấp mà nói một hơi cho hết lời.

Diệp Vệ Quân trầm mặc hồi lâu, thản nhiên đáp: “Cứ giữ tình trạng như bây giờ là tốt rồi, anh không có yêu cầu gì khác.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân ngượng ngùng xoa xoa mặt: “Ôi… Thế là em hiểu lầm rồi, thời gian trước em vẫn cho rằng, không biết có phải… Anh đối xử tốt với em như vậy là có ý gì không, vì đêm hôm ấy em bảo anh nếu có bạn gái thì cứ nói với em một tiếng, anh lại phát hỏa, em mới nghĩ có lẽ là như vậy… Xem ra là em nghĩ đi đâu rồi, anh chớ có để ý, xem như em chưa nói gì.”

Diệp Vệ Quân do dự trong chốc lát, dùng ánh mắt kỳ lạ như thể vừa phát hiện ra lục địa mới mà nhìn cô chăm chăm: “Không sai chệch gì đâu, chính là như vậy, rốt cuộc em cũng đã thấy được, còn có thể cứu chữa.”

Lý An Dân lại há hốc miệng, Diệp Vệ Quân săn sóc cô tỉ mỉ ân cần, đã vượt qua ranh giới tình bạn từ lâu, cô không thể không có cảm giác được, chẳng qua là… Không hiểu vì sao, có cảm giác hai người vốn nên ở bên nhau như thế, Lý An Dân rất hưởng thụ sự quan tâm của anh, Diệp Vệ Quân cũng làm vậy hết sức tự nhiên, không ai thấy gượng gạo không thoải mái, cho dù bình thường có nắm tay hay vuốt tóc xoa đầu, cô cũng không hề cảm thấy sỗ sàng.

Đổi lại là người khác thì tuyệt đối không có chuyện này, chỉ cần nghĩ tới thôi Lý An Dân đã có phản ứng bài xích theo bản năng rồi, như vậy hẳn là do gặp đúng người nhỉ? Lý An Dân cũng chẳng ra vẻ thiếu nữ thẹn thùng với anh, chỉ trợn tròn đôi mắt mà ríu rít: “Thế sao anh không nói sớm một chút cho em biết? Gần đây em cứ cảm thấy anh ngập ngừng bối rối thế nào, cũng không biết khúc mắc chuyện gì, thì ra là đang xoắn.”

Diệp Vệ Quân cũng không hiểu “xoắn” nghĩa là gì, nhưng xem cách dùng trong tình huống như vậy, ắt không thể nào là từ ngữ tốt đẹp gì cho cam, căn cứ vào thói quen dùng từ rất lung tung của Lý An Dân tốt nhất là không nên hỏi. Anh không né tránh mà nói thẳng vào vấn đề: “Em cứ tự ngẫm lại mà xem, cách em đối xử với cậu Lăng kia như thế nào? Lúc biết được tâm tư của người ta, điều đầu tiên em làm là xa lánh cậu ấy, vậy lấy gì đảm bảo em sẽ không xa lánh anh, hay tệ hơn là chuyển đi nơi khác ở?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thầm nghĩ lúc trước tìm anh làm chuyên gia tư vấn tình cảm xem ra đã để lại bóng ma trong lòng anh, lúc này nghĩ cách khắc phục vẫn còn kịp: “Anh đâu phải là cậu ta, em phải đối xử khác chứ! Thực ra thì em cũng rất sợ, mình ở chung với nhau bao lâu nay như vậy đã thành quen, giờ thay đổi không biết có thể thích ứng được hay không.”

Diệp Vệ Quân nhẹ vuốt tóc cô, “Sẽ không thay đổi, từ trước đến nay vẫn chưa từng thay đổi, nhưng mà, em gái này, anh hỏi em… Thật sự có cảm giác với anh sao? Nếu không phải như thế thì cũng không cần phải gượng ép bản thân đâu.”

Lý An Dân ngây thơ, cứ thế vô tâm vô tư đáp ngay: “Đương nhiên là có cảm giác rồi, anh giống như người thân của em vậy, sớm chiều bên nhau không hề có khoảng cách, bà nội em từng nói giữa vợ với chồng làm được như vậy đã là đạt đến mức tận cùng rồi. Quen thuộc với sự có mặt ở bên của đối phương, trở thành một phần không thể thiếu của nhau, gắn bó keo sơn hòa vào làm một, không thể tách rời.” Nói đến đây, ngực cô bỗng nhói lên như có ai ngắt nhéo, đau đến mức toàn thân run rẩy, cảm giác nhói đau này theo cô nghĩ chính là trái tim đang đập loạn, mà tim đập loạn thì cũng tức là đã động lòng rồi!

Diệp Vệ Quân cúi mắt nhìn mũi giày, tóc mái xõa xuống che trước mặt, nét mặt anh lúc này ra sao nhìn không rõ lắm, nhưng khóe miệng rõ ràng đang cong lên thành một nụ cười.

“Như em nói thì đã ở mức độ vợ chồng già rồi đấy.” Anh vừa nói vừa xòe tay ra với Lý An Dân.

Lý An Dân lấy món ăn hết sức nổi tiếng trong dịp Tết Hàn Thực, xôi bọc lá sen, rất ăn ý mà đặt vào lòng bàn tay anh, Diệp Vệ Quân sau khi nhận liền ăn luôn cả xôi cả lá sen. Lý An Dân cũng lấy ra một cái, học cách ăn của anh,

https://thuviensach.vn

hương sen ngan ngát dịu dàng, đăng đắng hòa quyện với vị ngọt ngào của nhân thịt cá và xôi nếp thật là hợp.

Diệp Vệ Quân bảo: “Du khách đến thăm trấn Bạch Phục thường sẽ vứt bỏ lá sen bên ngoài chứ không ăn, như vậy là ăn sai cách, nghe người ở trấn này nói, hàm nghĩa của xôi bọc lá sen là ý khổ tận cam lai, đắng xong rồi sẽ ngọt.”

Lý An Dân rất thích ở cùng một chỗ với Diệp Vệ Quân, đối với đời sống vật chất, cô chỉ cần được ăn no mặc ấm, được ngủ đủ giấc, còn những hoạt động ăn chơi giải trí thịnh hành trong giới trẻ bây giờ như đi xem phim, ca hát nhảy múa, rồi đi bar vũ trường các loại cô đều không có hứng thú. Ông chủ Diệp có bao nhiêu câu chuyện ly kỳ cổ quái kể hoài không hết, anh đi nhiều nơi, kiến thức cũng rộng, kè kè bám theo sau anh có thể gặp được rất nhiều chuyện mới mẻ. Không riêng gì bản thân Diệp Vệ Quân, mà bạn bè rồi khách khứa của anh cũng đủ mọi tính cách khác lạ, trải khắp mọi ngành nghề lĩnh vực, y dược có, phong thủy có, cả chuyên gia kĩ thuật hình sự, toàn những nhân vật bình thường muốn gặp không dễ chút nào.

Có đôi khi Diệp Vệ Quân đi liên tục mười ngày nửa tháng, đêm không về ngủ ở nhà, nghe nói là phải ra ngoài làm việc, nếu đúng dịp trường cô cho nghỉ, anh cũng mang cái đuôi Lý An Dân đi theo cùng. Nhưng chuyện trùng hợp như vậy chẳng xảy ra nhiều, quanh năm suốt tháng trường cô chỉ cho nghỉ phép có mấy lần mà thôi.

Lý An Dân thầm nghĩ, đợi sau khi tốt nghiệp dứt khoát ở lại làm nhân viên dưới quyền anh cho rồi, bình thường thì trông coi văn phòng nhàn nhã như đi chơi, nhận công việc ở ngoài còn có thể gộp chung với đi du lịch luôn cho tiện, đúng là một vốn bốn lời.

Diệp Vệ Quân không biết trong đầu cô đã nghĩ đến tận đâu, anh vẫn thẫn thờ nhìn về phía xa, Lý An Dân ngẩng đầu ngắm khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. Trước đây nào có để ý thấy, đến bây giờ ghé sát vào nhìn dưới ánh

https://thuviensach.vn

mặt trời, cô mới phát hiện ra vết chân chim chồng chất bên khóe mắt anh, khiến người ta có cảm giác tang thương từng trải không hề tương xứng với tuổi tác. Thiếu mất nụ cười, những đường nét cương nghị khiến cả khuôn mặt thoáng trở nên đặc biệt lạnh lùng, nhưng sâu kín dưới vẻ thờ ơ hờ hững ấy dường như lại mơ hồ toát ra một nỗi cô đơn nhàn nhạt.

Lý An Dân đau lòng, nghĩ có lẽ do anh sống độc thân đã quá lâu, ít tiếp xúc gần gũi với những người thân thiết, mà đàn ông độc thân chỉ biết lao vào sự nghiệp khó tránh khỏi cảm thấy cô độc quạnh quẽ, những lúc nhìn thấy ai ai cũng có đôi có cặp, lại sực nhớ chính mình đến tuổi này rồi vẫn lẻ bóng, sao không chua xót cho được kia chứ? Tầm mắt của Diệp Vệ Quân dù không nhìn cố định vào đâu, nhưng trước mặt anh tình cờ có một đôi tình nhân dìu nhau đi tới, chắc là ông chủ Diệp thấy cảnh lại thương tình, không kìm chế được mà tưởng nhớ lại đoạn ký ức tốt đẹp đã qua.

Lý An Dân tự cho rằng mình đã rõ, nhích lại gần bên Diệp Vệ Quân, dựa sát vào tỏ ý thân mật, để ông anh cô quạnh như tuyết trắng mùa đông này biết được không phải anh chỉ có một mình. Diệp Vệ Quân chẳng hiểu chuyện gì mà liếc cô một cái, không tỏ vẻ gì đối với hành vi lấy lòng đột ngột này của cô nàng, sau khi ăn xong xôi bọc lá sen chỉ thuận tay xoa xoa mái tóc mềm mượt của cô, mớ tóc này được vuốt qua liền phồng lên như vuốt gel, sợi nào sợi nấy bóng loáng. Lý An Dân ăn xong cũng tiện tay chùi dầu mỡ lên quần của ông chủ Diệp, loại quần rằn ri này chịu bẩn cực kì tốt.

Lý An Dân chợt phát giác ra, cô đã xem người đàn ông này như người một nhà mà đối đãi, bà nội cô từng nói, tình cảm bền vững nhất giữa nam và nữ không phải tình yêu, mà là từ tình yêu nảy nở trở thành tình thân, nhưng quá trình này đôi khi phải mất đến năm năm, mười năm hoặc thậm chí là lâu hơn thế nữa, rất nhiều người còn chưa đi đến được bước ấy đã chia lìa đôi ngả mất rồi. Lý An Dân cho rằng cô và Diệp Vệ Quân có lẽ đã vượt qua được rào cản ấy, cứ sống với nhau như thế suốt cuộc đời cũng sẽ chẳng nảy sinh bất kì mâu thuẫn rạn nứt nào cả.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân ngắm khuôn mặt nghiêng nghiêng Diệp Vệ Quân đến thất thần, ban đầu Diệp Vệ Quân chỉ liếc mắt nhìn cô rồi làm như không thấy, nhưng ánh mắt của cô càng lúc càng trắng trợn, Diệp Vệ Quân muốn nhịn cũng không nổi nữa, kết quả không kìm được mà nhéo chóp mũi cô hỏi: “Nhìn cái gì?”

Lý An Dân không đáp lại, chỉ vào môi mà yêu cầu: “Anh hôn em một cái đi.”

Diệp Vệ Quân nghe thế có vẻ rất ngượng ngùng, lúng túng cốc đầu cô một cái, “Rốt cuộc thì em đang nghĩ cái gì đấy?”

Lý An Dân nghiêm túc đáp: “Lần trước hôn là bị hồ ly nhập vào người, cảm giác ấy không tính là gì, em muốn tự mình cảm nhận cơ, nếu anh thấy xấu hổ quá, chúng ta có thể chuyển sang chỗ khác bí mật hơn.” Cô chỉ sang hướng cây tùng nho nhỏ ở gần đó.

Diệp Vệ Quân mắt đối mắt nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên cúi người xuống, một tay bưng kín mặt, mặc dù mặt anh không chuyển đỏ, nhưng nhìn động tác và tư thế này rõ ràng là đang xấu hổ! Lý An Dân méo mặt rồi! Vốn nghĩ Diệp Vệ Quân nói đã từng có bạn gái, kinh nghiệm hẳn là phong phú mới đúng, ai mà ngờ còn ngây thơ như vậy, khiến cho cô cũng ngượng theo. Tình huống như này, nhìn sao mà giống công tử đa tình vô liêm sỉ đang cưỡng ép con gái nhà lành vậy chứ?

Một lúc lâu sau, Diệp Vệ Quân ngẩng đầu, kiên nhẫn dạy dỗ cô bạn nhỏ: “Em gái này, em phải hiểu rằng, có một số chuyện không phải nói ra là có thể làm được ngay, cần phải thuận theo tự nhiên, đợi đến lúc thời cơ chín muồi rồi mới có thể hành động, em có hiểu không?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thầm nghĩ chỉ hôn môi một cái mà cũng phải chờ thời cơ chín muồi nữa sao? Cô đúng là gà mờ không sai, nhưng dù chưa từng giết heo thì cũng đã thấy heo chạy rồi, nam nữ thời nay quen nhau mà chỉ nắm tay không thôi thật sự tương đối hiếm, thường thường đã xác định quan hệ là nhảy vọt một bước dài vào thẳng chủ đề luôn. Chẳng qua nghĩ đến chuyện Diệp Vệ Quân xuất thân nhà binh, tư tưởng có cổ hủ một chút cũng là điều dễ hiểu.

Lý An Dân gật đầu, ngoan ngoãn đáp: “Vâng, chừng nào anh muốn thì cứ nói trước cho em biết một tiếng, không cần phải lo lắng, dù có xa lánh ai thì em cũng sẽ không bao giờ xa lánh anh.” Thật ra thì cô không hứng thú lắm với chuyện hôn hít này nọ, chỉ là muốn đánh giá lại xem quan hệ với Diệp Vệ Quân liệu có đến mức môi chạm môi mà vẫn không hề bài xích hay không. Nếu như ngay cả răng môi giao tiếp mà vẫn có thể chấp nhận, lại tiến thêm một bước cũng không phải là vấn đề.

Diệp Vệ Quân coi như rất nể mặt cô mà đáp lại bằng một vẻ “được sủng mà kinh”, sau đó thở dài: “Có thể được như bây giờ cùng em ở chung một chỗ, anh đã thấy thỏa mãn lắm rồi, chớ có suy nghĩ nhiều nữa.” Ngữ khí âm điệu của anh lúc này giống như đang tự độc thoại với chính mình, nói rồi lại mỉm cười, đánh mắt nhìn sang phía khác.

Lý An Dân thấy anh cười, cũng cười lên khúc khích, tâm trạng rất tốt, vô cùng hứng thú mà thưởng thức màn múa sư tử trước mặt. Đến khi sự chú ý của cô dồn cả về chỗ biểu diễn tạp kĩ, DIệp Vệ Quân mới thu hồi ánh mắt, quay nửa bên mặt, nghiêng đầu ngóng nhìn qua. Bóng đổ rất đậm trên khuôn mặt khiến hai tròng mắt anh như chìm vào trong u tối, xuyên qua mấy lọn tóc mái chỉ thấy được ánh sáng phản chiếu từ đáy mắt sâu thẳm, dáng vẻ anh vẫn nguyên vẻ điềm tĩnh quen thuộc, riêng khóe môi vốn đang nhếch lên lại từ từ hạ xuống, dường như mím lại.

***

https://thuviensach.vn

Tết Hàn Thực đi qua, khu vực quảng trường lại khôi phục vẻ yên tĩnh thường ngày, vào một buổi xế chiều, Lý An Dân theo thường lệ đến văn phòng làm mấy việc lặt vặt, sau khi vào cửa liền trông thấy Diệp Vệ Quân đang tiếp chuyện với một cô gái trẻ tuổi ngồi đối diện bên kia bàn. Lý An Dân biết người này, cô ta mở một phòng tắm hơi ở cửa đường ngầm, biệt danh là Mao Oa, vóc người đầy đặn, trang điểm rất đậm, là người đàn bà đanh đá có tiếng ở khu vực quanh đây.

Mỗi lần phòng tắm hơi có hoạt động giảm giá đặc biệt, Mao Oa đều đem tờ rơi quảng cáo cùng với thẻ ưu đãi giảm giá tới văn phòng biếu tặng, Diệp Vệ Quân thường chỉ nhận chứ chưa dùng qua lần nào. Sau Tết cũng có một khoảng thời gian khá dài không thấy Mao Oa tới cửa tặng tờ quảng cáo, đôi bên vốn là nước giếng không phạm nước sông, Diệp Vệ Quân và cô ta cũng chẳng có qua lại gì, giờ ngồi đối diện nói chuyện với nhau như vậy thật đáng ngạc nhiên.

Trên tay Mao Oa cầm điếu thuốc, ưỡn ẹo dựa người vào ghế sa lông mà phun mây nhả khói, lúc Lý An Dân vào cửa cô ta chỉ ngẩng đầu liếc sang một cái, cười hỏi Diệp Vệ Quân: “Em gái anh đấy à?”

Lý An Dân nhận thấy cô ta nhìn Diệp Vệ Quân qua khóe mắt liếc nghiêng nghiêng, đuôi mày còn khẽ nhích lên khiêu khích, chính là đang dùng ánh mắt dụ dỗ người ta, nói kiểu dân gian là liếc mắt đưa tình, nghe bác gái bán hàng tạp hóa kế bên nói cô ta có ý với ông chủ Diệp, quả nhiên không phải lời đồn vô duyên vô cớ, không lửa mà có khói. Lý An Dân khẽ gật đầu xem như chào hỏi, đi thẳng ra phía sau lưng Diệp Vệ Quân tới sau quầy.

Diệp Vệ Quân làm ngơ câu hỏi của Mao Oa, Mao Oa cũng chẳng buồn để ý, ném mẩu đầu lọc thuốc vào trong chiếc ly giấy dùng một lần đang đựng trà, đứng dậy phủi phủi mông, nói với Diệp Vệ Quân: “Em đi trước, tối nay chờ anh.” Cô ta vừa nói vừa nheo mắt liếc xéo Lý An Dân, sau đó cứ thế uốn éo trên đôi giầy cao gót bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đưa mắt dõi theo đôi bờ mông căng tròn của Mao Oa biến mất sau cánh cửa kính, đứng dậy ra đằng sau lấy cây lau nhà chùi sạch dấu giày in trên sàn nhà, còn chưa chùi được hai cái, miếng giẻ xám trắng trên đầu cây lau nhà đã nhuộm một màu bùn đất vàng đục. Bà chủ phòng tắm hơi này đúng là chỉ biết chăm chút những chỗ đập ngay vào mắt, chiếc váy hai màu đỏ đen trên người thì sành điệu đẹp đẽ như vậy, nhưng đôi giày cao gót lại loang lổ vết bùn đất, quả thực là điển hình của kiểu người bên ngoài thì đẹp như hoa bên trong cẩu thả ở dơ khác người.

Lau dọn sạch sẽ rồi, Lý An Dân lại vòng trở về quầy vi tính, như không hề để ý cho lắm mà hỏi: “Anh Vệ Quân, buổi tối cô ấy chờ anh làm gì? Muốn cùng anh thuê phòng qua đêm hay sao vậy?”

Diệp Vệ Quân liếc cô một cái, mở cửa cho thoáng, thuận tay ném cái ly giấy bay vèo vào trong thùng rác bên ngoài, rồi mới tới trước quầy cầm lấy quyển sổ bọc da cứng vỗ vào đầu cô, dạy bảo: “Con gái con đứa không được mở miệng ra là thuê phòng này nọ như thế.”

Lý An Dân “Úi!” một tiếng, hỏi ngược lại: “Vậy thì có chuyện gì?”

Diệp Vệ Quân kéo băng ghế ra ngồi ở trước quầy, đáp: “Phòng tắm hơi của cô ta gần đây xảy ra nhiều chuyện quái dị, phòng bao ở trên lầu bị ai đó trét đầy bùn sình.”

Lý An Dân nghe mà lấy làm lạ: “Chuyện này sao cô ta lại tới tìm anh, anh đâu phải ban tự quản tổ dân phố?”

Diệp Vệ Quân bảo: “Cô chủ này nghi ngờ là do nhà khác muốn cạnh tranh nên giả làm khách đến giở trò, nhưng vì chuyện này mà gần đây việc làm ăn của phòng tắm hơi cũng tụt dốc không phanh, tin đồn ma quỷ lan truyền rất nhanh, cô ta mới mời anh đến xem phong thủy giúp cho một chút.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân càng ngạc nhiên hơn: “Không phải là đến bắt ma giùm ư? Cái ấy cùng với phong thủy có liên quan gì sao?”

Diệp Vệ Quân nói: “Tiếng là xem phong thủy, chẳng qua cũng chỉ làm dáng cho có ấy mà. Người ở trấn này mê tín, cần phải tìm ra một lý do thuyết phục để lấy lại lòng tin của bọn họ.”

Lý An Dân ngừng tay lại, nhoài người xuống quầy nhìn anh: “Chuyện làm ăn lường gạt như vậy mà anh cũng nhận?”

Diệp Vệ Quân cười nói: “Đây có phải làm ăn đâu, chỉ đi xem qua một chút mà thôi, hàng xóm láng giềng nên giúp đỡ nhau mới đúng.”

Lý An Dân thầm nhủ anh thích giả vờ thì cứ giả vờ đi, rõ ràng không phải thanh niên năm tốt, nếu nhận lời trợ giúp thì nhất định ở đây có vấn đề gì đó đáng để lưu tâm. Nhưng cô thừa biết tính anh xưa nay trước khi chưa xác minh rõ ràng mọi chuyện thì cạy miệng cũng không nói, nên cũng lười chẳng muốn hỏi thêm, chỉ nói: “Em cũng đi cùng.”

Diệp Vệ Quân lấy thẻ ưu đãi giảm giá Mao Oa tặng năm ngoái ra, hỏi: “Hay mình nhân tiện thử một lần xem sao?”

Lý An Dân lắc đầu: “Cũng không phải miễn phí, khỏi đi anh, em cứ thấy chỗ ấy không được sạch sẽ cho lắm.”

Diệp Vệ Quân thấy cô không có hứng, liền tiện tay ném cái thẻ giảm giá ấy vào trong sọt rác, Lý An Dân tò mò hỏi: “Anh đi tắm hơi lần nào chưa?” Từ xưa tới nay cô chưa bao giờ đi thử, cảm thấy chuyện dùng tiền để toát mồ hôi thật không có lời, tiền là tiền của mình, mồ hôi cũng là của mình nốt, quá tiếc.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói: “Không có, anh chỉ thích tắm nước lạnh.”

Lý An Dân cười bảo: “Chẳng trách sao người anh lúc nào cũng lành lạnh, thì ra là vì lý do này, tới hè có thể đem anh ra làm điều hòa được rồi.”

Diệp Vệ Quân cười cười, lúc này lại có hai vị khách bước vào, anh rút tay về, quen thói xoa đầu cô hai cái, sau đó mới đứng dậy tiếp khách.

Dùng xong bữa tối, ước chừng khoảng bảy giờ rưỡi, Diệp Vệ Quân thấy không còn việc gì mới lôi sổ sách ra kết toán xong đâu đấy rồi đóng cửa văn phòng, lấy xe máy chở Lý An Dân ra ngoài đường ngầm, chạy tới ngã ba là thấy Trung tâm tắm hơi chăm sóc sức khỏe Ngư Đắc Thủy[1], về cơ bản cũng tương tự như đại đa số các câu lạc bộ đêm có kèm phương tiện giải trí, phòng tắm hơi thư giãn quy mô tầm trung này dùng đèn neon đủ màu rực rỡ để trang trí mặt tiền, phòng khách dưới tầng trệt rộng rãi sáng sủa, mà cầu thang dẫn lên lầu thì lại nằm khuất tận trong góc.

[1] Ngư Đắc Thủy: Cá gặp nước.

Cô nhân viên lễ tân trong bộ sườn xám màu đỏ thắm đứng ngay chân cầu thang lối lên tầng hai, vừa mới thấy có khách đến lập tức tiến tới trước đón tiếp: “Hai vị đi hai người thôi sao? Xin hỏi có muốn bao phòng hay không?”

Diệp Vệ Quân nói gọn mục đích tới đây, cô lễ tân liền bảo hai người chờ một lát, dùng điện thoại nội bộ ở sảnh trước gọi cho quản lý, không bao lâu, một gã đàn ông mập lùn từ trên lầu hai đi xuống, tự xưng mình là Hồ Đông, là quản lý của chỗ này. Lý An Dân không có ấn tượng gì đặc biệt với ông chú béo mập có khuôn mặt đại chúng này, nhưng Hồ Đông hình như biết Diệp Vệ Quân, vừa thấy anh đã thân thiết hô lên “Ông chủ Diệp!”, nghe nói Diệp Vệ Quân được bà chủ mời đến, ông ta cười khổ mà rằng: “Bà chủ không có mặt ở đây, có lẽ vừa ra ngoài đi đâu đó rồi, anh xem hai người chờ cô ấy trở lại hay là

https://thuviensach.vn

muốn sắp xếp thế nào? Hoặc không thì cứ thử các món đặc sản trong này xem, gần đây đang có khuyến mại giảm giá đấy.”

Diệp Vệ Quân uyển chuyển từ chối, nói: “Ông dắt bọn tôi đi xem tình trạng phòng bao trước đi.”

Phòng tắm hơi kiêm trung tâm chăm sóc sức khỏe này tổng cộng có ba tầng lầu, tầng một là tầng đón khách, dùng làm nơi đăng ký ghi danh cho khách cùng với các chiêu bài tuyên truyền marketing, tầng hai là nhà tắm, có phòng tắm hơi và phòng massage, tầng ba chia ra làm khu trước và khu sau, khu trước là phòng nghỉ công cộng, khu sau là những phòng được khách lẻ thuê riêng, nghe đâu còn có thể cung cấp các hạng mục phục vụ đặc biệt nữa.

Lý An Dân đi trong hành lang u ám hết nhìn đông rồi lại ngó tây, làn hơi nước ấm áp lẫn với mùi hương liệu lượn lờ trước mặt, khiến cho ánh đèn vốn đã mờ nhạt càng trở nên mập mờ không rõ, mỗi bên hành lang đều có ba gian phòng, cửa phòng này với cửa phòng kia đặt lệch nhau, tương tự cách bố trí của các nhà nghỉ.

Bọn họ đi tới một gian phòng bao, vừa đẩy cửa ra một luồng không khí hôi tanh ẩm thấp đã ùa vào mặt. Hồ Đông bật đèn lên, Lý An Dân trông thấy trên vách tường và trần nhà đều bị trét đầy bùn sình, hơn nữa lại còn trơn nhẵn láng mịn, cứ như thể mới được quết thêm một lớp sơn màu bùn ở trên tường, những khối bùn khô thi thoảng lại rớt xuống đỉnh đầu, trên sàn nhà cùng với các đồ nội thất rải đầy các vết bùn khô.

Diệp Vệ Quân tiến tới giữa phòng bao, đánh giá khắp xung quanh, Hồ Đông dùng khăn tay che mũi nói vọng vào từ ngoài cửa: “Ga giường và bọc ghế sa lông đều được gỡ ra đem đi giặt, nếu tới xem sớm hơn một chút sẽ thấy tình hình còn nghiêm trọng hơn thế này. Mấy gian phòng phía trước cũng xuất hiện tình trạng như vậy, liên tục trong một tuần, ngày nào cũng thế, tôi không dám gọi người tới tu sửa lại, tin đồn mà lan ra, làm gì có khách nào dám vào?”

https://thuviensach.vn

“Liên tục suốt một tuần? Các ông không có áp dụng biện pháp phòng ngừa hay xử lý nào sao?” Diệp Vệ Quân quay đầu nhìn về phía Hồ Đông, dùng giọng nói hết sức lãnh đạm mà hỏi ông ta: “Ông xác định cái này là do người ta giở trò?”

Lý An Dân cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, phòng tắm hơi kinh doanh suốt cả đêm, trét bùn lên tường chẳng phải việc nhỏ nhặt đơn giản gì, đến cả trần nhà cũng gặp nạn, không thể không có chút động tĩnh nào được. Chẳng lẽ nhân viên lui tới làm việc cùng với khách hàng không hề nhận thấy được điều gì khác thường hay sao?

Khuôn mặt Hồ Đồng toát lên vẻ khiếp sợ, ông ta kéo hai người Diệp Vệ Quân tới phòng trực ban ở lầu hai, nhỏ giọng bảo: “Ông chủ Diệp, nói thật với anh, chuyện dân trong nghề đấu đá lẫn nhau là dùng để đối phó với khách hàng bên ngoài, sợ ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của trung tâm mà thôi. Việc này quả thực vô cùng quái đản, vào lúc rạng sáng cỡ hai, ba giờ, có người nghe thấy trong phòng có tiếng động, nhưng mà mở cửa ra nhìn lại chẳng thấy cái gì, đến sáng ra dọn phòng mới phát hiện toàn bộ đều là bùn.”

Lý An Dân theo lý mà nói rất đương nhiên: “Vậy ông tìm người đến canh cả đêm không được à?”

Hồ Đông bảo: “Cô đây không biết, lần đầu tiên xảy ra chuyện lạ này thì trong phòng bao ấy còn có người. Buổi sáng nhân viên đi hối thúc trả phòng, thì thấy anh ta nằm ở trên giường, miệng mũi lỗ tai đều bị bùn lầy bít kín, nếu không phải là phát hiện được sớm, chỉ sợ đã ngạt chết luôn rồi. Người khách đó chân trước vừa mới nhận tiền bồi thường xong, chân sau ra khỏi trung tâm liền rêu rao tin tức có ma quỷ quấy phá, ai mà dám tới gác đêm nữa? Hai ngày gần đây chúng tôi đã phong tỏa cả lầu ba, người ở trấn Bạch Phục mê tín cực kì, nếu cứ thế này, chỉ e là khách khứa sẽ càng ngày càng thưa thớt, cái trung tâm này sớm muộn cũng xong đời. Ông chủ Diệp, tôi nghe nói anh am hiểu

https://thuviensach.vn

phong thủy, đối với phương diện này hắn là rất mát tay, mọi người đều ở trên một đoạn đường, thường xuyên qua lại với nhau, anh cố tìm cách giúp chúng tôi với.”

Diệp Vệ Quân rất hào hiệp nhận lời gác đêm cho ông ta, Hồ Đông mở một gian phòng bao ở lầu ba cho hai người, còn hỏi có cần thêm gì hay không, Diệp Vệ Quân bảo ông ta chuẩn bị hai thùng tôn cùng với que hàn điện để ở trong một gian phòng khác. Hồ Đông cũng chẳng dám ở lại tầng lầu có ma này lâu, sắp xếp mọi việc thật thỏa đáng xong, liên tục bày tỏ lòng biết ơn rồi vội vã bỏ đi, ông ta vừa đi chưa đầy hai phút, bà chủ gợi cảm kia đã đến tìm.

Trông thấy Diệp Vệ Quân ngồi sóng vai với Lý An Dân trên ghế sa lông xem ti vi, Mao Oa tất nhiên không hề thích thú, vặn eo lắc mông bước tới đầu giường ngồi xuống, bày ra tư thế mời mọc khơi gợi, điệu bộ nũng nịu đưa tình nói: “Ông chủ Diệp, vì sao lại dắt theo cả em gái đến đây thế này?” Cô ta vắt chéo chân ngồi bên cạnh giường, váy ngắn bó sát vén cao, lộ ra một khoảng bắp đùi, thấy rõ cả kẹp vớ ren nối liền với tất đùi.

Xuất phát từ phép lịch sự, Lý An Dân cầm điều khiển tivi nhấn nút tắt tiếng, Diệp Vệ Quân không nói lời thừa với cô ta, đi thẳng vào việc chính: “Tình huống đại khái thì quản lý Hồ đã nói qua, chờ tối nay xem xét kĩ hơn rồi mới nói tiếp được.”

Mao Oa hài lòng đổi chân nọ với chân kia, nghiêng người về phía trước, khiến cho khe sâu trước ngực càng hiện lên rõ ràng hơn, cô ta liên tục nháy mắt với Diệp Vệ Quân, gợi ý: “Hay để cho em gái kia về nhà ngủ trước đi, không phải cô ấy còn phải đi học sao? Có em ở đây là đủ rồi.”

Lý An Dân vừa định bảo ngày mai không có tiết, Diệp Vệ Quân đã đứng dậy, “Tôi đưa cô ấy về trước, cô ở chỗ này đợi đi, lát nữa tôi sẽ trở lại.”

https://thuviensach.vn

Sau khi đóng cửa phòng, Lý An Dân nhìn Diệp Vệ Quân vẻ chẳng hiểu gì: “Anh à, không phải anh thực sự muốn ở chung với cô ta trong cái phòng bao này một đêm đấy chứ? Sẽ bị ăn tươi nuốt sống đấy.”

Diệp Vệ Quân đưa một ngón tay lên, ra hiệu “Suỵt!” một cái, lấy trong ví ra một tấm thẻ từ, mở cửa gian phòng đối diện, kéo Lý An Dân vào trong. Lý An Dân lúc nào cũng đeo theo bên mình Long quy chiêu tài chứa vỏ trấu cùng với tro thảo mộc, Diệp Vệ Quân vẩy vỏ trấu lên khe cửa, sau đó mới nhẹ nhàng đóng kín cửa lại.

Lý An Dân thấy động tác của anh nhẹ nhàng, cũng hạ thấp giọng mà hỏi: “Anh lấy thêm một cái thẻ mở phòng lúc nào thế?”

“Không có lấy thêm, quản lý Hồ đưa cho anh thẻ vào được tất cả các phòng, chứ phòng nào cũng có khả năng xảy ra chuyện cả, đợi đến lúc nghe thấy động tĩnh mới chạy đi tìm ông ta lấy thẻ phòng thì đã quá muộn rồi.” Diệp Vệ Quân lấy thùng tôn cùng que hàn điện ở trong nhà vệ sinh ra, nói tiếp: “Anh đã đoán trước thể nào bà chủ này cũng sẽ tìm đến, để phòng ngừa trước nên mới bảo quản lý Hồ đem vật cần dùng tới căn phòng này.”

Lý An Dân không lấy gì làm vui thú châm biếm một câu: “Anh có vẻ tự tin vào bản lĩnh sát gái của mình ghê nhỉ?”

Diệp Vệ Quân sửng sốt, chừng như không ngờ cô sẽ nói câu này, vẻ mặt rất ngạc nhiên, Lý An Dân cảm thấy hơi nóng mặt, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, ấp a ấp úng mà giải thích: “Ý em là... Anh thật hiểu cô ta quá đi.”

Diệp Vệ Quân cười hỏi: “Đây là ghen đấy hả?”

Lý An Dân lập tức phủ nhận: “Không có, nhân phẩm của anh còn chưa kém tới mức ấy, em cần gì phải ghen với lại không ghen!”

https://thuviensach.vn

“Vậy ra làm anh cảm động một hồi vô ích rồi.” Diệp Vệ Quân than thở, xoay nút tăng thêm nhiệt độ cho que hàn điện, ngồi xuống bên cạnh Lý An Dân, nhấc thùng tôn lên so với đầu cô, dùng cây bút trên bàn đánh dấu lên thùng tôn, lại nói: “Nếu như có ai dám ý đồ này nọ với em ngay trước mặt anh, anh sẽ đánh người đó liền.”

“Úi, riêng tấm thân kia của bà chủ phòng tắm hơi cũng đủ đè chết em rồi, nếu được anh cứ tự mình ra tay đi thôi, em sẽ ở bên cạnh vẫy cờ cổ vũ cho.” Đợi anh bỏ thùng xuống, Lý An Dân mới hỏi: “Thùng này dùng để làm gì vậy anh?”

“Để chắn bùn, em chưa từng nghe qua chuyện quỷ móc bùn à? Em nên biết, ông nội em cũng trải nghiệm qua chuyện này rồi đấy.”

Nghe anh nhắc đến đây, Lý An Dân mới sực nhớ ra: “Hồi em còn bé, bà nội em từng kể qua chuyện này rồi, một buổi tối ông nội canh ruộng bị quỷ nhóc nện bùn vào người, đêm đó tối đen như mực, chẳng nhìn thấy thứ gì. Ông nội mới đem cái thùng sắt đựng nước úp ngược lên đầu, cứ thế mà ngồi trong ruộng tới hừng sáng, chờ có người đến tìm mới gỡ thùng sắt xuống xem, liền thấy bên trên bị trét đầy bùn sình, không ai biết thứ đó là gì, bắt đầu hồi từ ấy mới gọi nó là quỷ móc bùn. Cũng có người bảo nó là ma da lên bờ mà hóa thành như vậy, nói chung chẳng ai biết rõ cả, nhưng chẳng lẽ lần này trát bùn lên tường chính là quỷ móc bùn đó ư?”

“Đại khái cũng không khác biệt là bao.” Diệp Vệ Quân dùng mỏ hàn đục lỗ ngay vị trí đã đánh dấu từ trước trên thùng tôn, chụp lên đầu Lý An Dân, xoay lỗ nhỏ qua chỗ hai mắt, hỏi: “Có nhìn được không?”

Lý An Dân điều chỉnh lại vị trí, gật đầu, gỡ cái thùng xuống, có chút hoảng hồn: “Không phải anh lại muốn để em ở đây một đêm với quỷ móc bùn đó chứ... Anh còn chưa biết cái thứ ấy chọn phòng nào làm mục tiêu kia mà?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân bảo: “Sẽ tìm tới đây trước, anh đổ vỏ trấu ở khe cửa mà.”

Lý An Dân mặt mày trắng bệch, anh từng dùng gạo dẫn đường cho ma lạc lối, giờ lại muốn rước quỷ móc bùn tới cửa sao? Lý An Dân nắm tay anh hỏi: “Vậy còn anh? Anh ở đây với em chứ?”

Diệp Vệ Quân gật đầu, đeo cái thùng tôn còn lại lên, tự tay đánh dấu bên trên, cũng dùng que hàn điện đục ra hai cái lỗ, an ủi cô: “Đừng lo lắng, không có việc gì đâu, đến lúc ấy cứ học theo ông nội em, đem thùng úp lên trên đầu. Nếu thực sự sợ quá, em có thể nhắm chặt mắt lại, chẳng nhìn thấy gì nữa là được.”

Lý An Dân thầm nghĩ đến lỗ để rình xem cũng đã đục xong rồi, không tận mắt quan sát quá trình xảy ra vụ việc thì sao có thể cam lòng? Trải qua bao nhiêu chuyện quái dị, năng lực thích nghi của cô cũng mạnh hơn nhiều, huống chi còn có Diệp Vệ Quân ở bên để tăng phần can đảm, nếu quả thực phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn, người chết rồi nhưng hồn còn đó, cùng lắm hai mươi năm sau lại là một trang hảo hán! Cô là người nghĩ gì nói đó, không thèm cân nhắc đã phát ngôn:

“Nếu như một ngày nào đó hy sinh vì sự nghiệp chính nghĩa rồi, anh Vệ Quân, anh hãy nhờ Hoàng Bán Tiên siêu độ giúp em cho thật tốt, đi cửa sau chứ đừng có để cho em phải qua cái trạm kiểm soát âm tào địa phủ kia, mà không thì thẳng một mạch đi đầu thai cũng được.”

Diệp Vệ Quân ném que hàn điện xuống đất, trên mặt hiện vẻ khiển trách: “Chớ có nói hươu nói vượn! Có phải mấy ngày qua em rảnh quá rồi hay không?!!”

Lý An Dân cắn móng tay nín khe như ve sầu mùa đông, bị anh quát liền cảm thấy hơi oan ức, ngẫm lại một chút cũng thấy mình ăn no nên rửng mỡ nói nhăng nói cuội, nhưng mà anh đâu nhất thiết phải tức giận thế chứ? Nói cho

https://thuviensach.vn

cùng thì ai cũng phải chết một lần, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi, cô thuận miệng nói một câu chứ nào phải thật có ý đi tìm chết? Ông anh này bình thường ôn hòa là vậy, nhưng thi thoảng lại hay vô duyên vô cớ nổi giận đùng đùng, gần đây còn có dấu hiệu nặng hơn, chẳng lẽ đã đến thời kì tiền mãn kinh?

Có lẽ Diệp Vệ Quân cũng nhận thấy bản thân phản ứng hơi quá, giọng điệu hòa hoãn trở lại: “Không phải anh nổi giận với em đâu, em gái, đừng lôi chuyện sống chết ra làm trò đùa, anh chỉ mong em có thể vui vẻ... sống cho thật tốt.”

Tim Lý An Dân đột nhiên giật thót, trong lòng trào lên một nỗi hoảng hốt không tên, “Hi vọng ai đó có thể sống cho thật tốt...”, cái câu kiểu này hay thấy trong tiểu thuyết cùng với phim truyền hình, bình thường chỉ có lúc để lại di ngôn mới nói ra như thế, vừa nghe đã thấy không tốt lành gì. Có điều nhìn Diệp Vệ Quân lúc này đã tỏ ra như không có gì xảy ra mà đem que hàn điện bỏ vào ngăn tủ, cô cũng cho rằng mình nghĩ quá nhiều, đây chỉ là một câu nói hết sức tùy ý mà thôi.

Diệp Vệ Quân thoáng nhìn đồng hồ treo tường, còn chưa tới mười giờ, anh nói với Lý An Dân: “Em đi ngủ trước đi, có chuyện anh sẽ gọi em dậy.”

Lý An Dân không thức khuya được, mí mắt trên dưới sớm đã không nghe lời mà díp chặt lại, cô ngoan ngoãn bò lên giường, lết tới giữa giường, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nói với Diệp Vệ Quân: “Giường này rất lớn, anh cũng nghỉ một lát đi, em nằm một mình không an tâm.”

Diệp Vệ Quân không cởi giày ra, tựa nửa người vào bên hông giường, hai chân gác lên trên ghế đẩu, Lý An Dân nghiêng người, lấy đùi anh làm gối, Diệp Vệ Quân kéo chăn đắp kín cho cô, trước tiên bóp bóp mũi cô, sau đó vỗ nhẹ cách một lớp chăn, Lý An Dân níu chặt lấy quần anh, hai mắt chớp chớp mấy cái, chưa bao lâu đã chìm vào trong giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Hai giờ sáng, cũng chính là đầu giờ Sửu, gà trống gáy giục bình minh, Diệp Vệ Quân gọi Lý An Dân dậy, để cho cô ngồi ở góc tường, dùng chăn phủ kín từ cổ cho tới chân cô không hở chỗ nào, bản thân anh cũng tự bọc một chiếc ga giường, ngồi sát bên cô.

Cạch! Cạch! Cạch!

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng động rất có quy luật, tựa như có thứ gì đó rất sắc bén đang nhịp nhàng gõ xuống nền gạch men.

Diệp Vệ Quân khẽ nói: "Đến rồi." Nói đoạn, anh giúp Lý An Dân đội thùng tôn lên đầu.

Đúng lúc này, đèn trần kêu tách một cái, gian phòng nháy mắt đã chìm trong bóng tối, nghe tiếng động hình như do dây tóc bị cháy, lẽ nào chỉ là trùng hợp? Tiếng gõ càng lúc càng gần, càng ngày càng rõ nét, Lý An Dân nhắm mắt cẩn thận lắng nghe trong chốc lát, đột nhiên nhận ra đây chính là âm thanh do giày cao gót gõ lên trên nền gạch phát ra, là tiếng bước chân. Có một người phụ nữ đang đi tới đây, là ai được nhỉ? Khách quen? Nhân viên phục vụ? Đúng rồi! Cô thế mà lại quên mất ở căn phòng đối diện còn có bà chủ của nơi này, không lẽ cô ta một mực ở trong gian phòng bao ấy chờ Diệp Vệ Quân? Rốt cuộc chờ đợi đến nửa đêm mới biết mình bị cho leo cây... Thâm tâm Lý An Dân thầm hi vọng đây chỉ là ai đó đang đi tìm nhà vệ sinh, nhưng tiếng nện bước từ xa đến gần nói cho cô hay, không thể có chuyện ấy! Mục tiêu chính là căn phòng này.

Tiếng bước chân dừng lại ngay sau cánh cửa, hẳn là người vẫn còn đang đứng ở bên ngoài, kế đến là tiếng tay nắm trên cửa xoay chuyển, cửa phòng còn đang khóa, như thế tiếp theo rất có thể sẽ nghe được tiếng gõ cửa vang lên.

https://thuviensach.vn

Nhưng lại không hề có. Không gian lặng ngắt như tờ, người ở bên ngoài cứ như đã tan vào trong không khí, sự tĩnh lặng duy trì hồi lâu, trong lúc Lý An Dân đang muốn thở ra... Cạch! Âm thanh của gót giày nện mạnh lại vang lên lần nữa, lần này gần hơn rất nhiều, khi trước là bước đi ở bên ngoài cửa phòng, còn bây giờ tiếng động gần trong gang tấc, rõ ràng đã vào trong phòng này rồi!

Nhìn xuyên qua lỗ thủng trên thân thùng, Lý An Dân trông thấy một bóng người tiến tới trước tivi, căn cứ vào đường nét trên thân thể mà xem, nhất định là bà chủ kia chứ không nhầm lẫn đi đâu được. Nhưng mới rồi cô đâu nghe thấy tiếng mở cửa, cánh cửa một chút cũng không động đậy, cô ta vào đây bằng cách nào? Đi xuyên qua cửa ư?

Lý An Dân nuốt một ngụm nước bọt, dùng mũi để hít thở hết sức nhẹ nhàng cẩn thận, không dám chớp mắt lấy một lần, nhìn chăm chú về phía trước. Chỉ thấy Mao Oa đi tới giữa phòng bỗng nhiên ngã xuống xụi lơ, từ trong thất khiếu[2] bắn ra một thứ ánh sáng xanh lục kì dị, quầng sáng mờ ảo đó không ngừng lan ra khắp toàn thân cô ta. Mao Oa dường như vô cùng đau đớn, trong họng liên tục phát ra tiếng rên “ư, ư, ư”, thân hình cứ thế lăn lộn vật vã dưới đất. Mỗi một lần cô ta lật mình, liền phát ra thanh âm nhầy nhụa như đang có ai đó khuấy bùn nhão, đồng thời một mùi chua thối lợm giọng cũng bắt đầu từ từ tỏa ra khắp căn phòng kín như bưng.

[2] Thất khiếu: Chính là bảy lỗ gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Tim Lý An Dân đập thình thịch, cô nhìn thấy có hai bóng người nho nhỏ màu xanh biếc chui ra từ trong miệng Mao Oa, vì có ánh sáng xanh chiếu rọi, Lý An Dân có thể thấy một cách rõ ràng tướng mạo dáng hình của chúng. Đây là hai tiểu quỷ mặt xanh nanh vàng, trán mọc cặp sừng tam giác, chiếc cổ dài nhỏ chống đỡ cái đầu khổng lồ, tứ chi bọn chúng thô ngắn, dáng dấp có chút tương tự như hình tượng ma đói mà trong sách miêu tả.

https://thuviensach.vn

Sau khi hai con tiểu quỷ này hạ xuống đất thì thoắt cái đã cao hơn nửa thân người, bọn chúng đứng một trái một phải bên thân Mao Oa, cái miệng to như chậu máu mở to, dùng hàm răng bén nhọn cắn nát bụng cô ta, vươn tay vào trong ổ bụng mà khuấy móc, không ngờ lại móc ra từ trong ấy rất nhiều bùn sình. Bọn chúng chia nhau ra hành động, một tên đem bùn sình vo thành một cục, ném thẳng lên vách tường và sàn nhà, một tên khác thì bò trên mặt tường cứ như thằn lằn, chụp lấy cục bùn bay lên mà vỗ vào tường rồi xoa đều. Lúc này Lý An Dân mới phát hiện ra tay của tiểu quỷ rất lớn, bàn tay chỉ có ba ngón dài nhỏ, thậm chí còn có một cái màng thịt nối giữa các kẽ giống như chân vịt, chẳng trách có thể trát bùn sình vừa đều vừa phẳng lì đến như vậy.

Tiểu quỷ trát bùn men theo vách tường bò lên trên trần nhà, động tác của nó vô cùng mau lẹ, bờ tường đối diện với cửa phòng đã bị bùn sình phủ kín. Con tiểu quỷ còn lại cầm theo cục bùn đi thẳng về phía Lý An Dân, nó nhảy lên trên đùi Lý An Dân ngồi chồm hỗm, giống như người thợ nặn tượng đất không ngừng đem bùn sình đắp lên trên thùng tôn và chăn.

Cái lỗ trên thân thùng tôn khó tránh khỏi việc bị bùn sình che lấp, Lý An Dân không còn nhìn thấy gì cả, chỉ có thể nghe được tiếng vỗ bùn bành bạch, bởi vì bàn tay vẫn được Diệp Vệ Quân nắm lấy, cô cũng không cảm thấy sợ. Ngồi yên bất động rất dễ ngủ, cô định nhắm mắt lại làm thêm một giấc, trong lúc đang mơ màng, bỗng nhiên cảm thấy dưới cằm chợt lạnh, cảm giác trơn mịn mà mềm mại, giống như đang có ai dùng tay mơn trớn qua lại, mà còn là tay con gái nữa chứ!

Lý An Dân giật thót một cái thật mạnh, cơn buồn ngủ nhất thời bay biến, hai mắt liếc nhìn xuống dưới, bất giác nín cả thở - là bà chủ kia! Cô ta đang nghiêng đầu, từ khe hở bên mép thùng nhìn vào bên trong. Từ góc độ nhìn xuống của Lý An Dân, chỉ có thể thấy được một nửa mặt người đang phát ra ánh sáng xanh, mặc dù không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô ta, nhưng nhãn cầu lộ ra bên dưới mép thùng vẫn vện tia máu, lại còn dính bê bết toàn bùn bẩn, tuyệt đối không thể là mắt của người sống được.

https://thuviensach.vn

Không biết từ lúc nào, tiếng vỗ bùn đã biến mất, bốn bề chìm trong tĩnh lặng, lặng ngắt đến mức ngay cả tiếng hít thở nặng nề rất nhỏ cũng trở nên cực kì rõ ràng. Con ngươi của Mao Oa xoay chuyển trên dưới trái phải một vòng, nhãn cầu và mí mắt cọ sát với nhau phát ra thanh âm nhớp nháp, đột nhiên, cô ta há to mồm, hai con tiểu quỷ màu xanh đậm kia từ trong cổ họng cô ta thò ra cả nửa cái mình.

Một đứa trong bọn chúng bảo: “Bên này là người, không cần phải sợ.”

Một đứa khác còn nói thêm: “Bên kia trông như người mà chẳng phải người, đừng chọc nó”.

Hai đứa chúng nó một xướng một họa nói những câu người khác chẳng hiểu gì, thi thoảng lại phát ra tiếng cười lanh lảnh, tiếng cười này không phải vang ra từ trong miệng mà trực tiếp vọng lên quanh quẩn trong đầu Lý An Dân.

Lý An Dân nghe chỉ thấy ù ù cạc cạc, đang còn nghi hoặc, lại thấy rất nhiều bọ cánh cứng màu xám trắng không biết từ đâu chui ra bò lên trên mặt bà chủ nọ, ken dày chi chít một mảng lớn, tất cả đều dũng mãnh lao về phía cái miệng. Hai con tiểu quỷ phát ra tiếng kêu bén nhọn, xoay người nhấc đầu lưỡi lên né vào trong, bà chủ đóng miệng lại, đám bọ liền chui thẳng vào mũi cô ta.

Da đầu Lý An Dân tê rần từng đợt, vài ba con bọ không có gì đáng sợ, nhưng một đám bọ tụ lại thành đàn lại có thể cắn nuốt sạch sẽ một con người. Những con bọ này cùng với đám bọ Bạch Phục mà cô đã trông thấy trong lần đầu tiên vào đường ngầm giống nhau như đúc, cô chỉ cầu mong sao đây là ảo ảnh do chứng ảnh nhiễu gây ra.

Nhưng ngoại trừ ấn tượng thị giác đang chứng kiến, cô còn có thể nghe rõ tiếng lách tách lúc chuyển động của đám bọ cánh cứng, thậm chí còn cảm nhận

https://thuviensach.vn

được những cơn gió nhẹ sinh ra lúc chúng vỗ cánh bay lên. Vô cùng sinh động, chân thực đến mức khiến cô khó có thể tự thuyết phục bản thân, đây rốt cuộc là ảo giác hay sự thật?

Diệp Vệ Quân vẫn nắm chặt lấy tay cô, cũng chưa từng ra bất kỳ dấu hiệu nào, Lý An Dân bèn nhắm tịt mắt lại thầm niệm A di đà Phật. Không gian bên trong thùng rất hẹp, làn hơi thở ra đều bị vách thùng ngăn lại, phả ngược vào trên mặt, nóng ướt mà ngột ngạt, mồ hôi trên trán đổ ra chảy xuôi theo hai gò má, áo lót ẩm ướt dính chặt vào lưng rất khó chịu.

Lý An Dân nào có gan cử động, mùi hôi tanh xộc vào mũi xông lên não, nhưng ngay cả há miệng để thở cô cũng không dám, thần kinh cứ căng ra như vậy tới hừng sáng. Đến khi cái thùng tôn chụp trên đầu bị gỡ ra, trước mắt trở nên thoáng đãng mà sáng sủa, trên tường một màu vàng phẳng phiu, cô hít một hơi thật sâu, cho dù hít vào trong phổi toàn là mùi bùn sình hôi tanh, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác mãn nguyện khi lại được thấy ánh mặt trời.

Diệp Vệ Quân kéo rèm cửa sổ, tia nắng ban mai từ bên ngoài nhẹ nhàng rọi vào trong, phản chiếu trên nền gạch men tạo nên một quầng sáng dịu dàng. Hiện tại vẫn chưa tới bảy giờ, chỉ trong bốn tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà trong phòng cứ như thể bị lũ cuốn qua một lượt, không chỉ có vách tường và trần nhà bị trét bùn đất lên, hễ chỗ nào hở ra là lại bị bùn sình lấp đầy, thậm chí ngay cả chén trà cũng bị nhồi đầy tràn, chỗ bùn được mang ra trát ấy trơn mịn sáng bóng, hình dáng cũng rất trọn vẹn, hai con quỷ nhỏ kia thế mà tài tình thật.

Lý An Dân phát hiện chiếc chăn cô đắp trên mình đã thành một bãi lầy, cứ như thể bị ngâm trong bùn luôn vậy, mà tấm ga trải giường của Diệp Vệ Quân lại chỉ dính chút ít bùn nhão, còn cái thùng tôn anh đội trên đầu đến một giọt bùn cũng không thấy, Lý An Dân bất bình mới hỏi: “Sao lại phân biệt đối xử như vậy chứ?”

“Cái gì mà phân biệt đối xử?” Diệp Vệ Quân nghe không hiểu.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chỉ chỉ cái chăn đầy bùn, lại trỏ sang tấm ga giường dưới chân Diệp Vệ Quân: “Hai con tiểu quỷ kia đem bùn bôi hết lên một mình em, còn anh thì chúng nó chẳng thèm để ý gì cả, đây còn không phải phân biệt đối xử thì là cái gì?”

Diệp Vệ Quân vừa bực mình vừa buồn cười, hỏi lại: “Anh bị bôi thành người bùn thì em mới vừa lòng sao?”

“Không phải vậy.” Lý An Dân nhăn mũi, cảm thấy cằm và cổ ngứa ngáy, dùng ngón tay chà qua chà lại, kết quả ngón tay chà ra toàn là bùn. Cô vội vàng chạy vào phòng vệ sinh soi gương, phát hiện trên cằm và dưới cổ toàn là bùn nhão đã khô cong, lớp bùn nứt nẻ khiến làn da cô như bị kéo căng ra.

Diệp Vệ Quân dùng khăn tay thấm nước lau giùm cho cô, những chỗ bị bùn dính vào nổi mẩn đỏ, chạm vào thấy tê tê ngứa ngứa, còn tróc cả da, Lý An Dân ghé sát vào gương săm soi, nhăn nhó mặt mày kêu: “Cái mặt nạ bùn đó thật lợi hại, một đêm đã bị dị ứng ngay rồi!”

Diệp Vệ Quân tìm không thấy Hồ Đông, bèn đem thẻ phòng giao lại cho lễ tân, cũng không nán lại, gấp rút đưa Lý An Dân về nhà tắm rửa, để cô ngủ bù.

Lý An Dân tắm nước nóng xong, tinh khí thần cũng hồi lại một chút, cô thoải mái nằm soài trên giường, chớp chớp đôi mắt đã khô rát mà hỏi Diệp Vệ Quân: “Như vậy cũng được coi là giải quyết xong rồi?”

Diệp Vệ Quân nói: “Anh chỉ nhận lời người ta qua xem một lát, đâu có nói chịu trách nhiệm giải quyết, chuyện làm ăn không lấy tiền chỉ cần làm màu một chút là được.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân tròn mắt, những lời thế này mà anh nói như thể lẽ đương nhiên ấy! Tinh thần hàng xóm láng giềng tối lửa tắt đèn có nhau vứt đi đâu cả rồi? Rõ ràng là anh cố tình giả vờ làm màu bên ngoài cho có lệ, "Bất kể có giải quyết được hay không, tóm lại vẫn phải hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra mới được chứ, hai con quỷ nhỏ kia có mục đích gì? Còn bà chủ kia nữa... Anh có thấy cô ta không? Em chỉ e cô ta... không phải là người."

Diệp Vệ Quân cười cười, xoa đầu cô: "Không tệ, may mà em còn có thể để ý nhận ra được."

Lý An Dân hồi tưởng lại đủ loại quái trạng phát sinh đêm qua, chỉ cần không bị thiểu năng, đổi lại là ai cũng có thể thấy không hề bình thường chút nào. Người bình thường có thể tàng hình xuyên qua tường được sao?

"Anh phát hiện ra khi nào?" Cô hỏi, lòng nghi ngờ rằng từ trước khi Diệp Vệ Quân vào căn phòng ấy đã hiểu rõ cả rồi.

"Ngày hôm qua, lúc cô ta đến tìm anh, cửa kính của văn phòng vẫn còn đang đóng, cô ta không cần mở cửa đã có thể tiến vào trong, em cẩn thận nghĩ lại một chút mà xem, lúc cô ta đi ra ngoài có phải cũng chẳng cần đẩy cửa hay không?"

Lý An Dân toát mồ hôi lạnh, có lẽ là do trong khoảng thời gian gần đây cửa văn phòng lúc nào cũng mở rộng, cô đã quen với việc khách hàng lui tới tự nhiên. Có điều cũng không phải cô hoàn toàn không để ý thấy gì, khi đó quả thực có cảm giác hơi là lạ, dường như bà chủ kia làm thiếu một động tác nào đó, nhưng lúc ấy cô còn đang bị thu hút bởi cặp mông đong đưa của người ta, không thể suy nghĩ sâu sắc, nghe Diệp Vệ Quân nhắc lại mới thấy thật đúng là sơ suất.

"Lúc em về trời vẫn còn đang xế chiều mà, mặt trời chưa xuống núi, nào có ai nghĩ tới cái kia đâu cơ chứ."

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói: “Ánh mặt trời đâu có chiếu tới tận trong đường ngầm, không phải em đã từng có kinh nghiệm thấy ma giữa ban ngày hay sao?

Lý An Dân vẫn cảm thấy không thể nào tin nổi: “Ngày hôm qua lúc ở văn phòng cô ta tỉnh táo lắm mà, nói năng rất tự nhiên, lại còn liếc mắt đưa tình với anh nữa, chẳng khác người bình thường một chút nào.”

“Làm gì có chuyện không hề khác? Thuốc lá anh đưa cô ta là giấy cuốn tàn hương, là thuốc lá dành cho người chết, anh cố ý dùng điếu thuốc ấy thử dò xét cô ta, kết quả cô ta chẳng do dự chút nào liền nhận lấy.”

Lý An Dân ngây ngẩn cả người, cô thực sự không hề để ý tới điểm này. Diệp Vệ Quân nhéo má cô, bất đắc dĩ mà nói: “Tiểu thư à, có phải em đang theo học mỹ thuật tạo hình hay không vậy, trình độ quan sát như thế là sao? Thế mà anh lại còn thấy tức cười vì em ghen với một người đã chết cơ đấy.”

“Em không có ghen.” Lý An Dân vội vàng mở miệng chối bay, nói ra quá nhanh, ngay cả bản thân cô cũng thấy chột dạ, ngẫm nghĩ một chút, sửa lại thành một câu theo kiểu ba phải: “Dù... dù có ghen thì đã sao... Vận đào hoa chẳng phân biệt là người hay ma, anh chưa xem qua ‘Nhiếp Tiểu Thiến’ và ‘Liêu trai’ ư? Về mặt dụ dỗ đàn ông, ma nữ so với đàn bà còn lợi hại hơn gấp bội, anh phải cẩn thận đấy, nhỡ có một ngày nào đó bị con ma xinh đẹp nào đấy quấn lấy, có muốn dứt cũng dứt không ra.”

“Em nghĩ quá xa rồi, cho rằng anh là thần tượng vạn người mê hay sao? Ngoại trừ em ra, không có người con gái nào khác... Hay là ma nữ nào khác cần anh đâu.”

Lời anh nói thành khẩn khiêm nhường, lọt vào tai Lý An Dân lại biến thành tự ti, bởi vì trong suy nghĩ của cô bạn Lý An Dân này, anh Vệ Quân là một người bị tình yêu làm thương tổn, đúng là anh chàng sống đời độc thân đã

https://thuviensach.vn

từng bi thương đau khổ vì bị con gái nhà người ta đá bay. Mặc dù chính anh bảo là anh bỏ người ta trước, nhưng từ biểu hiện mà xem thì quả thực không giống, tất nhiên anh còn chưa quên được mối tình đã thành quá khứ với người con gái năm xưa.

Lý An Dân vỗ vỗ vai Diệp Vệ Quân, cổ vũ tinh thần: “Ưu điểm của anh rất nhiều, khuyết điểm thì lại rất ít, cao ráo đẹp trai, toàn năng toàn tài, có tư cách trở thành thần tượng vạn người mê đấy, vì sao lại không có cô gái nào ham? Em chỉ là một giọt nước nhỏ trong biển rộng mênh mông vô bờ ấy thôi, có thể lọt vào mắt anh mới đúng là kỳ tích, anh cần phải tự tin với bản thân mình chứ.”

Diệp Vệ Quân nghe xong mấy câu này liền nghẹn họng nhìn trân trối, vẻ mặt anh so với lúc gặp ma còn ngoạn mục hơn nhiều, anh ngây ra hồi lâu, quyết định không thèm để ý tới những lời nói nhảm của cô nhóc này nữa, chuyển thẳng sang đề tài nghiêm túc: “Nếu em không buồn ngủ, vậy kể lại chuyện đêm qua cho anh nghe thử xem nào.”

Lý An Dân bắt đầu thuật lại mọi chuyện kể từ lúc bà chủ vừa mới vào trong phòng, cố gắng miêu tả thật tỉ mỉ chính xác từng chi tiết, hỏi tiếp: “Hai con tiểu quỷ xương xẩu khẳng khiu ấy đại khái chính là quỷ móc bùn mà ông nội đã nhìn thấy, nhưng vì sao chúng lại nhảy ra từ trong miệng cô chủ kia? Mà đám bùn sình bị trét trên tường ấy được móc ra từ trong bụng của cô ta nữa, hẳn là anh cũng thấy hết rồi?”

Diệp Vệ Quân sờ cằm suy nghĩ giây lát, nói: “Chuyện xảy ra cũng không khác là bao, nhưng anh lại thấy được hai đứa trẻ, một trai một gái, khoảng chừng năm, sáu tuổi.”

Lý An Dân còn nhớ rất rõ hình dáng đặc biệt của hai con quỷ nhỏ, cô khoa tay múa chân giúp Diệp Vệ Quân hình dung một lượt, lại nói rất chắc chắn: “Trẻ con và quỷ nhỏ khác nhau nhiều, em không nhìn nhầm đâu.”

https://thuviensach.vn

“Anh biết, là anh nhìn nhầm được chưa, nếu nói về vấn đề mắt mũi thì em chính xác.” Diệp Vệ Quân nở nụ cười, vỗ chăn nói với Lý An Dân: “Trước tiên em cứ nghỉ ngơi cho thật tốt cái đã, xế chiều mình đi chợ Tiểu Bách Hoa một chuyến.”

Lý An Dân nhìn dáng vẻ của anh cũng biết sự việc quái lạ mơ hồ kia có manh mối rồi, cũng không hỏi thêm nhiều, xoay mình nằm nghiêng, thò tay ra khỏi chăn nắm áo anh mà nói: “Em ngủ một lát thôi, anh đừng xuống lầu, ở đây với em.”

Diệp Vệ Quân vui vẻ đồng ý, ghé người xuống sát bên tai cô hỏi khẽ: “Em gái, có phải hai đứa tiểu quỷ kia nói với em chuyện gì đó hay không?”

Cơn buồn ngủ của Lý An Dân dâng cao lắm rồi, nhắm mắt lại mà “Dạ!” một tiếng, mơ mơ màng màng đáp lại: “Bọn chúng... Bọn chúng nói cái gì đó, em không rõ nghĩa cho lắm, nghe không hiểu được bao nhiêu, cũng không biết là đang nói tới ai, chỉ thấy ngạc nhiên... Hóa ra là quỷ nhỏ cũng biết nói tiếng người...” Nói được mấy câu đã trở nên hàm hồ mê sảng, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều nhẹ nhàng.

Diệp Vệ Quân ngắm khuôn mặt lúc ngủ của cô rất lâu, đứng dậy và cất tiếng gọi “Em gái?”, thấy cô không hề có phản ứng, vừa cười vừa nhéo nhéo chóp mũi của cô, lấy điện thoại di động trong túi ra, bấm gọi một số, đợi bên kia có người nhấc máy, anh liền nói: “Tiểu Chu? Anh Diệp đây, dạo này có khỏe không? Anh muốn phiền em dắt theo Lệ Lệ đến đường Thái Hưng một chuyến, gần chỗ này có một khúc sông, là đoạn dẫn đến Âm phủ của sông Khúc Nguyệt, đúng, chính là ở đó đấy, có một xác chết có khả năng bị dìm dưới khúc sông này, khoảng hơn hai mươi tuổi, người hơi béo, là bà chủ của Trung tâm tắm hơi và chăm sóc sức khỏe Ngư Đắc Thủy.”

***

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đánh thẳng một giấc tới giữa trưa, mới vừa mở mắt ra đã đụng phải ánh nhìn chăm chú của Diệp Vệ Quân, cô sửng sốt, vén chăn ngồi dậy, nhận ra mình còn đang nắm lấy vạt áo anh mới vội vàng buông tay, hỏi: “Anh vẫn cứ ngồi ở đây như vậy?”

“Không phải em bảo anh ở bên em hay sao?” Diệp Vệ Quân lấy bản kí họa cạnh đó lên huơ huơ trước mặt cô, nói: “Mượn bức tranh này của em thưởng thức một chốc, vẽ rất được đấy chứ.”

Lý An Dân thầm bảo đây chẳng phải chốc lát thôi đâu, những năm tiếng đồng hồ cơ đấy, không lẽ anh cứ ngồi suốt bên giường một bước cũng chưa từng rời đi?

Diệp Vệ Quân đặt bản kí họa về lại trên giá sách, đứng dậy duỗi lưng một cái, đi ra cửa, quay đầu nói với cô: “Mau mặc quần áo cho đàng hoàng, anh đi xuống nấu ăn, thịt bò cải thảo, ăn xong rồi đi.”

Lý An Dân cảm động tới mức nước mắt tuôn trào, mới hôm trước ở dưới lầu ngửi thấy mùi thịt bò thơm phức, cô thuận miệng nói ra một câu: “Đã lâu không được ăn thịt bò nấu cải thảo rồi”, không ngờ anh Diệp đây lại để ở trong lòng, dạo này ăn uống đầy đủ, khiến Lý An Dân được vỗ béo đến mức da dẻ trắng trẻo mịn màng, cuộc sống sinh hoạt hằng ngày trôi qua hết sức dễ chịu, khiến trong lòng cô không khỏi chột dạ.

Diệp Vệ Quân mang tạp dề cắt cải thảo trong nhà bếp, bộ dạng này đúng kiểu hình tượng đàn ông mẫu mực, nồi áp suất ninh thịt bò thơm phức, Lý An Dân lướt tới bên cạnh anh hỏi: “Còn phải làm gì không? Hay để em cắt cải giùm anh nhé.”

“Không cần đâu, anh thái sắp xong rồi, em đi lấy gạo nấu cơm đi.” Diệp Vệ Quân đặt nồi cơm lên bếp.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân vén tay áo lên, múc bốn chén gạo trong thùng rồi đem ra bồn nước vo gạo, vừa vo vừa nói: “Sau này việc nhà chúng mình cứ chia ra hai - tư - sáu, ba - năm - bảy mà làm đi, anh đừng nhìn em như vậy, từ tiểu học tới trung học em đều làm lớp phó lao động đấy.”

“Vậy sau này em phụ trách giặt quần áo, nấu thức ăn với nấu cơm thì miễn, đồ em nấu ra chắc chỉ có mình em nuốt nổi thôi.” Diệp Vệ Quân xát đều muối lên cải thảo rồi nhúng tay vào trong bồn nước bắt đầu rửa, Lý An Dân làm mặt hề, rất ăn ý hắt nước vo gạo lên tay anh, Diệp Vệ Quân nói cho cô biết một bí quyết, lúc nấu cơm cho thêm một ít lạc đã luộc chín có thể làm cho cơm thơm hơn.

Lý An Dân như có điều suy nghĩ mà nhìn anh một lát, hỏi: “Trước đây anh cũng thường xuyên nấu cơm cho người đó... Bạn gái trước ấy, ăn sao?”

Diệp Vệ Quân đang đổ thịt bò trong nồi áp suất ra, nghe cô nói liền tạm thời dừng tay, “Em hỏi cái này để làm gì?”

“Chỉ hỏi một chút thôi mà, không muốn nói cũng không vấn đề gì.” Lý An Dân đặt nồi cơm điện lên trên mặt bếp, lau tay vào tạp dề của Diệp Vệ Quân, thấy anh đứng bưng nồi ngây ra, bèn thuận tay nhận lấy, trút hết thịt bò vào trong nồi canh, vừa vặn cho lửa to lên, vừa hỏi: “Giờ đã cho cải thảo vào được chưa anh?”

Diệp Vệ Quân dường như đang có tâm sự gì, ngay cả câu hỏi của Lý An Dân cũng không hề nghe thấy, cho tới khi bị vỗ một cái mới lấy lại tinh thần, thấy nồi thịt bò đang đun liền vội vàng cho thêm nửa chén nước lạnh, Lý An Dân đem rổ cải thảo tới trước mặt anh, hỏi lại lần nữa: “Có phải cho cải thảo vào bây giờ luôn không ạ?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân gật đầu, đợi cô cho cải vào nồi xong mới có vẻ hồi phục tinh thần hỏi lại: “Vừa rồi em mới hỏi anh cái gì ấy nhỉ?”

Lý An Dân đảo nồi thức ăn, nhíu mày nhìn về phía anh: “Vừa rồi á? Bạn gái cũ hay là cải thảo? Cải thảo thì cho vào rồi, còn chuyện bạn gái cũ anh không muốn nói thì thôi đi vậy.” Cô thấy Diệp Vệ Quân ngẩn ngơ như vậy, liền quy kết là do anh đang nhớ đến người tình cũ, trong lòng không khỏi khó chịu.

Diệp Vệ Quân vặn nhỏ lửa, móc thuốc lá đi tới cửa sổ châm một điếu, ngoắc ngoắc tay với Lý An Dân, gọi cô đến bên cạnh nói: “Mọi chuyện đều đã qua rồi, nếu em thực sự muốn biết thì anh cũng chẳng ý kiến gì, nhưng chỉ sợ sau này em suy nghĩ nhiều hơn thôi.”

Quả thực Lý An Dân cảm thấy hứng thú với đời sống riêng tư của anh ngày trước, cũng không giấu giếm gì cả, rất rộng rãi bảo, “Nếu chuyện đã qua thì cần gì phải nghĩ nhiều, anh cứ tùy ý nói qua một chút, ví dụ như bọn anh sống chung thế nào, có giống bây giờ hay không? Em thấy anh nấu nướng quen tay, có phải là trước kia vẫn thường xuyên làm thế hay không?”

Diệp Vệ Quân đáp: “Trong bộ đội, ai nấy đều phải thổi lửa nấu cơm, sau khi giải ngũ thì mới ít khi đụng đến, bình thường nếu không phải cùng ăn chung một mâm với đồng nghiệp thì cũng chỉ tùy tiện gặm bánh bao cho qua bữa, khi đó công việc cực khổ, mỗi ngày đều bận bịu tới khuya, không được tự do thoải mái giống như bây giờ.”

Lý An Dân cảm thấy anh lại đang đi lạc đề, bất giác nhíu mày, bất mãn nhìn anh chăm chăm, Diệp Vệ Quân xỉa mấy cái vào giữa hai hàng chân mày đang dính lại với nhau của cô, cười nói: “Làm sao thế? Quá khứ đã qua rồi, em lại còn muốn so đo với anh nữa sao?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thầm nghĩ như vậy là đang chỉ trích cô nhỏ mọn đấy ư? Hay lại muốn giả vờ ngớ ngẩn để gạt cô? Lúc này rồi đừng có mơ dùng mấy câu gạt gẫm ấy mà qua cửa.

"Em muốn biết mà, bạn gái cũ của anh là người thế nào? Vì sao lại phải chia tay với cô ấy, sau khi chia tay rồi còn quyến luyến không quên?"

Diệp Vệ Quân lặng lẽ rít hai hơi thuốc, khẽ nói: "Cô ấy là một cô gái rất mạnh mẽ, nếu như không có sự xuất hiện của anh, có lẽ cuộc sống của cô ấy đã tốt hơn nhiều."

Lý An Dân không hiểu: "Vì sao? Có anh thì cuộc sống cô ấy sẽ không tốt sao?"

Diệp Vệ Quân ấn đầu cô nói: "Có nghe qua câu người nghèo thì chí ngắn chưa? Khi đó anh ngay cả bản thân mình cũng còn không nuôi nổi, đừng nói tới chuyện lập gia đình, cô ấy có thể lựa chọn một nơi tốt hơn để gửi thân, anh nói như thế em đã hiểu chưa?"

Lý An Dân có thể giải thích được: "Ý của anh chính là... Như trong tiểu thuyết, quyển nào cũng đều miêu tả tình yêu sâu đậm của nam chính với nữ chính, nhưng kết quả sau cùng rốt cuộc lại là - nam chính bán nữ chính cho một gã nhà giàu, bởi vì anh ta yêu cô ấy, thế nên mới muốn cô ấy lấy một kẻ có tiền."

Diệp Vệ Quân sặc khói thuốc, đây là kiểu lý giải gì vậy! Tình tiết sến súa của phim truyền hình dài tập lúc tám giờ tối cũng bị bẻ cong thành phim hài rồi, anh khoan dung cười cười, cũng không biết nên giải thích thế nào, tốt nhất là im miệng không nói gì là hơn, bèn dập tắt thuốc vứt vào sọt rác, đến cho thêm hạt nêm vị gà vào nồi, rồi tắt bếp bê ra bàn.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân khó có thể tiếp nhận nổi, mỗi lần nhắc tới chuyện này, anh lại có thái độ hết sức lảng tránh, mặc dù cứ nói là chuyện đã qua rồi, nhưng ánh mắt làm sao giấu nổi người khác được, anh vẫn rất để tâm đến nó, tình cũ khó quên mà. Lý An Dân nhớ lại lúc trước còn là bạn bè đơn thuần, có hỏi bao nhiêu cũng chỉ bị coi là thích hóng chuyện, giờ đã xác định quan hệ rồi, lại thấy cứ quan tâm chuyện quá khứ là nhỏ mọn hẹp hòi. Nhưng trái tim của một người có thể nào cùng lúc đủ chỗ cho hai mối tình được chứ? Có bạn gái mới rồi, vẫn nhớ thương tình cũ là không hay ho chút nào.

Nồi cơm điện nhảy nút, Diệp Vệ Quân tiến lại xới cơm, thấy Lý An Dân còn dựa vào cửa sổ, mới nhét chén cơm vào trong tay cô, nói: “Em xem, lại ở đấy mà nghĩ bậy bạ nữa rồi, mau, đi ăn cơm.”

Lý An Dân dạ một tiếng, bưng chén cơm đi tới cạnh bàn ăn, gắp một miếng thịt bò cho vào trong miệng, mùi vị rất ngon, nước thịt thơm nồng, được ăn ngon miệng, bao nhiêu cảm xúc không vui cũng tan thành mây khói, bất kể nó là quá khứ hay là tương lai, ngày nào cũng được ăn ngon ngủ kĩ mới là quan trọng nhất.

Buổi chiều không có chuyện gì, Diệp Vệ Quân cũng không vội ra ngoài, dựa người vào ghế sa lông xem chương trình giải trí, Lý An Dân cảm thấy anh quá mức rảnh rỗi, liền sáp lại gần hỏi: “Chưa đi chợ Tiểu Bách Hoa ư? Lúc nào mới đi vậy anh?”

Diệp Vệ Quân chỉ đáp lại rằng đến lúc đi thì sẽ bảo, Lý An Dân chẳng hiểu gì cả, thầm nghĩ không lẽ còn hẹn ai đó ở chợ Tiểu Bách Hoa sao? Nếu không phải đã biết trước tác phong làm việc của con người này, nhất định cô còn cho rằng anh đang nhử mình đây. Xem ra anh còn chưa xác định chắc chắn mọi chuyện, chỉ cần có điểm nào đó hơi lấn cấn, ông cụ non này sẽ chưa có hành động, Lý An Dân cũng chỉ còn biết ngoan ngoãn cùng anh chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Khoảng bốn giờ, điện thoại của Diệp Vệ Quân đổ chuông, anh nghe điện thoại xong liền tắt tivi, xách cái túi da đen chuyên dùng cho công việc chuẩn bị lên đường, Lý An Dân không kìm được mới hỏi: ‘Điện thoại của ai thế anh? Có chuyện gì ư?”

Diệp Vệ Quân nói: “Là Chu Khôn, anh gọi cô ấy đến phụ giúp việc tìm người.”

“Tìm ai cơ?”

“Hôm qua đã gặp rồi đấy thôi, bà chủ trung tâm tắm hơi đó, hiện tại đã tìm ra rồi, sau đường Thái Hưng không phải có một cái hồ sen ư? Cô ta ở bên trong cái hồ đó.”

Lý An Dân cũng không hỏi nữa, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết, nhất định không phải đang bơi ở trong hồ, thì ra bà chủ nọ là ma da chết đuối.

Diệp Vệ Quân đi xe máy chở Lý An Dân chạy thẳng tới chợ Tiểu Bách Hoa, đi tới ngọn núi ở phía sau miếu Thành hoàng, trong núi có một gian miếu nhỏ do người dân dựng lên chuyên thờ cúng thổ địa, trên hai tảng đá hai bên cửa miếu đều dựng một pho tượng tiểu quỷ bằng đất sét, trải qua mưa gió ăn mòn bao năm, đã hư hại đến mức không nhìn ra được hình dạng ban đầu.

Bên trong miếu bài trí thô sơ, bụi bặm tích lại thành lớp, tro nhang kết thành đống, khiến mặt bàn được quết sơn đỏ bị bao phủ bởi một tầng xám nhạt, trong miếu thờ bà Thổ địa và hai đồng tử, thân tượng từng được phủ lại bằng một lớp nước sơn, tường bao cũng có dấu vết tu sửa qua, xem ra cái miếu thổ địa này dù thiếu bàn tay coi sóc nhưng cũng chưa tới mức bị bỏ hoang.

Lý An Dân đi một vòng quanh tượng đất quan sát, nâng cằm lên giống như đang suy nghĩ gì đó, nhủ thầm: “Quỷ móc bùn mà đêm qua em nhìn thấy... rất giống với bọn chúng.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân ngồi xổm xuống, ngoắc Lý An Dân qua, bảo: “Em gái, qua đây xem này.”

Lý An Dân được gọi cũng đi qua ngồi xổm xuống, phát hiện trên tay của tượng đất hình như dính đầy bùn màu vàng, tuy nhiên thổ nhưỡng của ngọn núi này lại có màu nâu đen, mà hai con tiểu quỷ lúc ở trung tâm tắm hơi lại dùng bùn sình để quấy phá, không lẽ hai bức tượng này thành tinh mất rồi?

Diệp Vệ Quân chà nhẹ đất đen ở dưới chân, lại khều bùn khô trên tay hai con tiểu quỷ xuống vê nặn, hỏi Lý An Dân: “Trong hội chùa bữa trước, em nói có thấy hai luồng sáng xanh bắn ra từ trong mắt Thành hoàng, là bức tượng Thành hoàng nào? Có nhìn thấy ánh sáng xanh ấy bay về hướng nào hay không?”

Lý An Dân hồi tưởng một lát, đáp: “Chính là bức tượng ở giữa ấy, em cũng không biết tên gọi là gì, hai luồng sáng xanh bay xuyên qua khu dân cư lao về phía bên đường đối diện, vòng qua nóc nhà xong liền không nhìn thấy nữa, không lẽ ánh sáng xanh ấy lại chính là hai tiểu quỷ này?”

Diệp Vệ Quân gật đầu, đổ hết tàn nhang trong bát hương xuống đất, sau đó lấy gạo đổ đầy vào trong đó, thắp ba nén nhang, lại lấy cái bát nhựa dùng một lần từ trong túi ra, trong bát là cơm trắng được bọc trong màng bảo quản. Anh xé lớp màng phủ ngoài, nắm cơm thành dạng chóp núi, cắm thẳng một đôi đũa xuống, kính cẩn bày ra phía sau bát nhang, thêm một ít trái cây điểm tâm, tiếp tục thắp hai ngọn nến ở hai góc bàn, xong xuôi mới nói với Lý An Dân: “Hai con tiểu quỷ này giữ cửa miếu Thổ địa, theo như tương truyền trong dân gian thì chính là ‘Vận đồ tư’ chuyên khiêng kiệu cho thần thổ địa.”

Hai mắt Lý An Dân nheo lại thành một đường chỉ mảnh, Thổ địa là chức vị rất thấp dưới Âm ti, tương đương với trưởng thôn mà thôi, thế mà đi ra ngoài còn cần phải có hai đứa tiểu quỷ này khiêng kiệu à?

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói: “Cái miếu Thổ địa mà chúng ta đang ở đây có niên đại còn xa xưa hơn so với miếu Thành hoàng nhiều, chỗ này vốn có một ông Thổ địa, sau khi miếu Thành hoàng được dựng lên thì được rước đi làm ông Thành hoàng, bức tượng có mắt phát ra ánh sáng xanh mà em thấy trên hội chùa nhất định là ông Thổ địa của cái miếu này đây.”

Lý An Dân thầm bảo hóa ra ở dưới Âm phủ cũng có thể thăng quan tiến chức kia đấy, lại nhớ tới ở gần trấn Bạch Phục có khá nhiều miếu Thổ địa và miếu Sơn thần, tuy nhiên không phải cái nào trước cửa cũng có phu khiêng kiệu như thế. Thì ra bên này là phái có tiềm lực, được thăng quan tiến chức, khó trách mức độ khoa trương cũng khác hẳn hoàn toàn.

Diệp Vệ Quân lại giảng giải tiếp: “Thổ nhưỡng bên cạnh hồ sen là đất bùn vàng xám, có độ kết dính cao, độ chua cũng mạnh, bùn sình ở trên tay tiểu quỷ cùng với bùn sình trong trung tâm tắm hơi chính là loại bùn đất ấy đấy.”

Lý An Dân nói: “Nghe anh nói vậy em mới nhớ ra, hình như hai luồng sáng xanh kia bay về phía hồ sen thật, đường Thái Hưng chẳng phải ở phía sau khu dân cư ấy ư?”

Diệp Vệ Quân đáp: “Vận đồ tư ngoại trừ khiêng kiệu, còn có một thân phận khác, chính là sứ giả câu hồn mà chúng ta thường hay nói. Có một số người sau khi chết lại chẳng hề hay biết, vẫn cho rằng mình còn sống, hồn phách dạo vòng qua những nơi lúc còn sống vẫn thường hay đến, gây bất tiện cho người khác, gặp phải tình huống như vậy, bình thường phải để cho sứ giả câu hồn đi xử lý.”

Lý An Dân không thể nào hiểu nổi: “Biện pháp xử lí chính là móc bùn ra trát? Em thấy bà chủ nọ vẫn còn tốt, hai con quỷ nhỏ mới thực sự gây ra không ít phiền toái.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân bảo: “Cái kiểu quỷ sai giữ cửa này thường xuất thân không được tốt cho lắm, Vận đồ tư canh miếu Thổ địa kia trước khi nhận chức vốn bị liệt vào hàng yêu quái, là một loại thủy quái chuyên sống ở sông hồ đầm có tên là Địa Cổ Ngưu. Theo ‘Ngũ Đế bản kí’ ghi chép lại, Địa Cổ Ngưu thường lui tới những nơi ẩm ướt, đầu người thân thú, thích gây thị phi xích mích và đùa dai, thường xuyên trêu chọc những người qua đường đi ngang chỗ nó, nhét bùn đất vào trong miệng mũi người ta, cũng có khi vào trong thôn trang lấy bùn đắp thành tường chắn ngang đường.”

“Đây mới chỉ là trêu đùa thôi sao? Cái loại đùa ngu này có thể gây tai nạn chết người đấy! Không phải bà chủ nọ cũng bị bọn chúng kéo xuống nước đấy chứ?”

Diệp Vệ Quân nói điều này thì chưa chắc, tuy nhiên trong miếu thiếu mất ông Thổ địa, nhang khói cũng chẳng còn, hai con tiểu quỷ liền trở nên không biết an phận, cứ thế mãi cuối cùng sẽ biến thành tai họa. Lý An Dân cảm thấy đã thành tai họa rồi chứ còn “sẽ” gì nữa, hơn nữa cô cũng không hiểu vì sao bà chủ kia lại dính dáng đến chúng nó. Diệp Vệ Quân cho rằng hai con tiểu quỷ ra ngoài với mục đích chính là dẫn linh hồn bà chủ về, còn nguyên nhân cụ thể vì sao chúng lại chạy tới trung tâm tắm hơi gây náo loạn thì anh cũng không rõ cho lắm. Hiện tại chỉ có hai biện pháp có thể dùng được, thứ nhất là đập bỏ tượng tiểu quỷ đi, khiến chúng nó hình thần tiêu tán, dùng biện pháp này có thể nhổ cỏ tận gốc, nhưng chẳng qua phải chuẩn bị sẵn tinh thần gặp báo ứng, nói gì đi nữa thì cái miếu Thổ địa này cũng dưới trướng của Thành hoàng.

Lý An Dân vừa nghe sẽ gặp báo ứng liền co rúm lại, huống chi còn chưa hiểu được nguyên nhân sau trước của mọi chuyện đã trực tiếp phán tội chết cho chúng, như vậy thì thật là vô lý.

Diệp Vệ Quân bảo thế thì tốt, vẫn còn biện pháp thứ hai chính là nói chuyện với bọn chúng xem sao, như vậy có thể hỏi rõ chân tướng sự việc. Tuy nhiên biện pháp này anh lại không làm được, chỉ có thể dựa vào Lý An Dân

https://thuviensach.vn

mới hoàn thành, nguyên do là vì Lý An Dân có thể nghe hiểu những gì bọn chúng nói, Diệp Vệ Quân bảo ngay cả hình dáng thật sự của đám tiểu quỷ anh còn không nhìn thấy được.

Lý An Dân nhớ lại bộ dáng nói chuyện bên trong miệng bà chủ của đám tiểu quỷ, ngoại trừ diện mạo xấu xí, hình thái động tác của chúng so với con người cũng không khác là bao, lúc nói chuyện thì tâm tình cũng lộ ra ngoài hết, tuy nhiên cứ nhớ đến cái cảnh bọn chúng cắn nát bụng bà chủ kia, cô không kìm được mà da gà lại nổi lên khắp cả người.

Diệp Vệ Quân bảo nếu cô không muốn làm cũng chẳng sao, mặc kệ chuyện này cũng không hề gì, tuy nhiên ánh mắt lại có chút mong chờ, đã tới mức độ này, Lý An Dân coi như đâm lao phải theo lao, cái chức Phán quan "sống" thăng đường hỏi cung ma quỷ này cô phải làm chắc rồi.

Sắc trời tối dần, đã đến lúc mặt trời đi ngủ, Diệp Vệ Quân chỉ Lý An Dân cách làm sao bày thế trận bên trong miếu, đây là trận Ngũ linh mà anh từng bày ra ở thôn Tử Hiếu, ý nghĩa giống như tên, có thể bắt âm linh vây khốn vào trong trận, tạm thời hạn chế hành động của bọn chúng.

Diệp Vệ Quân không động tay động chân vào mà chỉ đứng bên cạnh chỉ đạo, để cho Lý An Dân tự tay hoàn thành từng bước một, anh nói: "Sau này tốt nhất em cứ làm một cuốn sổ tay, miễn cho bữa nay vừa học ngày mai đã quên mất."

Lý An Dân thắp cây nến cuối cùng xong, ngồi ở ngưỡng cửa mà quệt mồ hôi, chẳng mấy để tâm đến chuyện này: "Sao có thể nhớ nổi nhiều như vậy cơ chứ, còn phải đo phương vị rồi tính toán khoảng cách, ngay cả la bàn em cũng còn chưa biết xem đây này."

Diệp Vệ Quân kiên trì giải thích cho cô nghe, nhưng Lý An Dân càng nghe càng quay mòng mòng, Diệp Vệ Quân vỗ vỗ vai cô an ủi: "Không cần

https://thuviensach.vn

phải vội, sau này ngày nào anh cũng dạy em một chút, nếu chăm chỉ thì chỉ cần ba tháng là có thể vào nghề."

Lý An Dân nhíu mày: "Có anh là đủ rồi, em học mấy thứ này cũng chẳng bao giờ sử dụng đến."

Diệp Vệ Quân nghiêm mặt lại nói: "Đâu phải lúc nào anh cũng có thể ở bên cạnh em, nếu em không học hỏi nhiều hơn một chút, lỡ như gặp phải nguy hiểm thì làm sao biết cách để tự cứu mình?"

Lý An Dân nhấc mặt Long quy chiêu tài lên: "Có bùa hộ mệnh không được ư? Bên trong còn có bột thuốc tác dụng trừ ma kia mà."

Diệp Vệ Quân xoa xoa đầu cô: "Đồ vật chỉ là thứ yếu, con người mới là quan trọng nhất, học rộng áp dụng nhiều trong cuộc sống, nếu như ngay cả năng lực tự vệ cơ bản nhất mà em cũng không có, dù anh có đi tới đâu cũng chẳng thể an lòng, cũng đâu thể nào cột em vào lưng rồi mang đi được, đúng không?"

Lý An Dân thầm nghĩ cũng phải, đến như ông nội bà nội yêu thương nhau như vậy mà đâu phải lúc nào cũng kè kè bên nhau, công việc của Diệp Vệ Quân vốn khác với người thường, nếu muốn sống chung với anh, cho dù không giúp được gì nhiều thì ít nhất không thể làm gánh nặng, vậy là cô thành thật gật đầu, quyết định phải xứng danh học trò vừa giỏi vừa ngoan.

Hai người ở trước cửa miếu đợi đến khi trời tối hẳn, Diệp Vệ Quân đốt nến lên, đem mặt nạ trừ tà năm ngoái tịch thu ra giao cho Lý An Dân làm bùa hộ mệnh, căn dặn cô: "Càng ra vẻ hung dữ thì càng tốt, người, ma hay thú từ trước tới giờ đều có lòng dạ như nhau, em càng sợ thì chúng càng lấn tới, cố gắng lên." Nâng cao sĩ khí cho cô xong anh liền lùi ra ngoài trăm mét, để cô bạn Lý An Dân này một mình đối phó.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nắm chặt chiếc mặt nạ thầy mo trong tay chờ trước cửa miếu, Đấu đồng tử bên trong mặt nạ từng có tác dụng khu trừ thú linh, đối với cô mà nói chính là một liều thuốc an thần. Không bao lâu sau, chỉ thấy hai luồng ánh sáng xanh từ trong tượng đất chui ra, bay qua lượn lại hai vòng, vẽ một đường vòng cung, bay thẳng vào trong miếu, Lý An Dân kiên trì đuổi theo sau.

Hai luồng sáng xanh kia hóa thành hình tiểu quỷ, đứng trên bàn thờ mà như hổ giật sói vồ tranh giành đồ cúng, vừa thấy có người đi vào lập tức nhảy xuống dưới gầm bàn nấp đi, trong lúc vội vàng hấp tấp, liền khiến cho cái hũ chứa gạo lật úp lại.

Lý An Dân không ngờ bọn này gặp người còn biết sợ hãi, gan cũng lớn hơn đôi chút, đem mặt nạ trừ tà ôm vào trong ngực, ngồi xổm xuống nhìn quanh dưới gầm bàn. Ai mà biết cái giống quỷ quái này lại rất giảo hoạt, một đứa trong đó mở cái miệng to đùng ra, ho một tiếng, bùn sình hôi tanh bất ngờ phun thẳng lên mặt Lý An Dân. Một con tiểu quỷ khác thấy trò đùa tai quái này thành công mĩ mãn liền vỗ tay reo hò tung hô, kế đó bọn chúng dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chui ra khỏi gầm bàn, hướng ra ngoài miếu chạy nhanh như điện. Chúng đâu có ngờ ở ngoài cửa miếu có bày trận Ngũ linh, cứ thế xông thẳng ra ngoài, vừa mới chạy tới cửa đã giống như va vào một tấm kính mà bắn ngược trở lại! Bọn chúng lồm cồm bò dậy xác định phương hướng rồi chạy tiếp, lại bị bắn ra lần nữa, chạy nữa, lại bắn ra, thử đi thử lại nhiều lần mà chẳng tài nào thoát ra được. Đứa này nhìn đứa kia, bốn mắt nhìn nhau, tiếp đó đồng loạt nhảy lên giữa không trung, hóa thành ánh sáng xanh bay vào một góc phòng.

Lý An Dân vuốt xuống một tay đầy bùn thối, tâm trạng tức tối vô cùng, đưa mắt quét qua quét lại, phát hiện dưới chân tượng đồng tử như có ánh xanh lập lòe, cô bước mấy bước đi qua, đưa tay vỗ mạnh lên mặt đất, lớn tiếng kêu gọi chúng đầu hàng: “Ê! Mau ra đây coi, cái mông lòi ra ngoài rồi kìa!” Lúc này đầu cô đã giận muốn bốc khói, đây không phải làm theo lời Diệp Vệ Quân căn dặn mà thuần túy là muốn nổi trận lôi đình rồi.

https://thuviensach.vn

Hai con quỷ nhỏ thò nửa người ra từ phía sau tượng đồng tử, một đứa hỏi: “Cô có thể nhìn thấy chúng tôi ư? Cô là ai?”

Một đứa khác cũng hỏi: “Cô là người hay là ma?”

Lý An Dân thấy lúc chúng mở miệng mắt cứ ngó đăm đăm vào cái mặt nạ cô đang cầm trên tay phải, dường như kiêng kị vô cùng, thế là bèn đem mặt nạ trừ tà ra cho chúng nó nhìn thật kĩ. Hai con tiểu quỷ kêu ré lên chói tai như tiếng mèo hoang, ôm đầu lui lại sau lưng tượng đồng tử. Lý An Dân vững lòng rồi, bắt đầu áp dụng chiến thuật đe dọa, hai tay khua cái mặt nạ trừ tà, hung hãn đe: “Đi ra ngoài! Chị đây có chuyện muốn hỏi, nếu thành thật trả lời chị sẽ tha cho các chú một lần, còn dám giở trò gian trá, chị bảo Đấu đồng tử làm thịt chúng mày luôn đấy” Nói câu ấy xong, lòng bàn tay cô nóng ran, giữa kẽ ngón tay xuất hiện một ánh huỳnh quang, Lý An Dân thầm nhủ không phải đó chứ? Bảo ông ra một cái ông liền ra thật luôn à? Sao biết nghe lời quá vậy? Cứ nán lại chút đi, mọi chuyện còn chưa rõ ràng đâu.

Hai con tiểu quỷ run lẩy bẩy mà ló đầu ra, bị dọa nạt như vậy quả nhiên trở nên thành thực hơn rất nhiều, Lý An Dân liền hỏi han bọn chúng về bà chủ nọ và chuyện trét bùn ở trung tâm tắm hơi. Hai con quỷ nhỏ bảo chúng theo lệnh đi dẫn hồn về, nhưng trong bụng người chết tích trữ rất nhiều oán hận, nếu như không móc ra làm cho sạch sẽ, linh hồn sẽ vẫn bị giam ở bên trong thi thể không cách nào rời đi, mà những nỗi oán hận kia bắt nguồn từ chỗ Trung tâm tắm hơi Ngư Đắc Thủy, tất nhiên oán hận đến từ đâu thì phải trả về chỗ ấy.

Lý An Dân lại chất vấn: “Các chú trét bùn gây ra phiền phức thì khoan hãy tính, vì sao lại muốn hại con người? Người mà bị bịt hết miệng mũi là khỏi thở, bịt kín như vậy là chết chắc đó!”

Một con quỷ nhỏ nói với vẻ vô tội: “Bọn em lần theo hơi thở mà phân biệt rạch ròi người sống với người chết, ở trong cái tầng ba đó, ngoại trừ chị ra,

https://thuviensach.vn

không có một người nào hay bất cứ ai là người sống.”

Con quỷ nhỏ khác bổ sung thêm: “Còn có một kẻ không cách nào phân biệt nổi, có hơi thở nhưng không cảm nhận được dương khí của người sống.”

Lý An Dân phỏng đoán đây có thể là đang nói tới thể chất nặng về âm khí của Diệp Vệ Quân, có bị nhận nhầm cũng không lạ, nhưng nếu nói tầng ba không ai còn sống thì thật là kì quái. Khu phòng đó đúng là tạm thời bị bỏ ngỏ thật, có điều cứ theo ý tứ của hai tiểu quỷ thì chúng nó mới đi có hai ngày. Hạn định câu hồn của quỷ sai là ba ngày, con đường Vô Thường đến hết hôm nay sẽ đóng lại, trước giờ Sửu phải câu được hồn ma kia xuống Âm ti, bằng không theo thông lệ phải đợi đến tận ngày Rằm tháng Bảy tiếp theo đường Vô Thường mới lại mở ra. Vậy vì sao quản lý Hồ lại bảo trò trét bùn quậy phá này đã diễn ra cả tuần nay rồi?

Lý An Dân suy đi nghĩ lại, trước tiên cứ tạm thời tin tưởng vào lời giải thích của hai tiểu quỷ này, đồng ý để bọn chúng ra ngoài dẫn hồn, trước lúc mở trận ra, cô vỗ vỗ trên đầu tượng đất, uy hiếp: “Các chú mà dám gạt chị hay là nhân cơ hội ra ngoài để gây sự, chị sẽ đem cái tượng đất này nghiền nhừ như cám rồi cho Đấu đồng tử ăn luôn đấy.”

Lúc này Diệp Vệ Quân đi tới, hai con tiểu quỷ vừa thoáng thấy anh một cái liền sợ tới mức lạnh run, thân thể co rúc lại, bò ra sau tượng đất mà trốn, vẫn để lộ cái mông ra bên ngoài y như trước.

Lý An Dân cảm thấy tức cười, hiện tại thực sự đã không còn sợ nữa rồi, thì ra quỷ quái gì cũng có nhiều dạng, hai con quỷ nhỏ mặc dù mang diện mạo gớm ghiếc, nhưng xem bộ dạng này cũng thật là đáng yêu. Cô đem tình huống đại khái kể lại cho Diệp Vệ Quân, Diệp Vệ Quân mỉm cười bất đắc dĩ: “Xem ra chúng ta có lòng mà lại thành ra làm chuyện xấu, gây trở ngại cho công việc của người thi hành công vụ.” Vừa nói anh vừa lấy trái cây đồ cúng trong túi ra

https://thuviensach.vn

đặt trên mặt đất xem như lễ vật bồi thường, nhưng hai con tiểu quỷ cũng không dám nhận lễ của anh, ánh sáng xanh chợt lóe chui vọt lại vào trong tượng đất.

Lý An Dân trêu Diệp Vệ Quân: “Anh biến thân thành Quỷ Kiến Sầu rồi, vì cớ gì mà chúng lại sợ anh đến vậy chứ?”

Diệp Vệ Quân bảo: “Bọn chúng không phải sợ anh, mà là sợ mặt nạ trừ tà trên tay em, nghi thức cúng tế Phương tướng trừ ôn dịch chủ yếu là nhằm vào cái loại yêu ma quỷ quái có hình có dạng chuyên quấy phá này đây.”

Lý An Dân nhấc mặt nạ trừ tà lên quan sát dưới ánh trăng, lúc trước chỉ cảm thấy những khuôn mặt muôn hình đủ kiểu trên mặt nạ thật u ám quỷ dị, giờ nhìn mãi thành quen lại thấy có phần thân thiết, cô nói với Diệp Vệ Quân: “Như anh nói thì cái mặt nạ này quả nhiên rất lợi hại, có nó rồi thì cũng chẳng cần phải sợ gì cả.”

Diệp Vệ Quân cười cô nghĩ quá đơn giản: “Đâu phải ma quỷ yêu quái nào cũng nhát như thỏ giống hai con tiểu quỷ kia, nếu như gọi không ra được Đấu đồng tử, cái mặt nạ này cũng chẳng khác gì một món đồ trang sức cả.”

Lý An Dân không thấy vậy tí nào, có sức uy hiếp còn tốt hơn là chẳng có bất kì tác dụng nào. Bữa nay đối với cô mà nói quả là một ngày vui sướng, được trải nghiệm lạc thú khi làm bà đồng, nói không chừng cô thật sự có thiên phú về mặt này ấy chứ.

Diệp Vệ Quân xòe tay ra, ý bảo cô đem cái mặt nạ trừ tà đưa lại cho anh, Lý An Dân nắm thật chặt không chịu giao ra, trước kia không cảm nhận được lợi ích do cái mặt nạ này đem lại, sau khi nếm mật ngọt rồi làm sao có thể giao nó ra cơ chứ, cô thương lượng: “Cứ để cho em làm bùa hộ mệnh mang theo bên mình không được ư? Đeo chung một chỗ với Long quy chiêu tài, hai thứ kết hợp lại, em nhất định sẽ an toàn, anh cũng có thể an tâm.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân chần chừ giây lát, chỉ nhượng bộ một chút mà thôi: “Có thể cho em giữ, nhưng mà anh nói rồi, cương khí trên chiếc mặt nạ này sẽ ảnh hưởng tới tâm tính của em, nếu như anh phát hiện thấy tính tình em trở nên khác thường hay nổi giận vô cớ, bất cứ lúc nào cũng sẽ tịch thu nó lại.”

Lý An Dân phẩy phẩy tay như đuổi ruồi, không nhịn được mới nói: “Biết rồi, biết rồi, sao anh so với bác gái nhà bên còn dài dòng lôi thôi hơn thế nhỉ?”

Diệp Vệ Quân nhíu mày “Hừm!” một tiếng, Lý An Dân tự ý thức được bản thân lại lỡ miệng rồi, vội vàng cúi đầu xin lỗi. Cái mặt nạ trừ tà này khuếch đại mặt trái cảm xúc của con người, mà Long quy lại có tác dụng thanh thần tĩnh trí, đều thuộc về loại nhân tố bên ngoài, mấu chốt nhất vẫn chính là khả năng tự mình kiểm soát. Lý An Dân tự thấy mình giống một con lừa già tính tình lề mề chậm chạp, hắn là không có vấn đề gì to tát.

Trên đường xuống núi, Lý An Dân đột nhiên vỗ đầu, nói: “Thôi chết, quên hỏi bọn chúng bà chủ kia chết như thế nào mất rồi!”

Diệp Vệ Quân mới đây đã liên lạc với Chu Khôn, biết được khá nhiều tin tức. Chu Khôn bảo bà chủ nọ bị vùi dưới bùn ở đáy hồ sen, độ dày của lớp bùn này ước chừng ba thước, miệng mũi cùng với trong bụng đều tràn đầy bùn sình, trong mớ bùn sình ở ổ bụng lại còn tìm được hai bộ xương trẻ sơ sinh, nhưng qua quá trình khám nghiệm đã xác nhận kết quả rằng bà chủ không hề mang thai. Nói cách khác, có người nào đó vào mấy năm trước đã vứt hai đứa bé sơ sinh ấy vào trong hồ sen, đến hôm nay lại phát hiện ra ở trong bụng của một người chết chìm khác, tình huống thế này thật đúng là quái dị.

Cho dù là bị sát hại, hồ nước sâu gần năm thước, người bình thường làm cách nào mới có thể vùi thi thể cô ta xuống tận dưới đáy bùn dày ba thước? Trên người bà chủ trung tâm tắm hơi không hề có dấu vết bị thương ở bên ngoài, hai bộ xương nhỏ ấy làm thế nào chui vào trong bụng cô ta được?

https://thuviensach.vn

Không ai có thể giải thích nổi, cảnh sát giữ kín tin tức với bên ngoài, nếu tìm không ra manh mối, rất có thể sẽ xử lý như một sự cố ngoài ý muốn.

Diệp Vệ Quân cũng không đưa Lý An Dân về thẳng nhà mà lại đi thêm một chuyến tới trung tâm tắm hơi, đứng trước cửa vẫn là cô nhân viên lễ tân cao gầy thon thả ngày hôm qua, cô ấy vừa thấy họ đã mở miệng oán trách: “Vì sao tối qua các vị chưa gì đã đi thẳng lên trên rồi? Tôi còn tưởng các vị đi mất mà cũng không thèm nói một tiếng.”

Diệp Vệ Quân cười tỏ ý xin lỗi, hỏi cô: “Quản lý Hồ còn đang ở đây không? Tôi có việc tìm ông ta.”

Cô nhân viên lễ tân chẳng hiểu gì cả, hỏi lại: “Quản lý Hồ là ai? Quản lí của chúng tôi họ Vương kia mà, ông ấy đi ra ngoài rồi.”

Lý An Dân nói: “Người nọ tên là Hồ Đông, ông ta bảo ông ta là quản lý của trung tâm này.”

Cô nhân viên lễ tân suy nghĩ một chút, nói cô chỉ vừa mới đến không bao lâu, đối với chuyện bố trí nhân viên trong trung tâm cũng không rõ ràng cho lắm, lại gọi trưởng ban tới, trưởng ban là nhân viên cũ, biết Diệp Vệ Quân, vừa nghe anh nói đã liền cười rộ lên, nói: “Ông chủ Diệp, ông đang đùa với chúng tôi à, vốn chúng tôi cũng có một vị quản lý tên gọi là Hồ Đông, nhưng ông ta đã chết từ hai tháng trước rồi.”

Nguyên nhân dẫn tới cái chết là nhồi máu cơ tim, bị đột tử trong phòng trực ban ở lầu hai, trước khi chết đã từng cãi nhau một trận với bà chủ.

Lý An Dân lặng thinh không nói gì, lại nhớ đến lời của đám tiểu quỷ - tầng ba không có người sống nào cả, không khỏi sởn hết cả da gà da vịt, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Vệ Quân, nhận thấy ánh mắt anh cũng đang nhìn về phía

https://thuviensach.vn

mình, liền hỏi: “Quản lý Hồ chết... Anh đã sớm phát hiện được rồi đúng không?”

Diệp Vệ Quân bảo: “Anh thật không để ý lắm, thấy thì cũng đã thấy nhiều rồi, thi thoảng cũng sẽ không phân biệt được người hay ma.”

Lý An Dân hồi tưởng lại cảm giác lúc chứng ảnh nhiễu tác quái, cũng có thể thấu hiểu chuyện này, nói: “Đúng thật ấy, em cũng thường xuyên không phân biệt nổi đâu là thật đâu là giả nữa, nhiều lúc cũng thấy khó chịu lắm, chỉ sợ gặp phải nguy hiểm gần kề thì ngay cả chết thế nào cũng không biết...” Nói đến đây, đột nhiên lại nhớ ra Diệp Vệ Quân không thích nghe cô nói về chuyện chết sống, vội vã bổ sung thêm: “Không phải em nói tới chết chóc gì đâu, thực ra thì em rất sợ chết đấy, nếu chết đi rồi thì sẽ không được gặp bọn anh nữa...” Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ xíu như muỗi kêu.

Diệp Vệ Quân lần này không hề quát cô, cũng chẳng nói năng gì, chỉ kéo cô ôm vào người. Bầu trời đêm tối đen như mực, mặt trăng như một chiếc móc câu giữa trời cao, hai bóng người dần dần hòa vào làm một, bầu không khí như thế này rất tuyệt, nếu bây giờ mà anh nhân cơ hội để làm bậy, Lý An Dân cũng sẽ cảm thấy rất tự nhiên. Nhưng Diệp quân tử thực sự lại không làm ra việc ấy, chẳng qua chỉ ôm một cái giống như bình thường thế rồi thôi, thay vì nói đang ôm người mình yêu, không bằng nói là đang ôm một đứa bé con. Mà như thế lại khiến Lý An Dân sinh nghi - rốt cuộc thì tình cảm của anh đối với cô là thế nào vậy?

Với chuyện xảy ra lần này, Diệp Vệ Quân không định truy tìm nguyên do ẩn giấu đằng sau, không ai trả thù lao, anh cũng lười chẳng muốn nhúng tay vào làm gì. Sau khi chuyện bà chủ trung tâm chết đi bị đưa ra ngoài ánh sáng, trung tâm Ngư Đắc Thủy buộc phải ngưng hoạt động, vụ trét bùn gây ồn ào một thời gian hóa ra đúng như lời bà chủ đã nói, là do đối thủ cạnh tranh thuê người giả làm khách đến dựng lên. Cái người bị bùn sình bịt kín cả miệng mũi kia đúng là ăn không nói có, khuếch đại sự thật, câu chuyện ma quỷ tác quái do

https://thuviensach.vn

bọn họ bịa đặt ra so với công trình trát bùn mà hai ông thợ xây, cũng tức là hai con quỷ nhỏ kia tạo thành đúng là múa rìu qua mắt thợ. Nếu không phải do hai con tiểu quỷ kia quá mức chuyên nghiệp, e là chuyện này cũng sẽ không bị lôi ra ánh sáng.

Bà chủ nọ tự cho rằng mình còn sống mà đến tìm Diệp Vệ Quân, chỉ e là đang hi vọng anh có thể hỗ trợ giúp cô ta cải chính tin đồn, mà không hề hay biết sau trò quậy phá đó thì tầng ba đã bị phong tỏa rồi, còn chuyện ma quái đích thực lại chính do cô ta mà ra. Còn Hồ Đông đã chết rồi lại mang ý đồ gì mà dẫn Diệp Vệ Quân đi tìm kiếm chân tướng sự việc thì không ai đoán được.

Về phần cái chết của Hồ Đông và bà chủ trung tâm, ban đầu Lý An Dân còn sợ hãi trong lòng, nhưng qua một thời gian cũng dần quên lãng. Có một buổi xế chiều tan học muộn, đến được văn phòng thì trời đã sụp tối rồi, Lý An Dân thấy một bóng người đứng trước bảng chỉ hướng ở cửa văn phòng, mặt quay về phía hầm trú ẩn bên trong, cô tiến lại gần hỏi: “Chào anh, anh tới xem phòng ạ? Hay ta vào trong văn phòng trước rồi nói chuyện?”

Người nọ quay đầu lại, trên khuôn mặt sưng phù rộ lên một nụ cười quỷ dị, ngoại trừ đường nét của cái miệng, phần da thịt còn lại cứ như bị hồ cứng vậy, ngay cả một nếp nhăn cũng không thấy động đậy, khiến cho cả khuôn mặt xơ cứng lại như gỗ đá, ông ta cất giọng nói khàn khàn: “Không cần, tôi đến đây để cảm một cái ơn, hỏi một cái đường, rồi đi ngay ấy mà.”

Lý An Dân sợ hết cả hồn, người đàn ông này không phải là quản lý Hồ mà cô đã từng gặp ở trung tâm tắm hơi đây sao? Ông ta còn mặc bộ đồng phục giống hệt như ngày đó, màu da đã chuyển sang sắc xanh tím, như thể bị trúng độc rất nặng, thậm chí còn thấy được vô số mạch máu li ti dài mảnh bò ngoằn ngoèo bên dưới làn da ấy.

Ông ta không dừng lại lâu, sau khi bắt chuyện với Lý An Dân xong liền đi thẳng một đường vào sâu bên trong hầm ngầm, đi theo bên cạnh ông ta là ba

https://thuviensach.vn

bóng người mờ mờ, giống như là một cô gái dắt theo hai đứa trẻ, hoặc nói đúng hơn là cô gái kia rất bị động, mặc cho hai đứa trẻ một trái một phải kia kéo đi về phía trước.

Bọn họ cứ thế đi mãi, giống như một cơn gió nhẹ tan biến vào hư không, Lý An Dân ngơ ngác cả buổi, mãi tới khi Diệp Vệ Quân ra ngoài gọi thì mới chậm rãi theo anh đi vào trong văn phòng.

“Anh... anh Vệ Quân, em mới vừa nhìn thấy quản lý Hồ." Lý An Dân đứng trước bàn trà chỉ ra ngoài cửa, lúc nói chuyện còn hơi líu lưỡi.

Diệp Vệ Quân đem ly giấy dùng một lần trên bàn ném ra ngoài, thản nhiên nói như thường: “Là ông ấy, trước lúc em về ông ta đã tới đây rồi, còn ngồi trong văn phòng một lát.”

Lý An Dân vòng vào trong quầy, một lát sau lại vòng ra ngoài, đi tới dán sát vào bên cạnh Diệp Vệ Quân, nuốt nước bọt mà nói: “Hình như em còn thấy bà chủ nọ nữa, cô ta dắt theo hai đứa trẻ con, mà hai con tiểu quỷ kia chẳng phải có nhiệm vụ dẫn hồn sao? Vì sao vẫn chưa dẫn cô ta đi?”

Diệp Vệ Quân đáp: “Cái này cũng phải trách chúng ta ngày đó nhiều chuyện, tưởng khéo lại hóa vụng, khiến hai tiểu quỷ đó bị chậm trễ, có lẽ là không kịp giờ Sửu, vậy cũng tốt, để cho cả nhà bốn người bọn họ có cơ hội được đoàn tụ.”

Lý An Dân bị quay cho mòng mòng: “Một nhà bốn người? Thế là thế nào hả anh?” Quản lý Hồ và bà chủ trung tâm cho dù có quan hệ mờ ám thì cũng đâu phải vợ chồng kia chứ.

Diệp Vệ Quân bảo năm năm trước Mao Oa đã sinh ra một cặp song sinh, là con của Hồ Đông, tuy nhiên Hồ Đông không hề hay biết việc này. Lúc ấy trung tâm tắm hơi mới là một nhà nghỉ, còn Mao Oa chẳng qua chỉ là nhân

https://thuviensach.vn

viên gội đầu mà thôi, cô ta một thân một mình ở trên tầng ba sinh ra hai đứa bé, bóp cho chết rồi mang ra ném xuống hồ sen ở đường Thái Hưng. Sau đó Mao Oa phát tài, lên thành bà chủ trung tâm tắm hơi, Hồ Đông lúc đó khốn cùng không một xu dính túi, thấy Mao Oa giàu có bèn lợi dụng quan hệ trước đây tạo áp lực khiến cô ta nhận mình vào làm, tranh thủ dây máu ăn phần tí chút.

Hồ Đông thường xuyên tìm tới Mao Oa mượn tiền đánh bạc, hai người bởi vì mâu thuẫn về vấn đề tiền bạc mà không ngừng xung đột, trong một lần cãi vã kịch liệt, Mao Oa lỡ miệng nói chuyện sinh con ra, đây cũng là nguyên nhân trực tiếp gây ra cơn nhồi máu cơ tim của Hồ Đông. Gần hai năm trời ông ta uống rượu quá độ, sau kiểm tra phát hiện bị bệnh vô sinh, Mao Oa cho ông ta một tia hi vọng, nhưng ngay sau đó là đòn đả kích tàn nhẫn nhất.

Nghe xong câu chuyện cũ này, Lý An Dân nhìn sang Diệp Vệ Quân: “Anh nói anh không thấy hai con tiểu quỷ mà thấy hai đứa bé khoảng năm, sáu tuổi bên cạnh bà chủ, đúng không?”

Diệp Vệ Quân “Ừ!” một tiếng, suy ngẫm một chút rồi nói tiếp: “Nếu như bọn chúng còn sống, năm nay có lẽ cũng phải năm tuổi rồi.”

Lý An Dân một lúc lâu không nói thành lời, cuối cùng mới thở dài một câu: “Hai đứa bé đáng thương.” Trên đời này loại người nào mà chẳng có, cô cũng không muốn đánh giá nhiều, nhưng nhớ tới người cha lạnh lùng nhà mình, bỗng cảm thấy cô cũng xem như hạnh phúc lắm rồi. Mặc dù không được thương yêu về mặt tinh thần, nhưng nhu cầu vật chất từ trước tới nay cũng chưa từng thiếu thốn cái gì, còn con của bà chủ nọ, chưa kịp mở mắt tiếp xúc với thế giới xa lạ này thì đã bị mẹ chúng tước đoạt điều cơ bản nhất là quyền được sống.

Sinh linh mới chào đời bị ném xuống dưới đáy hồ, máu thịt hòa tan vào bùn sình lạnh lẽo, chỉ còn lại mỗi hai bộ xương cuộn tròn, Lý An Dân không

https://thuviensach.vn

biết có phải là hai đứa bé ấy kéo mẹ chúng xuống đáy bùn theo không. Có lẽ là do quá cô đơn, cũng có thể là vì một loại khát vọng, khiến bọn chúng nhớ đến lòng mẹ ấm áp, khát khao lần nữa được mẹ chúng ban cho sinh mệnh...

Tối hôm ấy, Lý An Dân lại gặp phải giấc mộng kia - bên trong một biển máu rộng mênh mông không bờ bến, vô số đầu con trẻ đong đưa trôi bồng bềnh trong nước, dùng tiếng kêu rên thê lương tha thiết cầu cứu cô.

Trước kia cô vẫn không hiểu cảnh tượng trong mơ này biểu đạt điều gì, bữa nay gặp lại, có lẽ những cái đầu em bé ấy chỉ muốn không còn bị giam nhốt bên trong biển rộng không tài nào siêu thoát này, rồi lại khát vọng được tái sinh thành một linh hồn mới.

Cô đem nội dung giấc mơ ấy kể lại cho Diệp Vệ Quân, Diệp Vệ Quân bảo cảnh tượng trong mơ thường chính là đang thể hiện tình cảnh của hiện thực. Đột nhiên có thể thấy được những sự việc mà người khác không tài nào thấy sẽ tạo nên cách nhận thức mới về sự tồn tại của thế giới này, dần dần thay đổi thế giới quan vốn có, trong lúc biến hóa cũng sản sinh ra rất nhiều nghi hoặc cùng với xung đột cảm xúc, não bộ mới đem những tư duy trừu tượng này ra phản ánh lại thành các loại hình ảnh trong mơ.

Cách giải thích như vậy rất có lý, giấc mơ vốn đã ly kỳ cổ quái, cảnh tượng trong mơ thi thoảng còn trùng lặp cũng chẳng có gì là lạ. Lý An Dân cảm thấy có lẽ nguyên nhân chính là do trong lòng cô cảm thấy đồng tình với những linh hồn bé bỏng chết oan kia, nghĩ thành như vậy, tinh thần cũng trở nên thoải mái, thả lỏng ít nhiều.

https://thuviensach.vn

Chương 11

Lời cảnh báo của Tiếp tang bà

Trước lúc vầng thái dương tắt lịm, ráng chiều đỏ ối biến ảo vô lường nhuộm thắm cả vòm trời mênh mông, đúng ra giờ này phiên chợ muộn đã phải bắt đầu rồi, nhưng chợ đồ cũ vẫn chẳng thấy bóng dáng ai ra mở quầy bán hàng, mà trên đường không có người qua lại, các cửa hàng hai bên đường đều đóng chặt cửa. Cả một quãng đường chợ vắng tanh, bóng ngọn đèn đường kéo nghiêng trên mặt đất, tựa như một nét mực đen thẳng tắp trên khung nền là mặt đất màu xám trắng, ánh sáng và bóng tối đối lập nhau vô cùng mạnh mẽ mà gai mắt, giống hệt một bức tranh khắc bản đen trắng rõ ràng.

Lý An Dân một mình đứng tại ngã ba ở chợ Tiểu Bách Hoa, trời chiều từ sau lưng rọi tới, đem bóng đổ dưới chân cô kéo ra thật dài. Cô đạp lên bóng của mình mà cất bước đi tới, trong lòng không khỏi thấy lạ lùng, đây không phải là ngõ bán áo liệm sao? Trước đó không lâu cô còn ngồi trước máy tính lên mạng, cớ sao bất tri bất giác đã đến được đây rồi?

Cửa tiệm bán áo liệm của Tiếp tang bà ở ngay phía trước, đã thật lâu không gặp bà cụ ấy, Lý An Dân đang định vào trong hỏi thăm, đã thấy từ đằng xa có một chiếc kiệu nhỏ lắc lư tiến tới. Hai đứa bé mặc quần áo hoa đi ở hai bên trái phải, khiêng kiệu là hai con quỷ nhỏ da xanh, không ngờ lại chính là Địa Cổ Ngưu trước miếu Thổ địa, nhìn lại kĩ hơn, trang phục của đôi đồng nam đồng nữ ấy cũng tương tự như hai đồng tử trong miếu Thổ địa.

Cỗ kiệu dừng lại trước cửa tiệm áo liệm, Tiếp tang bà áo quần tề chỉnh được đồng tử đỡ xuống kiệu, tiến vào bên trong tiệm. Hai đồng tử ấy sau khi trở ra ngoài vẫn chia ra đứng ở hai bên kiệu y như cũ, quay người theo hai con tiểu quỷ khiêng kiệu, lại theo con đường lúc đến mà thong thả lắc lư đi về.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cất bước vào tiệm áo liệm, bên trong vẫn được bày trí hệt như trước, chẳng qua vải vóc cùng với những chiếc áo liệm dùng làm hàng mẫu đã bị thu dọn sạch sẽ không còn thứ gì, bà cụ đang đứng sau quầy cười tủm tỉm nhìn cô.

Những lúc tới chợ đồ cũ mua đồ thi thoảng Lý An Dân cũng có gặp Tiếp tang bà ngồi trước cửa tiệm phơi nắng, bình thường cách ăn mặc của bà luôn gọn gàng giản dị, phần lớn đều là áo quần bằng vải thô tối màu. Bữa nay bà lại vận trên mình một bộ Đường trang bằng gấm nền lam có hoa văn vàng kim, trên đầu đội một cái mũ nhung có hình dáng như hai mảnh vỏ trai ghép lại, chân đi giày thêu, vừa nhìn liền thấy sáng bừng cả người.

Lý An Dân tới trước quầy rồi lên tiếng "Cháu chào bà ạ!", bà cụ cười đáp lại cô, đưa tay làm động tác mời, cất giọng nhỏ nhẹ: "Ngồi đi cháu."

Lý An Dân nghiêng mắt nhìn xuống, bắt gặp sau lưng có một cái ghế vuông, lúc nãy vào trong này có thấy cái ghế vuông như vậy không nhỉ? Thế mà cô hoàn toàn không hề để ý. Bà cụ lại hỏi thêm một câu, Lý An Dân thận trọng đặt tay lên mặt ghế, xác định cái ghế là thật rồi mới an lòng ngồi xuống, lên tiếng thăm hỏi ân cần như những lúc bình thường: "Lâu lắm rồi cháu không tới đây, không biết dạo này bà có được khỏe không?"

Tiếp tang bà lấy khăn tay trong ngực ra lau khóe miệng mấy cái, cười tủm tỉm bảo: "Bà lão đây thọ hạn đã tới rồi, bữa nay là đến để cáo biệt."

Lý An Dân vốn còn định hỏi thăm về cỗ kiệu cùng với chuyện của hai đứa tiểu quỷ, nghe bà nói vậy liền ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không hề nghĩ rằng lại nhận được câu trả lời như vậy, trong thời gian ngắn cô không biết nên đáp lại làm sao, sửng sốt hồi lâu mới ấp úng thành lời: "Nghe... nghe nói Tẩu Vô Thường có thể sống lâu trăm tuổi, bà ơi, bà còn rất khỏe mạnh kia mà."

https://thuviensach.vn

Tiếp tang bà che miệng cười khẽ, nói: “Đúng ra bà còn có năm năm dương thọ nữa, nhưng vì trên trấn này sắp xảy ra biến cố, đức quan ngài niệm tình bà vất vả công cao, cho bà nhập tịch cõi âm trước thời hạn, làm Phúc đức chính thần, tạm thời ở lại miếu Thổ địa phía sau núi.”

Lý An Dân mất một lúc mới tiếp thu được những gì bà nói, chỉ thốt được một câu “Chúc mừng bà!”, nhưng sau nghĩ lại cảm thấy không ổn cho lắm, người ta sắp phải đi rồi, mình chúc như thế không phải có vẻ như đang hả hê lắm sao? Có điều người chết đi lại được thành thần, đây là chuyện tốt, nghĩ tới nghĩ lui, Lý An Dân quyết định bỏ qua đề tài chết sống này, hàn huyên qua chuyện khác: “Bà ơi, bà bảo trên trấn sắp có biến cố, là biến cố gì cơ ạ?”

Tiếp tang bà đáp: “Trấn Bạch Phục xưa kia vốn là một nơi tế tự, từ xưa tới nay có tập tục dùng người sống để hiến tế. Tuy bây giờ tập tục này đã không còn tồn tại nữa nhưng tế đàn được dựng lên năm đó vẫn còn chôn giấu dưới lòng đất, cứ cách trăm năm tế trận lại tự động mở ra, được gọi là Bách niên tế. Lấy quãng thời gian chín năm làm một kỳ hiến tế, phàm là người chết đi trong phạm vi trấn Bạch Phục, linh hồn sẽ bị xem như tế phẩm mà đưa thẳng vào bên trong tế đàn.”

“Tế trận này vô dụng với người còn sống, nhưng lại có thể rút hồn người chết vào trong, ngay cả quỷ sai cùng quan chức cõi âm đã được liệt vào hàng thần như bọn bà đây cũng không ngoại lệ. Không bao lâu nữa, bà cũng phải đi theo các âm sứ quỷ sai khác dời sang trấn lân cận, nếu cháu tin lời của bà đây thì hãy sớm rời khỏi trấn Bạch Phục đi. Con đường Vô Thường dẫn tới Âm phủ sẽ không mở ra lại trước lúc tế trận bị đóng đâu, nếu cháu có thể bình an mà sống qua chín năm này thì tốt, còn lỡ như có chuyện gì không may xảy ra, linh hồn của cháu coi như vĩnh viễn trở thành vật sở hữu của trấn, ngay cả cơ hội đi đầu thai e rằng cũng chẳng còn.”

https://thuviensach.vn

Nếu bà cụ thêu dệt ra câu chuyện này để lừa gạt người ta thì có ích lợi gì đâu? Lý An Dân tất nhiên là tin tưởng, nhưng tin thì tin, tự nhiên bảo phải rời khỏi trấn Bạch Phục cũng không quá thực tế, có muốn đi thật thì trước tiên cũng phải học nốt hai năm đại học đã, cô liền hỏi: “Không còn biện pháp khác sao bà? Vậy người trong trấn thì làm thế nào? Có nói ra chưa chắc đã mấy ai tin, mà kể cả tin cũng chưa hẳn đã sẵn lòng rời khỏi nơi này, ở đây không phải còn có ông Thành hoàng hay sao? Ngay cả ông ấy cũng không làm được gì ư?”

Tiếp tang bà nói: “Ác quả do con người làm ra không phải quan sai âm phủ có thể thay đổi được, dù muốn quản cũng đành bất lực, hơn nữa... Tế đàn trăm năm mới mở một lần của trấn Bạch Phục không phải dùng để dâng kính cho thần linh, mà là vì trấn giữ một thứ.”

Lý An Dân muốn hỏi cho rốt ráo, nhưng Tiếp tang bà lại bảo ngay cả bà cũng không biết được gốc rễ tường tận, chỉ biết là hoạt động Tế tự này đã có từ trước khi Âm ti được hình thành, thuộc một phạm vi mà bất kể người hay quỷ cũng chẳng thể tìm tòi thông hiểu được.

“Từ lúc miếu Thành hoàng được xây lên cho tới nay, trên sổ dương chỉ có vẻn vẹn năm người từng bước vào đàn tế ấy, đều là trong kì Bách niên tế đang diễn ra, nhưng chẳng có một ai còn sống quay về. Năm người đó đều có một điểm chung, ấy là Tam âm thể.”

“Tam âm thể?” Lý An Dân chưa từng nghe qua cụm từ này.

Tiếp tang bà giải thích, nói Tam âm là ý chỉ âm khí, âm hỏa và âm linh, lẽ ra người sống phải có linh hồn thuần dương, là sinh linh, mà âm khí và âm hỏa có thuộc tính âm dương tương khắc, trên căn bản thì người thường không thể nào hội đủ Tam âm. Tuy nhiên vẫn có một số trường hợp đặc biệt, người ta vẫn gọi họ là “Tam âm thể”, là một loại hiện tượng rất khó giải thích được, cũng không thể nào tìm ra căn nguyên tự nhiên sinh ra.

https://thuviensach.vn

Bản thân Lý An Dân cũng nặng về âm khí và âm hỏa, liền nói: “Thực ra thì Tam âm thể này chẳng qua chỉ là một loại thể chất hiếm thấy thôi mà.”

Tiếp tang bà cười hỏi: “Anh chàng bên cạnh cháu nói với cháu vậy à?” Ngừng một chút, bà thu lại nụ cười mà nói, “Bà biết âm khí và âm hỏa trong cơ thể cháu rất thịnh, nhưng thuộc tính âm dương vẫn có thể chuyển đổi qua lại, từ tương khắc hóa thành tương sinh cũng không phải là không thể. Nhưng linh hồn thì lại khác, trên thân người sống lại xuất hiện linh hồn người đã chết, chuyện này có giải thích thế nào cũng không thông.”

Lý An Dân nghe xong bỗng nhiên nhớ đến thầy cả Từ bán hoành thánh, mặc dù không thể xác định được là thật hay giả, nhưng ông ta bảo trong thân thể mình có đến hai linh hồn, dùng linh hồn của người đã chết mà tu bổ những chỗ thiếu sót trên thân thể người sống. Tiếp tang bà nói âm linh trong Tam âm không phải chỉ ý này, mà là bản thân linh hồn của người ấy đã có tính âm sẵn rồi.

“Bọn bà hoài nghi rằng người mang Tam âm thể là một dạng tồn tại đặc biệt do người ta chế tạo ra, năm người Tam âm thể đó có lẽ chính là tế phẩm cần thiết để giải trừ tế trận.”

Nếu Tam âm thể thực sự là do có người cố tình chế tạo ra, thì người mang thể chất phản âm giống như Lý An Dân chính là vật thí nghiệm tuyệt vời nhất, khó mà đảm bảo rằng có bị kẻ xấu lợi dụng hay không.

Lý An Dân lại nghĩ rất thoáng: “Nếu quả thật có thể hóa giải được tế trận kia thì cũng chưa hẳn đã là chuyện xấu, bằng không người đã chết đến cơ hội đi đầu thai cũng không có thì thiệt thòi quá.”

Tiếp tang bà cười lạnh, bảo: “Chỉ e người ta chẳng có lòng dạ tốt đẹp được như cháu đâu, có khi chính là muốn giải phóng cho thứ tà quái bị giam dưới tế đàn kia không chừng. Cháu cứ tưởng tượng trấn Bạch Phục này lớn

https://thuviensach.vn

đến đâu thì tế đàn ấy lớn đến đó, thậm chí ngay cả mạch núi mạch sông bên ngoài trấn rồi dòng chảy ngầm dưới lòng đất cũng chỉ là một tế trận mà thôi. Dùng thời gian chín năm mới hoàn thành một lần tế tự, lấy hàng ngàn hàng vạn linh hồn làm vật hiến tế cháu nói xem một khi thứ ấy bị thả ra rồi sẽ thế nào?"

Lý An Dân không có một chút khái niệm nào, nếu những gì bà cụ nói đều là thật, chừng ấy linh hồn bị hút vào làm tế phẩm, chỉ nghe thôi cũng đủ giật mình.

Tiếp tang bà dùng khăn tay khẽ lau khóe miệng, lại nói: "Hình thức tế tự mà Bách niên tế sử dụng chính là Ngũ linh đại tế, ngoại trừ đàn tế chính ở trấn Bạch Phục ra, còn các điểm tế phụ xung quanh được nối lại với nhau bằng mạch nước ngầm, lần lượt ở Tiểu Cương, Hợp Dương, núi Đại Chu và khu vực Trúc Sơn. Bà dặn cháu thế này, dù có rời khỏi trấn Bạch Phục, cũng nhớ đừng lại gần mấy điểm tế phụ đó nhé."

Ngũ linh tế? Lý An Dân đã từng nghe Diệp Vệ Quân nhắc đến danh từ này, chính là lúc trên đường trở về từ Chiết Tây... Núi Đại Chu ở Chiết Tây, Trúc Sơn tại huyện Trúc Sơn, Tiểu Cương là chỗ mà đội sản xuất của ông nội từng đóng, Hợp Dương ở Thiểm Tây, như vậy tính ra chỉ còn mỗi huyện Hợp Dương là cô chưa được ghé qua mà thôi. Trong lòng Lý An Dân mơ hồ nảy sinh cảm giác rất bất ổn.

Tiếp tang bà nói: "Chớ nên dễ dàng cả tin vào những người bên cạnh cháu, có khi bọn họ vì một mục đích không thể tiết lộ ra mà tiếp cận cháu. Cái anh chàng họ Diệp kia, mới lần đầu gặp mặt cũng khiến bà thấy lạnh cả sống lưng, trên mình cậu ta bà không hề cảm nhận được một chút hơi thở của con người."

Lý An Dân bảo: "Chẳng qua là do thể chất anh ấy hơi khác với người bình thường thôi ạ, nặng về âm khí hơn người khác."

https://thuviensach.vn

Tiếp tang bà lại đưa khăn tay lên che miệng cười khẽ: “Đây là lời cậu ta nói, cháu biết được bao nhiêu về gia thế con người cậu ta nào? Anh chàng này không phải là người trong trấn, bà không tra ra được dương tịch của cậu ta. Không phải bà muốn chia rẽ quan hệ giữa các cháu, nhưng trong quãng thời gian vô cùng đặc biệt này, để tâm một chút cũng chẳng hại gì.”

Tiếp tang bà lại thẳng thắn nói Tẩu Vô Thường cũng có quy tắc của Tẩu Vô Thường, nhiều khi dù nhìn ra đầu mối gì cũng chỉ có thể giữ ở trong lòng. Bây giờ bà cụ thành người chết rồi, chức cũ đã thôi mà chức mới thì chưa nhận nên mới có trách nhiệm đem những điều cần thiết ra nhắn nhủ thế này, sở dĩ có một phen cảnh báo trước khi ly biệt này cũng vì niệm chút duyên phận của lần gặp gỡ ngày đó mà thôi.

Lý An Dân ghi nhớ những lời tâm huyết này vào trong lòng, lên tiếng cám ơn, lại cùng bà hàn huyên tán gẫu một hồi, đến khi ngoài cửa sau vang lên tiếng chiêng trống kèn nhạc, Tiếp tang bà mới bảo đã đến giờ, kêu cô rời đi.

Lý An Dân một mình đi trên con đường không một bóng người, ráng chiều tươi đẹp lan ra mênh mang cả đất trời, những áng mây ngũ sắc sà thấp xuống đỉnh đầu vùn vụt trôi về phía sau, cảnh vật chung quanh ánh lên rừng rực như thiêu đốt trong lửa đỏ. Đi không bao lâu, cửa hàng hai bên liền biến mất, hệt như bị thứ ánh sáng rực rỡ kia nuốt chửng, vừa quay đầu lại, đã chẳng còn nhìn thấy cửa hàng áo liệm ở ngã ba đầu đường nữa, cảnh tượng trước mặt sau lưng giống hệt như nhau - ngoại trừ bầu trời mênh mông bát ngát ra, chính là con đường dằng dặc kéo dài về hai phía chẳng biết đâu là điểm tận cùng.

Lý An Dân nhất thời luống cuống, đứng ngây ra một chỗ không biết nên đi về hướng nào, đúng lúc này mặt đất dưới chân bỗng dao động kịch liệt, trực giác của cô lập tức nghĩ đến hai chữ - động đất! Thế là cô liền ôm đầu nằm sấp xuống, cơn chấn động càng lúc càng mạnh, tựa hồ muốn đảo lộn cả đất trời, Lý An Dân bị rung lắc đến nỗi đầu váng mắt hoa, chẳng còn nghĩ ngợi được gì.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên có người mở miệng nói ngay sát bên tai cô: “Dậy mau! Cậu còn muốn ngủ tới bao giờ?”

Giọng nói nghe hết sức quen thuộc, Lý An Dân ngẩng đầu mở mắt, bắt gặp ngay gương mặt được phóng đại của Cao Hàm, chỉ kịp “Á!” lên một tiếng, giật nảy người ra sau, lưng đụng vào ghế dựa. Cô lấy lại tinh thần, phát hiện ra mình đang ngồi trong phòng máy tính, trên máy đã tự mở chức năng màn hình chờ, biểu tượng Windows mini đang chạy tới chạy lui trên màn hình tối đen như mực.

Cao Hàm nói: “Sao cậu ngủ cứ như heo chết thế hả? Đi thôi, tới giờ lên lớp rồi.”

Lý An Dân nghĩ thầm không lẽ mới nãy là cô nằm mơ? Nhưng sao tự nhiên lại mơ thấy Tiếp tang bà? Nội dung giấc mơ cũng chẳng hề lờ mờ không rõ nghĩa, mỗi một câu một chữ của Tiếp tang bà cô đều nhớ rõ như in, giấc mộng này tuyệt đối không đơn giản.

Trong phòng máy chỉ còn lại hai người Lý An Dân và Cao Hàm, Lý An Dân đứng phắt dậy, tống hết sách vở cùng bút thước trên bàn vào túi, đeo lên vai rồi sải bước đi như chạy ra cửa, quay đầu nói lại với Cao Hàm: “Tiểu Hàm, xin phép nghỉ học giúp tớ, cứ bảo là tớ thấy trong người không khỏe, nói cảm mạo hay phát sốt gì cũng được, tùy cậu hết đấy, tớ có việc gấp phải đi trước, à nhân tiện tắt máy tính giúp tớ luôn nhé.”

Cao Hàm đuổi theo kêu to “Ê ê ê...”, còn chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo thế nào, Lý An Dân đã nhanh như sóc nhảy xuống cầu thang, thoắt cái liền mất dạng. Lý An Dân vừa lao ra khỏi cổng trường tiện tay vẫy lại một chiếc taxi, nói với tài xế: “Đến chợ đồ cũ ngõ Tiểu Bách Hoa.”

Cửa hàng áo liệm của Tiếp tang bà không mở cửa, theo như lời ông chủ gian hàng kế bên thì đêm hôm qua bà cụ đã qua đời rồi, hưởng thọ tám mươi

https://thuviensach.vn

tám tuổi, là hỉ tang, nhà bà cách chợ Tiểu Bách Hoa không xa, ngay trong con ngõ nằm chênh chếch đối diện miếu Thành hoàng, Lý An Dân đã từng qua đó mua màn, liền vội vàng đi qua bên ấy.

Nhà chồng của Tiếp tang bà họ Mạnh, có thể nói là danh gia vọng tộc ở trấn Bạch Phục này, họ hàng thân thích rất nhiều, đám tang được tổ chức rất vẻ vang náo nhiệt. Tiếp tang bà ở một mình trong căn nhà trệt có sân riêng, phòng ốc trong con ngõ nhỏ cũ xưa này đều được xây bằng gạch mộc một màu với cổng hình vòm, bậu cửa rất cao, cơ bản vẫn giữ được nét truyền thống riêng biệt của những ngày xưa cũ. Nghe nói bà cụ đã nhờ người đem hết vải vóc trong cửa hiệu về nhà cả mấy ngày gần đây cũng không ra bán hàng, còn mang đủ loại quà cáp trái cây sang biếu hàng xóm, bà con láng giềng ai cũng nghĩ nhà bà đang có chuyện gì vui.

Đúng tối hôm qua, con trai của Tiếp tang bà qua thăm mẹ, vừa vào cửa liền phát hiện cả gian phòng đã được bày trí lại như một gian thờ, bà cụ tự mặc xong áo liệm cùng mũ liệm từ lúc nào, áo quần tề chỉnh nằm trên linh sàng, đã không còn hơi thở. Họ hàng người quen đều bảo bà cụ thật chẳng để phiền ai, lúc còn sống thì mạnh khỏe chẳng đau yếu bệnh tật gì, không phải nhọc công người khác quan tâm, đến khi nhắm mắt xuôi tay cũng gọn gàng như thế. Bà cụ tự tay sắp xếp hậu sự đâu ra đấy, đến sổ hộ khẩu cùng với tiền mai táng cũng để cả trong cái bọc màu đỏ ở đầu giường, không để con cái phải lo lắng phiền lụy điều gì.

Lý An Dân nhìn cả đám đàn ông đàn bà đang ngồi đánh mạt chược trong sân, trong lòng dâng lên bao cảm xúc khó nói thành lời. Quả thực bà cụ thu xếp cho mình rất khéo, trông vào người khác chi bằng trông cậy vào bản thân mình, bà mất rồi cũng tốt, ít nhất dưới cõi âm còn có hai đồng tử và tiểu quỷ hầu hạ bên người.

Lý An Dân dùng thân phận người quen vào viếng, kí tên xong, được dắt vào gian nhà chính đốt giấy tiền cho bà cụ. Tiếp tang bà nằm trên linh sàng,

https://thuviensach.vn

trên mặt phủ một tờ giấy vàng, từ thắt lưng trở xuống đắp hai lớp chăn liệm thêu hoa văn hình mây bằng kim tuyến, áo liệm mũ liệm và giày thêu giống hệt như những gì cô thấy trong mơ. Lý An Dân dâng một nén nhang, quỳ gối trước linh đường mà dập đầu ba cái rất mạnh.

Nhà họ Mạnh người đông chuyện cũng phức tạp, cô chẳng muốn ở lâu, sau khi đốt giấy tiền xong liền dời gót rời đi, vừa ra tới cổng đã va thẳng vào một bức tường thịt đứng choán hết cả lối đi. Cô bị cụng đau cả mũi, lùi về sau hai bước, đang định nói xin lỗi, vừa ngẩng lên nhìn đã ngây ngẩn cả người. Người mà cô đụng phải, chẳng ngờ lại chính là Diệp Vệ Quân.

“Anh... anh Vệ Quân, sao anh lại ở đây?” Lý An Dân phát hiện sắc mặt anh có chút âm u.

“Anh tới đón em về nhà.” Diệp Vệ Quân nghiêng đầu nhìn cô chằm chằm, vươn một tay ra phía trước.

Lý An Dân bị anh nhìn đến phát hoảng lên, chần chừ do dự một hồi, sau cùng vẫn đưa tay qua. Diệp Vệ Quân dắt cô đi thẳng ra ngoài, chân bước rất nhanh, Lý An Dân cơ hồ phải chạy theo mới bắt kịp anh, lo lắng không yên mà hỏi: “Anh Vệ Quân, anh... Sao anh biết em đang ở chỗ này?”

Có lẽ xuất phát từ vấn đề tâm lý, cô cảm thấy bàn tay anh lạnh lẽo vô cùng, đến một chút ấm áp cũng không có.

Diệp Vệ Quân hướng ánh mắt xuống liếc nhìn cô, cất giọng lành lạnh: “Anh ở cửa văn phòng thấy em ngồi trên xe taxi, liền chạy theo tới đây, nếu không phải việc gấp, đời nào em chịu bỏ tiền ra đi xe như thế?”

Lý An Dân sờ sờ mũi, cười gượng đáp: “Bà cụ mới qua đời, em đến viếng cho tận nghĩa, anh không vào một chút ư?”

https://thuviensach.vn

“Anh không quen biết gì bà ấy cả.” Vẻ mặt Diệp Vệ Quân rất lạnh lùng, lại hỏi: “Vì sao em biết bà ta qua đời?”

Lý An Dân biết có nói dối cũng không gạt được anh, bèn kể lại chuyện Tiếp tang bà báo mộng cho anh nghe, xoa gáy nói: “Vì bà cụ không phải người thường, em mới nghĩ giấc mộng này có khi là thật, liền vội vàng tới đây xác nhận thử xem sao, không ngờ người đã mất thật rồi.”

Diệp Vệ Quân sải bước tới chỗ xe máy, xoay người dựa vào yên xe, nheo nheo mắt quan sát Lý An Dân, hỏi: “Bà ấy cố ý tìm đến em, chắc cũng không phải chỉ để nói mấy câu tạm biệt ấy nhỉ, còn nói chuyện gì nữa?”

Nghe được những lời Tiếp tang bà nói rồi, Lý An Dân ít nhiều gì cũng thấy hơi e ngại Diệp Vệ Quân, không dám nói hết toàn bộ sự việc mà chỉ tránh nặng tìm nhẹ: “Bà ấy được chọn làm Thổ địa, không phải mấy bữa trước chúng ta còn ghé miếu ấy bày đồ ra cúng đó sao? Bà ấy vì chuyện này nên đến cảm ơn một tiếng, à đúng rồi, em lại gặp hai con tiểu quỷ kia đấy, chúng nó đúng là đang khiêng kiệu thật.”

Diệp Vệ Quân không hỏi thêm nữa, vươn tay ra dứ dứ trên đầu cô nhưng không hề cốc xuống, lại nén giận mà thu tay về, leo lên xe, đưa mũ bảo hiểm cho Lý An Dân, chở cô chạy thẳng một lèo trên đường cái. Dọc đường đi cả hai đều im lặng, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù.

Những lời của Tiếp tang bà vẫn quanh quẩn mãi không chịu rời khỏi đầu Lý An Dân, cũng chẳng phải cô không tin tưởng Diệp Vệ Quân, mà là cảm thấy đích thực anh đang giấu giếm chuyện gì. Cô suy nghĩ cả đêm, vẫn quyết định đem tất cả những gì Tiếp tang bà nói kể lại cho Diệp Vệ Quân, trước là để hỏi han một chút về chuyện Ngũ linh tế, sau còn muốn thử xem rốt cuộc anh có phản ứng thế nào. Ai ngờ anh lại ra ngoài làm việc mất rồi, giống hệt những lần trước, lặng lẽ mà đi, chỉ để một tờ giấy ở trên bàn: “Em gái, anh phải ra

https://thuviensach.vn

ngoài một thời gian, trong tủ lạnh có thịt bò cải thảo, nhớ ăn uống đầy đủ nhé, có chuyện gì thì điện thoại cho anh.”

https://thuviensach.vn

Chương 12

Diệp Binh

Diệp Vệ Quân ra ngoài hơn nửa tháng, Lý An Dân ở nhà ăn no ngủ kĩ, một thời gian dài trôi qua, tất cả mọi nghi hoặc đều chìm xuống, cũng không còn bận tâm nhiều nữa.

Buổi chiều tan học ngày thứ Sáu, cô và Cao Hàm hẹn nhau đi ăn thịt nướng, vừa mới ra tới cổng trường đã bị một chiếc xe việt dã hiệu Đông Phong chặn lại ngay trước mặt, từ trong xe bước ra một người đáng lý tuyệt đối không nên xuất hiện ở nơi này - chính là cha của Lý An Dân, Nghiêm Hoài Đức.

“Ba...” Lý An Dân chỉ thốt lên được một tiếng rồi đứng chôn chân tại chỗ, nếu không phải hai tay còn đang bận cầm đồ đạc, nhất định cô sẽ đưa lên dụi mắt.

Có lẽ ông ấy tới đây vì chuyện làm ăn, hay đi ngang qua cổng trường vừa khéo đúng giờ cô tan học?

Cao Hàm không để ý bạn mình đang đứng như hóa đá, thoải mái gọi một tiếng chú, Nghiêm Hoài Đức rất hòa nhã gật đầu chào hỏi lại cô, nhưng lúc quay sang nhìn Lý An Dân thì thái độ đột nhiên thay đổi hẳn, dùng vẻ mặt lạnh nhạt không biểu cảm mà ra lệnh: “Lên xe đi.” Miệng nói, tay đã mở cửa xe.

Không lẽ là đến đón cô thật sao? Chắc sắp tận thế đến nơi rồi! Lý An Dân lòng đầy kinh ngạc, quét mắt nhìn lướt vào trong xe một vòng, liền thấy ở băng ghế sau có một người đàn bà ngồi sẵn.

https://thuviensach.vn

“Ba muốn đưa con đi đâu?” Cô đứng bần thần tại chỗ, bám chặt cánh tay Cao Hàm không buông.

Nghiêm Hoài Đức khẽ hất đầu, không nói tiếng nào, dùng ánh mắt hối thúc cô lên xe, Cao Hàm đẩy cô, nói vẻ thông cảm: “Cậu đi đi, khó có cơ hội được ba cậu tới đón, lúc nào đi ăn thịt nướng cũng được mà.”

Lý An Dân không còn cách nào khác, đành phải nói tiếng xin lỗi với cô, tiến vào trong xe dù ý không muốn lòng chẳng thích. Người phụ nữ ngồi kế bên thoạt nhìn khoảng ba mươi tuổi, mặc áo sơ mi cao cổ màu trắng, quần suông kẻ sọc màu xám đen, xương gò má cao, mắt phượng hẹp dài, trên sống mũi còn đeo một cặp kính nửa gọng vàng, rất có dáng dấp của một nữ doanh nhân thành đạt mạnh mẽ điển hình.

Nhìn đường nét khuôn mặt, Lý An Dân có cảm giác như đã gặp qua cô ta ở đâu đó rồi thì phải, còn đang cố gắng nhớ lại thì đối phương đã quay sang mỉm cười, mở miệng chào hỏi trước: “Đã lâu không gặp, thầy Diệp có khỏe không?”

Nghe giọng nói mềm mại yêu kiều đầy sức hút này, Lý An Dân đột nhiên nhớ ra, cô ta tên là Tống Ngọc Linh, là mật ngọt bé bỏng bên cạnh ông chủ trước của Pháo Đồng - Ngô Hoài Lĩnh. Các cô đã từng gặp nhau trong căn biệt thự hệt như chiếc quan tài ở Bích Khuê cao trại, cũng chính là lần cùng đi du lịch với đồng hương dạo nọ, Lý An Dân từ chỗ bà mo nhận được chiếc mặt nạ đuổi tà, lại triệu hoán được Đấu đồng tử bên trong mặt nạ, xua đuổi thành công thú linh bám trên người ông chủ Ngô.

Tống Ngọc Linh vẫn luôn theo sát bên cạnh ông chủ Ngô, nhìn qua tưởng như chỉ sắm một vai quần chúng, nhưng sau này suy xét kĩ lại thấy không đơn giản như vậy. Diệp Vệ Quân và Pháo Đồng đều hoài nghi bố cục phong thủy âm trạch bên trong biệt thự là do một tay Tống Ngọc Linh sắp xếp thành, cái chết của ông chủ Ngô cũng khó tránh khỏi liên quan tới cô ta.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân quan sát tỉ mỉ cô ta từ trên xuống dưới, người phụ nữ này thay đổi quá nhiều, năm ngoái vẫn còn là bộ dáng tiêu chuẩn của một cô vợ bé, thế mà bây giờ đã hoàn toàn thay hình đổi dạng, nghiễm nhiên biến thành một mỹ nhân cổ cồn trắng giỏi giang tháo vát, thể hiện rõ nét phong thái tao nhã của một thục nữ tài trí vẹn toàn. Điều đặc sắc là cả hai bộ mặt khác nhau này đều được cô ta diễn hết sức tự nhiên.

Lý An Dân định bắt chuyện với cô ta, hơi dè dặt hỏi: “Cô cùng với ba tôi...?”

Tống Ngọc Linh nhếch môi cười khẽ, không để cho cô nói hết câu đã cất giọng ngạo mạn: “Ông Nghiêm đây là bạn hợp tác của tôi, trước mắt đều vì mục tiêu chung chưa thực hiện được mà cố gắng nỗ lực.”

Lý An Dân không thiếu tiền sinh hoạt phí, nhưng từ bé đến lớn cô đều hết sức tiết kiệm, cô luôn sợ rằng sau khi ông bà nội qua đời Nghiêm Hoài Đức sẽ không thèm thực thi trách nhiệm của một người cha nữa. Quanh năm suốt tháng chẳng rõ ông ta đi đâu về đâu, nếu như không còn phải về thăm cha mẹ, có lẽ một ngày nào đó sẽ bốc hơi giữa nhân gian này luôn cũng không chừng.

Nghiêm Hoài Đức và Tống Ngọc Linh thay phiên nhau lái xe đi suốt một đêm, cả ba bữa cơm đều được mua đem lên xe ăn, giống như đang chơi trò rượt đuổi với thời gian vậy. Lý An Dân cảm thấy rất bất an, khi Nghiêm Hoài Đức lần nữa đổi chỗ xuống băng ghế sau nghỉ ngơi, cô không kìm được nữa bèn hỏi: “Rốt cuộc chúng ta đang đi đâu vậy ba?”

Nghiêm Hoài Đức không hề để ý tới cô, nghiêng đầu dựa vào ghế nhắm mắt vờ như ngủ, Lý An Dân phát cáu, cũng bất kể là xe đang chạy trên đường cao tốc, xoay người mở cửa xe, lại phát hiện cửa xe đã bị khóa chết từ lúc nào. Cô nắm lấy cánh tay Nghiêm Hoài Đức ra sức kéo, kêu lên: “Ba!”

https://thuviensach.vn

Nghiêm Hoài Đức lập tức rụt tay về nhanh như bị điện giật, đẩy Lý An Dân ra, vỗ vỗ tay áo, vẻ mặt vẫn hững hờ như cũ nhưng trong ánh mắt lại ngập tràn ghét bỏ, như thể vừa đụng vào thứ gì dơ bẩn lắm.

Đây mà là ánh mắt nhìn con gái mình sao? Đây rõ ràng là xem cô như một con chuột trong ống cống!

Lý An Dân cảm thấy như trong họng có thứ gì nghẹn lại, nuốt không trôi, cũng chẳng nôn ra được, cứ mắc kẹt lửng lơ ở đó.

Nghiêm Hoài Đức không nói tiếng nào, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa kính, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của Lý An Dân, Lý An Dân cắn môi, không khí trong xe nhất thời trở nên rất nặng nề. Tống Ngọc Linh liếc nhìn tình huống đằng sau qua gương chiếu hậu, kịp thời lên tiếng giảng hòa, tiện thể đáp lời thay cho Nghiêm Hoài Đức: “Chúng tôi hùn vốn xây dựng một công xưởng ở Nam Thuận, đấy là nơi mẹ cô qua đời, cha cô muốn dắt cô qua đó xem một chút.”

Lý An Dân ngạc nhiên trợn mắt nhìn Nghiêm Hoài Đức: “Nam Thuận là đâu cơ? Không phải mẹ con chết ở quê cũ của bà đấy sao?”

Nghiêm Hoài Đức dường như chẳng thèm nói chuyện với cô, ngay cả liếc mắt một cái cũng ngại nhiều, vẫn là Tống Ngọc Linh trả lời câu hỏi: “Nam Thuận ở vùng ven phía Tây của huyện Hợp Dương, sau khi hợp tác xã giải tán, một nhà các cô ở lại Nam Thuận được mấy năm rồi mới chuyển sang định cư quê cũ của mẹ cô, cũng chính là căn nhà hiện tại đó.”

Lý An Dân lấy làm kì quái, một người ngoài như cô ta sao lại nắm rõ mọi chuyện đến vậy? Tống Ngọc Linh chỉ cười mà không đáp, khiến Lý An Dân nghi ngờ quan hệ giữa cô ta và cha cô không hề tầm thường.

https://thuviensach.vn

Điều khiến cô phải để ý hơn chính là Nam Thuận lại nằm ở huyện Hợp Dương - một điểm tế trong Ngũ linh đại tế, thực sự trùng hợp, mà còn trùng hợp đến bất thường. Lời cảnh báo của Tiếp tang bà vẫn còn văng vẳng trong lòng, sau khi xe ra khỏi đường cao tốc, Lý An Dân nói với Nghiêm Hoài Đức: "Cho con xuống xe, mẹ con cũng đâu còn nữa, đi chỗ ấy thì có ý nghĩa gì chứ? Muốn đi thì hai người tự đi đi!"

Tống Ngọc Linh cười khẽ một tiếng, nhân lúc trạm thu phí còn đang ùn tắc không chỗ chen qua liền hạ kính xe xuống, châm hai điếu thuốc, giữ một cho mình, còn điếu kia thì đưa sang cho Nghiêm Hoài Đức. Nghiêm Hoài Đức rít một hơi thật sâu, nhả khói ra ngoài cửa sổ, tựa lưng vào ghế, liếc mắt nhìn Lý An Dân lãnh đạm hỏi: "Nghe nói cô đang ở cùng với một người đàn ông tên là Diệp Vệ Quân?"

"Là thuê chung nhà."

Nghiêm Hoài Đức không tranh luận chuyện dùng từ với cô, lại hỏi: "Thằng nhóc đó là con trai của Diệp Binh?"

Giọng điệu của ông có phần kỳ quái, ngón cái đè chặt đầu lọc điếu thuốc, chân mày nhíu lại, Lý An Dân sửng sốt, lại nhớ Diệp Binh và mẹ cô ngày trước từng có lúc dây dưa tình cảm, chỉ còn cách lặng lẽ gật đầu.

Nghiêm Hoài Đức chống cằm, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười cứng nhắc, bàn tay cầm thuốc khẽ run, tàn thuốc chưa kịp gẩy cứ thế rơi xuống quần, nhưng dường như ông không hề phát hiện, chỉ vừa cười vừa thở dài, lẩm bẩm với chính mình: "Tốt... tốt lắm, đã cướp Hoài An đi rồi, ngay cả con gái của cô ấy cũng không chịu buông tha."

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Hoài Đức nhắc tới Lý Hoài An trước mặt Lý An Dân, từng câu từng chữ đều rít qua hàm răng nghiến chặt, lẽ nào sau bao năm như vậy chuyện xưa vẫn chưa hề nguôi ngoai trong lòng ông?

https://thuviensach.vn

Đối với khúc mắc của thế hệ trước, Lý An Dân cũng không dám nhiều lời, chỉ muốn mau chóng xuống xe. Sau khi nghe nói đang trên đường đi Hợp Dương, cô cứ cảm thấy mãi không yên lòng, từng tế bào trong người dường như đều bài xích nơi ấy, trực giác mách bảo cô chuyến này đi chẳng tốt lành gì.

Tuy nhiên chẳng ai buồn ngó ngàng đến cô, đóng tiền lộ phí xong, xe lại vun vút chạy, cảnh tượng ngoài cửa sổ từ những nóc nhà chọc trời dần dần trở thành những mái nhà trệt thấp bé, đi thêm nữa thì bóng người càng trở nên thưa thớt, đường đất gập ghềnh xóc nảy, một bên là vách núi phẳng phiu như bị búa chẻ đao chặt, phía bên kia là ruộng hoang mấp mô gồ ghề. Trải qua con đường núi quanh co khúc khuỷu, chiếc xe phải đi thêm hơn một tiếng đồng hồ nữa mới đến được Nam Thuận.

Thôn này nằm ở một vùng đất đá lổn nhổn ven bờ sông Hoàng Hà, hoang sơ đìu hiu, là khu vực vô cùng hẻo lánh, đi xuyên qua mấy trăm mét trong thôn cũng chỉ thấy được mấy bóng dân thôn nhàn hạ. Hai bên đường có chừng hơn hai mươi căn nhà làm bằng đá xếp chồng lên nhau, bên ngoài cửa sắt tấm chất đầy những chiếc giường gỗ ghép, đâu đâu cũng thấy khung sắt lá thép bày la liệt, nhìn qua chẳng giống nơi có người ở tí nào, mà như một khu tổ hợp thủ công nghiệp thì đúng hơn.

Xe chạy đến trước một nhà xưởng cũ màu xám tro với mái bằng mới dừng lại, xưởng này cách khu nhà bằng đá một quãng xa, chung quanh là đất hoang mọc đầy cỏ dại. Lý An Dân theo chân hai người Nghiêm Hoài Đức tiến vào xưởng, bên trong chia ra thành rất nhiều gian phòng độc lập, từ sau cửa gỗ truyền ra những tiếng leng keng lạch cạch vang vọng, mấy người công nhân đang vận chuyển ván gỗ đi ngang qua trông thấy Nghiêm Hoài Đức đều nhiệt tình chào hỏi, nghe ra toàn tiếng địa phương.

Ở sân sau là một con đường đất ướt át lầy lội, rất dốc, mặt đường lại gồ ghề nhấp nhô, đá nhỏ đá to chen nhau nằm lẫn trong cỏ dại. Ba người Nghiêm

https://thuviensach.vn

Hoài Đức ngồi trên một chiếc công nông cải tiến màu đỏ sậm, xuyên qua con đường đất vừa dốc vừa chằng chịt khe rãnh tới trước mặt một con suối. Ven bờ suối cạn, lau sậy mọc cao quá đầu người, mỗi lần gió thổi qua, cỏ lau lại theo đó đong đưa. Từng đợt từng đợt sóng bông lau bàng bạc triền miên dập dìu nối tiếp nhau, những đóa hoa lau trắng xóa như tuyết nhảy múa nơi bờ bãi, từ xa xa nhìn lại thật vô cùng đẹp mắt.

Cách suối không xa có hai gian nhà kho dựng sát nhau, giữa nơi hoang vu vắng vẻ này nó vẻ đặc biệt không hợp cảnh, bên hông tường có năm chiếc công nông đang đỗ, nhóm người Nghiêm Hoài Đức xuống xe ở chỗ này.

Trên mảnh đất trống trước kho có bốn người đàn ông đang ngồi quây quanh bàn tròn đánh bài, thoáng thấy Nghiêm Hoài Đức và Tống Ngọc Linh liền vội vàng đứng dậy chào. Bốn người này nói tiếng phổ thông bằng chất giọng địa phương rất nặng, mặc dù vóc dáng cao thấp mập ốm không đều nhưng bộ dáng đều hết sức hung ác. Người đàn ông cao nhất mặt mày dữ tướng, bên má trái có một vết sẹo rất ghê kéo xếch ngược về phía tai, lại còn hớt tóc húi cua, nhìn ngang nhìn ngửa thế nào cũng không thấy giống người tốt.

Tống Ngọc Linh hỏi người đàn ông nọ: “Lão Hải, người kia thế nào rồi?”

Lão Hải đưa tay lên vuốt cái đầu lởm chởm như gốc rạ, nhếch miệng cười một tiếng: “Thằng nhóc này chịu đòn khá lắm, còn ăn còn ngủ được, cứ vậy thôi.”

Tường rào xung quanh đây cũng không hề khép kín mà giống như hình chữ “Hồi[1]”, đối diện cửa rào là một vùng cỏ lau, quanh tường dựng mấy chiếc xe gắn máy bẩn đến mức nhìn không ra màu sắc vốn có. Lý An Dân để ý thấy dưới bàn có một cái túi gai xác rắn, trên mặt bàn ngoại trừ bộ bài ra còn có hai tờ báo bị cuộn thành dạng ống, cán gỗ lộ ra khỏi góc giấy báo, trông có vẻ giống chuôi dao, mà cuộn trong báo như thế không lẽ lại là dao thật?

https://thuviensach.vn

[1] Chữ "Hồi": 回.

Trừ bốn gã đánh bài này, kho hàng còn có chừng mười mấy tên du đãng đang trông chừng bên trong, đứng dưới chân tường, ngồi trên thùng gỗ, đứa nào đứa nấy mặt mũi bặm trợn, mười phần du côn.

Lý An Dân theo sát sau lưng Nghiêm Hoài Đức, vừa đi vừa ngó nghiêng xung quanh, cái kho này rất rộng, trên hai vách tường nam bắc mở ra hai ô cửa sổ - dạng cửa có song sắt như ô thông gió trong nhà tù vậy. Trong này chia ra làm hai khu vực, phía trước dùng để chứa hàng, phía sau sát tường đặt một chiếc bàn làm việc đi kèm ngăn tủ cùng một dãy ghế gấp. Trước bàn có một cái lồng sắt cực lớn, bên trong đang nhốt một người - một thanh niên dáng vóc vạm vỡ khỏe mạnh. Người ấy có vẻ sa sút tinh thần ngồi tựa mình vào song sắt, trên mình vận một bộ đồ bảo hộ lao động màu xanh thẫm, da thịt chi chít vết thương, hai tay bị trói ngược lên cao, xuyên qua lồng sắt mà duỗi ra bên ngoài, cổ tay bị dây trói cột dính vào song sắt.

Lý An Dân cảm thấy người này nom rất quen mắt, đến gần nhìn thoáng qua một cái, không khỏi hết hồn, sao lại là Pháo Đồng? Cô nhào tới bên lồng sắt nắm chặt chấn song mà ra sức lay, gọi to tên anh ta. Pháo Đồng nghe thấy tiếng cô liền ngẩng đầu, vẻ mặt cũng rất kinh ngạc: "Em gái! Sao em lại ở chỗ này?"

Lý An Dân quay đầu lại trừng mắt nhìn Tống Ngọc Linh: "Chuyện này là thế nào?"

Tống Ngọc Linh dựa vào trước bàn, không trả lời thẳng: "Đừng căng thẳng, chẳng qua chỉ hạn chế hành động của cậu ta thôi, cũng không làm gì cả đâu."

https://thuviensach.vn

“Hạn chế hành động? Cái này gọi là giam cầm, là phạm pháp!” Lý An Dân lại nhìn sang phía Nghiêm Hoài Đức, “Ba cũng làm chuyện này với bà ta ư? Người này là bạn của con, ba mau thả anh ta ra đi!”

“Tôi cùng với cô Tống đây có thỏa thuận là ngoại trừ tìm kiếm lợi ích chung, đôi bên sẽ không can thiệp vào những vấn đề bên ngoài hạng mục hợp tác làm ăn của nhau. Chuyện của bạn cô không liên quan gì tới tôi, cô tự thương lượng với cô ta thì hơn.” Nghiêm Hoài Đức phủ nhận sạch trơn, dáng vẻ như mọi sự hoàn toàn chẳng dính dáng đến mình, sau khi dứt lời bèn thong thả lấy ly giấy và túi trà trong ngăn tủ ra rót nước pha trà, kéo ghế xếp ra trước cửa sổ ngồi thưởng thức.

“Ba!” Lý An Dân nổi nóng, “Ba dắt con tới đây là để cho con xem mấy thứ này hay sao? Ba nói xem rốt cuộc thì hai người muốn làm gì? Ba có còn coi con là con gái ba nữa hay không?”

Pháo Đồng nói: “Em gái, bỏ đi! Đây là do con mụ kia gây ra, không liên quan gì tới cha em!”

Nghiêm Hoài Đức quay đầu qua, lạnh lùng nhìn Lý An Dân, dùng chất giọng vô cùng kìm nén mà nói: “Cho tới bây giờ tôi chưa từng đụng tới mẹ cô một lần nào, cô nói xem... Tôi có thể là cha của cô sao?”

Lý An Dân đờ ra ngơ ngác, không thể tin vào tai mình, kinh ngạc hỏi lại thêm lần nữa: “Con không hiểu, ba nói gì vậy?”

Nghiêm Hoài Đức “Hừ!” một tiếng, quăng ly trà xuống đất, nện thẳng nắm đấm vào thùng gỗ, hung hãn đáp: “Tao nói mụ nội nó, mày không phải con tao! Mày hiểu chưa?”

Tống Ngọc Linh lệnh cho đám tay chân rút ra ngoài kho hàng, rồi mới đi tới nhặt ly trà lên, vỗ vỗ bả vai Nghiêm Hoài Đức, ôn tồn khuyên nhủ: “Ông

https://thuviensach.vn

Nghiêm, có gì thì cứ từ từ nói, đừng dọa cô bé.”

Lý An Dân đúng là bị dọa ngây người, nhưng cũng bình tĩnh lại rất mau, không phải là con của ông ấy, đúng rồi... Như vậy chẳng phải đã giải thích rõ vì sao bao nhiêu năm nay ông ấy vẫn luôn lãnh đạm với cô ư? Hoàn cảnh như vậy, giờ nghe được lý do này cô cũng không quá khó khăn để tiếp nhận.

“Con không phải con gái ruột của ba ư? Thì ra là vậy... Ha ha... Sao ba không nói cho con biết sớm hơn một chút?” Lý An Dân tựa mình vào lồng sắt cười cười, cổ họng như nghẹn lại, đắng chát.

“Không phải vì cô, mà là vì cha mẹ của tôi, hai người trước nay vẫn luôn nghĩ cô là cháu ruột, hết lòng thương yêu cưng chiều.” Nghiêm Hoài Đức đứng lên, đi tới trước mặt Lý An Dân, dùng ánh mắt hết sức phức tạp nhìn xuống cô, nhẹ giọng nói: “Chuyện này tôi vốn không định để cô biết, cũng không ngại cứ thế nuôi cô cả đời.” Vừa nói vừa đưa tay vuốt má cô.

Lý An Dân hất tay gạt ra, nghiến răng nói: “Cho dù là nuôi con mèo con chó, qua thời gian dài cũng sẽ có tình cảm với nó, nhưng ba với con thì có sao? Con không cần biết con có phải con gái ruột của ba hay không, nhưng con mãi mãi vẫn là cháu gái của ông nội bà nội! Ba là một người con vô cùng có hiếu mà, vậy thì đừng nói có hơn không! Nếu đã giấu sao không giấu tới cùng luôn đi! Sao bây giờ ba lại nói cho con biết?”

Nghiêm Hoài Đức cho tay vào trong túi quần, nhìn chăm chú vào mặt cô thật lâu, sau đó mới xoay người đi tới cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, nói: “Cái người tên Diệp Vệ Quân kia nếu quả thật đúng là con trai của Diệp Binh, vậy thì chính là anh trai ruột của cô, giữa hai cô cậu có quan hệ máu mủ ruột thịt, tôi sẽ không để cô ở chung một chỗ với cậu ta nữa.”

Lý An Dân ngẩn người, tức khắc lại cười rộ lên, cố ý châm chọc ông ta: “Tôi biết, tôi biết mẹ tôi có quan hệ tình cảm với Diệp Binh, nhưng thế thì sao?

https://thuviensach.vn

Diệp Binh đi nhiều năm rồi tôi mới chào đời, chuyện này có ông nội làm chứng, cho dù tôi không phải con ruột của ông thì cũng chẳng thể nào là con gái ông ta. Bản thân ông không giữ được vợ đừng có đem trách nhiệm đổ lên đầu tình địch, cũng đừng mong dùng mấy câu ấy để dọa tôi."

Nghiêm Hoài Đức không để tâm tới những lời chế giễu của cô, lãnh đạm nói: "Không sai, Diệp Binh ở trong đội chưa bao lâu thì đã bị điều đi, sau khi hợp tác xã giải tán, mẹ cô theo mọi người dời đến đây rồi ở lại rất lâu, trong khoảng thời gian này, Diệp Binh đã từng tìm đến mẹ cô. Khi đó mẹ cô không ở cùng bọn tôi, mà Diệp Binh cũng không công khai lộ diện, vì thế trong nhà chẳng ai hay biết. Mẹ cô mang thai cô sau khoảng thời gian ấy, còn Diệp Binh thì sao? Tên súc sinh ấy, hắn ta lại dám bỏ rơi Hoài An..." Nói tới đây, ông ta hít sâu hai hơi, nghiến răng đến mức kêu ken két.

Diệp Binh không hề hứa hẹn bất kì điều gì với Lý Hoài An mà đột nhiên mất tích chẳng còn thấy bóng dáng đâu, sau khi mang thai, thân thể Lý Hoài An trở nên suy nhược rất nhiều, bà sợ một mình không nuôi nổi đứa bé nên mới đồng ý kết hôn cùng Nghiêm Hoài Đức, tất cả mọi người đương nhiên đều cho rằng đó là con cháu ruột thịt của nhà họ Nghiêm. Tình trạng cơ thể của Lý Hoài An rất kém, lên thị trấn kiểm tra xong, bác sĩ bảo bà nên phá thai nhưng bà không chịu, đến ngày dự sinh, Lý Hoài An đã yếu đến mức không thể nào sinh nở theo cách tự nhiên được, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của bà, bệnh viện mới đồng ý cho bà đẻ mổ.

Như ngày nay thì kiểu đẻ mổ này rất thường gặp, thậm chí có một số bà mẹ trẻ tuổi vì muốn giữ dáng nên cho dù có thể sinh nở tự nhiên cũng vẫn muốn mổ, tuy nhiên vào thời ấy kỹ thuật điều trị còn lạc hậu, đẻ mổ tất nhiên là có nguy cơ rất lớn, hiếm có người tình nguyện đi chịu một nhát dao như vậy.

Sau khi phẫu thuật được hai tháng, Lý Hoài An qua đời, nguyên nhân gây ra cái chết là do vết mổ gây nhiễm trùng máu, trước khi lâm chung, Lý Hoài

https://thuviensach.vn

An đặt tên cho con gái mình, cũng cầu xin Nghiêm Hoài Đức nuôi nấng đứa con gái bé bỏng của bà nên người.

“Tôi nghe ông cụ nói con trai của Diệp Binh hồi đầu năm có đến nhà chúc tết, Diệp Vệ Quân phải không? Cậu ta so với cô thì lớn hơn bao nhiêu? Năm tuổi? Mười tuổi? Tên khốn nạn Diệp Binh kia đã có người đàn bà khác rồi còn tới đùa giỡn mẹ cô, quả thực đáng chết!”

Pháo Đồng nhấc chân đá vào lồng sắt gây ra một tiếng “Rầm” đinh tai nhức óc, cậu ta nói với Lý An Dân: “Em gái, chớ có nghe lời ông ta, mọi chuyện không phải như vậy!”

Tống Ngọc Linh đi tới bên lồng rồi ngồi xổm xuống, nghiêng đầu cười nói: “Thế thì rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu Tạ này, cậu biết à? Làm sao mà cậu biết? Là do chính miệng Diệp Binh nói cho cậu, hay là trong chuyện này còn có ẩn tình gì không thể nói ra?”

Pháo Đồng không nói tiếng nào, chỉ dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn về phía cô ta.

Lý An Dân thấy hai cánh tay Pháo Đồng từ trên xuống dưới chi chít vết thương, máu me be bét, rõ ràng là do bị người ta dùng dao chém ra như vậy, làn da xung quanh miệng vết thương có dấu i-ốt khử trùng, xem ra đã được xử lý đơn giản qua rồi. Người ra tay rất ác độc, mỗi một dao đều khiến da tróc thịt bong nhưng cố ý tránh các nơi yếu hại cùng với chỗ khớp xương, máu tươi còn chưa đông hẳn, dính bết trong những vết thương hở khiến người ta trông thấy phải giật mình.

Lý An Dân tạm thời gạt chuyện của mình sang một bên, hỏi Tống Ngọc Linh vì sao lại bắt Tạ Hiểu Hoa nhốt ở chỗ này. Cô nhớ sau khi ông chủ Ngô chết đi, Pháo Đồng vẫn lưu lại công ty làm nhân viên tiêu thụ, đúng ra còn là cấp dưới của cô ta, hơn nữa thời ông chủ Ngô còn sống, bọn họ từng làm việc

https://thuviensach.vn

với nhau, tốt xấu gì cũng coi như đồng nghiệp, nhưng cái kiểu vừa đánh vừa trói này là thế nào? Đám du thủ du thực ở ngoài kia vừa nhìn đã biết là tay sai do Tống Ngọc Linh dắt tới, chỉ nghe theo lệnh của cô ta, người đàn bà này rốt cuộc làm chuyện gì vậy? Nhất định là cái loại nghề phải âm thầm lén lút, không dám phanh phui ra ngoài ánh sáng rồi.

Pháo Đồng nói: "Người đàn bà này có vấn đề, anh muốn điều tra những chuyện đằng sau cô ta, không ngờ đã bị cô ta cắn trước một phát rồi."

Tống Ngọc Linh rất khiêm nhường: "Cậu quá khen rồi, bản thân cậu cũng đâu có đơn giản, người sai cậu điều tra tôi là ai?"

Pháo Đồng cười lạnh hỏi ngược lại: "Cô muốn hỏi người nào? Bạn bè của ông chủ Ngô không ít, cô cho rằng chuyện cô động tay động chân sẽ không có ai nhìn ra được ư? Có người còn hiểm cô thủ đoạn đen tối chướng mắt quá, mới nhờ tôi giúp một tay tóm gáy cô, chẳng qua đôi bên giao thiệp đều thông qua người trung gian, tôi chỉ phụ trách nhận tiền làm việc, có bản lĩnh thì tự cô đi mà điều tra."

Tống Ngọc Linh tất nhiên chẳng tin những lời này, cũng không để tâm nhiều, vươn tay vào trong lồng vỗ nhẹ nhẹ lên mặt cậu ta, móng tay không biết là vô tình hay cố ý lướt nhẹ qua miệng vết thương, Pháo Đồng đau đến méo cả miệng, thế mà cô ta lại nhíu mày, nói với vẻ rất không hài lòng: "Đã qua một đêm rồi, sao vết thương còn chưa khép miệng lại hả?"

"Cô cho rằng tôi không muốn nó khép lại chắc? Có giỏi thì cô cầm dao chém mình hai nhát xem, thử coi trong vòng một ngày nó có thể khép lại được không, đúng là cóc thể nào hiểu nổi." Pháo Đồng ho ra một cục đàm, nghiêng đầu nhổ toẹt xuống dưới chân cô ta, lại nhìn sang Lý An Dân, nói: "Còn nữa, cô dắt cô bé này tới đây làm gì? Cô ấy chẳng có liên quan gì tới chuyện của cô, thả cô ấy đi đi."

https://thuviensach.vn

“Đúng đúng, tôi cũng muốn biết, từ xa đón tôi đến chỗ này là có ý đồ gì, chỉ vì làm rõ quan hệ cha con thôi sao?” Lý An Dân nhìn sang hướng Nghiêm Hoài Đức từ nãy đến giờ vẫn lặng im không hề lên tiếng. Ông vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, đối với hết thảy chuyện xảy ra quanh người dường như không hề nghe thấy, mãi tới khi Lý An Dân kêu lên một tiếng “Ba!”, ông ta mới ngoảnh đầu trông lại, nhếch môi nở một nụ cười chế giễu: “Cô còn gọi tôi là ba à?”

“Gọi vậy quen rồi, không phải chỉ là một cách xưng hô thôi sao? Nếu ba không muốn nghe, con sẽ đổi lại gọi ba là ông Nghiêm.” Lý An Dân lúc này mới thực sự tin vào những lời bà nội đã nói - Nghiêm Hoài Đức đích thực rất yêu mẹ của cô. Cưới một người phụ nữ mang thai, tình nguyện nuôi nấng đứa con do vợ mình cùng với một người khác sinh ra, đây không phải việc một người đàn ông bình thường có thể làm được.

Có lúc thấy ấm ức, thấy oán giận ông ấy, đó chẳng qua là do lấy tiêu chuẩn cha con ra so sánh với quan hệ giữa hai người, Nghiêm Hoài Đức thực sự không làm tròn trách nhiệm của một người cha. Vậy nên giờ đây biết được chân tướng sự việc, Lý An Dân ngược lại chẳng thấy oán giận gì ông nữa. Đối với một người xa lạ chẳng phải máu mủ ruột rà, có thể yêu cầu ông ấy làm gì cho cô kia chứ?

“Cô muốn gọi sao thì cứ gọi.” Ánh mắt Nghiêm Hoài Đức dừng lại trên mặt Lý An Dân trong chốc lát, châm thuốc dựa vào cửa sổ rồi hút, hơi đầu tiên do rít vào quá mạnh, ông ta bị sặc đến nỗi liên tục ho mấy cái.

Tống Ngọc Linh đưa tay khoác lên trên vai Lý An Dân, nở nụ cười hết sức thân mật: “Cô không muốn biết rốt cuộc thì cô có quan hệ như thế nào với Thầy Diệp ư? Từ đó tới giờ cô chưa từng hoài nghi mục đích của anh ta khi tiếp cận cô à?”

“Quan hệ gì kia? Cùng lắm thì là anh em ruột, anh ấy vẫn đối xử với tôi như anh trai với em gái đó thôi, thế thì đã sao nào?!!” Lý An Dân gạt tay cô ta

https://thuviensach.vn

ra, người đàn bà này luôn mang vẻ mặt chỉ e thiên hạ không loạn, rõ ràng là đang cố ý đâm bị thóc chọc bị gạo. Lý An Dân tự biết mình chậm chạp ngốc nghếch, nhưng cô không có ngu, ai thật lòng ai có ý xấu cô vẫn phân biệt được, hơn nữa ánh mắt người đàn bà này nhìn cô rất quái dị, cứ như là rắn độc phát hiện ra ếch con, cái nhìn chằm chằm như vậy thật khiến cô lạnh cả sống lưng.

Đúng lúc này, tiếng nhạc vang lên, giai điệu quen tai này chính là nhạc chuông điện thoại của Lý An Dân, phản ứng đầu tiên của cô là quơ tay vào túi áo, sau đó mới nhớ ra di động của mình để trong túi xách mất rồi. Túi xách cô đã bỏ quên trên xe, không lẽ có người dùng nhạc chuông giống hệt cô? Trong đầu vừa lóe lên ý nghĩ như vậy, đã thấy Tống Ngọc Linh móc ra từ trong túi quần một cái điện thoại màu lam sẫm có dây móc hình bé Cá Mực[2], Lý An Dân sững sờ, điện thoại của cô sao lại ở trong túi quần cô ta được? Không lẽ lúc xuống xe cô ta đã tiện tay dắt dê ư?

[2] Bé Cá Mực: Nhân vật trong bộ phim hoạt hình Shinryaku! Ika Musume của Nhật Bản.

Tống Ngọc Linh mở điện thoại nghe máy, liếc nhìn Lý An Dân một cái, cười khanh khách nói: “Thầy Diệp, còn nhớ tôi không? Em gái nhà anh hiện tại đang ở chung với tôi, cùng uống trà tán gẫu đây này..”

Lý An Dân muốn giật lại di động, nhưng Nghiêm Hoài Đức đã tiến tới trước, lôi mạnh cô về phía cửa sổ.

“Ba muốn làm gì?” Lý An Dân tính đẩy ông ta ra, nhưng hai tay đã bị bẻ quặt ra sau, đẩy ngồi xuống ghế.

Tống Ngọc Linh bịt chặt đầu thu tiếng, nhắc nhở Nghiêm Hoài Đức: “Coi chừng con bé cẩn thận.” Kế đó cô ta buông tay, lại nói tiếp: “Đừng nóng ruột, muốn gặp cô ấy thì một mình tới chỗ này đi, địa điểm à?” Cô ta cười khẽ mấy tiếng, đẩy đẩy gọng kính, giọng nói âm u mà mập mờ: “Anh quên rồi à? Bãi cỏ lau sau thôn Nam Thuận.” Nói xong liền trực tiếp ngắt máy.

https://thuviensach.vn

“Này! Điện thoại của tôi mà!” Lý An Dân gỡ tay Nghiêm Hoài Đức mãi không ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tống Ngọc Linh nhét điện thoại của mình vào trong túi áo.

“Chỉ cần cô biết điều một chút, ngoan ngoãn nghe lời, sau này có muốn bao nhiêu cái điện thoại tôi cũng sẽ cho cô.” Tống Ngọc Linh liếm môi, lấy ra từ trong tủ gỗ sau lồng sắt một cái hộp dụng cụ, bên ngoài hộp bọc một lớp da màu đen, khung hộp làm bằng sắt, dùng hợp kim nhôm bịt bốn góc, chế tác rất khéo.

Cô ta mở hộp ra, bên trong chia ra làm hai ngăn trên dưới, ngăn trên bày biện các hộp sắt lớn nhỏ nữa, còn ngăn dưới thì đặt băng gạc, tăm bông, ống tiêm dùng một lần cùng với các đồ dùng y tế, mặt trong của nắp hộp có găm một loạt dụng cụ mổ thông thường, còn có một mũi khoan cỡ nhỏ, thứ này không ngờ lại là hộp thiết bị chuyên dùng cho phẫu thuật.

Tống Ngọc Linh đeo bao tay cao su vào, lấy từ trong hộp ra mấy ống tiêm, trước hết rút một ống máu trên tay Pháo Đồng, sau đó lại muốn động tay với Lý An Dân, nhưng Nghiêm Hoài Đức đã cản lại trước mặt cô ta, cất tiếng cảnh cáo: “Cô Tống, cô làm gì với những người khác tôi không hỏi tới, nhưng không được đụng tới con bé.”

Tư thế bảo vệ của ông khiến Lý An Dân cảm thấy không thể nào tin nổi, Tống Ngọc Linh nheo mắt cười nói: “Ông Nghiêm, ông đã bảo sẽ tận sức hỗ trợ cho công việc của tôi kia mà, lúc này tôi cần máu của cô bé để làm một thí nghiệm nho nhỏ.”

Nghiêm Hoài Đức lạnh lùng đáp: “Trong giao dịch của chúng ta không bao gồm việc phải cung cấp máu.”

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh thấy ông vô cùng kiên quyết, cũng không cưỡng ép nữa, chỉ thở dài tiếc nuối, đem máu của Pháo Đồng chia ra thành ba phần rồi cất vào trong ống nghiệm. Động tác của cô ta hết sức điêu luyện, trông ra có vẻ là tay kỳ cựu trong nghề, thế nhưng tình trạng vệ sinh trong kho hàng thật khiến người ta không khỏi lo lắng, Lý An Dân quả thật chỉ lo Pháo Đồng bị nhiễm trùng, bèn hỏi Tống Ngọc Linh: “Cô muốn nhốt anh ấy tới lúc nào?”

Tống Ngọc Linh trả lời nửa thật nửa đùa: “Tôi nuôi cậu ta một ngày ba bữa, ăn thật no ngủ thật kĩ, trước khi tôi chết, tất sẽ liên lạc cho gia đình tiếp tục nuôi dưỡng, tuyệt đối không vứt bỏ cậu ta đâu.”

Pháo Đồng mệt mỏi cười hai tiếng, đổi tư thế ngồi, lắc đầu mà nói: “Con đàn bà này điên rồi.”

Lý An Dân không hiểu Tống Ngọc Linh đang nói cái gì, rõ ràng vẫn là tiếng người nhưng thật sự rất tối nghĩa, lời nói hành động của cô ta thoạt trông điềm tĩnh lý trí, cách hành sự lại hoàn toàn khác hẳn so với lẽ thường. Những chuyện phi pháp như bắt nhốt người ta, rút máu thử máu này với cô ta có vẻ bình thường như cơm bữa, thực hiện vô cùng tự nhiên, chẳng khác chi đang làm việc nhà.

Đến tối, công nhân ở nhà xưởng đem đồ ăn tới, một túi lớn đựng toàn bánh bột mì vừa dày vừa cứng ngắc rất khó ăn, nhưng thế là cũng đủ để lấp đầy bụng. Tống Ngọc Linh xé bánh thành từng miếng, tự tay đút vào trong lồng sắt, biểu hiện của cô ta hết sức kiên trì nhẫn nại, cứ như là đang nuôi một con thú cưng vậy. Pháo Đồng cũng không ra vẻ thanh cao, cậu ta đói bụng, cần ăn uống để bổ sung thể lực, nhưng lúc cậu ta ăn rất cực khổ, hai tay bị trói treo lên, chỉ có thể duỗi cổ ra đủ để cắn vào thức ăn trong tay Tống Ngọc Linh, lúc uống nước thậm chí còn bị sặc nước vào trong mũi.

Lý An Dân thấy vậy đúng là không đành lòng chút nào, bảo: “Cô cởi dây trói ra cho anh ấy tự ăn đi, cái lồng sắt cũng được khóa bằng dây xích rồi, còn

https://thuviensach.vn

sợ anh ấy chạy được sao?”

“Cái lồng sắt này là tôi đem tới từ bãi nuôi gấu, ngay cả gấu đen mà nó cũng nhốt không được, làm sao có thể giam được cậu Tạ đây? Nếu không trói cho thật chặt, cậu ta sẽ lật cả cái lồng lên mất.” Tống Ngọc Linh nói ra nhẹ nhàng cứ như đang giỡn, sau khi cho ăn bánh xong, liền đem số nước khoáng còn lại ra rửa tay.

Cả ngày hôm nay Lý An Dân không hề chợp mắt, sau khi ăn no xong rồi liền ngáp dài một cái, Tống Ngọc Linh rất lịch sự, để cho Nghiêm Hoài Đức đưa cô sang gian nhà kho bên cạnh nghỉ ngơi. Vừa mới đẩy cửa ra, mùi thuốc khử trùng đã xộc thẳng vào mặt, Lý An Dân nhận thấy gian nhà kho này rộng rãi sáng sủa, sạch sẽ đến mức khiến người ta phải kinh ngạc. Một loạt tủ đứng màu trắng rất cao dựng ở bên tường, bên cạnh tủ là giá đẩy ba tầng bằng inox, toàn bộ không gian được dùng vải nhựa màu xanh lam chia ra làm sáu khu vực nhỏ, mỗi khu vực có đặt một chiếc giường bệnh cùng với tủ đầu giường, chính là cách bài trí của một phòng bệnh tiêu chuẩn.

Lý An Dân từ trong cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện Tống Ngọc Linh điều hai người giữ cửa, trong lòng cô không khỏi sinh nghi, chẳng lẽ ngay cả người cùng hợp tác cũng bị giám sát ư? Cô vốn cho rằng Tổng Ngọc Linh và Nghiêm Hoài Đức là quan hệ bình đẳng đôi bên cùng có lợi, thậm chí còn có chút mờ ám, nhưng hiện tại lại không dám khẳng định như vậy nữa. Nghiêm Hoài Đức và người đàn bà này không hề trao đổi bằng ánh mắt, mà Tống Ngọc Linh dường như cũng chẳng có hứng thú gì với bản thân Nghiêm Hoài Đức.

“Tống Ngọc Linh có qua lại với một số kẻ làm ăn ngầm ở Hoa Bắc và Đông Bắc, hàng trong công ty đều phải qua cửa cô ta mới có thể chuyển ra ngoài, nên buộc phải thỏa hiệp một chút với cô ta, nếu không chịu phối hợp, tôi sẽ có chút phiền toái.” Nghiêm Hoài Đức ngồi trên ghế hút thuốc lá, tuy ngoài miệng nói phiền toái vậy, nhưng thái độ lại rất thoải mái, tựa hồ như chẳng hề lo lắng gì với cục diện lúc này.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên Lý An Dân thì tương đối lo lắng, vừa rồi đi qua nhà xưởng có ngửi thấy một mùi lưu huỳnh thoang thoảng, không lẽ hạng mục hợp tác của bọn họ là chế tạo pháo hoa thuốc nổ gì hay sao? Cô hỏi: “Rốt cuộc thì ba đang làm ăn buôn bán gì vậy?”

“Cô không cần biết, những thứ đó chẳng quan hệ gì đến cô.” Nghiêm Hoài Đức tháo cúc cổ áo trong, ngả người tựa vào lưng ghế, ngẩng đầu nhả khói thuốc, ánh mắt chẳng hề liếc nhìn cô một lần.

Lý An Dân chỉ hận không thể nắm lấy ông ta lay cho tỉnh lại, cái gì gọi là không quan hệ chứ? Tình cảnh bây giờ của cô so với bị nhốt giam có gì khác đâu? Đã bị cuốn vào thế này rồi, ông còn dám nói không có quan hệ gì?

“Được lắm, ba, con chẳng thèm hỏi nữa, nhưng ả Tống Ngọc Linh này rốt cuộc đang muốn làm gì? Cớ sao nói rút máu là tùy tiện rút ngay như thế? Rốt cuộc thì cô ta có địa vị thế nào? Chớ có nói với con là ba không biết đấy.” Lý An Dân tới bên giường rồi ngồi xuống, hung hăng vỗ một cái xuống giường.

Nghiêm Hoài Đức thoáng đưa mắt liếc nhìn cô, chậm rãi đáp: “Cũng biết, nhưng biết không nhiều lắm. Cô ta từng là nhân viên của một trung tâm chuyên nghiên cứu về công nghệ sinh học thuộc một tập đoàn gia đình nào đó, còn hiện nay thì trên danh nghĩa là người của Tập đoàn y dược sinh vật Hưng Thịnh. Đây chỉ là thân phận bề nổi mà thôi, ngoài ra cô ta còn nhận các vụ làm ăn riêng lẻ, giúp các công ty công thương nghiệp khai thác thị trường hoặc giải quyết tranh chấp, lúc rảnh rỗi thì làm một số nghiên cứu cá nhân, cái đó nói ra cũng chẳng tốt lành gì. Tôi sở dĩ hợp tác với cô ta, ngoài việc cần đến các mối quan hệ rộng rãi của cô ta, vẫn còn một phương diện khác...” Nói đến đây, ông ta im bặt, hơi đờ ra nhìn Lý An Dân chăm chú, trên khuôn mặt xưa nay chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào lần đầu tiên xuất hiện vẻ khó xử.

https://thuviensach.vn

“Còn phương diện khác là gì?” Ông ta càng không muốn nói, Lý An Dân lại càng muốn truy hỏi sự việc cho rõ ràng.

“Là vì một giả thuyết hoang đường.” Nghiêm Hoài Đức cười nhẹ một tiếng, đem đầu thuốc lá dụi thẳng lên cổ tay. Lý An Dân nhận thấy phần da lộ ra bên ngoài cổ tay áo của ông ta đầy vết sẹo do bị tàn thuốc dụi phỏng, thế mà trước đây cô không hề để ý thấy, người đàn ông này có khuynh hướng tự ngược đãi mình? Cô biết có rất nhiều người đàn ông sau khi thất tình thường dùng đầu thuốc lá tự châm phỏng mình, dùng cảm giác đau đớn của thể xác để làm tê liệt nỗi đau trong lòng, không lẽ ông cũng vậy sao?

“Ba, có phải ba... rất hận mẹ con hay không? Đến tận bây giờ mà vẫn không thể nào tha thứ cho bà ấy?” Lý An Dân hỏi một cách cẩn thận, vừa hỏi vừa lưu ý vẻ mặt của ông.

“Là tự tôi dùng việc nuôi dưỡng cô làm cái cớ để van xin cô ấy kết hôn, có gì đâu mà tha thứ với chẳng không tha thứ.”

“Vậy ba... hận con sao?”

“Đúng! Nếu không phải vì sinh ra cô, Hoài An sẽ không chết! Cô ấy biết mình sẽ chết nhưng mà vẫn kiên quyết muốn giữ cô lại, bởi vì cô là đứa con của cô ấy và gã đàn ông kia, Diệp Binh! Kết quả thằng khốn chết tiệt đó lại bỏ rơi hai mẹ con các người chẳng thèm đoái hoài gì đến! Hắn có lỗi với Hoài An, hắn ta không có tư cách làm cha của cô, tôi sẽ không bao giờ giao cô cho hắn, cô có nghe hay không? Con bà nó, tôi sẽ không bao giờ giao cô cho cái thứ đàn ông như vậy!” Nghiêm Hoài Đức ném mẩu đầu lọc xuống đất, đứng phắt dậy, đi tới trước mặt Lý An Dân, ra sức ghìm chặt lấy bả vai cô, hai mắt đỏ ngầu lớn tiếng gào thét.

Sắc mặt Lý An Dân tái nhợt, vừa kinh vừa sợ mà nhìn ông, màng nhĩ bị thét lớn đến mức ù ù, chẳng thốt ra được một câu nào.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Hoài Đức ý thức được bản thân mình mất kiềm chế, vội vàng buông tay rồi lùi ra sau một bước, Lý An Dân trông thấy bộ dạng ấy, trong lòng cũng chẳng hề thấy dễ chịu chút nào, chỉ có thể nói: “Nếu... nếu như Diệp Binh thật sự là hạng đốn mạt đến vậy, cho dù ông ta có muốn nhận con, con cũng sẽ không nhận ông ta. Con biết ba chán ghét con, không muốn nhìn thấy mặt con, nhưng đã qua nhiều năm như thế rồi, con cũng quen xem ba là ba của con, ba không chấp nhận cũng không sao cả...”

Nghiêm Hoài Đức phủi phủi mái tóc tán loạn, hai tay ôm lấy mặt vuốt qua một hồi, mãi một lúc lâu sau ông ta mới thở dài mệt mỏi: “Không muốn thấy cô không phải vì ghét bỏ gì cô.” Ông ta vươn tay ra bên cạnh má Lý An Dân nhưng không hề chạm đến, lại siết chặt nắm đấm mà rụt tay về lại, đút hai tay vào trong túi quần, gượng cười rồi bảo: “Cô lớn lên trông quá giống Hoài An, lần đầu tiên gặp mặt, cô ấy cũng đang vào cái tuổi như cô, nếu nhìn lâu, có đôi khi... Tôi sợ tôi sẽ không thể nào phân biệt được.”

Nói xong câu ấy ông liền xoay người rời đi, vừa mới ra đến cửa đã bị lão Hải đang gác bên ngoài chặn lại hỏi thăm, Tống Ngọc Linh tiến tới, sau khi tùy ý hàn huyên mấy câu với ông xong, cánh cửa liền bị đóng lại.

Lý An Dân thực sự mệt nhoài, thấy không còn ai trong này, liền cởi giày rồi leo lên giường. Mùi thuốc khử trùng xông vào mũi rất nồng, Lý An Dân tự biết mình không thể nào lơi lỏng, Pháo Đồng còn đang bị nhốt trong cái lồng ở cách vách, cô nên lo lắng hơn về tình cảnh trước mắt cùng với động cơ của Tống Ngọc Linh, thế nhưng lượng tin tức quá lớn, hết thảy trộn lại thành một mớ hỗn loạn trong đầu cô, loạn đến mức nghĩ mãi chẳng ra manh mối gì.

Ngày đó vốn đã nghe bà nội nói cô lớn lên rất giống mẹ mình, chính vì nguyên nhân đó nên Nghiêm Hoài Đức mới lảng tránh không dám đối mặt với cô, là sợ thấy cảnh mà đau lòng. Lúc ấy cô thậm chí còn nghĩ rằng bà nội nói vậy chỉ là an ủi cô mà thôi, sau khi nghe được những lời chứng thực do chính

https://thuviensach.vn

miệng Nghiêm Hoài Đức thốt ra cô bỗng cảm thấy không tài nào vui vẻ cho được. Nghiêm Hoài Đức không phải cha ruột của cô, ông gặp cô, không chỉ nhớ đến một mình người phụ nữ mà ông thầm yêu, mà còn nhớ đến việc người phụ nữ ấy đã đem cả tinh thần và thể xác trao cho một gã đàn ông khác.

Nghiêm Hoài Đức không hề đề cập chuyện này với bất kỳ ai, chôn sâu bí mật tận đáy lòng, một mình chịu đựng, bị đè nén đến hôm nay rốt cuộc cũng bộc phát. Lý An Dân nghĩ, cho dù ông ấy không nói, Tống Ngọc Linh cũng sẽ không thả bọn họ ra. Mà sau khi phủi sạch mọi quan hệ, Nghiêm Hoài Đức vẫn còn có thể nói ra câu tình nguyện nuôi cô cả đời... Chỉ cần những lời này thôi, Lý An Dân cũng cảm thấy việc gọi ông một tiếng "Ba" quá đáng giá.

Còn đối với người có tên Diệp Binh, trực giác mách bảo Lý An Dân trong đó có thể tồn tại vấn đề hiểu nhầm nào đó. Cô đã từng xem qua hình chụp của Diệp Binh, ánh mắt của ông rất chính trực, không có vẻ gì giống như một gã đàn ông phụ tình bạc nghĩa, hơn nữa không phải người ta vẫn bảo con trai giống cha đấy sao? Diệp Vệ Quân là một người đàn ông tốt có trách nhiệm đến như vậy, hẳn cha của anh cũng chẳng thể thua kém chỗ nào.

Cô còn nghĩ, nếu thật sự làm anh em với Diệp Vệ Quân cũng không tồi, dù sao từ trước tới nay hai người vẫn sống chung với nhau như anh cả dìu dắt em gái út, trước đó không lâu cô còn tiếc rẻ tại sao Diệp Vệ Quân không phải là anh trai ruột của cô, lúc này điều đó đã thành sự thật rồi, chẳng phải rất tốt hay sao?

Lý An Dân cuốn chặt chăn tự an ủi bản thân, ép mình nhìn theo góc độ tích cực hơn, thế nhưng khóe mi không sao kìm nổi mà nóng lên. Đối với biến hóa bất thình lình này cô vẫn cảm thấy như không phải sự thật, tựa một tiếng sét nổ giữa trời quang, chẳng hề cảnh báo chút nào mà đã ập thẳng xuống, đánh cho cô thất điên bát đảo, cảm giác như một giấc mơ, chỉ cần tỉnh lại mọi thứ đều trở về như cũ - Cô ngủ trên gác lửng ở tầng sáu khu nhà trọ, sau khi xuống gác đã thấy Diệp Vệ Quân đang bận bịu trong phòng bếp, dáng người

https://thuviensach.vn

cao lớn mặc chiếc tạp dề khiến lòng người yên tĩnh, thế giới tình cảm của cô trống rỗng nhiều năm như vậy, có lẽ chính vì đợi chờ anh đến lấp đầy.

Hóa ra cảm nhận vừa gặp đã quen ấy chẳng qua chỉ là sự cuốn hút lẫn nhau giữa những người cùng chung huyết thống thôi sao?

Trong lòng Lý An Dân vô cùng khó chịu, khó chịu đến mức tưởng chừng không thể nào thở nổi. Cô muốn Diệp Vệ Quân, cô muốn thấy anh ngay lúc này, ngay lập tức!

Buổi tối hôm nay, nhịp tim cô loạn hết cả lên, ngủ rất không an ổn, chỉ cần bên ngoài có chút động tĩnh gió thổi cỏ lay nào cũng khiến cô giật mình tỉnh giấc, cứ thế lúc tỉnh lúc mơ, hết mơ lại tỉnh chịu đựng đến hết đêm. Bên ngoài nhà kho đột nhiên vang lên tiếng ồn rất lớn, Lý An Dân từ trong cơn mơ chẳng mấy sâu hoảng hốt ngồi bật dậy, người ướt sũng mồ hôi. Cô ngồi trên giường lắng tai nghe kĩ một hồi, giữa những tiếng động huyên náo tìm ra được một thanh âm quen thuộc, bèn lập tức xốc chăn nhảy phóc xuống giường, ai ngờ vừa chạy khỏi cửa chưa được mấy bước đã bị Nghiêm Hoài Đức kéo lại.

Cô thấy Diệp Vệ Quân đứng trên khoảnh đất trống trước kho hàng, trong tay cầm một thanh dao găm quân dụng, dưới đế giày còn đạp lên một con dao bầu, ba tên lưu manh ôm bụng nằm gục trên mặt đất mà kêu rên, hiển nhiên mới vừa rồi đã có ẩu đả. Lão Hải cùng với ba người chơi bài hôm trước cầm súng chĩa vào đầu Diệp Vệ Quân, một đám còn lại đều vây quanh đó, kẻ cầm đao, kẻ thì cầm ống tuýp sắt vát nhọn, tạo thành một cảnh giống như trận ẩu đả hội đồng có hung khí của đám lưu manh ngoài đường.

Lý An Dân từng thấy qua súng săn, bốn khẩu súng nọ nhìn tương tự như súng săn vậy, tuy không biết là thật hay giả, nhưng Diệp Vệ Quân cũng không dám nhúc nhích nữa, ánh mắt khẽ quét qua mặt Nghiêm Hoài Đức, quay sang phía Lý An Dân, hỏi: “Không sao chứ?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân không giãy nổi khỏi tay Nghiêm Hoài Đức, bèn gật gật đầu, nhận thấy Diệp Vệ Quân mặc một chiếc áo gió có vẻ không hợp thời tiết, bịt kín từ đầu cho tới chân không chừa một chỗ, bụi bặm bám đầy người đầy mặt, trên đôi giày dính toàn bùn đất ẩm ướt, rõ ràng là vội vàng chạy tới đây như có lửa cháy sau mông.

Tống Ngọc Linh ra khỏi kho hàng, đứng trên bậc thang nói với Diệp Vệ Quân: "Cậu Tạ ở bên trong, có người chăm sóc đặc biệt cho cậu ta, còn một người bạn khác của cậu, tên là Miêu Tình đúng không? Người của chúng tôi lúc này đang uống trà trong tiệm của cô ấy, tốt nhất là cậu đừng nên có hành động thiếu suy nghĩ nào."

Lý An Dân trong lòng giật thót, khó trách vì sao Pháo Đồng trở nên thành thực như vậy, hóa ra là sợ bọn chúng ra tay với Miêu Tình.

Sắc mặt Diệp Vệ Quân hết sức khó coi, trầm giọng hỏi: "Cô Tống, cô đây là có ý gì?"

Tống Ngọc Linh không hề trả lời thẳng mà rất hưng phấn mở miệng cười đùa: "Cậu đến được đây nhanh thật đấy, ngồi tên lửa à?"

Diệp Vệ Quân đáp: "Vừa khéo đang có việc ở gần đây."

Tống Ngọc Linh khẽ hất đầu, ý bảo anh hạ vũ khí xuống, lão Hải dùng họng súng chĩa vào sau gáy anh, lớn tiếng quát: "Đưa qua cho tao, súng này chất lượng kém lắm đấy, chỉ cần run tay một cái là phát nổ ngay!"

Diệp Vệ Quân nghe lời đưa con dao găm quân dụng cho hắn, nhấc chân đá con dao bầu bay ra xa.

https://thuviensach.vn

“Tốt lắm cứ vậy nhé, tôi chỉ muốn bình tĩnh nhã nhặn mà nói chuyện với cậu một chút.” Tống Ngọc Linh ngoài miệng nói lời khách sáo, nhưng lại kêu lão Hải lôi Diệp Vệ Quân trói chặt trên chiếc ghế bành.

Diệp Vệ Quân cười lạnh: “Đây là thái độ nói chuyện của cô à?”

Tống Ngọc Linh cũng cười, nét mặt hòa nhã, nói: “Thật ngại quá, đây cũng chỉ là thêm cho mình một phần bảo hiểm mà thôi, cậu nhẫn nại một xíu là được.” Vừa nói vừa kéo khóa chiếc áo anh đang mặc xuống, chắt lưỡi chậc chậc hai tiếng, tay vươn đến sờ soạng.

Lý An Dân nhìn thấy liền khó chịu, trong lòng như phát hỏa, kêu lên: “Cô làm gì? Chớ có tùy tiện đụng vào anh ấy!”

Diệp Vệ Quân cũng cất tiếng phụ họa: “Kêu cô chớ có đụng tới tôi, có nghe thấy không đó?” Anh trợn mắt, đưa chân lên ra vẻ muốn đạp cho cô ta một cái.

Tống Ngọc Linh không chút hoang mang mà thu tay về lại, lùi ra sau một bước, quay đầu nói với Nghiêm Hoài Đức: “Ông Nghiêm, qua đây xem thử.”

Nghiêm Hoài Đức nắm chặt cổ tay Lý An Dân, kéo cô đi qua cùng. Tống Ngọc Linh đã kéo khóa áo xuống hết, mở rộng áo khoác của Diệp Vệ Quân, bên trong anh chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, hết thảy phần da lộ ra bên ngoài dường như đều bị lở loét cả. Trước kia Lý An Dân cũng đã thấy qua những vết thương như thế, nhưng lúc này có vẻ nghiêm trọng hơn rất nhiều, mặt ngoài của vết loét kết thành từng mảng, có chỗ còn đang nổi bóng nước, thậm chí còn rỉ cả dịch mủ màu vàng đục. Lớp trong của chiếc áo khoác không lót lụa mà là chất liệu giống như quần áo bảo hộ phòng độc, trên đó dính đầy vết dịch đỏ đỏ vàng vàng, tỏa ra một thứ mùi lạ như thứ gì đang hư thối.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đứng ở trước người anh, không dám chạm vào các vết thương rữa nát, lo lắng hỏi: “Anh đi tới chỗ nào? Vì sao lại bị thương?”

Diệp Vệ Quân lắc đầu cười cười: “Đi một chuyến tới vùng ẩm thấp, độ ẩm ở chỗ đó quá cao, bệnh cũ mới tái phát, qua một thời gian ngắn nữa là không sao cả rồi.”

Lý An Dân hỏi Tống Ngọc Linh xem có thuốc mỡ trị vết bỏng rộp lở loét hay không, Tống Ngọc Linh bảo là không có, hai tay khoanh lại trước ngực, nheo mắt nhìn cô một lát, nhướng mày hỏi lại: “Cô cho rằng thương tích thế kia là từ đâu mà có? Bệnh ngoài da hay sao?”

Lý An Dân không thèm để ý tới cô ta nữa, thoáng nhìn sang lão Hải đang ôm súng cảnh giới, ba người bị Diệp Vệ Quân đánh cũng đang tựa vào bên tường, đến lúc này mà còn không nhấc nổi người lên, muốn bọn họ thả anh ra có lẽ là chuyện không thể nào.

Nghiêm Hoài Đức vòng một vòng trước sau xung quanh người Diệp Vệ Quân, dùng ánh mắt ẩn ý sâu xa mà cẩn thận đánh giá khuôn mặt anh, khẽ hỏi: “Cậu là Diệp Vệ Quân? Con trai Diệp Binh?”

Diệp Vệ Quân gật đầu, không hề ngẩng lên nhìn ông ta, Nghiêm Hoài Đức mím môi, kéo Lý An Dân đứng dậy lôi ra phía sau, nói với anh rằng: “Tôi là Nghiêm Hoài Đức, cha của Lý An Dân, cậu biết không?”

Diệp Vệ Quân đáp: “Từng nghe cha tôi đề cập tới, quen nhau trong hợp tác xã, con trai của đội trưởng Nghiêm.”

Nghiêm Hoài Đức lại hỏi: “Cậu là con trai độc nhất?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân đáp phải, Nghiêm Hoài Đức hỏi thêm: “Cha cậu bây giờ sao rồi? Lúc này ông ta đang ở đâu?”

Diệp Vệ Quân đọc ra một địa chỉ, Nghiêm Hoài Đức lắc đầu mà cười: “Không đúng, tôi đã qua chỗ ấy tìm rồi, không gặp được người nào là Diệp Binh cả.”

Diệp Vệ Quân thờ ơ như chẳng quan tâm, nói: “Có thể là đã chuyển đi nơi khác, tôi bị ông ấy đuổi ra khỏi nhà hơn năm năm, sớm đã bị đoạn tuyệt quan hệ cha con, cho dù ông ấy có chuyển nhà cũng sẽ chẳng báo cho tôi biết.”

Lý An Dân đã nghe anh đề cập đến chuyện này, từng bảo bản thân bị đuổi ra khỏi nhà, khi đó chỉ cảm thấy như anh đang nói đùa mà thôi, ai ngờ lại là sự thật.

Tống Ngọc Linh nở một nụ cười chẳng hứa hẹn tốt lành, hỏi: “Vậy cha cậu có nhắc tới chuyện ông ta còn có một đứa con gái bao giờ chưa? Là em gái cùng cha khác mẹ với cậu đây.”

Diệp Vệ Quân cứ như nghe được một câu chuyện buồn cười nhất trên đời: “Tiếp theo đó không phải cô sẽ nói cho tôi biết, người em gái cùng cha khác mẹ của tôi chính là Lý An Dân đấy chứ? Ha ha, chuyện của Diệp Binh và Lý Hoài An tôi đã biết, nhưng coi như là thật thì đã sao? Dù không có quan hệ máu mủ, tôi cũng coi cô ấy như em gái mình.”

Sắc mặt Lý An Dân nhất thời trắng bệch, tuy nhiên ngữ điệu khi nói của anh không hề nghiêm túc, có lẽ không xem lời nói của Tống Ngọc Linh là thật. Lý An Dân suy nghĩ một chốc, lúc này có xoay quanh vấn đề quan hệ giữa hai người cũng vô dụng, đã là của mình thì thế nào cũng chạy không thoát, mà thứ gì không phải của mình thì có cầu cũng chẳng được, vậy là miễn cưỡng nói thêm vào: “Tôi cũng xem anh ấy như anh trai ruột, có phải người thân hay không cũng chẳng sao, đừng có mà rảnh rỗi rồi thêu dệt mọi chuyện ra làm gì.

https://thuviensach.vn

Họ Tống kia, cô hao tâm tổn trí nhiều như vậy, ngay cả chuyện trái pháp luật mà cô cũng có thể làm ra, lẽ nào chỉ là vì muốn cho chúng tôi nhận nhau sao? Nếu thật thế tôi đây phải cảm ơn cô đấy."

Trong lòng cô rất bực bội, mặt nạ trừ tà trước ngực nóng rát lên như cái bàn là, nếu như lúc này mà cho cô một khẩu súng, rất có thể cô sẽ dám siết cò thật chứ chẳng chơi, đáng tiếc là cái họng súng đen ngòm ấy không lơi lỏng chút nào, hãy còn đang gác thẳng vào đầu Diệp Vệ Quân.

Tống Ngọc Linh vươn tay ra muốn choàng lên vai Lý An Dân, Nghiêm Hoài Đức lại kéo Lý An Dân ra xa, né cô ta cứ như né ôn dịch, cô ta cũng chẳng thèm để ý, tùy ý phất phất tay, nói với Lý An Dân: "Chuyện nhận thân nhân rất là quan trọng, nhưng còn phải xem là nhận thân nhân nào nữa cơ. Bao nhiêu năm qua tôi đi tìm nơi chốn của Diệp Binh, nghe được thầy Diệp là con trai của ông ta thì rất thất vọng... Thực sự là quá thất vọng, nếu bây giờ tìm ra một ông lão già khú đế con đàn cháu đống thì còn có ý nghĩa gì nữa?"

Chân mày Diệp Vệ Quân nhướng lên một chút, Lý An Dân để ý thấy vậy, liền hỏi Tống Ngọc Linh: "Cô có ý gì?"

"Rất đơn giản." Tống Ngọc Linh đẩy đẩy gọng kính, ánh mắt sau tròng kính toát lên vẻ điên cuồng như người bệnh tâm thần, cô ta nhe răng cười nói với Lý An Dân: "Tôi chỉ muốn làm rõ một điều chính là, người đàn ông với tên gọi Diệp Vệ Quân này rốt cuộc là anh trai, hay là cha ruột của cô."

Lý An Dân còn chưa kịp kinh ngạc, Diệp Vệ Quân đã bật cười trước, "Còn tưởng rằng cô muốn nói cái gì, hóa ra là như vậy, trí tưởng tượng của cô đúng là phong phú."

Nghiêm Hoài Đức liếc sang Tống Ngọc Linh một cái, cất giọng lãnh đạm: "Tôi đã nói rồi, giả thuyết của cô quá hoang đường, rất khó làm cho người ta tin tưởng."

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh bĩu môi cười khẽ: “Tôi cũng đã nói, đây không phải do tôi tưởng tượng ra. Nếu bản thân không có ý nghi ngờ, liệu ông có đồng ý hợp tác với tôi hay không?”

Lý An Dân trông hai người này một xướng một họa, nghe cả hai nói chuyện với nhau mà như đang nghe chuyện trên trời, cảm giác rối như tơ vò: “Đang nói nhảm gì vậy? Đầu óc cô không có vấn đề chứ?!!”

Nghiêm Hoài Đức nói với cô: “Sau khi Hoài An qua đời, tôi đã từng đi dò la tin tức của Diệp Binh, cô biết hắn ta sau khi bị điều đi khỏi núi Tiểu Cương đã làm gì không?”

Đi chiến đấu, trong cuộc chiến tranh biên giới, Diệp Binh thuộc nhóm lính ra tiền tuyến đầu tiên, theo chân một binh đoàn quân bộ dã chiến đột nhập lãnh thổ đối phương, tuy nhiên khi bộ đội rút quân về nước, ông ta cũng không theo quân về mà đã chết ở trên chiến trường, các chiến sĩ đã hy sinh đều được an táng tại nghĩa trang biên phòng.

Nghiêm Hoài Đức tìm thấy bia mộ của Diệp Binh trong nghĩa trang, trên tấm bia đá có khắc tên sư đoàn, địa điểm cùng với thời gian hy sinh, nói cách khác, sau khi Diệp Binh chết trận rồi mới đến Nam Thuận tìm Lý Hoài An, hơn nữa sau một khoảng thời gian chung đụng ngắn ngủi đã lặng lẽ biến mất.

“Tôi cũng tìm hiểu qua, không phải bên dưới mộ bia nào cũng đều chôn di thể. Có binh sĩ chết trong trận doanh của quân địch, có người bị chôn trên lãnh thổ đối phương, trong tình huống không cách nào thu nhặt thi thể về được, chỉ còn cách lưu lại một cái tên trên bia đá để cho người nhà tưởng nhớ. Tôi từng cho rằng trên thực tế thì Diệp Binh chưa chết, hoặc phải nói là...” Nghiêm Hoài Đức ngừng lại giây lát, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói tiếp: “Hoặc phải nói là lính đào ngũ, vậy nên lúc hắn ta tới tìm Hoài An mới không dám công khai lộ mặt.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân lạnh lùng đáp: “Nhảm nhí.”

Nghiêm Hoài Đức cũng không hề nổi giận, nhếch một bên chân mày mà nói với Diệp Vệ Quân: “Nếu như không phải có sự xuất hiện của cậu ở nhà họ Nghiêm, tôi cũng lười truy xét chuyện này. Diệp Binh cứ như tan biến vào hư không, khi ấy tôi còn cho rằng hắn ta sợ bị người khác nhận ra nên mới vứt bỏ thân phận ngày trước, thay tên đổi họ mà sống, cũng không ngờ đã nhiều năm vậy rồi, tự nhiên ở đâu lại chui ra một đứa con của Diệp Binh, tôi chắc chắn phải hoài nghi mục đích tiếp cận An Dân của cậu rồi.”

Diệp Vệ Quân cúi đầu không nói tiếng nào, Lý An Dân cảm thấy suy đoán của Nghiêm Hoài Đức rất hợp lý, nếu như Diệp Binh còn sống một cách ngoài ý muốn trên chiến trường, tất cả đều trở nên hợp lý.

Tống Ngọc Linh nói một cách khẳng định: “Tuyệt đối không thể có chuyện đó!”, tiểu đội của Diệp Binh có chín người, chỉ có tiểu đội phó là may mắn sống sót, lúc ấy cha của cô ta là Tống Thiện Sơn cũng ở trong tổ hậu cần, nhiệm vụ hằng ngày ngoại trừ kiểm duyệt cùng với tu sửa súng ống đạn dược ra thì còn phải chôn cất các chiến hữu đã hy sinh trên mặt trận.

Thi thể của tiểu đội Diệp Binh cũng do đích tay Tống Thiện Son chôn cất sau chiến hào của sở chỉ huy, sau này cấp trên lại ra mệnh lệnh, phải đào tất cả thi thể lên đem về trong nước xử lý một cách thống nhất. Khi ấy là mùa mưa, thi thể rữa nát rất nhanh, chỉ hơi mạnh tay một chút thôi cũng có thể tháo một tay hay một chân ra được.

Tuy nhiên mệnh lệnh của cấp trên là một phần thân thể cũng không được bỏ sót, cho dù da thịt có nát bấy cũng phải gom vào trong chậu mà đem về, thế là tổ hậu cần mới của Diệp Binh, bên trong ngoại trừ bùn đất ra thì cái gì cũng chẳng có, mọi người đều bảo là do chó hoang đào lên tha đi mất, nhưng Tống Thiện Sơn lại không cho là vậy. Chó hoang có moi mộ người ta, nhưng nhất

https://thuviensach.vn

định sau khi đào lên sẽ chẳng đắp mộ chỉnh tề trở lại, đã thế, chung quanh mộ phần không hề có vết tha đi gì cả, ông ta hoài nghi là do bàn tay con người gây ra. Quả thật cũng có một số tay buôn lậu xác chết mò tới chiến trường đào xác, tuy nhiên bao nhiêu mộ như vậy lại không đào, vì cớ gì chỉ đào mỗi mộ của Diệp Binh? Ngoại trừ khả năng này ra, còn khả năng nữa chính là bản thân thi thể tự mình bò ra khỏi mộ.

Đại đội có quy định, mỗi một binh sĩ tham chiến phải lưu lại một tờ di chúc hoặc là băng ghi âm để ở trong túi xách cá nhân, một khi hi sinh trong chiến đấu thì cũng còn có cái mà trao lại cho gia đình. Trong túi của Diệp Binh chỉ có một hộp băng ghi âm, bên trong rỗng tuếch, bởi vì không tìm được người thân của Diệp Binh, người nhận cái túi xách này là Đại đội trưởng của Binh đoàn bộ binh số 3.

Tống Thiện Sơn sau khi về nước liền một mực lặng lẽ âm thầm điều tra sự việc của Diệp Binh, nhưng càng tra càng thấy nhiều sự lạ lùng. Nghe nói ban đầu Diệp Binh xuất thân từ một thôn miền núi tên là Cửu Điều, mà chỗ kia được mệnh danh là “Thôn không hộ khẩu”, người trong thôn toàn bộ đều không có giấy tờ chứng minh thân phận nào cả. Chính quyền địa phương chia nơi ấy ra thành hai đội sản xuất. Diệp Binh là “thành phần trí thức” duy nhất trong “Thôn không hộ khẩu”, ban đầu ông ta thay phiên đảm nhiệm công việc kế toán của hai đội, sau đó vì hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ nên được đề bạt lên trên, nhờ một vị lãnh đạo đại đội nào đó giúp đỡ mới làm được hộ khẩu.

Mà thôn Cửu Điều năm đó đã không còn tồn tại được tới ngày nay nữa rồi, dân thôn bị điều đi khắp nơi, không một ai có thể kể ra lai lịch của Diệp Binh, ông ta đột nhiên xuất hiện rồi lại thình lình biến mất, không hề để lại bất cứ dấu vết gì chứng tỏ sự tồn tại của mình.

“Có thể nói, cha tôi dành hết nửa phần đời còn lại theo đuổi hồn ma của Diệp Binh, ông ấy tin chắc rằng Diệp Binh vẫn còn sống, không...” Tống Ngọc Linh nheo hai mắt lại, hít một hơi rồi cất giọng khàn khàn: “Ông ấy tin chắc

https://thuviensach.vn

Diệp Binh là một dị nhân đã chết đi rồi sống lại, cho tới trước lúc lâm chung vẫn ông mãi băn khoăn chuyện này.”

Lý An Dân cảm giác cha của bà ta bị điên chắc luôn, liền nói: “Nếu quả thực là Diệp Binh tự mình bò ra khỏi mộ, vậy thì chỉ có thể nói rõ một điều rằng ông ta chưa chết, không đúng sao?”

Tống Ngọc Linh lắc đầu cười: “Thi thể Diệp Binh đã trải qua quá trình hỏa táng thiêu hủy rồi, nghe nói khi đó không đủ dầu mazut, chỉ cháy được lớp da ngoài, rất nhiều thi thể bị cháy xém thê thảm tới mức không nỡ nhìn, cũng bởi vì thế, cấp trên sau đó mới ra lệnh trực tiếp đem chôn. Trong tình huống không thế nào sống sót như vậy cô vẫn muốn tin ông ta còn sống, chứ quyết không chấp nhận kỳ tích ông ta chết đi rồi sống lại đúng không? Hay... có lẽ cô không chấp nhận được chuyện ông ấy lại là... cha cô?”

Lý An Dân siết chặt mặt nạ trừ tà qua một lớp quần áo, trên trán toát ra một tầng mồ hôi thật mịn. Cô không cách nào phản bác được lời của Tống Ngọc Linh, chuyện chết đi sống lại nghe qua tưởng chừng vô lý, thế nhưng có là gì so với những chuyện kì quái cô đã từng gặp? Đến nước này, còn có chuyện gì là không thể xảy ra được? Cô quả thực rất sợ, không thể nào dẹp nỗi sợ hãi vừa chớm sinh ra trong lòng qua một bên nếu như Diệp Binh là cha ruột của cô, nếu như Diệp Vệ Quân chính là Diệp Binh, vậy cô phải đối mặt thế nào đây?

Tống Ngọc Linh sai người lôi Diệp Vệ Quân giam vào trong kho hàng, cũng đối xử y hệt như với Pháo Đồng, đem anh nhốt vào trong lồng sắt, hai tay hai chân đều bị kéo ra trói chặt ngoài song sắt. Pháo Đồng đến nước này mà còn có tâm trạng trêu đùa, hỉ hả nói với Diệp Vệ Quân: “Anh cả, hoan nghênh anh, thật không ngờ anh cũng bị sa chân vào đây.”

Diệp Vệ Quân rất nghiêm túc trả lời lại: “Còn không phải là vì anh lo cho chú em ở đây một mình cô đơn hay sao? Có phải rất nghĩa khí không hả?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nói với Tống Ngọc Linh: “Tôi thấy cô cũng đem tôi nhét vào trong lồng cho rồi.”

Tống Ngọc Linh nâng cằm cô lên, thổi một hơi về phía mặt cô: “Nếu có cơ hội, tôi sẽ tìm một cái lồng thật xinh cho cô ở.” Nghiêm Hoài Đức ho nhẹ một tiếng, đứng ở trước cửa sổ, lạnh lùng nhìn về phía bên này, Tống Ngọc Linh cười cười, buông tay ra, “Chỉ nói giỡn thôi mà, cho dù tôi có muốn nuôi cô, ông Nghiêm đây cũng sẽ không đồng ý, tôi không lấy chuyện làm ăn ra đánh cược đâu, cô cứ yên tâm.”

Chuyện nuôi một con người mà cô ta nói nghe đơn giản cứ như nuôi chuột bạch, Lý An Dân cảm thấy người đàn bà này có chút hoang tưởng, tuy lời nói cử chỉ của cô ta lúc nào cũng ung dung tao nhã nhưng hành vi lại không được bình thường.

Tống Ngọc Linh đặt một chậu nước trước cửa lồng sắt, mở cửa lồng ra, cầm khăn lau sạch người Diệp Vệ Quân, cô ta muốn lấy mẫu máu để xét nghiệm, nếu không lau cho sạch một chút lúc lấy máu rất dễ bị nhiễm khuẩn, trong hoàn cảnh thiếu thốn thế này, khâu khử trùng ban đầu rất quan trọng. Thế nhưng Diệp Vệ Quân lại không thèm hợp tác, giật lồng sắt rung lên bần bật, mặc dù anh bị trói hết cả tay chân nhưng thân thể hãy còn cử động được.

Tống Ngọc Linh giữ không được Diệp Vệ Quân, chỉ còn cách lui ra ngoài, Lý An Dân không nói tiếng nào đã chui ngay vào trong, sải bước tiến tới trước người anh, Diệp Vệ Quân an tĩnh trở lại, thở ra nhẹ nhàng, ánh mắt dừng lại trên mặt cô lưu luyến không dời.

Lý An Dân không dám đáp lại ánh nhìn chăm chú của anh, hết sức cẩn thận cắt bỏ chiếc áo gió bên ngoài, nhận thấy thương tích trên người anh còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng. Bề mặt vết thương cơ hồ chiếm hết hơn phân nửa người anh, toàn bộ cánh tay trái chi chít những chỗ lở loét mưng mủ,

https://thuviensach.vn

phần da bị loét thậm chí còn lan ra tới sau tai, đây có thật là do vấn đề thể chất hay không?

Lý An Dân đưa tay sờ lên trán Diệp Vệ Quân, làn da lạnh ngắt, không có phát sốt, cô thấy vậy mới dần bình tâm trở lại, không dám sát mạnh, chỉ dùng khăn ướt chấm nhẹ từng chút từng chút một, cẩn thận lau sạch dọc theo miệng vết thương.

“Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra với anh vậy, động một tí là hết lở chỗ này rồi lại loét chỗ kia, cái nơi ẩm thấp như thế mà anh còn đến làm gì? Chẳng lẽ muốn kiếm tiền đến mức bỏ cả mạng luôn hay sao?” Cô nhỏ giọng oán trách, nước mắt tràn quanh mi, còn chưa kịp đổ ra thì cô đã dùng tay áo lau đi hết, chỉ sợ nước mắt có muối rơi xuống vết thương làm anh xót.

Nghiêm Hoài Đức tiến tới trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, móc một điếu thuốc đưa lên miệng, không hề châm lửa, chẳng qua chỉ ngậm vậy thôi. Tống Ngọc Linh đứng ngoài lồng sắt xem xét vết thương của Diệp Vệ Quân, như có chút suy nghĩ thì thào: “Bệnh trạng thế này xem ra giống như bị nhiễm nấm, tổn thương tới mức độ này mà còn có thể hoạt động bình thường được, ha ha...”

Nghiêm Hoài Đức nói: “Lúc Diệp Binh đến Nam Thuận tìm Hoài An, trên người cũng có vết loét tương tự như thế, hơn nữa tình trạng còn nặng hơn so với thế này, cả nửa cái mặt coi như bị hủy. Nhưng dù vậy thì Hoài An vẫn tình nguyện ở bên cạnh hắn, sau khi Diệp Binh đi rồi, người phụ nữ ngốc nghếch ấy ngày nào cũng ngồi trên bãi cỏ lau chờ đợi, tôi có khuyên thế nào cũng vô ích, mãi cho tới khi cô ấy phát hiện ra mình đã mang thai.”

Diệp Vệ Quân cười bảo: “Tôi chẳng cần biết vết thương này khiến cho mấy người liên tưởng tới điều gì, thể chất của tôi là được di truyền lại từ cha tôi, từ bé đã không chống chọi được với những nơi tương đối ẩm thấp, có muốn xem bệnh án của tôi không?”

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh khách sáo bảo không cần, còn nói rằng sau này sẽ lập riêng cho anh và Pháo Đồng mỗi người một hồ sơ khám bệnh, do cô ta tự tay điền vào. Lý An Dân nghĩ đến cách bài trí của phòng bệnh ở sát vách, sống lưng không khỏi lạnh toát, ả đàn bà này không hề nói đùa, cô ta thật sự định đem Diệp Vệ Quân và Pháo Đồng nhốt luôn ở chỗ này.

Đợi đến khi Lý An Dân lau qua người Diệp Vệ Quân một lượt, Tống Ngọc Linh mới đổ cồn lên tay anh, nước cồn như thiêu đốt vết thương khiến Diệp Vệ Quân đau đến mức gồng cứng cánh tay run lẩy bẩy. Anh không hề rên một tiếng, tuy nhiên sắc mặt trắng bệch, đôi môi phát run, Lý An Dân trông mà xót hết cả ruột, yêu cầu Tống Ngọc Linh: “Cô có thể dùng cách khác khử trùng cho anh ấy hay không?”

“Thật ngại quá, thuốc men không đầy đủ, chịu đựng một chút vậy.” Tống Ngọc Linh đeo bao tay vào, lấy ra một vòng dây cao su cùng với ống tiêm từ trong cái giải phẫu.

Lý An Dân vội cản cô ta lại, “Cô muốn lấy máu của anh ấy? Không được!”

Tống Ngọc Linh đánh mắt một cái cho Nghiêm Hoài Đức, Nghiêm Hoài Đức tức khắc tiến tới kéo Lý An Dân ra, trong lúc lấy máu đi xét nghiệm Tống Ngọc Linh còn cố ý đâm chệch kim tiêm, rút ra rồi lại đâm vào, liên tục nhiều lần sai sót như vậy, sau đó mới cười nói với Lý An Dân: “Cô xem, bị cô làm cho lòng dạ hoang mang, ngay cả ven máu cũng nhìn sai vị trí luôn, cô ngoan ngoãn một chút, cậu ta mới không phải chịu tội.”

Lý An Dân cố nén giận, hung hăng trợn mắt nhìn cô ta, không dám nói thêm câu nào nữa, ả đàn bà này không những bị điên mà còn hết sức ác độc, căn bản thì ả ta không coi Diệp Vệ Quân là người.

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh rút hai ống máu ở cánh tay cùng với mạch cổ của Diệp Vệ Quân, chia ra đựng trong sáu cái ống nghiệm, dán nhãn xong xuôi, lại lấy ra so sánh với mẫu máu của Pháo Đồng bên dưới ánh đèn, máu của Diệp Vệ Quân rất đặc, màu sắc sẫm tối hơn so với máu của Pháo Đồng, trong màu đỏ thẫm còn ánh lên sắc xanh lá cây nhàn nhạt. Cô ta đem ống nghiệm cất giữ đâu đó rồi còn chưa từ bỏ ý đồ mà hỏi Nghiêm Hoài Đức: "Ông thực sự không cần xác nhận quan hệ giữa bọn họ sao? Có thể sẽ xét nghiệm ra được một kết quả khó lường ấy chứ, chỉ cần lấy một chút máu thôi mà, bữa nay tôi có thể đi một chuyến đặc biệt giúp ông đấy."

Nghiêm Hoài Đức đáp: "Có thể phối hợp thì tôi sẽ cố gắng phối hợp hết sức, riêng chuyện này thì miễn bàn đi, cô là người coi trọng chữ tín, sẽ không bội ước chứ, đúng không?" Lúc ông nói chuyện trong mắt lóe lên ánh sáng sắc lạnh, bờ môi khẽ nhếch lên, tướng mạo cả người trở nên vô cùng hung ác, chính là thần thái mà trước nay Lý An Dân chưa từng thấy qua.

Tống Ngọc Linh nhìn ông một lát, híp mắt mỉm cười, đóng hộp giải phẫu lại, bảo: "Đương nhiên, vẫn còn trong thỏa thuận mà, chuyện ngoài giao dịch giữa chúng ta tôi sẽ không cưỡng ép ông, ông nhớ sắp xếp cô ấy cho thật tốt, chớ để gây ảnh hưởng hay trở ngại gì tới tôi là được."

Lý An Dân thử dò xét: "Cô muốn giam giữ bọn họ thế nào đây? Không sợ bị điều tra ra sao? Đây là hành vi phạm tội, cô cho rằng có thể giấu giếm mãi ư? Tôi có bạn bè quen biết với đội hình sự, có bản lĩnh thì cô cứ nhốt luôn cả tôi đi, bằng không tôi ra ngoài được thì cô cũng xong đời!"

Tống Ngọc Linh căn bản không coi lời đe dọa của đứa nhóc con như cô vào đầu, vòng ra sau bàn làm việc rồi ngồi xuống, gõ gõ mặt bàn, nói: "Nếu chỗ này bị điều tra ra, kẻ đầu tiên gặp họa chính là ông Nghiêm, kẻ xui xẻo tiếp theo chính là người bạn có quan hệ mật thiết với cô, sau cùng mới tới phiên cô, hiểu không?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Hoài Đức nghiêng mắt liếc nhìn xuống Lý An Dân, nhắc nhở cô: “Trước khi mở miệng thì phải cân nhắc tới hậu quả, đừng có nghĩ mọi chuyện hoàn toàn chắc chắn.”

Lý An Dân hỏi ông ta: “Là ai đề ra yêu cầu hợp tác trước?”

Nghiêm Hoài Đức chưa kịp mở miệng đáp, Tống Ngọc Linh đã cướp lời: “Sau khi tôi điều tra Diệp Binh mới quen biết ông Nghiêm, ban đầu chẳng qua cũng chỉ là đối tượng trao đổi thông tin, sau này mới bắt đầu lui tới trên phương diện làm ăn, không thường xuyên cho lắm, chỉ hỗ trợ qua lại lẫn nhau mà thôi. Lần này là tôi tìm tới ông Nghiêm trước, phải biết rằng ông Nghiêm và tôi bao nhiêu năm qua vẫn không hề buông lỏng việc truy tìm tung tích của Diệp Binh, nhưng làm thế nào cũng không tìm được ông ta. Vậy mà gần đây con trai ông ta lại ló đầu ra ngoài, chuyện này đúng là không tầm thường. Dĩ nhiên, tôi không phủ nhận việc trước mắt ông Nghiêm đang ở trong trạng thái bị động, thế mà ông ta vẫn không muốn làm liên lụy đến cô con gái bảo bối của mình, nhỉ?”

Nghiêm Hoài Đức đưa mắt gườm cô ta một cái, vẫn giữ nguyên sự trầm mặc.

Lý An Dân thầm nghĩ cô ta đã dám nói trắng ra như vậy, hẳn là nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay rồi. Có lẽ sau khi Nghiêm Hoài Đức lên nhầm thuyền giặc rồi không xuống được nữa, thường nói làm thương nhân cũng chẳng khác gì một chân nhúng chàm, phía sau vinh quang nhất định còn ẩn giấu không ít bóng đen không thể để lọt ra ngoài ánh sáng. Lý An Dân không hỏi thêm nữa, trên bộ phim truyền hình nọ từng có một câu nói - càng biết nhiều tin tức càng cách cái chết không xa, vì sống lâu trăm tuổi, cô thà làm một đứa ngốc còn hơn. Hơn nữa Tống Ngọc Linh có thể ra tay với Miêu Tình, chưa biết chừng đã sớm phái người mai phục bên cạnh ông bà nội cô, chuyện này thực sự không thể mạo hiểm được.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân lòng như lửa đốt, cũng cuống đến mức phát khóc, Diệp Vệ Quân và Pháo Đồng hai gã ngông nghênh chẳng biết sợ này thế mà vẫn còn tâm trạng tán gẫu, hoàn toàn chẳng biết căng thẳng là gì. Cả hai còn cười khì khì được, đòi ăn đòi uống đòi đi tiểu, ngay từ đầu đã chẳng thèm để tình cảnh hiểm nguy trước mặt vào trong mắt, cũng chẳng biết là cố làm ra vẻ bình tĩnh hay trời sinh trong não đã thiếu mất mấy sợi dây thần kinh.

Dường như Tống Ngọc Linh đang chờ đợi cái gì đó, thi thoảng lại lấy điện thoại di động ra gọi, Nghiêm Hoài Đức cũng không thể cả ngày ngồi trong kho hàng, ông còn phải tới nhà máy làm việc, Tống Ngọc Linh lại cử hai gã du côn đi cùng ông, nói đúng hơn là bám theo giám sát.

Phần lớn thời gian, đám tay chân đều giữ cửa bên ngoài kho hàng, thời điểm Tống Ngọc Linh vắng mặt, bọn chúng phải chịu trách nhiệm mớm nước bưng cơm, khử trùng tiêu độc cho hai người tù, còn phải cùng theo đi nhà vệ sinh. Có lý An Dân ở đây rồi, cũng giúp cho bọn chúng bớt đi không ít chuyện, ít nhất không cần phải đứng suốt ở trước lồng sắt để phục vụ, chỉ cần vừa đến buổi trưa, cả đám lưu manh liền chạy ra ngoài kho hít thở khí trời, hoan hỉ tụ lại trước sân vừa tắm nắng vừa dùng cơm.

Thừa lúc trong kho hàng không có ai, Pháo Đồng khẽ nói với Lý An Dân, ngoại trừ bốn tên tay sai vẫn luôn đi theo hộ tống Tống Ngọc Linh, những tên khác đều là côn đồ cắc ké người bản địa được thuê về, vô tổ chức vô kỉ luật, rất dễ thu phục.

Lý An Dân giội cho anh một gáo nước lạnh: “Anh còn bị trói thế này, lo thân anh trước đi đã rồi tính.” Nói rồi cô liền nhét cho cậu đầy một mồm bánh, lại còn trút cả nước khoáng vào nữa. Trừ đúng giờ đúng địa điểm quy định thả hai vị này ra đi vệ sinh to nhỏ các kiểu, nếu không được Tống Ngọc Linh cho phép, không ai được mở lồng sắt, Lý An Dân không còn cách nào khác chỉ đành thò tay qua song sắt mà cho hai người ăn. Bọn họ ăn đã mệt, mà Lý An Dân cho ăn còn thấy mệt hơn.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân bảo: “Em gái, là anh không tốt, để em phải gặp chuyện thế này.”

Vừa nghe được tiếng của anh, trái tim Lý An Dân đã liền tăng tốc, ngực như thắt lại từng đợt, cô cũng không dám nhìn thẳng vào mặt anh, chỉ cất giọng buồn buồn: “Cái này không trách được anh, chỉ trách em thôi, cha em cũng thế... Nếu muốn làm rõ quan hệ thì cứ nói một tiếng không được ư, lại còn gây ra nhiều chuyện đến vậy.”

Diệp Vệ Quân cười khan một tiếng nghe đầy chua chát, Lý An Dân cho anh uống một hớp nước, nhìn chằm chằm vào các vết loét một lúc lâu, nỗi nghi hoặc cũng càng lúc càng sâu. Trên đùi ông nội cô có hai mụn bọc cỡ đồng xu, mùa hè năm ngoái chỉ hơi nhiễm trùng một chút đã sốt rần lên rồi, phải chuyển tới bệnh viện truyền nước ba ngày mới đỡ.

Cho dù sức đề kháng của Diệp vệ Quân có mạnh hơn người già bao nhiêu đi chăng nữa, cấu tạo cơ thể cũng chỉ như thế mà thôi, Lý An Dân mặc dầu chẳng biết tí gì về y học, nhưng kiến thức căn bản thì vẫn có. Chuyện lở loét liên tục ngày trước không nhắc tới làm gì, nhưng cả một mảng da lớn đã rữa nát mưng mủ như thế mà ông anh này vẫn còn có thể nói nói cười cười bình thường, tựa như bản thân mình chẳng có việc gì, trường hợp này dùng câu “thể chất đặc thù” để giải thích không phải là quá khiên cưỡng rồi ư?

Lý An Dân đặt chai nước khoáng xuống đất, đứng dậy chạy đến bên cửa sổ hướng mắt ra ngoài quan sát, bốn người lão Hải đang ngồi chơi bài trước cửa, có người vây xem bọn họ đánh bài, có đám thì tụ lại trước cổng nói chuyện rôm rả. Tống Ngọc Linh nằm ngủ ở căn phòng cách vách, người đàn bà này liên tục mấy ngày dài không ngủ, đại khái đến bây giờ thì không trụ được nữa.

https://thuviensach.vn

Cô ngó nghiêng một hồi, lại chạy về cạnh lồng sắt, đứng sát bên người Diệp Vệ Quân, khẽ nói: “Em thấy bọn chúng tạm thời sẽ không vào trong đâu, anh nói thật cho em biết đi, cha anh đã xảy ra chuyện gì vậy? Có thật là sau khi chết rồi sống lại không?”

Diệp Vệ Quân nở một nụ cười bất đắc dĩ: “Đừng có nghe con mụ quỷ quyệt kia nói nhảm, thực ra chẳng hề phức tạp như em nghĩ đâu. Về căn bản thì họ Nghiêm đã đoán trúng tám chín phần mười, chẳng qua ba anh không phải lính đào ngũ, mà là may mắn còn sống, nhưng chuyện này không thể nói ra được. Em biết đấy, thời đó rất nhạy cảm một khi nói ra rất có thể bị quy vào dạng đặc vụ nằm vùng của kẻ địch, với vết thương ngày đó, hơn nữa còn có chứng lở loét trên da, ông cho rằng bản thân mình sống không được bao lâu nữa, mới mong trước khi chết được gặp lại mẹ em một lần. Ông ấy rời đi không phải là vì muốn trốn tránh trách nhiệm, ông ấy... hẳn là không biết chuyện mẹ em đang mang thai em...”

Lý An Dân thoáng ngây ra sửng sốt, vừa thở ra một hơi lập tức lại thấy tim nhói lên: “Anh đã sớm biết em là em gái anh rồi ư?”

Diệp Vệ Quân trầm mặc hồi lâu, rồi lắc đầu: “Anh thực sự không biết, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, có khả năng là không phải thế...”

Lý An Dân xua tay ý bảo anh dừng lại, nói: “Được rồi, anh em thì anh em, cư xử như bình thường là tốt rồi, dù sao xưa nay anh vẫn là anh trai của em, em vẫn là em gái của anh, chẳng có gì thay đổi hết.”

Diệp Vệ Quân vừa hé miệng ra, mới nói được một tiếng “Anh...” đã ngưng lại, khẽ cười một tiếng, thở dài: “Đúng vậy, chẳng có gì thay đổi cả, em vẫn là em gái của anh, rất tốt.”

Pháo Đồng cố sức vươn cổ tựa đầu lên trên lồng sắt, thấp giọng chửi ra một câu thô tục.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân kéo vạt áo lên xì mũi, tiện tay thấm khô mấy giọt lệ đang chảy ra từ khóe mắt, nắm chấn song hỏi: “Vậy em hỏi anh, có phải trước khi gặp mẹ em, ba anh đã kết hôn rồi hay không... Anh lớn hơn em không ít tuổi mà.”

Diệp Vệ Quân không đáp, Lý An Dân xem như anh ngầm thừa nhận, sắc mặt càng thêm ảm đạm. Diệp Vệ Quân lúc này mới nói: “Cả đời này ông ấy chỉ yêu một người phụ nữ, đó chính là mẹ của em, bằng không tại sao trước lúc chết còn muốn được thấy mặt bà ấy một lần?”

Lý An Dân thầm nghĩ anh đây là đang an ủi cô, yêu nhiều hay ít cũng không phải nói miệng được, đã kết hôn rồi còn đi ngoại tình, tình yêu như thế không khỏi quá rẻ rúng đi. Vốn là cô rất có cảm tình với Diệp Binh, trước đó trong lòng còn đoán già đoán non ông ấy có nỗi khổ tâm gì chăng, giờ nghe chính miệng Diệp Vệ Quân nói ra, cảm giác liền thay đổi hẳn. Cái kiểu con trê cũng tiếc con diếc cũng ham như vậy, thật đúng là chẳng có trách nhiệm gì với hai người phụ nữ của mình!

“Ba anh hiện đang ở nơi nào, có thể tìm được ông ấy không?”

Diệp Vệ Quân cẩn thận hỏi lại: “Em muốn tìm ông ấy làm gì? Nhận người thân ư?”

Lý An Dân siết chặt nắm đấm, hai mắt bị lửa giận hun cháy bừng bừng: “Không, em muốn đấm ông ta ba cú, một cho mẹ của em, một cho mẹ của anh, cú còn lại dành cho em, anh chớ có cản em đấy, em không đấm được ba cú này là không xong đâu!”

Diệp Vệ Quân bị cô chọc cười, cười phì thành tiếng, nói: “Vậy em cứ đánh anh đi, cha làm con chịu là lẽ thường tình, anh da dày thịt chắc, tùy em muốn đánh sao thì đánh.”

https://thuviensach.vn

Pháo Đồng cũng không chịu đứng yên mà xen miệng vào: “Giờ đang cách một cái lồng, có muốn đánh cũng chẳng đánh tới được.”

Lý An Dân bị lời của cậu ta nhắc nhở, trước tiên cứ giải quyết xong chuyện này đi thì hơn, bèn hỏi bọn họ: “Cứ bị giam mãi như vậy cũng không phải cách. Không biết các anh có để ý không chứ em xem con mụ Tống kia rất biến thái, nói mãi không thông, bà ta cho rằng các anh có vấn đề thì nhất định là có vấn đề, nói không chừng còn thật sự lôi hai anh ra giải phẫu. Thế lực sau lưng bà ta rất lớn đúng không? Nghe có vẻ trâu bò lắm đấy.”

Pháo Đồng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cũng không thể nói là thế lực lớn gì, chỉ là có quan hệ rất rộng, con đàn bà này là một kẻ có bệnh thần kinh, lại không người thân thích, cái gì cũng dám làm cả, nhưng tác phong làm việc trước nay rất biết thu mình, giỏi ngụy trang, chuyên ném đá giấu tay. Hơn nữa mụ rất am hiểu luật lệ trong thế giới ngầm, xử sự có nguyên tắc riêng, thế nên mới có người tình nguyện bao che cho mụ, dĩ nhiên, cũng có khối người nhìn mụ chướng mắt.”

Lý An Dân theo thói quen liền hỏi tới: “Ví dụ như... Người nhờ anh đi tra xét lai lịch của bà ta, là bạn của ông chủ Ngô ư? Là ai vậy?”

Pháo Đồng bảo không tiện nói ra, cậu ta chỉ chịu trách nhiệm gom góp tài liệu rồi giao lại cho người trung gian, chủ thuê rất có thể còn đồng thời tìm nhiều người khác đi làm chuyện tương tự, chỉ động tay không hở miệng là nguyên tắc đạo đức cơ bản nhất của nghề này.

Diệp Vệ Quân nói với Lý An Dân: “Chuyện của Tống Ngọc Linh không thích hợp công khai, cho dù em có quen với Cục trưởng Cục Công an đi chăng nữa cũng vô dụng, chọc một cái là chọc thẳng vào tổ ong vò vẽ, chỉ có thể dựa vào thủ đoạn âm thầm giải quyết thôi.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thầm nghĩ còn thủ đoạn nữa cơ đấy, đến tay còn không nhúc nhích được, muốn âm thầm giải quyết thế nào? Pháo Đồng bảo Bát Tiên qua biển ắt hiển lộ thần thông, Lý An Dân nghe mà chẳng hiểu, giờ là lúc nào rồi còn nói văn nói vẻ? Cũng không biết bọn họ lấy đâu ra tự tin như vậy.

Diệp Vệ Quân kêu Lý An Dân vòng ra sau lưng anh, hạ giọng nói với cô: "Dưới giày của anh có đế kép, chân phải ấy, ở phần gót giày, em sờ thử xem, bên trong có kẹp một lưỡi dao, em lấy ra."

Lý An Dân tức khắc làm theo, lấy ra một bọc giấy nho nhỏ, mở ra xem là con dao một lưỡi, chỉ dài bằng cỡ đốt ngón tay. Diệp Vệ Quân nhờ cô cắt một đường trên mấy sợi dây trói tay trói chân anh, làm xong lại bọc lưỡi dao trong giầy rồi nhét vào đế kép. Lý An Dân nghĩ thầm trong bụng, dù có cắt bung sợi dây ra cũng vô dụng, con tin còn nằm trong tay bọn chúng, làm gì đều chỉ như dã tràng xe cát mà thôi, phải giải quyết nguy cơ từ bên ngoài trước đã. Nếu lúc này có thể liên lạc với Chu Khôn thì có hi vọng rồi, tiếc là điện thoại di động đã bị Tống Ngọc Linh lấy mất, không thể xin viện trợ từ bên ngoài được.

Diệp Vệ Quân an ủi rằng hết thảy mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp, cơ mà trông tư thế bị trói oặt cả tứ chi hiện giờ của anh, thật sự chẳng có tí sức thuyết phục nào.

Ban đêm trời đổ mưa to, độ ẩm trong núi tăng cao, vết lở loét trên người Diệp Vệ Quân có dấu hiệu chuyển biến xấu, chỗ da bị tổn thương lan đến tận quai hàm, nhìn bên ngoài có vẻ như triệu chứng nhiễm khuẩn, thế nhưng nhiệt độ trong khoang miệng anh vô cùng thấp, thân nhiệt luôn duy trì ở khoảng trên dưới 35 độ, thần trí vẫn rất tỉnh táo. Tống Ngọc Linh chỉ xử lý đơn giản các vết thương của anh, không hề cung cấp bất cứ thuốc men gì.

Đám tay chân của Tống Ngọc Linh là lũ du thủ du thực đầu đường xó chợ được mời về làm bảo vệ dài hạn, chế độ làm việc luân phiên, phân ra hai ca sáng tối, một đám theo Nghiêm Hoài Đức tới nhà máy nghỉ ngơi, đám kia ở lại

https://thuviensach.vn

kho hàng canh giữ, chỉ có bốn người lão Hải mới là vệ sĩ luôn một mực đi theo hộ tống bên người Tống Ngọc Linh.

Đến buổi tối, bốn người lão Hải vẫn như thường lệ túc trực bên ngoài cửa kho canh gác, trong kho hàng chỉ còn lại ba tên đàn em theo dõi. Lúc này Lý An Dân đang ngồi giữa hai cái lồng sắt nghe Diệp Vệ Quân và Pháo Đồng tán gẫu, Tống Ngọc Linh tới kêu cô qua gian nhà kho cách vách ngủ, Lý An Dân tất nhiên không chịu đi, hai người bạn còn đang bị nhốt ở trong lồng, cô có thể an lòng ngủ được mới là lạ.

Tống Ngọc Linh cũng không miễn cưỡng, tự mình đem chăn nệm ra trải xuống đất cho cô nằm nghỉ, Lý An Dân không hề khách sáo mà nói: “Cô đừng tưởng làm như vậy tôi sẽ cảm ơn cô, lúc này rồi còn giả vờ giả vịt tử tế làm gì?”

Tống Ngọc Linh không thèm để ý, cười rộ lên, nói: “Đây là phép lịch sự căn bản khi đãi khách, lời cảm ơn suông đối với tôi mà nói chẳng có tí giá trị nào.”

Lý An Dân nắm sợi khóa xích dùng sức giật hai cái, bừng bừng lửa giận hỏi vặn cô ta: “Nhốt người ta trong lồng sắt mà cũng kêu là lịch sự à?”

Tống Ngọc Linh đẩy gọng kính, đưa tay vỗ nhẹ lồng sắt, nói rất đương nhiên: “Trong này có phải khách đâu, là vật sở hữu tư nhân đấy chứ, đợi đến khi thiết bị được vận chuyển tới rồi, tôi sẽ xem xét cải thiện hoàn cảnh sống cho bọn họ, cô không cần phải lo lắng.”

Lỗ tai Lý An Dân giật giật, thận trọng hỏi: "Thiết bị gì kia?”

“Đồ dùng hằng ngày ấy mà.” Tống Ngọc Linh ngồi xổm trước tấm nệm, một tay vịn lồng sắt, tay kia chống xuống đất, dùng ánh mắt ngập tràn hứng thú đảo qua đảo lại trên mặt Lý An Dân.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân bị cô ta nhìn chòng chọc khiến toàn thân đều thấy mất tự nhiên, đang ngồi trên nệm liền dịch hẳn ra sau, mãi tới khi lưng cô va vào cái giá gỗ mới dừng lại. Diệp Vệ Quân nói với Tống Ngọc Linh: “Cô cảm thấy hứng thú với Diệp Binh đã đành, việc gì phải kéo người không liên quan vào chuyện này, được rồi, cho dù Pháo Đồng làm trở ngại công việc của cô, nhưng em gái không hề dính dáng gì, cô kêu họ Nghiêm đưa cô ấy đi đi.”

Tống Ngọc Linh bật cười, tựa như anh đang nói chuyện gì đó buồn cười lắm vậy: “Làm sao lại không liên quan? Máu đang chảy trong người cô ấy là của cậu, so với cậu còn trẻ trung có sức sống hơn cơ, vả lại tư liệu về quá trình trưởng thành cũng rất đầy đủ, là một đối tượng đáng để quan sát và ghi chép lại đây.”

Pháo Đồng vung chân đạp cửa lồng, nhe răng trợn mắt nói: “Thương lượng với con mụ này cũng vô dụng, em đã bảo rồi mà, ả đàn bà này bị điên rồi.”

Diệp Vệ Quân hỏi: “Nếu liên lạc được với Diệp Binh thì cô có chịu dừng tay lại không? Không phải cô muốn chứng thực ông ấy còn chưa chết ư?”

Tống Ngọc Linh lắc đầu, dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn về phía anh, nói: “Sai, tôi không cần nghiệm chứng gì hết, cái chết của ông ta là sự thật, cho dù cậu cùng với ông ta không phải là một người, cho dù cậu với cô Lý đây chẳng qua chỉ là anh em, máu đang chảy trên người cô cậu, hết thảy đều là máu của Diệp Binh, huống hồ chi...” Cô ta cúi đầu cười thành tiếng, đuôi mắt cong lên, hỏi: “Cậu thật không phải Diệp Binh ư? Tôi không cho là vậy, không cần phải chờ thêm năm năm, mười năm gì nữa, chỉ cần xét nghiệm hoạt tính tế bào là có thể tính toán được tuổi tác thật sự của cậu.”

Đối với những lời này của bà ta, Diệp Vệ Quân chỉ có thể cười một tiếng rồi thôi, Lý An Dân không khỏi tò mò: “Cho dù có xét nghiệm được chính là

https://thuviensach.vn

cùng một người thì đã sao? Cô cảm thấy phát hiện này có thể đem đi đoạt giải Nobel được à?”

Tống Ngọc Linh cười khẩy tỏ vẻ khinh thường, đứng lên vỗ vỗ cái quần nhăn nhúm, nói với cô: “Nếu có thể chứng minh Diệp Binh và Diệp Vệ Quân là cùng một người, tôi tin chắc ông Nghiêm sẽ đồng ý cho tôi lấy một chút tư liệu cần thiết trên người cô. Trước đó cô tốt nhất nên biết điều mà ở chỗ này chăm sóc cho thầy Diệp đi, chí ít cũng không cần lo về chi phí ăn ở.”

Sau khi cô ta ra ngoài rồi, Lý An Dân ngồi ngây tại chỗ, thật lâu không nói nổi thành lời, Pháo Đồng phun một ngụm nước bọt, khẽ chửi: “Con đàn bà này tám chín phần là chui ra từ nhà thương điên, tuyệt đối có bệnh trong người!”

Nếu Tống Ngọc Linh thật sự bị điên thì cũng đành đi, sợ là sợ tinh thần cô ta chẳng có vấn đề gì ấy chứ! Lý An Dân tựa mình vào lồng sắt, nghiêng đầu nhìn sang những vết lở loét mưng mủ trên người Diệp Vệ Quân, muốn hỏi anh có đau lắm không, có lạnh lắm không, nhưng lời nói ra tới cửa miệng lại nuốt ngược vào, trong lòng dấy lên một nỗi khiếp sợ vô danh. Diệp Vệ Quân dường như cũng để ý tới sự né tránh của cô, không chủ động bắt chuyện với cô mà chỉ xoay qua nói chuyện phiếm với Pháo Đồng, câu được câu chăng, đều là mấy chuyện lặt vặt không đâu.

Đèn trong kho hàng bật suốt một đêm cho tới hừng sáng, Diệp Vệ Quân và Pháo Đồng bị treo ngược hai tay lên trên đỉnh đầu trong một thời gian dài khiến cả cánh tay đều tái nhợt đi, Lý An Dân cứ cách nửa tiếng lại xoa bóp cho hai người một lần, cả đêm không hề chợp mắt, một mực chịu đựng cho tới bây giờ vẫn không muốn ngủ. Ba tên đàn em gác đêm khá thoải mái, nằm trên mấy cái thùng gỗ ghép lại thành giường mà ngáy ro ro, đến sáng sớm lão Hải đi vào dò xét mới gọi bọn chúng tỉnh dậy.

https://thuviensach.vn

Đại khái khoảng mười giờ sáng, bầu trời u ám mới bắt đầu trở nên sáng sủa, Pháo Đồng kêu mình có bệnh viêm khớp, một mực đòi ra ngoài tắm nắng, Diệp Vệ Quân cũng tán thành, Tống Ngọc Linh lại không đồng ý. Trong lòng Lý An Dân vốn đã đầy một bụng oán giận, đến lúc này liền phát hỏa: "Có nuôi chuột bạch thì cũng phải cho chúng nó không gian hoạt động tự do, đằng này là hai thanh niên cao lớn khỏe mạnh thế này, giờ bị nhốt bị treo trong lồng cả đêm, muốn tắm nắng một cái thôi thì có gì là yêu cầu quá đáng?"

Nghiêm Hoài Đức đứng một bên, hiếm hoi lắm mới thấy được một lần phụ họa: "Chỗ này ẩm thấp quá, phải ra ngoài sưởi nắng mới tốt cho vết thương trên người."

Tống Ngọc Linh suy nghĩ trong chốc lát, gọi đám đàn em cùng hợp sức khiêng cả cái lồng sắt ra ngoài bãi đất trống, Pháo Đồng thở một hơi dài nhẹ nhõm, ném cho Lý An Dân ánh mắt cảm ơn, Diệp Vệ Quân dựa vào song sắt nhìn lên không trung, ngẩng mặt hứng nắng, đôi mắt bị ánh sáng chói chang rọi vào khẽ nheo lại. Lý An Dân cũng lôi một băng ghế ra ngồi ngẩn người bên cạnh, con người thiếu ngủ một ngày thì các giác quan liền trở nên trì trệ, lại còn tắm dưới ánh mặt trời, khả năng tư duy trong đầu vốn chẳng còn sót lại bao nhiêu cũng đều bốc hơi đi mất. Bây giờ mà có ai cầm cành cây chọc chọc cô, cô cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Giờ ăn cơm trưa, một chiếc xe tang lao nhanh tới bên ngoài tường bao quanh kho, lão Hải kêu đàn em vây quanh chiếc xe để cảnh giới, sau đó mới dắt tài xế vào trong sân,

Tống Ngọc Linh thân thiết gọi ông ta là "lão Mã", chắc hẳn là người quen.

Lão Mã gỡ mũ xuống quạt quạt, thấy có hai cái lồng giam hai người trong ấy cũng không kinh ngạc chút nào, móc trong túi ra một cuốn sổ công tác đưa

https://thuviensach.vn

cho Tống Ngọc Linh, nói: “Món hàng mà cô đặt, muốn chuyển vào ngay bây giờ hay đợi cơm nước xong xuôi mới chuyển?”

Tống Ngọc Linh bảo lập tức liền chuyển vào, kêu lão Hải qua hỗ trợ, lão Mã nói ông ta có dắt theo một tên đàn em, không cần phiền mọi người nhọc sức. Lý An Dân còn đang nghĩ xem là thứ gì quý giá, vừa thấy hai người khiêng tới, hóa ra lại là một cái thùng giấy rất to, dài hơn hai thước, bên ngoài thùng giấy có bọc xốp chống va đập, nhìn có vẻ rất nặng. Hai người khiêng khá vất vả, lão Mã vừa khiêng vừa phải lớn tiếng hò dô lấy sức, một thanh niên cao gầy khác chỉ vùi đầu làm việc, từ đầu chí cuối chẳng hé răng, lúc đi qua lồng sắt thì ngầm trao đổi ánh mắt với Diệp Vệ Quân.

Đợi Tống Ngọc Linh theo chân bọn họ cũng khuất sau cửa kho hàng, Diệp Vệ Quân lập tức đòi đi vệ sinh, buổi trưa có sắp xếp thời gian cố định để đại tiểu tiện, lão Hải thấy thời gian cũng không xê xích cho lắm, liền cởi sợi dây treo tay cùng với dây trói chân ra, kêu đám anh em nâng súng nhắm kỹ, xong xuôi mới mở cửa lồng thả người.

Dưới sự áp giải của lão Hải và một tên mập khác, Diệp Vệ Quân nhắm thẳng hướng bãi cỏ lau mà tiến tới. Anh đi rất chậm chạp, đột nhiên, từ trong kho hàng truyền ra một tiếng súng nổ, Diệp Vệ Quân như nhận được tín hiệu, bất thình lình vận sức bứt đứt dây trói, đá chéo một phát trúng ngay giữa cổ tay của lão Hải! Nhân cơ hội năm ngón tay cầm súng của gã đang lơi ra, anh đá bay khẩu súng, vung chân tàn nhẫn đạp thêm một cú vào đầu gối. Lão Hải gào lên một tiếng đau đớn, khuỵu xuống đất nghe đánh phịch. Chân Diệp Vệ Quân vẫn còn đà, thuận thế quét một cú nữa từ dưới cằm lên, đá bay luôn hai cái răng của lão.

Tên béo lúc này mới tỉnh hồn, tay nâng khẩu súng định siết cò, bị Diệp Vệ Quân quật ngược báng súng vào bả vai, tay chệch đi, viên đạn bay thẳng xuống đất. Diệp Vệ Quân giật được khẩu súng, đưa họng súng chĩa xuống đùi gã rồi

https://thuviensach.vn

bắn liền hai phát vào cùng một chỗ, cắm miệng súng vào trong bùn nhão, tay nắm báng súng, tung ra một đá khiến khẩu súng gãy làm đôi.

Tên béo bị Diệp Vệ Quân đoạt súng ôm chân nằm lăn lộn trên mặt đất kêu la, lão Hải gục thẳng dưới nền đất nôn ra sạch trơn bữa cơm trưa, hướng về phía đám đàn em bên trong sân hô lớn: “Coi chừng tụi nó!”

Hai cây súng ngắm thẳng vào Pháo Đồng, một khẩu còn lại chĩa vào Lý An Dân, Nghiêm Hoài Đức đứng sau lưng Lý An Dân cũng trở thành mục tiêu nốt. Lão Hải rống lên với Diệp Vệ Quân: “Ném súng đi, không thì tụi nó sẽ bị bắn chết luôn!”

Diệp Vệ Quân giơ tay lên, bày ra tư thế đầu hàng, lão Hải ôm bụng đứng dậy, phun ra một miệng đầy máu, da mặt co giật hai cái, gằn lên hung tợn: “Đừng có mà giở trò mèo, chỉ cần mày dám lộn xộn một chút, ông mày sẽ lập tức kêu tụi nó nổ súng.”

Gã chậm rãi tiến về phía Diệp Vệ Quân, không dám đến quá gần, còn cách một khoảng mới bảo anh quăng khẩu súng qua, Diệp Vệ Quân không nhúc nhích, cũng không ném súng, cứ đứng giằng co đối mặt với lão Hải như vậy, bầu không khí căng như sợi dây đàn, tưởng chừng khẽ động là đứt.

Lão Hải thấy anh không chịu buông tay, gân xanh nổi đầy hai bên thái dương, phẫn nộ quát lớn: “Nổ súng với thằng trong lồng cho tao, phế cái chân nó trước!”

“Thằng nào dám nổ súng, tao làm thịt con đàn bà này luôn.”

Giọng nói lạnh lẽo vang ra từ bên trong kho hàng, âm thanh không lớn nhưng rõ ràng đanh thép. Lý An Dân ngoảnh đầu nhìn sang, chỉ thấy người thanh niên mới rồi còn khiêng cái thùng giấy vào trong kho đang túm chặt Tống Ngọc Linh lôi ra trước người, tay cầm súng đặt lên thái dương cô ta.

https://thuviensach.vn

Lão Mã tài xế lảo đảo chạy tới từ phía sau, nói với Tống Ngọc Linh: “Chị Tống, chuyện này không liên quan tới em, là do thằng này giữa đường cướp xe, trong tay nó có súng, nó còn bảo đã sai đàn em đi đón thằng con trai em rồi, em thật sự không dám mạo hiểm như vậy, hơn nữa ông chủ em cũng nói từ nay không thể cung cấp thêm hàng cho chị nữa.”

Tống Ngọc Linh hung hăng nhắm chặt mắt lại, trầm giọng nói: “Được lắm, tình cảm qua lại giữa chúng ta không phải ngày một ngày hai, đường đi lại của mày tao cũng biết, sau khi rời khỏi đây nhớ ngậm chặt cái miệng lại, giờ thì cút!”

Lão Mã cứ như nhận được lệnh ân xá, sợ chết khiếp chạy thẳng ra ngoài. Anh chàng bốc vác cũng chẳng thèm để ý đến hắn, chỉ hất hất hàm, họng súng cũng trượt thẳng từ trên mặt xuống dưới cằm Tống Ngọc Linh, dùng sức ân mạnh, ra lệnh cho cô ta: “Kêu đám cún con nhà mày tản đi, ném súng ra xa.”

Tống Ngọc Linh cười nói: “Không một ai được nhúc nhích hết, súng nhắm cho chuẩn, liên lạc với người của chúng ta, kêu tụi nó không cần phải khách sáo nữa, hỏi thăm cô chị của cậu Tạ cho thật tốt.”

Tên lưu manh ôm súng chĩa vào người Lý An Dân một tay cắp súng, tay kia móc di động ra bấm số, đưa lên bên tai chờ máy, đầu dây bên kia vừa có tiếng đáp lại, sắc mặt gã lập tức tái xanh, quay lại báo cho Tống Ngọc Linh: “Chị Tống, đứa nghe máy bảo tụi mình đi lượm xác về, đám anh em bị diệt sạch cả rồi.”

Anh chàng khuân vác cười một tiếng lạnh lùng, nói với Tống Ngọc Linh: “Bữa nay tới đây là để mang tin tức buổi sáng cho mày đây, xe tải chở xi măng bị lật trên cầu vượt, tông nát một chiếc Camry màu xám bạc, biển số xe có đuôi 745.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Tống Ngọc Linh chợt lóe, khuôn mặt trước nay vẫn mang vẻ bình thản ung dung bỗng có chút thay đổi, anh chàng khuân vác ngay sau đó đã nói thêm: “Cũng may mà... tài xế xe con cùng với hành khách trước đó tông vào đuôi của một chiếc xe khác, đã bị người chủ chiếc xe ấy kêu xuống xe nên mới không xảy ra thương vong gì về người. Tài xế là nam, hai mươi tám tuổi, hành khách là nữ, mười bốn tuổi. Đây là sự cố ngẫu nhiên, mà kiểu sự cố ấy có thể có lần hai, lần ba nữa, mày chắc hiểu ý tao chứ hả?”

Tống Ngọc Linh mặt không đổi sắc, hỏi lại anh ta: “Mày là ai?”

“Tao?” Anh chàng khuân vác nhếch miệng nở một nụ cười quỷ quyệt, nhẹ giọng nói cho cô ta hay: “Tao tên là Trương Lương, đi không thay tên ngồi không đổi họ, đại khái thì mày có thể mò khắp thế giới này để tìm người nhà của tao, tao có thể đảm bảo tất cả bọn họ đều chết cả rồi.”

Tống Ngọc Linh hít vào một hơi thật sâu, ra lệnh cho đám lão Hải: “Quăng súng, thả người!”

Diệp Vệ Quân bước tới tịch thu ba khẩu súng, thả Pháo Đồng ra ngoài, vươn tay nói với Lý An Dân: “Em gái, đến đây với anh.”

Nghiêm Hoài Đức rất kiên quyết ôm chặt Lý An Dân, giọng bảo: “Cậu đi đi, con bé ở lại, tôi sẽ chuyển trường cho nó, sau này nhất định không để các người gặp mặt nhau lần nữa.”

Lý An Dân vốn còn đang ngơ ngác, vừa nghe thấy vậy liền tỉnh lại, quay ngoắt ra sau trừng mắt nhìn ông, “Ba nói gì? Con không chuyển trường! Ba đừng có tự mình quyết định loạn lên như thế!”

Nghiêm Hoài Đức lạnh nhạt đáp: “Hắn và cô có quan hệ máu mủ, nếu ở chung một chỗ, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân rủa thầm, đã xảy ra chuyện từ sớm rồi, phòng tuyến tâm lý đã bị đại bác tình cảm oanh tạc không còn một mảnh rồi, đừng nói là xây lại thành tường, ngay cả lan can bảo vệ cũng chẳng dựng lên nổi nữa! Lúc này mới nói thì có ích gì, khi trước biết mà sao không thèm nói, giờ quá trễ rồi, bát nước đổ đi rồi làm sao hốt trở lại được!

Diệp Vệ Quân vẫn đưa tay ra giữa không trung, hai mắt nhìn thẳng vào Lý An Dân, giọng nói trầm trầm kiên nghị lại vang lên lần nữa: “Em gái, đến đây, đến bên cạnh anh.”

Lý An Dân thấy trong ngực nóng ran, đôi chân không kiềm chế được mà định bước ra ngoài, Nghiêm Hoài Đức lập tức lôi cô về. Trương Lương ghì chặt cổ Tống Ngọc Linh mà bước tới, nghênh ngang đi xuyên qua giữa bầy du côn, tiến thẳng tới trước mặt Nghiêm Hoài Đức, cúi đầu, nghiêng mắt nhìn ông ta, nở một nụ cười gian xảo: “Anh em của tôi ở bên ngoài thôn Dương Gia dọn dẹp xong mấy thằng có ý đồ xấu xa rồi đấy từ nay về sau, an toàn của cha mẹ cùng với người nhà ông sẽ do chúng tôi phụ trách.”

Nghiêm Hoài Đức thoáng sửng sốt, sắc mặt lập tức trầm xuống, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Mày muốn làm gì?”

Đừng nói là ông, đến Lý An Dân đây cũng bị anh ta dọa cho điếng hồn. Người đàn ông tên gọi Trương Lương này không chỉ trùng tên trùng họ với gã trùm thổ phỉ, mà ngay cả phương thức hành động cũng hệt như một tên ăn cướp, hơn nữa cái kiểu liếc mắt nhìn nghiêng đó, cái thần thái ấy không hiểu sao hết sức quen thuộc, khiến cô không rét mà run.

Trương Lương cười thâm hiểm, đáp: “Trước tiên cứ để con gái của ông tới đây đi đã, làm theo lời anh Diệp nói ấy, đi tới cạnh anh ấy, mau!”

Nghiêm Hoài Đức đanh mặt, đứng yên tại chỗ một hồi lâu mới chịu buông Lý An Dân ra, lùi về phía sau, Lý An Dân thấp thỏm tiến tới bên cạnh

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân, bị anh dùng sức kéo vào trong lòng.

Trương Lương bảo: “Con gái lớn rồi thì cũng nên tự lập, ông tốt nhất là đừng có nhúng tay vào chuyện của cô ấy, nếu không, hừ hừ... Tôi đây không có dễ nói chuyện như Pháo Đồng và anh Diệp đâu đấy, cha mẹ ông tuổi tác cũng cao rồi, nếu để bọn họ biết ông đang buôn bán thứ gì, hay là biết chuyện con gái của ông thực ra chẳng phải con ông, như vậy hậu quả ra sao chắc chỉ có ông mới hiểu được nhỉ.”

Mặt Nghiêm Hoài Đức thoắt cái đã đen sì, khuôn mặt Lý An Dân cũng chợt trắng chợt xanh, mặc dù quả tim hồng của cô hướng về phía anh Diệp, thế nhưng bị Trương Lương can thiệp vào như vậy, tự nhiên có cảm giác ngược lại, rất là bất đắc dĩ.

Diệp Vệ Quân ho nhẹ một tiếng, nói với Trương Lương: “A Lương, rời đi thôi, đừng nhiều lời với bọn họ làm gì.” Nhân tiện vỗ vỗ vai Lý An Dân, có ý muốn trấn an cô.

Trương Lương bào chữa xong, quay qua nhìn vết thương trên người Pháo Đồng, ánh mắt sắc bén đảo qua đám du còn đang vây quanh, hỏi một cách hung tợn: “Là thằng nào chém anh em của tao? Bước ra đây.”

Lão Hải ôm bụng tiến tới trước, nói: “Là tao chém đó, tính sao?”

Trương Lương cười: “Không tính sao cả, mày vung tay chém như thế nào, bây giờ liền tự chém mình như thế đó, nếu không thì con đàn bà này...” Nói chưa dứt lời đã nắm lấy cổ tay Tống Ngọc Linh mà nhẹ nhàng vặn một cái, một tiếng “Rắc” vang lên, là tiếng xương cốt bị trật khỏi khớp nghe giòn tan.

Tống Ngọc Linh cũng chẳng chịu thua kém gì ai, nghiến chặt răng không rên la một tiếng, tuy nhiên đôi hàng lông mày cau chặt, mồ hôi bên thái dương rỉ ra to như hạt đậu, chỉ thoáng nhìn đã biết đang cố nén đau.

https://thuviensach.vn

Lão Hải hết mực trung thành với Tống Ngọc Linh, không muốn cô ta phải chịu đau, tức khắc liền giật lấy con dao bầu trên tay một gã đàn em, cánh tay vươn ra, giơ dao lên định chặt xuống cổ tay, may mà đám người bên cạnh kịp giữ gã lại. Diệp Vệ Quân giận đến tái mặt, nói với Trương Lương: “Cậu đủ rồi đấy, bệnh cũ lại tái phát à? Vừa mới gặp nhau, cậu định tiết kiệm cho tôi một bữa điểm tâm sao?”

Trương Lương nghiêng đầu nhún vai, nhếch miệng lè lưỡi, nắm lấy phần trên cổ tay đã bị trật khớp của Tống Ngọc Linh lên đong đưa qua lại, cười nói: “Nếu anh Diệp đã mở miệng kêu tha, vậy coi như xong.”

Tống Ngọc Linh đau đến mức da thịt trên mặt cũng gần như co rúm cả lại, cô ta cắn chặt môi, hàm răng ấn sâu vào trong thịt, mồ hôi nhỏ xuống hai bên gò má. Lý An Dân kinh hoàng đến mức không kìm nổi, tuy cô không đồng tình với Tống Ngọc Linh, nhưng cũng chẳng thể nào ngờ Diệp Vệ Quân lại có một người bạn sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn độc ác đến vậy để đạt được mục đích, mà hai người Diệp Vệ Quân và Pháo Đồng đều có vẻ chẳng lạ lẫm gì với chuyện này.

Trương Lương lấy chìa khóa xe công nông từ chỗ Nghiêm Hoài Đức, kêu Pháo Đồng tới lái xe, cầm một sợi dây trói chặt Tống Ngọc Linh như gói bánh chưng, bóp nát mắt kính, giật một miếng vải bịt chặt mắt cô ta lại, khiêng cô ta lên quăng thẳng ra thùng xe phía sau, Diệp Vệ Quân cũng bế Lý An Dân lên trên.

Lão Hải hổn hển kêu gào: “Mày muốn đem cô ấy đi đâu?”

Trương Lương ấn Tống Ngọc Linh sát sàn xe, dùng súng chĩa thẳng vào mặt cô ta, nói với đám người bên dưới: “Tụi mày mà dám bám theo, tao bắn chết nó ngay, ba giờ sau mới được đi tìm người, một thằng đệ của tao còn đang mai phục trong đám tụi mày, vẫn ở đây này, nếu tụi mày xông ra khỏi cái nhà

https://thuviensach.vn

kho này sớm hơn một phút thôi, nó sẽ thông báo cho tao liền, đến lúc ấy thì đừng có bủa đi tìm người chi cho mệt, khiêng luôn quan tài tới lượm xác đi nhé."

Lời này vừa nói ra, bên dưới liền ồ lên lao xao, ai cũng đang ngầm suy đoán xem kẻ nào mới chính là thằng đệ nằm vùng kia, Trương Lương cười ha ha, ngồi trên thành của thùng xe, kêu Pháo Đồng nổ máy. Pháo Đồng hét vang một câu: "Dô ta nào! Nắm chặt vào nhé!", rồi đạp mạnh chân ga, bẻ ngoặt tay lái, bánh xe nghiền nát mấy chiếc xe gắn máy đồng thời tông sập bức tường thấp bên ngoài, nhằm hướng ngược lại với công xưởng mà lao vọt đi.

Tống Ngọc Linh nghiêng người nằm trên thùng xe, cổ tay sưng vù một cục, lúc xe xóc nảy, thân thể của cô ta cũng không khống chế được mà va bên này đập bên kia, chỗ bị trật khớp cũng khó tránh khỏi va quệt, cô ta cắn nát cả môi dưới khiến máu chảy bê bết, Lý An Dân nhìn mà thấy có chút không nỡ, quỳ sau lưng giữ cô ta lại.

Trương Lương "Phì!" một tiếng, châm chọc cô: "Thừa hơi làm người tốt nhỉ, cô biết vừa rồi tôi khiêng cái gì vào trong kho không? Là một bộ bàn mổ lắp ghép đấy, con đàn bà điên khùng này muốn lôi mấy người ra mổ xẻ như động vật, đối xử với ả thế này là đã tốt bụng lắm rồi! Nếu để tôi xử lý ấy hả, cái vực sâu phía trước thật đúng là một nơi quá thích hợp để vứt xác, ả ta không phải luôn được xưng là kẻ cô đơn đấy sao? Dẫu có chết chắc cũng chẳng có ai thật lòng muốn đi tìm, cứ băm vụn rồi vứt thẳng xuống núi, quá tiện."

Lý An Dân không nói tiếng nào, đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, thoạt nhìn bên ngoài thì tuổi tác của anh ta nằm ở khoảng giữa Pháo Đồng và Diệp Vệ Quân, vóc dáng xương xương, mặt mày thanh tú, nom dễ nhìn nhất trong cả ba người. Nhưng vẻ mặt anh ta lúc nào cũng lạnh lùng âm u, thần sắc toát lên một vẻ gì đó rất hung tàn, lúc nhìn người khác luôn có thói quen cúi đầu xuống thấp, từ bên dưới liếc mắt nhìn lên, khiến người ta cảm thấy như đang bị

https://thuviensach.vn

khiêu khích gây sự, hơn nữa lời nói hành vi đều thô lỗ, gây cảm giác tương phản quá lớn với bề ngoài văn nhã.

Lúc anh ta nói ra câu "Băm vụn rồi vứt thẳng xuống núi" ấy, mặc dù nghe giọng đang đùa, nhưng trong mắt lại lóe tia hung tàn, chuyện giết người vứt xác, nhất định anh ta có thể làm được! Lý An Dân chỉ cảm thấy tê rần hết cả da đầu, người đàn ông này gợi cho cô nhớ đến thầy cả Từ bán hoành thánh.

Năm đó thầy cả Từ bị xử bắn trên đường núi Bàn Sơn, sau khi con đường ấy bị lở thì người cũng ngã xuống dưới vách núi cao vạn trượng.

Vào thuở trước, gã trùm thổ phỉ cũng bị xử bắn ngay tại chỗ đó, thi thể rớt xuống vách núi.

Thầy cả Từ nói ông ta tuy một thân thể nhưng có đến hai linh hồn.

Ông chủ của công ty đòi nợ thuê, Trương Lập từng bảo - gã trùm thổ phỉ rơi xuống vực có tên là Trương Lương.

Trong đầu Lý An Dân bỗng xuất hiện một ý nghĩ rất đáng sợ, tuy Trương Lương kia không biết có phải là Trương Lương này hay không, nhưng thái độ của Diệp Vệ Quân và Pháo Đồng đối với anh ta cứ như bạn bè cũ, dường như đã quen nhau từ rất lâu rồi...

Diệp Vệ Quân dựa vào thành xe, duỗi thẳng hai chân, cố sức cởi áo lót bên trong ra, máu lẫn với mủ dính chặt vào các thớ vải, vừa cởi ra cũng liền kéo tróc luôn một lớp da, anh khẽ hít sâu một hơi, cười nói với Trương Lương: "Thằng nhóc cậu đấy, đã lâu không gặp mà chẳng thay đổi gì cả, lấy súng lục ở đâu ra thế?"

https://thuviensach.vn

Trương Lương hươ hươ khẩu súng, vỗ đùi cười đáp: “Hàng giả đấy, mô phỏng như súng thật, chỉ bắn đạn nổ thôi, phát ra tiếng vang nghe vô cùng giống, anh nghe thử nhé.” Anh ta hướng nòng súng lên trên mà nã một phát đạn, những tiếng “Đoàng đoàng” vang lên, lại nói tiếp: “Hỏa lực không mạnh, có điều kê sát người mà bắn thì cũng có thể gây thương vong đấy.”

Pháo Đồng hét lên: “Anh Lương, có thật anh đã giải quyết xong xuôi bên phía chị Miêu rồi chứ?”

Trương Lương cười mắng: “Thằng nhóc hôi sữa, anh đây làm việc mà chú còn không yên tâm à, nếu làm không xong anh còn dám đến đây sao?”

Lý An Dân thấy sợ Trương Lương, không dám nói chuyện với anh ta, thế nhưng Trương Lương đã bảo cho đám anh em đóng quân ở thôn Dương Gia, cô hết sức lo lắng cho ông bà nội, sợ ông bà dính líu tới chuyện này, thật sự kìm không nổi nữa, mới khép nép nhỏ giọng cầu xin anh ta: “Anh đừng có làm gì với người nhà em nhé.”

Diệp Vệ Quân nằm xụi lơ sưởi ấm dưới ánh nắng mặt trời, liếc Lý An Dân một cái, lại chuyển mắt sang hướng khác, uể oải nói ra: “Em cứ an tâm đi, cậu ấy không dám đâu, nói nghe ghê gớm vậy cũng chỉ để dọa cho họ Nghiêm kia một trận thôi, chứ không thì hôm nay em đi thế nào được.”

Tống Ngọc Linh cười lạnh lẽo, hỏi: “Họ Trương, rốt cuộc thì mày từ đâu tới? Tao đã điều tra Diệp Vệ Quân và cậu Tạ đây rồi, bọn họ không có ai làm chỗ dựa cả, làm gì có năng lực lớn đến thế.”

Trương Lương dùng họng súng vỗ vỗ mặt cô ta, nói: “Mày cũng có thể đi thăm dò gia thế nhà Trương Lương tao đấy, sau khi điều tra xong nhớ thắp thêm cho con gái của mày một nén nhang nhé.”

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh mím chặt môi, nửa bên mặt giật giật mấy cái, Pháo Đồng ngoảnh lại nhìn, bảo: “Em từng điều tra con mụ này rồi, trên không có cha mẹ, dưới không có con cái, đám đàn ông thì túm quần chạy theo sau mông ả, cho nên ả mới kiêu căng ngược ngạo làm bừa làm bãi như vậy được. Thế mà không tra ra được ả có con gái cơ chứ!”

Trương Lương cười đáp: “Chú không am hiểu chuyện trinh sát nội tình phe địch, nếu có thể điều tra ra được thì anh đây không phải sống phí cơm phí gạo à.”

“Không sao, em vốn cũng chẳng có hứng thú gì với con đàn bà này, chỉ cần chị Miêu không có chuyện gì, em sao cũng được.” Pháo Đồng cất giọng oang oang như loa phóng thanh, ngả người ra đằng sau một chút, thả luôn cả tay lái, mặc cho chiếc xe tròng trành xóc nảy chạy loạn trên con đường đất đỏ. Dường như cậu ta đang rất vui vẻ, gào tướng lên mà ca hát, giọng cất cao như bay đến tận đỉnh núi Thái Sơn, Trương Lương cũng gõ nhịp vào báng súng mà cất tiếng ca hòa điệu với cậu ta, âm thanh rất êm tai, thậm chí còn có cảm giác như một tay rất thạo hát tình ca nữa. Diệp Vệ Quân nhắm mắt nằm dưới sàn xe lắng tai nghe, khóe miệng thoáng nở nụ cười. Lý An Dân hai tay bám chặt thành xe, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống lưng áo, trình độ lái xe của Pháo Đồng cô từng chứng kiến qua, thực sự là liều lĩnh bạt mạng, cứ như đang chạy đi đầu thai không bằng.

Căn cứ tình tiết mẫu mực trên phim truyền hình xưa nay mà đoán, hậu quả của việc đắc ý quá độ thường là vui quá hóa buồn, quả nhiên, chẳng bao lâu, bánh xe sau cán phải hòn đá to, nghe tiếng văng đánh bộp, đuôi xe nảy bật lên, lảo đảo trượt đi như muốn lật ngược. Pháo Đồng vội vã cầm tay lái bẻ đúng một vòng, Lý An Dân bám không chắc, suýt chút nữa thì bị bắn ra ngoài theo quán tính, Diệp Vệ Quân vội lao đến dùng cả thân người đón được cô, gầm nhẹ với Pháo Đồng: “Thằng nhóc này, đừng đùa nữa, lái đàng hoàng cho anh.”

https://thuviensach.vn

Pháo Đồng gãi gãi đầu, quay ra đằng sau bắt chuyện: “Em gái, thật xin lỗi.” Vừa nói vừa giảm dần tốc độ, không còn dám càn rỡ nữa.

Lý An Dân mới rồi bị ngã, vừa khéo quệt vào mặt ngoài vết thương trên bả vai Diệp Vệ Quân, trên mặt dính đầy máu loãng, cô vội vàng ngồi thẳng, không hề dám liếc nhìn qua, cảm giác như hai tay quá dư thừa, chẳng biết để đâu cho gọn.

Diệp Vệ Quân cầm chiếc áo lót ở bên cạnh sang lau mặt cho cô, kéo cổ tay cô lại, thấp giọng hỏi: “Em sợ anh ư?”

Lý An Dân quả đúng là đang rất sợ, vô số loại cảm giác sợ hãi trộn lẫn vào với nhau, khiến cho cô không thể nào phân biệt rõ ràng bản thân cô rốt cuộc đang sợ cái gì, hay sợ hãi người nào? Mà cũng có lẽ là đang sợ mọi sự phiền hà?

Trương Lương xoay súng, bảo: “Em nói này anh Diệp, anh đúng ra là không nên đến, một mình em cũng có thể giải quyết xong xuôi, tội gì cứ phải chạy nhiều cho mệt.”

Diệp Vệ Quân chỉ cười cười, không hề lên tiếng, cũng không buông Lý An Dân ra, mà kéo cô vào trong ngực rồi ôm chặt lấy. Lý An Dân không dám nhúc nhích, xông vào trong mũi là hỗn hợp của mùi thuốc sát trùng trộn lẫn với mùi da thịt thối rữa, hai cánh tay với những vết lở loét loang rộng nằm ngay dưới tầm mắt, siết chặt ngang ngực cô, chặt đến mức khiến cho cô không thể nào thở nổi.

“Chúng ta... hiện tại đang đi đâu?” Lý An Dân cựa quậy hai ba cái tượng trưng.

Diệp Vệ Quân lập tức thả lỏng tay ra, đáp: “Có một con đường tắt xuống núi, ngay phía trước thôi.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân lại hỏi: “Anh rất quen thuộc chỗ này ư?”

Diệp Vệ Quân ghé sát lại bên tai cô thì thầm: “Anh đã từng... đến đây rồi, ngày đó, xung quanh đây còn có một thôn làng, nhưng bây giờ thì chỉ còn sót lại những bãi cỏ lau.”

Lý An Dân trầm mặc không nói, nhìn Tống Ngọc Linh đang co rúc dưới chân, cảm giác bất an bất giác nảy mầm trong lòng.

Trương Lương tóm Tống Ngọc Linh quăng thẳng xuống con đường đất bụi mù mịt, xe rẽ ngoặt bảy tám lượt, chạy tới một rãnh đất nứt tạo thành một cái vực sâu. Toàn bộ miệng khe dài không quá một trăm mét, bên dưới đâm xiên xuống rất sâu, trên dốc còn có vết tích leo trèo, cỏ dại mọc đầy bên cạnh, xung quanh có mấy lùm cây cao mà thưa thớt.

Pháo Đồng xung phong tiến vào trong khe trước, Diệp Vệ Quân cột Lý An Dân sau lưng, bám sát phía sau cậu ta, còn Trương Lương đi cuối cùng. Theo triền dốc thẳng đường leo xuống, đến khoảng độ sâu chừng mười thước gì đó, đất đỏ dần dần trở thành vách đá lồi lõm không bằng phẳng, con dốc thình lình đâm thẳng xuống, ba người vận dụng những kẽ nứt cùng với những hòn đá trồi ra bên ngoài vách khe làm đệm tay đệm chân, trèo xuống một cách hết sức thuần thục.

Lý An Dân nhắm nghiền mắt nằm gục trên lưng Diệp Vệ Quân, có thể cảm nhận được cơ thể anh đang nhấp nhô dao động một cách rất có quy luật, hô hấp của anh trước sau vẫn giữ được một tần số nhất định, không hề rối loạn chút nào.

Không bao lâu, trước mặt tối sầm lại, dưới lòng bàn chân có cảm giác chạm đất, Lý An Dân mới mở mắt ra, nhận thấy cả bọn đã ở trong một cái hang, cửa hang này nằm chênh chếch bên trên. Đất đá trong hang ánh lên một

https://thuviensach.vn

màu vàng xám, trên mặt đất toàn là vũng nông vũng sâu, lõm bõm đầy những nước, một dòng chảy nhỏ hẹp dọc theo thế đá từ bên trên chảy xuôi xuống, tích tụ lại thành một cái ao.

Diệp Vệ Quân tháo dây để Lý An Dân đứng xuống đất, kéo tay cô đi về phía trước, bên trong hang lạnh lẽo ẩm thấp, tùy ý nhìn một cái cũng có thể thấy được những mảnh xương còn sót lại của côn trùng chuột bọ, Lý An Dân rùng mình một cái vì lạnh, hỏi: “Chúng ta phải từ trong hang này đi ra ngoài ư?”

Diệp Vệ Quân gật đầu, bảo: “Con đường này nối liền với đường hầm dưới chân núi, một đường thẳng tắp, không xa, dù một chút là có thể ra ngoài.”

Lý An Dân ngẩng đầu nhìn anh, còn đang muốn mở miệng nói, đã phát hiện bề mặt của vết thương trên cằm anh đang không ngừng lan ra khắp mặt với tốc độ kinh người, bên ria phần bị tổn thương sủi lên, co rút như bị thiêu đốt.

Lý An Dân khẽ hô một tiếng, giãy ra khỏi tay anh, bụm chặt miệng, một tay chỉ thẳng tới: “Anh... mặt của anh, xảy ra chuyện gì thế này?”

Diệp Vệ Quân thoáng sững sờ, đưa tay lên chạm thử hai bên gò má, vừa khéo chạm trúng chỗ da bị loét, anh dùng đầu ngón tay quệt máu mủ trên đó đưa lên mắt quan sát một chút, sau đó tiện tay chùi vào quần, vươn tay ra với Lý An Dân, nói:

“Chỗ này quá ẩm thấp, mau chóng ra ngoài thì tốt hơn, em nhanh tới đây, mặt đất trơn trượt lắm.”

Lý An Dân lắc đầu, giấu tay ra sau lưng, hít sâu một hơi, nói với anh rằng: “Đây không phải là do độ ẩm quá cao, cũng chẳng phải vấn đề về thể

https://thuviensach.vn

chất, thực ra trước đây em đã để ý tới rồi, nhưng khi đó em không muốn làm lớn chuyện, bởi vì em tin tưởng anh."

Diệp Vệ Quân thu tay lại, chậm rãi tiến về phía cô, nghiêng đầu hỏi: "Thế bây giờ em không thể tiếp tục tin tưởng anh sao?"

Lý An Dân vịn vách đá lùi ra sau, vừa lui vừa nói: "Em chẳng biết phải tin vào điều gì nữa, dáng vẻ hiện tại của anh... Rốt cuộc là thế nào?"

Vết loét đã nuốt chửng khuôn mặt của Diệp Vệ Quân, hãy còn đang lan sang những chỗ khác, dịch mủ chảy xuôi theo hai gò má xuống đọng lại dưới cằm. Lý An Dân nhớ đến ảo ảnh về thân người máu thịt lẫn lộn cô đã thấy lúc ở thôn Tử Hiếu, nhớ đến ánh mắt hằn sâu dưới mớ thịt nát trong giấc mộng kia, nhớ đến ảo giác đã phát sinh trong lần đầu tiên gặp anh trong đường ngầm.

"Anh Vệ Quân, anh nói xem, có phải triệu chứng ảnh nhiễu của em lại phát tác hay không? Lúc này thứ em đang nhìn thấy đều là ảo giác thôi có đúng không?" Lý An Dân ngồi sụp xuống đất đưa tay ôm lấy đầu, chỉ cần Diệp Vệ Quân nói với cô rằng hết thảy đều chỉ là ảo giác mà thôi, cô liền sẵn lòng tin tưởng nơi anh, đợi sau khi về tới nhà rồi, lại coi tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua như một giấc mộng.

Diệp Vệ Quân kéo cô lên khỏi mặt đất, đẩy cô dựa vào vách đá, hai tay chống sát bên tai cô, trầm giọng nói: "Đừng sợ, mở mắt nhìn anh!"

Lý An Dân cảm thấy trán cô bị giữ chặt, làn hơi thở không mang theo chút hơi ấm nào phả lên trên mặt, cô nhắm chặt hai mắt, tim đập vô cùng nhanh, cất giọng lẩy bẩy: "Anh nói cho em biết trước đi, anh là anh trai em, hay chính là cha ruột của em? Rốt cuộc thì anh có phải là Diệp Binh hay không? Rốt cuộc thì anh... có từng chết hay không..."

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân không hề đáp lại, chỉ ôm chặt lấy thân thể cô rồi nghiêng đầu cúi xuống, mở miệng bao trọn lấy đôi môi cô. Lý An Dân giật mình, đầu lưỡi ướt át lạnh giá kia đã len vào giữa hai hàm răng, mạnh mẽ đè ép vào hàm dưới của cô, môi tiếp môi dán sát nhau không một khe hở. Diệp Vệ Quân dùng một tay nâng cằm Lý An Dân lên, tay kia luồn ra sau gáy, cố sức mút trọn lấy bờ môi cô. Độ mãnh liệt này không giống như đang hôn, mà tựa hồ muốn nuốt chửng cô luôn vậy, khiến Lý An Dân cảm thấy một luồng hơi nóng từ sâu bên trong thân thể đang cuồn cuộn dâng trào, không ngừng xông lên tới tận yết hầu, đầu ngón tay ngón chân lại lạnh lẽo tê dại, máu trong người tựa như sôi lên trong khoảnh khắc, rồi nháy mắt lại lạnh xuống như băng.

Trước kia cô cũng đã từng trải qua cảm giác tương tự thế này, trong khe núi của thôn Tử Hiếu, tại động Thiên Long ở núi Đại Chu, lúc bị linh hồ nhập vào người, toàn bộ đều là cảm giác khác lạ này nảy sinh trong lúc cô đang ngủ hoặc thần trí không tỉnh táo.

Cô kinh hoàng mở mắt ra, bất ngờ trông thấy vết thương trên mặt Diệp Vệ Quân đã bắt đầu liền lại, từ bên trong da thịt rữa nát bò ra vô số bọ cánh cứng màu trắng, nhung nhúc trên miệng vết thương mà chui ra chui vào. Cô trợn trừng hai mắt, hai tay vung mạnh về phía trước đẩy Diệp Vệ Quân ra, hoàn toàn không có cảm giác đụng vào thân thể con người, mà là chạm vào thân của vô số con bọ. Bàn tay cô nhanh chóng bị cuốn vào trong, đám bọ cánh cứng kéo bè kéo lũ bò lúc nhúc giữa các kẽ ngón tay cô, cô kinh hoàng quá độ, liền vội vàng rụt tay về, “Rạo rạo rạo”, tiếng giáp xác cọ vào nhau vang lên, cổ tay vừa ngứa vừa tê, dường như đang có vài con đang bò dọc lên trên theo cánh tay cô.

Diệp Vệ Quân không buông tay, Lý An Dân không cúi được đầu, không nhìn thấy tình cảnh phía dưới thế nào nữa, ngay cả mở miệng ra cũng không thốt lên được thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Cô nghiêng mắt nhìn, chợt thấy Pháo Đồng và Trương Lương đang đứng cách đó không xa mà nhìn lại, trong bóng tối không nhìn rõ mặt, tuy nhiên cô lại thấy được ánh sáng lóe lên trong mắt hai người - một sắc xanh biêng biếc lạnh lẽo hệt như mắt của loài dã thú.

Lý An Dân hồn thân phát lạnh, hai chân không ngừng run lên cầm cập, cảm giác lúc này giống hệt như toàn thân bị dìm vào trong một thùng nước đá, khiến cơ năng thân thể đông cứng lại. Diệp Vệ Quân vừa mới buông tay, thân người cô đã trượt theo vách đá trơn nhẵn ngã phịch xuống đất, cảm giác choáng váng dồn dập ập tới, trước mắt khi mờ khi tỏ, ngay cả khuôn mặt gần trong gang tấc cũng không thể nào thấy rõ.

Bọn họ là ai? Vì sao lại làm những chuyện như vậy? Rốt cuộc là có mục đích gì?

Lý An Dân muốn đem hết thảy mọi nghi ngờ ra hỏi, bất kể anh có sẵn lòng trả lời hay không cũng muốn hỏi cho bằng hết, nhưng cô chẳng còn chút sức lực nào nữa rồi, cả người mềm nhũn như bông, sức cùng lực kiệt, đừng nói là lên tiếng, ngay cả mí mắt cũng mở không ra.

Diệp Vệ Quân kề sát má lên mái tóc mai trước trán cô mà cọ cọ, nói khẽ: “Xin lỗi, An Dân... Rất xin lỗi em, anh vẫn luôn lừa dối em...”

Theo một tiếng thở dài, Lý An Dân mềm oặt ngã vào trong lòng Diệp Vệ Quân, hết thảy ý thức trong đầu tựa như bị cuốn vào trong một xoáy nước tối đen thăm thẳm.

*** Hết tập 1 ***

https://thuviensach.vn

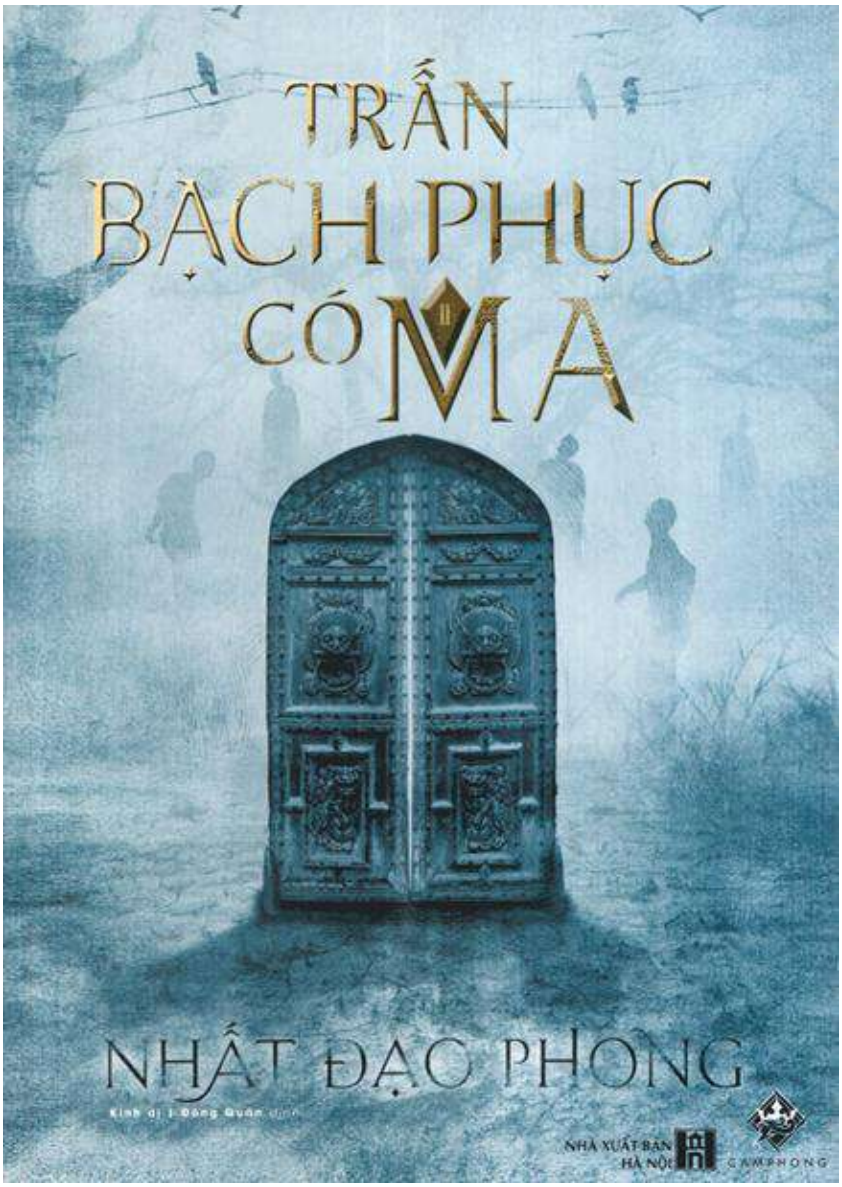

TẬP 2

Ở trấn Bạch Phục, Lý An Dân đã gặp Diệp Vệ Quân, anh chủ nhà tốt bụng kiêm thầy phong thủy đã giúp đỡ cô giải quyết những rắc rối liên quan đến ma quỷ. Từ đó tình cảm dần nảy sinh trong cô, thế nhưng rắc rối lớn nhất của cô có lẽ chính là Diệp Vệ Quân, người ta bảo anh đã chết từ mấy chục năm

https://thuviensach.vn

trước, hai người có thể là anh em cùng cha khác mẹ, hoặc thậm chí Diệp Vệ Quân chính là cha đẻ của cô.

Nhưng làm sao có thể chứ, tất cả chỉ là phỏng đoán vô căn cứ, cô không tin! Trong cuộc hành trình đi tìm câu trả lời cho chính mình, bí ẩn về thân thế của Lý An Dân dần được hé lộ, thì ra tất cả đều không phải, thì ra trước giờ người cô yêu nhất vẫn là anh, Diệp Vệ Quân, người hùng của Lý An Dân.

https://thuviensach.vn

Chương 13

Ngũ Linh Tế

Ánh dương từ ngoài soi nghiêng vào trong động, loáng thoáng có thể thấy được rất nhiều hạt bụi tròn nhỏ đang nhảy múa bên trong cột sáng, hơi nước bàng bạc bao trùm lên hai bóng người đang hòa vào làm một ở đáy hang.

Người đàn ông mang trên mình chiếc áo vải sờn rách, da thịt trên mặt mưng mủ thối rữa, cơ hồ không thể nào nhận ra hình dạng ban đầu, thịt nát theo máu mủ chảy xuôi không ngừng rơi xuống dưới. Người phụ nữ gục hẳn trên lưng người đàn ông, hai mắt nhắm nghiền, lặng im, cũng không hề nhúc nhích, như thể đang chìm vào trong một giấc ngủ say. Hai tay cô mềm nhũn buông thõng xuống, khuỷu tay còn có một vết rách vừa sâu vừa dài, máu tươi tuôn hoài không dứt, chảy dọc theo cánh tay, chậm rãi lướt qua cổ tay, mu bàn tay rồi tụ lại dưới đầu ngón tay, biến thành một sợi tơ máu dài mảnh, treo lơ lửng, đung đưa nhỏ giọt xuống nền đất.

Người đàn ông cõng cô gái bước từng bước chậm rãi tiến về phía trước, sợi tơ máu cũng lướt đi theo những bước chân chuyển ngoặt quanh co ấy, vẽ lên trên nền đất màu xám tro một đường máu đỏ thắm đến chói mắt.

Hai bóng lưng càng lúc càng xa dần, ngày một hòa vào trong bóng tối thăm thẳm, sau đó, từ sâu trong hang động vọng ra một giọng nói trầm buồn nặng trĩu lòng...

“Xin lỗi, Hoài An, anh... trước nay vẫn lừa em.”

Dưới ánh trăng, chân tường rào, giữa hai chiếc ghế được mắc một vòng dây chun, bóng người bé nhỏ vừa nhảy qua nhảy lại giữa hai sợi dây vừa cất

https://thuviensach.vn

tiếng ca trong trẻo, giọng trẻ con quanh quẩn giữa khung trời đêm yên ắng: “Quả bóng da nho nhỏ ơi, vung chân đá, hoa mã lan đã nở hai trăm lẻ một, hai trăm năm sáu, hai trăm năm bảy, hai trăm tám hai, chín trăm ba mươi mốt...”

Rắc!

Một chiếc ghế bị gãy chân, ngã đánh bịch xuống đất, tiếng ca của con trẻ cũng đột nhiên im bặt.

Hai cánh tay vươn ra từ trong bóng tối, nhặt sợi dây chun lên, quấn quanh đầu gối, chậm rãi lùi lại vào trong màn đêm, sợi dây chun được căng ra lần nữa, khúc nhạc khiến người ta phải hoài niệm tiếp tục được cất lên bởi tiếng ca con trẻ...

“Bóng da nho nhỏ, chuối và lê, mã lan nở hoa hai mươi mốt, ba mươi sáu, ba mươi bảy, ba mươi tám ba mươi chín bốn mươi mốt...”

“Chú ơi, vì sao ngày nào chú cũng đến nơi này thế?”

“Chú đến để chơi cùng cháu.”

“Người lớn ban ngày đều phải đi làm cả, không thể chơi với trẻ con được đâu.”

“Thế nên buổi tối chú mới đến với cháu được.”

“Chú là ai? Cháu không nhận ra chú.”

“Chú là ai? Cháu không nhớ sao? Chú là...”

https://thuviensach.vn

Một khuôn mặt không thể nhận ra đâu là thịt đâu là máu thoắt ẩn thoắt hiện giữa không trung, bọ cánh cứng nhiều vô số kể, như một cơn sóng triều từ trong miệng mũi tuôn ra, thoáng chốc đã tụ thành một biển côn trùng màu trắng.

Lý An Dân kinh hãi đến mức toàn thân vã mồ hôi lạnh, thình lình mở mắt ra, đối diện với tầm mắt là mui xe màu xám đen, thân thể cô lắc lư theo một biên độ rất nhỏ, mà đầu cô đang gối lên đùi Diệp Vệ Quân.

“Tỉnh rồi ư?” Diệp Vệ Quân cầm khăn bông lau mồ hôi trên trán cô, giọng nói tràn ngập vẻ dịu dàng, Lý An Dân nhận thấy khuôn mặt anh đã khôi phục lại như bình thường, da dẻ nguyên vẹn không hề sây sát gì, trên mình mặc chiếc áo sơ mi sạch sẽ thoải mái, từ trong ánh mắt toát lên sự ân cần, khuôn mặt tươi cười tuấn tú đến mức khiến người ta phải ngẩn ngơ.

Những vết lở loét thối rữa đã không còn, bọ cánh cứng màu xám trắng cũng biến mất, giấc mộng chỉ là giấc mộng mà thôi, hiện thực vẫn là hiện thực, và trong quá trình xáo trộn giữa mộng và thực ấy, chứng ảnh nhiễu của cô lại tái phát. Không lẽ cảnh tượng kinh hoàng bên trong cái hang kia cũng chỉ là một hồi ảo giác thôi ư?

Lý An Dân day day trán rồi ngồi dậy, trong lòng vẫn còn hoang mang sợ hãi mà nhìn khắp trái phải xung quanh, đây là một chiếc xe mười lăm chỗ với ba hàng ghế, cô và Diệp Vệ Quân ngồi ở băng ghế sau cùng, người lái xe là Pháo Đồng, còn nhân vật trên chiếc ghế phụ nghe tiếng liền quay đầu ngoái ra sau. Thật ngoài sức tưởng tượng, không ngờ lại chính là anh chàng Tiểu Thương, học trò ở nhà Hoàng Bán Tiên, cậu ta chớp chớp mắt với Lý An Dân, xong lại xoay người ngồi tựa vào lưng ghế.

Hình như vẫn còn thiếu một nhân vật hết sức quan trọng...

https://thuviensach.vn

Lý An Dân ngoảnh sang phía Diệp Vệ Quân, hỏi: “Trương Lương đâu rồi?”

Một cánh tay từ băng ghế trước vươn ra sau, vỗ vỗ vào lưng ghế, giọng nam mang theo âm mũi khàn khàn vang lên: “Gọi tôi làm gì? Có gì thì cứ nói quách.”

Trong lòng Lý An Dân nặng trĩu, hóa ra anh ta đang ngủ ở ngay đằng trước, con người nham hiểm hung ác này dĩ nhiên chẳng phải là ảo ảnh.

Diệp Vệ Quân vỗ một phát lên tay Trương Lương, thấp giọng quở trách: “Nói cái gì mà nói? Cứ lo ngủ cho xong giấc của cậu đi.”

Trương Lương lầu bầu mấy tiếng, trở mình trên nệm ghế, giơ chân đạp lên cửa sổ xe, gãi gãi trước ngực, không lâu sau đã ngáy o o rồi.

Lý An Dân nhìn ra ngoài khung cửa sổ, bầu trời đã tối đen, chiếc xe chạy nhanh trên con đường rộng rãi mà bằng phẳng, đèn đường màu vàng nhạt soi bóng hàng cây xung quanh, trong gió thoảng có mùi ẩm ướt của bùn đất, thi thoảng lại có một hai chiếc xe tải lướt qua, bánh xe hắt nước bùn dưới lòng đường lên tung tóe.

“Đây là đâu vậy?” Cô xoa xoa thái dương, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng.

Diệp Vệ Quân kéo đầu cô xuống tựa vào trên vai mình, nói: “Vừa ra khỏi đường hầm, em ngủ suốt cả buổi trưa tới giờ.”

Pháo Đồng vội vàng nhảy vào cướp lời: “Là anh Diệp một mình ôm em ra khỏi hang đấy, ai muốn động vào cũng không cho, tôi thấy hai cánh tay anh ấy sớm muộn gì cũng gãy mất thôi.”

https://thuviensach.vn

Tâm trạng của Lý An Dân có chút phức tạp, nói cảm ơn với Diệp Vệ Quân xong hỏi anh: “Sao em đột nhiên lại ngủ thiếp đi thế?”

“Hai ngày nay em không chợp mắt, mệt quá mà.” Diệp Vệ Quân vừa nói vừa thuận tay vén tóc mái của cô, hỏi: “Lúc ngủ em cứ nói mơ suốt, gặp phải ác mộng ư?”

Lý An Dân gật đầu, thành thực kể cho anh nghe: “Hai giấc mộng lận cơ, em mơ thấy Diệp Binh cõng mẹ em đi vào sâu trong hang động, chính là cái hang mà chúng ta vừa mới ra khỏi ấy, còn giấc mơ kia thì trong mơ có hai người, một người lớn và một đứa trẻ, không thấy rõ bộ dạng của cả hai cho lắm, bọn họ ở chung một chỗ, cùng chơi nhảy dây chun, còn bài hát thiếu nhi nữa… Cái khúc nhạc thiếu nhi ấy hát thế nào nhỉ…”

“Quả bóng da nho nhỏ ơi, vung chân đá, hoa mã lan đã nở hai trăm lẻ một.”

Lời ca từ miệng Diệp Vệ Quân cất lên, tiếng hát trầm trầm cùng với giọng ngâm xướng trong giấc mơ cứ như hòa vào làm một, Lý An Dân cảm thấy ngực cô như thể bị nện vào một cú thật mạnh, rất đau, hơn nữa còn có cảm giác nghèn nghẹn, cô gắng sức không để tâm tình hiện ra trên mặt, cúi đầu xuống nói: “Xem em này, thế mà cũng quên cho được, lúc bé bà nội đã dạy em rồi.” Cô đưa mắt nhìn nghiêng sang anh một lát, nhỏ giọng hỏi: “Anh Vệ Quân, anh cũng biết ư?”

Diệp Vệ Quân vỗ đầu cô, nở một nụ cười hết sức tự nhiên: “Em cứ vừa mơ vừa hát như thế, ai trên cái xe này mà chẳng nghe được chứ.”

Tiểu Thương ra vẻ như một người từng trải lắm, chen miệng nói thêm: “Bài hát thiếu nhi này rất phổ biến hồi tôi còn nhỏ đấy nhé, mấy bé gái lúc nhảy dây chun toàn hát bài này, còn trẻ con thời nay ấy hả, thật là đáng thương,

https://thuviensach.vn

đứa nào cũng chỉ biết mỗi PSP[1] với iPad, tan học về nhà là cứ như bị nhốt trong một cái lồng bằng hợp kim, nhìn trời qua khung cửa sổ, tầm mắt cũng chỉ thấy được một mảng trời be bé như vậy mà thôi.”

[1] PSP: Playstation Portable, máy chơi game cầm tay của SONY. (Mọi chú thích đều của dịch giả.)

Lý An Dân thầm nghĩ năm nay cậu bao nhiêu tuổi hả? Thế mà ăn với nói hệt như một ông cụ chẳng hợp thời chút xíu nào. Tuy nhiên ngẫm nghĩ một chút, cô lập tức nhận ra sự khác thường, cớ sao Tiểu Thương lại có mặt ở đây? Không lẽ Hoàng Bán Tiên cũng có dính líu gì với chuyện này sao?

Diệp Vệ Quân như nhìn ra được nỗi nghi hoặc của cô, nói cho cô hay Tiểu Thương chính là người chờ sẵn ở cửa hang để tiếp ứng, sở dĩ bọn họ có thể thuận lợi trốn thoát được, ngoại trừ sự hỗ trợ của Trương Lương ra thì còn phải vay mượn một ít thứ của Hoàng Bán Tiên nữa, về phần thứ gì thì Tiểu Thương đã dùng một câu “Bí mật làm ăn” để khỏa lấp. Thế vì sao Hoàng Bán Tiên lại phải đưa tay giúp đỡ? Tất nhiên là bởi vì tình cảm thầy trò giữa ông ta và Diệp Vệ Quân rồi, học trò gặp khó khăn, làm thầy ắt phải có nghĩa vụ vươn tay giải cứu. Toàn bộ đều là lời giải thích của Diệp Vệ Quân, Lý An Dân tạm thời tiếp thu, cho dù vẫn bán tín bán nghi.

Diệp Vệ Quân còn bảo Trương Lương cũng giống như Pháo Đồng vậy, đều là chiến hữu quen biết thời đi bộ đội. Lý An Dân có thể thấy được tình cảm anh em giữa ba người này hết sức thân thiết, một người chín chắn thận trọng, một người cởi mở lạc quan, kẻ còn lại hung tàn sắc bén, tổ hợp ba người như vậy lại khiến cô không khỏi cảm thấy gần gũi.

Tuy nhiên cũng chính cảm giác gần gũi này đã khiến nỗi sợ trong lòng cô trở nên lớn mạnh hơn, Lý An Dân thử dò xét xem bên trong hang đã xảy ra chuyện gì? Diệp Vệ Quân nói cô vừa vào trong ấy chưa được bao lâu đã gục xuống, nguyên nhân hẳn là do thiếu ngủ. Về phần những cảnh tượng ly kỳ cổ

https://thuviensach.vn

quái như bọ cánh cứng cùng với khuôn mặt rữa nát kia, hết thảy đều bị quy kết là ảo giác do tâm trạng bị ảnh hưởng mà sinh ra. Diệp Vệ Quân bảo loại ảo giác này được tạo thành do cảm xúc trong lòng phản chiếu ra không gian bên ngoài, vô cùng sống động, khiến các giác quan lẫn nhận thức đều rối loạn, gây nên những sự việc và hiện tượng giả nhưng giống hệt như thật.

Dù cho Lý An Dân đã từng có kinh nghiệm tương tự như vậy rồi, thế nhưng cũng cảm thấy kiểu giải thích khoa học hóa này quá mức gượng ép. Cô nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Diệp Vệ Quân lên, vết loét trên cánh tay đã đóng vảy hơn phân nửa, mặt ngoài của những vết loét vốn mưng mủ nay chỉ còn là từng mảng hoặc thâm đen, hoặc là những vết xước có nông có sâu.

Lý An Dân cắn môi, thấp giọng hỏi: “Vậy những vết thương của anh… Cũng đều là do em nhìn nhầm sao?” Nếu như anh dám nói rằng… con mắt âm dương có thể tự động điều tiết mức độ, biến vết thương nhẹ thành vết thương nặng và đó cũng là chuyện bình thường, Lý An Dân nhất định sẽ cho anh một đấm, sau đó nhảy thẳng từ cửa sổ ra ngoài xe, có xem người khác như kẻ ngốc thì cũng phải có mức độ thôi chứ.

May mà Diệp Vệ Quân không đáp lại, chẳng qua chỉ đưa tay lên vuốt vuốt tóc cô, động tác như một thói quen và mang tính thân thiết vô cùng này khiến cho khóe mi Lý An Dân cay cay, cô nói: “Sau khi về nhà rồi, em muốn ăn thịt bò cải trắng.”

Diệp Vệ Quân khẽ “Ừ!” một tiếng, tuy nhiên ánh mắt lại hơi tránh né, Lý An Dân trong lòng phát hoảng, bắt lấy tay anh, hỏi lại: “Chúng ta sẽ lập tức về nhà, đúng không?”

Diệp Vệ Quân nắm ngược lại tay cô, mỉm cười rồi gật đầu: “Sẽ về, chúng ta sẽ về trấn Bạch Phục mà.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân khẽ thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu tựa lên vai anh, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, thực tế và ảo ảnh, cô đã chẳng thể nào phân biệt nổi. Nếu tất cả đều là giả dối, có suy nghĩ nhiều thêm cũng chẳng ích gì, còn như mọi thứ đều là sự thật, vậy sự thật không thể nào thay đổi được, có nghĩ nhiều cũng phí công mà thôi. Nếu có thể duy trì tình trạng như bây giờ, ngày ngày được đi học cùng bè bạn, về nhà thì có anh với cuộc sống thoải mái dễ chịu, chỉ cần thế thôi thì cho dù có nửa thật nửa giả cũng không vấn đề gì. Cô biết, đây là một kiểu trốn tránh hiện thực, nhưng ngoại trừ giả vờ như mù lòa hai mắt ra, tạm thời cô cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn để ứng phó.

Tuy nhiên một chút xíu xiu hy vọng này của cô vẫn không được thực tế chấp nhận, gần tới trấn Bạch Phục, Lý An Dân ngủ thiếp đi ngay trên xe, sau khi tỉnh dậy, cô không thấy được khung cảnh quen thuộc mà là bàng hoàng phát hiện bản thân đang bị giam cầm bên trong một gian nhà đá chật hẹp, tiếng nước chảy ào ào vang lên từ bốn phương tám hướng, cả căn phòng như thể bị bao bọc bởi một dòng chảy ở xung quanh.

Không gian bên trong căn phòng đá này ước chừng chỉ khoảng năm thước vuông, trần nhà bằng phẳng, sàn nhà ẩm ướt bóng loáng, trên tường đóng một manh chiếu có thể hút ẩm, ngoài ra còn bày biện một số gia cụ cần thiết. Kế đó là một cái tủ đứng bằng gỗ trắc, một chiếc giường bằng gỗ lim kê sát tường, vật dụng trên giường đầy đủ cả, còn treo thêm một tấm màn. Thứ dùng để chiếu sáng chính là hai cây nến ở trên bàn, dưới chân giường được đặt thêm một cái bô có nắp. Trong phòng đá không có cửa sổ, cửa chính thì khóa cứng, từ trong không tài nào mở ra được, trên cửa có một khe thông gió to cỡ năm centimet, nhón chân nhìn qua khe thông gió ra ngoài, chỉ có thể thấy được mỗi vách đá loang lổ.

Lý An Dân trùm chăn núp kín ở góc giường, nhất thời chỉ cảm thấy mờ mịt không biết phải làm sao, đến khi khoảnh khắc trống rỗng trong đầu qua đi, năng lực suy nghĩ mới dần dần khôi phục lại, cô bắt đầu hồi tưởng lại chi tiết

https://thuviensach.vn

mọi việc trước khi ngủ… Có lẽ cũng đã gần đến giữa trưa, xe chạy vào đường cao tốc bên ngoài trấn Bạch Phục, Diệp Vệ Quân đưa cho cô một ly nước nóng cùng một chiếc bánh bao, cô uống khoảng non nửa ly, Diệp Vệ Quân đem số nước còn lại cùng với cái ly ấy quăng ra ngoài cửa sổ, sau đó không bao lâu, cô đã cảm thấy đầu óc nặng trĩu, tứ chi mềm nhũn, Diệp Vệ Quân bảo có thể là do ngồi trên xe quá lâu, để cho cô tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, kết quả thế là ngủ thật, mà sau khi ngủ dậy thì đã ở trong căn phòng tối tăm này.

Lý An Dân đã từng nếm mùi thuốc ngủ ở nhà Hoàng Bán Tiên, phản ứng sau khi dùng thuốc rất giống với lần này, đều không phải tự nhiên thiếp đi một cách bình thường. Ly nước nóng kia nhất định có vấn đề, theo như tình hình trước mặt mà nói, cảm giác có vẻ như vừa thoát khỏi hang hổ đã lọt vào ổ sói rồi, Lý An Dân khó có thể tưởng tượng được vì sao Diệp Vệ Quân lại giam cầm cô, vì sao? Căn bản không thể tìm ra động cơ thích hợp.

Cô nhảy xuống giường, đi chân trần lục lọi quan sát khắp cả căn phòng, tới vị trí gần giữa phòng, phiến đá dưới chân bỗng cập kênh một cái, bọt nước bắn ra tung tóe từ giữa khe đá, văng lên chân Lý An Dân, lạnh lẽo tới tận xương.

Cô giật thót cả mình, ngồi xổm xuống, dùng tay gõ lên sàn đá, nghe tiếng vọng thì bên dưới hẳn là rỗng không, căn cứ theo khuôn sáo mà tiểu thuyết võ hiệp truyền đạt lại, nói không chừng còn có một lối đi ngầm chi đây, cô đưa tay vào trong khe hở, phiến đá không dày, năm ngón tay luồn dọc theo khe đá chật hẹp, cảm giác rất vừa tay, độ lớn của phiến đá này cùng với nắp hũ tro bên trong các ngôi mộ không hề khác biệt cho lắm, cũng không tính là quá nặng.

Lý An Dân thu tay lại, chà nóng hai lòng bàn tay, tìm một góc độ thích hợp mà đứng cho thật vững, sau đó mới cúi người xuống xê dịch phiến đá, hơi lạnh dưới sàn rét căm căm, một làn sương trắng mang theo hơi thở giá băng từ trong khe hở trào ra khắp phòng, gợn sóng lấp loáng phản chiếu lên trên trần những vệt sáng lung linh như tơ mảnh.

https://thuviensach.vn

Sau khi phiến đá bị dời đi, một khuôn mặt con gái trắng nhợt, có ánh xanh tai tái hiện ra ngay trước mắt, Lý An Dân sợ đến kêu lên thành tiếng, ngã ngồi xuống đất, tức khắc lật mình, dùng cả tay lẫn chân bò đến chân tường mà co rúm người, hồi lâu sau vẫn chưa bình tĩnh trở lại. Bên dưới phiến đá này thế mà lại giấu một cái hốc đầy nước, trong nước còn có một người con gái đang nằm, có thể nằm ngủ một cách thản nhiên bên trong nước như thế, nếu còn là người thì khẳng định chính là người chết, là cái xác, còn không thì chỉ có thể là quỷ mà thôi.

Lý An Dân theo bản năng đưa tay sờ lên ngực, Long quy và mặt nạ trừ tà vẫn còn trên người, lá gan của cô cũng lớn hơn đôi chút, một tay nắm chặt hai tấm bùa hộ mạng, tay kia thì nhấc cây nến lên, quỳ gối dịch sát đến bên cạnh hốc nước. Nước trong hốc trong vắt nhìn thấu tận đáy, khuôn mặt người con gái dưới ánh nến cũng trở nên rõ ràng.

Mặt trái xoan, chóp mũi tròn tròn xinh xinh, hai khóe miệng khẽ nhếch lên.

Một khuôn mặt vô cùng quen thuộc, khuôn mặt mà hầu như ngày nào cô cũng có thể nhìn thấy ở trong gương… Chính là bản thân Lý An Dân.

Người con gái lẳng lặng nằm bên dưới mặt nước giống cô y như đúc!

Giờ phút này Lý An Dân cảm thấy bản thân như bị ném vào trong một hầm băng rét buốt, máu huyết toàn thân đều đông cứng lại. Cô đưa nến tới gần rồi cẩn thận quan sát, nhận thấy cô gái bên dưới mặt nước so với mình vẫn có một chút khác biệt tuy không rõ ràng cho lắm, thoạt nhìn thì tuổi tác của cô ấy khá lớn, khuôn mặt thon gầy, bên dưới mắt trái còn có hai nốt ruồi son tròn nhỏ xếp thành một hàng, tóc dài chấm eo đen nhánh dày mượt, mà tông màu gốc của tóc Lý An Dân là màu nâu, chất tóc mảnh mềm.

https://thuviensach.vn

Trong lúc cô đang định tiến tới thêm một chút để quan sát kỹ hơn thì bên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân nặng nề, từ xa cho đến gần. Tiếng động càng lúc càng rõ ràng hơn, đúng là có người đang đi đến đây, cô không có thời gian để suy nghĩ nhiều, liền vội vàng đẩy phiến đá đậy vào, đặt cây nến về vị trí cũ, bò lên trên giường, dùng chăn bọc kín người.

Tiếng khóa cửa lách cách đôi ba cái, lại nghe thêm một tiếng xoạch, Diệp Vệ Quân đạp cửa bước vào, trong tay bưng theo một cái nồi điện, cổ tay còn treo thêm hai túi đồ ăn vặt thật lớn. Anh đặt thức ăn xuống trước, sau đó mới nhìn thoáng qua vị trí của phiến đá đã bị bong ra kia, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhìn sang phía Lý An Dân, hỏi: “Có lạnh không? Có muốn đem thêm chăn lên giường hay không?”

Lý An Dân vừa thấy được anh thì lửa giận đã bốc lên, phắt cái đã lao thẳng xuống dưới giường, túm lấy áo anh mà cao giọng: “Rốt cuộc thì nơi này là nơi nào? Anh đưa em tới đây để làm gì? Em phải về, anh mau dắt em về nhà!”

Diệp Vệ Quân ôm cô trở lại trên giường, nhặt đôi giày đang nằm lăn lóc bên góc tường lên rồi đặt xuống ngay ngắn trước giường, sau đó mới xoay người ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc Lý An Dân và nói: “Đây cũng là nhà mà, là chỗ trước đây anh đã từng ở đấy.”

Hai mắt Lý An Dân đỏ hoe: “Em muốn trở về khu nhà trọ công nhân viên ở đường Thái Hưng cơ, em không muốn ở chỗ này một chút nào, anh Vệ Quân, anh đã hứa sẽ cho em ăn thịt bò cải trắng, anh không được nói rồi lại nuốt lời như vậy.”

Diệp Vệ Quân cười đáp: “Dĩ nhiên rồi, không phải anh đã bưng tới đây cho em rồi đó sao?” Anh mở nắp nồi điện, bên trong có nồi đun nước cùng với bát đũa, sau khi nắp nồi được mở ra, hương thịt đậm đà cũng theo đó mà lan tỏa.

https://thuviensach.vn

Suốt mấy ngày liên tục, Lý An Dân đều phải gặm bánh mì cỡ lớn cùng với bánh bao, vừa ngửi thấy mùi thịt nước bọt đã không kìm được mà tuôn trào, bụng sôi lên òng ọc.

Diệp Vệ Quân múc một bát đầy đưa cho cô, Lý An Dân còn có chút khúc mắc trong lòng, chần chừ mãi không chịu nhận lấy, Diệp Vệ Quân cất tiếng nhẹ nhàng khuyên nhủ cô: "Đừng tự mình làm khổ mình nữa, có bất mãn gì thì cứ ăn xong rồi hẵng nói, chúng ta đều ở đây cả chứ có chạy đi đâu đâu."

"Anh muốn đi thì em ngăn cản được chắc?" Lý An Dân vùng vằng giật lấy bát đũa, ngấu nghiến ăn sạch cả ba bát, Diệp Vệ Quân vẫn ngồi ở bên cạnh phục vụ, hai mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô mà không hề chớp lấy một cái, cứ như thể có nhìn ngắm cỡ nào cũng không đủ vậy. Lý An Dân cũng chẳng cảm thấy xa lạ gì với ánh mắt này. Diệp Vệ Quân vẫn thường xuyên nhìn cô như thế, có đôi khi ở lại văn phòng ngủ trưa, những lúc thức dậy đều thấy được ánh nhìn chuyên chú này của anh.

Lúc đó cô không cảm thấy có vấn đề gì cả, cùng lắm thì trong lòng bồi hồi một chút rồi cũng qua. Nhưng từ khi biết Diệp Vệ Quân và mình rất có khả năng là anh em ruột thịt, Lý An Dân vẫn luôn băn khoăn về mặt tình cảm, mỗi lần bị anh nhìn chằm chằm là lòng dạ lập tức rối bời, chẳng dám đối diện với ánh nhìn như thế.

Diệp Vệ Quân bảo gian phòng đá này vốn là nơi tránh nạn dưới lòng đất, thời điểm anh vừa đến trấn Bạch Phục, một xu để đi thuê nhà cũng chẳng có, phải vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất tại đây. Sở dĩ đem Lý An Dân tới chỗ này là vì sợ Tống Ngọc Linh còn chưa chịu từ bỏ ý đồ, lại còn nói phải trốn cho tới khi tình hình ổn định lại rồi mới có thể trở về khu nhà trọ.

Lý An Dân hỏi anh: "Vậy bên phía trường học thì phải làm thế nào? Đâu thể nào không lên lớp được chứ!?"

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói: “Đã xin phép cho em nghỉ bệnh rồi, tạm thời nghỉ học nửa năm.”

Lý An Dân nhất thời cứng họng: “Đâu phải cứ nói nghỉ là có thể nghỉ một cách tùy ý như vậy?”

Diệp Vệ Quân cười: “A Lương đã mời ông Nghiêm đến xin rồi, dù gì trên danh nghĩa ông ta cũng là cha của em, chỉ cần có ông ta đứng ra bảo đảm, hơn nữa còn có chứng nhận của bệnh viện thì chuyện này chẳng khó chút nào.”

Sắc mặt Lý An Dân tái mét, anh nói là “mời”, nhưng “mời” ở đây nhất định chẳng phải có ý nghĩa như bình thường gì đâu, có thể khiến cho Nghiêm Hoài Đức chịu thỏa hiệp thì chỉ có mỗi người trong gia đình mà thôi, tám chín phần mười là do Trương Lương dùng ông bà nội để uy hiếp ông ấy. Lý An Dân dù có nghĩ thế nào cũng không ra, làm như vậy sẽ mang đến lợi ích gì cho bọn họ? Cô cố nén giận mà nói lý lẽ với Diệp Vệ Quân: “Anh Vệ Quân này, em không hiểu, anh có thể nói thẳng một lần cho mọi chuyện đều được rõ ràng hay không? Rốt cuộc vì sao anh phải làm như thế? Giam cầm em thế này thì các người có khác gì Tống Ngọc Linh đâu kia chứ?”

Diệp Vệ Quân chỉ đáp: “Tin tưởng anh, cố chịu đựng cho qua quãng thời gian này rồi, hết thảy mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.”

Lý An Dân túm chăn quăng lên người anh, tức giận hét lên: “Anh nhốt tôi trong cái phòng này rồi cái gì cũng không thèm nói cho tôi biết, cái gì cũng bảo phải ngoan, phải nghe lời, anh nói xem tôi làm sao tin tưởng anh được hả?!”

Diệp Vệ Quân đón lấy tấm chăn rồi tiện tay để sang một bên, kéo cô ôm chầm vào trong ngực, khẽ nói: “Anh không bắt em phải tin tưởng vào lời nói

https://thuviensach.vn

của anh, nhưng mà em phải tin rằng, tất cả mọi chuyện anh làm đều chỉ muốn tốt cho em cả, không hề có ý đồ xấu gì đâu.”

Lúc này có ai nói gì thì Lý An Dân cũng chẳng tin. Cho dù lời nói có đường hoàng chính đáng tới đâu đi chăng nữa, thứ hành vi như vậy trên thực tế chính là giam cầm, cô không dám nói lại chuyện phát hiện thấy xác chết của người con gái kia cho Diệp Vệ Quân, chỉ một lòng mong mỏi có thể mau chóng thoát ra khỏi căn phòng với xác chết bị dìm bên dưới này. Cô thực sự bắt đầu cảm thấy sợ anh rồi. Trước kia sở dĩ không hề nghi ngờ chút nào là bởi vì Diệp Vệ Quân đã từng nhiều lần liều mình cứu cô, một người có thể vì cô mà đỡ đòn, một người vì bảo vệ cô mà ngay cả mạng mình cũng không cần, không tin anh ấy thì còn tin ai?

Nhưng nếu như người đó không phải chỉ có một cái mạng thôi thì sao? Những lời được nói ra từ miệng Diệp Vệ Quân, rốt cuộc thì lời nào là thật và lời nào là giả, Lý An Dân chẳng thể nào phân biệt được. Nếu như những chuyện xảy ra bên trong hang động kia không phải ảo giác, nếu như câu nói “Anh vẫn luôn lừa dối em” kia thật sự là tiếng lòng của Diệp Vệ Quân, hay nói theo cách khác… Tức là anh ta đối với cô, từ trước cho tới bây giờ, chưa từng nói ra bất cứ một câu nào là sự thật.

Khóe mi Lý An Dân cay cay, muốn bật khóc lên, thế nhưng nước mắt không thể nào chảy ra nổi, Diệp Vệ Quân vẫn quan tâm chăm sóc cho cô trước sau như một, cho ăn cho uống, một ngày ba bữa, thức ăn lúc nào cũng thịnh soạn, bữa nào cũng đổi món mới, hơn nữa còn có đồ ăn vặt cùng với sách báo để giải trí, ngoại trừ không được tự do ra vào hoạt động thì mọi thứ dường như chẳng thiếu cái gì. Từng có một dạo Lý An Dân vẫn luôn ước ao cuộc sống như con sâu gạo, chẳng cần phải lo ăn lo mặc, cả ngày chỉ cần ngửa miệng ra ăn cơm như thế, nếu như không phải dưới chân cô còn có một cái xác thì cô đã có thể an tâm mà hưởng thụ rồi.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên cuộc sống bị giam cầm thì chẳng thể nào giống như ở nhà được, trong nhà đá không có phòng vệ sinh, không thể tắm, chỉ có thể lấy nước sôi trong bình thủy rót vào trong chậu mà lau sơ qua người, Diệp Vệ Quân cũng đưa quần áo tới cho cô thay rồi đem đi giặt. Rồi còn linh tinh các thứ bất tiện khác nữa chứ, tuy cố lắm thì vẫn có thể miễn cưỡng vượt qua được, nhưng mà chuyện ăn uống rồi vệ sinh này nọ đều ở trong một gian phòng là điều không thể nào chấp nhận nổi, chỉ e cho dù Diệp Vệ Quân có tình nguyện đem bồn cầu đến, Lý An Dân cũng không chịu, thà rằng phải chết đói còn hơn là phải đi ngoài ở nơi đã dùng cơm. Diệp Vệ Quân thấy thái độ kiên quyết của cô, sau cùng phải đồng ý dẫn cô ra bên ngoài để giải quyết.

Thực ra thì, Lý An Dân quậy tưng lên để đòi đi vệ sinh ở bên ngoài, mục đích căn bản nhất chính là để nhận biết địa hình xung quanh, để có gì còn nhân cơ hội mà kiếm đường tẩu thoát, nhưng kết quả vừa bước ra khỏi cửa thì ảo tưởng của cô liền vỡ tan tành. Hóa ra gian tránh nạn được xây dựng bên trong một hang động giống như một cái đường hầm do bàn tay thiên nhiên tạo thành, từ bên ngoài nhìn vào, gian phòng cứ như thể một cái khe đá hõm sâu vào bên trong, mặt tường bên ngoài liền thành một thể với vách đá, rất hiển nhiên, kiến trúc này được đúc tạc ra trong lòng một quả núi.

Đường đi lối lại bên ngoài gian phòng đá cứ như những mạch nước ngầm rối tung chẳng chịt. Có chỗ đã từng được tu chỉnh qua, nhưng phần lớn các khu vực bên trong vẫn còn bảo lưu lại dáng vẻ tự nhiên do bị nước xói mòn, măng đá lởm chởm dựng thẳng đứng, những vân sóng in dấu trên vách đá như một bức mành bằng vải xếp, tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau tới tận đỉnh. Dưới mặt đất, những hốc nước lớn nhỏ như nối liền với nhau thành một mảng, động đá vôi với bốn phương tám hướng toàn là những hình thù kỳ dị liên tiếp nhau, tất cả những thứ này tạo thành một hệ thống hang động gần như hoàn chỉnh, toàn bộ chính là một cái mê cung thiên nhiên nằm dưới lòng đất.

Diệp Vệ Quân bảo sở dĩ khóa cửa lại không phải là muốn giam Lý An Dân mà sợ cô bị lạc đường, đến ngay cả bản thân Diệp Vệ Quân cũng chỉ nhớ

https://thuviensach.vn

rõ được một lối ra vào duy nhất, huống chi các hố nước ngầm sâu từ mấy chục thước cho tới mấy trăm mét, lỡ như không cẩn thận mà sảy chân lọt vào đó, dù có với cả tay lẫn chân cũng chẳng trèo ra được. Đối với người chưa thông thạo địa hình nơi đây mà nói, bên trong động ngầm này nguy hiểm vây giăng trùng trùng. Diệp Vệ Quân cảnh cáo Lý An Dân, kêu cô chớ có hành động dại dột.

Lý An Dân nhân cơ hội thăm dò phương hướng cụ thể bên trong động, thế nhưng chỉ nhận được một câu trả lời mơ hồ đại khái rằng "Trấn Bạch Phục ở gần đây", mà trước nay cô chưa hề nghe nói gần trấn Bạch Phục có một hang động kích thước khổng lồ đến như vậy. Nếu như nơi này đúng như lời Diệp Vệ Quân nói, từng được sử dụng làm chỗ trú nạn… Vậy không có lý do gì mà mãi đến tận bây giờ vẫn không có ai phát hiện ra.

Và sự thật đã được phơi bày ngay trước mắt, trong hang động không hề có dấu vết của con người, thế là chỉ còn mỗi một đáp án duy nhất mà thôi: Diệp Vệ Quân đang nói dối.

Lý An Dân hỏi mà không nhận được câu trả lời như ý, bất kể là hỏi về việc gì, Diệp Vệ Quân đều đưa ra lý do thoái thác nửa thật nửa giả vờ vờ vịt vịt, mà những câu lừa dối ấy nghe ra cũng có vẻ rất hợp lý, nói qua nói lại nhiều lần, kết quả tin thì tin, mà không tin cũng phải tin, sẽ không có đáp án nào khác cho cô cả. Sau mấy lần đụng vách, rốt cuộc Lý An Dân cũng thôi truy hỏi đầu đuôi, chỉ có thể ưu tiên cho việc nên làm sao giải quyết những phiền toái nảy sinh trong sinh hoạt hằng ngày.

Nhánh hang dùng làm nhà vệ sinh cách gian phòng đá không xa, bởi vì địa thế khá thấp, nước chảy dồn vào trong hang tạo thành một dòng chảy ngầm, lại liên miên không ngừng qua kẽ hở ở vách đá ra bên ngoài. Mỗi lần Lý An Dân muốn đi giải quyết, Diệp Vệ Quân đều mang bô đến nhánh hang này đây, sau khi giải quyết xong xuôi hết cả thì chỉ việc đổ bô xuống nước, dòng chảy sẽ rất nhanh chóng cuốn trôi vật bài tiết ra bên ngoài hang.

https://thuviensach.vn

Lúc Lý An Dân ở trong hang cố gắng giải quyết, Diệp Vệ Quân đứng ở ngoài hang ngắm cảnh, đợi Lý An Dân rửa bô xong, anh lại tiếp tục dắt cô lên thượng nguồn rửa tay, lần một lần hai còn thấy ghê ghê, tuy nhiên sau một thời gian dài cũng liền trơ ra như cọc, không còn thấy khó ở nữa. Ban ngày Diệp Vệ Quân đến phòng đá thăm nom mấy lần, chừng buổi tối lại cùng Lý An Dân chung giường chung gối, Lý An Dân ngủ ở giữa giường còn anh nằm chỗ mé ngoài, chẳng qua cũng chỉ là ngủ chung như vậy thôi, không hề có bất kỳ hành động dư thừa nào, giới hạn cao nhất cũng chỉ là ôm vai kể chuyện ngày trước, vẫn đối xử với cô như một người em gái, hoặc có hơn thì giống như đối với con gái của mình. Tâm trạng của Lý An Dân khá phức tạp, vừa bất an vừa lo lắng, cô vốn đã hoài nghi với thân phận của Diệp Vệ Quân, và cũng không biết có phải do phản ứng từ trong tiềm thức hay không, mà kể từ sau khi trốn khỏi Nam Thuận, cô cảm giác như sự quan tâm của Diệp Vệ Quân với cô không hề thay đổi, tuy nhiên lại thiếu đi sự mập mờ vốn có.

Thử nhớ lại trước đó mà xem, chuyện Diệp Vệ Quân ly ly hợp hợp cùng với bạn gái cũ của anh ấy không phải là miêu tả câu chuyện của Diệp Binh và Lý Hoài An đấy sao?

“Là anh rời bỏ cô ấy trước, là anh có lỗi với cô ấy.”

“Cô ấy là một cô gái mạnh mẽ, không có anh, cô ấy cũng có thể sống rất tốt.”

Phải chăng, thi thể của người con gái bên dưới phiến đá ấy chính là mẹ của cô...

Sự phỏng đoán của Lý An Dân không được ai giải đáp, cứ vậy mà tích tụ lại, cuộc sống ăn hang ở hốc mơ hồ vô vị ngày qua ngày vẫn tiếp diễn y như thế, phải nhẫn nại chịu đựng hết đêm rồi lại đến ngày, tưởng chừng như chẳng có hồi kết thúc. Mới đầu cô còn đếm từng ngày trôi qua, nhưng càng về sau này, ngay cả hiện tại đang là ngày hay đêm cô cũng chẳng buồn hỏi.

https://thuviensach.vn

Không biết là đã trôi qua bao nhiêu ngày bao nhiêu tháng, đến một hôm, Diệp Vệ Quân vẫn đem thức ăn tới cho cô như thường lệ, thậm chí còn mang thêm cả một bình rượu Ngũ Lương và hai hộp bánh Trung thu. Anh dời cái bàn vuông nho nhỏ tới giữa phòng, bày đồ ăn cùng với bánh Trung thu lên trên, lại đem rượu trắng rót vào hai cái ly giấy, mời Lý An Dân ngồi vào bàn, đẩy một cái ly tới trước mặt cô, cười nói: "Bữa nay là Tết Trung thu, đến đây nào, uống cùng anh một chén, đừng có nốc một hơi sạch sẽ như năm ngoái đấy, có uống thì cũng phải từ từ."

Lý An Dân ngẩng đầu, đưa cặp mắt trống rỗng vô hồn nhìn lên trần nhà, "A!" một tiếng, hồi lâu sau mới kịp phản ứng lại, ngơ ngác nói: "Đã tới Tết Trung thu rồi ư... Kỳ nghỉ hè cũng đã qua đi rồi, tiết trời chuyển lạnh..." Theo bản năng, cô kéo áo khoác lên, bên trong hang động không thể cảm nhận được sự thay đổi của đất trời, quanh năm suốt tháng đều phải khoác áo lông như vậy.

Diệp Vệ Quân nâng ly lên quơ quơ giữa không trung, mời cô uống rượu cùng, Lý An Dân cũng theo đấy mà nhấp một ngụm nhỏ, vị cay nồng thiêu đốt từ đầu lưỡi chảy xuôi xuống cổ họng, khiến cho bộ não đã muốn gỉ sét của cô dần tỉnh táo lại đôi chút. Diệp Vệ Quân ngửa đầu uống cạn nửa ly rượu, dường như bị hơi rượu sặc lên mũi, nghiêng đầu ho khan vài tiếng, ngụm rượu bị phun ra vãi đầy trên phiến đá cập kênh kia, khuôn mặt của thi thể người con gái ấy nằm ngay dưới phiến đá, Diệp Vệ Quân cúi người xuống, dùng khăn lau sạch chỗ rượu trên mặt đất, động tác thoáng dừng lại trong nháy mắt.

Lý An Dân chứng kiến hết tất cả mọi chuyện, thuận miệng nói: "Đừng uống quá mạnh bạo như thế, cẩn thận kẻo say, đến lúc ấy em có muốn cũng chẳng kéo nổi anh đâu."

Diệp Vệ Quân cười: "Không cần em lôi đi đâu cả, anh cứ nằm ngủ trên nền đất luôn, đến lúc đó nhớ cho anh mượn cái áo khoác để đắp lên là được."

https://thuviensach.vn

Anh uống cạn nửa ly rượu còn lại xong, ngón tay đặt ở giữa trán miết miết, lại rót thêm một ly, cũng không thèm động đến thức ăn, tiếp tục uống.

Lý An Dân không nhịn được, liền bóc một miếng bánh Trung thu đưa cho anh: “Bụng đói mà uống rượu là không tốt cho thân thể.”

Diệp Vệ Quân đặt ly rượu xuống, chống cằm nhìn ngắm cô: “Đây là đang lo lắng cho anh đấy hử? Gần đây có phải là em đang nghĩ thế này đúng không: Cái tên kia có lẽ chẳng phải là người, cho dù thân thể có mục thối cả ra cũng vẫn có thể mọc trở lại. Quan tâm lo lắng cho cơ thể của anh là một chuyện hết sức dư thừa đúng không?”

Lý An Dân đặt miếng bánh Trung thu lên tay anh, lặng lẽ bới cơm ăn, Diệp Vệ Quân thở dốc một hơi, lấy đũa gắp một miếng thịt thả vào trong bát của cô rồi nói: “Đừng chỉ ăn mỗi cơm trắng không thôi, nên ăn thêm nhiều đồ ăn vào, nhân lúc nó còn nóng ấy.” Sau đó anh cầm bánh Trung thu lên cắn hai miếng cho có lệ, rồi vươn tay cầm ly rượu của Lý An Dân, một hơi nốc cạn rượu trong đó.

Lý An Dân khẽ lên tiếng: “Đó là rượu của em mà.”

Diệp Vệ Quân đỡ trán ngắm nhìn cô, hai mắt đỏ ngầu, Lý An Dân ngồi ăn hết một bát cơm dưới ánh nhìn chằm chặp như vậy, sau đó đẩy cái bát không cùng với đôi đũa sang một bên, đứng dậy dịch sang chỗ khác, ngồi xuống bên cạnh Diệp Vệ Quân. Vừa thấy anh định rót thêm rượu cô liền nhanh tay giật lấy cái bình để xuống gầm bàn, nhíu mày hỏi: “Làm gì có ai uống giống như anh chứ? Anh Vệ Quân, bữa nay tâm trạng anh không được tốt ư?”

Diệp Vệ Quân sững người, sắc đỏ trong mắt cũng dần nhạt bớt, hỏi cô: “Em hỏi như vậy là đang quan tâm anh sao?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân bị mùi rượu xông vào choáng cả óc, lấy tay phẩy phẩy, nói với vẻ đương nhiên là thế: “Việc em quan tâm anh không phải là hết sức bình thường à.”

Diệp Vệ Quân lại hỏi: “Không sợ anh ư? Mấy ngày nay em vẫn không có hứng muốn nói chuyện với anh, phải không?”

Lý An Dân không dám nhìn thẳng vào mặt anh, di di tay ở cạnh bàn, nói: “Anh đã nhốt em lại rồi, cũng không cho em được quyền tức giận hay sao?”

Diệp Vệ Quân bắt lấy tay cô, dùng sức đánh lên trên người mình: “Tức giận thì phải ra vẻ như đang tức giận, chửi anh một trận, đánh anh vài đấm, anh cho em xả hết giận, đừng im lìm không thèm lên tiếng, dùng chiến tranh lạnh với anh.”

Quả nhiên Lý An Dân cũng đấm vào ngực anh hai phát, cứ như là nện phải vách sắt vậy, cô đau quá mới rụt tay về, bực bội mà không có chỗ nào phát tiết: “Đánh anh đau tay em chứ được gì, cái gì anh cũng chẳng thèm nói cho em biết, có muốn mắng cũng chẳng biết phải mắng từ đâu, trong lòng em khó chịu, không muốn nói chuyện cũng không được à? Bữa nay anh tới đây mời em ăn một bữa cơm đoàn viên hay là tìm đến để tra khảo? Anh thật là vô lý!”

Diệp Vệ Quân nhấc bàn tay vừa mới đánh người của cô lên thổi thổi, ôm chầm Lý An Dân vào trong ngực, vỗ lưng cô nói: “Được rồi, được rồi, đều là lỗi của anh, em có giận thì cứ xả ra hết đi, giữ mãi trong lòng là không tốt.”

Vừa nghe anh nói như vậy, Lý An Dân càng nổi cơn lôi đình, cái gì mà giữ trong lòng không tốt? Cô đã bị nhốt dưới lòng đất này bao nhiêu lâu? Lúc này mà nói như vậy còn không phải là đang cố ý chọc tức người ta sao?

https://thuviensach.vn

“Đã buồn bực muốn chết từ lâu rồi, mốc meo nổi hết cả lên rồi, nếu anh sợ em buồn bực thế, vì sao còn phải giam em? Anh nói đi? Đừng có mà lôi mụ Tống ra để mà gạt em nữa, người anh em Trương Lương kia của anh cũng chẳng phải ngọn đèn cạn dầu, họ Tống làm sao qua mặt anh ta nổi! Các anh muốn làm cái gì em cũng chẳng quan tâm, chuyện gì em cũng không muốn quản, em chỉ muốn được ra ngoài sưởi nắng, được về nhà đi tắm!”

Lý An Dân ra sức giãy giụa trong lòng Diệp Vệ Quân, túm lấy tóc của anh mà kéo, xé rách áo của anh, đem mọi nỗi bực tức dồn nén ở trong lòng trút ra ngoài hết sạch. Nếu còn bị giam như thế này nữa, cô sẽ hóa điên thật đấy. Diệp Vệ Quân ngồi yên bất động cho cô đánh, đợi đến khi cô không làm ầm lên nữa thì mới mở miệng: “Hai ngày nữa sẽ đưa em về nhà.”

Lý An Dân ngẩn cả người, ngẩng đầu hỏi: “Thật sao?”

Diệp Vệ Quân gật đầu, Lý An Dân chẳng dám vui mừng quá sớm, tiếp tục quay sang đòi anh cam đoan: “Anh không định gạt em nữa đấy chứ?”

Diệp Vệ Quân bảo: “Chuyện này không nhất thiết phải lừa gạt em, lúc về nhà vừa khéo đúng dịp Quốc khánh, được nghỉ dài hạn, em cũng có thể ở nhà mấy ngày để thích nghi lại.”

Lý An Dân đã tin đến bảy tám phần, tâm trạng thay đổi rất mau lẹ, nhất thời cứ như một quả bóng bị xì hơi, cô ngồi ngơ ngác trên ghế, một hồi lâu sau mới khẽ lẩm bẩm: “Em cứ tưởng là anh định giam em suốt đời luôn cơ chứ.” Và sau khi cô chết rồi, sẽ để cô nằm chung một chỗ với thi thể người con gái kia. Cũng bởi băn khoăn chuyện này mà Lý An Dân mới không dám kể lại việc phát hiện ra thi thể của cô ấy.

Diệp Vệ Quân lôi bình rượu dưới gầm bàn lên, lại rót vào trong ly giấy, Lý An Dân cau mày: “Anh còn uống nữa à?”

https://thuviensach.vn

“Không nhiều lắm đâu, chỉ nửa chén thôi mà, Tết Trung thu thì phải uống cho vui chứ.” Bản thân anh cầm một ly, đưa cho Lý An Dân một ly, cười nói: “Nào, hai chúng ta uống chậm rãi một chút, bữa nay là phải vui vẻ.”

Lý An Dân cảm thấy biểu hiện của anh hết sức khác thường, tuy nhiên khi nghe anh nói sẽ lại được thấy ánh mặt trời thì phiền muộn cũng tiêu tan, không nghĩ xa hơn nữa. Đầu cô bây giờ quả thực không thể nhét thêm những chuyện linh tinh nào khác. Diệp Vệ Quân nâng ly lên trước mặt, có ý muốn cụng ly, Lý An Dân chạm với anh một cái rồi ăn một miếng thức ăn, nhấp một ngụm rượu. Bình rượu Ngũ Lương này là rượu nước đầu có nồng độ rất cao, uống đôi ba hớp đã váng hết cả đầu, chừng nửa ly vào bụng xong là trời xoay quay cuồng.

Diệp Vệ Quân không hề ăn thứ gì, mình anh thế mà lại uống hết cả nửa bình rượu, chạy ra ngoài đi tiểu, sau đó ngay cả bàn ghế cũng chẳng thèm thu dọn, phóng vèo lên giường nằm ngủ. Lý An Dân mày váng mắt hoa bò ra được tới giữa giường, kéo chăn lên đắp trên mình hai người xong, Diệp Vệ Quân liền vươn tay ôm cô vào trong ngực, nói rất khẽ như đang mơ: “Em đúng là ấm thật đấy, ôm em không hề lạnh chút nào.”

Lý An Dân thì lại thấy cả người nóng ran, vươn tay vào trong áo Diệp Vệ Quân, kề da sát thịt mà ôm lấy eo anh, toàn thân quấn chặt lấy anh hệt như bạch tuộc.

Buổi chiều hôm nay, cô có một giấc mộng rất dài. Cô mơ thấy Diệp Vệ Quân bế mình đi qua một đường hầm tối tăm và bí ẩn, tiến vào trong một cái động rất lớn với sương khói mịt mù, dưới vách đá lác đác những đóa hoa thạch anh bán trong suốt, trên mặt đất trơn nhẵn như gương rải rác những cái hố nông có dạng như tổ ong, mỗi hố ước chừng nắm tay. Đỉnh động có dạng hình vòm, dáng như một cái xoong úp ngược trên mặt đất, mà vị trí trung tâm của cái xoong này cao đến hơn trăm thước so với mặt đất.

https://thuviensach.vn

Bên trong động có một đàn tế bằng đá có hình tròn, so với thao trường có đường chạy bốn trăm mét thì nhỏ hơn một chút. Cả tế đàn hõm sâu vào trong đất, bề mặt của nó thấp hơn mặt đất cũng phải nửa thước hơn. Bốn cây trụ xuyên tâm làm từ đá hoa cương dựng xung quanh tế đàn bằng đá, trên mỗi cây trụ đó đều có một thứ khí cụ bằng đồng xanh phong cách cổ xưa, thân bầu, miệng loe, chân lượn, giống như vật dùng đựng rượu, trên mặt đồng xanh có khắc hoa văn hình quỳ ngưu, hoa dây, long phượng và vết nứt mai rùa.

Lý An Dân biết, đây chẳng phải là khí cụ dùng để đựng rượu mà chính là vật dụng để chứa người, chính bởi vì cô có thể thấy được bốn người ở bên trong các khí cụ bằng đồng ấy, đó là bốn khuôn mặt hết sức quen thuộc: Pháo Đồng, Trương Lương, Miêu Tình cùng với... Chu Khôn.

Bọn họ đứng thẳng người, trơ ra cứng đờ như gỗ, ánh xanh lạnh lẽo toát ra từ trong đồng tử của họ, đây chẳng phải là con ngươi của con người, mà cứ như dã thú ẩn mình trong bóng tối. Máu tươi đột ngột tuôn ra, tuôn trào từ dưới lòng bàn chân của bốn người, chảy vào trong đường ống như cổ thiên nga ở dưới đáy của khí cụ bằng đồng. Dần dà, trên thân trụ bằng đá hoa cương hiện lên từng sợi tơ máu đan xen ngang dọc. Tơ máu vờn quanh thân trụ, chậm rãi tràn về phía bề mặt của tế đàn bằng đá, vô số sợi tơ đỏ chảy dọc theo tế đàn với dạng tua tủa như mạch máu dồn tụ vào giữa trung tâm, ở chỗ đó có một chiếc quan tài bằng đồng xanh nằm ngang, thân quan tài chôn dưới tế đàn, nắp quan là một cái mặt người kỳ dị có ba đôi mắt.

Hoàng Bán Tiên đang đứng ở trước quan tài, Diệp Vệ Quân mở nắp đồng ra, đặt Lý An Dân nằm vào trong đó, dùng vật nhọn cắt rách vùng da cổ tay và gót chân của cô, thứ ấy cắt qua một cái liền đứt cả động mạch, máu tươi phun ra thành vòi. Diệp Vệ Quân dùng gậy gỗ dài để ép tứ chi của cô xuống tận dưới đáy quan tài, máu tươi sền sệt chảy theo rãnh dưới đó ra ngoài qua khe hở trên vách quan tài đồng. Lý An Dân không hề cảm thấy đau đớn, chỉ nhận thấy toàn thân lạnh ngắt như băng, sức sống của cô đang mất đi cùng với từng giọt máu

https://thuviensach.vn

nóng, thế nhưng cô không sợ, cô tự nhủ với mình, đây chỉ là cảnh tượng trong mộng mà thôi.

Hoàng Bán Tiên đậy nắp quan tài hình mặt người lên lại, nhốt cô vào trong không gian chật hẹp ấy. Lý An Dân nhìn ra ngoài thông qua sáu lỗ mắt của cái nắp quan hình mặt người kia, lại thấy bốn sợi xích sắt màu đen vừa to vừa dài đong đưa hạ xuống từ trên đỉnh động, chia ra quấn quanh mắt cá chân và cổ tay của Diệp Vệ Quân, treo anh lơ lửng giữa không trung.

Thân thể Diệp Vệ Quân nằm úp xuống, tứ chi bị xích sắt kéo căng, anh cúi đầu đưa mắt nhìn xuống quan tài bằng đồng xanh, ánh nhìn chăm chú tiếp xúc với tầm mắt của Lý An Dân. Ánh mắt ấy giống hệt ánh mắt mà cô đã bao lần bắt gặp mỗi khi tỉnh dậy từ trong mơ.

Lý An Dân cũng lặng lẽ nhìn anh chăm chăm, suy nghĩ không cách nào tập trung được, đầu óc trống rỗng. Cô thấy Diệp Vệ Quân nở một nụ cười thật ấm áp, từ trong khối đá lơ lửng sau lưng anh phát ra những chùm tia sáng, mặt đá úp ngược ấy dần trở nên trong suốt, tựa như một khối tinh thể băng cực lớn, mà bị bao bọc bên trong tầng băng ấy, không ngờ lại là một pho tượng Quan Âm tay đỏ ngồi xếp bằng trên lưng rùa. Trên đỉnh động có vô số lỗ thủng, ánh sáng trắng xuyên qua những lỗ ấy rọi vào bên trong lòng núi rỗng tuếch này, những tia sáng soi vào mặt đá như băng tinh, khúc xạ ra từng luồng sáng bảy màu.

Bỗng nhiên, Lý An Dân cảm thấy xúc cảm sau lưng thay đổi, không còn là vách đồng trơn loáng cứng ngắc nữa, mà mềm xốp và dường như có những hạt tròn nhô ra, những hạt nhô ra ấy không ngừng ngọ nguậy, phát ra từng tiếng vỏ cứng cạ vào nhau sàn sạt - chính là đám bọ cánh cứng màu xám trắng kia. Bọn chúng lần theo dòng máu đang tuôn ra từ những vết thương của Lý An Dân như sóng triều, như thể trải một lớp thảm màu trắng ở bên dưới đáy quan tài, hơn nữa số lượng còn đang gia tăng, rất nhanh, thân thể của Lý An Dân đã bị đám bọ cánh cứng này nuốt chửng.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, dưới đáy quan tài chợt vang lên một tiếng nổ vang, mặt đất chấn động dữ dội. Lý An Dân cảm thấy cảnh vật trước mắt càng lúc càng gần, tế đàn bằng đá dường như đang bay lên không trung với một tốc độ chậm rãi. Bọ cánh cứng ồ ạt như thủy triều từ khe hở bên vách quan tài bay ra ngoài, bầy côn trùng màu xám trắng lúc nhúc hết lớp này đè lớp khác, từ bốn phương tám hướng trào lên tận đỉnh, chồng chất tầng tầng lớp lớp, như thể quét lên vách đá một lớp sơn màu trắng, tiếp theo đó, đám bọ cánh cứng bắt đầu chui ra ngoài động theo những lỗ nhỏ ở trên vách.

Ngay sau là một lũ chuột xám chạy như bay trên vách tường, con nào con nấy to tròn, đôi mắt nhỏ tí như hạt đỗ xanh lóe lên sắc đỏ tham lam. Bọn chúng xông thẳng vào bầy côn trùng, cái miệng nhọn há lớn, điên cuồng nhai nuốt đám bọ cánh cứng màu xám trắng, tiếng giáp xác vỡ tan, tiếng côn trùng rin rít kêu vang cùng với những tiếng chuột chin chít quanh quẩn giữa bầu không trung bên trong động.

Một tiếng nổ ầm vang dội, bốn bề vách đá dần hiện ra bốn mặt kính đồng khổng lồ, từ các hướng Đông Tây Nam Bắc chiếu thẳng vào Quan Âm tay đỏ bên trong tảng đá trong suốt như băng, ánh kim quang mãnh liệt bắn ra từ trong kính, thoắt cái trên vách đá đã xuất hiện lần lượt từng khuôn mặt con người khác nhau. Bầy chuột như vỡ òa, bỏ chạy tứ tán, dường như chúng rất sợ những khuôn mặt ấy, thế nhưng dưới ánh sáng rực rỡ, trên vách động chỗ nào cũng có thể thấy được mặt người khi khóc khi cười. Bầy chuột không còn nơi để trốn, liền theo xích sắt mà lao như điên về phía Diệp Vệ Quân, bò từ tứ chi lên trên cơ thể của anh, thoắt trước rồi lại thoắt sau, thoáng chốc đã biến cả thân thể anh thành một khối chuột hình người.

Trong tiếng “Chít chít” hòa trộn cùng với những tiếng gặm nhấm và tiếng xương cốt nứt gãy, xuyên qua khe hở giữa bầy chuột, Lý An Dân trông thấy hai mắt Diệp Vệ Quân càng lúc càng trợn to, khóe mắt như muốn nứt, máu đỏ

https://thuviensach.vn

từ đó bắn ra ngoài tung tóe, hai con mắt đỏ ngầu tuột ra khỏi hốc mắt, và rơi xuống...

Chuột xám xé toang da thịt Diệp Vệ Quân, gặm vỡ xương sọ của anh, ăn hết não, thông qua lỗ thủng nơi mắt cùng với khoang miệng tiến vào trong thân thể anh, Lý An Dân cứ trơ mắt ra nhìn Diệp Vệ Quân bị đàn chuột gặm nhấm thành một bộ xương đầm đìa máu thịt, da thịt còn sót lại dính vắt vẻo trên xương trắng, máu tươi và thịt rơi rụng thành từng bãi xuống phía dưới, rớt trên mặt quan tài đồng xanh, rỉ vào bên trong thông qua những lỗ thủng trên nắp quan tài và nhỏ vào trong mắt Lý An Dân.

Cô há hốc miệng, nhưng không phát ra nổi tiếng nào, chỉ có thể thấy được cảnh vật bị bao trùm bởi một màu đỏ tươi của máu. Ánh sáng không ngừng khuếch tán xuống phía dưới, phủ khắp thi thể Diệp Vệ Quân cùng với đàn chuột, vân nước lưu động bên ngoài quan tài, ánh kim quang lọt vào qua các khe hở, khiến cho cô như bị nhấn chìm vào trong một đại dương ngập sắc vàng. Bọt sóng không ngừng sôi trào, xoay vờn xung quanh cơ thể cô, từng cơn sóng ồ ạt, phập phồng nhấp nhô trùng điệp từ hai bên đổ ập đến, ý thức của Lý An Dân thoáng cái đã bị từng đợt sóng mãnh liệt ấy đánh tan thành từng mảnh.

Đến khi Lý An Dân tỉnh lại lần nữa thì đã ở trong lầu sáu của tòa nhà trọ cho công nhân viên chức. Khung cửa sổ quen thuộc, cách bài trí gia cụ quen thuộc, hết thảy mọi thứ đều quen thuộc, thế nhưng lại khiến cho cô nảy sinh cảm giác xa lạ trước nay chưa từng có. Trên cổ tay và mắt cá chân cô đều cuốn băng vải, không biết là ai băng bó giúp cho, hơn nữa bên trong những chỗ băng bó ấy còn lót thêm bông gòn. Lý An Dân thử ấn nhẹ vào đó, thấy đau đau liền gỡ lớp băng vải, bóc bông gòn ra xem. Trên tay cô lúc này có một vết sẹo lồi vừa nhỏ vừa dài, màu hồng tươi hơi nhăn nhúm, lớp da bên ngoài rất mỏng, chỉ cần miết tay lên là có thể thấy được máu đang chảy bên dưới, rõ ràng là dấu tích của một vết thương vừa tróc vảy. Dòng suy nghĩ của Lý An Dân gián đoạn trong thoáng chốc, rốt cuộc thì cô bị thương khi nào chứ? Trực giác cho cô biết

https://thuviensach.vn

chuyện này nhất định có liên quan đến giấc mộng vừa rồi, chỉ có điều giấc mộng ấy ra sao thì cô không tài nào nhớ được. Trong lúc cố gắng hồi tưởng lại cảnh trong mơ, bất thình lình có một đôi tròng mắt đầm đìa máu chợt xuất hiện trong đầu. Cô cả kinh, mạch tư duy cũng đông cứng lại, muốn hồi tưởng tiếp mà làm thế nào cũng không nhớ ra, giấc mộng kia đã hoàn toàn biến thành một cái vỏ rỗng tuếch.

Lý An Dân day day giữa hai chân mày, rời giường xuống gác. Ti vi dưới nhà đang bật, một người con gái đang ngồi trên ghế sa lông, dáng vẻ kiêu sa, mái tóc dài uốn xoăn dợn sóng, gương mặt này hết sức quen. Lý An Dân nhớ cô gái này tên là Miêu Tình, đã từng đi du lịch ở ngoài cùng với cô, thế nhưng ấn tượng không được sâu cho lắm, cô cất tiếng gọi: “Chị Miêu.”

Miêu Tình quay sang cười với cô, đứng dậy nghênh đón, cất lời thân thiện: “Em tỉnh rồi à? Đã đói bụng hay chưa?”

Lý An Dân bảo không đói, hỏi lại: “Sao em lại ở chỗ này vậy? Em còn nhớ là đang ở...” Là ở chỗ nào? Cô vỗ ót, nhất thời không sao nghĩ ra được.

Miêu Tình kéo cô ngồi xuống ghế sô pha, nói: “Em đã về lại đây được ba ngày rồi, còn làm ầm lên với cậu Diệp một trận nữa, giận cậu ta vì đã nhốt em ở trong hầm ngầm.”

Lý An Dân nghe cái tên “cậu Diệp” này mà sửng sốt, thuận miệng liền hỏi: “Cậu Diệp là ai?”

Miêu Tình vươn tay đặt lên trán cô: “Người em không sốt cơ mà, sao ngay cả ông chủ cho mình thuê phòng cũng chẳng nhớ được vậy? Diệp Vệ Quân đó!”

Bộ não của Lý An Dân phản ứng lại một cách hết sức tự nhiên đối với cái tên này - Diệp Vệ Quân, thân hình cao lớn, là người hòa nhã, một người đàn

https://thuviensach.vn

ông tốt đến hiếm thấy, ngoại trừ những thứ này ra, cô chỉ có thể nhớ thêm được một số đoạn linh tinh nữa, dường như hai người sống chung rất hòa hợp, quan hệ thậm chí còn gần gũi hơn là chủ cho thuê và khách trọ bình thường.

Lý An Dân nhìn Miêu Tình như thể đang nhìn một vị khách xa lạ vừa đến thăm, thẫn thờ hỏi: “Vậy tại sao anh ấy phải nhốt em lại?”

Miêu Tình cười cười: “Còn không phải vì sợ ả Tống Ngọc Linh nọ ngóc đầu cắn trả hay sao. Cũng may là Trương Lương đã giải quyết con mụ ấy luôn rồi.”

Nhờ có một câu nhắc nhở này của chị ta, Lý An Dân mới sực nhớ đến những chuyện đã xảy ra ở Nam Thuận, còn có thể nhớ được đại khái những chuyện đã trải qua, tuy nhiên chi tiết cụ thể thì còn rất mơ hồ. Cô nhìn khắp xung quanh một lượt, lại hỏi: “Thế Diệp Vệ Quân đang ở đâu?”

Miêu Tình đáp: “Về thăm nhà rồi.” Chị ta lại nhấc một cái bao da lớn màu đen lên đặt ở trên bàn, nói với Lý An Dân: “Cậu Diệp có nhắn gửi lại, những thứ trong túi này đều tặng cho em, trong một thời gian ngắn cậu ta không về đây được.”

Lý An Dân hơi xao động, mở cái túi ra, bên trong có la bàn, một bộ thước tầm long, một quyển sổ ghi chép cùng với mười mấy cái hộp sắt, thậm chí còn có vài thứ linh tinh lẫn lộn trong đó nữa, đều liên quan tới việc thăm dò và trắc địa phong thủy. Công việc của Diệp Vệ Quân chính là xem phong thủy cho người khác, vì sao nhất thời cô lại quên khuấy đi chứ...

Sau khi Diệp Vệ Quân đi rồi, Pháo Đồng tiếp quản công việc ở Văn phòng môi giới nhà đất Phúc Bách Thuận, Miêu Tình thì ở tại căn phòng dưới lầu, thứ để lại cho Lý An Dân cũng chỉ có mỗi cái túi da lớn màu đen này mà thôi. Mười mấy cái hộp sắt kia đựng toàn thuốc bột và hạt gỗ, trong sổ ghi chép cũng đã giải thích cặn kẽ thành phần cùng với công dụng của thuốc bột cả

https://thuviensach.vn

rồi, phần lớn dùng để trừ tà đuổi bệnh, ngoài ra còn ghi chép lại một số bản vẽ trận thế và phù chú, mặt khác là lý luận căn bản của phong thủy học và trọng điểm khi áp dụng thực tiễn. Lý An Dân không đọc kỹ, có đọc cũng chẳng nhớ hết được.

Cô xuống hầm ngầm một chuyến, vào trong văn phòng, nhìn thấy Pháo Đồng đang đứng sau quầy chơi game trên máy vi tính. Khuôn mặt thân thuộc, hoàn cảnh cũng thân thuộc y như vậy, rõ ràng là biết anh ta, cũng thấy qua cảnh tượng như vậy rồi, thế nhưng cảm giác lại xa lạ đến nỗi khó diễn tả được thành lời. Pháo Đồng hớn hở kể lại đủ thứ chuyện, nhưng Lý An Dân không hề lắng nghe, chỉ thấy cái miệng của cậu ta hết đóng rồi lại mở, nước bọt bay ngang. Cô uống hết ly nước, ngồi không bao lâu liền rời đi.

Rảo bước trên đường phố của trấn Bạch Phục, chợ Tiểu Bách Hoa, đường Thái Hưng, cầu Khúc Nguyệt, nơi nào cô cũng từng ghé qua, thế nhưng bất cứ đâu cũng khiến cho cô có cảm giác hết sức xa lạ, cứ như là những tấm ảnh cũ được làm mới rồi bày ra trước mặt, tươi sáng sạch đẹp, ánh dương soi sáng từng góc nhỏ, chỉ liếc mắt sơ cũng có thể nhìn rõ đến tột cùng.

Đây là thị trấn mà Lý An Dân đã ở hơn một năm, cô có thể nhớ tên gọi của từng con đường, con hẻm, đi tới một ngã rẽ bất kỳ cũng biết được sau đó nên rẽ theo hướng nào mới đúng, nhưng cảnh vật khắp xung quanh không thể nào khiến cho cô thấy thân thiết, cứ như thể đã du ngoạn trong một giấc mơ, mà ở trong giấc mơ ấy cô gặp được rất nhiều người, trải qua rất nhiều sự việc, và sau khi tỉnh lại thì những con người cùng những sự tình ấy liền khắc sâu tận đáy lòng cô, trở thành một phần ký ức.

Nhưng mỗi lần cô hồi tưởng lại, bỗng như là đang ngắm hoa trong sương, cảnh tượng đứt quãng, không cách nào liền mạch thành một đoạn quá khứ đầy đủ. Có một số hình ảnh vẫn còn mới mẻ trong hồi ức, có một số chỉ để lại một vệt lu mờ, còn có một số bị che phủ, không cố suy ngẫm liền nhớ không ra.

https://thuviensach.vn

Có chuyện gì... đã bị cô quên lãng?

Lý An Dân không dám xác định, nhưng mà rất kỳ quái, cô không hề có mong muốn tìm rõ căn nguyên nguồn cội, cũng không nảy sinh bất kỳ nghi hoặc gì, cứ như thể nó nên là như thế, tình trạng này là rất tốt. Vẫn là khung trời ấy, vẫn là những con người ấy, cuộc sống trước sau như một, như vậy là đủ rồi.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, Lý An Dân theo phản xạ vỗ túi, điện thoại di động ở trong túi áo, vừa lấy ra xem, là loại nắp bật màu lam, móc treo hình Tiểu thư Cá mực[2] chibi, là điện thoại của cô, giống hệt như trong ấn tượng.

[2] Tiểu thư Cá mực: Nhân vật hoạt hình Nhật Bản.

Cô mở điện thoại ra bắt máy, từ đầu dây bên kia vang lên một giọng hô rất to: “An Dân hả? Là tớ! Cao Hàm đây! Cậu khỏe không? Cuối cùng cậu cũng nghe điện thoại rồi, không nhận được tin nhắn tớ gửi cho cậu sao? Nói xem cậu đã xảy ra chuyện gì vậy? Suốt hai tháng không thèm đi học, gọi điện thoại cũng không ai nghe máy, có muốn dọa bạn thì cũng không được dọa cái kiểu ấy chứ! Tớ còn nghĩ là cậu đang mắc bệnh nguy kịch nữa đấy!”

Lý An Dân sửng sốt, nhưng tức khắc liền nhớ ra Cao Hàm là bạn thân của cô, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, cậu có nhắn tin sao? Tớ không nhận được, gần đây có xảy ra một số chuyện...”

Cao Hàm cắt lời cô: “Cậu đã quay trở về chưa? Bây giờ đang ở chỗ nào?”

Lý An Dân đáp: “Tớ ở trấn Bạch Phục, ngay bên cầu Khúc Nguyệt đây này.”

https://thuviensach.vn

Bên kia vang lại tiếng vỗ tay thật kêu: “Tốt quá rồi, tớ và Tiểu Vi đang ở quán trà Tiên Lai, cậu mau mau qua đây đi, tụi mình gặp rồi nói sau.”

Lý An Dân thò tay vào túi theo bản năng, hơi thấy khó xử: “Tớ không mang theo tiền.”

Một giọng nói nhỏ nhẹ khác vang lên từ trong điện thoại: “Bữa nay tớ bao, cậu mau đến đi, bọn tớ rất lo cho cậu.”

Lý An Dân nhận ra giọng nói này, là Triệu Tiểu Vi, bạn học cùng trường với cô, bạn học cùng lớp của Cao Hàm, trong đầu tức khắc hiện ra một khuôn mặt thanh tú hơi nhợt nhạt, cô trả lời lại: “Được rồi, tớ sẽ tới ngay.”

Ngắt máy xong, Lý An Dân đi dọc theo hướng quảng trường trung tâm. Trong lúc đi ngang qua khu công viên ngầm, ánh mắt thoáng nhìn lướt qua cầu thang bên dưới, tình cờ thấy được một cặp tình nhân lẫn trong rừng cây, anh ôm em ấp, cử chỉ thân mật đến thái quá, cô bĩu môi, dời tầm mắt ra chỗ khác, bước chân cũng nhanh hơn.

Quán trà nằm đối diện với quảng trường, Cao Hàm đứng trước cửa vẫy tay với Lý An Dân. Lý An Dân chạy đến, Cao Hàm trước tiên nhìn cô từ trên xuống dưới, từ trước ra sau cũng đều ngó qua một lượt, dang hai tay ra ôm một cái thật chặt, nói: “Trắng hơn gầy hơn, tóc cũng dài rồi.”

Lý An Dân ngây ra nhìn cô một lát, bộ dạng bà tám này khiến cho người ta cảm thấy rất thân thiết, tâm trạng Lý An Dân cũng chuyển biến tốt hơn, cười rồi bảo: “Trên mặt cậu cũng thiếu đi vài cái mụn đấy.”

Cao Hàm vỗ lưng cô một cái, hai người chen vai huých qua huých lại tiến vào trong, trên chiếc ghế sa lông bên cạnh cửa sổ có một cô bé tóc ngắn mảnh khảnh đáng yêu, là Triệu Tiểu Vi. Lý An Dân vừa mới nhớ ra được hình dáng

https://thuviensach.vn

của cô, lúc này trông thấy người thật, đầu óc phải trống rỗng mất hơn hai giây mới kịp liên hệ với người con gái này cùng với cái tên ấy.

Vừa ngồi xuống, Cao Hàm đã quấn lấy Lý An Dân hỏi này hỏi nọ, bụng Lý An Dân vang lên từng tiếng "rồn rột", Triệu Tiểu Vi nói với vẻ hết sức ân cần: "Sắp trưa rồi, ăn cơm trước đã." Cô bạn ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ, ba người tự chọn món mà dùng bữa.

Cao Hàm dùng đũa gõ gõ lên miệng ly trà, bày ra tư thế như đang tra hỏi phạm nhân: "Mau mau khai báo, rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với cậu? Mắc phải bệnh gì thế? Sau khi ba cậu đón cậu đi là không quay lại nữa, tớ đến văn phòng của ông chủ Diệp cùng với nhà của các cậu để tìm mà cũng chẳng thấy một ai."

Lý An Dân nghiêm túc hồi tưởng lại sự việc trải qua ở Nam Thuận, suy nghĩ hồi lâu, đùn đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên trên đầu mụ Tống Ngọc Linh, bà ta có bối cảnh xã hội đen, Pháo Đồng đi điều tra, kết quả lại bị bắt, cũng bởi vì cha cô có quan hệ trên phương diện làm ăn với Tống Ngọc Linh, bị bà ta uy hiếp, buộc phải chen một chân vào, kết quả là cô cũng bị cuốn vào trong ấy.

Cao Hàm hô lên thật to: "Tình tiết như thế này có khác gì phim truyền hình đâu kia chứ? Sau đó thế nào?"

Lý An Dân bảo: "Sau đó? Sau đó Diệp Vệ Quân gọi một người bạn khác đến giải cứu, người đó tên là... Trương Lương thì phải, dường như đằng sau anh ta cũng có thế lực, đều đã giải quyết xong xuôi rồi."

Cao Hàm vừa nghe cái tên này đã liền hưng phấn, chống tay lên bàn mà nói: "Trương Lương? Còn không phải là mưu sĩ của cụ Lưu đó sao? Chuyên phụ trách giải quyết vấn đề cho người khác." Cô còn muốn hỏi chi tiết thêm nữa, tuy nhiên Lý An Dân lại không rõ ràng cho lắm, trí nhớ mơ hồ, như thể

https://thuviensach.vn

chỉ còn sót lại một hình bóng đại khái đối với rất nhiều sự việc, cô viện cớ mình bị giam suốt ở trong phòng, không góp mặt vào những chuyện trọng yếu nhất, thế nên cũng chỉ biết được chừng ấy.

Anh chàng phục vụ bưng thức ăn đến, Lý An Dân vừa ngửi mùi đã thèm nhỏ dãi, cúi đầu gắp thịt. Cao Hàm nói: “Nếu như không phải đã biết tính của cậu, nhất định là sẽ cảm thấy như cậu đang bịa chuyện, tớ cũng biết ông chủ Diệp không hề đơn giản, mà nghe cậu kể vậy rồi, mới thấy anh ta có những mối quan hệ hết sức phức tạp. Tốt nhất là cậu phải giữ một khoảng cách nhất định với anh ta, hoặc là tìm một căn phòng khác để ở. Đừng vì tiết kiệm một chút tiền thuê nhà mà một ngày nào đó mất luôn cả cái mạng nhỏ đấy.”

Lý An Dân nói: “Tớ cùng với anh ta cũng chẳng thân thiết lắm.”

Cao Hàm liếc nhìn cô: “Thôi đi đừng có bày trò nữa, tớ thấy hai người dính nhau như sam ấy, chẳng phải đã sớm đá lông nheo, thành đôi thành cặp rồi hay sao?”

Lý An Dân phì cười: “Đá cái đầu cậu ấy! Đâu ra cơ chứ? Tớ và anh ta chỉ đơn thuần là quan hệ giữa chủ nhà và khách trọ mà thôi.”

Triệu Tiểu Vi khẽ nói: “Bản thân tớ thì cảm thấy ông chủ Diệp là người rất thật, đối với cậu cũng rất tốt.”

Lý An Dân kinh ngạc: “Sao các cậu cứ làm như quen biết anh ta lắm vậy?”

Cao Hàm cất lời châm chọc: “Không quen thì cũng có thể thấy được mà, chuyện lần trước không phải vì cậu mà anh ta mới chịu giúp đỡ ư? Nếu cậu không có tí cảm giác nào thì thật là hết thuốc chữa.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân “Này này!” hai tiếng, cười hỏi: “Không phải cậu nói muốn tớ giữ khoảng cách với anh ta đấy sao? Vậy mà khi tớ chẳng có tí cảm giác gì với anh ta thì cậu lại bất mãn thế?”

Cao Hàm than thở: “Tớ đang bực vì cái loại sắt không rèn nổi thành thép như cậu đấy. Cứ chậm tiêu thế thì đến ngày nào cậu mới có bạn trai hả?”

Lý An Dân liếc xéo: “Vậy cậu có sao?”

Cao Hàm thật thà lắc đầu, thở dài, hai cô đúng là bên tám lạng người nửa cân, chó chê mèo lắm lông. Lý An Dân nhắc đến việc Diệp Vệ Quân về quê, Triệu Tiểu Vi chen miệng vào nói: “Giảng viên Chu dạo gần đây cũng không lên lớp, nghe nói là về thăm quê rồi.”

Lý An Dân chưa kịp phản ứng lại, buột miệng hỏi: “Giảng viên Chu là ai cơ?”

Cao Hàm thúc cùi chỏ cho cô một cái đau điếng, bảo: “Là Chu Khôn chứ ai, cậu ngốc thật. Cảnh sát giải ngũ đấy, ngày trước ở trong đội hình sự, buổi đi huyện Trúc Sơn vẽ cảnh thực tế còn không phải là do cô ấy hướng dẫn sao?”

Lý An Dân “A” một tiếng, trước mắt hiện ra một gương mặt với đường nét mông lung, Chu Khôn? Đúng là cô ấy, là giảng viên thỉnh giảng của khoa. Ngày đó đi vẽ cảnh thực tế ở huyện Trúc Sơn, thị trấn Hoán Khê từng xảy ra một vụ án giết người hàng loạt, Lý An Dân có nhớ, thi thể đầu tiên là do cô phát hiện được, khi đó, từ trong bụng người chết bắn ra một bức tượng Quan Âm tay đỏ. Tuy nhiên đầu óc cô không tài nào phác họa ra được hình ảnh ăn khớp với trí nhớ, từ sâu thẳm tận đáy lòng dấy lên một nỗi hoảng hốt, Lý An Dân không dám nghĩ thêm nhiều, nếu đã là chuyện giết người, vậy có thể quên đi thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Ba người đến tối mới tạm biệt, trước khi đi, Cao Hàm hỏi: “Ngày kia hết kỳ nghỉ rồi, cậu vẫn lên lớp bình thường chứ?”

Lý An Dân gật đầu, vỗ tay một cái với cô bạn, nói: “Sau lễ gặp lại nhé.”

Ngày hôm sau, Miêu Tình qua bên văn phòng môi giới giúp một tay, Lý An Dân nghỉ ngơi ở nhà một mình, phòng ngủ ở lầu dưới không khóa, chẳng biết trời xui đất khiến thế nào mà cô lại đi vào. Cách bày biện trong phòng không thay đổi, có chăng chỉ là thêm ít đồ trang trí của phái nữ mà thôi. Lý An Dân quỳ gối xuống thử nhìn vào gầm giường, trống không, chẳng hề có thứ gì cả. Cô đứng dậy, trong lòng cứ thấy trống trống như thiếu cái gì, trong phòng ngập tràn hương hoa hồng, là mùi thơm trên tóc Miêu Tình, rất dễ chịu, thế nhưng không hề ăn nhập với căn phòng này chút nào.

Lý An Dân vào bếp, mở tủ lạnh ra, bên trong cũng tỏa ra mùi thơm của tinh dầu, Miêu Tình để mặt nạ đắp mặt cùng với các vật dụng dưỡng da ở ngăn mát dưới cùng, ngăn trên thì có bánh mì sandwich và sốt mayonaise, Lý An Dân không thích ăn đồ nguội kiểu Tây, bình thường dùng điểm tâm lúc nào cũng phải nóng: mì đen, sủi cảo, cháo, sữa đậu nành nóng hổi.

Thoắt nhiên, giữa lúc ấy, Lý An Dân bỗng cảm thấy như có ai đứng sau lưng, dáng người cao dong dỏng, mang một cái tạp dề viền hoa nom không hợp chút nào mà đứng trước bàn bếp, cô thình lình quay đầu nhìn lại... Nước thấm qua màng lọc, nhỏ xuống chậu rửa inox, phát ra từng tiếng “tong tong”, bếp sạch sẽ trống không, trong phòng... chỉ có mỗi một mình cô.

Cổ họng Lý An Dân nghẹn lại, khóe mắt cay sè, cô trở lại phòng khách, ngồi ngẩn người trên ghế sa lông, căn phòng rộng thênh thang vắng vẻ tĩnh mịch, có chút cô quạnh, Lý An Dân nhìn sang giá áo, bên trên treo ba cái ví da kiểu nữ, dường như thiếu mất thứ gì đó. Cô bắt lấy cổ áo, chạm vào một vật gì đó nhô ra bên dưới lớp vải, vội vàng kéo sợi dây đeo ra, trên đó có buộc một mặt dây chuyền - là Long quy chiêu tài.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân dùng sức nắm lấy Long quy, nắm chặt đến mức lòng bàn tay đau đớn, chặt đến mức tay cô run lên kịch liệt. Bỗng lúc này tiếng chuông cửa lại reo lên. Lý An Dân giật mình, cơn xúc động trong lòng thoáng cái đã tiêu tan, cô cất Long quy vào lại, đứng lên tiến tới cửa, nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo, một người đàn ông trung niên vận áo sơ mi màu trắng đứng ngay trước cửa. Ông ta đang nghiêng đầu nhìn xuống phía bậc thang, dung mạo như tạc, đường nét rõ ràng, khuôn mặt này trông hết sức quen thuộc.

Đầu óc Lý An Dân lại hỗn loạn, hồi lâu sau mới nhận ra. Người đàn ông này lại chính là cha cô, Nghiêm Hoài Đức.

Lý An Dân không dám tin vào mắt mình nên mở cửa để xác thực, quả không phải ảo ảnh, là một người đàn ông trung niên tuấn tú đang sống sờ sờ, có máu có thịt, cô ngơ ngác hô lên một tiếng: “Ba?”

Nghiêm Hoài Đức gật đầu, biểu cảm gượng gạo, ngắm nhìn cô giây lát rồi trầm giọng hỏi: “Con... dạo này có khỏe không?”

Lý An Dân há hốc miệng, gật đầu một cách cứng nhắc, Nghiêm Hoài Đức thoáng nhìn vào bên trong một cái: “Ba vào trong ngồi một chút có được không?”

Lý An Dân đến giờ mới nhận ra cô đã chặn cả lối đi, vội vàng lấy một đôi dép trong tủ giày ra đặt xuống đất, lùi sang một bên, đợi Nghiêm Hoài Đức ngồi vào ghế, cô mới vào bếp rót một tách trà rồi bưng đến, nói: “Con tìm mãi mà không thấy trà lá, chỉ có trà túi lọc thôi.”

Nghiêm Hoài Đức bảo không sao, kêu cô ngồi xuống, đưa mắt quét quanh một vòng, lại chuyển về phía Lý An Dân, hỏi: “Chỉ có một mình con ở đây thôi à?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đáp “Dạ!”, thành thật khai báo: “Chủ nhà đã về quê rồi, hiện tại ở chung với một người bạn, là nữ, con ở lầu trên.”

Nghiêm Hoài Đức nhấp một ngụm trà, ánh mắt rơi vào trong chén, trầm mặc thật lâu mới nói: “An Dân, ba đã chuyển trường cho con rồi.”

Lý An Dân sửng sốt, nhẹ giọng hỏi: “Ba nói gì cơ?”

Nghiêm Hoài Đức nhìn cô, ngón tay cái chà nhẹ miệng chén, đổi giọng nghiêm nghị hơn: “Ba đã làm thủ tục cho con xong xuôi hết cả rồi, hôm nay đến là để đón con đi.”

Lý An Dân cứ ngỡ rằng mình sẽ tức giận, hoặc là chẳng thể nào tiếp nhận nổi, thế nhưng không, cô bình tĩnh một cách ngoài dự đoán, bình tĩnh đến độ chết lặng, tuy nhiên cô vẫn không hiểu nổi: “Vì sao?”

Nghiêm Hoài Đức khẽ bóp trán, đáp: “Thay đổi hoàn cảnh thôi, trường mới cách nhà ông bà nội con không xa, muốn về nhà lúc nào cũng tiện. Ông bà lớn tuổi rồi, con có rảnh thì qua chơi với các cụ nhiều hơn một chút.”

Lý An Dân lắc đầu: “Con không nói đến chuyện này, con hỏi ba vì sao không đề cập hay là nói trước một tiếng cho con biết?”

Nghiêm Hoài Đức nói: “Ba đã nói với con rồi còn gì, lúc ở Nam Thuận đó.”

Lý An Dân hờ hững đáp lại: “Con không nhớ rõ, con chỉ nhớ ba từng nói... con không phải là con của ba.”

Nghiêm Hoài Đức nhìn cô, ánh mắt đầy phức tạp, hồi lâu mới đáp: “Bất kể có là con của ai, lúc này con đã là con gái của ba, ba sẽ chịu trách nhiệm

https://thuviensach.vn

của một người cha. Chuyện này tới đây là hết, sau này không được nhắc đến nữa.”

Thái độ của Nghiêm Hoài Đức với cô xưa nay chưa từng thay đổi, nói đúng ra, hiện tại thân mật hơn một chút, ít nhất cũng tình cảm hơn, ngày trước toàn tỏ vẻ xa cách không thôi. Lý An Dân không có cảm xúc gì lắm, cô đáp lại một câu “Vâng!” xong liền lên trên lầu thu dọn đồ đạc, không mang theo những thứ cồng kềnh như chăn đệm, chỉ sửa soạn lại một va li hành lý, sau đó khoác cái túi da đen mà Diệp Vệ Quân để lại lên, nói với Nghiêm Hoài Đức: “Con muốn ghé văn phòng chào chị Miêu và anh Pháo Đồng một tiếng.”

Nghiêm Hoài Đức nói: “Ba không tiện qua đó gặp mặt bọn họ.”

Lý An Dân nhớ lại hồi còn ở Nam Thuận, Tống Ngọc Linh tống giam Tạ Hiểu Hoa, mà Nghiêm Hoài Đức cũng được xem như nửa đồng phạm, thế nên cô để lại một tờ giấy trên tấm khăn trải bàn, đặt chìa khóa lên trên tờ giấy đó, thay giày rồi rời khỏi phòng, quay đầu nhìn lại một lần sau chót. Khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, cô như thoáng thấy một bóng người đang ngồi trên ghế sa lông, ngoắc tay về phía lầu trên, xuống đây, em gái, ăn cơm nào.

Lý An Dân thấy sống mũi cay cay, nhắm mắt lại rồi dùng sức đóng chặt cửa phòng, một tiếng “Rầm” kéo cô trở về với thực tại, hơi nóng còn chưa kịp tràn ra mí mắt đã tiêu tan mất cả rồi.

Xe chạy nhanh ra khỏi đường Thái Hưng, qua đường Bắc Kinh rồi quẹo xuống hầm ngầm, Lý An Dân ngồi ở băng ghế sau, từng dãy cửa hàng ở mặt tiền lướt qua cửa kính xe, cánh cửa thủy tinh của Văn phòng môi giới bất động sản Phúc Bách Thuận mở rộng, bên trong dường như có hai người khách đang đứng, cửa hầm trú ẩn thì vẫn bị ván gỗ bịt kín, trên then cửa còn một vệt nứt toang hoác như một cái miệng khổng lồ mà khóe miệng âm trầm lạnh lẽo nhếch lên, như thể đang cười nhạo những người qua đường trước mặt. Chợ

https://thuviensach.vn

Tiểu Bách Hoa vẫn náo nhiệt như trước, miếu Thành Hoàng nguy nga sừng sững ở bên đường.

Những cảnh vật ấy dần dần xa khuất, Lý An Dân vuốt cổ tay, quay đầu tựa vào cửa sổ sau xe nhìn lại, sự quyến luyến với thị trấn này cũng không mãnh liệt cho lắm, giống như là đi dạo một vòng trong cõi mộng rồi rời đi, trở về với thế giới của mình. Trong lúc xe chạy nhanh trên đường cao tốc, Lý An Dân móc điện thoại di động ra, mở danh bạ, trong danh bạ chỉ có hai người bạn quan trọng cần phải tạm biệt - Cao Hàm và Triệu Tiểu Vi.

Tìm không thấy số của Diệp Vệ Quân, cũng không tìm ra số điện thoại của văn phòng cùng với nhà trọ công nhân viên. Diệp Vệ Quân rời xa rồi, tất cả mọi dấu vết liên quan nói lên sự tồn tại của anh cũng theo đó mà biến mất, từ bên cạnh Lý An Dân cho đến trong đầu óc của cô đều bị xóa bỏ, chỉ còn sót lại cái tên cùng với một đoạn ký ức không hoàn chỉnh, trở thành một dấu vết khó phai nhất trong lòng Lý An Dân...

https://thuviensach.vn

Chương 14

Ma đòn gánh

Sau khi rời khỏi trấn Bạch Phục, Lý An Dân vào học ở phân viện của Viện mỹ thuật Nghệ Đông, được xây dựng dưới chân núi Tiểu Cương. Bí thư Đảng ủy của trường họ Lưu, là người quen cũ của ông nội trong thời kỳ vận động toàn dân đẩy mạnh sản xuất những năm 1940. Thời ấy, ông Nghiêm hãy còn là lãnh đạo của bí thư Lưu, nay thời thế đã khác xưa. Khi tốt nghiệp trung học, trong bảng điền nguyện vọng, Lý An Dân đã từng ghi muốn học ở Nghệ Đông, chỉ tiếc là không đủ điểm, có muốn vào cũng phải dựa vào quan hệ rồi lo lót tiền, mà ông nội lại không bỏ được mặt mũi để đi nhờ vả người ta, thế nên mới lùi xuống nguyện vọng hai, chọn khoa Nghệ thuật của Đại học Công nghiệp.

Môi trường học tập sinh hoạt của Nghệ Đông tốt hơn hẳn so với Đại học Công nghiệp, chi phí trên các phương diện cũng cao hơn. Lớp mới chỉ có mười ba sinh viên, giống như Lý An Dân, tất cả đều là sinh viên nhờ vào quan hệ chuyển từ trường khác đến, chương trình học được sắp xếp khác hẳn với các lớp khác, tương đối nhẹ nhàng. Nghe nói đây là phương án giảng dạy đặc biệt của trường Nghệ Đông, tuy nhiên thực tế lại chính là mở cửa sau cho những người có nhu cầu dùng tiền mua bằng tốt nghiệp, chỉ làm hình thức cho đẹp vậy thôi.

Còn sinh viên trong lớp này thì chẳng mấy khi lên lớp đông đủ, chỉ bữa đực bữa cái, tuy bảo sĩ số của lớp có mười ba người, thế nhưng lên lớp được chừng bảy tám người gì đó đã là đông. Giáo viên chủ nhiệm, giảng viên thì thái độ lạnh nhạt, lên lớp cứ như đang đi làm nghĩa vụ, giữa thầy và trò ít khi nào giao lưu trao đổi tình cảm, bình thường đều là chuông reo thì vào lớp, tan học liền nhấc mông rời đi.

https://thuviensach.vn

Ký túc xá của Nghệ Đông cách khu giảng dạy không xa, nằm giữ một vùng cây lá xanh um tươi tốt, sắc hoa rực rỡ, cảnh vật xung quanh được bố trí thanh tĩnh đẹp lòng người, ai không biết còn cứ ngỡ là vườn hoa tư nhân nào đó. Lý An Dân ở trong khu nhà số Bốn mới xây, gọi tắt là khu Bốn. Ký túc xá là một tòa nhà đa năng cao sáu tầng, đỉnh nhọn ngói xám, kiến trúc kiểu Âu tiêu chuẩn, nhìn xa giống như một ngôi nhà thờ nhỏ. Cô ở chung phòng với một sinh viên nữ học khác khoa tên gọi Lưu Phi, hai tháng trước mới chuyển qua từ khu Ba, nghe đâu là cháu gái của bí thư Lưu.

Lầu ba có tám phòng, cũng một dạng như ký túc xá Đại học Công nghiệp, dành cho bốn người ở, mà phòng 304 của Lý An Dân chỉ có hai người là cô và Lưu Phi, tầng dưới của giường tầng để ngủ, còn tầng trên thì dùng làm chỗ để các thứ linh tinh.

Lý An Dân đặt va li hành lý ở tầng trên, cái túi da đen mà Diệp Vệ Quân để lại cho thì nhét dưới gầm giường, nó đã trở thành vật bất ly thân của cô, đi đến đâu là lại xách đến đấy. Cũng không biết vì sao, cứ mỗi lần trông thấy cái túi là cô lại có cảm giác an tâm. Tuy nhiên quyển sổ ghi chép kia thì cô chỉ mở ra xem lướt một lần, không đọc lại lần thứ hai. Bởi mỗi lần đọc nó, trong lòng cô lại cảm thấy khó chịu, vấn đề này không liên quan gì tới nội dung, mà là vì từng hàng chữ cứng cáp mạnh mẽ được viết bằng bút máy kia.

Sau khi sửa soạn lại hành lý xong xuôi, Lý An Dân mới ngồi nghỉ ở bên giường, Lưu Phi ân cần đưa cho cô một ly nước, Lý An Dân quay sang cảm ơn cô ấy, thuận miệng hỏi: “Ký túc xá này chưa đủ người ư? Sau này chắc là sẽ còn thêm người đến đây ở chứ nhỉ?”

Lưu Phi lắc đầu: “Đã kín chỗ từ lâu rồi, nếu mà còn dư giường nào nữa, nhất định đã chẳng để cậu ở phòng này đâu.”

Lý An Dân nghe ra có vấn đề, liền hỏi: “Thế là xảy ra chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Lưu Phi ngồi trên chiếc giường đối diện, xoa xoa mu bàn tay, nói: “Cậu mới đến nên không biết, trong ký túc xá này thường xuyên xảy ra sự lạ, trời vừa sập tối, vòi nước liền tự động chảy ào ào, hơn nữa lúc ngủ còn cảm thấy như có người nào đó kề sát sau lưng, trong phòng vệ sinh thì không biết có thứ gì đó bò qua bò lại trên mặt đất. Nghe nói ở ký túc xá từng có người chết, không phải chỉ có mỗi một người, mà chết nguyên cả ký túc xá, chỗ xúi quẩy như thế này, nào có ai dám ở?”

Lý An Dân vươn tay chỉ cô ấy: “Không phải vẫn có cậu ở sao?” Vừa nói cô vừa uống một hớp nước, trong miệng thấy đắng, còn cả chút vị mặn, cô tiện tay đặt cái ly lên trên bàn.

Lưu Phi khoát tay bảo: “Tớ không hề nghe thấy gì cả, mà không nghe thấy gì thì tất nhiên không để tâm rồi. Cơ mà tất cả mọi người đều sợ hãi, đến tối không dám bước ra khỏi cửa, cũng may phòng nào cũng có phòng vệ sinh riêng, bằng không chỉ riêng việc đi vệ sinh thôi đã là một vấn đề.”

Hầu như ký túc xá trường nào cũng có một số lời đồn đại như thế, ban đêm kéo nhau đi vệ sinh chung là chuyện bình thường. Lý An Dân không thèm để bụng, thoáng thấy mắt Lưu Phi sáng rỡ như thể còn muốn buôn chuyện nữa, cô bèn thuận theo ý cô ấy mà tiếp lời: “Nghe mơ hồ quá vậy? Người chết ở trong phòng ký túc xá này ư?”

Lưu Phi gật đầu, nói với vẻ hết sức bí hiểm: “Cậu không biết đâu, chết rất lạ kỳ nhé, chết cùng một kiểu, đều là bị chặt đầu, một dao chặt đứt luôn.” Vừa nói, cô ấy còn vừa đưa tay lên quệt ngang cổ.

Lý An Dân thu hồi tâm trạng đùa cợt, nghiêm mặt hỏi: “Thế là án giết người còn gì, có bắt được thủ phạm không?”

https://thuviensach.vn

Lưu Phi đáp: “Ngay cả đầu còn không tìm thấy được, huống chi là hung thủ. Vết cắt ấy gọn gàng lắm, đến máu cũng bắn ra ngoài, cậu bảo xem đây có phải là người làm hay không? Nhất định là có ma.” Giọng khẳng định hết sức, cứ như cô ấy bảo có ma thì trong phòng này tất nhiên phải có.

Nhìn bộ dạng chắc chắn trăm phần trăm của cô ấy, Lý An Dân chỉ cảm thấy thú vị. Nếu cô nàng này tin tưởng vào mấy chuyện ma quỷ đó, lại còn dám ngủ một mình trong căn phòng có người chết với xảy ra chuyện lạ này, thế thì đích thực có phần gan dạ. Chẳng qua Lý An Dân cũng cho rằng Lưu Phi đang cố ý phóng đại sự việc, coi việc dọa người ta làm trò vui, nên hoàn toàn chẳng xem lời của cô ấy là thật.

Đêm đó, hai người đều ngủ yên. Đến khoảng nửa đêm, có tiếng gió lùa qua cửa sổ, Lý An Dân nằm quay mặt vào trong, đang say giấc, bỗng trong phòng vệ sinh vọng ra tiếng nước chảy, vòi nước mở rất lớn, tiếng nước ào ạt đổ xuống chậu sứ đặc biệt ầm ĩ giữa không gian yên ắng này.

Lý An Dân trở mình, cho rằng Lưu Phi đang rửa tay ở đó, còn muốn ngủ tiếp thì bỗng dưng lại nghe thấy mấy tiếng “Thình thịch!” vọng đến, cứ như thể có ai đó đang đi chân không trên sàn gạch, thậm chí còn có thể nghe được những tiếng ngâm nga khi cao khi thấp, rất khẽ khàng, cảm giác xa xôi, diệu vợi vô cùng. Thoáng cái đầu óc Lý An Dân đã tỉnh táo hẳn, tóc gáy dựng đứng, cô siết chặt mặt dây chuyền Long quy trước ngực, lần theo tiếng vọng mà ngước nhìn qua, chỉ thấy có một cục đen thui bám chặt vào khung cửa phòng vệ sinh, như có người nằm sấp dưới nền nhà, nửa người trên bò nhoài ra từ khe cửa, hai tay vươn về phía trước mà bíu chặt lấy mặt đất, móng tay ra sức cào trên nền gạch, phát ra từng tiếng rin rít chói tai.

Lý An Dân nhìn chằm chằm vào bóng đen ấy một lúc lâu, lại xoay người hướng vào trong, không ngủ mà chỉ nhắm mắt, vểnh tai lên cẩn thận nghe ngóng phân biệt. Tiếng nước chảy vang lên hồi lâu rồi mới ngừng, như thể đã có ai đó đóng nước lại, dưới sàn nhà vọng tới từng tiếng cào “rào rạo” khe khẽ,

https://thuviensach.vn

tiếng động mỗi lúc một gần hơn, dường như có người đang dán mình xuống đất, chậm chạp ngọ nguậy bò qua đây. Lý An Dân nín thở, nghe thấy tiếng vang rất khẽ ở bên giường đối diện, cái thứ quỷ quái kia đã leo lên giường của Lưu Phi rồi. Lý An Dân cười cười, kéo cao chăn tiếp tục ngủ, đánh một giấc thật ngon cho tới hừng đông, sáng sớm tỉnh dậy tinh thần sảng khoái.

Lưu Phi rời giường còn sớm hơn cả Lý An Dân, đang ngồi trước giường bôi kem dưỡng ẩm, vừa thấy cô tỉnh dậy liền chào "Hi!" một tiếng, hỏi vẻ quan tâm: "Đêm qua cậu ngủ thế nào?"

Lý An Dân suy nghĩ một lát, vỗ ngực bảo: "Cậu thực sự không nghe thấy gì sao?"

Lưu Phi chớp chớp mắt: "Nghe thấy cái gì cơ?"

Lý An Dân miêu tả lại chuyện đêm qua thấy được một lượt, Lưu Phi kinh ngạc nói: "Không có mà, tớ chẳng nghe thấy tí gì luôn, có khi là do ngủ say quá ấy."

Lý An Dân âm thầm quan sát sự thay đổi trên vẻ mặt của cô, không nói tiếng nào khiến cho Lưu Phi cho là cô đang sợ hãi, mới nhíu mày bảo: "Tớ thấy cậu cũng chịu không nổi, hay là cậu đi tìm nhân viên quản lý nói một tiếng, dù sao phòng ốc cũng rất rộng rãi, có lẽ mấy gian ký túc khác còn có thể cho chen thêm người."

Lý An Dân nói để xem lại, Lưu Phi chỉ "Ờ!" một tiếng, bảo tùy cô thôi, vỗ mặt rồi vào trong phòng vệ sinh, dường như không mấy vui vẻ. Trong lòng Lý An Dân tự hiểu, dám chắc bóng đen trên sàn nhà đêm qua không ai khác ngoài Lưu Phi. Mấy đêm sau đó, cô gái này đều phải gây ra một chút động tĩnh, Lý An Dân không hiểu là cô nàng đang cố tình giả ma quỷ hay chỉ là hành động vô thức thôi, thế nên vẫn giữ ở trong lòng, không nói toạc ra ngay trước mặt.

https://thuviensach.vn

Sinh viên ở tại khu Bốn phần lớn đều là con cái nhà có tiền, mà đa phần giàu xổi. Giám thị ký túc xá là một bà cô giản dị lại nghiêm nghị, tính tình ngay thẳng, không biết biến báo khôn khéo, thường xuyên vì những chuyện liên quan đến quản lý như không tiết kiệm điện, đêm không về ngủ mà làm mất lòng sinh viên. Hơn nữa tinh thần đoàn kết trong đám sinh viên lại đặc biệt cao, chỉ cần một người thấy bà cô không vừa mắt là bà ấy đã thành kẻ địch của cả bọn rồi, bọn họ thường bêu xấu sau lưng bà cô quản lý là mụ già nhà quê cổ hủ.

Lý An Dân thầm nghĩ làm gì có ai không xuất thân từ "nhà quê" mà ra cơ chứ? Như khu thương mại mà bọn họ vẫn thường đi dạo và mua sắm ấy, ngày xưa là chuồng heo chứ đâu! Bởi vậy cô thường xuyên tới tìm cô quản lý bắt chuyện, một hai lần là thành người quen, ba bốn lần liền coi như quan hệ tốt, Lý An Dân thấy thời cơ đã chín muồi, bèn lân la hỏi thăm về chuyện ma quái trong ký túc.

Cô quản lý đóng cửa lại, cánh tay nung núc thịt liên tục phẩy phẩy, thấp giọng bảo: "Đừng có nghe con bé kia nói lung tung, cô thấy con bé ấy muốn ở một mình một phòng nên mới giả ma giả quỷ như thế đấy. Trước kia con bé ở bên khu Ba cũng dọa hết các bạn cùng phòng, đến lúc bị người ta tóm gáy thì lại cãi chày cãi cối rằng mình bị mộng du, quản lý khu Ba nể mặt bí thư Lưu nên không nói năng gì, khiến cho bên đó rất không thoải mái, vừa đúng dịp bên này có phòng trống mới để con bé ấy sang đây. Cháu cũng chớ có nói ra ngoài, không thèm để ý đến con bé ấy nữa là được."

Lý An Dân gật đầu, nhỏ giọng hỏi: "Cháu có nghe cô ấy nói gì mà có bốn nữ sinh bị chặt đầu, không tìm thấy nữa cơ, có chuyện ấy không vậy?"

Cô quản lý vỗ đùi cười to: "Làm gì có chuyện ấy! Cháu nghĩ xem, khu này được xây lên mới bao lâu chứ? Nếu thực sự có bốn người bị chết trong ký túc xá, lại còn mất cả đầu, vậy thì tình huống nghiêm trọng lắm rồi, chắc cũng

https://thuviensach.vn

phải bị đồn đại đến nhốn nháo cả lên ấy chứ, thời buổi bây giờ có cái gì mà che giấu được? Người nhà cháu còn dám cho cháu vào ở sao? Lúc ấy khu này không bị niêm phong đóng cửa mới là lạ ấy chứ! Theo cô thấy thì con bé kia nhất định là đã nghe thấy truyền thuyết dân gian của cái đất này, sau đó mới lôi ra vẽ vời bịa đặt các kiểu để dọa người ta, thật đúng là tam sao thất bản, đến rắn cũng mọc thêm chân."

Lý An Dân thích nghe truyện dân gian nhất, hứng chí vô cùng, liền hỏi: "Thế cái câu chuyện không phải rắn mà cũng chẳng có chân kia là như thế nào vậy cô? Cô ơi, cô mau nói đi, kể cho cháu nghe với."

Cô quản lý hớp ba ngụm trà, rồi mới từ tốn kể. Chuyện kể rằng phía sau núi Tiểu Cương có một cái động là Quỷ Môn, đây không phải là Quỷ Môn Quan chính thức, mà là một lỗ hổng của âm phủ tại dương gian, thuộc dạng đất đai không ai quản lý. Nghe nói những lỗ hổng tương tự như vậy trải rộng khắp mọi miền đất nước, cứ mỗi đợt Rằm tháng Bảy, Quỷ Môn lại được mở rộng ra, những loài ác ma lệ quỷ không được thông qua Quỷ Môn Quan liền lén lút đi qua ngả động Quỷ Môn này để lên dương gian tác quái. Đám ma quỷ chui từ lỗ hổng núi Tiểu Cương ra ngoài còn được gọi là "Ma đòn gánh", sau khi chúng nó thoát ra rồi liền đem theo quang gánh đến từng nhà đòi đầu người, hễ nhà nào có người chết hoặc đang bệnh nặng, đều sẽ bị chúng nó cắt mất đầu rồi quăng vào trong sọt ở hai đầu gánh, đến khi hai cái sọt đầy mới chịu rời đi.

Có người nghĩ ra biện pháp dùng hình nhân bằng giấy bồi thay thế người thật để đối phó, thế nhưng đám ma đòn gánh này cũng quỷ quyệt, sau khi chúng chặt đầu xong còn khoét một cái lỗ ở giữa sọ người, nếu như phát hiện không có máu liền biết là bị gạt, trong cơn giận dữ sẽ chặt hết đầu của người nhà ấy. Cũng khéo làm sao, Rằm tháng Bảy thường là lúc dưa hấu được đem ra chợ bán, người bán dưa gánh hàng đi khắp phố to ngõ nhỏ cao giọng rao, thế là mọi người bèn nghĩ đến biện pháp dùng dưa hấu thay thế cho đầu người, ma đòn gánh thấy ruột dưa đỏ lòm, cho rằng đấy là máu thịt con người, liền mãn nguyện bỏ đi cùng hai cái sọt đầy dưa hấu.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên cũng có một vài người không may, nửa đêm đi đường vô tình gặp phải ma đòn gánh, nếu như sọt chưa đầy, chúng sẽ tiện tay cắt cái đầu của những người ấy quẳng vào sọt mang đi luôn, đây chính là lý do có xác chết không đầu.

Cô quản lý ký túc xá nói: “Câu chuyện này được lưu truyền từ mấy chục năm trước rồi, lớp người thuộc thế hệ trước đến giờ vẫn còn giữ lệ làm đầu người dưa hấu để tránh tà ma quỷ quái vào dịp Rằm tháng Bảy. Còn nhớ năm đó, nông trường núi Tiểu Cương ở ngay sát bên động Quỷ Môn, chồng cô tham gia đội sản xuất của Hợp tác xã, kể lại ở trong đội gặp không ít chuyện quái lạ, nhưng khi đó còn đang phá ‘Tứ cựu’[1], không ai dám để lộ ra. Sau này bên trên điều xuống một vị cán bộ, gọi là cái gì Diệp ấy nhỉ? Là Diệp Binh! Là người trong nghề nên rất am hiểu về phương diện này đấy, ngầm chỉ cho mọi người không ít biện pháp để đối phó, đến khi ấy mới xem như ổn định được lòng người.”

[1] Phá “Tứ cựu”: Phong trào do Đảng cộng sản Trung Quốc phát động trong Cách mạng Văn hóa, đòi dẹp bỏ bốn cái cũ là phong tục cũ, văn hóa cũ, thói quen cũ, tư tưởng cũ.

Lý An Dân vừa nghe đến cái tên Diệp Binh lập tức ngây người ra tại chỗ như bị sét đánh, thế mà cô lại quên khuấy đi mất sự tồn tại của Diệp Binh. Người này chính là cha của Diệp Vệ Quân, hình như còn có vấn đề gì quan trọng hơn nữa, nhưng cô chẳng tài nào nhớ ra được. Lý An Dân ra sức lắc mạnh đầu, hất cho tất cả những suy nghĩ vừa mới hiện lên trong đầu văng đi hết.

Cô quản lý ân cần hỏi cô có chuyện gì vậy, Lý An Dân sửng sốt trong giây lát, đáp: “Không có gì ạ, chỉ nhớ ra ông nội của cháu cũng từng làm trong Hợp tác xã núi Tiểu Cương, ông họ Nghiêm, cô ơi, cô có biết không?”

https://thuviensach.vn

Cô quản lý vỗ hai bàn tay vào nhau đánh đét, “Ý chà!” một tiếng rồi cầm tay Lý An Dân, mừng rỡ hỏi: “Mò mẫm một hồi, hóa ra cháu là cháu nội của đội trưởng Nghiêm! Ủa? Nhưng cháu họ Lý kia mà?”

Lý An Dân cười nói: “Ông bà nội cháu tư tưởng tiến bộ, mẹ cháu qua đời từ sớm, ông bà cho cháu theo họ mẹ.”

Cô quản lý chậc lưỡi, dùng ánh mắt sâu xa như soi rõ thế thái nhân tình mà đánh giá Lý An Dân, vỗ lên vai cô một cái, khen: “Không sai đâu, khá thật, cô từng xem hình chụp của đội trưởng Nghiêm rồi, nhìn chính trực quang minh lắm, cháu rất có phong thái của ông ấy, trông còn có phần lanh lợi cứng cỏi hơn cơ.”

Nghe cô quản lý ký túc xá thuật lại, Lý An Dân thầm suy đoán cái gọi là chuyện ma quỷ chẳng qua cũng chỉ là trò đùa quá trớn của Lưu Phi mà thôi. Cô gái này rất kiên trì nỗ lực, dọa ma trong suốt một thời gian dài mà không hề gián đoạn lần nào, đổi lại là người khác nói không chừng lúc này đã chán quá hóa bực rồi. Lý An Dân cũng không thèm tính toán, cứ mặc kệ cô ta chơi đùa ra sao thì ra, việc cô cô cứ ngủ, thái độ nhất mực không đổi. Mà trước kia Lưu Phi đối với cô xem như cũng còn đúng mực, nhưng ở được một thời gian rồi thì cái tính nhỏ nhen hay chấp nhặt đã lòi hẳn ra ngoài, sống chung với nhau mà một chút cũng không chịu nhường nhịn, thường xuyên bới móc cô những chuyện lặt vặt không đâu.

Con người Lý An Dân tương đối thoải mái, không chú trọng lắm về vấn đề ăn mặc, tiêu xài dè sẻn, làm gì cũng cần kiệm, lại không hề điệu đà làm dáng, quanh năm suốt tháng chỉ độc một kiểu quần bò áo phông. Hơn nữa ngày thường cô qua lại thân cận với cô quản lý, bởi vậy đám con gái trong ký túc xá đặt cho cả hai một biệt danh mới là “Đôi nhà quê khu Bốn”, trước mặt vẫn chào hỏi như thường, sau lưng lại nói xấu, có phần cô lập xa lánh. Từ bé đến lớn Lý An Dân coi như là người có duyên, tuy bạn thân đến mức có thể thổ lộ

https://thuviensach.vn

tâm tình chỉ có một hai người, nhưng đi đâu cũng được yêu mến, nay lại có một phen kinh nghiệm bị gạt ra ngoài tập thể, vẫn cảm thấy khá thú vị.

Có đôi khi Lưu Phi sang phòng bên tám chuyện, than phiền với các bạn khác rằng dầu gội đầu của mình bị mất, xà phòng bị người khác dùng, cả hoa quả cũng bị người ta ăn mất này nọ, lúc tán gẫu còn mở cửa, cố ý cất cao giọng để nói cho Lý An Dân nghe. Tất cả những thứ ấy chỉ là chuyện nhỏ, mặc kệ cho cô nàng nói rách miệng khản cổ, Lý An Dân cũng chẳng hề quan tâm. Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, có lẽ với cái tính tình như thế của Lưu Phi, cả khu ký túc xá này chỉ mình cô chịu nổi, ấy thế mà các cô gái kia thà làm bạn với Lưu Phi chứ không qua lại với Lý An Dân, xem ra cũng là do cái gọi là "đẳng cấp". Lưu Phi là con nhà quan, tiền luôn đi liền với quyền, mà bề ngoài của Lý An Dân đậm chất "quê hương", toàn thân cao thấp dán mác con nhà nghèo, tính cách lại không thú vị, bất kì ai đi cùng với cô đều cảm thấy phong cách của bản thân như bị hạ xuống một bậc.

Trước giờ Lý An Dân học ở đâu cũng đều phải trải qua quá trình bàn bạc kỹ lưỡng của ông bà nội, chưa hề gặp phải bầu không khí như thế này bao giờ. Hiếm hoi lắm Nghiêm Hoài Đức mới chủ động được một lần, ha, cuối cùng lại chọn trúng một bãi đáp thật hay, còn khuyến mãi thêm một khóa thực tế xã hội, cho cô sớm được trải nghiệm "lòng người" là thứ ra sao. Lý An Dân nghĩ Nghiêm Hoài Đức cũng không tính xa đến thế, chẳng qua chỉ định bung tiền một lần lo cho cô trọn gói, có lẽ đến lối ra cho cô sau khi tốt nghiệp, vị phụ huynh này cũng đã tính toán cả rồi.

Từ trước tới nay Lý An Dân chẳng hề để tâm tới ánh mắt người ngoài, trọng tâm cuộc sống của cô chỉ xoay quanh gia đình và bạn bè, ngoài ra chỉ là nước chảy mây trôi. Tuy nhiên cô không quan tâm, không có nghĩa là người ta đồng ý để cho cô được thư thả.

Vào một buổi xế chiều không có tiết, Lý An Dân mua thức ăn ở căng tin mang về ký túc xá, vừa vào cửa đã thấy hai cô gái đang lục tung cả căn phòng,

https://thuviensach.vn

một người là Lưu Phi, còn người kia nom rất lạ mặt, hình như không phải là sinh viên ở khu này. Lý An Dân cất tiếng chào hỏi, ngồi xuống bên giường, kéo ghế lại làm bàn, đang chuẩn bị mở đồ ăn ra thì Lưu Phi đã tiến tới trước mặt, hỏi cô: “Này, cậu có thấy nước hoa của tớ đâu không?” Giọng điệu của cô ta rất gay gắt.

Lý An Dân bảo không thấy đâu, còn buồn bực hỏi thêm một câu: “Cậu có dùng nước hoa à?”

Lưu Phi cất giọng giận dữ: “Không dùng thì không được tặng người khác hả? Tớ mua làm quà sinh nhật cho mẹ, Dior, hơn tám trăm tệ!”

Lý An Dân trông thấy cái điệu bộ này thì trong lòng đã hiểu ra bảy tám phần, cô ta đang nghi ngờ người bạn cùng phòng tắt mắt đây, vậy nên bèn nói: “Thực sự không hề nhìn thấy, cậu để ở chỗ nào?”

Lưu Phi bảo để trong va li, mà va li lại không hề khóa, Lý An Dân nhìn cô cười cười: “Thứ quý giá như vậy sao cậu không khóa kỹ?”

Lưu Phi ngoảnh sang cô bạn bên cạnh một cái, cô gái ấy cất giọng lí nhí: “Va li không khóa, nhưng mà cửa khóa.” Giọng nói rất khẽ, có chút giống với Triệu Tiểu Vi, Lý An Dân không kìm được phải liếc nhìn cô lần nữa, dáng vẻ bề ngoài nom cũng giống hệt, đều thuộc dạng mong manh dễ vỡ, Lý An Dân hỏi: “Cậu là...?”

Cô gái ấy cúi gằm mặt nhìn xuống chân, khẽ đáp lại: “Tớ, tớ tên là Lý Thiến, cùng... cùng lớp với Tiểu Phi, từng ở cùng phòng bên khu Ba...”

Lý An Dân nhận thấy lúc nói chuyện cô nàng có vẻ như bị líu lưỡi, gật đầu một cách bình thản, cất giọng khách sáo: “Hai đứa mình cùng họ luôn đấy, tớ cũng họ Lý, Lý An Dân.”

https://thuviensach.vn

Lý Thiến ngẩng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt thoáng chớp một cái, nhưng tức khắc đã dời đi chỗ khác. Lý An Dân cảm thấy cô như đang muốn nói gì đó lại thôi, Lưu Phi kéo cô ấy ra đằng sau, dùng lời lẽ thẳng thừng hùng hồn mà đề ra yêu cầu hết sức vô lý: "Tớ muốn kiểm tra ngăn tủ cùng với túi của cậu!"

Lý An Dân vốn là muốn nói: "Cho cậu tìm cũng được, nhưng tìm không thấy thì thế nào đây?"

Tuy nhiên ánh mắt Lưu Phi không mang chút ý tốt nào cả, mà Lý Thiến lại theo bản năng nhìn xuống dưới gầm giường. Lý An Dân để ý thấy những chi tiết này, nét mặt lập tức sa sầm, chẳng nói chẳng rằng, khom lưng lôi cái túi da đen lên để trên bàn, kéo khóa mở ra ngay trước mặt hai người, một lọ nước hoa được đóng gói rất đẹp còn nguyên tem nằm ngay trên quyển sổ.

Lưu Phi cũng chẳng ngờ rằng cô sẽ đột nhiên làm như vậy, trong phút chốc không kịp phản ứng, Lý An Dân lấy chiếc khăn trên bàn bọc tay lại rồi nhấc hộp nước hoa đặt lên giường Lưu Phi, nói với Lưu Phi rằng: "Nếu cậu có hứng thú với những thứ trong túi của tớ thì cảm phiền cậu cứ báo trước cho tớ một tiếng, đừng có tự tiện mở túi ra, trong ấy có một số loại thuốc bột, dây lên da là không tốt chút nào đâu."

Cô nhận thấy hành vi ấu trĩ này của Lưu Phi chẳng giống một sinh viên đại học tí nào. Gài tang vật hãm hại người ta rõ rành rành như vậy làm gì có ai chịu tin? Lý An Dân cũng hoang mang, lẽ nào trong mắt người khác cô lại nghèo đến nỗi phải đi ăn trộm nước hoa? Tuy tám trăm tệ không phải số tiền nhỏ.

Sắc mặt Lưu Phi thoắt đỏ thoắt trắng, nhìn chăm chăm vào cô mà hô lên: "Đồ của tớ ở trong túi của cậu, cậu giải thích thế nào đây?"

Lý An Dân hỏi ngược lại cô ta: "Không phải là cậu đặt chai nước hoa ấy ở trong túi của tớ sao? Tớ chẳng việc gì phải giải thích với cậu cả."

https://thuviensach.vn

Lưu Phi hung hăng vặc lại: “Cậu là đồ ăn cắp, trộm đồ của người ta xong lại còn không thừa nhận.”

Lý An Dân thầm nghĩ cậu đừng có mà được nước lấn tới, bình thường chuyện nhỏ coi như xong đi, nhưng đụng tới vấn đề có tính nguyên tắc này cô sẽ không bao giờ nhượng bộ. Thế là cô đem nào là bộ thước Tầm long, la bàn cùng với gương bát quái, đủ các vật dụng phong thủy, bày ra một loạt ở trên bàn, nói với Lưu Phi: “Cây thước Tầm long này có giá thị trường hơn một ngàn tệ, la bàn là loại la bàn Bát trạch ngọc quan của hiệu Tập Dịch đường ở Đài Bắc, giá một ngàn hai trăm tám mươi tệ, còn gương bát quái này đã được giám định là cổ vật.” Dĩ nhiên, tất cả đều do Lý An Dân căn cứ vào mớ kiến thức và tư liệu có sẵn ở trong đầu mà ra, đợi nói xong rồi cô mới giật mình nghĩ đến, lẽ nào những món đồ này quả thực có giá trị như vậy? Sắc mặt cô tái đi, vốn chỉ định làm trò một chút để dọa nhau thôi, giờ mới thực sự cảm thấy phải có lòng cảnh giác.

Cô khẽ ho một tiếng, nói tiếp: “Mấy thứ này cộng dồn cả lại ấy hả, tám trăm? Ha ha, cậu muốn nói đùa với tớ đấy à, có muốn vu oan giá họa thì cũng phải chọn đối tượng đi. Lần sau phiền cậu đừng có tùy ý lục lọi đồ đạc của tớ nữa. Riêng lần này đến đây thôi, tớ cũng xem như có trách nhiệm, đồ đạc của mình không bảo quản cho tốt, coi như xong.”

Lý An Dân vừa nói vừa nhanh tay lẹ chân gom hết các thứ dụng cụ phong thủy “có thể là rất quý” ấy vào trong túi, cất vào tủ quần áo một cách hết sức cẩn thận, rồi lấy chìa khóa khóa chặt cửa tủ.

Lý Thiến nhìn chăm chăm hết cả quá trình, hỏi với vẻ khiếp sợ: “Cậu biết... cái này?”

Lý An Dân đáp rằng biết sơ sơ, Lý Thiến khẽ chớp mắt, thoạt nhìn có vẻ còn muốn hỏi gì đó, Lưu Phi lại trừng mắt lườm một cái, cô liền không dám

https://thuviensach.vn

lên tiếng nữa. Lý An Dân cảm thấy đôi này không giống như bạn bè mà có vẻ là cấp trên và cấp dưới thì đúng hơn.

Lưu Phi trợn mắt nhìn Lý An Dân thật lâu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Khoe cái gì mà khoe, chẳng phải cũng chỉ có được mấy đồng bẩn thỉu đấy thôi à? Có gì tốt đâu mà khoe với chẳng khoang!"

Lý An Dân thầm bảo người khoe khoang không phải là cậu đấy sao? Bỗng cảm thấy cô ta thật là quá sức tưởng tượng, cũng chẳng muốn nhiều lời thêm nữa, bèn bảo: "Nếu cậu cảm thấy không vừa lòng thì có thể tìm cô quản lý ký túc xá mà yêu cầu đổi lại phòng. Dù gì thì phòng ốc cũng rộng rãi, có chen thêm cậu vào cũng chẳng chật bao nhiêu." Sau đó cô lại ngồi lên giường tiếp tục ăn cơm.

Lưu Phi đứng sững ra tại chỗ một lúc lâu, cắn chặt môi, cũng chẳng biết đang rủa cái gì, quay người lao vụt ra cửa. Lý Thiến mới bước được hai bước, bỗng quay lại cất giọng khe khẽ: "Cậu... ngày mai cậu có rảnh không? Tớ sang lớp tìm cậu nhé." Cô thoáng ngập ngừng, rồi hỏi thêm lần nữa: "Có được không?"

"Tất nhiên là hoan nghênh cậu rồi." Lý An Dân vẫy vẫy đũa về phía cô, mỉm cười đầy thiện ý. Lý Thiến cũng nở một nụ cười ngọt ngào đáp lại, hai má ửng hồng, mí mắt vẫn rũ xuống lúc này mới mở to, đôi mắt to tròn đen nhánh sóng sánh ngập nước, lấp lánh ánh sáng linh hoạt. Cô xoay người, mái tóc tung bay, để lộ làn da sau gáy, trên da có một vệt đỏ, hệt như một vòng dây đỏ quấn quanh cổ. Chỉ một thoáng thấy lờ mờ như vậy, Lý An Dân định nhìn kĩ hơn thì cô đã ra cửa đi mất rồi.

Đây là lần đầu tiên Lý An Dân gặp cô gái đó, mà cũng là lần cuối cùng. Qua hôm sau, Lý Thiến đã tự sát ngay trong trường, cô ấy không đến tìm Lý An Dân, trong giờ nghỉ trưa trước khi vào lớp đã nhảy xuống từ lầu năm của khu Ba. Trong lúc rơi phần eo của cô còn va trúng phần mái hiên nhô ra của

https://thuviensach.vn

cửa sổ lầu hai, đầu cắm xuống đất, từ cổ trở lên xem như nở hoa, mất mạng ngay tại chỗ. Lúc người ta di dời thi thể, cái đầu nát nhừ còn phải dùng xẻng nhỏ để hốt từng chút một. Sau khi sự cố phát sinh, tính tình Lưu Phi càng trở nên nóng nảy, thường xuyên vì vô số chuyện vặt vãnh mà lớn tiếng la hét với Lý An Dân. Có lúc Lý An Dân rửa mặt nhưng không cẩn thận đánh rơi hộp đựng xà phòng của cô ta, khi đó cô ta đang ngồi trên giường liền nhảy phắt xuống, lao tới to tiếng quát mắng, vô cùng lớn lối. Kể cả Lý An Dân có nói xin lỗi rồi cô ta vẫn chẳng chịu dừng, bám riết từ trong phòng vệ sinh ra tới bên ngoài, túm lấy Lý An Dân mà ầm ĩ không chịu để yên, cứ như uống phải thuốc kích thích, đúng là có vấn đề thần kinh, ngay từ đầu đã chẳng thèm nghe người ta giải thích, căn bản chỉ muốn lên cơn cho đã mà thôi.

Lý An Dân nghĩ dù sao Lý Thiến cũng là bạn của cô ta, bạn bè vừa mới chết đi, có muốn xả cơn bực tức cũng là chuyện bình thường, vậy nên không thèm so đo với cô ta. Thế nhưng Lưu Phi càng mắng càng quá quắt, Lý An Dân thấy tình hình này không thể kìm hãm được, liền tìm cớ chuồn ra cửa tìm cô quản lý tán gẫu, đợi đến khi cái đầu nóng của cô ta nguội lại mới quay trở về ký túc xá.

Buổi tối ngày thứ ba sau khi Lý Thiến chết đi, mới tắt đèn chưa được bao lâu, Lý An Dân chợt nghe phía giường bên kia vang lên tiếng giát giường cót két. Cô đang mơ mơ màng màng, cố mở mắt nhìn qua thử, chỉ thấy Lưu Phi xuống giường, lảo đảo đi về phía phòng vệ sinh, sau đó vọng ra tiếng xả nước rào rào. Trong tiếng nước còn có cả tạp âm, như thể có người đang rửa tay, mà tiếng vang này kéo dài trong một quãng thời gian rất lâu, sau đó lại truyền ra tiếng ngâm nga trầm đục, nghe khác hẳn âm thanh khi nãy, cũng rõ ràng hơn, thậm chí còn có thể nghe được lời ngâm, như là vừa bịt miệng vừa thầm thì: “Một đêm cành liễu lập xuân, hai đêm đi xuống dưới sông thả đèn...”

Lý An Dân thầm nghĩ thủ đoạn bày trò dọa ma đã đến rồi đây, lại còn hát dân ca nữa? Tức khắc xoay người lấy ra hai miếng bông gòn ở dưới gối nút chặt lỗ tai, chỉnh lại tư thế nằm cho thật thoải mái, sau đó ngủ thật say.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau, Lý An Dân bị lắc mạnh đến nỗi tỉnh cả ngủ, vừa mới mở mắt đã thấy gương mặt đỏ gay đỏ gắt vì giận dữ của Lưu Phi, Lý An Dân ngồi dậy ngáp một cái, vừa cào tóc vừa hỏi: “Lại làm sao nữa đây?”

Lưu Phi tức khắc mắng cô xối xả: “Con người cậu tại sao lại trơ tráo đến thế! Bộ dọa cho tớ sợ thú vị lắm sao? Cậu có biết là bạn của tớ chết rồi hay không?! Hả? Thế mà cậu còn làm ra chuyện như vậy! Cậu có biết xấu hổ hay không? Cậu có phải con người nữa hay không?”

Lý An Dân bị mắng mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, ngáp dài một cái lấy lại tinh thần, mắt vừa mở to một cái cơn buồn ngủ nhất thời liền tiêu tán cả. Cô bối rối nhìn toàn thân Lưu Phi ướt nhẹp, đuôi tóc còn đang nhỏ nước, cô gái này bình thường đều thích làm điệu, sau khi tắm rửa xong còn chiếm luôn phòng vệ sinh để hong khô đầu tóc, trước nay chưa từng thấy cô ta nhếch nhác như vậy.

Lý An Dân nhíu mày, hỏi: “Rốt cuộc thì cậu đang nói cái gì?”

Lưu Phi đẩy mạnh vai cô một cái, vành mắt đỏ ửng, gào lên chói tai: “Đừng có mà giả vờ ngớ ngẩn với tớ! Không phải cậu đang muốn báo thù sao? Lúc trước tớ bỏ hộp nước hoa vào trong túi của cậu, ngoài mặt cậu ra vẻ người tốt bỏ qua, kì thực trong lòng ghi hận rồi, cuối cùng đã để cho cậu bắt được cơ hội, cậu thoải mái chưa? Biến tớ thành ra thế này cậu đã vui chưa?!”

Cô ta càng nói càng lạc cả giọng, Lý An Dân vén chăn xuống giường, nói với cô ta: “Tạm thời tớ sẽ không nói chuyện với cậu, nghe chẳng hiểu gì cả, cậu tổ chức lại ngôn ngữ của mình cho bình thường một chút đi rồi hãy nói tiếp.” Sau đó cô gãi đầu đi vào nhà vệ sinh.

Cả người Lưu Phi run lên, quơ lấy cái ly giấy trên bàn ném thẳng vào người Lý An Dân. Trong ly còn có nước, cứ thế liền hắt lên chiếc áo phông của

https://thuviensach.vn

Lý An Dân. Lý An Dân ngây ra, ly giấy bật ra rơi xuống sàn nhà, cô chậm rãi xoay người đi vào phòng vệ sinh, trên sàn gạch ướt sũng nước, từng sợi, từng sợi tóc rơi lả tả trên mặt đất, còn có một số nửa bám nửa lòng thòng trên bệ rửa mặt, trong chậu rửa nước ngập lưng chừng, một tấm hình trôi lềnh bềnh giữa mớ tóc tai hỗn loạn.

Lý An Dân đi vớt tấm hình lên, đặt xuống bên bồn rửa mặt. Đây là ảnh chụp chung của Lưu Phi và một cô gái khác, tấm hình bị khuyết mất một góc, mà chỗ bị khuyết ấy đúng ngay đầu của cô gái kia, không giống như bị xé mất, nhưng nếu bảo bị lửa đốt cháy thì lại không hề có vết nám đen, dọc theo miệng vết rách còn có những sợi tơ mỏng dinh dính như keo.

Lý An Dân quay đầu lại hỏi: “Đây là ảnh chụp chung của cậu và Lý Thiến à?”

Lưu Phi cứ như không hề nghe thấy, bịt tai hét to: “Là cậu làm có đúng không? Nhất định là cậu, là cậu làm như thế, cậu muốn trả thù tớ!” Trong mắt cô ta hiện lên tơ máu, nét mặt hoảng loạn, gào đến khản đặc cả cổ họng, không giống đang giả vờ, hơn nữa theo mức độ hiểu biết của Lý An Dân về Lưu Phi thì cô ta đóng kịch không đạt, chẳng thể nào diễn được như thật thế kia. Lý An Dân không đáp lại cô ta mà ngồi xổm xuống nhặt một mớ tóc xem thử dài ngắn bao nhiêu. Mớ tóc này cứ như là được vuốt qua gel hay sáp vậy, toàn bộ dính bết lại vào nhau, tạo thành một lọn cỡ bằng ngón út, ẩm ướt nhớp nháp mà lạnh như băng, cầm trên tay thấy trơn tuột, không như là tóc mà giống một con giun dài hơn. Chất tóc thô đen, sợi tóc dài và thẳng, Lý An Dân đưa lên trước trán so thử với tóc mình, mớ tóc dài chấm eo, mà tóc Lưu Phi chỉ lưng lửng, còn xa mới đạt được độ dài như vậy.

“Không phải do tớ làm, cậu bảo tớ tìm đâu ra được mớ tóc vừa dài vừa nhiều như vậy? Gần đây có tiệm làm tóc hay hàng tóc giả nào không? Cậu cứ chỉ ra đi, tớ sẽ cùng cậu đi tới từng chỗ để đối chất.” Lý An Dân giơ mớ tóc ra trước mặt Lưu Phi.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Lưu Phi tái nhợt, lùi lại đến bên giường ngồi phịch xuống, lắc đầu thều thào: “Là cậu làm! Nhất định là do cậu làm...”

Lý An Dân ném mớ tóc dài ấy xuống đất, vỗ tay, nhẫn nhịn giải thích: “Thực sự không phải, tớ họa có điên mới biến phòng vệ sinh thành ra như vậy, có phải chỉ mỗi mình cậu dùng đâu.” Cô hất những sợi tóc trên chậu rửa mặt xuống sàn, cầm chổi gom hết tóc lại một chỗ, để phòng hờ lỡ xảy ra chuyện gì còn cẩn thận lấy một chút bột trong Long quy ra vẩy lên.

Mớ tóc gặp phải bột trừ tà nhanh chóng co rút lại rồi khô héo, tỏa ra một mùi hôi thối rữa nát. Lý An Dân hết sức quen thuộc với cái mùi này, ngửi nhiều nên cũng có sức miễn dịch, riêng Lưu Phi thì chịu không nổi phải bịt chặt miệng mũi, cất giọng buồn bực hỏi: “Cậu làm cái quái gì thế? Thối muốn chết!” Lý An Dân dùng giấy báo gom hết số tóc còn lại xong xuôi, mở cửa sổ ra cho thoáng khí, nói với cô ta: “Một lát là bay hết mùi thôi mà.” Sau đó cô dọn dẹp bồn rửa sạch sẽ, đánh răng rửa mặt thay quần áo, nhét hộp diêm vào túi áo, xách túi lên, cầm theo gói giấy báo đi ra ngoài.

Lưu Phi ngăn cô lại: “Đừng có đi! Giải thích cho rõ ràng đã chứ.”

Lý An Dân nhìn qua đồng hồ treo tường, bảo: “Cũng không còn sớm nữa, tớ phải lên lớp rồi.”

Lưu Phi nói: “Hôm nay tớ không có tiết.”

Lý An Dân phát mệt với cô nàng đỏng đảnh này, đáp gọn: “Nhưng hôm nay tớ có.”

Lưu Phi tức giận, lồng lên rống về phía cô: “Bớt nói nhảm đi! Ai mà không biết cái lớp của cậu là lớp cưỡi ngựa xem hoa, toàn một lũ nửa chừng

https://thuviensach.vn

nhảy vào lấy tiền mua bằng! Môn chuyên ngành được mấy đứa học cho ra hồn? Giảng viên chẳng muốn dạy dỗ các cậu, chủ nhiệm cũng chẳng thèm ngó ngàng, chỉ cần viết mỗi cái đơn là có thể nghỉ cả nửa năm, bằng tốt nghiệp cứ thế mà được phát, trong khi bọn tớ phải học hành cực khổ mà cũng chỉ có thế, cậu còn ra vẻ cái gì? Cậu thì cần gì phải học? Đừng có giả vờ giả vịt nữa!”

Lý An Dân không phản bác được, cô quả thực chưa từng phải đối phó với tình huống như thế này bao giờ, chỉ có thể nói: “Người khác như thế nào tớ không biết, bình thường không có chuyện gì quan trọng thì tớ sẽ không vô cớ nghỉ học, nếu cậu sợ, có thể qua phòng kế bên ngồi chờ tớ.” Lý An Dân không rảnh đứng lại đợi cô ta nói tiếp, nhanh chóng sải bước đi về phía cầu thang, sau lưng vang lên tiếng đập đồ ầm ầm, Lý An Dân thở phào nhẹ nhõm, cũng may là cô không mua mấy ly trà dễ vỡ.

Sau khi xuống lầu, cô rẽ qua hồ nước bên mé Tây ký túc xá, nhìn trái ngó phải thấy không có ai, mới đem số tóc gói bên trong giấy báo ra châm lửa đốt thành tro bụi. Khói đen dày đặc bốc lên cùng với mùi hôi thối, trong ngọn lửa vang lên những tiếng “xèo xèo”, không giống đốt tóc mà như thể âm thanh mỡ sôi lên lúc chiên thịt. Chuyện này không hề bình thường, ví như tóc tai nói chung gặp phải phấn trừ tà thì sẽ không xuất hiện phản ứng gì, co cuộn héo rút như thế chứng tỏ trên tóc có oán khí. Những nhận định ấy tự động hiện ra trong đầu, Lý An Dân cảm thấy những kiến thức này nhất định là do Diệp Vệ Quân chỉ dạy, tuy nhiên cô không nhớ nổi cảnh tượng khi đó ra sao.

Tiết học sáng nay là về kết cấu của màu sắc, thuần túy lý thuyết, Lý An Dân một công đôi việc, vừa nghe giảng vừa suy ngẫm về sự việc tối qua, đến trưa cô sợ Lưu Phi lại quấn lấy mình, vì thế không về ký túc xá mà kết nhóm với ba bông hoa tươi của lớp đi ăn ở căng tin.

Ba bông hoa này lần lượt tên là Thạch Lôi, Cung Quyên và Từ Tinh Tinh, đều là các em gái chân dài cả, thích trang điểm chẳng yêu học hành, được nam sinh tâng bốc lại bị nữ sinh ghen ghét, thuộc loại thích phô trương không để ý

https://thuviensach.vn

đến ánh mắt thiên hạ. Thực ra Lý An Dân không có bao nhiêu đề tài chung để trò chuyện với bọn họ, chỉ đơn giản là cả ba người này đều ở tại khu Ba, hơn nữa còn là lầu trên lầu dưới với Lý Thiến. Thời gian gần đây, các cô nàng ở trong lớp nhai đi nhai lại không ít tin đồn trong ký túc xá, Lý An Dân tìm tới nhóm các cô để thăm hỏi tính tình của Lý Thiến.

Thạch Lôi nói: “Chỉ gặp mặt vài lần, chưa nói chuyện bao giờ, cô ấy toàn một thân một mình, cứ như con chuột nhắt vậy, e dè nhút nhát, chuyên rúc vào những chỗ không người.”

Từ Tinh Tinh tiếp lời: “Tớ nghĩ cô ấy bị trầm cảm, bằng không thì sao lại tự sát cơ chứ?”

Lý An Dân hỏi: “Có phải là do bị tập thể cô lập hay không?”

Cung Quyên đáp: “Ai mà biết chứ, chỉ nghe nói cô ấy có vấn đề về nói năng, hình như bị cà lăm, nhưng cũng có sao đâu, ở khu Ba bọn tớ không giống khu Bốn, loại người nào cũng có. Ở tầng hai có một em gái mặt bị bỏng nặng, da sần sùi như da cóc ấy, nhưng vẫn qua lại tốt đẹp với mọi người đấy thôi? Riêng Lý Thiến ấy hả, lần nào gặp tớ cũng chào hỏi cả, nhưng mà cô ấy cứ cúi gằm mặt chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ ậm ừ mấy tiếng rồi đi mất tăm, theo như tớ thấy, vấn đề nhất định là do bản thân cô ấy thôi.”

Thạch Lôi trỏ vào Lý An Dân hỏi: “Còn ở ký túc xá của cậu, cái cô nàng hở tí là cáu nhặng lên ấy tên gì?”

“Lưu Phi.”

Thạch Lôi búng tay cái tách: “Đúng rồi, là Lưu Phi, thường xuyên mò sang bên này tìm cô ấy. Hai người bọn họ trước kia ở chung phòng, sau khi Lưu Phi rời đi thì cô ấy cũng bị chuyển sang phòng khác.”

https://thuviensach.vn

Từ Tinh Tinh lấy làm khó hiểu, nhìn sang phía Lý An Dân: “Sao cậu lại hỏi thăm mấy chuyện đó vậy? Hỏi họ Lưu kia là biết liền ấy mà.”

Lý An Dân đáp: “Gần đây tâm trạng cậu ấy không được tốt, ai dám chọc vào, không phải là tớ tò mò nên mới tìm đến các cậu sao?”

Cung Quyên liếc mắt nhìn cô: “Không ngờ cậu cũng nhiều chuyện thế đấy.”

Lý An Dân cười cười, không phủ nhận, lại hỏi: “Trước khi Lý Thiến chết có phải đã từng xảy ra mâu thuẫn với ai không? Tớ đã gặp cậu ấy, dáng vẻ đó, nhìn không giống như người có ý định tự sát.”

Thạch Lôi lắc đầu, bảo rằng không rõ lắm. Lý Thiến sống quá khép kín, ngoại trừ gần gũi với Lưu Phi ra, dường như chẳng trò chuyện gì với những người khác. Từ Tinh Tinh chen miệng vào: “Trong phòng tớ có hai người chung lớp với cô ấy, kể rằng ngày xưa cô ấy không như thế này đâu, mặc dù ngượng ngùng ít chịu mở miệng, cơ mà tính tình chẳng quái gở thế đâu. Có khi là do chuyện ấy cũng nên.”

Lý An Dân nhướng mày, kề sát lại hỏi: “Chuyện ấy là chuyện gì?”

Từ Tinh Tinh bảo: “Tớ cũng không rõ lắm, trước kia Lý Thiến và Lưu Phi cùng ở chung phòng, có lẽ là do nhà các cậu ấy có quan hệ với nhà trường, cho nên ký túc xá không xếp thêm người vào ở chung. Về sau có một nhóm sinh viên mới, phòng ốc đầy hết nên mới phải thêm một cô gái vào ở phòng Lưu Phi. Cô bé kia ở chưa tới nửa năm đã chuyển đi, nghe đâu là do ăn cắp, học sinh mới thoát li khỏi nông thôn, tay chân không được sạch sẽ, chuyện này ngày đó ồn ào lắm. Nghe đâu lúc chuyện xảy ra Lý Thiến cũng có mặt, thậm chí còn làm chứng cho Lưu Phi, cũng có người đồn là hai người này hợp tác với nhau, cố ý hãm hại cô bạn kia. Dù sao bọn vào học sau như chúng mình biết làm sao được ai đúng ai sai, nghe cho vui rồi để đấy thôi.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân suy ngẫm một chốc, hỏi: “Cô gái kia để tóc dài đúng không?” Mớ tóc dài trong phòng vệ sinh hiển nhiên không phải của Lý Thiến, độ dài cùng chất tóc không hề tương xứng.

Cả ba bông hoa đều bảo chưa từng hỏi qua chuyện này, thời gian cô gái ấy ở đây quá ngắn, ấn tượng của mọi người với cô không sâu. Sau khi cơm nước xong xuôi, Lý An Dân cất khay hộ cho mấy cô bạn, Thạch Lôi dường như sực nhớ ra điều gì, kéo Lý An Dân lại mà cười ám muội, vươn hai ngón tay cái dán vào nhau, nhướng mày tinh nghịch nói: “Còn có một tin đồn nữa, nói Lý Thiến và Lưu Phi thế này này, cậu hiểu chứ, hai người bọn họ đi đâu cũng có nhau, có người từng nhìn thấy hai cô ấy ‘vật lộn’ trong nhà vệ sinh của trường đấy nhé.”

Khóe miệng Lý An Dân khẽ giật giật, không ý kiến... Đến xế chiều trở về ký túc xá, Lưu Phi ôm cứng cánh tay Lý An Dân không chịu buông ra, cô ta còn mặc bộ đồ ngủ ban sáng, tóc tai rối bời, trong mắt vằn vằn vện đầy tơ máu, xem ra thực sự rất sợ.

Lý An Dân bảo: “Trước tiên cậu cứ kể lại tình huống đêm qua cho tớ nghe xem nào.”

Lưu Phi vẫn chưa tin hẳn, hỏi: “Thật sự không phải cậu làm à? Cậu không nhân lúc tớ ngủ mà lôi tớ vào nhà vệ sinh hả?”

Lý An Dân hỏi ngược lại: “Nếu thật thế thì cậu còn ngủ được à?”

Lưu Phi cắn môi, sau một lúc mới nói: “Tớ... Tớ không biết, có thể là tớ ngủ ừm... hơi ngủ say quá, đêm ngủ rồi gọi không tỉnh, xảy ra chuyện gì cũng không biết.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân ngẩn người, ý tứ hỏi: “Đêm nào cậu cũng phải dậy đi vệ sinh mà?”

Lưu Phi bảo không hề có chuyện ấy, cô vẫn luôn ngủ rất sâu, đánh một giấc thẳng đến hừng đông. Cho đến cái đêm cùng ngày mà Lý Thiến chết đi ấy, trong cơn mơ hồ, hình như cô nghe thấy có người đang hát, sau khi tỉnh dậy bỗng nhận ra trên tay mình cầm một tấm hình, chính là tấm hình ở trên bệ rửa mặt, lưu giữ hình ảnh của cô cùng với Lý Thiến. Trước khi đi ngủ, Lưu Phi thường có thói quen xem tạp chí thời trang, tạp chí bị cô tiện tay vứt bên cạnh gối, cô đoán tấm hình nọ có thể vô tình kẹp trong ấy, lúc ngủ không biết quờ quạng thế nào lại làm rơi ra ngoài. Nghĩ vậy nên Lưu Phi cũng chẳng để tâm, quăng luôn cuốn tạp chí cùng tấm ảnh vào thùng rác dưới lầu.

Lưu Phi vứt bỏ toàn bộ những thứ có liên quan đến Lý Thiến, theo như cách nói của cô ta thì: Đồ dính đến người chết có điềm xui.

Lý An Dân khó mà nói được gì, cảm thấy có chút bất ngờ, hóa ra Lưu Phi bị mộng du thật, xem ra chuyện ma quái lần này đúng là có chút hiểu lầm. Bịa chuyện lừa người là một chuyện, giả ma giả quỷ để dọa người lại là chuyện khác, tuy tính chất giống nhau nhưng mức độ lại khác biệt.

Sau đó, Lưu Phi lại kể việc đêm tiếp theo cô ta nghe thấy có người ngâm nga khe khẽ, còn có những tiếng thình thịch rất rõ ràng, nhưng cũng chỉ chừng ấy tiếng động mà thôi, bản thân cô ta lại đang mơ mơ màng màng, nghĩ rằng mình đang nằm mơ, không hề lo lắng. Nhưng trên đường lên lớp, tấm ảnh chụp chung đã vứt đi từ lâu không hiểu từ chỗ nào bay ra rồi rớt thẳng xuống dưới chân Lưu Phi, ở vị trí cái đầu của Lý Thiến là một vết nám màu xanh thẫm, che kín khuôn mặt của cô ấy, thoạt nhìn giống hệt như một ma nữ không đầu. Lưu Phi hoảng sợ, cô ta không dám chạm vào, liền dùng chân đá tấm hình lọt vào khe thoát nước ven đường.

https://thuviensach.vn

Ngay giữa đêm hôm qua, rõ ràng Lưu Phi cũng nghe thấy giọng hát ngâm nga cùng với tiếng xả nước, giống như Lý An Dân. Đến sáng nay vừa mở mắt ra, Lưu Phi đã bị dọa đến suýt nữa thì hồn lìa khỏi xác, bởi thứ đầu tiên cô nhìn thấy chính là khuôn mặt của mình, vừa ướt đẫm nước, lại đỏ bừng bừng như tôm luộc.

Cô ta không phải đang nằm trên giường, mà là đi chân không đứng trong phòng vệ sinh, thẳng người đối diện với tấm gương trên bồn rửa mặt, ướt nhẹp như vừa mới ra khỏi nước. Toàn thân cô ta thấm lạnh, hai tay hãy còn đặt trong bồn, bó tóc nhơm nhớp trơn tuột giống như một con rắn nước quấn từng vòng trên cổ tay cô ta, mà tấm hình đã bị quăng đi lại đang dập dềnh, trôi nổi bên trong cái bồn đầy tóc.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ Lưu Phi nào đã gặp phải tình huống thế này, ngày trước dù có mộng du thì cuối cùng đều trở lại giường cả, chưa hề thấy mình ở chỗ khác khi thức dậy. Thế nên sau khi thoát khỏi cơn sợ hãi, phản ứng đầu tiên chính là nghi ngờ Lý An Dân ghi hận nên báo thù, thừa lúc đêm khuya giở trò dọa mình.

Lý An Dân thầm nghĩ trừ cô ta ra trên đời chưa từng thấy ai ấu trĩ đến như vậy, gặp được chắc cũng phải duyên nợ mấy kiếp, bèn hỏi cô ta: “Cậu rảnh rỗi sinh nông nổi đi bỏ chai nước hoa vào túi của tớ, chính là vì không muốn tớ ở lại đây đúng không? Cậu không muốn ở chung với ai cả, là bởi sợ người ta phát hiện ra cậu bị mộng du à?” Cái này đúng là vừa dọa người lại còn nguy hiểm nữa.

Lưu Phi bốp chát ngay: “Đừng có nghĩ xa xôi làm gì, chẳng qua là hạng người như cậu làm tớ thấy ngứa mắt mà thôi!”

Lý An Dân nghẹn họng, cũng không đả động gì đến chuyện đó nữa, chỉ hỏi: “Nghe nói lúc cậu còn ở khu Ba, ngoại trừ Lý Thiến ra thì còn có một bạn cùng phòng, sau lại chuyển trường, giữa các cậu... đã xảy ra chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Lưu Phi liếc cô một cái, chà chà mu bàn tay theo thói quen: “Chẳng có chuyện gì cả, đứa con gái kia là sinh viên cử tuyển, quê mùa, nết ăn nết ở chẳng ra sao, đi vệ sinh không đóng cửa không xả nước, giấy vệ sinh thì cứ tiện tay vứt trong bồn cầu, mỗi lần đến kỳ ấy hả, nước trong bồn cầu đỏ lòm luôn. Nói cô ta thì cô ta còn ra chiều vênh váo lắm, cũng chẳng biết vênh cái nỗi gì nữa, thành phần kinh dị như vậy đúng là chưa từng thấy. Có lần mẹ Lý Thiến đem dưa hấu đến ký túc xá, Lý Thiến có lòng tốt mới mời cô ta cùng ăn, cậu biết cô ta nói gì không? Cô ta bảo dưa hấu ở quê cô ta chỉ để cho heo ăn thôi, người chẳng ăn bao giờ, như vậy hóa ra là đang chửi bọn tớ không phải người à?”

Càng nói cô ta càng kích động, đập bàn cái rầm, khinh thường ra mặt, Lý An Dân vội đẩy câu chuyện về đúng chủ đề: “Thế sau này vì sao cô ta lại chuyển đi?”

Lưu Phi bĩu môi nói: “Chắc là sợ chi phí bên này cao quá, sớm biết thế sao còn thò mặt ra làm gì, chỉ tổ làm người khác ngứa mắt.”

Lý An Dân không hùa theo cô ta, chỉ nói vào trọng tâm: “Vậy việc ăn trộm là sao? Là cô ta trộm thứ gì của ai trong các cậu? Hay cậu lại sơ ý để nhầm cái hộp nào đó nữa?”

Lưu Phi trợn mắt nhìn cô một cái, nở một nụ cười khinh bỉ, nói như chẳng hề để bụng: “Tớ cố ý trêu cô ta thì sao nào? Chỉ đùa vui một chút thôi mà, ai bảo cô ta không biết thân biết phận, cóc ghẻ cứ tưởng mình là thiên nga, ra vẻ ta đây cao giá lắm. Hừ, tớ chính là muốn đè cho cô ta bớt cái tính tự kiêu đi, ai ngờ cô ta lại phản ứng mạnh thế, còn chạy đi nhảy sông tự vẫn nữa, cần gì chứ? Thật đúng là đầu óc có vấn đề!”

Lý An Dân kinh ngạc: “Nhảy sông tự vẫn?” Còn có chuyện này ư?

https://thuviensach.vn

Lưu Phi phẩy phẩy tay, cười nhạt, bảo: “Không chết, được cứu lên bờ, chẳng qua là làm dáng để người khác nhìn vào thôi, cậu không thấy bộ dạng đòi sống đòi chết của con ranh ngang ngược ấy đâu, buồn nôn muốn chết.”

Lý An Dân lặng lẽ hít sâu mấy lượt, nhẹ giọng hỏi: “Cô ấy để tóc dài?”

Lưu Phi không nghĩ ngợi gì, đáp luôn: “Không để ý lắm, hình như đúng là rất dài, bình thường cô ta cũng chẳng gội đầu.” Dừng lại giây lát, cô ta chợt cười: “Không phải cậu cho rằng mớ tóc tai này nọ ấy là do con thiểu năng đó giở trò quỷ đấy chứ? Làm sao thế được, cô ta đã chuyển trường từ lâu rồi! Lại nói, cửa chính với cửa sổ phòng này lúc nào cũng đóng chặt, làm sao cô ta vào được? Tớ còn mong là do cô ta làm ấy! Chí ít cô ta cũng là người! Này, họ Lý, cậu thực sự có cách dẹp mấy thứ kinh tởm đó chứ?”

Lý An Dân thành thực đáp lại: “Không biết, không chắc chắn. Tớ thấy cậu rất tin vào mấy chuyện quỷ thần này, hay là cứ dứt khoát chuyển phòng khác đi? Có thể là bản thân căn phòng này có vấn đề.”

Lưu Phi không thèm để lời cô nói vào tai, chỉ chăm chăm bắt ne bắt nét Lý An Dân: “Tớ đi rồi thì cậu ở một mình sướng quá ấy nhỉ? Đừng hòng có cửa nhé.”

Lý An Dân bó tay với tư duy của cô ta, nghĩ tới nghĩ lui, bèn lấy cái hộp sắt trong túi ra, dựa theo cách làm ghi trong sổ mà đem tro gỗ đào, bột lưu huỳnh cùng với một loại tinh thể cát màu đỏ gọi là đan la, chiếu theo tỷ lệ mà trộn chung với nhau, dùng bùa giấy vàng gói thành hai bọc nhỏ hình tam giác, một bọc thì để cho Lưu Phi lúc nào cũng mang theo bên người, bọc còn lại đặt vào bên trong Long Quy. Còn nhớ lúc ở nhà Triệu Tiểu Vi, cô cũng dùng thứ bột phấn tương tự thế này để xua đuổi tà ma, hơn nữa trong này lại cho thêm đan la mà người ta bảo có thể bịt lại các “khiếu” trên người, trong sổ có nói các đạo sĩ lúc làm phép hay dùng đan la để phòng ma nhập vào người, thứ này có chứa một lượng nhỏ bột chu sa.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân bắt đầu hồi tưởng lại xem trước kia Diệp Vệ Quân thường xử lý những chuyện này như thế nào, đáng tiếc có nghĩ đến nát óc cũng chỉ nhớ được phương hướng đại khái mà thôi. Việc đến nước này, ngoại trừ tùy cơ ứng biến ra thì cũng chẳng còn biện pháp nào khác cả.

Trước lúc tắt đèn, Lưu Phi chủ động một cách hiếm thấy, dùng bốn gói cà phê hòa tan pha thành hai ly cà phê đen đặc để giúp Lý An Dân tỉnh táo nâng cao tinh thần. Lý An Dân không dám nằm hẳn xuống, mặc nguyên quần áo tựa vào đầu giường, thậm chí ngay cả chăn cũng không đắp. Lưu Phi lại ngủ hết sức thoải mái, cô ta bảo từ nhỏ đến lớn đều như vậy, bất kể chuyện lớn đến đâu, cứ tối đến liền thấy người nhũn ra vì buồn ngủ, cứ như bị bệnh thèm ngủ vậy.

Nếu như có Diệp Vệ Quân ở đây, nhất định anh sẽ có thể suy đoán được nguyên do từ góc độ học thuyết âm dương, nhưng Lý An Dân không bì được, cô chỉ có thể đến đâu hay đến đó, chẳng có kế hoạch ngắn chiến lược dài hạn nào cả.

Thức đến tận hơn một giờ khuya, Lý An Dân khoanh tay lim dim gật gù, một tiếng ngâm nga bỗng vang lên, cô tức khắc tỉnh ngủ, bật đèn bàn lên, ngó về phía đối diện, chỉ thấy Lưu Phi nằm ngửa mặt lên trời thẳng đơ trên giường, hai mắt trợn to, ánh mắt trống rỗng nhìn trừng trừng về phía trước, miệng cô ta đóng chặt, không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Lý An Dân không dám lên tiếng, nhắm mắt lại nghe ngóng một cách thận trọng, tiếng ngâm nga lúc cao lúc thấp, thoáng gần thoáng xa, dường như vọng vào từ bên ngoài cửa sổ, kèm theo đó còn có tiếng vang thình thịch.

Đúng lúc này, Lưu Phi rời giường, thân thể cô ta như được ghép lại từ hai khối gỗ khác biệt, nửa thân dưới không hề động đậy, thân trên bật ngồi dậy thẳng đơ, xoay người, hai chân duỗi thẳng bên ngoài giường, chậm rãi gập gối,

https://thuviensach.vn

để cho lòng bàn chân hạ xuống chạm đất, động tác máy móc này người bình thường khó có thể làm ra được. Lúc cô ta động đậy, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng xương cốt kêu lên “răng rắc”.

Lưu Phi đứng lên, cả người thẳng băng, cứng ngắc tiến về phía phòng vệ sinh, sau đó không lâu, bên trong liền vẳng ra tiếng nước chảy. Lý An Dân nín thở, rón rén từng bước lần về phía đó.

Khi tới ngưỡng cửa rồi, cô giật mình phát hiện Lưu Phi đang đứng ngây ra trước bồn rửa mặt mà cọ xát hai tay với tốc độ cực kỳ nhanh, khiến bọt xà phòng bắn ra khắp nơi. Ánh đèn mờ mịt soi lên một khuôn mặt trắng nhợt như vôi, trong gương chẳng phải là mặt của Lưu Phi mà là mặt của một cô gái hoàn toàn xa lạ!

Tim Lý An Dân đập loạn, cắn chặt răng, nhìn lại hình ảnh bên trong gương cho kỹ, chỉ có mỗi cái đầu của cô gái kia là xa lạ, còn phần thân từ cổ trở xuống vẫn là của chính Lưu Phi. Tuy nhiên đầu người bên trên cùng với thân thể phía dưới rõ ràng là không hề tương xứng, cứ như là đem đầu của người khác khâu dính vào trên một thi thể không đầu. Cái đầu bị ép dính ở trên cổ, còn đặt không đúng vị trí, lệch hẳn sang bên, nửa đoạn yết hầu cùng với cổ Lưu Phi tạo thành một góc quái dị, như thể cổ cô ta đã bị ai vặn gãy không chút nương tay.

Lý An Dân bấu chặt lấy khung cửa, nuốt nước bọt, cố gắng bắt chuyện với cô ta: “Cô... cô tên là gì? Sao lại xuất hiện ở đây...”

Cằm của cái đầu rung lên kịch liệt, miệng hé ra, từ bên trong phụt ra một lượng tóc đen thật lớn. Đây chỉ là hình ảnh phản chiếu trong gương, tóc đen cũng không đâm xuyên qua mặt kính, mà chảy ra từ trong vòi nước, sợi tóc rất dài mang theo cả dịch nhớt, từng sợi một xoáy tròn trong vũng nước. Mực nước trong bồn không ngừng dâng lên, mớ tóc ấy cũng tràn ra bên ngoài theo dòng nước chảy, rơi xuống đất, trôi đến khắp mọi nơi.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân siết chặt Long quy, lại hỏi: “Có phải cô... là bạn cùng phòng cũ của Lưu Phi, người đã chuyển đi hay không?”

Cái đầu bên trong gương vẫn giữ nguyên tư thế ngoẹo đầu xơ cứng, đôi con ngươi đục ngầu chuyển động, hướng về phía Lý An Dân, cái miệng há ra không hề nhúc nhích, nhưng giọng nói khàn khàn sắc nhọn thì lại cất lên quanh quẩn trong phòng vệ sinh: “Tôi không ăn trộm gì cả, là các cô ấy hãm hại tôi, tôi không hề trộm thứ gì của cô ta, vì sao lại vu oan cho tôi? Vì sao lại nhìn tôi với ánh mắt như vậy? Vì sao không chịu tin tôi?”

Giọng nói tràn ngập phẫn nộ, không giống như đang nói chuyện với ai, mà như tiếng lòng dồn nén hò hét, xé nát, cực đoan, gần như là phát rồ. Lý An Dân vội vàng trấn an: “Tôi tin, tôi tin cô, tôi biết không phải là cô lấy, mọi người đều biết, là Lưu Phi không tốt, nhưng cô trút giận thì cũng trút xong rồi, Lưu Phi đã nhận được bài học thích đáng, chuyện này... cứ cho qua như vậy nhé?”

“Tôi không ăn trộm! Bọn họ hãm hại tôi! Tất cả các người xem thường tôi! Không tin tôi! Tôi không trộm thứ gì của cô ta, là các cô ấy hại tôi, là các cô ấy hãm hại tôi, tôi muốn làm cho bọn họ cũng như tôi, tất cả đều phải như tôi!”

Tiếng nói trở nên bén nhọn chói tai, như thể âm thanh do cối xay nghiền nát sỏi đá, khiến đầu Lý An Dân căng trướng. Cô thầm than xui xẻo, đã phải ở cùng phòng với một cô nàng không biết lý lẽ là gì, đến giờ lại chui ra thêm vật thể chưa xác định căn bản không thèm để lời người khác lọt vào tai, là do cô xui hay cái trường này vốn là nơi tụ tập của các thành phần đặc biệt?

Lý An Dân còn đang định hỏi tiếp, bỗng thấy Lưu Phi xoay người, từng bước tiến ra bên ngoài, cái đầu cũng theo đó mà lắc lư, như thể sẽ rớt xuống bất kỳ lúc nào. Lý An Dân lùi lại đến cuối giường, muốn xem rốt cuộc cô ta

https://thuviensach.vn

muốn làm gì, ai ngờ Lưu Phi lại bò lên trên cái bàn dài kê trước cửa sổ, mở cánh cửa ra.

Lý An Dân vừa thấy tình hình không ổn, liền quyết định thật nhanh, bổ nhào qua ôm eo cô ta. Lúc này nửa thân trên của Lưu Phi đã lọt ra ngoài cửa sổ, dường như có một lực hút khổng lồ đang kéo cô ta xuống dưới, ngay cả Lý An Dân cũng bị lôi tuột lên trên mặt bàn.

Mặt Lưu Phi chúc xuống dưới, thân người cong như hình cánh cung, hai cánh tay thõng xuống thẳng tắp, tư thế này giống hệt như ai đó đang ra sức kéo tay của cô ta vậy. Lý An Dân thò nửa đầu ra ngoài cửa sổ, thấy ở chỗ cổ tay Lưu Phi phát ra hai điểm ánh sáng đỏ mờ mờ, thân thể thì cứ nghiêng dần xuống từng chút một. Lý An Dân dốc hết sức lực toàn thân giữ chặt lấy cô ta, hai chân kẹp chặt chân bàn, phần trước ngực dán chặt với mặt bàn thì tuột dần ra ngoài từng tấc một, cô sắp giữ không nổi nữa rồi, cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng sẽ có thêm hai cái oan hồn mất.

Trong lúc nguy cấp, lá bùa để trong túi áo ngủ của Lưu Phi bị nếp áo đẩy hở một góc ra ngoài, Lý An Dân bất chấp mọi giá, cúi đầu cắn bọc giấy, nhằm thẳng hướng ánh sáng đó mà phun qua, bọc giấy soạt một tiếng liền tản ra giữa không trung, hơn nữa còn bốc cháy, lớp bột vàng bao lấy ngọn lửa màu lam sậm rớt thẳng xuống dưới.

Lý An Dân nghe mỗi một tiếng “phụt”, ánh đỏ tiêu tan, mùi hôi thối xộc vào mũi, cô cảm thấy sức nặng trên tay giảm đi, biết bột trừ tà đã có tác dụng rồi, liền vội vàng vừa lôi vừa túm mà kéo Lưu Phi lại. Hai mắt cô ta nhắm nghiền, nằm sõng soài dưới đất, hơi thở vẫn ổn định như trước, hãy còn đang ngủ say, thậm chí còn ngủ rất ngon. Lý An Dân toát hết mồ hôi lạnh, một cơn gió lướt qua, tức thì thấy lạnh buốt, ngọn lửa màu lam rơi xuống dưới lầu, bùng cháy không bao lâu đã tắt ngúm, cô đóng chặt cửa sổ, dùng sức chín trâu hai hổ mới đặt Lưu Phi lên giường lại được.

https://thuviensach.vn

Vòi nước trong phòng vệ sinh vẫn chưa đóng, nước vẫn đang tuôn xối xả, Lý An Dân hơi do dự một chút rồi đi vào khóa van nước lại, cô đứng trước bệ rửa mặt, không dám nhìn vào gương, cúi đầu xuống, tầm mắt đối diện với bồn rửa tay, đột nhiên, một khuôn mặt tái nhợt trồi lên mặt nước, những sợi tóc mảnh dài phủ tán loạn trên khuôn mặt ấy.

Bên trong bồn rửa mặt ấy thế mà lại chứa một cái đầu người!

Tay Lý An Dân lúc này còn đang đặt trên van nước, động tác cứng lại trong nháy mắt, giữ nguyên tư thế nghiêng người về phía trước, mặt đối mặt với cái đầu người, khoảng cách ước chừng không quá gang tay.

Phần gáy của cái đầu chìm vào trong nước, chỉ mỗi khuôn mặt trồi lên trên, là cô gái khi nãy cô nhìn thấy trong gương, nhưng lúc này khuôn mặt trong bồn đã trở nên méo mó dị dạng, mắt mũi miệng đều như lệch khỏi vị trí, vẻ mặt hết sức hung ác.

Cô ta há to miệng, tóc dài đen nhánh quấn thành từng lọn bay tán loạn ra bên ngoài, một số chìm trong nước, số khác vươn ra định quấn lên người Lý An Dân. Lý An Dân chẳng kịp suy nghĩ nhiều, lùi vội về sau hai bước, móc gói bột trong Long quy ra ném thẳng vào bồn nước, ngọn lửa màu lam thoát cái bùng lên, lan tràn trên mặt nước. Khuôn mặt kia phát ra những tiếng rít bén nhọn như tiếng tấm nhựa bị bẻ gập, quay cuồng trong mớ tóc dày đặc, nó cất lên những tiếng kêu thảm thiết, lẫn vào trong đó còn có một giọng nữ nhỏ nhẹ: “Đau... Đau quá... Cứu... cứu tôi với, xin cô hãy cứu tôi với...”

Lý An Dân cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ đứng ngây ra đó, trơ mắt nhìn cái đầu giãy giụa đau đớn trong ngọn lửa, cả khuôn mặt mềm ra rồi tan dần như sáp nến bị đun nóng, trước tiên là lỗ mũi, sau đến là cặp mắt cùng đôi môi, tan ra từng chút một, cuối cùng hóa thành một bãi chất nhầy như keo có màu xanh lục, từ từ tan vào trong nước.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nắm chặt Long Quy, xoay người ra khỏi phòng vệ sinh, ngồi ngơ ngẩn trên giường, mãi đến khi chân trời hiện lên sắc trắng bạc, cô mới tựa vào đầu giường mơ màng thiếp đi. Kết quả ngủ chưa được bao lâu thì đã bị người ta lay dậy, tông giọng cao vút chói tai của Lưu Phi như sấm nổ oang oang trên đầu: “Này! Đã xảy ra chuyện gì thế! Cậu đứng dậy ngay cho tớ! Lập tức khai báo cho rõ ràng!”

Lý An Dân bị cô ta lay đến mức bụng dạ lộn tùng phèo, hai mắt khẽ mở, hỏi giọng mềm như bún: “Cái gì... có chuyện gì... Từ từ rồi nói.”

Lưu Phi bịt mũi hô lên: “Cậu không ngửi thấy gì à? Thối muốn chết, giống y như cái mùi thối ở trên mớ tóc ngày hôm qua, rốt cuộc cậu đã giải quyết được nó chưa?”

Lý An Dân cố nâng người ra khỏi giường, tới cửa phòng vệ sinh nhìn một lát, cái đầu tóc đã không còn, chỉ còn những bãi nước tràn lan trên mặt đất, tất cả đều là chất nhầy màu xanh lục, phát ra thứ mùi gay mũi, nước bên trong bồn rửa mặt cũng trở nên sền sệt đục ngầu.

Lý An Dân ngáp dài rồi nói: “Giải quyết thì đúng là giải quyết rồi... Nhưng nguyên do vẫn còn chưa rõ.”

Lưu Phi phẩy tay, cất giọng cay nghiệt: “Kệ xác nó là do nguyên cớ gì, cứ giải quyết sạch toàn bộ là được. Ê! Có thật là cậu đã quét sạch nó rồi chứ?”

Lý An Dân thành thực trả lời: “Không dám đảm bảo, nếu cậu còn chưa yên tâm thì cứ đổi phòng khác đi, tớ đề nghị cậu tốt nhất nên đổi phòng.”

Lưu Phi liếc xéo nhìn cô, khóe miệng nhếch lên nhẹ nhàng nhấn mạnh từng chữ một: “Đừng có mà mơ.” Giọng điệu không mặn không nhạt, có chút khinh người.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chân thành nói với cô ta: “Tớ đang nói thật, mấy việc trừ tà thế này, bản thân tớ còn chưa được tính là tay mơ nữa đấy, không thể đảm bảo bất kỳ chuyện gì cho cậu đâu. Sự việc diễn ra đêm qua hết sức nguy hiểm, nếu còn xảy ra lần nữa chỉ e tớ chống không nổi, cậu cũng đừng nghĩ rằng tớ lợi dụng thời cơ chèn ép cậu, nếu không cả hai ta cùng tìm cô quản lý nói chuyện, xin chuyển cả sang chỗ khác là xong.”

Lưu Phi không đồng ý, cũng không chịu để Lý An Dân thoát, chỉ vào phòng vệ sinh mà sai bảo cô: “Cậu đi dọn cho sạch đi, bẩn thối ra như vậy, làm sao tớ đánh răng rửa mặt được?”

Lý An Dân bó tay với bệnh tiểu thư của cô ta: “Cả đêm qua tớ không hề chợp mắt, cậu để cho tớ ngủ một lát đi, đến trưa rồi tớ sẽ dọn, buổi sáng cậu ráng chịu một chút vậy, được không?”

Lưu Phi chống nạnh trợn mắt nhìn cô: “Không được! Thối lắm! Cậu dọn dẹp sạch sẽ xong rồi ngủ tiếp thì có chết đâu? Còn kêu không bỏ tiết bao giờ, thế mà thức một đêm đã không chịu nổi? Không định đi học à?”

Lý An Dân không thèm để ý tới cô ta, lại leo lên giường lim dim ngủ tiếp, Lưu Phi tiếp tục kéo cô dậy, giọng hơi hòa hoãn, bảo: “Cậu dọn phòng vệ sinh trước đi, trưa nay tớ bao cậu ăn cơm.”

Lý An Dân thấy Lưu Phi có chút ý tốt như vậy, nghĩ lại thì vẫn còn phải chung đụng với cô ta hơn một năm, thế là đành thỏa hiệp. Quét dọn sạch sẽ xong xuôi cũng đã gần mười giờ, sau đó ngay cả quần áo Lý An Dân cũng không thay, nằm thẳng trên giường mà đánh một giấc, mới ngủ chưa đầy hai tiếng đồng hồ, Lưu Phi đã trở lại ký túc xá, vỗ thành giường gọi cô dậy, nhất quyết lôi cô đi ăn ở căng tin.

Hai người ngồi đối diện nhau, các món thịnh soạn, hương thơm gọi mời, Lưu Phi nói: “Ăn đi, đều là món đắt tiền đấy, đừng có nói là tớ bạc đãi cậu nữa

https://thuviensach.vn

nhé.”

Lý An Dân cũng không khách sáo với cô ta, có gì ăn nấy, nhân đây mới hỏi: “Cậu không định hỏi xem đêm qua đã xảy ra chuyện gì à? Là ai giở trò ma quỷ?”

Lưu Phi thờ ơ đáp: “Hỏi thì cũng được gì đâu? Đằng nào cũng chẳng phải thứ tốt lành gì!”

Lý An Dân nhìn cô ta, nói: “Là cô sinh viên nhảy sông tự vẫn đấy. Tớ khuyên cậu tốt nhất là đi tìm hiểu xem tình huống hiện tại của cô ấy thế nào, sau khi chuyển trường... có thể là đã xảy ra chuyện bất trắc, trong lòng còn ghi tạc vụ bị vu cho ăn trộm, nếu không sinh oán hận thì đã chẳng tới tìm cậu rồi.”

Lưu Phi “xì” một tiếng, cười khẩy: “Vu oan cái gì? Làm như chuyện lớn lắm ấy! Bất kể là cô ta có gặp bất trắc gì cũng không liên quan đến tớ, chết thì cứ chết đi, lúc sống đã chẳng chịu yên, chết thành ma rồi còn muốn tác quái, thật đúng là mạng con gián, bắt được là phải dùng thuốc diệt côn trùng xịt vào cho chết tươi.”

Lý An Dân trò chuyện với Lưu Phi một hai câu đã thấy không hợp, chẳng thèm nói nữa, cũng lười không muốn cãi nhau với cô ta, chỉ mang một bụng phiền muộn trong lòng mà dùng bữa. Tâm trạng Lưu Phi dường như rất tốt, cô ta cười nói: “Này, Tiểu Lý, ban đầu tớ chẳng ưa cậu tí nào, không ngờ qua một thời gian thì cóc cũng hóa thành ếch rồi, tớ phát hiện ra cậu vẫn có chỗ hữu dụng đấy, ở chung phòng coi như cũng tạm được.”

Những lời này mà do ai khác nói thì đúng là đang chê bôi, nhưng phát ra từ miệng của Lưu Phi thì coi như đánh giá tương đối cao rồi đấy. Mặc dù thông hiểu lẫn nhau là nền tảng cơ bản của việc chung sống hòa bình, hiếm hoi lắm mới thấy cô tiểu thư này có lòng muốn cải thiện quan hệ, nhưng Lý An Dân cảm thấy mình không hưởng nổi cái phúc đó. Cô nghĩ một ngày nào đó phải

https://thuviensach.vn

tìm cô quản lý để thương lượng việc chuyển phòng, có thể chuyển đến khu Ba thì tốt hơn, nghe nói sau khi Lý Thiến mất, chiếc giường trống của cô ấy không ai dám ngủ cả, mà Lý An Dân lại chẳng ngại gì.

Trong ba ngày sau đó, ban đêm ngoại trừ việc Lưu Phi mộng du ra thì không còn phát sinh những chuyện quái lạ khác, đang lúc Lý An Dân tưởng rằng đã được thở phào một hơi nhẹ nhõm, thì trong đêm thanh vắng bỗng nghe thấy tiếng ngâm nga nặng trĩu lòng khe khẽ truyền đến, từng câu từng chữ đều hết sức rõ ràng, lời ca là như thế này:

Lễ thứ nhất liễu cắm lập xuân, tiêu bách bệnh, thả đèn trời.

Tỉa bồn hoa, lễ thứ hai thả hoa đăng, ca trừ quỷ, rắc vỏ trấu.

Gánh hình nhân, tháo môn đinh, lễ thứ ba tế vong nhân, niêm phong quỷ, ghép đầu hồn.

Lê một chân, ta gánh sọt, ba mươi hai hồn, chín mươi hai hồn, thanh la tiếng giục gọi quay về, đi phía Đông ắt không có lối.

Bài hát này chính là “Tam nguyên chiêu hồn điệu” được lưu truyền trong dân gian đã lâu, bình thường vẫn được xướng trong lúc mở đàn tế Tam quan[2], theo như tiếng hát mỗi lúc một gần, giữa không trung vang vọng những tiếng “thịch, thịch”, Lý An Dân mở to mắt, cô thấy một ông lão gầy trơ xương chỉ có mỗi một chân, vai mang một đôi quang gánh nhảy trên mặt đất, vọt qua từ đầu kia cửa sổ. Âm thanh “thịch, thịch” là tiếng bàn chân ông ta nện xuống đất phát ra.

[2] Tế tam quan là tế trời, tế đất, tế nước.

https://thuviensach.vn

Ông lão này toàn thân xám ngắt, đầu đội nón cỏ rách nát, vành nón che hết mắt, mũi khoằm như mỏ ưng nhô cao, miệng rách xéo đến tận mang tai, da dẻ xung quanh miệng khô quắt hõm sâu vào trong, hiện đầy các nếp nhăn với đủ mọi dáng hình, cơ hồ nhìn không thấy đôi môi đâu cả. Ông ta mặc áo mã quái, quần ống rộng dài đến gối, tay phải cầm một con dao chặt củi chuôi ngắn, lưỡi dao sắc bén với ánh sáng đó lấp loáng, tay trái thì đỡ đòn gánh, hai đầu đòn gánh treo hai cái sọt, trong sọt đầy vun, hết thảy đều là đầu người.

Trong số ấy có đầu của Lý Thiến, ngửa mặt hướng lên trời ngay trên cùng, hai mắt khép hờ, ánh mắt đờ đẫn hướng về phía trần nhà. Ông lão quái dị nhảy tới đầu giường Lưu Phi, Lý An Dân định đứng lên, bỗng phát hiện cơ thể không nghe theo sự sai khiến của bản thân, cứ như là bị bóng đè cứng ngắc, muốn lớn tiếng gào thét, nhưng ngay cả miệng cũng mở không ra.

Ông lão quái dị lấy dao lướt nhẹ một đường trên cổ Lưu Phi, đầu cô ta liền rớt xuống, lăn lông lốc trên giường rồi rơi vào trong sọt, thái dương của cô ta cùng với thái dương Lý Thiến kề sát vào nhau. Lý An Dân trông thấy khóe miệng Lý Thiến khẽ cong lên, lộ vẻ tươi cười rất khó nhận ra. Ông lão quái dị sau khi cắt đầu người ta xong cũng không nấn ná lâu, xoay người, cất tiếng ngâm nga rồi nhảy đi, cái sọt xóc nảy lên xuống, đầu của Lý Thiến và Lưu Phi như hóa thành hai cái bóng đen dính liền, dần dần rời khỏi tầm mắt của Lý An Dân.

Đợi đến khi giọng ca hoàn toàn biến mất, Lý An Dân run người một cái, cơ thể đã có thể hoạt động trở lại, cô vội vàng bật đèn, nhào tới trước giường Lưu Phi xem xét, phát hiện cô ta còn đang ngủ say, hai mắt nhắm nghiền, cái đầu vẫn nằm nguyên vẹn trên cổ. Lý An Dân thở ra một hơi dài, trở về giường nằm xuống song vẫn lo lắng không yên, thầm nghĩ có lẽ ông lão kỳ quái kia chính là Ma đòn gánh trong câu chuyện mà cô quản lý ký túc xá đã kể, nhưng Rằm tháng Bảy đã qua lâu rồi mà?

https://thuviensach.vn

Đêm nay, Lưu Phi cũng không hề bò dậy đi loanh quanh nữa, nằm ngủ trên giường không gây ra động tĩnh gì. Từ đó cho đến mấy ngày liên tiếp, chứng mộng du của cô ta cũng không tái phát, chẳng qua trên cổ xuất hiện một vết đỏ nhàn nhạt, nếu không quan sát kỹ thì chẳng thể phát hiện được, càng ly kì hơn nữa là, tính khí ngang ngược của Lưu Phi thậm chí còn có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, dần trở nên trầm lặng, thường ngày cũng không gây phiền toái gì cho Lý An Dân. Lý An Dân bị sự thay đổi này của cô ta làm cho kinh hãi một hồi, phải chạy đi hỏi cô quản lý xem có phải Ma đòn gánh cũng có tấm lòng từ bi hay không?

Cô quản lý cười nói: “Cũng từng nghe qua một tin đồn như vậy, nói Ma đòn gánh vốn là tuần sai dưới trướng của Tam Quan đại đế, chuyên dẫn đường cho ma quỷ lạc lối, nếu hồn ma đã ở lại dương gian quá lâu thì không đi được, lúc này tuần sai mới gánh những quỷ hồn này lên đường đến cõi âm, có điều đó cũng chỉ là truyền thuyết thôi, chẳng ai biết thật giả thế nào.”

Bất kể là thật hay giả, một phen chuyện trò với cô quản lý cũng khiến cho Lý An Dân vững lòng hơn rất nhiều. Theo bản năng, cô thầm hy vọng ông lão quái lạ ấy thực sự là một tuần sai, thế nên mới để ý quan sát cả nửa tháng trời, cuối cùng không phát hiện Lưu Phi có bất cứ tình trạng nào khác thường nào cả, liền thoải mái mà buông lỏng tinh thần.

Tuy nhiên điều làm cho cô bất ngờ nhất chính là nửa tháng trước khi kết thúc học kỳ, Lưu Phi... bỏ mạng ngoài ý muốn, lúc xuống cầu thang thì bước hẫng, sẩy chân rơi thẳng xuống dưới. Vì cầu thang tầng trệt rất dài, theo như người chứng kiến miêu tả lại thì cô ta còn bị vấp thêm lần nữa, hai chân bật một cái, khiến thân thể văng ra giữa không trung, với tư thế như vận động viên nhảy cầu từ cầu cao trăm mét, chúi đầu xuống đất, cắm thẳng vào nền xi măng, thoắt cái đầu đã vỡ bung.

Theo lẽ thường mà nói, ngã từ độ cao như vậy cho dù có gặp phải thương tích trí mạng cũng chẳng tới mức vỡ nát cả hộp sọ, tuy nhiên đầu của Lưu Phi

https://thuviensach.vn

lại như một trái dưa hấu bị nện mạnh xuống đất, nát nhừ luôn, từ da cho tới thịt tả tơi hết cả. Một tấm ảnh lặng lẽ nằm yên trong vũng máu, chính là hình chụp chung đã bị Lưu Phi đá xuống cống thoát nước, chẳng qua bây giờ, ngay cả chỗ vốn là đầu của Lưu Phi cũng tan thành một cái lỗ đen, hai thân thể không đầu đứng song song trong tấm ảnh, kề sát vào nhau, nhìn qua vô cùng thân mật.

Cô quản lý ký túc xá ân cần hỏi Lý An Dân xem có muốn chuyển phòng không, Lý An Dân bảo không cần phải phiền hà như vậy, ở một mình thì ở một mình, cô còn đang muốn gặp lại Ma đòn gánh ấy chứ, sau đó phải bám lấy để tra gặng hỏi cho tỏ tường mới thôi. Đáng tiếc là ông lão quái dị kia không hề xuất hiện thêm lần nữa. Sau khi sự cố phát sinh, Lý An Dân dò hỏi chuyện của cô sinh viên chuyển trường, tình cờ đọc được trên bìa một tờ báo địa phương một loạt tiêu đề đỏ chót mới nhìn đã thấy ghê người:

Nữ sinh viên đại học nằm tự sát trên đường ray, bị nghiền nát đầu!

Trong bài báo dùng tên giả, trùng họ với cô sinh viên kia, đọc xong, trực giác mách bảo với Lý An Dân đó chính là cô ấy. Chưa chịu từ bỏ ý định, cô vội lên mạng, vào trong diễn đàn Thiên Nha tìm các tin tức liên quan, rốt cuộc cũng tìm được chứng cớ trong một topic tổng hợp tin tức ở mục “Chuyện trò linh tinh” của Thiên Nha, chỉ có một bài nhắc đến tên của cô nữ sinh chuyển trường này - Thang Tuệ Châu.

Lý An Dân khó mà tưởng tượng được tình huống này là như thế nào, cũng không cách gì phân biệt nổi đến cùng là do ai gây ra tấn bi kịch liên hồi như vậy, là do cô sinh viên chuyển trường? Là ông lão kỳ quái kia? Hay là Lý Thiến... hoặc cũng có thể... thực ra là do bản thân cô, Lý An Dân!

Không cứu được người, mọi chuyện còn chưa làm sáng tỏ, Lý An Dân buồn như đưa đám, nếu có Diệp Vệ Quân ở đây, chắc kết cục đã khác rồi. Lý An Dân mở sổ ra lật tới lật lui để tìm kiếm, trong đó ngoại trừ ghi lại những

https://thuviensach.vn

kiến thức nhập môn cùng biện pháp trừ tà ra thì chẳng hề dạy cô phân tích tình huống như thế nào, phán đoán bước đi kế tiếp ra làm sao, cũng không chỉ cho cô cách để phân biệt tính thiện hay ác của ma quỷ.

Lý An Dân giở đọc nội dung trong sổ hết lần này tới lần khác, bìa cứng bong ra, từ trong bìa kép rớt xuống một tấm hình đen trắng, là hình một đôi nam nữ chụp chung cỡ bằng ba ngón tay. Người phụ nữ trong hình ngoại trừ hơi lớn tuổi ra, đường nét mặt mũi như cùng một khuôn đúc ra với cô, mà người đàn ông kia, dáng vẻ nom giống Diệp Vệ Quân như tạc, lật mặt sau tấm hình, có hai cái tên được viết bằng bút lông dầu - *Diệp Binh, Lý Hoài An*, là nét chữ của Diệp Vệ Quân.

Lý An Dân đã từng thấy tấm hình này, bên trong tập ảnh cũ dưới gầm giường của Diệp Vệ Quân, hôm ấy cô chui vào gầm giường vốn là vì muốn tìm tập ảnh ấy.

Lý An Dân ngẩn người ra, vì sao cô lại quên mất quan hệ giữa Diệp Binh và mẹ cô? Vì sao cô lại quên mất Diệp Binh rất có thể chính là cha ruột của Lý An Dân cô đây? Dường như trong trí nhớ của cô xuất hiện sự hỗn loạn, mà cô lại không muốn truy xét đến tận cùng, như thế rất vô lý.

Lý An Dân hiểu cứ tiếp tục như vậy nhất định là không được. Chuyện lần này trong mắt người khác là một sự cố rất đỗi bình thường, nhưng cô lại thấy được mặt bất bình thường của nó, nếu gặp phải tình huống tương tự thì phải làm sao bây giờ? Một quyển sổ căn bản không giải quyết được bất cứ vấn đề gì!

Lý An Dân cân nhắc đến việc đi tìm Diệp Vệ Quân, thế nhưng mỗi một tế bào trên người đều kháng cự quyết liệt, chống lại ý định hồi tưởng hết thảy mọi việc đã phát sinh ở trấn Bạch Phục, chỉ cần trong đầu xuất hiện ý tưởng như thế thôi, cô liền khó chịu đến mức muốn đâm đầu vào tường.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc đang chật vật không biết tìm manh mối thế nào, thì tình hình bỗng nhiên biến chuyển, một cái hòm to được gửi đến ký túc xá cho Lý An Dân bằng đường chuyển phát nhanh, người gửi ký tên là Trung tâm thương mại điện tử Q bảo.

https://thuviensach.vn

Chương 15

Tạp kỹ múa rối

Không biết là ai lấy danh nghĩa cửa hàng trên Trung tâm thương mại điện tử gửi cho Lý An Dân ba món hàng: Laptop Asus A3 siêu mỏng, một đĩa CD-ROM lưu trữ cùng với một hộp rối bóng. Chiếc hộp bị một lá bùa phong kín, trên laptop và đĩa CD-Rom cũng có những dấu chú văn thoạt nhìn không hiểu cho lắm.

Lý An Dân nhanh tay mở bao bì đóng gói, không dám đụng tới hàng mà trước tiên lên trang Q bảo tìm tên cửa hàng - Cửa hàng chuyên doanh kịch rối bóng Hộ Tây Phủ, vừa mới tìm đã thấy luôn rồi. Trong cửa hàng ngoại trừ bán bộ sưu tập rối bóng, còn có nghiệp vụ điêu khắc hình ảnh trên đá, ngọc cùng vẽ bùa thuê. Chủ cửa hàng tên là Lư Ngư, theo như quảng cáo của cửa hàng thì tổ tiên của người này là phương sĩ[1] phái Yên Sơn có tiếng, mà tin nhắn để lại của khách cũng gọi đùa anh ta là Ngư đại tiên.

[1] Xưa gọi những người cầu tiên học đạo là phương sĩ.

Lý An Dân liên lạc qua QQ với vị đại tiên này, hỏi anh ta về chuyện mấy món hàng gửi đến.

Lư Ngư: Tôi nhận ủy thác gửi hàng, không tiện tiết lộ tư liệu của khách, dù sao cũng không phải là bom, tôi đã kiểm tra rồi, bạn thân mến, bạn cứ xem CD trước đi, cảm thấy còn điều gì muốn hỏi thì cứ trực tiếp tìm đến cửa hàng, địa chỉ ở phía sau hộp rối bóng.

Lý An Dân: Cái rối bóng này dùng để làm gì?

https://thuviensach.vn

Lư Ngư: Người ta cần tôi làm kẻ vận chuyển trung gian, đương nhiên là phải mua hàng của nhà tôi rồi, có đúng không, bạn thân mến?

Lý An Dân:...

Lư Ngư: Bạn thân mến, không việc gì cứ phải băn khoăn, đối phương đã trả tiền cho bạn rồi, bạn cứ giữ lại làm kỷ niệm đi, tất cả rối bóng nhà tôi đều làm thủ công, cực kỳ có giá trị về mặt lưu niệm, còn có thể đặt làm theo yêu cầu, trước năm mới còn giảm giá đặc biệt, bạn thân mến, có muốn đặt trước một bộ không? Thân.

Lý An Dân nổi hết da gà toàn thân:... Cảm ơn, bye bye.

Lư Ngư: Hở? Bạn thân mến! Đợi một lát, bạn thân mến à, bạn không muốn xem thử một chút sao?

Lư Ngư buzz một phát khiến cửa sổ chat rung bần bật, Lý An Dân vội vã logout rồi chà xát cánh tay.

Sau khi trở về ký túc xá, Lý An Dân cắm sạc laptop, khởi động, hệ điều hành Win 7, hình nền là một màn kịch rối bóng, phần mềm diệt virus, chương trình đa phương tiện đầy đủ cả. Cô bảy phần tò mò ba phần cảnh giác đặt đĩa CD-ROM vào ổ đĩa, trên màn hình tự động hiển thị cửa sổ tác vụ, hỏi có muốn phát clip hay không? Bấm vào ok, clip được mở, trên màn hình xuất hiện một không gian tương tự như một cái kho hàng, góc nhìn chếch xuống dưới sáu mươi độ, trong kho chất đầy thùng gỗ, đối diện với ống kính là ba người, một nữ hai nam, nữ là bản thân Lý An Dân, mà hai người đàn ông thì bị giam trong một lồng sắt khổng lồ, lại chính là Pháo Đồng và... Diệp Vệ Quân.

Đây là màn hình camera giám sát! Chứa nội dung về những chuyện đã xảy ra lúc bị giam cầm ở Nam Thuận, trong ngoài kho hàng đều có camera giám sát, hình ảnh âm thanh sắc nét vô cùng, Lý An Dân chẳng kịp phân biệt

https://thuviensach.vn

giọng nói cẩn thận, chỉ nhìn vào khuôn mặt của Diệp Vệ Quân, nước mắt liền không kìm được mà chảy xuống, thần thái lúc nói chuyện cùng mọi hành vi cử chỉ của anh đều chạm vào đáy lòng Lý An Dân, khiến cô cảm thấy đau nhói. Tình cảm một mực bị chôn kín tràn ra ngoài từng chút một, yết hầu thít lại đau đớn, những muốn khóc to lên nhưng Lý An Dân vẫn cố nhịn, phải đem nỗi nhớ chôn sâu trở lại, một khi khóc rồi thì mọi tình cảm chất chứa trong lòng sẽ bùng phát ra, cô sợ mình sẽ không còn dũng khí đi truy tìm lại phần ký ức thất lạc đó nữa.

Không nghi ngờ gì nữa, người gửi hàng đến nhất định là Tống Ngọc Linh, Lý An Dân không hiểu ả đàn bà này lại muốn giở trò gì, tạm thời không để ý tới chuyện này, cô xin nghỉ ăn Tết sớm, quay về trấn Bạch Phục trước thời gian cao điểm của các chuyến tàu Tết.

Văn phòng môi giới: Đóng cửa.

Khu nhà trọ công nhân viên chức: Không ai mở cửa.

Cũng chẳng biết Pháo Đồng và Miêu Tình đã đi đâu, hỏi bác gái bán tạp hóa ở kế bên, bác ta bảo sau tháng Mười một đã không thấy văn phòng mở cửa lần nào, mà Lý An Dân rời khỏi trấn này vào dịp lễ Quốc khánh, chi tiết này rất đáng để suy ngẫm, có lẽ hai người kia chẳng qua là đang diễn kịch cho cô xem mà thôi.

Lý An Dân sực nhớ đến một nhân vật quan trọng là Hoàng Bán Tiên. Đám Diệp Vệ Quân có một điểm chung, bọn họ đều biết Hoàng Bán Tiên. Thế là Lý An Dân đến núi Tiểu Thường tìm người, theo những bậc thang lên trên núi nhưng chẳng thấy khu biệt thự của Hoàng Bán Tiên đâu, mà cuối cầu thang lại là một ngôi miếu Sơn thần, ông lão coi miếu khẳng định với cô núi Tiểu Thường này không có ai ở, còn nhiệt tình dẫn cô đi dạo một vòng quanh núi, đến một sợi lông gà cũng chẳng tìm được.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân sa sút tinh thần ngồi trước cửa miếu, chẳng biết phải làm thế nào, ông lão coi miếu tốt bụng khuyên cô: “Đạo gia vẫn cho rằng mọi lẽ đều thuận theo tự nhiên, sự gì cũng không nên gượng ép, tìm không được thì cứ quên đi.”

Lý An Dân lại ghé qua chùa Phổ Linh để hỏi thăm tung tích của Hoàng Bán Tiên. Hoàng Bán Tiên đam mê Dịch học ngày trước từng xuất gia làm hòa thượng ở chùa Phổ Linh, là sư huynh đệ với thiền sư Tuệ Viễn trụ trì của chùa, thiền sư Tuệ Viễn cũng có số điện thoại của Hoàng Bán Tiên, bấm gọi qua, hệ thống nhắc nhở thuê bao này đang ở ngoài vùng phủ sóng.

Lý An Dân còn muốn hỏi thăm thêm một số chuyện về Hoàng Bán Tiên, tuy nhiên miệng của thiền sư Tuệ Viễn còn khép chặt hơn vỏ trai, chỉ có lòng tiễn cô bằng một câu: “Không trung thấy hoa, hoa là ảo ảnh, bảo sinh bảo diệt, hết thảy đều đảo điên, chẳng qua là duyên sinh mà tới, duyên hết mà tan, vạn vật trong tâm, kẻ mê ắt khổ, người ngộ thành Phật.”

Lý An Dân không phải là Phật tử, cũng không muốn thành Phật, chỉ biết đường chủ yếu là phải dựa vào mình đi, duyên phận phải do mình tìm kiếm, sau ba tháng lắng đọng, rốt cuộc thì cô đã vượt qua được nỗi sợ hãi trong lòng, suy nghĩ thông suốt, đã không còn muốn trốn tránh nữa, thế nên mới trở về trấn Bạch Phục. Tuy nhiên ngay cả một bóng ma cũng không nhìn thấy, còn gặp phải hai ông cụ khuyên cô nên buông xuôi, đại ý là hết duyên rồi, ai về nhà nấy, từ đó trở đi chân trời góc biển không còn gặp nhau nữa?

Bọn họ bây giờ muốn vạch rõ giới hạn với cô, tùy ý kéo cô vào rồi lại tự tiện đẩy cô ra, Lý An Dân không cam tâm, cô không liên lạc với Cao Hàm và Triệu Tiểu Vi mà ở trong nhà nghỉ đối diện với miếu Thành Hoàng, nghĩ xem bước kế tiếp nên đi đâu. Đến nửa đêm giờ Sửu, những tiếng “Bịch bịch bịch” đột nhiên vang lên dồn dập, kịch liệt, giống như thể có kẻ dùng vật mềm đánh vào ván gỗ với tần suất cao. Lý An Dân thức giấc, phát hiện tiếng động vang ra từ trong ba lô, cô vén màn xuống giường bật đèn, kéo khóa ba lô ra, chỉ thấy

https://thuviensach.vn

cái hộp rồi bóng đặt ở trong ngăn riêng rung lên bần bật, có thứ gì đó ở bên trong đang ra sức va mạnh vào nắp hộp.

Lý An Dân lo lắng trong lòng, lấy hộp rối bóng ra đặt ở trên giường, nhẹ nhàng bóc lớp niêm phong, mở nắp, dưới đáy hộp lót một tấm vải trắng phẳng phiu trong suốt, là vải dầu chuyên dùng cho rối bóng, trên mặt vải đặt một con rối màu đỏ đất nhỏ nhắn. Không hề có que trúc điều khiển, thế mà nó lại có thể tự cử động, hai tay hai chân cuộn lại, tạo thành động tác ôm đầu, không ngừng lăn lộn giãy giụa trên miếng vải xô.

Con rối này mặc dù không được quét sơn nhưng thành phần cấu tạo của nó còn nhiều hơn những con rối mười một bộ phận thông thường, các đốt ngón tay linh hoạt, có thể mô phỏng những động tác tư thế vô cùng chân thật. Chỉ thấy nó đang rúm ró tay chân, đầu vật qua vật lại, thoạt nhìn dường như đang phải chịu nỗi đau đớn không gì sánh được. Động tác kỳ lạ của con rối kéo dài đến hơn ba giờ sáng mới ngưng lại, hơn nữa cũng không phải nói ngưng là ngưng, còn có một quá trình từ từ diễn tiến từ nặng tới nhẹ rồi mới ngừng hẳn.

Lý An Dân thức trọn một đêm, hôm sau trả phòng, quyết định lên mạng liên lạc với ông chủ Lư Ngư hỏi địa chỉ cửa hàng ngoài đời thực của anh ta, cửa hàng này được mở ở Triều Châu, đường đi khá xa! Để tiết kiệm thời gian, Lý An Dân cắn răng đặt vé máy bay, từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên cô một mình đi máy bay, đến điểm trung chuyển ở Sán Đầu thì xuống ngồi xe khách đường dài, vòng vo mãi mới đến được thành phố nổi danh về lịch sử văn hóa trong lòng ngưỡng mộ đã lâu.

Khu vực Triều Sán có khí hậu ấm áp. Lý An Dân cởi quần áo chống rét bỏ vào va li du lịch, cả người nhẹ nhàng thoải mái, bắt xe đi đến cửa hàng Hộ Tây Phủ ở khu thành cổ. Sau khi xuống xe, cô dừng chân đứng trước tường thành khá lâu, mặt tường có nét hiện đại đặc hữu của kiến trúc mới được tu bổ lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở lịch sử dày đặc tỏa ra từ nó. Tiến vào cửa Hạ Thủy, đứng ở đầu đường nhìn lại, cửa ô cao vút tạo thành một hình

https://thuviensach.vn

ảnh lập thể vô cùng kì diệu. Lý An Dân chưa đi được bao xa đã lạc đường, chỗ này rối rắm phức tạp, trong con mắt của một người từ nơi khác đến như cô, đường ngang lối dọc nào cũng giống hệt nhau.

Lý An Dân đi tới đi lui, vất vả lắm mới tìm thấy một cửa hàng ăn vặt còn mở cửa, ghé vào mua bánh cuộn Triều Châu[2], nhân tiện hỏi đường bà chủ tiệm. Bà lão chủ tiệm cũng rất nhiệt tình, chẳng qua đường xá ở Triều Sán rất khó mà hình dung, nói nửa ngày mới miễn cưỡng nghe ra được phương hướng đại khái. Lý An Dân đi một vòng lớn rồi lại quay về con phố ở gần cửa ô, sau cùng rốt cuộc cũng phát hiện một cửa hiệu chuyên doanh hàng thủ công mỹ nghệ nằm lẫn giữa một đống quán bán đồ ăn vặt. Mặt tiền của cửa hàng còn nhỏ hơn so với văn phòng môi giới của Diệp Vệ Quân, thêm vào đó, tên của cửa hàng cũng chẳng phải "Hộ Tây Phủ" mà gọi là "Tạp kỹ Lư Hồng", bảng hiệu chữ vàng treo thẳng đứng bên cửa, nền gỗ còn được khắc chú văn trang trí.

[2] Loại bánh tương tự nem cuốn của Việt Nam, thường ăn trong tiết Lập Xuân bên Trung Quốc.

Lý An Dân bước vào xem thử, không gian dài hẹp ở bên trong chỉ đủ cho hai người cùng đi song song, rất hẹp nhưng được cái ăn sâu vào trong, hệt như một cái hẻm nhỏ. Quầy hàng kê ngang ở cuối hẻm, ở bức tường bên trong còn có một cánh cửa, cách bố trí nom tương tự như văn phòng môi giới Phúc Bách Thuận, trên vách tường hai bên ngoại trừ rối bóng ra thì còn treo những vật lưu niệm khác.

Chủ cửa hàng là một thanh niên trạc hai mươi, mặc áo sơ mi trắng, mày thanh mắt sáng, bộ dáng rất giống ca sĩ thần tượng họ Lâm. Lúc Lý An Dân vào cửa thì anh ta còn đang tựa lưng vào ghế ngồi chơi laptop, thấy có người đến liền bỏ chuột sang bên rồi đứng dậy, xoa xoa tay, khuôn mặt tươi cười chào hỏi: "Vui mừng chào đón quý khách ghé tiệm, xin hỏi cô đây cần gì?"

"Anh chính là ông chủ Lư Ngư đấy sao?" Lý An Dân hỏi.

https://thuviensach.vn

Lư Ngư sửng sốt, nghiêng đầu: “Quý cô thân mến đây là?”

Lý An Dân rùng mình một cái, đáp lại: “Tôi là ‘Bảo gia An Dân’, đã từng tán gẫu trên QQ rồi đó.” Bảo gia An Dân là ID thường dùng trên mạng của Lý An Dân.

“Ý ý... Thì ra là cô à, cô bạn thân mến, qua đây nào, mời ngồi mời ngồi.” Lư Ngư lấy một cái ghế đẩu ở sau quầy ra, hỏi một cách sốt sắng: “Cô dùng trà hay nước lọc?”

Lý An Dân bảo không cần, ngay cả ba lô cũng không hề tháo xuống, hỏi thẳng anh ta: “Trên QQ anh không chịu trả lời, hiện tại tôi đã tới đây rồi, tôi hỏi anh, có chuyện gì xảy ra với rối bóng nhà anh vậy? Nửa đêm bật dậy nhảy nhót, dọa tôi sợ muốn chết đi được.”

Lư Ngư nở nụ cười, dùng cặp mắt đánh giá nhìn cô từ trên xuống dưới, như thể đang giám định chất lượng của thịt heo vậy, nhìn cô một chốc bỗng ngước cằm lên nói: “Đây là yêu cầu của khách hàng, tôi cũng chẳng muốn hù dọa gì cô đâu, cô bạn thân mến, cô vì muốn trả lại hàng nên mới tìm đến tận đây sao?”

Lý An Dân lắc đầu bảo: “Không trả lại, nhưng anh phải nói cho tôi biết nguyên do vì sao con rối có thể cử động, còn nữa, tôi muốn biết phương thức liên lạc với người khách kia.”

Lư Ngư hỏi cô một vấn đề chẳng liên quan gì: “Bạn thân mến, cô có tin trên cõi đời này có cách thành tiên không?”

Lý An Dân thật lòng trả lời: “Tin, cái gì tôi cũng tin, bất cứ chuyện gì trên cõi đời này cũng có thể xảy ra, còn thứ không đáng tin nhất chính là lòng

https://thuviensach.vn

người.” Cô suy nghĩ một lát, bổ sung thêm: “Và cả lòng của yêu ma quỷ quái.”

Lư Ngư gật đầu, hỏi: “Bạn thân mến, tên cô là gì? Tên trên thẻ căn cước ấy, toàn bộ danh tính.”

Lý An Dân cũng không làm bộ làm tịch, nói thẳng: “Lý An Dân.”

Lư Ngư liền cười hì hì tự giới thiệu mình: “Còn tôi tên là Lư Hồng, nếu cô muốn thì cũng có thể gọi tôi là Lư Ngư.” Anh ta kéo cửa sắt xuống, mở cánh cửa gỗ trên bức tường phía sau ra, đứng sang một bên, duỗi tay làm động tác xin mời: “Đi, chúng ta vào trong nói chuyện.”

Phía sau cánh cửa gỗ là một cầu thang dài dẫn xuống phía dưới, Lý An Dân theo sau Lư Ngư đi xuống bậc thang, không gian căn phòng dưới lòng đất rất rộng, hệt như một xưởng rối bóng, đạo cụ chất thành đống, trên tường treo toàn là rối bóng cùng với khuôn đầu, gái trai đẹp xấu, đủ loại hình dáng và màu sắc, có con đã được quét sơn, có con hãy còn trong quá trình khắc phôi, không gian bên trong phòng bố trí cả màn lụa trắng cùng với sân khấu biểu diễn, hai bên sân khấu dựng lên hai cánh gà màu đen thật lớn.

Theo như lời Lư Ngư nói thì khách khứa của cửa hàng ngoại trừ những người sưu tầm và khách vãng lai ra, còn có cả đoàn nghệ thuật dân gian. Tất cả rối bóng đều phải trải qua một lượt diễn xuất thử nghiệm xong mới có thể bán ra ngoài, chất lượng có thể bảo đảm.

“Vốn còn có một thầy làm rối bóng tay nghề kỳ cựu làm việc trong cửa hàng, nhưng mới qua đời cách đây không lâu, chỉ còn gã không ra gì như tôi ở lại, chẳng biết có kiếm thêm được ai nữa không. Nghệ thuật rối bóng này càng lúc càng xuống dốc mai một rồi.” Lư Ngư cảm thán một câu, ánh mắt ảm đạm.

Lý An Dân có thể hiểu được nỗi buồn của anh ta, thời nay hoạt động giải trí quá nhiều, gần như chẳng mấy ai xem kịch rối bóng. Nghệ nhân chế tác

https://thuviensach.vn

cùng với diễn viên phần lớn đều trên năm mươi tuổi, có người đã sớm qua đời, tay nghề không được truyền lại, chỉ có thể dựa vào một số cá nhân yêu thích nghệ thuật dân gian cùng với đoàn kịch ít ỏi chống đỡ. Môn nghệ thuật cầu kỳ tinh xảo này sắp thất truyền, cần phải có những thế hệ trẻ tuổi giống như ông chủ Lư Ngư đây đến để truyền cho nó sức sống mới, đáng tiếc là những năm gần đây không có nhiều "Lư Ngư", đám thanh niên bây giờ có được mấy ai thích xem kịch rối bóng?

Trong lúc cô đang cảm thán cùng với ông chủ cửa hàng, một người đàn bà bước ra từ trong cánh gà, khuôn mặt hết sức quen thuộc, chính là Tống Ngọc Linh. Phong cách ăn mặc của cô ta lại thay đổi, mái tóc đen dài thắt đuôi ngựa một cách đơn giản thả sau lưng, mặt mộc không son phấn, mang một cặp kính gọng đen, cô ta vận áo sơ mi vạt tròn màu đen rộng thùng thình, dưới mặc một chiếc quần jean ống suông, chân đi giày leo núi, từ một thành phần trí thức văn phòng đã lột xác trở thành dân phượt khỏe khoắn bụi bặm.

Vóc người Tống Ngọc Linh cao ráo, bỏ áo độn ngực ra càng thấy thon thả mảnh mai, gọng kính màu đen tăng thêm mấy phần trí thức. Cho dù Lý An Dân chẳng ưa gì người đàn bà này cũng không thể không thừa nhận cách ăn mặc như vậy rất có sức hút, so với hai tạo hình lúc trước của cô ta thì thuận mắt hơn nhiều, toát lên khí chất cứng cỏi mê người đặc biệt của nữ giới.

"Cuối cùng thì cô cũng đã đến." Tống Ngọc Linh đẩy gọng kính, mỉm cười với Lý An Dân, không phải kiểu cười quyến rũ hớp hồn, cũng không phải nụ cười máy móc công thức hóa, mà nhàn nhạt hết sức tự nhiên. Cô ta cất bước về phía trước, không lắc mông cũng chẳng vặn eo, gót giày nện xuống nền đất, đầu gối hướng ra bên ngoài, ngay cả tư thế đi lại cũng trở nên tùy ý thong dong, không thô lỗ, cũng không mang nét nữ tính đặc thù.

Lý An Dân cảnh giác lùi ra sau hai bước, thế nhưng ngay sau đó Tống Ngọc Linh đã dừng lại, cười nói: "Nếu đã đến thì cứ yên tâm đi, đừng sợ, tôi sẽ không hạn chế tự do của cô đâu, muốn đi hay ở tùy ý cô." Giọng cô ta hơi trầm

https://thuviensach.vn

xuống, ngữ điệu nhẹ nhàng, hòa hợp cùng khí chất trung tính càng tôn nhau lên, gây ấn tượng mạnh hơn.

“Cô đang diễn trò gì ở đây vậy? Có chuyện sao không trực tiếp tới tìm tôi, quanh co lòng vòng dẫn dắt tôi đến đây làm gì?” Lý An Dân không hề khách sáo mà tuôn ra một tràng, đối với kẻ đã từng gây hại cho bạn bè mình, cô không cần thiết phải khách sáo.

“Tôi thuộc loại một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng mà, đồng chí Trương ra tay quá nặng, đến bây giờ tay của tôi còn chưa lành hẳn, vậy nên có dám lộ diện công khai đâu.” Tống Ngọc Linh cũng rất thẳng thắn, khẽ day day cái tay bị Trương Lương bẻ gãy, trên cổ tay còn mang đai bảo vệ màu đen.

“Đây chỉ là một mặt thôi.” Lư Ngư nói tiếp, đưa mắt nhìn Tống Ngọc Linh, sau khi nhận được một cái gật đầu mới nói tiếp: “Mặt khác chính là không mong muốn nội dung câu chuyện bị người có lòng nghe được.”

“Là ý gì?” Lòng Lý An Dân thoáng xao động.

“Suy đoán thôi, vì sao Diệp Vệ Quân và Trương Lương có thể tìm ra nhà kho ở Nam Thuận chỉ trong một thời gian ngắn như vậy? Hơn nữa còn cùng lúc tung lưới bắt hết tay chân tôi an bài ở chỗ khác, là ai để lọt tin tức? Có phải có kẻ luôn rình rập trong bóng tối không? Đây đều là chuyện khó nói chắc được.” Tống Ngọc Linh không hề tỏ vẻ bí hiểm, sau khi cô ta thay đổi phong cách, thái độ làm việc cũng biến hóa theo luôn.

Lư Ngư đưa hai người tới trước bàn, bưng mứt rót trà, tạo không khí chuyện trò thân mật.

Lý An Dân không thể phủ nhận suy đoán của Tống Ngọc Linh, chính bản thân cô ít nhiều cũng có cảm giác như vậy, chỉ hỏi lại: “Cô dẫn dắt tôi đến

https://thuviensach.vn

Triều Châu là vì tránh tai mắt của người khác? Nếu như quả thực có người âm thầm theo dõi, vậy thì hướng đi của tôi đã bị người ta nắm được từ trước rồi."

Lư Ngư cười vẻ thần bí: "Sinh vật bình thường có thể tiến vào trong cửa hàng của tôi, còn những sinh vật không bình thường thì không thể vào được, chú văn ở ngoài chính là một trong bùa cấm tà Bát phương độc môn bí truyền nhà họ Lư, đối với hồ ly yêu ma quỷ quái cho đến thần tiên thổ địa các loại đều có công hiệu."

Lý An Dân nhìn anh ta bằng ánh mắt hoài nghi: "Tự tin đến vậy cơ à? Rốt cuộc thì anh làm nghề gì thế?"

Lư Ngư nuốt nước bọt, ném một viên kẹo vào miệng, nhai rôm rốp, bảo: "Trên trang web của cửa hàng không phải đã giới thiệu rồi sao? Tôi là kẻ làm ăn, tổ tiên phương sĩ phái Yên Sơn, truyền lại đến đời tôi cũng mai một chẳng còn bao năm."

Tống Ngọc Linh nói tiếp: "Tiểu Lư là đồng cốt, am hiểu thuật truy tung từ xa, đã bí mật giúp phía cảnh sát phá không ít vụ án."

Lư Ngư "Ê này" hai tiếng, như kiểu hết sức bất mãn vì Tống Ngọc Linh đã vạch trần bí mật của anh ta. Lý An Dân không hề có hứng thú với thân phận của Lư Ngư, tiếp tục đề tài ban nãy: "Hồ ly yêu ma quỷ quái thì không thể tiến vào, nhưng con người thì có thể đúng không?"

Tống Ngọc Linh nói: "Người thì không sao, cho dù có thể nắm rõ mọi đường đi nước bước cũng không tài nào khống chế được phương hướng của cô, cho nên cần đề phòng chính là những thứ có thể qua được tai mắt của người bình thường, chỗ nào cũng có thể rình trộm người ta."

Diệp Vệ Quân từng nói rằng anh có mượn Hoàng Bán Tiên một số thứ, bất giác Lý An Dân liên tưởng thứ này với kẻ rình rập như lời Tống Ngọc

https://thuviensach.vn

Linh, tuy nhiên cô vẫn cảm thấy đối với người thường cũng không thể không đề phòng: “Như Trương Lương thì cô có đề phòng được không?”

“Không đề phòng được, mà cũng chẳng cần thiết, thứ hắn quan tâm nhất chính là anh em bạn bè của hắn, còn cô ra sao không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn, cô không biết ư?” Tống Ngọc Linh bĩu môi cười khẽ: “Người để ông Nghiêm dẫn cô rời khỏi trấn Bạch Phục chính là Trương Lương, đám tay chân dưới quyền của hắn cũng rời khỏi thôn họ Dương rồi, nếu không thì ông Nghiêm nào dám hành động tùy ý như thế? Nói cho tôi biết chuyện thầy Diệp về quê cũng là Trương Lương, hắn chỉ đưa ra một yêu cầu duy nhất, đó là không được ép buộc cô phải làm bất cứ chuyện gì. Đương nhiên, nếu như cô tự nguyện thì đó lại là một vấn đề khác.”

Lý An Dân nghiêm mặt lạnh lùng hỏi: “Đến cùng thì cô có mục đích gì? Làm những chuyện này có thể mang đến ích lợi gì cho cô?”

“Cái đầu quả dưa bé tí của cô ngoại trừ cân nhắc chuyện lợi ích ra thì chẳng còn chí hướng nào to lớn hơn sao?” Tống Ngọc Linh liếm liếm môi, đôi mắt lóe lên thứ ánh sáng kỳ dị, “Tôi và Tiểu Lư đây đều giống nhau, chỉ muốn tìm kiếm một hình thức kéo dài khác của sự sống mà thôi.”

Lư Ngư nhai kẹo, phất phất tay: “Chớ có kéo tôi vào làm gì, tôi chỉ là một thị dân thấp cổ bé họng, nguyện vọng lớn nhất là kiếm tiền, chẳng có chí hướng cao xa như cô đâu.”

Tống Ngọc Linh vỗ vai anh ta: “Tôi đang định giới thiệu cho cậu một nhóm người say mê rối bóng cuồng nhiệt, trong đó không thiếu kẻ tình nguyện học nghề làm rối không công cho cậu. Về phần đề xuất của cậu khi trước, muốn mở chi nhánh ở toàn quốc ấy, tôi đã hỏi thăm rồi, có đường để luồn, chuyện tài chính cũng không cần cậu phải lo.”

https://thuviensach.vn

Lư Ngư vội nắm lấy tay cô ta lắc lấy lắc để: “Chị Tống, em với chị hình như đã chung chí hướng từ lâu, lợi ích của chị cũng chính là lợi ích của em, tổ tiên của chúng mình đã từng hợp tác với nhau rồi, em đây tất nhiên là sẽ dốc sức hầu hạ, à không... phối hợp với chị.”

Nghe đâu tổ tiên của Lư Ngư có liên hệ mật thiết với Lư phương sĩ, người khởi xướng phong trào đốt sách chôn nho thời Tần Thủy Hoàng, còn tổ tiên Tống Ngọc Linh là danh gia vọng tộc họ Tống ở đất Tấn. Đời Tần có một chức quan gọi là “Bốc tiết”, tổng hợp chức năng của bốn ti Bốc, Sử, Vu, Doãn[3] thời Thương, đặt dưới quyền của Phụng thường[4], không tham dự vào hoạt động tế tự mà chuyên lo ngoại vụ. Đảm đương vị trí Bốc tiết đó là người đứng đầu nhà họ Tống, các phương sĩ nước Tề nước Yên được vời vào triều đều nằm dưới tay Bốc tiết, bao gồm cả đám người được phái đi tìm tiên dược như Từ Phúc, Lư Sinh, Hàn Chung.

[3] Chức quan phụ trách công việc tâm linh thời cổ: Bốc là xem bói, Sử là ghi chép kết quả xem bói, Doãn là khắc kết quả lên mai rùa, Vu là làm phép.

[4] Chức quan chủ quản lễ nghi tông miếu, một trong cửu khanh.

Hiện thời hai nhà Lư - Tống đã suy tàn, thành viên dòng họ phân tán khắp nơi, chỉ có một số ít người vẫn tiếp tục kế thừa nghề nghiệp của tổ tiên, Tống Ngọc Linh và Lư Hồng chính là hai ví dụ điển hình trong đó. Tống Ngọc Linh nghiên cứu khá chuyên sâu về thuật phong thủy, tuy nhiên năng lực bản thân có hạn, chủ yếu là dựa vào sức người, thế nên quan hệ giao thiệp của cô ta rất rộng, cần phải không ngừng thay hình đổi dạng, chạy qua chạy lại giữa các ngành nghề, luôn yêu cầu phải thích nghi với hoàn cảnh mới. Mà Lư Hồng thì giống như đại đa số kỳ nhân dị sĩ, ẩn thân nơi thành thị, trải qua cuộc sống không khác người bình thường, thi thoảng có người biết chuyện tìm đến cũng chỉ giúp đỡ chút ít ở một mức độ nào đó, không bao giờ chủ động dính vào những chuyện thị phi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Bán Tiên thì lại khác, ông ta rất nổi tiếng trong nghề, không những tiếp nhận các vụ làm ăn mà còn tích cực xây dựng các lớp đào tạo Dịch học, có thể nói là sống được như cá gặp nước với vốn nghề trong tay. Chẳng qua theo như lời Tống Ngọc Linh nói thì người này làm việc tương đối khiêm tốn, mạng lưới quan hệ tỏa khắp mọi miền đất nước, tuy nhiên không ai biết rõ lai lịch của ông ta. Nhắc đến cũng thật kỳ lạ, Hoàng Bán Tiên dù nắm trong tay hàng loạt các mối quan hệ lớn, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy ông ta dùng đến nó, lại còn rất hiểu quy củ trong nghề, tiếng tăm nổi mà không được thể chèn ép người khác, có khá nhiều vụ làm ăn được ông ta giới thiệu cho đệ tử hoặc là nhường đồng nghiệp đi làm. Nhìn chung mà nói, con người này đúng là không thể chê vào đâu được.

"Ngoại trừ thầy Diệp ra, Tiểu Tạ và Trương Lương cũng không có liên hệ gì với Hoàng Bán Tiên, tuy nhiên cả ba người bọn họ đều có một điểm chung." Tống Ngọc Linh ngừng một chút, nhìn thẳng vào Lý An Dân, nói tiếp: "Không điều tra được bất cứ ghi chép gì về quá trình sinh ra và lớn lên, bao gồm cả chị họ Miêu Tình của Tiểu Tạ, không có một thân bằng quyến thuộc hay bạn hữu nào chứng kiến được quá trình trưởng thành của bọn họ. Tôi lấy máu của đôi chị em này, kết quả xét nghiệm cho thấy giữa bọn họ không hề có quan hệ ruột thịt, không phải thân thích trong vòng sáu đời, đôi chị em này chỉ là những vai diễn mà bọn họ khoác lên mình mà thôi."

Lý An Dân hơi kinh ngạc, nhưng không cảm thấy đặc biệt bất ngờ, thái độ của Pháo Đồng đối với Miêu Tình không giống như với chị họ, mà hệt như với người con gái mình yêu. Tuy nhiên Miêu Tình đối xử với Pháo Đồng lại rất bình thường, chẳng có chỗ nào mập mờ khác biệt cả.

Tống Ngọc Linh còn nói: "Trương Lương tên thật là Trương Việt, Trương Việt là tên trên thẻ căn cước, người này là trùm xã hội đen vùng Đông Bắc, năm ngoái đã rửa tay gác kiếm, thế lực tuy đã giao ra, nhưng sức hiệu triệu thì hãy còn đó, khá nhiều phe phái cùng với những người có sức ảnh hưởng trong xã hội chỉ nghe theo lệnh của hắn, tôi không tra được nông sâu của tên này."

https://thuviensach.vn

Lý An Dân bảo: “Điều tra không rõ nông sâu cũng chẳng sao, có thể tìm được nơi bọn họ đang ở là tốt rồi.”

Sở dĩ Tống Ngọc Linh nói những tin tức mà mình nắm được cho Lý An Dân, cũng chính là hy vọng có thể hợp tác đôi bên cùng có lợi. Cô ta đề nghị: “Hiện tại chúng ta đều cùng chung một mục tiêu, các mối quan hệ trong tay tôi có ích cho cô, hợp tác cùng tôi thì cô mới có cơ hội lần ra đầu mối, thế nào?”

Lý An Dân vẫn không rõ: “Cô vẫn có thể hoàn thành những chuyện này một mình, tìm tôi hợp tác thì có ích gì cho cô kia chứ?”

“Cô là con gái của Diệp Binh, không, tôi cho rằng cô chính là con gái ruột của Diệp Vệ Quân, giữa cô và anh ta có mối liên hệ máu mủ không thể cắt đứt, tôi chỉ có thể xác định được phương hướng đại khái, còn chi tiết hơn thì cần dựa vào cảm ứng của cô.”

Lý An Dân trợn mắt, đứng phắt dậy, chiếc ghế ngã lăn ra đất. Cô không dám tin, hỏi lại: “Cô nói cái gì? Tôi là con gái của Diệp Vệ Quân? Cô đùa kiểu gì vậy?”

Tống Ngọc Linh như có điều suy nghĩ quan sát cô một lát, ngoắc tay với Lư Ngư: “Cậu kiểm tra cho cô ấy một chút, trí nhớ của cô bé này có vẻ có vấn đề.”

Lư Ngư trợn trắng mắt lườm cô ta một cái: “Chị làm cứ như tôi là thần tiên sống vậy, bà chị thân mến ơi, tôi không có thứ công năng này.”

Tống Ngọc Linh thở dài, khom lưng dựng cái ghế lên, kéo Lý An Dân ngồi xuống, bảo: “Cũng không loại trừ khả năng Diệp Vệ Quân và Diệp Binh không phải cùng một người, mấu chốt là phải tìm cho ra anh ta.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cố đè nén nỗi bất an trong lòng, kể lại với Tống Ngọc Linh rằng cô đã đến trấn Bạch Phục để tìm người, nhưng kết quả chỉ là một chuyến đi không công. Bọn họ nói biến mất là biến mất liền, không để lại bất kỳ dấu vết nào, mọi liên hệ đều bị xóa sạch.

Tống Ngọc Linh nhướng mày hỏi: “Không phải tôi đã gửi cho cô hộp rối bóng sao? Không phát hiện được gì trên đó à?”

Lý An Dân sửng sốt, lúc này mới sực nhớ chuyện con rối, suýt nữa là cô quên khuấy đi mất, cô lôi cái hộp trong ba lô ra đặt lên bàn, hỏi: “Nửa đêm thì nó có động tĩnh, tôi đang muốn hỏi ông chủ xem đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi đã bảo rồi mà, Tiểu Lư am hiểu thuật truy tung, trên con rối bóng này có dính máu của Diệp Vệ Quân.” Tống Ngọc Linh mở nắp hộp ra, dựng con rối lên rồi nhìn sang Lư Ngư, “Cậu giải thích cho cô ấy hiểu đi.”

Lư Ngư nói đây là bí pháp trong phương thuật của phái Yên Sơn, lấy máu quệt lên vật môi giới, dựa vào liên hệ giữa “khí” còn sót lại trong máu và khí mạch của bản thể, từ đó mô phỏng động tác chân thật của thân thể người ấy. Tuy nhiên vật môi giới phải do người làm phép tự mình chế tạo và thi triển lên đó những chú văn tương ứng.

“Nhà tôi từ đời này qua đời khác vì muốn tìm kiếm vật môi giới thích hợp mà ba trăm sáu mươi nghề cũng đều làm thử qua rồi, nào tượng gỗ rồi tò he, cuối cùng mới nhận ra rối bóng có hiệu quả tốt nhất, nhỏ gọn, có thể điều khiển dễ dàng, các khớp còn linh hoạt, là vật môi giới thích hợp nhất.”

Lý An Dân hồi tưởng lại tư thế vặn vẹo đau đớn lăn lộn của con rối, tim như thắt lại, cô hỏi Lư Ngư: “Tôi làm thế nào để xác định được là thật hay giả? Không thể chỉ nghe mấy người nói thế là tôi tin ngay được, hơn nữa con rối

https://thuviensach.vn

này hoạt động cả đêm xong thì chẳng thấy động tĩnh gì nữa, nói không chừng là do anh đã động tay động chân cũng nên."

Lư Ngư giải thích rất bình thản: "Là do khoảng cách quá xa, nhưng mà nó động đậy được chứng tỏ tôi cũng không đến nỗi quá kém, đúng không, chị Tống?"

"Đúng vậy, khá hơn tôi, phương thuật nhà họ Tống đến nay coi như đã thất truyền hết cả rồi." Những lúc cần tâng bốc người khác thì Tống Ngọc Linh tuyệt không tiếc lời. Cô ta dắt Lý An Dân vào cánh gà phía bên phải sân khấu, không gian bên trong rộng chừng khoảng bốn, năm thước vuông, được bố trí hệt như một căn phòng vô trùng trong bệnh viện. Bên ngoài là bức rèm che bằng vải nhung đen tuyền, bên trong là lớp vải không dệt, ở giữa có màng nhựa dẻo trong suốt, có bồn rửa mặt, tủ tiêu độc và tủ lạnh chuyên dụng chuẩn bị sẵn.

Lư Ngư bảo nơi này vốn là phòng vệ sinh, nhưng để tiện cho Tống Ngọc Linh ở lại mới phá bức tường ngăn đi, sửa sơ lại một chút, còn cánh gà đối diện thì thông thẳng ra sau sân khấu, Tống Ngọc Linh ngủ nghỉ ở bên ấy. Lý An Dân cảm thấy quá khó tin, cô vốn tưởng rằng Tống Ngọc Linh là một người rất coi trọng chất lượng cuộc sống, nào ngờ điều kiện xuềnh xoàng thế cô ta cũng chịu.

Tống Ngọc Linh bước tới bên tủ lạnh, vỗ nhẹ cửa tủ nói: "Màn múa rối của Tiểu Lư phải đến một giờ đêm mới bắt đầu, trong này lưu giữ máu của bốn người Diệp Vệ Quân, Tiểu Tạ, Miêu Tình cùng tôi. Muốn kiểm chứng thì có một phương pháp rất đơn giản, để Tiểu Lư làm con rối của tôi, sau đó cô có thể so sánh động tác giữa người và con rối để phán đoán là thật hay giả."

"Giả như hai người thông đồng với nhau, chẳng phải tôi sẽ thua thiệt à." Không phải Lý An Dân đa nghi, mà chủ yếu là do từng bị Tống Ngọc Linh lừa, có kinh nghiệm nên phải dè chừng, nói chung cẩn tắc vô áy náy mà.

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh đặt hộp thủ thuật lên trên mặt bàn rồi mở ra, lấy dụng cụ trích máu để xét nghiệm, nắn nắn cánh tay Lý An Dân: “Nếu không tin tưởng bọn tôi thì chí ít cũng tin vào chính mình chứ, chỉ cần cô cung cấp máu, Tiểu Lư có thể tạo ra con rối của cô, yên tâm đi, tất cả dụng cụ đều là hàng vô trùng dùng một lần, tuyệt đối không gây nhiễm trùng.”

Để chứng minh, Tống Ngọc Linh biểu diễn tay nghề của dân chuyên nghiệp, chiếu theo từng bước tiêu chuẩn mà rút 200cc máu trên người Lư Ngư làm mẫu, mặt Lư Ngư trắng bệch, vẫn cố giơ ngón cái về phía Lý An Dân: “Cảm giác hay cực, cứ như là được mát xa bên trong cơ thể ấy.”

Lý An Dân do dự, không phải vì sợ nhiễm trùng, mà là có một nỗi e dè khó nói. Tống Ngọc Linh cứ như đọc được suy nghĩ trong lòng cô, liền nói: “Yên tâm, sẽ không giám định quan hệ máu mủ của cô và anh ta đâu, nếu trước kia tôi còn rất chắc chắn về quan hệ giữa cô và thầy Diệp thì giờ cũng không dám khẳng định như thế nữa rồi.”

“Cô mau giải thích cho rõ ràng đi, lúc ở Nam Thuận thì nói chắc như đinh đóng cột, thế sao lúc này lại bảo là không chắc chắn? Không phải muốn lừa lấy máu của tôi trước, sau đó muốn làm gì thì làm đấy chứ?” Nói thì nói vậy, nhưng Lý An Dân vẫn vén cao tay áo, chìa tay ra trước mặt cô ta.

Tống Ngọc Linh cười cười, quấn dây chun lên khuỷu tay cô, sát trùng, ghim kim, cũng rút ra 200cc máu, Lư Ngư ra ngoài lấy hai hộp sữa tươi vị táo, một hộp dành cho mình, hộp kia thuận tay đưa cho Lý An Dân, táo đỏ bổ máu, sữa tươi bổ sung năng lượng.

Nghỉ ngơi một lát, Lư Ngư lấy ra mấy con rối bóng đã làm xong, có nam có nữ, cao khoảng 10cm, lại đem máu hòa với keo cùng nước sơn phết lên con rối, còn dùng cả bàn là điện để nhuận sắc, Lý An Dân cũng học theo lên màu cho con rối của Diệp Vệ Quân và của cô.

https://thuviensach.vn

Lư Ngư ở cạnh bên giám sát chỉ đạo, xoa xoa cằm mà bảo: “Tôi thấy tay nghề của cưng rất chuyên nghiệp, có phải học Mỹ thuật tạo hình không? Đúng là có tương lai, hay là ở lại chỗ tôi học việc đi? Tôi sẽ trả thêm tiền công cho cưng mà.”

Cứ mỗi lần anh ta hô lên một tiếng “cưng” là Lý An Dân lại rùng mình một cái, cô từ chối thẳng thừng: “Không có hứng thú, tôi không thích làm nghề thủ công, làm chơi một hai lần thì còn được chứ ngày nào cũng làm chịu không nổi mất.”

Lư Ngư không để ý lắm, mắt thấy sắc trời đã muộn rồi, liền bảo muốn ra ngoài ăn cơm. Tống Ngọc Linh rút bao lì xì ra đặt lên bàn, bên trong có tới một ngàn tệ, nói với Lư Ngư: “Tôi không ra ngoài, cậu dắt em gái ra chơi một vòng, cô ấy muốn ăn gì, mua gì cứ tính vào tiền của tôi, nếu không đủ thì cậu ứng trước, trở về tôi sẽ trả.”

“Ok, thừa thì không trả lại mà thiếu là phải bổ sung thêm đấy nhé.” Lư Ngư không hề khách sáo, nhận tiền xong lại hỏi: “Muốn ăn gì? Tôi mua một phần về cho chị.”

Tống Ngọc Linh bảo tùy cậu, Lư Ngư liền dẫn Lý An Dân đi dạo phố. Nói thật, lúc này Lý An Dân không có tâm trạng đâu mà dạo chơi, hơn nữa người đi cùng không hợp cạ, chẳng thể khơi dậy hứng thú gì. Khi cô tìm một gian hàng ăn nhỏ để gọi món, ông chủ Lư Ngư lắc đầu than thở: “Cưng à, cô thật không giống một thiếu nữ thời đại chút nào, nói thử xem bình thường cô có những hoạt động giải trí gì nào?”

“Ăn cơm với bạn bè, đứng xem chủ nhà nấu ăn, nghe chủ nhà kể chuyện, giúp chủ nhà làm việc, đi chơi cùng chủ nhà.” Đầu óc Lý An Dân trống rỗng, tất cả đều trả lời theo bản năng.

https://thuviensach.vn

“Thế mà gọi là chủ nhà à? Nghe cứ như vợ chồng vậy!”

Một câu của Lư Ngư như thức tỉnh người trong mộng, Lý An Dân phục hồi tinh thần lại, đột nhiên nhớ ra đoạn đối thoại giữa cô và Diệp Vệ Quân về quan hệ vợ chồng ở hội chùa ngày đó, bỗng cảm thấy đắng chát trong lòng, lại ngước lên nhìn đường phố trước mắt. Mặt đường hắt lên thứ ánh sáng bàng bạc hiu hắt của đèn khuya, vắng lạnh tịch liêu, hai bên là bóng dáng nặng nề của những căn nhà xưa cũ khiến cho người ta cảm thấy xa vắng vô cùng, hệt như lạc vào một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Cả hai không nán lại ngoài đường lâu, ăn xong liền quay về, ông chủ Lư Ngư không hề rảnh rỗi, một công đôi việc, vừa chạm khắc khuôn đầu con rối vừa phổ cập phong tục ở Triều Châu cho Lý An Dân nghe, trong đó có một truyền thuyết dân gian khiến Lý An Dân chú ý, Ma gánh dưa.

Truyền thuyết kể rằng Rằm tháng Sáu âm lịch là ngày của Ma gánh dưa, thời điểm này vừa khéo là mùa dưa hấu, mà ma thì cũng muốn ăn dưa hấu để giải nhiệt, thế nên cả lũ mới chạy tới nhân giới để gánh dưa về. Cứ đến ngày này, trên cửa sổ nhà nào cũng cắm một cành liễu hoặc cành đào để trừ tà tránh quỷ. Tất cả đều về nhà từ sớm đóng cửa cẩn thận, tránh đám ma quỷ ấy đi nhầm cửa, lỡ vô tình mà có con nào đó lọt vào nhà thì nhà đó sẽ gặp vận rủi lớn.

Lý An Dân nói: “Ở nơi tôi sống, núi Tiểu Cương ấy, cũng có chuyện về Ma gánh dưa, nhưng tình tiết câu chuyện thì khác hẳn so với chỗ bọn anh.”

Cô kể lại một lượt truyện về Ma đòn gánh sinh động như thật.

Lư Ngư bảo: “Cũng chẳng có gì kì lạ, loại truyện dân gian như thế này ở đâu mà chẳng có, chỉ e là đều bắt nguồn từ một con ma nào đó rồi thêm mắm dặm muối mà thành những dị bản khác nhau.”

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh vẫn ngồi đọc sách trước bàn, nghe cô và Lư Ngư bàn luận về Ma gánh dưa, không ngẩng đầu lên, nói xen vào: “Trên Bốc tiết lệnh cũng có nhắc đến loại ma này.”

Trên tiết lệnh có ghi lại một đoạn dã sử về thời kỳ đầu nhà Hạ: Ma ôn dịch náo loạn vùng Tam Giang. Thời đó, vua Cổn của nhà Hạ phái một Vu quan có “Mắt vàng” hiếm thấy đến để thu phục Ma ôn dịch, ông ta trấn áp chúng dưới nước, hằng năm lập đàn tế để gia cố thêm cho trận pháp trấn ma. Tuy nhiên đến thời nhà Thương, Đế Tân đương nhiệm khi ấy hủy bỏ nghi thức tế lễ, lại bạo ngược vô đạo, oán khí lan vào trong nước, khiến cho trận pháp ngày càng yếu đi, một số yêu quái nhỏ nhân cơ hội này mà bỏ trốn. Đám yêu quái trốn ra từ nước ấy đều liệt vào loại thủy quái ao đầm sông ngòi, trong số đó có Địa Cổ Ngưu chuyên lấp bùn chặn khí hại người sống cùng Hoàng quái lấy việc cắt đầu linh hồn làm vui, con quái này chính là Ma đòn gánh.

Sau Âm phủ được lập ra, phần lớn đám thủy quái này đều được thu vào dưới trướng Thủy quan, trở thành người hầu trong miếu Thành hoàng, Thổ địa, nhưng chức trách thì khác nhau, ví như Hoàng quái thì được phái đi tiếp dẫn đầu linh hồn. Tục truyền trong đầu con người có ba mươi hai hồn lớn, thân thể có chín mươi hai hồn nhỏ, linh bay lên trên, khí chìm xuống dưới, nếu trước khi chết có oán khí nghẹn ở cổ họng, hồn không siêu thoát được phải vật vờ giữa chốn nhân gian, rất dễ hóa thành lệ quỷ. Khi ấy cần phải phái Hoàng quái đi chặt đầu thông khí, gánh theo hồn lớn trong đầu trở về trước, sau khi dương thọ kẻ ấy đã tận, hồn nhỏ trong thân thể cũng sẽ theo lối mà hồn lớn trong đầu đã từng qua để tiến vào cõi Âm, không đến nỗi bị lạc mất phương hướng.

Một gánh của Hoàng quái phải đầy ắp hai mươi bảy cái đầu linh hồn thì mới được phép trở về, nếu không cẩn thận đánh rơi mất, hoặc là vì lý do gì đó hồn bị thiếu sót, vậy thì nó sẽ đi tìm những kẻ dương thọ sắp hết nhưng không cần thông khí để chặt bù vào cho đủ số. Người bị cắt hồn đầu sẽ xuất hiện tình trạng mất khả năng ngôn ngữ hoặc suy nhược tinh thần, tùy từng người mà

https://thuviensach.vn

mức độ nặng nhẹ khác nhau, trong đầu không có hồn lớn chống đỡ sẽ trở nên vô cùng yếu ớt, bởi thế người bị cắt mất hồn đầu rất dễ vỡ sọ mà chết.

Tống Ngọc Linh còn kể ra một chi tiết nữa, giả như oán khí bên trong hồn đầu quá nặng, làm cho chiếc gánh của Hoàng quái không thể nào di chuyển, khi đó nó sẽ phải tìm cách để oán khí tiêu tan, mà phương thức làm việc của mỗi một con quỷ câu hồn đều có sự khác biệt, hoặc ít hoặc nhiều sẽ gây ra bất tiện cho cuộc sống của người bình thường, nhưng cũng không gây ảnh hưởng gì lớn, thường sẽ lấy kỳ hạn là ba ngày.

Lý An Dân nghe mà giật mình kinh hãi, theo như cách nói của Tống Ngọc Linh, vậy ra ngày đó Ma đòn gánh đem hồn đầu của Thang Tuệ Châu đến ký túc xá là để xả hết oán khí, nói không chừng cũng chỉ muốn hù dọa Lưu Phi để xả giận, ai ngờ cô lại hồ đồ khiến cho hồn đầu Thang Tuệ Châu tiêu tán, Ma đòn gánh phải cắt đầu Lưu Phi thay vào cho đủ số. Hơn nữa Lý Thiến cùng Lưu Phi vốn là người sắp hết dương thọ, chẳng qua Ma đòn gánh cũng chỉ cắt đầu của hai cô ấy trước mà thôi, kết cục của hai cái chết đã được định sẵn chẳng gì có thể thay đổi.

Vì một kẻ không còn sống được mấy ngày mà làm tan biến hồn đầu của một cô gái khác, như vậy có tính là gây tổn hại âm đức hay không? Lý An Dân nhớ tới tình cảnh lúc Lưu Phi bò lên bàn định nhảy cửa sổ, trong tình huống khi ấy, ngoại trừ cứu người ra thì cô cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Không khỏe ư? Mới hiến có chút xíu máu thế mà đã chịu không nổi rồi?” Tống Ngọc Linh thấy sắc mặt Lý An Dân trắng bệch, cứ ngỡ là do bị lấy máu mà thành ra như vậy.

Lý An Dân bảo không sao cả, xoa lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi lên quần, kéo ghế đến bên cạnh quan sát Lư Ngư làm rối. Anh ta dùng da trâu đã quết dầu, mười ba con dao xếp thành hàng ngay ngắn, tay phải cầm dao khắc, tay trái xoay xoay dịch chuyển miếng da, thủ pháp thuần thục, vết dao rõ ràng lưu

https://thuviensach.vn

loát, loại tay nghề có trình độ thế này không phải chỉ luyện một hai năm là được đâu! Nhìn Lư Ngư này da thịt mềm mại vậy chứ đôi bàn tay toàn là vết chai dày đặc, thô ráp đến độ có thể đem đi bào dưa chuột được luôn.

Ông chủ Lư Ngư bảo từ nhỏ anh ta đã theo cha học phương thuật, kỹ thuật làm vật môi giới là điều kiện bắt buộc, việc ngày nào cũng làm đã trở thành một thói quen khó bỏ, cũng thành niềm say mê. Gần đây anh ta còn mê mẩn một cô nàng do chính tay mình chạm ra - Tiểu Phi Yến, vì nhân vật này mà làm biết bao hình tượng, lần này cũng là đang chạm trổ khuôn đầu cho nàng, tạo hình đội vòng hoa.

Lý An Dân đi đường mệt nhọc, nằm trên sô pha ngủ thẳng tới mười hai giờ rưỡi, Lư Ngư đã đem rối bóng có dính máu ra nối dây, dàn ra treo ngược trước nền lụa trắng, đồng thời thắp sáng đèn sân khấu. Bình thường kịch rối bóng đều là diễn xuất sau màn, dùng năm cây que trúc để điều khiển động tác của con rối, tuy nhiên bữa nay ông chủ Lư Ngư lại muốn biểu diễn ngón nghề xiếc hình nhân bản địa Triều Châu nghe nói thất truyền đã lâu.

Theo như ghi chép tổng hợp các tập tục truyền thống thì xiếc hình nhân là màn kịch biểu diễn trước màn hiếm thấy trong thể loại kịch đèn chiếu. Nghệ nhân trong điều kiện không sử dụng que trúc mà có thể cùng lúc điều khiển hơn trăm con rối bóng tự do hoạt động trước đài diễn. Có người suy đoán đây là nhờ áp dụng phương thức điều khiển bằng dây tương tự rối gỗ, thế nhưng rối bóng được chế tạo từ chất liệu mềm nhẹ, căn bản không thể nào dùng dây khống chế được, cũng có thợ thủ công dùng lá đồng thay chất liệu da, nhưng có thử kiểu gì rồi cũng thất bại. Cho tới nay vẫn có người cho rằng không nên xếp xiếc hình nhân vào loại hình kịch đèn chiếu, lại càng nghi ngờ về tính chân thực của xiếc hình nhân.

Trên thực tế, xiếc hình nhân không phải là một môn biểu diễn bằng kỹ thuật, mà là dùng máu để nối liền “khí” của người sống với con rối, khiến những con rối đó có thể phản ánh chân thực hình dáng, động tác cũng như sinh

https://thuviensach.vn

hoạt của một người ngoài đời thực. Những thuật sĩ có kinh nghiệm vì để đạt được hiệu quả biểu diễn đặc sắc nhất, sẽ lựa chọn các nhân vật thuộc nhiều tầng lớp, nghề nghiệp khác nhau làm bản mẫu, thể hiện hết trăm vẻ muôn màu của cuộc sống trên sân khấu.

Thuật sĩ trong lúc làm vật môi giới cần phải khắc phù văn lên trên da, năng lực càng mạnh thì phạm vi ảnh hưởng của bản thể tới con rối càng xa. Thời Đông Hán Tây Hán, các loại phương thuật thịnh hành, trong giáo phái Thái Bình có một kỳ nhân am hiểu thuật cho hình nhân giấy nhảy múa trên xương, dùng máu của thân nhân nhỏ vào hài cốt của người đã khuất, sử dụng âm phù khiến cho người giấy tương thông với linh hồn người chết, dựa vào đó mà quan sát trạng thái dưới Âm phủ của người nọ, nếu như cuộc sống khó khăn, liền làm phép giúp đỡ.

Những năm cuối triều Đông Hán, thiên tai xảy ra liên miên, ôn dịch hoành hành, trăm họ lưu lạc đầu đường xó chợ, không có khả năng an táng cho người thân, các thuật sĩ mới tận dụng trò người giấy múa trên xương để mua chuộc lòng người, gây dựng cơ sở quần chúng cho giáo phái Thái Bình. Ông chủ Lư Ngư cho rằng xiếc hình nhân ngày nay chính là được phát triển từ màn người giấy nhảy trên xương đó, mà vì kỳ nhân năm xưa nhất định là phương sĩ của phái Yên Sơn. Tuy nhiên thuật nối khí thông hồn chỉ là một biện pháp để truy tung, không thể nào cải biến được hoàn cảnh sinh tồn của người lẫn ma quỷ, thế nên người giấy múa trên xương chẳng qua vẫn mang nặng màu sắc mê hoặc lòng người.

Mặc dù Lư Ngư không thể nối liền âm dương giống như tổ tiên nhà anh ta, thế nhưng bản lĩnh khiến trăm hình nhân nhảy múa thì vẫn có, đồng thời điều khiển sáu con rối bóng đối với anh ta mà nói dễ dàng như bỡn.

Giờ Sửu vừa đến, sáu con rối bóng quả nhiên bày ra đủ loại tư thế, ba ngồi hai nằm, còn một con cuộn người rúm ró lăn lộn không ngừng, đó là con rối của Diệp Vệ Quân. Lư Ngư đứng dậy, một trong số ba con rối đang ngồi

https://thuviensach.vn

cũng đứng lên theo. Anh ta để Tống Ngọc Linh và Lý An Dân tùy ý làm một số động tác, con rối đại biểu cho các cô cũng thực hiện những động tác y hệt, không phải kiểu bắt chước kẻ trước người sau, mà là xảy ra cùng một lúc, giống như đang soi gương vậy, thời điểm không chênh lệch một li nào, đây tuyệt đối không phải chuyện thông đồng nhau động tay động chân mà có thể thực hiện được.

Nhìn vẻ đắc ý trên mặt ông chủ Lư Ngư, Lý An Dân cũng phải phục lăn, quả thật anh ta không hề lường gạt, là người có chút tài năng thực sự.

Ánh đèn soi rọi con rối, hắt bóng của chúng lên tấm màn lụa trắng phía sau, soi rõ từng đường nét hoa văn, biểu cảm sinh động, động tác cũng chân thực vô cùng. Bóng này có lúc chồng bóng kia, đổ lên tấm vải những khoảng đen loang lổ, biến đổi không ngừng, giữa hầm ngầm u tối càng thêm vẻ lạ lùng hư ảo.

Con rối của hai người Pháo Đồng và Miêu Tình từ đầu đến cuối vẫn cứ nằm ngửa ra không nhúc nhích cục cựa gì, mà con rối của Diệp Vệ Quân thì co giật giãy giụa gần hai tiếng đồng hồ, dần dà cũng ổn định trở lại, sau đó nằm vật ra, chậm rãi dập dềnh giữa không trung, sau cùng cũng giống như Miêu Tình và Pháo Đồng, nằm ngửa mặt lên trời, không hề cử động gì nữa.

Đúng lúc Lư Ngư chuẩn bị kết thúc công việc, chuyện lạ liền xảy ra - tay chân con rối đại biểu cho Lý An Dân đột nhiên cuộn lại, dùng tư thế bò lổm ngổm mà di chuyển khắp nơi, xoay vòng vòng, chui qua chui lại, tốc độ bò ấy càng lúc càng mau, trong khi bản thân Lý An Dân vẫn còn đang ngồi một đống dưới sân khấu, tay để lên đùi, toàn thân cứng ngắc.

Con rối này thi thoảng ngồi yên, thi thoảng lại bò thật nhanh, leo một mạch từ dưới đáy tấm màn lụa đến tận đỉnh rồi lại ào ào tuột xuống, lắc lư một chút, sau đó lại tiếp tục leo lên trên, cứ không ngừng lặp đi lặp lại như vậy, đến

https://thuviensach.vn

bốn giờ sáng, tác dụng của chú văn biến mất, tất cả con rối đều khôi phục tư thế bị treo ngược như lúc ban đầu.

Cũng chính vào lúc ấy, theo hai tiếng nổ mạnh "Bùm", "Bùm" vang lên, con rối của Diệp Vệ Quân và Lý An Dân lần lượt nổ tung, mảnh da văng ra tứ tán trên tấm màn trắng, tạo thành hình dạng hệt như hai luồng pháo hoa nở bung.

Ba người đang chăm chú theo dõi bị một màn này làm cho giật thót, đồng thời hoảng hốt đứng bật dậy, ngây người tại chỗ một hồi lâu. Người đầu tiên phản ứng lại chính là Tống Ngọc Linh, cô ta quay lại hỏi Lư Ngư: "Tiểu Lư, đã xảy ra chuyện gì?"

Lư Ngư há hốc cả miệng, ngơ ngác đáp: "Đừng hỏi tôi, trước nay tôi đã gặp phải tình huống này bao giờ đâu."

"Có phải do chất lượng da trâu có vấn đề không? Nóng nở lạnh co gì gì đấy..." Lý An Dân còn chưa hết hoảng hồn, cố bình tĩnh phân tích nguyên do.

"Đừng đùa chứ, cưng, da trâu chỉ có căng quá mới nổ thôi, tuyệt đối không phải vấn đề chất lượng, cửa hiệu nhà tôi có từ bao đời nay, chất lượng rất đảm bảo đấy, cô đừng nói lung tung." Lư Ngư không hổ danh ông chủ cửa hàng, dù đang kinh hãi cũng không quên bảo vệ danh dự cho cửa hàng nhà mình.

Tống Ngọc Linh lại gần Lý An Dân, vỗ tay cô nói: "Xem ra nguyên cớ là ở trên người cô và thầy Diệp, quả nhiên tôi không hề tìm lầm người."

Lý An Dân rụt tay về nhét vào trong túi, cảm nhận rõ ràng sự hưng phấn đang tỏa ra từ người Tống Ngọc Linh, cặp mắt cô ta nheo nheo sau tròng kính, con ngươi co lại, cảm giác rất giống lúc ở trong kho hàng Nam Thuận, đây là thứ ánh mắt đang nhìn chuột bạch.

https://thuviensach.vn

Lư Ngư thu dọn sân khấu xong, lại chạy sang cánh gà lục tung hòm tủ, lấy một cái rương bọc da cũ kỹ ra đặt lên trên bàn, trong rương toàn là sổ bìa cứng, tất cả đều là bản chép tay phương thuật gia truyền mà cha của Lư Ngư sàng lọc rồi ghi chép lại.

Năm đó, ông nội Lư Ngư vì tránh né các cuộc truy xét bài trừ mê tín gắt gao, những thứ có thể đốt được liền đốt hết, còn gia phả cùng những ghi chép quý giá của nhà họ Lư thì đưa về nhà tổ dưới quê, giấu trong khe trong hốc dưới sàn trên mái, rồi cứ thế thoát được không bị mối mọt chuột gặm, hay như thất lạc mất mát khi trùng tu nhà tổ. Giấu một mạch hai mươi năm, đến khi cha Lư Ngư cắm rễ ở Triều Châu rồi mới đem toàn bộ về nhà chỉnh lý lại, những thứ này phủ đầy bụi bặm do bị cất giấu quá lâu, hơn nữa lại còn ẩm mốc, vừa mới cầm lên, những mảnh giấy cứ phải gọi là rơi lả tả xuống. Cha Lư Ngư phải ghi chép lại từng trang từng quyển rồi sao chép, đến tận bây giờ vẫn chưa chép xong. Sau khi giao hết gia nghiệp vào tay con trai, ông cụ liền phủi mông quăng gánh, dắt tình nhân ra ngoài phiêu bạt chân trời góc bể, mọi sự còn lại đều trông cậy vào anh con trai tiếp tục hoàn thành. Đáng tiếc ông chủ Lư Ngư tuy say mê chạm khắc rối bóng, bảo anh ta đi khắc chú văn thì chẳng ngần ngại gì mà còn sung sướng vô cùng, nhưng kêu anh ta cầm bút viết chữ thì trăm ngàn lần không muốn, sau ba năm vẫn không viết ra nổi vài nét bút, tất cả đều được giữ lại y nguyên rồi vứt vào trong cái rương bọc da này đây.

Ông chủ Lư Ngư kêu gọi mọi người cùng nhau tra sổ, vì cha Lư Ngư viết theo lối chữ thảo, chữ viết như rồng bay phượng múa, Lý An Dân tra tìm rất trầy trật, vừa đọc vừa phải hỏi, tốc độ rất chậm, còn Lư Ngư thì buồn ngủ đến mức mắt díp hết lại, xem chưa được bao lâu đã bỏ đi ngủ, hết thảy số bút ký còn lại đều do một mình Tống Ngọc Linh đọc hết. Tốc độ lật giở của cô ta cực kỳ nhanh, ngón tay đặt lên trang giấy lướt như bay, vèo cái đã qua trang mới rồi.

https://thuviensach.vn

Đến khi tra xong hết rương sổ này thì mắt Lý An Dân cũng nổ đom đóm, cứ nhìn chỗ nào, thì chỗ ấy sẽ hiện lên từng dãy bóng đen toàn là chữ thảo. Tống Ngọc Linh cất cái rương xong xuôi, chỉ tay về phía cánh gà bên phải: "Đi ngủ đi, trong đó có túi ngủ đấy, màu lam là cái mới mua, tôi chưa dùng bao giờ."

Lý An Dân khẽ lắc đầu, hai mắt tràn ngập tơ máu, đáp: "Không có gì, tôi còn chịu được, bên tôi không tra ra cái gì cả, bên cô thế nào?"

"Có chút manh mối, cứ nghỉ cho khỏe đi rồi hãy nói." Tống Ngọc Linh tháo mắt kính xuống day day trán, híp mắt nhìn sang Lý An Dân: "Ngủ đi, người đang trong trạng thái kiệt sức, khả năng hành động cùng tư duy đều suy giảm rất nhiều."

Tống Ngọc Linh leo lên chiếc sô pha mà Lý An Dân từng nằm mà nhắm mắt nghỉ ngơi, hai chân co lên, bụng phủ chăn mỏng, dáng vẻ thoải mái tự nhiên. Ông chủ Lư Ngư cũng ngủ rồi, nằm luôn trên sàn sân khấu, lúc này đã ngáy o o. Lý An Dân không còn cách nào, đã nhờ người ta giúp thì cũng phải theo lịch nghỉ ngơi làm việc của người ta, hơn nữa Tống Ngọc Linh nói rất có lý, dục tốc bất đạt, thế nên cô bèn vào trong cánh gà, đến túi ngủ cũng chẳng thèm chui vào, lăn luôn ra đệm dưới sàn mà ngủ.

Giấc ngủ này của Lý An Dân rất sâu, thậm chí còn nằm mơ nữa. Cô mơ thấy cái giếng cạn trong thôn Quan Âm, thầy cả Từ ngồi đối diện với cô trên bãi đá, ông ta nở nụ cười lạnh ngắt, nói: "Tôi không phải người có hai nhân cách, mà là trong trong một thân thể chứa đựng hai cái linh hồn, một linh hồn là người thợ mộc từng chịu án oan lãnh tội tử hình... Còn linh hồn kia chính là trùm thổ phỉ bị càn quét thời Cách mạng Văn hóa, Du Tử." Nói đoạn, ông ta đẩy vành mũ lên cao, để lộ đôi mắt hẹp dài, mắt mí lót, đuôi mắt hơi xếch, trong đôi con ngươi đang co lại lấp loáng ánh đỏ, tia nhìn quét nghiêng từ dưới lên trên, điệu bộ khiêu khích như vậy thật tương tự như người anh em tốt của Diệp Vệ Quân, Trương Lương.

https://thuviensach.vn

Đến trưa hôm sau, ba người ăn no ngủ kĩ rồi, nhân lúc tinh thần tươi tỉnh liền ngồi quây quần quanh chiếc bàn thảo luận. Tống Ngọc Linh đặt một quyển bút ký ra giữa, giở ra một trang, khẽ chỉ tay lên mặt giấy, "Không thấy có tiền lệ rối bóng bị nổ tung, nhưng việc bị hư hại trong quá trình diễn kịch rối bóng lại rất thường gặp, loại trừ những nhân tố khách quan như chất lượng hay thời tiết, thì ở chương này có đề cập đến việc con rối bị hư tổn giữa chừng, thường đúng vào lúc bản thể của nó bị nhiệt độc sinh bệnh, hoặc phát bệnh động kinh. Xem ra tình trạng sức khỏe và tinh thần của nguyên mẫu cũng sẽ thể hiện lên con rối của người đó."

Ông chủ Lư Ngư kéo quyển sổ lại đọc kĩ, ngẫm nghĩ rồi nói: "Tổ tiên đã thử bôi máu của nhiều người lên cùng một con rối, muốn sử dụng một vật trung gian làm 'cái bóng' cho nhiều người, tuy nhiên không thành công. Theo như suy đoán, là do người với người khác nhau dẫn đến hồn khí cũng khác nhau, bởi thế sẽ xảy ra xung đột, gây hư hại cho vật trung gian."

Lý An Dân nhớ lại giấc mơ vừa rồi, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, hỏi: "Nếu như một thân thể đồng thời chứa hai linh hồn, vậy có phải trong máu của thân thể ấy sẽ bao hàm hai loại hồn khí không? Anh bôi máu của người ấy lên, nhưng trên thực tế thì không khác gì bôi máu của hai người cả?"

Ông chủ Lư Ngư vỗ tay, cười nói: "Cưng à, suy nghĩ này rất tuyệt, tuy nhiên không hề thực tế chút nào, nguyên lý cũng tương tự như rối bóng vậy. Cơ thể người làm vật môi giới chứa đựng hai linh hồn, một khi giữa hai linh hồn nảy sinh xung đột, vật môi giới không tan nát mới là lạ."

Tống Ngọc Linh gõ bàn bổ sung thêm: "Tuy nhiên vẫn có ngoại lệ, tôi hoài nghi các trường hợp bị nhiệt độc hay phát bệnh động kinh là do bị quỷ ám lên người, âm dương tương khắc cho ra kết quả giống như hồn khí xung đột vậy."

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chần chừ trong chốc lát, mới nói: “Tôi có kinh nghiệm bị ma nhập, là ma nữ và hồ linh, trong một khoảng thời gian ngắn thì cơ thể con người vẫn có thể thừa nhận được.”

Tống Ngọc Linh không mấy để tâm, ma nhập với cô ta mà nói không phải chuyện gì ly kỳ hiếm thấy, cô ta bảo: “Cái gọi là hồn khí xung đột nhau, rất có khả năng là do hai loại khí âm dương trong cơ thể một người mất cân bằng.”

Ông chủ Lư Ngư xoa cằm nói: “So với cái này, bản thân tôi quan tâm đến hành vi bất thường tự phát sinh trên con rối hơn, bị rách thì còn miễn cưỡng dùng lý do như hồn khí xung đột để giải thích, nhưng con rối của em Lý cớ sao lại xuất hiện hành động khác hẳn với bản thể như thế? Quả thực tôi nghĩ mãi không ra.”

Ngoại trừ chuyện đó, còn có hai người Pháo Đồng và Miêu Tình, tuy nói đêm khuya nằm ngủ là chuyện rất đỗi bình thường, thế nhưng người ta ngủ chí ít cũng phải trở mình chứ? Còn bọn họ thì cứ nằm ngửa mặt thẳng đơ suốt mấy tiếng đồng hồ không hề nhúc nhích, như thế quá không bình thường rồi, có ai nằm ngủ lại bất động? Chỉ có người thực vật cùng với người chết mà thôi!

Lý An Dân bảo phải chăng là chứng ngủ lịm? Lư Ngư cảm thấy không thể trùng hợp đến như vậy, còn Tống Ngọc Linh thì lấy một cuốn sổ nhỏ liệt kê hết mọi khả năng có thể xảy ra vào trong ấy. Lý An Dân cứ cảm thấy bản thân đã thấy người nào đó nằm ngủ không động đậy như vậy ở đâu rồi, nhưng chỉ là ấn tượng thoáng qua mà thôi, muốn lục tung lại hồi ức xem cụ thể đã gặp ở chỗ nào thì chịu chết không nhớ nổi, hơn nữa dường như cô đã quên mất một việc gì quan trọng lắm.

“Trí nhớ của cô không được tốt, tốt nhất là tập thói quen viết nhật ký đi, ghi lại cặn kẽ mỗi một sự kiện mà mình đã trải qua, lỡ khi quên mất còn có cái mà xem lại.” Tống Ngọc Linh đánh mắt ra hiệu cho Lư Ngư, ông chủ Lư Ngư lập tức đứng dậy đi vào sau cánh gà, lát sau đã quay ra, cầm theo một cuốn sổ

https://thuviensach.vn

bằng lòng bàn tay, đựng trong túi chống thấm, cùng loại với cuốn sổ của Tống Ngọc Linh - bìa da màu nâu đỏ, bên trên có khắc bùa cấm tà Bát phương.

Ông chủ Lư Ngư nói sổ tay này do anh ta tự tay chế tác, số lượng có hạn, chỉ bán cho khách hàng đặc biệt thân thiết, Lý An Dân rất lấy làm vinh hạnh, thận trọng lật từng trang giấy ra thưởng thức. Sổ nhỏ mà dày, cầm trên tay thấy nặng trình trịch như một quyển từ điển thành ngữ cỡ nhỏ vậy, lại có cả dây móc đề phòng đánh rơi, có thể móc vào dây lưng hoặc quai túi. Bìa sổ làm bằng da thuộc cứng, bên trong cũng khắc chú văn, lại dán thêm một lá bùa. Giấy bên trong là giấy mỏng màu trà, rất dai, chịu được kéo giật mà không rách, sổ được đóng gáy cẩn thận hai lượt, quả thật là chế tác hết sức tỉ mỉ công phu.

Ngoại trừ tấm tắc khen ngợi ra, Lý An Dân không khỏi hiếu kỳ về ý nghĩa chú văn được khắc trên sổ, xem ra không phải chỉ là hoa văn trang trí thuần túy mà thôi.

Lư Ngư nói chú văn được khắc chìm để phòng ngừa những điều không may, là pháp môn đặc biệt mà phương sĩ bao đời trước dùng để bảo tồn những bản ghi chép đặc biệt. Trên cõi đời này, luôn có một thứ sức mạnh siêu nhiên nào đó chuyên quấy nhiễu không cho người ta tìm tòi học tập các loại kỳ môn dị thuật. Phương thuật phái Yên Sơn cũng từng một lần đối mặt với nguy cơ thất truyền, sách vở ghi chép thuật pháp cùng những điều khác lạ thường gặp đủ kiểu thiên tai nhân họa như lũ lụt hỏa hoạn, trong đó có sự cố ngẫu nhiên, cũng có những việc kì quặc không cách nào dùng yếu tố khách quan mà giải thích được. Tổ tiên nhà họ Lư cho rằng những sự lạ kia là do một sức mạnh siêu nhiên nào đó thao túng, từ xưa đến nay, có quá nhiều tai vạ tưởng chừng như tình cờ nhưng đều là kết quả tất nhiên của một quá trình dẫn dắt tinh vi, bùa cấm tà Bát phương là thứ pháp thuật bảo vệ được phát minh ra để chống lại sức mạnh siêu nhiên kia.

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh có chút tiếc nuối thở dài: “Phương thuật nhà họ Tống cũng vì như thế mới từ từ biến mất, nên tôi phải học khôn ra, đồ vật hay công cụ thường dùng trước hết đều phải đưa tới chỗ Tiểu Lư khắc ấn phù, bao gồm camera ở kho hàng Nam Thuận hay là laptop, đĩa CD gửi cho cô, bằng không... Chỉ sợ còn chưa giao được tới tay cô đã bị một mồi lửa thiêu trụi rồi.”

Cô ta cũng rất có hứng thú với chuyện gia đình của Lý An Dân: “Cô biết không? Tôi đã điều tra thân thế của Lý Hoài An, mẹ cô đó, bà ấy là cô nhi bị bỏ rơi, khi còn quấn tã đã bị bỏ lại trước cửa nhà hai vợ chồng họ Vương không có con cái.”

Lý An Dân giật mình, cô hoàn toàn không hề hay biết gì về chuyện này, cũng chưa từng nghe người khác nhắc đến, Tống Ngọc Linh còn bảo cô ta đã từng tìm tới địa chỉ cũ của nhà họ Vương, thậm chí ra cả mộ của ông bà Vương, hàng xóm nói ông Vương tên Vương Chí Kiên, thế nhưng tên họ khắc trên bia mộ lại là Vương Bội Xuân. Cái tên này xuất hiện trong danh sách những nhà trí thức được lật lại án oan sai sau Cách mạng Văn hóa...

Vương Bội Xuân, giảng viên khoa Lịch sử của trường đại học X, vì có liên quan đến việc viết biểu ngữ khẩu hiệu bày tỏ chính kiến nên bị quy thành phần tử phản nghịch cánh hữu, bị người thân bạn bè cô lập, nghe nói đã mang theo vợ nhảy xuống biển tự sát, không tìm thấy thi thể.

Tống Ngọc Linh đoán có thể Vương Bội Xuân và vợ được người nhà che chở đã thay tên đổi họ, tha hương lẩn trốn, sau khi chết mới thay đổi lại tên cũ, hẳn là vì mong chờ một ngày nào đó có thể được minh oan.

“Hai vợ chồng họ Vương không có con, lúc nhận nuôi Lý Hoài An thì tuổi tác cũng trên năm mươi, khi Lý Hoài An tham gia đội sản xuất nông thôn ở núi Tiểu Cương thì bọn họ đều đã qua đời, chỉ để lại một căn nhà nhỏ. Sau này Lý Hoài An theo nhà họ Nghiêm dời xuống Nam Thuận, căn nhà ấy cũng bị giải tỏa, từng có người báo cho bà ấy về làm thủ tục, nhưng không thành vì

https://thuviensach.vn

khi đó bà vừa sinh con xong, đang nằm hấp hối trên giường, không bao lâu thì tạ thế.

Mà sau khi Lý Hoài An chết đi, ngôi nhà họ Vương còn chưa kịp bị phá bỏ thì đã xảy ra hỏa hoạn, tất cả những thứ có liên quan tới bà ấy đều bị thiêu thành tro bụi. Cô Lý, cô thử nói cho tôi biết, có phải nhà họ Nghiêm cũng từng xảy ra sự cố tương tự hay không?"

Lý An Dân suy nghĩ chốc lát, thẳng thắn đáp: "Quả thật bị lửa đốt, nhưng không phải do hỏa hoạn, mà là cha tôi thấy vật nhớ người nên mới đem tất cả những thứ có liên quan tới mẹ tôi ra đốt sạch."

Tống Ngọc Linh nhướng mày hỏi: "Đây là chính miệng ông Nghiêm nói sao?"

Lý An Dân lắc đầu bảo không phải thế, nói với vẻ tự giễu: "Ông ấy mà thèm nói chuyện với tôi sao? Có thể gật đầu chào hỏi đã xem như không tệ lắm rồi, là bà nội nói lại cho tôi biết."

Tống Ngọc Linh suy tư một chút, lại hỏi cô: "Có nhớ số điện thoại của ba cô không?" Thấy Lý An Dân gật đầu, cô ta liền hạ giọng ra lệnh: "Gọi cho ông ta, hỏi trực tiếp ông ấy xem có chuyện này hay không? Tôi không cho rằng ông Nghiêm lại thiêu hủy di vật của mẹ cô."

Lý An Dân nghe không lọt tai cái giọng ra lệnh này, liền nhíu mày, giọng nói không lấy gì làm thân thiện: "Ý cô là sao? Cô nghi ngờ bà nội tôi nói dối?"

Tống Ngọc Linh nhẹ giọng bảo: "Tất nhiên là không phải, chẳng qua các cụ thế hệ cũ hay kiêng kị, có điều giấu giếm trước mặt con cháu cũng là chuyện thường tình, ông bà nội cô không phải vẫn luôn che giấu thân thế của mẹ cô sao?"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nói: “Có thể ngay cả bọn họ cũng không biết chuyện này.”

Tống Ngọc Linh bĩu môi cười mỉm: “Cứ cho là biết đi thì cũng có sao đâu, nhìn từ góc độ nào đó, nếu cô ở vị trí ông bà nội cô, liệu có mang chuyện này ra kể cho con cháu nghe không? Bọn họ không nói ra cũng vì suy nghĩ cho cô.”

Tống Ngọc Linh đánh trúng tâm lý của Lý An Dân, nói toàn lời lọt tai. Lý An Dân tuy biết rõ miệng lưỡi cô ta lợi hại, nhưng nghe cũng hợp lòng, ý muốn phản kháng tự nhiên được vuốt xuôi. Cô lấy điện thoại ra bấm số gọi Nghiêm Hoài Đức, đối với sự kiện này Nghiêm Hoài Đức không giấu giếm, dùng thái độ hết sức nghiêm túc bảo rằng ông tuyệt đối không bao giờ hủy hoại bất kỳ thứ gì có liên quan đến Lý An Dân, đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn mà thôi. Ngay trong lúc mọi người đưa mẹ cô đi hỏa táng, trong nhà bỗng xảy ra một trận hỏa hoạn không lớn không nhỏ, đốt sạch sẽ mọi thứ liên quan đến bà, đến khi trở về có muốn cứu vãn thì cũng đã muộn.

Đây là hành vi cố ý xóa dấu vết còn tồn tại, bất luận do ai châm lửa, kết quả cũng không thể nào thay đổi, Lý An Dân trước giờ vốn đã cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ quặc, đến bây giờ mọi sự được phơi bày rồi cô bỗng có cảm giác “Thế này mới đúng”, điều duy nhất khiến cô bất ngờ ở đây chính là - “Mẹ tôi hóa ra bị hỏa táng, trước nay tôi cứ ngỡ bà ấy được chôn cất cơ.”

“Tôi nói này cưng, làm thế nào ngay cả việc mẹ mình được hỏa táng hay chôn cất mà cô cũng không biết vậy? Đúng là con gái bất hiếu mà.” Lư Ngư lười biếng gục xuống bàn nhai kẹo, tiện tay ném cho Lý An Dân một viên.

“Khi đó tôi mới được ba tháng tuổi, mà sau này cũng chẳng có ai đề cập đến.” Lý An Dân đón lấy viên kẹo, không ăn, chỉ nắm trong lòng bàn tay.

Tống Ngọc Linh nheo mắt lại hỏi: “Nếu không có ai đề cập đến, vậy tại sao cô lại cho rằng được chôn cất?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân day day trán đáp không nhớ nổi là ai đã nói, chỉ có ấn tượng như vậy thôi. Tống Ngọc Linh bảo: “Tôi thấy trí nhớ của cô đúng là rất có vấn đề, hơn nữa vấn đề này khả năng không phải do cô. Theo tôi cô cần phải tiếp nhận một cuộc kiểm tra cặn kẽ, Tiểu Lư...”

“Chị hai à, tôi thực sự không có chức năng này đâu, trừ tà gì đó tôi không có hứng thú, thật đấy, tôi chỉ có tình yêu cháy bỏng với ngón nghề rối bóng gia truyền mà thôi. Ngoại trừ xiếc hình nhân và bùa cấm tà Bát phương dùng để bảo tồn các thứ ra, mấy phương thuật khác của phái Yên Sơn tôi nào đã học qua đâu?” Cái đầu đang dán sát mặt bàn của Lư Ngư liên tục lắc lư qua lại.

Tống Ngọc Linh phất phất tay như đuổi ruồi: “Không phải đang nói cậu, là nói sư huynh đồng môn của cậu, Tiểu Quản ấy, cậu ta am hiểu chuyện tu bổ chữa vá, nói không chừng có tác dụng.”

“Không thể nào, thứ mà tên kia tu sửa với thứ cô nói đâu có giống nhau, hơn nữa anh ta với tôi tuy cùng phái mà chẳng cùng môn, không tính là sư huynh sư đệ gì đâu, với cả anh ta cũng không nhận khách lạ.”

“Thế nên mới bảo cậu qua đó, cậu với cậu ta là người quen cũ, nghĩ biện pháp để cậu ta xem thử cho em gái đây một chút, nói không chừng có thể tra rõ nguyên do con rối bị như vậy vì sao? Hay cậu muốn bị người ta nói tay nghề của cậu không được tốt?”

“Cái này...” Ông chủ Lư Ngư nhìn về phía Lý An Dân.

Lý An Dân an ủi anh ta: “Yên tâm đi, tôi sẽ giữ bí mật cho anh.”

Tống Ngọc Linh khẽ cười, nói: “Cậu xem đi, cô ấy đã nghi ngờ tài nghệ của cậu rồi.”

https://thuviensach.vn

Lư Ngư trầm mặc, Tống Ngọc Linh lại tung thêm một miếng mồi ngon: “Cậu cứ đi đi, tôi sẽ căn cứ theo thời điểm thu nhập cao nhất để đền bù phí tổn phải đóng cửa hàng, bất kể chuyện có thành công hay không, tiền công ủy thác vẫn sẽ có.”

Quả nhiên Lư Ngư động lòng, song còn chưa quyết định được, bảo cần thêm thời gian suy nghĩ.

Lý An Dân nhìn Tống Ngọc Linh, tâm trạng phức tạp: “Mấy chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến cô, sao cô lại...”

Tống Ngọc Linh duỗi một ngón tay ra điểm nhẹ lên giữa trán cô: “Tôi là thương nhân, là nhà đầu tư, chỉ theo đuổi lợi nhuận, không quan tâm quy tắc trao đổi đồng giá. Cô là mục tiêu đầu tư của tôi, để nâng cao giá trị kinh tế của cô, tôi sẵn lòng bỏ ra số vốn tương xứng, đây cũng là một loại đầu tư mạo hiểm.”

Lý An Dân rất muốn biết rốt cuộc thì cô có thể đem lại ích lợi gì cho Tống Ngọc Linh, nhưng nhìn bộ dạng bình tĩnh lạnh nhạt của cô ta, cô biết có hỏi cũng không nhận được đáp án. Bất kể là có bao nhiêu ý tưởng điên rồ ở trong đầu, thực lòng mà xét, Tống Ngọc Linh vẫn là một thương nhân khôn khéo tháo vát, tư duy kín đáo, trí tuệ hơn người. Lý An Dân không dám chuyện trò với cô ta, mỗi lần mở miệng đều phải cân nhắc cái gì nên nói cái gì không, chỉ sợ lỡ lời tự bán đứng mình thì khổ. Một mối quan hệ không dựa trên nền tảng tin tưởng lẫn nhau như thế này, quả thật Lý An Dân đối phó rất vất vả, tóm gọn lại chỉ bằng một chữ: Cực!

Trong lúc ông chủ Lư Ngư còn do dự chưa quyết thì bỗng xảy ra một chuyện, có một vị khách nam nhìn trúng “cô nàng bảo bối” của tiệm - Tiểu Phi Yến tạo hình Việt kịch[5], con rối Tiểu Phi Yến là hàng không bán, là báu vật của ông chủ Lư Ngư, bảo bối này còn quan trọng hơn tiền. Vị khách kia thuộc

https://thuviensach.vn

dạng không thiếu tiền, móc ra một xấp nện thẳng vào mặt người ta, chọc giận ông chủ Lư Ngư, thế là mâu thuẫn từ mức độ cãi vã thăng lên cấp đánh lộn chỉ trong thời gian chưa đầy hai phút. Ông chủ Lư Ngư này không bùng nổ thì thôi, một khi bùng nổ là kinh thiên động địa, tóm lấy cây chổi quét nhà đánh cho khách kia chạy trối chết.

[5] Kịch dân gian vùng Chiết Giang, Trung Quốc.

Vị khách kia bị đánh đau khắp mình mẩy, còn ông chủ Lư Ngư thì đau tan nát cõi lòng, trong quá trình xảy ra xung đột, con rối Tiểu Phi Yến đã bị giẫm nát, đầu cũng rách, thế là anh ta như phát điên, lăn ra đất khóc như mưa như gió, đau thương cực kỳ. Bảo bối bị hỏng phải tìm người tu sửa thôi! Nhưng ông chủ Lư Ngư làm gì có bản lĩnh bàn tay vàng như thế? Chẳng còn cách nào khác, đành phải dắt theo Lý An Dân đi tìm một cao thủ chân chính trong nghề, là Quản sư phụ. Tìm anh ta tất nhiên không phải để sửa lại con rối, mà là tu sửa phần linh hồn chứa đựng bên trong con rối.

https://thuviensach.vn

Chương 16

Đám cưới ma

Quản sư phụ họ Quản tên Chung, tổ tiên cũng là phương sĩ phái Yên Sơn, hai nhà Quản và Lư có quan hệ thân thiết mấy đời, nghề chính của Quản sư phụ là chế tạo rối điều khiển bằng dây thép, bao gồm cả rối gỗ hoàn toàn lẫn rối thân gỗ đầu bằng đất sét, khách hàng thường xuyên là các đoàn kịch rối, đồng thời cũng nhận một số khách lẻ bên ngoài.

Xưởng chế tạo nằm ở phía Đông chân núi Phù Sơn, Lư Ngư dắt Lý An Dân đi đường mòn lên núi, men theo một dòng suối nhỏ quanh co. Trước đó không lâu vừa mưa một trận, mây đen còn chưa tan hết, bầu trời xám xịt đè nặng trên đỉnh đầu, lá cây được nước mưa gột rửa ánh lên xanh mướt mát, càng thêm hút mắt giữa không gian u ám.

Lý An Dân ngửi mùi bùn đất ngai ngái, cẩn thận bước theo sau Lư Ngư, bùn nhão dính quanh đế giày, lúc nhấc chân lên thấy nặng trịch, bước một bước là bùn sình lại bắn lên tung tóe. Ông chủ Lư Ngư vừa vào núi đã như một chú chim non được thoát cũi sổ lồng, nhảy nhót tung tăng, vui vẻ thích chí như con trẻ, chuyên lựa những chỗ có nước mà đi, ra sức giẫm vào vũng lầy. Anh ta mang theo những hai đôi giày, một là giày thể thao đi bộ, còn lại là đôi ủng cao su màu đen, chuyên dùng để đạp bùn. Hồi nhỏ Lý An Dân cũng từng như vậy, mỗi lúc trời mưa là lại vô cùng vui vẻ, tập đến hết cấp Hai mới thôi, hôm nay trông thấy cảnh tượng quen thuộc, trong lòng cô bỗng có cảm giác như đã trải qua mấy đời người, lại dường như chỉ mới hôm qua thôi, thật là chua xót.

Vừa đi cô vừa suy nghĩ mông lung, tầm mắt cũng dạo quanh, trong lúc lơ đãng vô tình thoáng nhìn sang bên, liền bắt gặp một vạt màu rực rỡ nổi bật trên nền cây lá vàng xanh - một cô gái tựa lưng vào thân cây khô đứng lặng thinh,

https://thuviensach.vn

từ chỗ của Lý An Dân trông lại chỉ thấy được một bên mặt của người con gái ấy. Da cô rất trắng, hai má đỏ hồng, mi mày đen nhánh, tựa như trang điểm đậm, cô ta đội một cái mũ đính ngọc với rất nhiều quả cầu bông màu sắc, vận một bộ váy dài xẻ ba tà màu đỏ thắm, bên hông đeo một dải tua rua bằng vàng, vải vóc cô mặc đều thêu hoa mẫu đơn, sắc đen thì đen như mực, sắc đỏ thì đỏ tựa máu.

Kiểu ăn vận này rất giống với trang phục cô dâu cuối thời nhà Thanh, mà cô gái trong bộ quần áo kì lạ ấy lặng lẽ đứng yên trước thân cây không hề nhúc nhích, Lý An Dân hoảng hốt trong lòng, không dám quay sang nhìn kỹ, cắm đầu đi vội.

Thượng nguồn con suối là một thôn nhỏ chừng mười mấy hộ, có tên là thôn "Dư Miêu", Lý An Dân và Lư Ngư chỉ vừa mới đến đầu thôn đã nghe thấy tiếng chiêng trống vang lên rộn rã, hai bác gái đang đứng trước cửa thôn, trên ngực cài hoa hồng, khủy tay đeo giỏ trúc, vừa thấy hai người Lý An Dân đã đi tới chào hỏi: "Đây không phải là Tiểu Lư đấy sao?"

"Chào bác Trương, bác Chu, bữa nay là ngày gì vậy ạ? Trong thôn náo nhiệt quá, đang đón Tết sớm đấy ư?"

Dân trong thôn Dư Miêu đều biết Quản sư phụ làm con rối, vì trong xưởng rối của Quản sư phụ không có căng tin, bình thường đều ra quán Đạo Hương dùng bữa, mà ông chủ Lư Ngư đây lại thường xuyên đến thăm Quản sư phụ, mỗi lần vào thôn đều đi ăn uống với anh ta, vài ba lần rồi dĩ nhiên cũng trở thành người quen của thôn này.

Bác Chu thân thiết nói với Lư Ngư: "Có phải ăn Tết gì đâu, là nhà ông Lưu có đám cưới, con trai lớn cưới vợ thành phố làm ông ấy vui quên trời quên đất, con dâu còn chưa đón về nhà đã náo nhiệt cả thôn thế này đấy."

https://thuviensach.vn

Vợ chồng ông Lưu chính là chủ nhiệm ăn Đạo Hương, Lư Ngư vỗ đầu kêu lên: “Ôi chao! Cháu chưa chuẩn bị quà mừng gì rồi.”

Bác Trương vỗ vai Lư Ngư một cái, cười ha hả nói: “Quản sư phụ mừng thay cậu rồi, tiệc cưới tối mai nhất định phải đến đấy nhé. Đất lề quê thói, cậu cũng nhớ nhắc Quản sư phụ, cậu ấy bận bịu hay quên lắm.”

Theo phong tục của thôn Dư Miêu thì trước hôn lễ ba ngày phải làm báo hỉ, phàm là khách khứa qua đường trước thôn đều được nhận một bọc kẹo mừng, một bao lì xì hai tệ. Tuy nhiên ông chủ Lư Ngư miệng lưỡi ngọt như đường, thế là được hai bác gái phát thêm cho hai bọc kẹo nữa, Lý An Dân đi theo cũng có phần.

Lư Ngư kéo Lý An Dân vào thôn góp vui, trên sân phơi của thôn có dựng một sân khấu bằng gỗ đơn sơ, một đám người vận đồ hóa trang đang biểu diễn hí kịch, bác Chu bảo đây là gánh hát trên thị trấn, thôn trưởng mời về góp vui cho đám cưới. Lý An Dân lại thấy cô gái mặc đồ tân nương khi nãy đứng trên sân khấu, giữa đám người đang chuẩn bị lên biểu diễn. Lần này nhìn chính diện, thấy mặt cô trang điểm đậm cũng tương tự mấy nghệ sĩ trong đoàn, da thoa phấn trắng xung quanh viền mắt tán màu hồng đào – đặc điểm chung của trang điểm hí kịch. Thì ra cô gái này là thành viên của gánh hát, hẳn là sắm vai hoa đán, lúc có một mình trong rừng trông rất nổi bật, tuy nhiên đứng giữa đoàn nghệ sĩ thì không đến nỗi khoa trương như vậy.

Lý An Dân cảm thấy tư thế của cô ta có chút quái lạ, cả người thẳng băng, bả vai nhô cao, hai tay khẽ mở hướng ra hai bên sườn, nhìn thế nào cũng thấy mất tự nhiên, mà hoa đán nọ dường như để ý thấy tầm mắt của Lý An Dân, đôi con ngươi chuyển động nhìn sang phía cô. Lý An Dân vội quay đầu nhìn sang sân khấu đang diễn, lát sau liếc nhìn lần nữa đã chẳng thấy hoa đán kia đâu. Trong đám nghệ sĩ, trong đoàn người đứng xem, chỗ nào cũng không thấy.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chưa kịp suy nghĩ gì thêm thì ông chủ Lư Ngư nói phải đi tiếp rồi, cô vì thế cũng không để chuyện này ở trong lòng. Băng qua thôn Dư Miêu, đi hết một triền dốc là cả hai đã tới xưởng chế tạo rối nhà họ Quản. Xung quanh đây dân cư thưa thớt, cây cối rậm rạp, Lý An Dân theo thói quen xem xét cảnh quan một lượt, hơi hất cằm ra mà bảo: “Phong thủy của đất này tốt ghê.”

“Phong thủy tốt?” Ông chủ Lư Ngư trợn tròn mắt, chỉ tay về phía Tây Bắc: “Ở bên này, không quá trăm mét có một gò núi nhỏ, trên đỉnh có cái hố sâu mà dân bản xứ gọi là hố mộ hoang, ở cái thời hỏa táng còn chưa thông dụng ấy, nơi đó chính là chỗ chuyên dùng để chôn những xác chết vô thừa nhận. Có biết vì sao xung quanh đây chẳng ma nào ở không? Là vì sợ xui xẻo đấy, chỉ mình anh Quản không biết sợ là gì mới chọn trúng mảnh đất này, tôi thấy anh ấy đúng là hám của rẻ.”

Lý An Dân ngoảnh đầu lại quan sát, vừa kiễng chân lên nhìn ra xa, vừa hỏi: “Vậy cái xưởng này xây dựng xong rồi làm ăn buôn bán thế nào?”

Ông chủ Lư Ngư nghiến răng ken két nói: “Vô cùng tốt! Không ngừng phát triển, còn liên tục có mấy đứa ngốc dâng mình tới cửa học việc không lương! Hàng anh Quản làm ra bán cả sang nước ngoài, mà cái cửa hàng nhà tôi cớ gì chẳng mời được ma nào làm vậy? Rối da và rối gỗ không phải đều là hàng thủ công truyền thống sao? Bên trọng bên khinh như vậy là cái lý gì!”

Lý An Dân cảm thấy 2D và 3D có sự khác biệt rất lớn, mặc dù xét về mặt tay nghề thì hai người khó lòng phân rõ cao thấp, nhưng hình thức biểu diễn lại khác xa nhau, thời bây giờ, người thích xem múa rối hẳn là nhiều hơn so với xem kịch rối bóng. Cô không đành lòng đả kích Lư Ngư, chỉ nói: “Quản sư phụ ăn nên làm ra, ngoại trừ nguyên do kỹ thuật, còn có quan hệ nhất định với hoàn cảnh. Anh xem, trên đường chúng ta đến đây không phải có một cái ao nước đấy sao? Cái ao đó hợp với ngọn núi thấp trước mặt kia vừa khéo tạo thành thế núi ôm nước ấp.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chỉ tay về phía ba ngọn núi sau xưởng gỗ: “Gò núi ở hướng Đông Nam, ao nước nằm phía Tây Nam, mà Tây Nam thuộc quẻ Càn, Đông Nam thuộc quẻ Cấn, nơi Càn Cấn nối nhau là chỗ đất lành. Chắng qua như thế thôi vẫn chưa đủ, ở chỗ quẻ Khôn vẫn cần một yếu tố mấu chốt có thể tàng phong tụ khí, vị trí quẻ Khôn ở hướng Tây Bắc, anh bảo chỗ đó có nghĩa địa, như thế mới là tốt nhất. Theo quan niệm phong thủy thì nghĩa địa có thể tụ khí, sau đó kết hợp hoàn cảnh xung quanh mới có thể kết luận là cát hay hung. Xem ra Quản sư phụ đúng là người biết nghề, đặt ổ rất đúng chỗ - gò mộ phía Tây Bắc, Tây Nam lại có ao hồ, Đông Nam thì có gò núi, vừa khéo tạo thành thế Khôn Càn Cấn ba phương tương trợ lẫn nhau, mang vận đại phú quý, chuyện làm ăn không phát đạt được sao?”

Ông chủ Lư Ngư nghẹn họng trố mắt nhìn chăm chăm vào cô, hồi lâu sau mới cất nổi thành lời: “Cưng ơi, cưng là chuyên gia phong thủy à? Không không không… Anh không nên gọi cưng là cưng nữa, phải gọi cưng là thầy! Thầy Lý, em nói phong thủy của cửa tiệm nhà anh còn thiếu cái gì thế? Nên sửa lại thế nào đây?”

“Tôi chỉ là tay mơ mới vào nghề thôi, chủ nhà của tôi mới đáng gờm, anh ấy để lại cho tôi một quyển bút ký, trong đó có ghi một số kiến thức căn bản, gần đây tôi mới xem đến đoạn phương pháp định trạch mà thôi.” Lý An Dân vỗ vỗ cái túi da màu đen luôn mang theo bên mình, bất giác cười rộ lên, còn bảo: “Tiệm của anh không phải do Tống Ngọc Linh chọn giúp sao? Cô ấy mới là dân trong nghề, con đường phía Đông khu anh ở thông với cửa ô, bên ngoài lại nối với cầu Qảng Tế, là trung tâm mậu dịch cũng như con đường huyết mạch trọng điểm của Triều Châu, phong thủy nhất định không có vấn đề gì! Tôi thấy lượng tiêu thụ của cửa tiệm nhà anh cũng tương đối sáng sủa mà!”

Ông chủ Lư Ngư cúi đầu ủ rũ, nói: “Bán thì bán được đấy, nhưng chẳng có ai thèm tình nguyện đến học nghề dù không mất học phí, không lẽ muốn nhận người thôi mà cũng khó vậy sao?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nghĩ thầm có khi là do nhân khí tiếp không nổi địa khí cũng nên, nhưng đây chỉ là suy đoán mà thôi, cô nào dám nói ra.

Xưởng rối của Quán sư phụ bao gồm hai gian nhà liền kề, gian phía trước là phòng làm việc, gian phía sau là nhà kho cùng với khu sinh hoạt. Lúc Lư Ngư dắt Lý An Dân vào cửa, Quán sư phụ còn đang hào hứng trò chuyện với một vị khách nào đó, tất cả thợ học việc đã về quê ăn Tết cả rồi, trong phòng làm việc không ai tiếp đón, hai người phải đứng đợi một bên.

Ấn tượng đầu tiên của Lý An Dân về Quản sư phụ là lôi thôi lếch thếch, người đã gầy lại còn cao lêu đêu, thoạt nhìn chỉ thấy toàn xương là xương. Anh ta khom người ngồi trên ghế, sống lưng không làm sao thẳng lên được, mái tóc không dài không ngắn được cột thành một túm cong vểnh sau đầu, trên cái áo thun rộng thùng thình và quần lao động loang lổ chỗ xanh chỗ đỏ, toàn là vết lem của thuốc màu. Người này bảo xấu thì cũng không xấu, đôi mắt bị tóc mái che hết, cái miệng cũng khuất sau đám râu ria, nói không chừng sau khi xử lí gọn gàng lại cũng là một ông chú đẹp trai chứ chẳng chơi. Đến cái bộ dạng lôi thôi lếch thếch bây giờ cũng có thể được coi như có cá tính - rất có phong cách của chàng ăn mày từng nổi tiếng trên mạng thời trước.

Lý An Dân để ý thấy bàn tay của anh ta rất lớn, bè ra như cái quạt hương bồ nho nhỏ, lòng bàn tay thô dày, đốt ngón tay thuôn dài, hơn nữa đầu ngón tay trông dẹt hẳn đi, phần móng tay phía trước hõm sâu vào trong thịt. Thầy cả Từ ở thôn Quan Âm cũng có bàn tay to như thế, đầu ngón tay cùng các đốt đều kết những vết chai rất dày, giữa các ngón tay là vệt ngấn sâu rõ nét, hẳn là do tì dao trổ quá nhiều để lại. Bàn tay của ông chủ Lư Ngư cũng tương tự như tay Quản sư phụ, chẳng qua da dẻ vẫn mềm mại hơn một chút, nếu như tay của Lư Ngư có thể gọt dưa chuột, thì tay của Quản sư phụ có thể trực tiếp đem đi gọt vỏ dứa.

https://thuviensach.vn

Bất giác Lý An Dân bỗng nghĩ đến: Vậy tay Diệp Vệ Quân có thể dùng để làm gì? Sau đó trong vô thức cô lại đưa tay sờ lên đầu, vò vò mớ tóc ngắn lõa xõa.

Sau khi người khách kia về rồi, ông chủ Lư Ngư nói chuyện của Tiếu Phi Yến xong xuôi, sau đó mới đến lượt Lý An Dân báo cáo tình hình "bệnh tật", đợi cô nói xong, Lư Ngư mới chen miệng vào: "Chị Tống đoán chứng bệnh na ná mất trí nhớ này rất có thể do yếu tố phi tự nhiên gây ra, muốn mượn năng lực của anh xem hộ có liên quan gì đến việc hồn phách bị hao tổn hay không."

Quản sư phụ nói trước: "Thứ nhất, bình thường anh chỉ tu bổ hồn phách của vật thể, còn tỉ lệ thành công trên người sống quá thấp, làm không xong thì ngay cả bản thân cũng tiêu luôn. Thứ hai, việc trí nhớ của cô bé này bị chủ động lấy đi hay là xói mòn một cách bị động, trước mắt vẫn không cách nào xác định được, anh không muốn làm bừa hư chuyện. Thứ ba, anh không nhận làm ăn với người lạ, cho dù chị Tống có giới thiệu đến đây thì cũng thế, anh vẫn sẽ không làm, anh đề nghị cô này đi bệnh viện kiểm tra, hoặc thử tìm một bác sĩ tâm lý nào đó xem qua cho, đừng hơi có vấn đề đã muốn tìm cách giải quyết bằng mê tín dị đoan."

"Làm gì có ai tự nói mình là mê tín dị đoan chứ?" Lư Ngư thoải mái cong người nằm trên ghế sa lông nhai kẹo, tự ý mở tủ lạnh ra lấy trà Ô Long thiết đãi Lý An Dân, bĩu môi nói: "Hơn nữa cục cưng này không tầm thường đâu, em vẫn cho rằng nghĩa địa đất hung, ai ngờ vừa rồi ở ngoài kia thầy Lý lại bảo nghĩa địa cũng có thể tụ khí được, còn đem lý do vì sao anh chọn mảnh đất này dựng xưởng nói rõ ràng đâu ra đấy, mạch lạc dễ hiểu, ngay cả em đây là dân ngoài nghề nghe cũng hiểu nữa là."

"Cái đấy chỉ có thể nói lên rằng cô nàng này có nghiên cứu về phong thủy mà thôi." Quản sư phụ tháo cột tóc ra vò vò cái đầu mình thành tổ quạ, thấy Lư Ngư đang ngồi xổm, thò đầu vào trong tủ lạnh tìm đồ ăn, tức khắc duỗi tay ra, xách anh ta về lại ghế sa lông, nói giọng bất đắc dĩ: "Cậu Lư ơi, phiền cậu

https://thuviensach.vn

khách sáo một chút có được không hả? Đây là địa bàn của lão Quản tôi đấy nhé."

Ông chủ Lư Ngư vẫn hớn hở làm thân: "Anh Quản à, quan hệ giữa hai ta là gì kia chứ? Cần phải khách sáo nữa sao? Chị Tống cũng giúp em không ít việc, đừng vội từ chối như vậy. Hơn nữa không phải e đã nói rồi à, cục cưng Lý này thuộc dạng nhân vật đặc biệt đấy, người mà chị Tống coi trọng có thể bình thường được sao?"

Lý An Dân "Vâng!" một tiếng: " Em không được bình thường." Nghĩ lại một chút cô cảm thấy cách nói này không được tốt cho lắm, liếm liếm môi, đính chính lại: "Thể chất của em khác với người bình thường, người khác dương khí tăng lên theo tuổi tác, còn em thì ngược lại, tuổi càng lớn âm khí càng nặng, còn có mắt âm dương, có thể thấy được mấy 'người anh em tốt' của chúng ta nữa. Nhân tiện, người mà em cần tìm cũng không hề tầm thường, anh ấy là chủ nhà của em, tinh thông phong thủy lại còn biết trừ tà đuổi quỷ, còn có những điểm đặc sắc khác mà em chưa kịp nhận ra thì anh ấy đã mất tích."

Quản sư phụ gãi gãi mớ tóc dài nhếch nhác của anh ta, không nhịn được nói: "Mất trí nhớ thì đi tìm bác sĩ khoa thần kinh, mất tích thì báo công an hay tìm thử thám tử điều tra, có gì mà lại đến tìm tôi?"

"Không phải chỉ có mỗi mình chủ nhà bị mất tích, mà mấy người bạn bên cạnh anh ấy cũng cắt đứt liên lạc theo luôn, trong đó có cả Hoàng Bán Tiên. Anh Quản, anh cũng biết đây không phải là một vụ án mất tích tầm thường, mà là chuyện trong giới, theo quy củ thì không thể xử lý bằng phương pháp bình thường được, một khi phạm vào kiêng kị, sẽ không ít phiền phức đâu. Trong đám người mất tích đó còn có một tay trùm xã hội đen cộm cán, anh ta đã cảnh cáo chị Tống rằng điều tra thì có thể, nhưng không được gióng trống khua chiêng, chỉ cần để lọt một chút phong thanh gây chuyện thì phải tự gánh lấy hậu quả."

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ cũng có thể xem như một nửa người trong giới, bình thường bọn họ không chủ động hỏi đến chuyện trong giới, nhưng tên tuổi của Hoàng Bán Tiên thì đều nghe qua.

“Tay xã hội đen kia là anh em tốt của chủ nhà em, anh ta dám dùng an nguy của người thân ra uy hiếp kẻ khác, em không biết gì về quy củ trong giới, nhưng mọi việc vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Lý An Dân bị sự hung ác của Trương Lương dọa khiếp vía, cô lại lấy ra các vật dụng phong thủy cùng với bột trừ tà trong túi da đen ra, đặt thành một hàng chỉnh tề trên mặt bàn, nói: “Đây chính là những thứ mà trước khi đi chủ nhà để lại cho em, em thậm chí còn không được gặp anh ấy lần cuối nữa.”

Lư Ngư vỗ miệng, “Xùy!” một tiếng, lúc này Lý An Dân mới ý thức được mình nói điều không lành, liền vội vàng bắt chước vỗ miệng xùy xùy.

Quản sư phụ thấy những vật dụng phong thủy này xong liền có chút kinh ngạc, nhấc gương đồng hai mặt hình tròn lên lật qua lật lại xem xét, lấy làm lạ: “Đây là Nghiệp Tâm đối kính của phái Thần Tiêu mà! Xem hoa văn thì có lẽ là thời Đường Tống... là đồ cổ?” Anh ta xoa xoa cái cằm lún phún râu, thưởng thức hồi lâu, lắc đầu bảo: “Quá mới, hẳn là đồ mô phỏng lại thôi.”

Quản sư phụ cũng có chút hiểu biết về đồ cổ, tuy nhiên kiến thức không nhiều, sở dĩ biết được Nghiệp Tâm đối kính là vì từng nhận một cuộc làm ăn, khách thuê là một người bạn làm nghề buôn cổ vật nổi tiếng, người này đấu giá được một cặp Nghiệp Tâm kính với trình độ mô phỏng khá cao, Tâm kính bình thường, nhưng Nghiệp Kính lại không soi ra ảnh người.

Kết quả kiểm tra của Quản sư phụ là: Trong kính có linh, nhưng linh phách bình thường, không thể sử dụng bình thường nhất định có nguyên nhân khác.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân bảo: “Soi không được mới là bình thường mà, điều này chứng tỏ đôi kính mô phỏng chất lượng cao kia có phẩm chất của hàng chính quy, Nghiệp kính chiếu rõ chân tiểu nhân, Tâm kính soi ra ngụy quân tử, người bạn kia của anh không phải chân tiểu nhân, thật đáng chúc mừng.”

Tuy nhiên Tâm kính có thể soi hình người, chứng tỏ người nọ là một ngụy quân tử, khuyên anh nên sớm cắt đứt quan hệ bạn bè với gã ta đi thì hơn - Nửa câu sau Lý An Dân giữ lại trong lòng, không dám nói ra.

Gương đồng mà Diệp Vệ Quân để lại quả nhiên không chiếu được hình ảnh của bất kì ai trong ba người ở đây, nói cách khác ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ này không phải chân tiểu nhân cũng chẳng phải ngụy quân tử, phẩm tính của hai người bọn họ có thể đảm bảo. Lý An Dân thầm nghĩ, có lẽ lúc nào đó cũng phải dùng gương soi thử Tống Ngọc Linh xem rốt cuộc cô ta là người đàn bà như thế nào.

Quản sư phụ xem xét kỹ lưỡng các thứ, sắc mặt càng lúc càng nghiêm túc, anh ta ngẩng đầu nhìn Lý An Dân, như có điều suy nghĩ mà nói: “Chủ nhà của cô đối với cô rất tốt.”

Lý An Dân cười thẹn thùng một tiếng, trong lòng ngọt ngào, tuy nhiên câu tiếp theo lại khiến cho cô chết sững người: “Tuy nhiên rất có thể anh ta đã chết, đây là di vật anh ta để lại.”

Quản sư phụ đem các thứ trong túi ra sắp thành hàng lại một lần, nói với Lý An Dân: “Thuật phong thủy được xem như một nghề ‘nhất nghệ tinh, nhất thân vinh’, có khối kẻ chỉ dựa vào chút da lông bên ngoài thôi cũng đủ để nuôi sống cả đại gia đình. Mà tôi thấy anh ta dạy cho cô không chỉ có chút da lông bên ngoài, hơn nữa anh ta đã lường trước khi bước vào giới này sẽ gặp phải những nguy hiểm người thường khó lòng tưởng tượng, ngay cả bài thuốc trừ quỷ cũng chuẩn bị sẵn cho cô rồi. Ngoại trừ thứ ấy ra, nếu như cái Nghiệp Tâm kính này quả có thể soi chân tiểu nhân và ngụy quân tử, vậy thì cô có thể

https://thuviensach.vn

phòng tránh được những kẻ có lòng dạ khó lường rồi. Quả thực anh ta đã lo hết mọi mặt cho cô, tôi dám nói, coi như cha mẹ cũng không suy tính cho con cái chu toàn như thế được, thậm chí anh ta còn trải sẵn đường lui cho cô, nguy hiểm có thể nghĩ tới đều có cách dự phòng, tám phần là biết chắc chắn sau này sẽ không gặp lại nữa, đại khái đã sớm biết bản thân mình cách cái chết không xa, không muốn làm cho cô phải đau lòng nên mới giở trò mất tích."

Lư Ngư huých anh ta một cái, nhíu mày nói: "Anh Quản này, anh xem phim dài tập nhiều quá rồi đấy! Đầu óc sao sến súa củ chuối thế!" Lại quay sang an ủi Lý An Dân đang ngây ra như phỗng: "Anh Quản này nói năng chẳng ra sao,em đừng để bụng nhé."

Quản sư phụ vén mớ tóc lòa xòa trước trán lên, để lộ cặp mắt sáng cùng đôi mày rậm, giận dữ bảo: "Anh đây là nói thật nói thẳng, Tiểu Lư, chú còn không hiểu hay sao? Con chó trước kia anh nuôi, con Happy, chó Chow Chow ấy, anh nhặt được trên đường, anh ăn cái gì nó ăn cái đó, anh ngủ thì nó cũng nằm cuộn mình dưới chân anh, tình cảm chủ chó cóc phải chi bình thường đâu. Có một ngày Happy đột nhiên chẳng thấy tăm hơi đâu, chú mày còn bảo là nó vong ân phụ nghĩa nữa, thế sau này thì sao? Tìm thấy xác nó ở trong một cái hang trên núi."

Nói đến đây, Quản sư phụ khụt khịt cái mũi, khóe mắt ngấn lên, anh ta kế tiếp: "Happy biết mình sống không được bao lâu nữa nên mới bỏ đi, nó không muốn anh phải đau lòng, nó là một con chó thông minh lại có linh tính, chỉ tiếc là tới lúc anh tìm được thì người nó đã rữa nát đến mức chỉ còn bộ xương, hồn khí đã sớm tản đi mất rồi." Vừa nói nước mắt anh ta vừa tuôn rơi.

Ông chủ Lư Ngư vội vàng rút khăn giấy ra lau nước mắt cho anh ta, vỗ lưng anh ta mà khuyên nhủ: "Bớt đau buồn đi anh, bớt đau buồn đi anh, Happy đúng là một con chó ngoan, kiếp sau nhất định nó có thể đầu thai vào một nhà tốt, đừng đau lòng nữa nhé?" Tiếp đó lại cố làm khuôn mặt tươi cười quay

https://thuviensach.vn

sang nói với Lý An Dân: “Anh Quản anh ấy là người sống nội tâm, một hán tử chân chính đầy tình nghĩa! Em đừng ngạc nhiên nhé.”

Quản sư phụ lườm anh ta một cái, giành lấy khăn giấy trong tay Lư Ngư lại xì mũi một cái roẹt, vò thành một cục xong tiện tay ném thẳng xuống đất, cục giấy lăn đến bên chân Lý An Dân, cô nhặt lên ném vào thùng rác.

Quản sư phụ nói: “Bản thân tôi từng trải qua rồi, bởi vậy cô Lý à, khuyên em đừng nên tìm nữa, coi như giữ lại cho mình chút ảo tưởng đi.”

Lý An Dân nói như chém đinh chặt sắt: “Anh ấy không có chết, chỉ đang sống ở một nơi nào đó thôi, người chết rồi thì làm sao con rối bóng còn hoạt động được? Ông chủ Lư Ngư còn chưa đủ tài nối liền âm dương mà!”

“Quả thực… con rối có cử động, nhưng mà…” Sắc mặt Lư Ngư có chút khó xử, do dự giây lát, liền thành thực nói ra: “Tôi đã từng làm vật môi giới cho người chết, chính là vị thầy cả già trợ thủ trong cửa tiệm của tôi đó, tôi dùng rối bóng của ông ấy để thử xiếc hình nhân, đến một thời điểm, con rối đang dựng đứng đột nhiên nằm vật xuống, không nhúc nhích, đêm đó… là đêm ông ấy được nhập quan, tôi còn nhớ rối bóng của chủ nhà cô sau khi co giật cũng nằm xuống…”

Vành mắt Lý An Dân đỏ hoe, ông chủ Lư Ngư vội vàng lấy khăn giấy đưa cho cô, cô lắc đầu, tỏ vẻ không sao, nói: “Dù anh ấy chết thật rồi, em cũng phải tìm cho ra thi thể của anh ấy. Dù anh ấy có bị hỏa táng, ít nhất em cũng phải thấy được mộ, bằng không ngay cả muốn đến mộ khóc cũng chẳng biết đi đâu, hơn nữa…” Ngừng một chút, cô vẫn kiên trì: “Em không cho rằng anh ấy đã chết, một người chết mà một đám liền chết theo luôn thì đúng là quái lạ, chuyện của họ có liên quan tới em, dẫu thế nào em cũng phải tìm ra chân tướng, không thể cứ thế bỏ qua như vậy được!”

https://thuviensach.vn

Quản sư phụ gật đầu, giơ ngón tay cái lên, khen cô có chí khí, lời nói cũng thay đổi, trầm giọng bảo: “Vậy em phải chứng minh là em không hề bình thường, anh không thể sử dụng pháp môn nghịch thiên kia trên người của một kẻ bình thường được.”

Ông chủ Lư Ngư nói: “Hồn khí của em gái đây dị thường lắm, rối bóng cũng phải nổ tung mà, nếu không em chẳng tìm đến anh làm gì.”

Quản sư phụ lại nói: “Chú mày không biết gì cả, người bị bệnh cơ thể sẽ mất cân bằng âm dương, con rối bóng cũng có thể theo đó mà trở nên thất thường. Trên cõi đời này có quá nhiều người mang thể chất đặc dị, đâu phải là ai cũng không bình thường.”

Lý An Dân phiền não vô cùng, trải qua cuộc sống bình thường suốt gần hai mươi năm, thế mà lúc này lại có người đòi cô phải chứng minh bản thân không hề bình thường, thế là cô bèn hỏi: “Phải chứng minh thế nào ạ? Chỉ cần em có thể làm được, em nhất định sẽ làm.”

Quản sư phụ bảo việc này hết sức đơn giản, dẫn cô ra bên ngoài rồi chỉ tay về hướng Tây Bắc, nói: “Phía đó có hố mộ hoang, tôi muốn tối nay em phải qua đêm trên cái hố mộ hoang đó, từ một giờ đến bốn giờ, sau khi về nhớ kể cho tôi nghe xem em nhìn thấy những gì, nói đúng thì có thể chứng minh rằng em thực sự có mắt âm dương.”

Ông chủ Lư Ngư vừa định nói gì đó, Quản sư phụ đã bịt miệng anh ta lại, lạnh lùng thốt lên: “Không được nói gì hết, chú biết nguyên tắc làm người của anh rồi, coi như là người chị Tống giới thiệu đến thì cũng phải làm việc theo nguyên tắc.” Sau đó anh ta lại nói với Lý An Dân: “Không dám đi cũng không sao cả, nể mặt Tiểu Lư ở đây, tôi sẽ không đuổi em luôn, đợi ngày mai uống rượu mừng xong rồi đi cũng được.”

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lư Ngư bị bịt chặt miệng, chỉ có thể hừ hừ qua lỗ mũi, trợn mắt mà liếc nhìn Quản sư phụ một cái, xòe hai tay ra với Lý An Dân, tỏ vẻ mình cũng chẳng có biện pháp nào.

Lý An Dân không chần chừ chút nào, thẳng thắn đáp: “Được, không phải chỉ qua một đêm thôi sao? Em đi.”

Quản sư phụ còn có yêu cầu nữa: “Không được mang theo bột trừ tà, cái túi da đen kia cũng phải để lại xưởng, bọn anh sẽ không ra đó cùng em, em chỉ có một thân một mình, trước lúc gà gáy không được trở lại đây, có dám hay không?”

Lý An Dân vỗ ngực một cái, siết chặt nắm đấm: “Em dám, em làm!”

Quản sư phụ không ngờ cô có thể đồng ý dễ dàng như vậy, hơi tròn mắt ngạc nhiên, nhắc nhở: “Anh nói với em này, đây chẳng phải đùa đâu, mấy ngôi mộ trên đó chưa từng được bốc qua, bên dưới chôn hài cốt thật đó, nếu nửa đêm âm khí sẽ rất nặng, anh cũng không đảm bảo an toàn cho em, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, em không sợ à?”

Lý An Dân đáp: “Sợ chứ, em sợ, nhưng mà em dám.” Lời cô thốt ra tuy không hùng hồn nhưng tràn đầy quyết tâm. Từ bé cho tới lớn, Lý An Dân chưa từng đặc biệt cố chấp với chuyện gì, đến đâu hay đến đó, được chăng hay chớ, chưa từng thúc ép bản thân mình, mà phàm một người không có gì cố chấp, cuộc sống sẽ nhẹ nhàng xuôi chèo mát mái, hơn nữa cô cũng không thiếu ăn thiếu uống, càng không có mục tiêu theo đuổi. Nếu như Diệp Vệ Quân vẫn còn ở bên cạnh cô, rất có thể quãng đời còn lại của cô sẽ trôi qua như vậy, Lý An Dân sẵn lòng cứ như vậy làm việc trong văn phòng của anh, tình nguyện ở cùng với anh, nương tựa lẫn nhau mà sống như người thân trong một gia đình.

Giống như người thân vậy… Hình như Lý An Dân thiếu đi cảm xúc yêu đương với Diệp Vệ Quân, ít nhất thì trong nhận thức của cô, tình yêu gắn liền

https://thuviensach.vn

với những xao động khác thường như đỏ mặt tim đập nhanh, đương nhiên phát triển đến một giai đoạn nào đó những xao động ấy mới dần dần ổn định lại.

Lý An Dân rất khó nảy sinh cảm giác như thế với Diệp Vệ Quân, nghĩ tới chuyện này, cũng khó tránh khỏi ngẫm đến nghi vấn quan hệ máu mủ mà cô bài xích nhất. Đến hiện tại cô vẫn canh cánh trong lòng, tuy mang tâm lý may mắn, nhưng trong tim đã mất đi một mảnh ghép ở vị trí Diệp Vệ Quân, anh đi rồi, đem theo cả mảnh ghép ấy rời xa cô, không chỉ riêng ký ức, mà còn có cả tình cảm.

Cảm giác trống rỗng vô cảm cứ bám riết lấy trái tim cô, chẳng rõ vì sao mà cả thân thể, linh hồn đều như rỗng tuếch, nhất là khoảng thời gian khi vừa rời khỏi trấn Bạch Phục, cô thấy bản thân mình cứ như một cái xác biết đi, người quen đều trở nên xa lạ, cảnh quen càng bỡ ngỡ. Lúc ấy cô không phải đang sống, mà chỉ đơn thuần là tiếp tục tồn tại.

Cô biến thành một con người không còn chút hứng thú, phản ứng trì trệ, cảm giác tê liệt, vì sinh tồn nên mới tồn tại, cứ như robot đang làm nhiệm vụ phải trải qua một quãng đường đời tẻ nhạt không tính là dài này.

Sau khi xem đĩa CD mà Tống Ngọc Linh gửi đến, rốt cuộc Lý An Dân cũng tìm ra điểm mấu chốt nhất. Cô đã quen với cuộc sống nương tựa vào Diệp Vệ Quân, cho dù trí nhớ có hỗn loạn, dù cho có rất nhiều chi tiết cô không tài nào nhớ nổi, nhưng từng tế bào của cô, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đã nuôi dưỡng thành thói quen luôn có anh làm bạn và chăm sóc. Khuôn mặt của anh, giọng nói của anh, mỗi một cử chỉ, mỗi một biểu cảm, tất thảy đều đã ăn sâu vào tận xương tủy, thấm đẫm trong từng giọt máu.

Cuộc sống không có anh cô vẫn có thể chịu được, nhưng rất khó để thích nghi, Lý An Dân cần anh, thực sự rất cần anh, trước mắt cô chỉ có một suy nghĩ trong đầu: Tìm ra anh.

https://thuviensach.vn

Quản sư phụ không tài nào hiểu nổi, nói: “Anh ta đối với cô quan trọng đến như vậy? Có lẽ sau khi tìm thấy rồi cô sẽ hối hận, anh ta quan tâm cô như vậy, lại phải lặng lẽ rời đi, tất nhiên là có lí do riêng, mọi chuyện đều tự có nhân quả của nó, giá như không ảnh hưởng gì đến cuộc sống mai sau thì hà tất phải cưỡng cầu?”

Lý An Dân vẻ mặt không hề thay đổi, nói: “Có thể hối hận vẫn còn hơn không có cả cơ hội để mà hối hận. Em muốn gặp anh ấy, muốn đến độ trong đầu em chỉ còn duy nhất ý nghĩ đó thôi. Bây giờ em sẵn lòng vì ý nghĩ này mà lên núi đao xuống biển lửa, nhưng cũng giống như thứ tâm trạng khao khát được gặp ai đó một cách mãnh liệt ấy, có lẽ chỉ sau hai, ba năm nó sẽ phai nhạt. Thế nên em nhất định phải nhân lúc này làm hết những chuyện có thể làm, ngày sau nhớ lại, chí ít em cũng đã hết lòng hết sức rồi, em không muốn trước lúc chết còn phải nuối tiếc vì sao ngày xưa không đi tìm anh ấy, rồi sẽ lại nghĩ: Nếu như ngày đó mình đi kịp lúc, nói không chừng đã có thể thấy được rồi, sẽ không gặp cảnh trước lúc lâm chung còn chẳng thể thấy nhau một lần sau cuối.” Cô mở to đôi mắt khô khốc đỏ hoe, cứ vậy mà nhìn đăm đăm về phía trước, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Quản sư phụ, nhưng chẳng phải đang nhìn anh ta, mà chỉ ngước mắt để tiêu điểm vô định mà thôi.

Lý An Dân cho rằng, lỡ như không tìm được Diệp Vệ Quân, cô cũng không đến nỗi không sống tiếp được, cuộc sống vẫn luôn tiếp tục, ngày qua ngày, năm rồi lại đến năm, bào mòn sinh mệnh của bản thân mình, mãi đến khi dầu hết đèn tắt mới thôi. Bất cứ người nào đi qua cũng có thể đi vào trong mắt cô, nhưng sẽ chẳng ai tiến vào trong lòng cô được nữa.

Quân sư phụ thở dài, bàn tay đang bịt miệng ông chủ Lư Ngư cũng hạ xuống, siết lấy bờ vai anh ta mà vỗ, hai người liếc nhìn nhau một lượt, Lư Ngư mở miệng nói: “Cưng à, anh Quản chỉ nói đùa mà thôi, làm sao có thể cho cưng qua đêm ở nghĩa địa thật chứ.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Quản sư phụ có chút lúng túng, gãi gãi đầu, thấp giọng bảo: “Anh chỉ muốn thử quyết tâm của em một chút, muốn em rút lui mà thôi. Nhưng em đã hạ quyết tâm sắt đá như vậy rồi, anh còn do dự cái gì nữa chứ, qua đêm ở nghĩa địa chỉ là hình thức, em không đi cũng chẳng sao cả.”

Lý An Dân lại nói: “Đi, em phải đi, em muốn anh giúp đỡ em mà không có gì phải lấn cấn cả, chỉ có không làm trái nguyên tắc của mình thì anh mới có thể thoải mái làm được, miễn cho sau này có chuyện gì em lại nghĩ anh vì bị ép nên mới không dốc hết sức lực.”

Lư Ngư tiếp tục khuyên nhủ thêm vài câu, còn Quản sư phụ thì một chữ cũng không nói, dắt cô vào nhà kho nghỉ ngơi, để lại bánh mì và trà Ô Long, dặn cô không được tùy ý đụng tới con rối trên tường, sau đó kéo Lư Ngư ra ngoài. Hai người này đi rồi không quay trở lại, cũng chẳng nói mình đi đâu làm gì, Lý An Dân đành phải ngoan ngoãn ở trong kho hàng.

Gian phòng này là phòng ngủ của công nhân cùng với thợ học việc, là một không gian dài hẹp được ngăn ra từ nhà kho với vách bằng kính, bên trong đặt mười cái giường tầng bằng sắt. Ngoại trừ giường ra, còn có tủ quần áo cùng bàn đọc sách, cách bày trí rất giống với ký túc xá quân đội, chẳng qua là không được gọn gàng sạch sẽ bằng.

Trong kho hàng lưu trữ các loại rối gỗ cùng hàng thủ công mỹ nghệ đã hoàn thành, kệ trưng bày san sát, bố cục tương tự như thư viện, kệ gỗ có hai mặt trống giống như giá sách, giữa kệ này với kệ kia lại có tủ đóng kín. Lý An Dân dạo qua những lối đi nhỏ hẹp mà ngắm nghía, hai bên đều là rối gỗ với rất nhiều tư thế và tạo hình khác nhau, cảm giác như thể lạc vào xứ sở người lùn vậy.

Trên giá có con rối bé tí chừng bảy tấc[1], cũng thấy có loại rối cỡ mười bảy mười tám tấc, rối nhỏ đa phần có đầu bằng đất sét, rối lớn thì có con được làm hoàn toàn bằng gỗ, chạm trổ cực kì giống người thật, ghé mắt vào nhìn sát

https://thuviensach.vn

hơn còn có thể thấy được rất nhiều chi tiết tinh vi, mỗi một đường nét chạm khắc đều sống động tự nhiên, nom thật đến mức khiến người ta sởn cả da gà. Một số con rối có tạo hình phức tạp hơn, thậm chí còn được làm cả mắt, khảm con ngươi thủy tinh, cảm giác như đi đến đâu là những con mắt ấy lại dõi theo đến đó, tưởng chừng có ngàn vạn cặp mắt đang chú mục nhìn mình.

[1] Một tấc khoảng 3,33 cm

Con rối hoàn chỉnh được trưng bày trên những giá gỗ thật lớn, sắp xếp theo nam nữ đẹp xấu, trong đó đa phần là kép võ, thậm chí có nguyên hai kệ chỉ bày vai tướng lĩnh người mặc khôi giáp, lưng đeo cờ nhỏ. Tủ gỗ không khóa, Lý An Dân tò mò mở cánh tủ ra, bên trong là từng ô riêng lẻ, phân ra thành nhiều tầng, mỗi một ô đều là thân thể các con rối không đầu, là hàng dự phòng. Đầu rối bằng đất sét thì được sắp xếp chỉnh tề trong tủ thấp kê sát tường, mỗi cái chỉ cỡ nắm tay, khuôn mặt đủ hình đủ dạng, đường nét biểu cảm phong phú, mang đặc trưng riêng của đủ loại người loại nghề. Chẳng trách người ta bảo diễn kịch là diễn đời, mỗi một màn biểu diễn là một đoạn cuộc sống thu nhỏ.

Phía Tây nhà kho còn có một gian phòng, Lý An Dân vặn tay nắm cửa, không mở được, cửa đã bị khóa, cô hậm hực trở về phòng nghỉ, uống trà Ô Long gặm bánh mì, hương vị Tây ta lẫn lộn chẳng ra thể thống gì cả, Lý An Dân nhai như nhai sáp nến rồi nuốt trọn, nằm xuống nhìn những giát giường bằng sắt đan vào nhau ở giường trên. Cô quan sát một hồi, những nan sắt đan xen uốn lượn bỗng như xuất hiện ảnh ảo, xoay tròn trước mắt, cả người cũng chuếnh choáng theo luôn, rõ ràng là không buồn ngủ mấy, thế mà dưới cảm giác trời đất quay cuồng cô chìm vào cơn mơ màng. Dạo gần đây cô ngủ rất dễ, làm bất cứ chuyện gì cũng chẳng có tinh thần, thoáng cái cứ như đã già đi hơn chục tuổi, thân thể rã rời, lòng cũng mệt nhoài.

Mười hai giờ đêm, Lý An Dân bị tiếng chuông điểm giờ của đồng hồ treo tường gọi dậy, trong nhà kho không có bật đèn, tối đen như mực, nhìn xuyên

https://thuviensach.vn

qua vách kính, thấp thoáng trông thấy từng dãy bóng mờ hình người, có cao có thấp, túm tụm vào một chỗ, nối nhau thành một đám, tạo thành bóng dáng như của một sinh vật nào đó to lớn lắm vậy.

Lòng bàn tay Lý An Dân ướt đẫm mồ hôi, Lư Ngư và Quản sư phụ không ở đây, không có ai đến hối thúc cô rời giường chuẩn bị, có lẽ chẳng ai trong số họ nghĩ cô sẽ quyết tâm làm chuyện này. Đợi khi ánh mắt thích ứng với bóng tối rồi, Lý An Dân mới ra khỏi phòng ngủ, cô không tìm bật công tắc điện, mà lần theo tủ thấp đi ra cửa.

Ngay lúc cô sắp tới gần cửa, một bóng người thoắt đi ra từ trong phòng, không hề mở cửa mà xuyên thẳng qua luôn. Lý An Dân như hóa đá ngay tại chỗ, dưới ánh sáng mờ mờ như vậy, thế mà hình dáng tướng mạo và trang phục của người này lại hiện ra rất rõ ràng, là một người con gái nhan sắc tuyệt trần đến độ không từ ngữ nào diễn tả được. Làn da trắng như tuyết, nõn nà tựa men sứ, mịn màng căng đầy, không một chút tì vết, mắt hạnh đen trắng rõ ràng, hàng mi dài và đậm khẽ cong lên, khi nhìn nghiêng sống mũi cô có một độ cong thật là mềm mại, khiến đầu mũi tròn xinh thêm phần thanh tú, sắc môi nhàn nhạt, khóe miệng khẽ nhếch lên, vừa mọng vừa mượt, cả dung nhan toát lên vẻ trong trẻo tươi mát lạ thường.

Lý An Dân thường xuyên nghe người ta bảo môi cô có hình củ ấu, cũng hay thấy trong sách dùng “môi củ ấu” để lột tả khuôn miệng xinh xắn của một cô gái, thế nhưng với cô mà nói, mối liên hệ duy nhất giữa môi cô và củ ấu là: một thứ dùng để ăn, còn một thứ là bị ăn, chỉ liên quan bởi một chữ ăn mà thôi.

Nhưng khi nhìn thấy đôi môi của người con gái này xong, Lý An Dân liền liên tưởng đến củ ấu mới bóc vỏ còn tươi ngon mọng nước.

Trực giác mách bảo cô rằng, cô gái này chẳng phải là người, bởi vì cách ăn vận của cô ta rất giống cung nữ đời Đường trên ti vi, mái tóc dài rẽ sang hai bên, chải thành búi buông rủ xuống hai bên mặt, dùng dây lụa khổ rộng màu

https://thuviensach.vn

trắng có hoa chìm buộc lại, phần đuôi dải lụa thả dài trước ngực. Quần áo của cô theo phong cách của quý phụ trung lưu đời Đường, váy cúp ngang ngực, nền vàng kim hoa văn bạc, thắt lưng thêu, áo ngoài vàng nhạt tay rộng cũng thêu hoa, diễm lệ lộng lẫy mà không mất phần trang nhã, không chỉ đẹp, mà còn đẹp đến siêu phàm thoát tục, tràn ngập ý vị cổ điển.

Trên tay cô cung nữ cầm một chiếc đèn lồng bằng gỗ chạm trổ nhưng không thắp sáng, đứng ngay trước cửa, dường như đang trông ngóng mong mỏi điều gì. Lý An Dân nhất thời ngắm đến ngây dại, thậm chí quên cả sợ, không kìm được mà rảo chân tiến lên một bước, thầm nghĩ lại gần để thưởng thức tỉ mỉ một phen, nào ngờ tiếng bước chân của cô lại khiến cô gái ấy giật mình, toàn thân run rẩy, vội vàng lùi vào trong cửa. Có lẽ là do lui lại quá nhanh, tuy thân thể cô ta đã mất hút sau cánh cửa, nhưng cái đầu lại tuột ra ngoài, rơi thẳng xuống nền đất, lăn lông lốc tới trước chân Lý An Dân.

Cái đầu ấy úp mặt xuống đất nằm yên trong chốc lát, sau đó bỗng lật lại như vật sống, xoay qua ngẩng mặt lên trời, đôi mắt tròn to đen nhánh chằng hề chớp lấy một cái mà nhìn chăm chú vào Lý An Dân. Chẳng mấy chốc, hai tay đỡ lấy phần cổ bị đứt lìa, chậm rãi nâng cái đầu rụt về phía sau.

Lý An Dân thậm chí không cả dám thở mạnh, nín hơi lao nhanh về phía cửa. Nhà kho phía sau không có ai, phòng làm cũng ở mặt trước cũng không một bóng người, bốn bề tối mịt, không thấy ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ đâu cả. Lý An Dân chẳng còn cách nào khác, đành phải lấy đèn pin trong túi da ra, một thân một mình ra ngoài tìm hố mộ hoang.

Trên núi không có đèn đường, ánh trăng lại không cách nào xuyên qua những phiến lá đan xen dày đặc, trong rừng tối đen đến nỗi đưa tay không thấy được năm ngón, Lý An Dân một tay cầm đèn pin, tay kia ôm vai, đưa mắt nhìn thẳng hướng Tây Bắc mà rảo bước đi tới. Vùng Triều Sán mặc dù khí hậu ấm áp, nhưng gió đêm thổi vào người vẫn có chút lạnh, càng đến gần hố mộ hoang

https://thuviensach.vn

lại càng thêm lạnh buốt, làn da nhạy cảm với sự thay đổi của nhiệt độ, bất giác đã nổi lên một tầng gai ốc thật dày.

Ra khỏi rừng núi cô liền thấy một gò núi nhỏ với độ dốc không cao, trên núi cây cối um tùm, tuy nhiên khu vực xung quanh gò này lại toát lên vẻ tiêu điều trống trải. một vài thân cây lớn lác đác dưới chân gò, thân cây lấy gò núi làm trung tâm mà cong chếch ra bên ngoài, cành lá nghiêng hẳn sang một phía, cứ như là muốn vươn tay thoát khỏi cái gò này vậy.

Đến được đây rồi, nhiệt độ dường như lại càng xuống thấp hơn, mỗi lúc gió nổi lên là Lý An Dân lại có cảm giác như gai đâm vào mặt, khiến mỗi một sợi tóc gáy cũng đều dựng đứng hết cả lên. Trăng tròn trên cao như chiếc đĩa bạc, ánh trăng sáng tò mò mà hiu hắt, khiến vạn vật như chìm trong màn sương thu lạnh lẽo. Con đường phía trước được ánh trăng soi sáng, Lý An Dân tắt đèn pin kẹp dưới nách, ôm chặt hai vai, co đầu rụt cổ đi lên gò núi, nếu phương hướng cô đang đi tới không sai, vậy thì hố mộ hoang hẳn là nằm trên đỉnh gò này.

Lý An Dân đã chuẩn bị sẵn tâm lí từ trước, theo dự đoán của cô hẳn là sẽ thấy được một cái hố toàn đất đá hoang đổ nát, có lẽ trong hố còn sót lại không ít tàn tích của mồ mả như thi hài rữa nát, xương trắng ngổn ngang hay thậm chí là cô hồn thiếu tay mù mắt này nọ. Tất cả mọi cảnh tượng kinh hoàng nhất có thể tưởng tượng được đều hiện ra trong đầu cô một lượt.

Nhưng rốt cuộc, một cảnh tượng không thể nào tin nổi lại xuất hiện, trên gò đèn đuốc sáng trưng, một tòa tửu lâu hai tầng to lớn đẹp đẽ đứng nguy nga sừng sững trên nền đất trống trải, mái hiên cong cong treo đèn lồng đỏ thẫm, rường cột chạm trổ hoa văn, trên biển đề ba chữ vàng cực lớn – Phong Nhạc lâu.

Lý An Dân ngây ngẩn cả người, Phong Nhạc lâu há chẳng phải chỗ của danh kỹ thời Bắc Tống, Lý Sư Sư đấy ư? Cũng chính là Phàn lâu trong truyện

https://thuviensach.vn

Thủy Hử, tòa tửu lâu xa hoa tráng lệ ở Đông kinh Biện Lương đến đàn bà con trẻ cũng đều biết, nhưng vì sao nó lại trồi ra giữa chốn rừng sâu núi thẳm tại Triều Châu này?

Lý An Dân không biết là nửa đêm gặp ma hay là chứng ảnh nhiễu lại xuất hiện, thế nhưng tòa lầu này đã chặn con đường phía trước mất rồi, không qua tửu lâu thì không có cách nào tiến về phía trước.

Lý An Dân ôm vai tiến tới trước cửa chính, sau khi tới gần có thể nghe được tiếng nói cười hoan hỉ của cả nam nữ vọng ra từ bên trong quán rượu, quả thật rất náo nhiệt. Cô đang định tiến vào, đột nhiên cảm thấy chân bị ghim cứng lại, đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy một bàn tay đang nắm chặt lấy ống quần của cô, bàn tay này khô đét như củi mục, tưởng chừng chỉ có mỗi lớp da dán dính vào xương.

Lý An Dân khẽ hít một hơi, nhìn lần theo cổ tay, thì thấy một bà lão lấm lem đang ngửa đầu nhìn mình, bà lão này tuổi tác rất lớn, mái tóc hoa râm, da dẻ trên mặt nhăn nheo nứt nẻ, từng nếp nhăn hằn sâu như có ai lấy dao khắc, tựa như chỉ cần gẩy tay một cái là tróc ra một mảng lớn.

Bà lão chỉ có đúng nửa thân trên, hay nói đúng hơn là người của bà ta bị chặt ra thành hai khúc, phần thân trên dán xuống mặt đất, bị đứt lìa từ thắt lưng trở xuống. Bà lão một tay túm lấy ống quần Lý An Dân, tay kia thì nắm lấy mắt cá chân của chính mình, lôi theo nửa khúc thân dưới ở đằng sau, trên nền đất tơi xốp còn có hai vệt kéo lê thật dài.

Bà lão nhếch miệng cười một tiếng, để lộ hàm răng ố vàng, nói: “Cô là người mới đến? Nhân khí còn chưa tan hết đây này…” Giọng của bà ta vừa rin rít bén nhọn còn nhấn mạnh từng chữ mang theo âm điệu rất đặc biệt, không giống như dân bản xứ.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thấy bà lão có thể nói chuyện, lòng sợ hãi tan đi vơi nửa, nghe lời lẽ của lão bà này, có lẽ đã xem cô như đồng loại mất rồi, thế là cũng gật đầu, trước hết không nói năng gì cả xem sao.

Bà lão bỏ lại nửa thân dưới của mình, vịn chân Lý An Dân bò lên, hai cánh tay ôm vòng quanh eo Lý An Dân mà thở hổn hển, cố sức ngẩng đầu, cất giọng van vỉ: “Cô gái trẻ, lão đây van cầu cô giúp lão một chuyện được không?” Trong khi bà ta nói, một khúc ruột rơi đánh bịch xuống đất, lòng thòng trên chân Lý An Dân, hình dạng to dẹp, phần cuối hơi phình ra, trông không khác tràng heo là mấy, lại còn dính chất nhầy cùng với máu mủ tím đen. Tay phải của bà lão như móc câu, níu thật chặt phần da thịt ngang hông của Lý An Dân, còn tay trái với xuống mò ruột nhét lại vào trong bụng.

Lý An Dân bị bấu đau đến nỗi trán toát mồ hôi lạnh, nhưng cô không dám kêu, chỉ nhỏ giọng hỏi lại: “Giúp đỡ chuyện gì ạ?”

Bà lão như một con thằn lằn bám dính trên người Lý An Dân, nhưng hình như thể lực không tốt lắm, ôm chưa được bao lâu đã lỏng tay ra, từ từ tuột xuống. Bà lão rên hừ hừ như đang bệnh, bảo: “Lạnh quá, ngoài lạnh đến thấu xương, cô gái trẻ à, bà lão đi đứng không được tiện, phiền cô mang lão vào trong tửu lâu uống chén trà cho ấm người.”

Vừa khéo Lý An Dân cũng đang muốn vào trong, vậy là ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đặt cái đèn pin xuống đất, xốc nách nâng bà lão lên như đang nâng một đứa trẻ vậy, cảm giác rất nhẹ, cơ hồ không thấy chút trọng lượng nào cả. Bà lão móm mém cười bảo: “Cô gái tốt bụng, cô mang giúp lão cái chân đi luôn, đừng để mất nhé.”

Lý An Dân kẹp phần thân trên của bà lão dưới nách như kẹp bao gạo, tay còn lại với xuống mò chân của bà lão lên, vắt trên cánh tay, phần thân dưới này có vẻ nặng hơn một chút so với thân trên.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân hỏi: “Ôm như thế này có được không ạ?”

Bà lão gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua xô lại tầng tầng lớp lớp, luôn miệng bảo: “Được, được, cô gái trẻ quá là tốt bụng, đời sau nhất định sẽ được vào một nhà thật tốt.”

Nói câu ấy xong, một quầng sáng phát ra từ chỗ hai phần thân thể bị cắt đứt, nhanh chóng lan tràn lên trên đầu và dưới chân, không bao lâu đã bao trùm lấy toàn bộ thân thể của bà lão, hằng hà đa số các điểm sáng bốc lên, tung bay nhảy múa giữa không trung hệt như những bông hoa bồ công anh mềm mượt, cuốn theo chiều gió. Đến khi các điểm sáng tan đi hết, thân thể của bà lão cũng biến mất chẳng còn chút tăm hơi.

Lý An Dân cứ giữ nguyên tư thế nâng kẹp mà đứng ngây ra thật lâu, hồi sau mới nhặt cái đèn pin lên, bật đèn soi khắp mọi hướng, đừng nói là người, ngay cả cái bóng con chim con thú cũng chẳng tìm thấy được, không có tiếng côn trùng kêu râm ran, chỉ nghe mỗi tiếng gió xao động qua rừng cây ngọn cỏ.

Cô không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với bà lão kia, chỉ đành vuốt lại quần áo cho ngay ngắn, tiếp tục đi về phía tửu lâu. Ngoài cửa chính có một cô gái mặc áo hoa chẳng biết đã đứng ở đó tự bao giờ, quần áo trên người là phục trang thời cổ, áo vạt ngay ngắn xếp li, mang nét đặc thù của trang phục thời Đường Tống.

Cô gái này vừa thấy Lý An Dân đã chủ động tiến lên nghênh đón, tư thế đi đứng của cô ta hết sức kỳ quái, như thế tay chân không duỗi ra được, điệu bộ khi đi lại cũng rất máy móc, thân thể không hề chuyển động theo nhịp đong đưa của tay chân. Lý An Dân đã học qua môn Giải phẫu cơ thể người, như thế này rõ ràng không hợp với quy luật vận động khi đi lại của người bình thường, thế nên cô đứng yên bất động, chờ cô gái mặc váy hoa kia lại gần.

https://thuviensach.vn

“Là người mới đến à? Chưa thấy mặt bao giờ.” Cô gái chớp chớp mắt, mở miệng nói chuyện, giọng nói giòn giã, thế nhưng khuôn mặt lại xơ cứng, cơ hồ không có chút biểu cảm gì. Mặt mày căng cứng mà trắng nhợt, cứ mỗi lần đôi môi cô khép mở, chỗ cằm lại vang lên từng tiếng răng rắc như xương va chạm vào nhau, mà phần da thịt xung quanh miệng thì không hề cử động.

Lý An Dân đã từng thấy dạng khuôn mặt tương tự thế này, thầm đoán cô gái trước mắt hẳn là một con ma nữ, nhìn cách ăn vận của cô ta thì còn là một con ma thời cổ, thế nhưng vì sao cô ta còn chưa thăng thiên hơn nữa lại có thể duy trì tư duy rõ ràng rành mạch thế này thì đúng là khó hiểu.

“Vừa mới đến, bên ngoài lạnh thấu xương, muốn vào trong uống chén trà cho ấm người.” Lý An Dân ưỡn thẳng lưng, lúc nói chuyện cũng cố gắng không thay đổi nét mặt, ra sức bắt chước ngữ điệu và tư thế của cô gái áo hoa này.

Cô gái rảo quanh người cô một vòng, có chút kinh ngạc hỏi: “Bộ gần đây giá cả vải vóc tăng cao lắm hở?”

Lý An Dân hiểu đây là câu hỏi tu từ, ý là thấy ngạc nhiên về lối ăn mặc giản dị của cô, đang lúc suy nghĩ xem nên trả lời thế nào thì cô gái kia lại mở miệng: “Cái gì mà giá cả vải vóc tăng cao? Đây gọi là thời trang.” Âm thanh trầm hơn so với lúc trước, tuy nhiên giọng điệu không hề thay đổi.

Cô gái áo hoa dùng hai loại âm thanh cùng giọng điệu cứ thế tự hỏi tự đáp, hết sức lưu loát như đang nhập vai biểu diễn vậy. Lý An Dân tự hỏi không lẽ lại gặp trúng một nhân vật đa nhân cách rồi ư? Cô cố giữ bình tĩnh, gia nhập cuộc chuyện trò của bọn họ: “Mặc váy thì thanh thoát nữ tính, mặc quần hoạt bát năng động, mỗi cái có điểm hay riêng biệt, bản thân tôi không để ý ăn mặc cho lắm.”

https://thuviensach.vn

Cô gái áo hoa cười khanh khách, toàn thân trên người cũng run theo tiếng cười, phát ra những tiếng rào rạo ngắt quãng nhưng rõ ràng, dẫn Lý An Dân vào trong quán rượu, lại hỏi chỉ ghé qua nghỉ tạm hay là muốn ngủ lại, Lý An Dân đáp lỡ độ đường tạt qua mà thôi. Cô gái ấy chọn cho cô một cái bàn tròn nằm trong góc của đại sảnh lầu một, chỗ này vốn đã có một vị nho sinh mặc áo xanh đang ngồi, Lý An Dân vừa ngồi xuống đối diện anh ta, ngay tức khắc anh ta nhảy dựng lên bịt mũi chuyển sang một cái bàn khác còn trống.

Cô gái áo hoa chớp mắt bảo: “Người này là con em nhà giàu, rất ưa sạch sẽ, không cần để ý tới anh ta.” Nói xong thân thể lại chuyển động, bước từng bước cứng đơ ra bên ngoài, xem ra cô ta là nhân viên đón khách của quán rượu này.

Nhìn từ bên ngoài thì quán rượu rường cột chạm trổ lộng lẫy nguy nga, trong khi đó bên trong lại toát lên vẻ mộc mạc giản dị, không điêu khắc trang trí hoa văn gì nhiều. Khách khứa cũng không đông lắm, chỉ chừng chục người, nam có, nữ có, đều mặc trang phục thời cổ, nữ ăn mặc xinh xắn dễ nhìn, còn nam thì đều một kiểu áo xanh quần xám. Hầu hết khách khứa trong quán đều túm năm tụm ba quây quần tán gẫu, nói cười khoan khoái, giọng điệu vui vẻ, nhưng tư thế ngồi lại cứng ngắc như cây thông già, không có bất kì ngôn ngữ cơ thể nào.

Lý An Dân nhận thấy mặt mũi của các vị khách này đều rất trắng, lúc trò chuyện cũng không biểu cảm gì, hơn nữa trong miệng mỗi người đều phát ra âm thanh của hai người hoặc nhiều hơn nữa, rôm rôm rả rả, rõ ràng là chẳng có bao nhiêu người, thế mà lại có thể tạo nên bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Ngồi chưa được bao lâu, đã có một người trong trang phục tiểu nhị bưng bình với tách trà, nước trà trong vắt, nhưng lại có mùi ẩm mốc nặng nề, mà trong quán cũng tràn ngập hơi bùn đất ẩm thấp ướt át, tuy ngồi trong đại sảnh sạch sẽ sáng sủa, mà có cảm giác như toàn thân rơi vào trong một vũng sình.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân không vội rời đi, nâng tách trà lên uống như những vị khách kia, tất nhiên cô chẳng dám uống thật, chỉ ra vẻ thôi, nhân đó cũng dỏng tai lên nghe ngóng, cố phân biệt nội dung câu chuyện từ đủ loại khẩu âm trời Nam đất Bắc, đa phần toàn là những chuyện lặt vặt thường ngày, thậm chí còn nhắc đến chuyện vui của nhà ông Lưu ở thôn Dư Miêu.

Chợt nghe một giọng nói rào rạo vang lên ngay đó: “Làm không nổi, làm không nổi đâu, đám cưới thành đám tang đấy.”

Cả đại sảnh không ai nói chuyện, giọng nói này vang lên từ trong bụng của Lý An Dân, chính là giọng nói của bà lão kia, Lý An Dân sợ đến ngây người, nhưng ngoại trừ cô ra thì chẳng ai cảm thấy kinh ngạc, cứ như thể đã nghe mãi thành quen. Lúc tiểu nhị đi ngang qua bên bàn còn hỏi lại: “Vì sao đám cưới lại biến thành đám tang? Dù sao cũng phải có lí do chứ?”

Bà lão nọ mượn cổ Lý An Dân lên tiếng: “Bà lão tôi đây chính là đến từ thôn kia, trên nóc nhà ông Lưu có một đám khí đen tụ lại, theo như tôi thấy thì là hơi sài, nhà ông ấy nhất định sắp có tai ương đổ máu.”

Lý An Dân cảm thấy có một luồng khí hôi tanh cuộn lên từ trong cổ họng, không há miệng ra sẽ khó chịu hết sức, mà há ra thì đôi môi sẽ tự động đóng mở theo tiếng nói, cô sợ mất vía, không lẽ là bị bà lão ấy nhập vào thân? Thế nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác biệt so với lần bị ma nhập lúc trước, mở miệng cất lời thì cô cũng chẳng thể nào phát hiện được.

Ở bàn bên cạnh có một ông lão với trang phục nông dân cười “khà khà”, hỏi: “Bà đây trước kia đã từng là ‘Xem hoa nhìn bát nước’ sao? Có khi chúng ta là đồng hương cũng nên.”

Lý An Dân thắc mắc cái gì gọi là “Xem hoa nhìn bát nước”, câu hỏi bất giác lại vọt ra miệng, lúc này chẳng phải giọng bà lão nữa mà là âm sắc của chính cô. Vừa mới hỏi xong, từ cổ họng lại toát ra luồng khí lạnh, giọng bà lão

https://thuviensach.vn

lại cất lên: “Giờ có nói cũng không sao, ở quê lão thường gọi bà đồng bà cốt xem nói là Quan hoa bà, mà xem hoa nhìn bát nước chính là dùng tro hương vẽ bùa trong bát nước, quan sát hình dáng của phù tro mà đoán họa phúc cát hung.”

Tuy nhiên bà lão lại bảo cách lý giải đó vẫn chưa chuẩn xác, Quan hoa bà thực sự chính là Tẩu Vô Thường thay mặt quan sai Địa phủ làm việc âm, Lý An Dân thuận miệng nói: “Đây chẳng phải cũng giống như Tiếp tang bà hay sao?” Cô nhận ra, chỉ cần cô muốn nói chuyện là cô có thể nói được, xem ra bà lão chẳng qua cũng chỉ dùng chung thân thể với cô, mượn cổ họng của cô để lên tiếng mà thôi. Tình huống này có chút tương tự với một thân hai hồn mà thầy cả Từ đã nói.

Âm điệu của bà lão hơi xao động, mang theo vẻ kinh ngạc: “Cô gái trẻ cũng biết ư? Không sai, Tẩu Vô Thường phân ra thành Tam cô lục bà. Quan hoa bà cùng với Tiếp tang bà đều ở trong hàng ngũ của lục bà phía sau, địa vị ngang nhau nhưng chức trách thì khác nhau, Tiếp tang bà chủ quán việc nhận tang đưa quần áo, mà nhiệm vụ cơ bản nhất của Quan bà là cầu bùa Duyên mệnh để chữa bệnh cho người, đôi khi lấy hình thức xem bói để thay người trừ nạn tiêu tai.”

Bệnh ở đây là chỉ những người dương thọ chưa hết nhưng do thân thể yếu ớt hoặc vì một nguyên nhân nào đó mà xuất hiện tình trạng khí tan người đi, lúc ấy phải nhờ vào Quan hoa bà đến tiếp khí để kéo dài tính mạng. Bất luận là Tiếp tang bà hay Quan hoa bà, Tẩu Vô Thường đều phải tuân thủ chức trách Âm phủ của mình một cách nghiêm ngặt, cấm không được dùng năng lực đặc biệt để nhúng tay vào chuyện ngoài chức trách, khi còn sống càng không được tùy tiện tiết lộ các bí mật liên quan, nếu không sau khi chết sẽ nhận lấy hình phạt chặt ngang eo, linh hồn lưu vong ở dương gian, không được phép thông qua ngả Vô Thường để xuống cõi Âm, trong vòng ba năm nếu không được siêu độ thì sẽ hồn phi phách tán.

https://thuviensach.vn

Có khá nhiều người đánh đồng Quan hoa bà với bà cốt tiên cô, cho rằng tác dụng của bà không khác không khác đạo sĩ trừ tà là mấy, nhưng thực ra như thế đã phạm vào sai lầm căn bản nhất. Trước tiên phải nói vị thế của hai bên hoàn toàn trái ngược nhau, Quan hoa bà giữ chức công sai Âm phủ, có thể nối liền âm dương, năng lực được ban tặng chứ không phải là bẩm sinh có được, cũng chẳng phải tự thân tu luyện thành. Còn thuật sĩ, đạo sĩ hay là đồng cốt thì khác hẳn, bọn họ đứng trên lập trường của người sống, dùng năng lực của chính bản thân hoặc vay mượn từ tự nhiên để đối kháng với sự uy hiếp từ cõi vô hình.

Quan hoa bà đưa ra hai ví dụ, là phái Thần Tiêu và phái Thiên Tâm trong ba dòng chuyên dùng phù chú, phái đầu tiên chuyên dùng ‘’Ngũ lôi phù” sai khiến quỷ thần, đó là mượn lực tự nhiên, phái sau lại chú trọng “Tu tâm dưỡng khí, dùng khí khống chế hồn phách”, tức là chủ trương tự mình tu luyện, dùng khí trong nội thể để tạo ra uy lực cho phép thuật.

Có rất nhiều trận pháp và phù chú được truyền lại từ xa xưa, chính bản thân nhiều loại đồ án hoa văn đã là công cụ có tính chất truyền giáo, căn cứ vào năng lực của người thi triển thuật pháp mà hiệu quả khác biệt, nếu nằm trong tay những kẻ lường gạt lừa đời lấy tiếng, vậy cũng chẳng khác nào một tờ giấy vụn mà thôi.

Cái tên “Quan hoa bà” này là một chức danh, ngày nay có nhiều người tự xưng mình là “Quan hoa bà” thực ra căn bản cũng chẳng biết danh xưng này từ đâu mà có, đa phần chỉ là coi bói lên đồng mà thôi. Thủ pháp của các bà phần lớn là đều bắt nguồn từ thuật phù thủy vỉa hè, gom Đông ghép Tây mà ra, cái nên học cái không nên học đều nhận hết, thậm chí lúc “làm phép” cũng là bắt chước học vẹt, chỉ e ngay chính bản thân các bà cũng chẳng biết sự huyền diệu chân chính của nó. Nhất là thứ “linh dược” không rõ thành phần vẫn mang cái tên “bùa trợ” của các bà, uống vào có tác dụng thì không sao, nếu không tác dụng sợ còn gây họa chết người.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân hoàn toàn tán thành những lời này, chí ít Diệp Vệ Quân sử dụng phương pháp nào cũng đều giải thích được đầy đủ nguyên căn nguồn gốc, mỗi một loại bột trừ tà có công hiệu ra sao, vì sao lại có tác dụng như vậy – Hết thảy đều được ghi chép trong cuốn sổ kia, cái nào không chuẩn, không chắc chắn anh liền không dùng, cũng không dạy Lý An Dân dùng.

Khách khứa trong đại sảnh nghe đến say sưa, có người thắc mắc vì sao Quan hoa bà đây lại phải chịu hình phạt chém eo như vậy, không lẽ phạm phải vấn đề cấm kị gì sao? Quan hoa bà thở dài nói: “Tuổi tác lớn rồi, miệng không được kín, nói những điều không nên nói, tiết lộ thiên cơ nên mới vậy.”

Quan hoa bà không kể tỉ mỉ, chỉ đại khái thuật lại nguyên căn do là – Trong lúc vô ý bà từng tiết lộ một phương thuốc kéo dài mạng sống, mà có người dựa vào phương thuốc này để cứu sống một kẻ dương thọ đã tận. Như vậy không chỉ sai nguyên tắc mà còn phá hủy trật tự của cõi Âm, quỷ sai không bắt được hồn, liền quy hết trách nhiệm lên trên người Quan hoa bà. Thông thường mà nói, làm Tẩu Vô Thường có thể tích âm đức, sau khi mãn nhiệm dù không lên được hàng thần dưới cõi Âm thì chí ít cũng che chở được cho con cháu sau này, nhưng do Quan hoa bà phạm luật nên phải gánh chịu hình phạt tàn khốc.

Tính đến nay, bà cụ đã trải qua hơn hai năm tại dương thế, dựa vào phúc lộc tích cóp lúc còn làm Tẩu Vô Thường mới miễn cưỡng gắng gượng được. Nhưng trước đó không lâu, bà ở thôn Dư Miêu đụng phải hơi sài, suýt chút nữa thì hồn phi phách tán. Trong thời khắc nguy ngập ấy, Lý An Dân bỗng xuất hiện, cơ thể của cô đối với Quan hoa bà đang phải dãi gió dầm sương đây mà nói chẳng khác nào một cái cảng tránh gió, có thể tạm thời chặn đứng nguy cơ hồn khí tiêu tan. Mắt thấy kì hạn ba năm cũng đã gần kề, Quan hoa bà phiêu dạt bốn phương tìm người trợ giúp, tuy nhiên cho tới nay chưa tìm thấy người tài ba đủ năng lực để siêu độ cho bà.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ Lý An Dân mới thở nhẹ ra một hơi, hóa ra chỉ nương nhờ trong một thời gian ngắn chứ không phải muốn chiếm lấy cơ thể của cô.

Ông lão nông dân đồng hương với Quan hoa bà phì một tiếng, mắng: "Trên cõi trần bây giờ toàn hạng gian tà, đâu đâu cũng rặt một bọn lừa gạt, nào có người tài ba!"

Lý An Dân cảm thấy giọng điệu oán trách của ông nông dân này cực kỳ giống phần tử bất mãn lớn tuổi trên mạng, lúc còn sống hẳn là chẳng dễ dàng gì, đã hoàn toàn tuyệt vọng với cái xã hội mong manh tựa bong bóng xà phòng này. Lý An Dân có thể hiểu được tâm tình của ông ta, nhưng cái kiểu nói năng vơ đũa cả nắm kia thì cô thấy chẳng đúng tí nào, nhân tài bây giờ đâu thiếu, chí ít bên cạnh cô cũng có một người, chẳng qua đang mất tích mà thôi. Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư cũng rất khá, tiếc là bây giờ Lý An Dân không tiện nói rõ ngọn ngành giữa một đám ma quỷ thế này, đành tạm thời nhịn xuống.

Lý An Dân không nói lời nào, đồng nghĩa với việc giao lại quyền phát ngôn cho Quan hoa bà, có lẽ lâu lắm rồi Quan hoa bà không được nói, cứ thế mượn miệng Lý An Dân mà trút bầu tâm sự, đem toàn bộ quá trình lưu lạc đầy gian khổ đến rơi lệ buồn thảm kể ra bằng hết. Bà lão được thoải mái, còn Lý An Dân thì khốn khổ không sao kể xiết, trong miệng, trong mũi toàn là mùi thối rữa, giống như vừa ăn xong cả cân thịt heo thối, xộc lên lộng cả óc.

Cuộc hàn huyên kéo dài, ngoại trừ anh chàng thiếu gia ưa sạch sẽ, đám khách ma trong lầu toàn bộ đề quay quanh một bàn tròn thật lớn mà nghe Quan hoa bà diễn thuyết. Cho tới khi tinh thần và sức lực đều cạn kiệt, Lý An Dân cứ thế vừa ngồi vừa ngủ, hai mắt díu vào nhau, miệng không ngừng mở ra khép vào, giấc ngủ của cô không sâu, ý thức trôi nổi, chức năng của năm giác quan vẫn còn nguyên, người khác nói gì Lý An Dân nghe không rõ, chỉ biết bà cụ kia mượn miệng cô huyên thuyên dông dài suốt một đêm.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết đã mê man bao lâu, tiếng cười nói dần trở nên xa xăm, bên tai vọng đến tiếng chim kêu lích rích, Lý An Dân mới mở mắt ra, phát hiện cô đang nằm trên đất, bên dưới trải một lớp chăn bông trên vai đắp một cái áo khoác nam. Cô giật mình, vội vàng ngồi dậy, bỗng nghe thêm một tiếng cốp vang lên, trán cô vừa khéo cụng trúng sống mũi của ông chủ Lư Ngư.

Lư Ngư bịt mũi kêu thảm, đặt mông ngã phịch xuống đất, Quản sư phụ ngồi xổm bên cạnh, kéo tay Lư Ngư nhìn thoáng qua, bảo: “Không việc gì, không chảy máu.” Lại hỏi Lý An Dân: “Ổn chứ?”

Lý An Dân xoa xoa cái trán bị cụng đỏ, cảm thấy cũng không đau lắm, liền gật đầu, nhặt cái áo khoác lên hỏi: “Của ai vậy ạ?”

Quản sư phụ đáp nhanh: “Của anh!”, Lý An Dân đưa áo khoác cho anh ta, nói cảm ơn rồi đứng dậy.

Lúc này sắc trời cũng đã tang tảng sáng, mặt trời còn chưa nhô lên, trong núi tràn ngập sương mù, cô quét mắt nhìn bốn phía xung quanh thật nhanh. Cảnh tượng đã hoàn toàn thay đổi, cả đám người trong một một hố rất lớn, dưới chân là bùn đất nhão nhoét, nhìn về phía trước, trong lòng hố có một ngôi miếu Thổ địa hết sức đơn sơ, chỉ rộng khoảng một thước vuông, có nóc mái dốc để che nắng che mưa, ba mặt tường bao, không có cửa nẻo gì, bên trong kê một khối đá vuông làm bàn thờ. Lý An Dân thấy trước bàn thờ có tòa tửu lâu hai tầng mà đêm qua cô đã nghỉ chân, là một món đồ trang trí bằng gỗ, cao không quá một thước, được chạm trổ tỉ mỉ, trên đó có hai tấm bảng hiệu đề ba chữ vàng “Phong Nhạc lâu”.

Trong hố còn được cắm chừng mười cây gậy tre dựng thành một cái giá đỡ, trên đỉnh trải vải bạt làm lều tránh mưa, dưới lều là mười bảy con rối gỗ cỡ lớn, có nam có nữ, mặc trang phục cổ thời Đường Tống. Trong đám rối gỗ này, Lý An Dân nhận ra được cô gái áo hoa ra tiếp khách hôm qua, rồi cậu thiếu gia

https://thuviensach.vn

giàu có áo xanh, lão nông đội mũ rơm cùng với những vị khách khác trong tửu lâu.

Cô sửng sốt, không lẽ toàn bộ đám khách ma đã gặp đêm qua đều chỉ là rối gỗ thôi sao? Không lẽ tửu lâu xa hoa ấy chẳng qua cũng chỉ là ảo ảnh của một món đồ trang trí?

Lý An Dân nhìn sang phía Quản sư phụ, há hốc miệng nhất thời không biết phải mở lời hỏi han thế nào, Quản sư phụ rất tự nhiên nhặt chăn lông lên, vắt cả lên cánh tay cùng với chiếc áo khoác, Lư Ngư chỉ chỉ vào quần áo Lý An Dân, nói: “Có chuyện gì cứ để về nhà rồi hãy nói, cô bẩn đến nỗi nhìn chẳng ra người ngợm nữa rồi kìa.”

Lý An Dân nghe vậy bèn nhìn xuống, giờ mới để ý thấy toàn thân đều dính đầy bùn đất, dán sát vào người lạnh như băng, cô hắt hơi một cái, ôm cánh tay mà chà xát, vừa chà một cái liền thấy lòng bàn tay ôi thôi toàn bùn.

Quản sư phụ lấy áo khoác khoác lên vai cô, nhăn mũi phẩy phẩy tay, vẻ mặt chê bai: “Em vừa bẩn lại vừa thối, mau đi về tắm rửa thay quần áo đi.”

Rời khỏi phố mộ hoang, Lý An Dân nhận thấy bên ngoài hố còn có một hàng rào gỗ vây quanh, ngoài hàng rào cắm cành liễu, bột phấn vàng vàng trắng trắng rải thành ụ xếp đống dưới mặt đất. Lý An Dân nhón tay lấy hai ít hỗn hợp bột dính lẫn với sình lầy lên ngửi thử, mùi lưu huỳnh rất nhạt, cô vân vê ngón tay lẩm bẩm: “Đây là trận Khốn Linh mà?”

Câu nói nhỏ này khiến Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư phải liếc nhìn cô, thế nhưng cả hai người bọn họ đều không định nhiều lời, bởi trên người Lý An Dân không chỉ mang theo mùi tanh tưởi của bùn đất, mà lúc mở miệng nói chuyện còn tỏa ra mùi thịt rữa thối um, hai thứ mùi trộn lẫn vào nhau, khiến người ta đến hít thở cũng thấy khó khăn.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân tắm nước nóng ngay trong xưởng, thay bộ quần áo mà ông chủ Lư Ngư đã mua về, một chiếc váy in hình hoa mẫu đơn đỏ rực xinh đẹp. Mùi hôi tanh của bùn đất trên người có thể rửa trôi, thế nhưng hơi thở hôi thối trong miệng thì làm cách nào cũng không bay biến đi được, mùi thối này cứ như là bốc lên từ trong dạ dày, cô chỉ còn cách điên cuồng uống trà đặc để hòa tan cái mùi trong miệng.

Xế chiều ngày hôm sau, Lư Ngư và Quản sư phụ lên thị trấn mua các thứ về chuẩn bị, đến tối lại đến phố mộ hoang bày trận pháp, vừa làm xong không bao lâu thì thấy Lý An Dân ôm vai co ro tiến tới. Hai người vội vàng nấp ở một nơi bí mật để quan sát động tĩnh của cô, theo dõi suốt một đêm liền.

Quản sư phụ hỏi: “Em đã nhìn thấy những thứ gì?”

Lý An Dân kể lại một lượt những gì mắt thấy tai nghe đêm qua, ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ bốn mắt nhìn nhau, đều hiện ra vẻ không thể nào tin được. Lý An Dân nhấn mạnh: “Em nói hoàn toàn là sự thật, chính mắt em nhìn thấy, nếu không tin em có thể vẽ lại toàn bộ bài trí bên trong Phong Nhạc lâu cho các anh xem, bao nhiêu cái bàn, bao nhiêu cái ghế, thang cầu có hình dáng ra sao, xà nhà như thế nào, hết thảy em đều nhớ rõ.”

Ông chủ Lư Ngư nói: “Anh tin em.”

Quản sư phụ còn chút do dự, Lý An Dân hỏi anh ta: “Lẽ nào các anh chẳng thấy gì hết?”

Quản sư phụ thành thực trả lời:” Có thể thấy, nhưng không giống em, anh chỉ có thể thấy mỗi hồn khí mà thôi.”

Ông chủ Lư Ngư nói tiếp: “Ngoại trừ hồn khí ra thì còn có em nữa. Em không biết chứ, đêm qua em cứ đi tới đi lui trong hố, sau đó còn ngồi trước miếu Thổ địa nói chuyện rất lớn tiếng, chốc chốc lại đổi giọng nói khác, tự

https://thuviensach.vn

biên tự diễn, mà còn diễn hết sức nhập tâm, ghê ơi là ghê, mãi đến bốn giờ sáng em mới đột nhiên ngã xuống, không hề có hai dấu hiệu báo trước nào, bảo không nói liền không nói nữa, cứ thế gục xuống."

Diệp Vệ Quân đã từng nói anh có thể thấy được hồn mà, tuy nhiên không thấy được hình ảnh do linh thể biểu hiện ra, còn Quản sư phụ thì chỉ có thể nhìn được hồn khí. Hồn khí là gốc rễ duy trì hình thể của hồn ma, thời điểm con người còn sống, hồn khí sẽ được vận chuyển thông qua mạch máu đến khắp nơi trong cơ thể, sau khi thân thể tiêu vong, linh hồn vẫn có thể ghi nhớ bộ dạng khi còn sống. Dưới sự chèo chống của hồn khí, linh hồn tự nhiên cũng sẽ nảy sinh ra linh thể, một thứ tương tự như thân thể của con người, là một loại bản năng tự vệ của linh hồn, bởi vì cơ thể con người chính là lá chắn giữ cho hồn khí tiêu tan. Những vật chất có hình thái chân thực đều được gọi chung là hình phách, ma quỷ tất nhiên là không có hình phách, nhưng có thể thông qua linh thể để tạo thành linh phách, tương đương với một lớp màng bảo vệ mật độ cao.

Theo cách nói phổ biến dân dã, thì những linh hồn có hình phách gọi là sinh hồn, linh hồn không có hình phách chính là ma, linh hồn của thân thể có máu có thịt gọi là sinh linh, còn linh hồn của vật chất thì kêu yêu quái, đại thể mà nói cũng chỉ là một dạng thức tồn tại mà thôi.

Hình và thần là một chỉnh thể không thể tách rời, bình thường linh phách của ma quỷ yếu ớt vô cùng rất dễ bị dương khí nuốt gọn, một khi lớp màng bảo hộ này bị hư hao, hồn khí sẽ không cách nào tập hợp lại được, tan biến hai cách nhanh chóng. Quản sư phụ bảo rối gỗ được anh ta đặt trong hố đều là những phách rỗng không có linh hồn, được làm ra nhằm cung cấp cho những linh hồn vất vưởng nơi dương thế một chốn để gửi gắm hồn khí.

Nếu xét về góc độ âm dương ngũ hành thì hành Mộc chủ sinh là chất liệu tốt nhất để thay thế cho thân thể con người, gỗ có thuộc tính hút linh nuôi khí, có thể phối hợp với Thủy và Thổ để thu nạp sinh khí bồi bổ những hồn thể bị

https://thuviensach.vn

tổn thương. Còn như dùng để làm phách, thì nó còn vững chắc hơn nhiều so với thân thể máu thịt, lại có sức căng nở mạnh đủ để chứa nhiều hồn thể cùng một lúc.

Pháp trận được bố trí bên ngoài hố chính là trận dẫn khí trừ tà, được diễn hóa ra từ trận Khốn linh, vừa tụ được khí vừa trừ được tà, có thể bảo bệ linh hồn bình thường và kiềm chế các loài lệ quỷ yêu tà sát khí quá nặng.

Quản sư phụ mặc dù hiểu biết những tri thức lý luận này, nhưng lại chưa thực sự gặp ma bao giờ, cũng không có biện pháp gì để giao tiếp với ma quỷ. Anh ta chỉ có thể nhìn thấy hồn khí, thông qua việc quan sát thể tích, màu sắc cùng quy luật vận động của hồn khí để phán đoán chủng loại linh hồn và tình trạng sức khỏe ra sao. Đối với con người mà nói, hồn khí của người chết là một cuộn những sợi dây khí lưu mảnh như tơ phát sáng bao quanh một cái nhân ở giữa.

Hồn khí khỏe mạnh là bề ngoài có thể hiện ra bóng người mờ nhạt, cảm giác mềm như bông, các sợi tơ ở tầng ngoài cùng chầm chậm phập phồng, dao động nhẹ nhàng, phần nhân hơi tối và nguồn sáng ổn định kéo dài.

Còn hồn khí bị suy yếu thì gần như trong suốt, quầng sáng bên ngoài phập phồng mạnh, dao động kém trơn tru, nhân trong biến thành màu đen, hoặc có đốm đen lan ra, ánh sáng khi mờ khi tỏ, rất không ổn định.

Nghe nói cao tăng đắc đạo hoặc là người tu đạo sẽ có hồn khí đặc biệt sáng ngời, cường độ ánh sáng của nhân bên trong thậm chí còn vượt xa tầng sợi ánh sáng bên ngoài, Quản sư phụ cũng chưa từng được chứng kiến, chỉ đọc được các ghi chép có liên quan trong sách vở tổ tiên để lại.

Lý An Dân cảm thấy có thể nhìn xuyên qua bề ngoài mà thấy được bản chất bên trong đã là lợi hại lắm rồi, liền hỏi: “Vậy hồn khí của em có hình dạng như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Quản sư phụ nói: “Thật ngại quá, mắt anh không có tia X-quang, không thể nào quét qua thân thể được, đợi sau khi em chết rồi sẽ báo lại cho em.”

Lý An Dân lặng thinh…

Lư Ngư có lòng bổ sung thêm: “Anh ấy chỉ có thể thấy được hồn khí không bị hình phách che khuất, lúc kiểm tra linh hồn thì trước tiên phải phân tách một cách thủ công, đây là cả một nghệ thuật đấy. Hồn khí của vật thể không bị trói buộc bởi máu thịt kinh mạch thì dễ phân tán hơn, lại không gây hư hại gì đến hình thể, còn người thì phức tạp hơn nhiều, chỉ cần dẫn sai một luồng khí thôi, nhẹ thì đổ bệnh, nặng thì ngay cả mạng cũng đi luôn, thế nên anh Quản rất ít khi nhận mối làm ăn với người bình thường, người bình thường không tài nào chịu nổi sự hành hạ như thế.”

Lý An Dân bảo đây còn không phải là hồn lìa khỏi xác sao? Quản sư phụ lại nói hồn lìa khỏi xác chẳng qua chỉ là một phần linh thức và hồn khí thoát ra ngoài mà thôi, nếu hồn bị thoát ra toàn bộ thì rất khó để quay trở lại. Tương tự tình huống mượn xác hoàn hồn, phần lớn đều phải dựa vào lực bên ngoài tác động vào mới có thể thực hiện, nếu ngoại lực này lại không đáng tin cậy, sau khi hoàn hồn có bị ngớ ngẩn cũng là chuyện thường tình.

Quân sư phụ tà ác nổi hứng hăm dọa Lý An Dân: “Anh sẽ làm kiểm tra giúp em, nhưng không có gì đảm bảo an toàn hết, nói không chừng sau khi kiểm tra xong em cũng biến thành ngu ngốc luôn, em suy nghĩ cho cẩn thận, còn muốn tiến hành hay không?”

Lý An Dân nghĩ được vậy cũng không tệ chút nào, ngày ngày chỉ cũng ngẩng mặt ngắm trời xanh mây trắng, không buồn không lo, chẳng có chuyện gì phiền lòng. Tuy cô không nói ra, nhưng ông chủ Lư Ngư dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ rất thiếu ý chí này, mỉm cười nhìn cô lắc đầu, nói với Quản sư phụ: “Hố mộ hoang thì em ấy cũng đã xông vào lăn ra đất nằm ngủ rồi, còn

https://thuviensach.vn

gì cản được nữa mà muốn hay không? Em ấy nghỉ ngơi thế này cũng đã đủ, nên bắt tay vào việc chính thôi, sớm làm cho chóng xong. Anh Quản, không phải đêm qua anh đã nhân lúc cô ấy ngủ mà tích cực chủ động chuẩn bị hết mọi thứ cần thiết rồi sao?"

Quản sư phụ lườm anh ta một cái, làu bàu: "Lắm mồm." Nói đoạn anh ta liền đứng dậy, giơ ngón tay cái hất mạnh về cánh cửa phía sau, kêu Lý An Dân: "Đi! Vào trong nhà kho." Giọng ra lệnh có chút hung dữ, tư thế rất giống với một gã lưu manh, nói xong cũng không đợi cho người ta kịp phản ứng, đã phủ tay ra sau gáy cào tóc rồi bước nhanh vào cánh cửa ấy.

Lư Ngư ghé sát bên Lý An Dân, vừa nháy mắt ra hiệu vừa nói khẽ: "Cưng à, có biết cái gì gọi là ngoài cứng trong mềm không? Đây chính là ngoài cứng trong mềm đó, một anh chàng ba mươi tuổi mang trái tim của thiếu niên mười ba, sáng sớm hôm nay chính anh ấy đã bế em đặt lên chăn, vốn còn định bế em về nhà, hí hí, kết quả ai ngờ em lại tỉnh…"

Quản sư phụ rất thính tai, nghe được câu này, liền quay đầu lại thét: "Nói linh tinh lang tang cái gì đấy, chú mày bế cô ấy không nổi thì đương nhiên là anh phải bế rồi! Cái ngữ tay chân lèo khèo như chú mày, bế xong anh sợ mày hỏng cả người luôn."

Ông chủ Lư Ngư chạy lên trước, vung tay vỗ lưng anh ta một cái, cười ha ha bảo: "Đúng rồi, em biết anh Quản là một người đàn ông chân chính mà, chuẩn của chuẩn luôn, không ai đàn ông được bằng anh, nước mắt nước mũi của anh chẳng phải là nước mắt nước mũi, mà chính là nước đồng nước thép."

Lý An Dân nở nụ cười, nhớ lại cảnh tượng hỗn loạn hôm qua, lúc Quản sư phụ đau lòng rơi lệ vì chú chó chow chow có tên là Happy, cảm thấy có lẽ tính cách người này bề ngoài hơi kì quặc, nhưng xanh vỏ đỏ lòng, trong nóng ngoài lạnh, là một đồng chí tốt.

https://thuviensach.vn

Mặt Quản sư phụ đỏ ửng, vung nắm đấm quơ quơ trước mặt Lư Ngư, Lư Ngư lại cười hì hì chìa mặt ra cho anh ta đánh.

Lý An Dân đi sau hai người bọn họ một đoạn, nhìn đôi anh em cười đùa xô đẩy, chợt nhớ tới Diệp Vệ Quân, nhớ Pháo Đồng cùng với Trương Lương, nhớ đến bầu không khí khoan khoái vui vẻ lúc ba anh em họ ở chung với nhau, khóe mắt nóng ran, trong lòng chua xót.

Lúc vào nhà kho, cô bỗng sực nhớ ra nàng cung nữ đời Đường, trông thấy đêm qua, bèn kể chuyện này lại cho Quản sư phụ. Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư bốn mắt nhìn nhau, đều cảm thấy hết sức giật mình, nhất là Quản sư phụ, anh ta có biểu hiện cực kì kích động, giọng nói run rẩy, nắm đấm cũng phát run.

Lý An Dân tò mò hỏi: “Các anh biết cô gái xinh đẹp ấy à?”

Quản sư phụ mở cánh cửa bị khóa kia ra, kêu Lý An Dân tự vào mà xem. Gian phòng này chính là phòng làm việc riêng của Quản sư phụ, bình thường không mở ra cho người ngoài, chuyên dùng để xử lý các nghiệp vụ đặc thù, trong phòng được chia ra làm hai khu vực, phía trước chừa ra một khoảng trống, còn phía sau kê các loại gia cụ như tủ kệ.

Lý An Dân thấy trong tủ kính trưng bày có một con rối, cỡ lớn có tỉ lệ đầu và thân hệt như người thật, cao chừng hai mươi bốn tấc, mặt mũi xinh đẹp, mặc trang phục cung nữ đời Đường, giống như mỹ nữ cô nhìn thấy đêm qua như lột. Trong tủ kính còn bố trí tiểu cảnh kiểu đình viện thời xưa, con rối đó đứng tựa trước toàn giả sơn, dáng dấp yêu kiều, bất luận nhìn xa hay nhìn gần đều cực kì sống động, thật khó tưởng tượng nó lại được làm bằng gỗ.

Ông chủ Lư Ngư nói đây là con rối do Quản sư phụ tự tay chế tạo, tên là “Tiểu Phụng Tiên”, cũng giống như “Tiểu Phi Yến” vậy, đều là loại hàng không bán, vốn là bảo vật trấn sơn của nghệ nhân. Lý An Dân ghé lại thưởng

https://thuviensach.vn

thức một cách tỉ mỉ, nhận thấy khuôn mặt cùng với chân tay của con rối này được chế tác rất tự nhiên, không thấy phản quang như các tác phẩm điêu khắc gỗ được phủ sơn khác, cũng mềm mại, giữa các đốt ngón tay còn có đường vân ngang, trên da thậm chí còn có thể thấy được lỗ chân lông li ti, đúng là thần kì! Theo Quản sư phụ nói thì điều này có liên quan đến chất liệu của "phấn lót" tốt hay xấu, còn thao tác cụ thể ra sao anh ta không nói rõ, chỉ nêu ra quá trình đại khái.

Con rối sau khi được tạo hình xong cần phải mài giũa đánh bóng, sau đó là lên "phấn lót", quá trình hết sức phức tạp, nào bồi giấy, trát đất sét, mài nhẵn quét sơn các loại công đoạn, sau khi hoàn thành tốt mới có thể đính tóc và lông mi, lông mày.

Ông chủ Lư Ngư nói tác phẩm thủ công càng hao tổn tâm huyết chế tạo thì càng có cơ hội sản sinh linh hồn, đặc biệt các thứ hình người. Vì sao tranh chữ cổ lại dễ dàng sinh ra tinh quái như vậy? Đó là vì trong quá trình sáng tạo nó, người nghệ sĩ phải đưa tinh, khí, thần của mình vào trong ấy, hồn khí theo từng nét bút từng vết dao rót vào trong tác phẩm, tích lũy qua từng năm tháng, đến khi khí tụ thành linh thể, linh thể lại thúc đẩy sự nảy sinh linh thức, mà có ý thức tự thân nghĩa là đã có hồn, hồn lại hóa thành hình, chính là thứ người ta hay gọi là "tinh quái".

Được nghe bậc thầy nói chuyện, Lý An Dân học được rất nhiều, lấy quyển sổ tay tùy thân ghi chép lại những kiến thức mấu chốt. Thái độ vênh váo khó ưa khi trước của Quản sư phụ thay đổi hẳn, quấn lấy Lý An Dân mà hỏi han, anh ta thấy qua hồn khí linh thể của Tiêu Phụng Tiên, nhưng không tài nào thấy được hình dáng cụ thể do hồn khí tạo thành, không có cách nào giao tiếp cùng cô ấy, cũng không biết tâm trạng cô ấy như thế nào, ở trong ngăn tủ có vui không? Anh ta chỉ có thể giương mắt ra nhìn hồn khí bay tới bay lui trong phòng, nóng lòng nóng ruột rối bời tâm can, đối với chuyện Lý An Dân nửa đêm gặp được thiên tiên như thế đúng là vừa ước ao vừa ganh tỵ.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân trấn an anh ta: “Em thấy hình dạng căn bản là giống hệt con rối gỗ này, chỉ là thêm chức năng biết di chuyển, biết cử động mà thôi. Có thể là cô Tiểu Phụng Tiên này bị cất ở trong tủ quá lâu nên khó chịu, mới nhân lúc không có ai mà trốn ra ngoài hóng gió một chút cho thoải mái, em thấy cô ấy có vẻ sợ người lạ, đêm qua vừa ra đến cửa đã bị em dọa cho rụt lại vào trong luôn. “Thậm chí suýt chút nữa là đánh rớt cái đầu bên ngoài ấy chứ - Lý An Dân âm thầm bổ sung một câu ở trong lòng, sợ nói ra sẽ gây kích động cho Quản sư phụ. Trông cái bộ dạng nôn nao khẩn trương của anh ta, có lẽ lúc nóng đầu lên cũng liều mạng chẳng kém gì ông chủ Lư Ngư khi rối bóng phá hỏng chứ chẳng chơi.

Quản sư phụ thở phào nhẹ nhõm, cũng không trì hoãn thêm nữa, bắt tay ngay vào chuyện chính. Trước lúc dẫn khí dời hồn cần phải bố trí trận Khốn linh, làm như vậy để tránh việc hồn khí tản mác ra ngoài, lỡ như trong quá trình thao tác xảy ra vấn đề, chí ít vẫn có thể thu hồi hồn khí trở lại, sau này còn có thể cứu vãn được một chút. Lý An Dân càng nghe càng hoang mang, cảm giác như mình sắp bị cắt da xẻ thịt đến nơi.

Để cô yên lòng hơn, trước lúc bắt tay vào hành động, Quản sư phụ thuật lại cho cô nghe đại khái một lượt các bước cần phải tiến hành – Phương thuật trấn môn nhà họ Quản là thuật “Dẫn khí phụ hồn”, trước tiên cần đem hồn khí của mục tiêu đưa vào một vật trung gian dẫn truyền, sau đó lại thông qua một vật trung gian đặc thù khác để trả hồn khí về trạng thái nguyên thủy nhất. Đây chính là thuật dời hồn qua hai lớp trung gian, chuyên môn dùng cho đối tượng có thân xác máu thịt, nếu chỉ là một vật thi thể thì có thể bỏ qua quá trình trung gian rắc rối này.

Quản sư phụ lấy ra một bức bình phong bốn tấm bằng gỗ ra làm vậy dẫn, mỗi cánh cửa bình phong đều do hai tầng gỗ mỏng kẹp lấy một lớp vật chất dạng cao màu nâu dày ba tấc tạo thành, lớp cao ấy có dạng như tổ ong, trên bình phong vẽ hệ thống kinh mạch trong cơ thể người, những lỗ hổng trên kinh mạch đại biểu cho những huyệt vị chủ yếu.

https://thuviensach.vn

Mỗi lỗ hổng ấy đều được xuyên vào một ống nhỏ trong suốt, quan sát cẩn thận, trong ống còn luồn thêm một sợi dây bạc rất mảnh, đầu sợi dây dài hơn so với đường ống một chút, thả rũ ở bên ngoài.

Quản sư phụ rất chuyên nghiệp, chỉ vào bình phong mà khoa chân múa tay giải thích: “Bình phong này là vật trung gian chế tác mô phỏng theo cấu tạo cơ thể con người, lớp cao dạng tổ ong trong vách ngăn có tính đàn hồi và hấp thụ cực mạnh, có thể ngăn ngừa hồn khí thẩm thấu ra ngoài. Còn những ống nhỏ gắn vào trong lớp cao đó được sắp xếp mô phỏng theo vị trí của mười hai mạch kinh, mười lăm mạch lạc, có tác dụng lưu thông khí huyết, như vậy có thể đảm bảo lúc hồi hồn không gặp phải hiện tượng khí mạch hỗn loạn.”

Quản sư phụ lại lấy ra một cái đèn lồng hình lục lăng có khung bằng gỗ rất mảnh, chụp đèn bằng lụa trắng, độ thấu quang rất tốt. Dưới đế đặt một cái đĩa đèn, không có dầu thắp mà chỉ cắm một sợi bấc, sợi bấc ấy làm bằng vật liệu đặc biệt, không thể nào dùng lửa bình thường thắp sáng được, tuy nhiên hồn khí lại có thể lan tỏa thông qua chiếc bấc này, chỉ cần dùng bùa Dẫn hồn thu hút hồn khí, là có thể tái tạo được hình dáng hồn khí nguyên thủy nhất trong chụp đèn. Quản sư phụ đặt tên chiếc đèn này là đèn Khuy hồn, chuyên để xem hồn khí, là thứ mà tổ tiên nhà họ Quản dù có phải đập nồi bán sắt cũng quyết không dám bỏ.

Ông chủ Lư Ngư mang đến một bộ trang bị châm cứu cùng với thuốc men khử trùng, Lý An Dân bất an, hỏi: “Còn phải châm cứu sao?”

Ông chủ Lư Ngư cười bảo: “Không cần phải lo, vì ngày hôm nay Quản sư phụ đây đã phải đi học hẳn một khóa châm cứu đấy, mặc dù bình thường không dùng đến, nhưng châm vài huyệt vị thì có nhằm nhò gì.”

Lý An Dân thấy Quản sư phụ lấy một bản sơ đồ kinh lạc từ trong bộ dụng cụ ra trải bên cạnh, có vẻ như anh đang định vừa tham chiếu sơ đồ vừa châm

https://thuviensach.vn

cứu cho cô, Lý An Dân cảm thấy tương đối hoài nghi về kỹ thuật của anh ta.

Quản sư phụ vỗ ngực, kêu một bước này không có gì đáng lo, anh ta đảm bảo với cô thế này: “Không cần phải sợ, dễ mà, nhỡ có châm sai rồi châm lại cũng được.”

Ông chủ Lư Ngư trợn mắt nhìn anh ta, Quản sư phụ lại còn bảo kĩ thuật dùng châm dẫn khí này do tổ tiên anh ta trải qua những cuộc thí nghiệm không ngừng nghỉ mới dần đúc kết được như ngày hôm nay, theo sát tốc độ tiến bộ và phát triển của con người, theo sát trào lưu của thời đại, ngay cả vật dẫn cũng được đổi từ bìa cứng phẳng lì sang bình phong lập thể, bên trong lại còn thiết kế các đường tuyến vừa tinh vi vừa phức tạp, là sản phẩm thuộc hàng hiện đại công nghệ cao.

Các tiết mục quảng cáo trên ti vi cũng hay tuyên truyền hô hào như vậy để đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm, cô quyết định tiếp tục giữ im lặng. Xem ra Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư không giống nhau, Lư Ngư thuần túy đam mê nghệ thuật rối bóng, xem trọng tiền bạc, còn Quản sư phụ thì tương đối có tình cảm với sản nghiệp tổ tiên truyền lại, coi trọng chất lượng.

Quản sư phụ đem kim châm đầu và kim châm cơ thể buộc riêng trên mấy sợi dây bạc, kêu ông chủ Lư Ngư khử trùng, rồi tìm các huyệt vị xuất khí trên mười hai đường mạch kinh nằm ở cổ và tứ chi mà cắm xuống.

Lý An Dân bày ra một tư thế Quan Âm tống tử rất đẹp và tiêu chuẩn, ngồi xếp bằng ngay chính giữa trận Khốn linh mặc cho anh ta găm kim lên người, trừ mấy chỗ cắm kim trên mặt hơi đau một chút, còn đâu những chỗ khác chỉ hơi tê, cảm giác như muỗi chích một cái thôi. Quản sư phụ tuy ăn nói chẳng đáng tin, nhưng tay nghề tương đối khá, nhẹ nhàng lưu loát, chỉ chốc lát sau những huyệt vị cần thiết đã bị anh ta cắm thành như cây xương rồng.

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lư Ngư kéo mảnh vải đen giăng tứ phía, thắp nến lên, mành dài chấm đất làm bằng vải nhung hai lớp, vừa dày vừa nặng, cản sáng rất tốt, không gian bé xíu nhất thời bị ánh nến soi sáng thành một màu da cam, không khí cũng bị nung nóng. Xung quanh tưởng chừng như ấm áp, vậy mà Lý An Dân lại cảm thấy gan bàn chân lạnh buốt, độ ấm cũng giảm dần.

Quản sư phụ khéo bình phong lại một cách cẩn thận, quay quanh người Lý An Dân, nâng đèn Khuy hồn lên cao, kéo ống dẫn gắn trong bình phong ra đặt tiếp xúc với bấc đèn. Hồn khí phân bố trong kinh lạc thông qua kim châm và sợi chỉ bạc được dẫn vào trong vật trung gian, chia ra chảy theo các đường ống nhỏ tương ứng với kinh mạch của cơ thể con người, đến lúc chạy ra khỏi lỗ huyệt lại hợp thành một dòng, cuồn cuộn chảy không ngừng nghỉ vào trong đèn Khuy hồn. Hồn khí thắp sáng tim đèn, một làn khí dạng sương mù phát sáng nhảy múa bên trong chụp đèn, ban đầu nhìn rất giống lửa nến, chỗ rìa lại như có vân nước lưu động, ngọn lửa nhỏ yếu ớt theo những dao động đó mà dần dần bốc lên cao.

Khí huyết vận chuyển trôi chảy vô cùng, Lý An Dân có thể cảm nhận được sự thay đổi của dòng chảy trong mạch, tứ chi nóng ran, máu ứ dồn trong não, nhưng lồng ngực thì lại lạnh buốt, cũng may những cảm giác khó chịu này không rõ nét lắm, chỉ cần cắn răng chịu đựng là sẽ qua đi. Đến khi quầng lửa của đèn Khuy hồn tăng lên cỡ chừng bằng quả bóng bàn, Lý An Dân đột nhiên cảm thấy lồng ngực co rút lại hết sức mau lẹ, một cơn đau quằn quại kịch liệt lan tỏa từ vị trí trái tim, đau đến mức cô không màng đến việc trên người còn cắm đầy kim châm mà ôm chầm lấy ngực, khom người gục xuống.

Đèn Khuy hồn lúc tối lúc sáng, không ngừng dao động, giọng hỏi thăm ân cần của Quản sư phụ vọng lại từ ngoài bình phong: “Bị sao thế? Khó chịu chỗ nào ư?”

Tim Lý An Dân thắt lại đau đớn, thân thể mất khống chế cứng còng co giật, như có một sức mạnh khổng lồ đang giằng xé bên trong cơ thể, tựa hồ

https://thuviensach.vn

muốn móc một bộ phận nào quan trọng lắm trên người cô ra ngoài. Cô thấy vô cùng khó thở, có muốn mở miệng cũng chẳng lấy đâu ra sức, chỉ gắng gượng thở dốc từng hơi, mồ hôi lạnh toát ra đầy trán.

Quầng sáng trong đèn Khuy hồn mỗi lúc một ảm đạm hơn, mùi thịt thối rữa nồng nặc tràn ra, ông chủ Lư Ngư khẩn trương hỏi: “Như thế này là sao? Không lẽ đã xảy ra sự cố gì ư?”

Quản sư phụ lớn tiếng quát: “Bên trong, nói một câu! Có được hay không? Không được thì lập tức ngừng!”

Lý An Dân ngửa thẳng cổ, há to miệng, co giật một lúc lâu mới lạc giọng lên tiếng: “Đừng kéo lão ra ngoài, bây giờ ngoài đó dương khí quá nặng, bà lão chỉ cần vừa ra bên ngoài là tiêu tán ngay! Nhanh, nhanh! Lão không chịu nổi nữa rồi!”

Đây là giọng nói của Quan hoa bà, Lý An Dân thầm lấy làm kinh hãi, cô cho rằng bà lão này đã đi lâu rồi, không ngờ vẫn còn trong cơ thể cô. Quản sư phụ cất giọng đề phòng: “Có vấn đề gì với giọng nói của em thế? Bà là ai?”

Lý An Dân từng bị Quan hoa bà túm lấy eo, cô biết lực tay bà cụ mạnh thế nào, nghe giọng điệu của bà lão thì hẳn là lúc này đang cố níu lấy bộ phận nào đó trong cô để tự cứu lấy mạng, nếu cô dùng biện pháp cứng rắn để lôi ra, chỉ e cái phần bị bà lão túm chặt cũng sẽ bị lôi tuột ra cùng một lúc.

Nghĩ đến điểm này, Lý An Dân vội vàng dằn ngực lại mà hô to: “Bây giờ là em, là Lý An Dân đây, mau dừng lại! Mau ngừng! Ở bên chỗ em có một linh hồn, cái anh đang kéo ra đó chính là hồn của bà cụ kia! Kéo nhầm rồi! Ngắt! Ngắt!” Cô đau đến mức không thể chịu được nữa, khàn giọng kêu la, lúc cất tiếng khóe miệng còn run rẩy.

https://thuviensach.vn

Trước tiên Quản sư phụ bảo cô cố gắng chịu đựng, sau đó nhanh chóng tháo đèn Khuy hồn, gỡ bùa trả lại khí, đợi đến lúc ngọn lửa trong đèn tắt lịm mới thu bình phong lại. Rút kim châm ra hết rồi, cơn đau tim của Lý An Dân mới dịu đi, cô thở hổn hển lau mồ hôi, thấy ông chủ Lư Ngư muốn tắt nến, liền vội vàng ngăn cản: "Tạm thời không nên giải trừ trận Khốn linh, nếu các anh không chịu nổi mùi hôi này thì có thể ra ngoài trước."

Quản sư phụ sắc mặt xanh lè, cơ mặt co rút, vừa bịt mũi vừa gầm lên: "Chuyện chết tiệt gì thế này? Em mang theo cái thứ gì về vậy?"

Mùi hôi bốc ra từ cổ họng Lý An Dân, cô thực sự không muốn làm ô nhiễm bầu không khí thêm nữa, đành lấy hai tay che miệng mà cất giọng nghèn nghẹt: "Là Quan hoa bà, đêm qua em cho bà ấy mượn cơ thể dùng một đêm, không ngờ bà ấy vẫn còn trong này, chưa rời đi."

Quan hoa bà yếu ớt giải thích rằng đêm qua cứ ngỡ Lý An Dân là du hồn gửi nhờ trong con rối, nhưng không ngờ cô lại là người sống, bà tỏ vẻ linh hồn của mình rất mong manh, hy vọng có thể ở trong thân thể Lý An Dân thêm một thời gian.

Quản sư phụ đe dọa bà ta không chút khách sáo: "Ma nhập vào người có hại vô cùng, bà chết thì cũng chết rồi, lại còn muốn kéo thêm một người nữa chết chung ư? Tôi cảnh cáo bà, tốt nhất là tự mình chui ra ngoài mau, không là tôi bảo Tiểu Lư đem bùa cấm tà Bát phương ra tróc bà ngay!"

Quan hoa bà cười khằng khặc quái gở, không hề tức giận, đáp lại một cách nhẹ nhàng ung dung: "Cậu chàng nói chuyện thật khó nghe, bà lão đây chỉ tá túc ở trên người chứ có nhập vào thân để tác quái đâu? Chỉ có khí oán sát của lệ quỷ mới gây hại cho người, bà lão tôi chỉ còn một sợi linh hồn lay lắt mỏng manh thì có thể làm được gì? Nếu không phải do thể chất cô bé này quá mức đặc biệt, lão bà cũng sẽ không vào nhầm chỗ, đổi lại là một người bình

https://thuviensach.vn

thường khác, trong cơ thể dư thừa dương hỏa, dư sức tách cái mạng già của lão ra từ lâu rồi, còn phải đợi cậu đến đuổi đi sao?"

Quản sư phụ không chút lễ độ, nhắc nhở bà ta: "Bà đã chết từ đời thuở nào rồi, còn lấy đâu ra cái mạng già này nữa hử?"

Quan hoa bà tức giận mới nói: "Chớ có cho rằng người chết rồi thì chẳng phải người, mạng của người đã chết còn quý giá hơn so với người sống, một khi mất đi thì tức là đã thực sự không còn gì nữa."

Lý An Dân vuốt ngực thầm nghĩ: Nếu cứ cố kéo bà ấy ra ngoài thì sợ rằng chính bản thân cô cũng bị thương, nhưng khiến một hồn ma tiêu tán thì quả đúng là vô nhân đạo, chẳng phải việc diệt ma làm tổn hại âm đức hay sao? Chẳng qua, lỡ như bà ấy ở trong người cô thoải mái quá, đến lúc có đuổi cũng chẳng đi thì biết làm thế nào bây giờ? Phải tìm cách để bà ta tự động rời đi mới được.

Thế nên cô liền nói: "Cho bà ở nhờ cũng không sao cả, nhưng chuyện sinh lão bệnh tử thì làm gì có ai biết trước được, cư ngụ trong người cháu đúng là không được ổn cho lắm. Mới vừa rồi nghe ý bà nói là hôm qua vốn là muốn tìm một con rối gỗ để tá túc, đúng không? Như thế rất là tiện, Quản sư phụ chẳng có gì cả, chỉ có rối gỗ là nhiều thôi."

Bấy giờ Quản sư phụ cũng không phát cáu lên nữa, khẳng khái mở hầu bao: Ngoại trừ con rối Tiểu Phụng Tiên và những con rối đã sinh ra hồn khí khác, cái nào trống không cứ tùy ý lựa chọn.

Tuy nhiên Quan hoa bà lại nhập lên người thì dễ, muốn ra lại khó. Kinh khí và mạch khí trong cơ thể con người bủa giăng khắp nơi, dáng hình còn hơn xa mạng nhện, bà ấy vì tiến vào trong cơ thể Lý An Dân đã tổn hao không ít nguyên khí, hiện tại không có cách nào tự mình đi ra, phải trông cậy vào lực tác động bên ngoài, ví dụ như thuật Di hồn, thuật Dẫn linh…

https://thuviensach.vn

Quản sư phụ đùng đùng nổi giận, thái dương nổi gân xanh, đấm tường rống lên hung bạo: “Mới vừa rồi không phải là tôi đang di hồn đấy à? Là chính bản thân bà già này dù có chết cũng không chịu ló đầu chui ra, lại còn khiến cho không gian riêng tư của ông đây đầy mùi xú uế. Ông đây mà có chết, cũng đều do bà già này hun chết!”

Lý An Dân thức thời bịt miệng mũi, chỉ dám hô hấp qua các kẽ ngón tay.

Ông chủ Lư Ngư ở bên cất tiếng âm u: “Anh Quản, đối với người già cả thì phải lễ phép, anh đàn ông đàn ang lại còn sợ thối cái gì nữa? Ngay cả bé Lý đây là người bị hại trực tiếp còn chưa lên tiếng, anh đấm tường đạp cửa thế làm cái gì?”

Quản sư phụ bị sặc nước miếng ho sù sụ, nhìn chằm chằm vào chú em tốt của mình không biết trút giận đi đâu. Cả hai anh em nhà này đều ngang như cua, lại còn thích đâm bị thóc chọc bị gạo lẫn nhau, cứ ở chung một chỗ là lại kèn cựa, Lý An Dân không còn cách nào khác, đành phải xả khí hôi ra hòa giải: “Là do em không tốt, quá chủ quan, đầu óc bị mê muội nên mới rước bà cụ ấy vào tận cửa, chuyện đã đến nước này, thôi thì trước tiên cứ cho em hai ba thanh Doublemint đi.”

Ông chủ Lư Ngư phì cười một tiếng, móc một thanh kẹo cao su Doublemint trong túi quần ra đưa qua cho cô, bảo: “Cưng à, anh càng lúc càng thích em rồi đấy, cưng thực sự không muốn làm ở cửa hàng của anh sao? Anh sẽ trả cho em tiền lương gấp đôi!”

Quản sư phụ cất giọng mỉa mai: “Người ta đã có một anh chủ nhà tốt, đã bao ăn còn bao luôn chỗ ở, hiện tại vẫn đang gấp rút tìm kiếm anh ta đấy, còn chú mày ấy hả? Kiếm chỗ nào mát mẻ rồi phắn qua đó ngồi chơi đi.”

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lư Ngư cũng chẳng thèm so đo với anh ta, khoanh tay dựa vào tường tiếp tục xem kịch vui.

Quan hoa bà bảo thuật Di hồn của Quản sư phụ là phương pháp phân tách hồn khí ra rồi mới tụ hợp trở lại, trên thực tế thứ được dẫn đi là khí, mà hồn khí tuy là một phần của linh hồn lại không hề giống linh hồn. Hơn nữa phương pháp kia chỉ thích hợp dùng cho hồn sống, linh hồn người chết không có thân thể để dựa vào, một khi hồn khí bị đánh tan, sẽ mau chóng tan thành mây khói.

Quan hoa bà bảo bà biết cách dẫn linh như thế nào, tuy nhiên cần phải để cơ thể Lý An Dân nghỉ ngơi lấy lại sức, đợi đến khi phục hồi lại mức cơ bản sẽ lập tức thoát ra ngoài, nói được là làm được.

Lý An Dân nghi ngờ đây chỉ là cái cớ để trì hoãn thời gian, liền dò hỏi bà ta phương pháp thao tác cụ thể của thuật Dẫn linh, bản thân cô đã từng được trải nghiệm trực tiếp, biết phải tiến hành như thế nào. Quan hoa bà thản nhiên trả lời, không hề giấu giếm một chút nào, đôi chỗ chi tiết có chút khác biệt, nhưng đại thể thì không sai là mấy, Lý An Dân mới tạm thời tin tưởng bà ta. Hơn nữa dù bà cụ này hôi thối khiếp người, nhưng từ câu cú nói ra khá văn hoa lịch sự, mang dáng dấp của dân trí thức có văn hóa, giọng điệu lại không kiêu không giận, rất thân thiết dễ gần.

Quản sư phụ khó chịu vô cùng, bảo thối thì anh ta chịu được, nhưng đến cùng thì cũng dẫn khí phụ hồn có làm nữa hay không đây? Rốt cuộc thì con nhóc Lý An Dân có muốn kiểm tra nữa không?

Quan hoa bà tương đối quan tâm đến kí chủ nhà mình, hỏi thăm xem thử đã xảy ra chuyện gì. Ông chủ Lư Ngư cũng nhanh trí, đem tình huống đại khái của Lý An Dân ra kể cho Quan hoa bà nghe, hỏi bà liệu có nhìn ra được linh hồn có chỗ nào bất thường không?

https://thuviensach.vn

Quan hoa bà cười nói: “Bảo thất thường thì cũng thất thường thật, cô bé này có thể chất song âm rất hiếm gặp, tất nhiên là khác biệt so với những người khác. Còn bảo là bình thường thì cũng bình thường vậy, theo như cảm nhận của lão đây thì linh hồn khỏe mạnh, khí huyết vận chuyển vô cùng lưu loát.” Bà cụ ngưng một lát, còn nói thêm: “Nếu nói dị thường chắc chỉ có một điểm không hợp lý, không hề liên quan đến linh hồn, mà là khí phách của cô bé này to lớn ngoài sức tưởng tượng.”

Miệng lưỡi của Quản sư phụ cứ như không được gãi nên sinh ngứa, cười giễu: “Cô ta dám làm nhà cho bà vào ở, khí phách có thể không lớn được ư?”

Dù sao Quan hoa bà cũng là người lớn tuổi, kiến thức rộng rãi, không coi mấy câu mỉa mai châm biếm của anh chàng ra gì, nhã nhặn sửa lại lời anh ta cho đúng: “Khí phách mà lão nhắc tới không phải khí phách cậu đang nói đâu, đây là chỉ mức độ dung nạp của thể xác.”

Mức độ dung nạp cùng với dung lượng và dung tích đều có sự khác biệt, hai cái sau đều có đơn vị cố định làm tiêu chuẩn, mà mức độ dung nạp ở đây là một cụm từ tương đối trừu tượng. Quan hoa bà nói như trong “lí thuyết thế vị”[1], mức độ dung nạp được dùng để miêu tả kích thước của một tập hợp, còn ở đây, mức độ dung nạp đặc biệt chỉ về độ rộng của khả năng dung nạp linh hồn.

[1] Potential theory - thuật ngữ toán học chỉ lý thuyết tổng quát các nghiệm của phương trình đạo hàm Laplace.

Từ căn nguyên mà nói, thì linh hồn là một loại khí tràng hỗn hợp, thể tích có thể nén lại đến vô cùng vậy nên mức độ dung nạp là lớn hay bé đều mang tính quyết định cho số lượng linh hồn có thể tiếp nhận được, chỉ cần mức độ dung nạp đủ lớn, thì thậm chí dù có nhồi vào hàng trăm hàng ngàn linh hồn cũng vẫn được. Tuy nhiên trong tình huống bình thường, hồn và phách của một sinh vật đều ghép đôi tương ứng với nhau, một thể xác chỉ có thể dung nạp

https://thuviensach.vn

được một linh hồn của chính mình, nhưng thi thoảng cũng xuất hiện tình trạng mức độ dung nạp hơi lớn, hồn khí từ ngoài tràn vào để đảm bảo đôi bên không xê xích gì nhiều, như vậy mới giữ cho âm dương được cân bằng.

Một phen lí thuyết này vừa được trình bày xong, Quản sư phụ lập tức thu hồi gương mặt cau có, ngạc nhiên bảo: “Bà ghê gớm thật, ngay cả thuyết thế vị mà cũng có thể nói ra được, tôi còn tưởng loại đồng cốt như bà chỉ có biết truyền bá mê tín dị đoan thôi chứ! Thật không ngờ lại còn giải thích khoa học nữa cơ đấy.”

Quan hoa bà bảo chẳng qua anh ta ít thấy nên mới lấy làm lạ, có thể bước vào hàng ngũ Tẩu Vô Thường đều là những người già từng trải, kinh nghiệm sành sỏi cả, các bà không những có kinh nghiệm sống vô cùng phong phú, mà còn nghiên cứu chuyên sâu đối với các loại kiến thức truyền thống. Sau khi nhậm chức rồi, họ lại có thể mở mang tri thức về một số điều huyền diệu ít người biết tới, cho dù mỗi người mắt thấy khác nhau, song có một điểm cơ bản không hề thay đổi, ấy là phần lớn các lý luận “mê tín” đều bắt nguồn từ học thuyết âm dương ngũ hành.

Có người cứ hễ động nhắc tới khí âm khí dương liền cho là mê tín, một số chuyên gia còn cố lôi các trải nghiệm khoa học ra giải thích cho các hiện tượng trong thuyết âm dương, từ đó chứng minh tính đúng đắn của khoa học. Quan hoa bà cười bảo đó chẳng qua là lẫn lộn đầu đuôi, trước khi cái gọi là khoa học ra đời, thuyết âm dương đã hình thành và phát triển thành lý luận nền tảng cho Đông y, rất nhiều khái niệm khoa học ngược lại cũng có thể dùng lý thuyết âm dương mà giải thích.

Có một vài khái niệm khoa học chỉ là dùng lý luận của học thuyết âm dương, sau đó đổi một cái tên khác, thay một cách giải thích khác, rồi quay ra phê phán, nói ta đây mới là chân lý, như các người là mê tín.

https://thuviensach.vn

Quan hoa bà nói đến đây thì có chút nặng giọng, tỏ vẻ bực bội bất bình, Quản sư phụ tha thiết nắm lấy tay Lý An Dân mà lắc một cách nhiệt tình, cứ như đã tìm thấy được tri âm, quên sạch những câu nói năng lỗ mãng vừa mới thốt ra, thậm chí còn chẳng thèm bịt mũi nữa, ngồi ngay trước mặt Lý An Dân.

Ông chủ Lư Ngư hỏi: “Trước kia bà đã từng học Đông y sao?”

Quan hoa bà nói tổ tiên của bà họ Diệp, nhiều thế hệ hành nghề y, xuất phát cùng một mạch với nhà y học kiệt xuất thời Thanh là Diệp Thiên Sĩ. Khi còn trẻ, Quan hoa bà đã từng làm việc trong một phòng khám Đông y có chút danh tiếng.

Ông chủ Lư Ngư bảo: “Thảo nào.”

Từ đêm qua đến giờ Lý An Dân mới biết hóa ra Quan hoa bà cùng chung nguyên quán với Diệp Vệ Quân, lại cùng mang họ Diệp, có lẽ giữa bọn họ có quan hệ gì đó, liền hỏi: “Chủ nhà của cháu cũng mang họ Diệp, là đồng hương với bà đấy, tên Diệp Vệ Quân, cha của anh ấy tên là Diệp Binh. Bà ơi, bà đã từng nghe qua hai cái tên này chưa?”

Quan hoa bà bảo ở chỗ bà có rất nhiều nhà họ Diệp, mà tên là Vệ Quân, Vệ Binh cũng không ít nên chẳng để ý lắm, nhưng tất nhiên là cũng có người để lại ấn tượng khắc sâu – “Diệp Cảnh Văn”. Nghe nói vào thời kháng Mỹ viện Triều, người lính này thuộc nhóm quân cảm tử đầu tiên xâm nhập sâu vào lòng địch, vốn là một vị anh hùng chiến công hiển hách, lại vì hoàn thành quá tốt nhiệm vụ trinh sát, thế nên trong cuộc càn quét quân phản động đã bị dán cái mác gián điệp lên người, thời Cách mạng Văn hóa cũng bị quy vào đối tượng trọng điểm cần lên án, bị bôi đen mặt mũi, đội mũ cao, cưỡng chế lôi diễu phố thị chúng, sau cùng ông ấy không chịu nổi sự lăng nhục này, đã tự sát ngay trên đường.

https://thuviensach.vn

Thuở đó Quan hoa bà còn bé, nhà của bà lại ở khác khu với Diệp Cảnh Văn, khoảng cách quá xa nên mãi đến bây giờ cũng chưa biết mặt, nhưng nghe nói hai nhà có quan hệ họ hàng, đáng tiếc thời đấy hết sức nhạy cảm, chẳng ai dám nhận mối quan hệ thân thích này, phủi sạch không còn kịp nữa là. Sau này do tình hình đấu tranh vũ trang lên cao, những thành phần cấp tiến trong thành chia ra làm hai phe đánh tới đánh lui, còn sử dụng cả đạn pháo và súng máy khiến rất nhiều dân chúng phải rời bỏ quê nhà đi chạy nạn, khi đó Quan hoa bà cũng theo chân bố mẹ rời xa cố hương.

Đoạn lịch sử đen tối này nghe chẳng dễ chịu gì, sau khi Quan hoa bà nói xong, ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ nín thinh, không khí trong phòng cũng trở nên nặng nề. Lý An Dân ghi lại sự tích cùng với cái tên Diệp Cảnh Văn vào trong sổ tay, cũng không hỏi thêm nhiều, kéo vấn đề trở lại.

Quan hoa bà cùng học thuyết âm dương kết hợp với lý luận huyền học để phân tích chứng bệnh của Lý An Dân, phỏng đoán vì linh thể quá mỏng dẫn đến việc ký ức bị suy thoái. Bà lại dùng việc bị ma nhập để ví von, vì sao lại bảo ma nhập vào người có hại cho cơ thể? Trong đó có một khía cạnh là do âm khí quá nặng gây ra mất cân bằng âm dương, còn một khía cạnh khác chính là do mức độ dung nạp của thân thể con người có giới hạn, chỉ có thể chứa đựng duy nhất một linh hồn của chính mình, nếu như số lượng linh hồn vượt ngưỡng mức độ dung nạp, hình phách khi ấy tức thì sẽ bị hư tổn, nhẹ thì đổ bệnh, còn nặng thì mất mạng.

Linh hồn của Lý An Dân không có gì khác người thường nhưng mức độ dung nạp của thể xác thì lại rất lớn, thế nên ma quỷ có nhập vào thân cũng chẳng xuất hiện phản ứng khó chịu. Quan hoa bà nói thẳng tình trạng hồn phách không tương xứng như vậy trước nay chỉ mới được nghe qua, chứ chưa từng thấy.

Quản sư phụ bảo anh ta biết một bà đồng có thể thông linh, có thể cho hai linh hồn người chết song song nhập vào, dùng phương pháp này để dò la

https://thuviensach.vn

chuyện lúc còn sống cũng như lúc chết của linh hồn. Quan hoa bà lại biết thông linh tất phải có ngoại lực giúp đỡ, không thể kéo dài, mà mức độ dung nạp của thể xác Lý An Dân thì lại thuộc về dạng tính chất đặc thù riêng chỉ mình cô có, nếu chẳng phải thế thì bà cũng không nhầm một người sống sờ sờ thành vật chứa trung gian cường độ cao như vậy.

Kế đến, Quản sư phụ và Quan hoa bà bắt đầu đi sâu vào việc nghiên cứu thảo luận về phương diện hồn phách, ông chủ Lư Ngư phủi mông đứng dậy ra ngoài đi ngủ, còn Lý An Dân giao cái miệng lại cho Quan hoa bà phụ trách, dưới sự tra tấn hành hạ cực độ của mùi thối xộc lên não, vẫn nghiêm túc ngồi lắng nghe rồi ghi chép vào sổ tay.

Những thuật ngữ quá phức tạp thì Lý An Dân không hiểu, tuy nhiên có một giả thiết mà Quan hoa bà đưa ra lại hấp dẫn sự chú ý của cô: Ý thức bị phân tán sẽ làm suy giảm ấn tượng đối với sự vật.

Từng có một loại học thuyết cho rằng ký ức là do hai loại vật chất sáng và tối trộn lẫn với nhau mà thành, loại hỗn hợp này khiến cho môi trường bên trong cơ thể duy trì mật độ phân bố hợp lí, một khi sự thăng bằng ấy bị phá vỡ, sẽ xuất hiện hiện tượng mất trí nhớ.

Phân tích sâu hơn một bước nữa, hai mặt sáng và tối này nói rộng ra cũng có thể là nóng và lạnh, âm và dương, hồn và phách. Quan hoa bà cảm thấy hồn phách cùng trí nhớ có mối quan hệ mật thiết, con người ta thông qua từng trải mà có được kinh nghiệm cùng nhận thức về vạn vật, những trải nghiệm đó ghi dấu lên thể xác, từ đó sinh ra trí nhớ được lưu giữ trong linh hồn.

Ký ức cũng là một khái niệm trừu tượng, thuộc về một phần của linh thức, nhiều loại linh thức kết hợp lại mới trở thành linh thể, dung hợp với hai khí âm dương, dưỡng thành hồn khí, mà hồn khí thì lại giống như không khí, sẽ tự động khuếch tán trong không gian khép kín cho tới khi phân bố đến khắp.

https://thuviensach.vn

Nếu đem hình phách coi như một loại không gian, trong tình huống hồn khí là một lượng cố định, không gian càng bé thì nồng độ hồn khí càng đậm đặc, ý thức dồn tụ càng cao, ngược lại không gian càng lớn thì hồn khí càng dàn trải, ý thức sẽ bị phân tán. Độ rộng của ký ức cũng tùy theo người, não không thể nào chủ động ghi lại hết thảy nội dung trong một phạm vi lớn, cần phải dựa vào kích thích từ bên ngoài, ví dụ như hình ảnh, âm thanh, và các nhân tố cảm quan, mới có thể hiện lên trong một quãng thời gian ngắn.

Lý An Dân cho rằng điều này cực kỳ giống với chứng bệnh của mình, có một số chuyện nếu như không nhắc đến thì cô sẽ không hề nhớ ra, cũng không phải thật sự quên, mà là cảm giác như không thể tập trung hồi tưởng được. Cô ghi chép lại hết tất cả những gì mà Quan hoa bà phân tích, sau đó mới viết ra suy nghĩ của mình trong lúc này.

Ông chủ Lư Ngư ngủ đẫy giấc rồi mới gia nhập vào nhóm thảo luận, kể lại chuyện bất thường xảy ra với con rối bóng cho Quan hoa bà nghe, để bà cụ phân tích giúp. Quan hoa bà cũng không nghĩ ra, chỉ đưa ra một khả năng lớn nhất: Có thể do Lý An Dân đã từng bị thứ gì đó nhập vào người, mặc dù thứ ấy sau này đã rời khỏi, nhưng cũng lấy đi một phần hồn khí trong cơ thể cô, chính phần hồn khí bị lấy ra kia đã ảnh hưởng đến sự vận động bình thường của con rối.

Lý An Dân nhớ lại cảnh tượng con rối bóng bò lung tung khắp nơi trước khi bị nổ tung, vung nắm đấm nện vào lòng bàn tay, sực tỉnh mà nói: “Em từng bị một con hồ linh nhập vào người, con hồ linh ấy nghe đâu đã hóa thành mị rồi.”

Quan hoa bà bảo thế thì không sai đằng nào, dân gian có nói hồ ăn khí của con người, mà trên sách cổ cũng ghi chép lại một số ví dụ tương quan, nhất định là bởi nguyên nhân này.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thở hắt ra một hơi, cô không ngại sự việc ly kỳ cổ quái đến đâu, chỉ e vấn đề xảy ra trên người mình mà tìm không được nguyên do. Một khi đã lý giải được rồi, vậy thì cũng chẳng còn khúc mắc trong lòng nữa.

Ông chủ Lư Ngư cũng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là vì nguyên nhân khách quan bất khả kháng đến từ bên ngoài, tuyệt đối không phải do kỹ thuật của anh ta không được tốt.

Quan hoa bà là một vị khách trọ rất có chừng mực, ngoại trừ mượn miệng của cô để nói chuyện ra, không hề động tới những bộ phận khác trên người Lý An Dân. Bà cũng tự biết mình bốc mùi, bình thường không chủ động mở miệng nói, tuy nhiên Quan hoa bà cũng đặc biệt làm sáng tỏ vì sao lại có mùi hôi này: Không phải bản thân bà lão bốc mùi hôi thối, mà tất cả mọi hồn ma chịu hình phạt đều như vậy để cho dễ nhận ra, cái mùi hôi thối này còn được gọi là tội khí, các quỷ sai gác lối Vô Thường ngửi thấy mùi tôi khí liền biết hồn này mắc tội ở dương gian nên mới bị đày đi lưu lạc, tức khắc sẽ xua đuổi, đuổi không được là đóng cửa thả chó ngay.

Lý An Dân cảm thấy bà cụ quả thực sống không dễ, càng không ngờ hình phạt chốn Âm phủ lại tàn nhẫn như vậy, rất bất bình thay cho bà. Nhưng Quan hoa bà ấm ức thì ấm ức, cũng không thấy bản thân mình bị oan uổng bao nhiêu, cõi Âm ti nặng đường nguyên tắc, trước khi dùng người đều nói rõ điều kiện, không đồng ý ắt sẽ không dùng, mà kẻ đã chấp nhận gánh vác trách nhiệm tuyệt đối không được mắc sai lầm. Trước khi làm quan sai bà đã biết hậu quả của việc làm trái quy ước, một khi phạm phải rồi, vậy hậu quả thế nào cũng phải chịu, không có gì là bất công cả.

Lúc này Quản sư phụ đã nhìn Quan hoa bà với ánh mắt khác xưa, không phải chỉ vì kiến thức sâu rộng, mà còn vì cảm thấy bà cụ rất hiểu biết, rơi vào kết cục hình thần bị diệt cả đôi thế này thì đúng là quá mức bi thảm, liền bắt đầu đắn đo cân nhắc xem nên giúp bà thế nào đây.

https://thuviensach.vn

Gần chập tối, Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư phải vào thôn Dư Miêu để uống rượu mừng, Lý An Dân sực vỗ trán, thầm mắng "Chết thật!", vội vã kéo hai người lại, hô quýnh lên: "Đêm hôm qua Quan hoa bà có nói, trên nóc nhà của ông Lưu có hơi sài, đám cưới sẽ biến thành đám tang, có tai ương đổ máu!"

Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư thoắt cái liền biến sắc vội hỏi Quan hoa bà đến cùng là xảy ra chuyện gì? Thế nhưng bà cụ trong cơ thể Lý An Dân lặng im không hề lên tiếng, cứ như đã ngủ thiếp đi mất, có thể là do quá mệt mỏi nên làm thế nào cũng gọi không được. Quản sư phụ nhét cái túi da đen vào lòng Lý An Dân, kêu cô đi chung luôn, ông chủ Lư Ngư còn giật lại túi mở khóa kéo, bỏ vào đấy một bao lì xì cùng với nguyên hộp kẹo cao su. Lý An Dân mặc chiếc váy in hoa mẫu đơn xinh xắn, chân đi giày thể thao màu xám tro, vai đeo cái túi da đen vĩ đại, sấp ngửa đi theo hai người.

Tiệc cưới được tổ chức trong hoa viên khu du lịch sinh thái, Quản sư phụ lấy cái xe cá mập ra chở Lý An Dân và Lư Ngư đi dự tiệc. Bọn họ đi mất khoảng bốn mươi năm phút đồng hồ, chạy thẳng vào vườn sinh thái tới trước cửa khách sạn Long Hưng, lúc này cô dâu chú rể đang đứng chào khách, có cả nhóm quay phim ghi hình chuyên nghiệp đang quay chụp nhiệt tình.

Lý An Dân vốn đang hy vọng được chứng kiến một lễ cưới mang hương vị thôn quê, đáng tiếc là vỡ mộng, Quản sư phụ bảo cô dâu là người thành phố, để hợp với tập quán của đôi bên nên buổi trưa họ làm tiệc kiểu nhà quê, đến tối mới vào nhà hàng ăn cơm Tây.

Lý An Dân theo chân hai anh em ký tên gửi tiền mừng, hai vợ chồng ông Lưu vừa mới thấy người quen, vội vã nhiệt tình ra nghênh đón. Ông Lưu da ngăm đen, ngũ quan đoan chính, khuôn mặt không khó nhìn nhưng có vẻ hơi già trước tuổi, mặt đầy nếp nhăn, vừa nhìn đã biết người sống kham khổ quen rồi, rõ ràng mới năm mươi mà nom cứ như ông già ngoài sáu mươi tuổi vậy, tư thế lúc nào cũng lom khom như người vượn, co đầu rút cổ, hai vai so. Bà Lưu

https://thuviensach.vn

vợ ông thì khác hẳn, trắng trẻo phốp pháp, giọng nói sang sảng, tinh thần phơi phới.

Chú rể là con trai cả của ông Lưu, tên là Lưu Tu, dáng cao giống như mẹ, nhưng mặt mũi thì giống cha, chọn được toàn gene di truyền tốt nhất, vẻ ngoài tất nhiên không kém. Trái ngược với vẻ chân chất thật thà của cha mình, anh chàng Lưu Tu này thoạt nhìn rất am hiểu xã giao trên bàn rượu, nghe đâu từng là sinh viên xuất sắc học dưới thành phố về.

Còn cô dâu là một cô gái thành thị xinh xắn, tên là Dư Khả Gia, mặt tròn nhỏ nhắn, tóc quăn màu nâu ánh vàng, dáng dấp rất Tây, có lẽ do khá hồi hộp nên vẻ mặt của cô không được tự nhiên cho lắm, không cử động nhiều cũng khá kiệm lời, mặc váy cưới eo cao trắng như tuyết đứng trước bục ký tên, nom như là một cô búp bê trưng bày trong tủ kính.

Trước khi tiến vào sảnh, Lý An Dân không kìm được mà quay đầu nhìn thoáng qua, cô nhận thấy Dư Khả Gia cũng đang nhìn sang bên này, động tác rất kỳ lạ, giống như không phải tự ngoảnh đầu sang, mà là bị ai bẻ cổ qua vậy. Lúc nhìn nghiêng, toàn thân cô thẳng đơ hơi nghiêng về phía trước, hai cánh tay hơi mở ra, thế đứng rất không tự nhiên.

“Cô có thấy cô dâu này quái lạ thế nào ấy không?” Ông chủ Lư Ngư ghé sát bên tai Lý An Dân mà nói khẽ.

“Có gì mà quái, chú chưa nghe chứng lo lắng trước hôn nhân à? Sợ quá thì thế thôi, đây người ta gọi là dâu mới hãi gặp cha mẹ chồng ấy mà.”

Quản sư phụ trước mặt hay nói bốp chát, nhưng lại tối kỵ thì thầm sau lưng người ta, thế là mỗi tay xách một người, kéo Lý An Dân và Lư Ngư vào trong đại sảnh. Vừa băng qua cổng vòm Lý An Dân đã muốn thốt lên: “Ôi chao!”, một đám cưới kết hợp nông thôn với thành phố quả nhiên đặc sắc: Nửa bên trái là bà con thân thích họ nhà gái, trai xinh gái đẹp ăn vận hợp thời, cụ

https://thuviensach.vn

ông cụ bà thì tác phong tao nhã, nhìn đã biết hộ khẩu thành phố, còn lại nửa bên phải là họ nhà trai, ngoại trừ người nhà họ Lưu ra, còn lại đều là các hương thân phụ lão thôn Dư Miêu được mời đến góp vui, ai nấy đều cài một đóa hồng nhỏ trước ngực áo, hớn hở vui cười, ngập tràn phong vị quê hương.

Tấm thảm đỏ như một đường ranh giới chia cách ở chính giữa thành phố, còn dân quê thì về bên quê, chia cắt rõ ràng. Ba người Lý An Dân là bạn bè nhà chú rể, tất nhiên an vị ở khu vực dân quê, chung một bàn với bác Chu bác Trương phát kẹo mừng hôm trước. Ở bàn này trừ Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư ra còn lại toàn phụ nữ, ông chủ Lý An Dân khéo ăn khéo nói còn thanh tú đẹp trai, có thể nói là sát thủ phái đẹp, không bao lâu đã hòa mình vào cuộc chuyện trò của các cô các dì, bầu không khí trở nên thân thiện hẳn, anh ta bèn thừa dịp này giở hết chiêu dò la tình huống gần đây của nhà ông Lưu.

Thường có câu hai người đàn bà cùng một con vịt là thành một cái chợ, đây một bàn toàn phụ nữ có thể tổ chức thành một gánh hát nhỏ được rồi, chị một câu, em một lời, bảy mồm tám lưỡi, líu la líu lô.

Có một bà cụ gọi là cụ Liên, là cụ già được người cả thôn chung tay phụng dưỡng, đại thọ tám mươi của cụ vừa qua không lâu, tiếng nói có trọng lượng nhất trong cánh phụ nữ, lúc này đang trọ trẹ tiếng quên nói: “Lão Lưu nớ, hấn chị biết mần đồng, kiếm tiền giọi, người cụng rành tốt, mội cái hại vợ, râu quặp hầy, trốc tru! Hại vợ như ri, rầy hầy.” Nói đoạn cụ che miệng cười rộ lên.

Lý An Dân nghe được mỗi hai từ “lão Lưu” và “kiếm tiền”, theo giọng điệu của bà cụ thì hẳn là đang trêu ghẹo. Ông chủ Lư Ngư nhỏ giọng giải thích: “Ý bà cụ nói, ông Lưu là người tốt, chịu thương chịu khó, mặt nào cũng được cả, chẳng qua sợ vợ quá, rất buồn cười.”

Bác Chu bảo nguyên quán của ông Lưu không phải ở Triển Châu này, lúc còn trẻ một thân một mình ra đời lăn lộn, chuyện làm ăn còn chưa đến đâu đã

https://thuviensach.vn

bị kẻ khác lừa sạch vốn liếng, rơi vào đường cùng mau có Tiểu Kim Hoa vực dậy, Tiểu Kim Hoa chính là bà Lưu bây giờ, nổi danh ghê gớm trong thôn, cha của Kim Hoa thấy ông Lưu là người chân chất, lại còn chịu thương chịu khó mới đưa ông ấy về ở rể. Trai ở rể như chó chui gầm chạn, Tiểu Kim Hoa cũng không coi chồng ra gì, trước khi cưới khen ông hiền lành thật thà, cưới xong cái quay sang chê đần đụt không biết mồm mép, bản thân Tiểu Kim Hoa lại là người nóng tính, bực mình với tính lề mề chậm chạp của ông Lưu, hở một chút là lại chửi ầm lên. Ông Lưu thì luôn nhường nhịn vợ, từ bấy tới nay đều không cãi lại câu nào, trước sau đều đội vợ lên đầu, cả thôn kêu ông là "Râu quặp", ý tứ cũng tương đương với "Đồ sợ vợ".

Đừng nhìn ông Lưu chậm chạp, về phương diện kiếm tiền thì phải nói là siêng năng tháo vát cực kì, từ bán mứt hồng cho đến mở quán cơm du lịch, thượng vàng hạ cám gì ông ấy cũng làm, quần quật cả ngày, không để bản thân rảnh rỗi một phút nào. Toàn bộ tiền kiếm được ông Lưu dồn hết vào chuyện học hành của con cái, hiện tại con trai cả đã kiếm được công việc ổn định trên thành phố, còn là nhân viên cốt cán ở sở làm, con gái út đang học cấp Ba ngay trường điểm của huyện. Người này tuy sợ vợ, nhưng chịu khó làm ăn, hơn nữa ở quê hễ có bà con thân bằng nào gặp khó khăn ông cũng đều giúp đỡ, mọi người trêu thì trêu, chứ nhắc đến ông không ai mà không dựng thẳng ngón cái lên mà khen ngợi.

Bà Chu nói Tiểu Kim Hoa giận là giận ông Lưu không biết dỗ dành bằng lời ngon tiếng ngọt, chứ sau lưng khen chồng không ngớt mồm, mở miệng ra là ông Lưu nhà tôi thế này ông nhà tôi thế kia, ngoài miệng mắng thì mắng, mỗi lần nhắc đến chồng là mặt lại tràn ngập vẻ ngọt ngào.

Nay con cái đã lớn khôn cả, cuộc sống thoải mái, Tiểu Kim Hoa cũng muốn bắt chước vợ chồng son nhà người ta anh anh em em ngọt ngào một tí, nhưng ngại nỗi không dám nói thẳng nên mới ngấm ngầm ra hiệu với ông chồng. Tiếc là ông Lưu không biết lãng mạn gì cả, ban ngày loay hoay cực khổ, đến đêm lại lăn ra giường ngủ liền một mạch, thể trọng của Tiểu Kim Hoa

https://thuviensach.vn

ngày một tăng, lửa tình cũng chất chứa đầy trong bụng không biết trút đi đâu, đúng kỳ tiền mãn kinh nữa, tính tình càng thêm nóng nảy.

Ngay tháng trước, ông Lưu xưa nay im thin thít rốt cuộc cũng không thể nín nhịn được nữa, cãi nhau tay đôi với vợ. Đây là lần đầu tiên ông Lưu xung đột chính diện với Tiểu Kim Hoa kể từ lúc đặt chân vào thôn cho tới nay, tiếng cãi vã của hai người bọn họ vang vọng từ đầu thôn cho tới cuối thôn, khiến toàn thôn đều chấn động. Thôn trưởng phải dắt theo cả thôn đến khuyên can, khi ấy mới can ngăn hai người ra được, mà thành ra như vậy hết thảy cũng chỉ vì một bộ quần áo.

Bà Chu nhìn trái ngó phải, nói lí rí như ăn trộm: “Tôi nói cho mấy cô cậu nghe, chuyện này đúng là không nhỏ chút nào. Sau này Tiểu Kim Hoa đến tìm tôi khóc lóc kể lại, bảo ông Lưu có một chiếc váy vẫn giấu kĩ trong rương, là váy cưới mà mẹ ông ấy đã từng mặc, Tiểu Kim Hoa trông thấy chất vải quá tốt, muốn sửa lại mặc thử xem sao, các cô cậu thử nghĩ mà xem, bộ váy này có để đó thì cũng phí, vừa khéo đúng dịp con trai làm đám cưới, ít ra cũng tiết kiệm được một khoản may váy mới rồi.”

Lý An Dân cảm thấy tinh thần ăn mặc cần kiệm thế này rất đáng khen, tuy nhiên ông Lưu lại không cho là vậy, hiếm hoi lắm mới thấy ông ra tỏ thái độ cứng rắn được một lần, nhất quyết không chịu để cho bà vợ động chạm gì tới bộ váy cưới kia, hai vợ chồng cũng vì chuyện này mà cãi nhau túi bụi.

Bác Trương chen miệng vào nói: “Như thế thì có đáng gì đâu mà làm to chuyện? Ông Lưu này cũng thật là, bình thường cái gì cũng nhẫn nhịn được, chỉ một bộ váy cưới thôi có đáng hay không? Thật không tài nào hiểu nổi.”

Ông chủ Lư Ngư chống cằm suy đoán: “Có thể là do ông Lưu là người con có hiếu nên mới thế, thứ mà mẹ để lại chính là bảo vật, không thể động chạm được, lại nói phong tục mỗi nơi mỗi khác, có khi ở quê ông ấy kiêng cái này cũng nên.”

https://thuviensach.vn

Bà Chu khoát tay nói: “Không phải đâu, ây dà, chuyện này nói ra chẳng trách sao Tiểu Kim Hoa nổi nóng, ông Lưu đúng là không nên.”

Trong quá trình cãi nhau, ông Lưu đã sơ sẩy lỡ miệng, hóa ra bộ váy cưới không phải của mẹ ông, mà là của bà vợ cũ! Thì ra ông Lưu đã từng kết hôn rồi! Chuyện này khiến Tiểu Kim Hoa vô cùng điên tiết, dưới cơn nóng giận bà ấy mới lôi cái váy cưới ra xé, xé xong vẫn còn chưa hết giận, lại dùng kéo cắt vụn ra cho hả. Ông Lưu cũng nóng đầu lên, định giật lại cái váy, kết quả trong một phút không để ý, bàn tay lại vung trúng đầu Thái tuế, không mạnh lắm, chẳng qua cũng chỉ quệt nhẹ một cái, Tiểu Kim Hoa cho rằng chồng muốn bạt tai mình, thế là bù lu bù loa lên, một khóc hai ầm ĩ ba đòi thắt cổ, loạn lắm luôn.

Chuyện này xét đến cùng là ông Lưu sai trước, đi giấu giếm chuyện cũ, Tiểu Kim Hoa có làm ầm lên cũng là hợp tình hợp lý. Ông Lưu đã đuối lý, mắng thì không mắng át được, dành cũng dành không xong, chỉ còn nước chạy ra bờ ruộng ngồi hướng gió lạnh một đêm, ngày hôm sau về tạ tội cầu hòa với bà xã đại nhân.

Quản sư phụ lẩm bẩm nói: “Cãi nhau với vợ, cãi không lại thì trốn nhà đi bụi, trốn xong lại quay về nhận lỗi? Ông Lưu thật có tiền đồ ghê.” Ông chủ Lư Ngư liền lấy cùi chỏ huých anh ta một cái.

Lý An Dân vừa nghe vừa nghiền ngẫm, đang định đặt câu hỏi thì ánh đèn chợt tắt, đèn pha ở bốn góc cùng chiếu vào sân khấu và con đường trải thảm đỏ, người dẫn chương trình cầm micro đọc diễn văn khai mạc, tuyên bố hôn lễ chính thức bắt đầu, mà trước tiên là nghênh đón cô dâu.

Khúc nhạc hôn lễ trang nghiêm lại du dương cất lên, cô dâu được cha mình dắt đi trên thảm đỏ, hai bên là hai em bé cầm giỏ hoa tung vụn giấy màu, cha vợ cầm tay con gái trao cho con rể, đặt tay hai người bắt chéo lên nhau, vỗ

https://thuviensach.vn

vỗ, nói: “Tiểu Lưu, bố giao con gái bố cho con! Con phải chăm sóc nó thật tốt.”

Đám đông tuôn ra một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Dư Khả Gia mặt không biểu cảm đi bên cạnh chú rể, lúc bước đi thân hình gần như không lắc lư, để lại những tiếng ma sát soạt soạt trên mặt thảm, cứ như là tiếng đế giày đang trượt đi vậy.

Sau khi đứng trên sân khấu, cô ta vẫn giữ nguyên tư thế kì lạ kia, cổ vươn ra, thân thể nhoài tới trước, vai nhô, hai tay hơi mở sang hai bên.

Ông chủ Lư Ngư nheo mắt, bảo cô dâu nom có vấn đề. Quản sư phụ khi nãy không để ý, bây giờ nhìn kĩ lại dưới ánh đèn mới thấy không ổn, thấp giọng bảo: “Hai đứa nhìn cô ta xem, có giống bị ai đó xách lên từ đằng sau không?”

Không chỉ như thế, lúc ở trên thảm đỏ cách Dư Khả Gia bước đi cũng rất không bình thường, hệt như bị nắm gáy lôi đi. Lý An Dân để ý từ sớm, nhưng mọi người xung quanh đều vỗ tay rào rào, chẳng ai chú ý, cô còn tưởng bản thân quá nhạy cảm, dù sao thì thói quen động tác của mỗi người đều khác nhau, nói không chừng vốn đã lạ sẵn thế rồi.

“Em qua đó coi thử xem sao.” Lý An Dân kéo khóa chiếc túi da đen rồi rời khỏi chỗ ngồi, đi đường vòng lên sân khấu, ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ cũng vội vàng theo sau.

Có không ít trẻ con vây quanh sân khấu để góp vui, ba người Lý An Dân ngồi xổm bên hông quan sát, áo cưới của Dư Khả Gia là dạng váy xòe đuôi dài quét đất, cả vùng váy tỏa rộng che kín như vậy dù bên trong có vấn đề gì thì cũng khó mà nhìn ra được. Lý An Dân gần như bò rạp người xuống đất, cố mà nhìn vào khe hở giữa váy và mặt đất xem có thấy bất thường ở chỗ nào không.

https://thuviensach.vn

Trên chiếc váy trắng như tuyết dường như thêu rất nhiều mai đỏ, sắc đỏ tươi còn đang chậm rãi lan ra bốn phía, là máu! Mép váy cô dâu có máu, Lý An Dân đứng phắt dậy, vừa định kêu lên thành tiếng thì nhạc điệu bỗng biến đổi, tốc độ chậm dần, âm tiết cũng giảm vài độ, trở nên trầm trầm nặng nề, cứ như đang tấu nhạc buồn, lại còn mang theo những tiếng lẹt xẹt lạc điệu.

Người dẫn chương trình vội vàng kêu nhân viên chỉnh âm tắt nhạc, bên dưới có ai đó thét chói tai: “Máu! Có máu! Cô dâu bị chảy máu rồi!”

Dư Khả Gia vẫn không hề hay biết, cứ dùng tư thế kì quái ấy mà lặng lẽ đứng yên tại chỗ, máu tươi từ dưới làn váy tràn ra bên ngoài, thấm ướt cả tấm thảm đỏ.

Cả tiệc cưới như nổ tung, chú rể vừa trông thấy máu là chân mềm nhũn ra, phịch một cái ngã xuống đất, hoảng hốt kêu to: “Khả Gia, em làm sao vậy? Làm sao vậy?” Cứ lặp đi lặp lại như một cái băng hỏng vậy, ngoại trừ ba chữ “Làm sao vậy” không ngừng lặp lại, cái gì cũng không thốt ra nổi.

Dư Khả Gia không nói tiếng nào cũng không hề động đậy, thế đứng rất ổn định, như thể một con ma-nơ-canh, bà Dư gào khóc lên: “Tiểu Gia, con làm sao thế? Nói đi con, đừng dọa mẹ như vậy!” Bà nắm lấy cô khẽ lắc, không dám dùng sức quá mạnh.

Ông Dư thì lớn tiếng kêu to: “Đừng động vào, động vào là máu chảy nhiều hơn, chớ có đụng tới con bé!”

Bà Dư bị la vội rụt tay về, người dẫn chương trình cầm micro hô khàn cả giọng: “Gọi điện thoại! Gọi xe cấp cứu! Ở đây có ai là bác sĩ không? Mau lên đây giúp với!”

https://thuviensach.vn

Không một ai lên tiếng, cũng chẳng ai nhúc nhích Lý An Dân không nói một lời, sải bước nhào lên sân khấu, quỳ xuống trước người Dư Khả Gia, đưa tay vén váy rồi thò đầu vào trong xem thử, mùi tanh nồng xộc thẳng vào mũi, chỉ thấy đôi chân thon dài đẹp đẽ đã bị máu nhuộm đỏ thẫm. Trước tiên Lý An Dân nhìn xuống thấy mũi giày chĩa xuống đất, gót giày lơ lửng giữa không trung, nhìn qua cứ như đang nhón chân mà đứng, nhưng hiển nhiên là nơi mũi chân chẳng hề có chút lực nào.

Tiếp theo cô lại kiểm tra dọc lên trên, thấy quần lót lụa mỏng đã bị thấm ướt, máu chảy từ chỗ kín, một thứ dịch vàng như mủ cũng trượt dần xuống theo bắp đùi, một khối thịt thoát ra khỏi mép quần lót rơi thẳng xuống thảm, màu trắng ngà, bên trên còn có những tia máu dài hẹp trải ra như lưới.

Tức khắc Lý An Dân hiểu đã xảy ra chuyện gì, vội vàng hạ váy xuống, nhỏ giọng nói với bà Dư đang hoang mang lo sợ: “Đặt cô ấy nằm xuống trước đã. Nhanh lên!”

Bà Dư khóc đến nỗi lớp trang điểm trên mặt đã nhòe nhoẹt cả, run giọng nói: “Làm sao đặt đây? Tiểu Gia không phải vẫn đứng sao? Tôi không dám kéo, có kéo cũng không nhúc nhích…”

Ông Dư cho rằng Lý An Dân là bác sĩ, vội vàng quát lên với các nhân viên công tác: “Mau chạy đi tìm cáng! Nhanh lên!”

“Cáng cái gì chứ, hai người nào lên đây bế cô ấy nằm ngang đi nào!” Lý An Dân nhìn về phía đám đông đang vây xem, nhìn tới ai, người ấy lùi về sau, ngay cả bà con họ hàng cũng chẳng dám bước tới, xôn xao nhốn nháo, anh đẩy tôi, tôi lại đẩy anh.

Chú rể thì chẳng thể nhờ cậy gì được, vừa nhìn thấy máu là anh ta đã choáng ngất luôn rồi, bạn bè ở thôn Dư Miêu đang vây quanh liền chuyển anh ta ra chỗ khác, chuyện bên này chưa xong, bên kia đã xảy ra phiền toái. Xung

https://thuviensach.vn

quanh ầm ĩ, không người nào chịu bước ra giúp đỡ, Lý An Dân cuống hết cả lên, liền vòng ra sau ôm eo Dư Khả Gia, muốn đỡ cô tựa vào người mình rồi đặt nằm xuống đất, nào ngờ toàn thân cô cái này cứng ngắc, hai chân cứ như mọc rễ, một mình Lý An Dân là không tài nào lay chuyển nổi, lại càng không dám mạnh tay.

Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư gạt đám đông ra xắn tay áo xông trận, một người nâng đầu một người ôm chân, nhấc cô dâu lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

Cũng không biết là ai đã phát hiện ra khối thọt trên mặt thảm, nhanh mồm nhanh miệng hô lên: “Sẩy thai rồi! Cô dâu sẩy thai rồi! Cái thai rớt ra ngoài kia!”

Quản sư phụ tức tốc cởi áo khoác phủ lên khối máu thịt kia, ông chủ Lư Ngư trấn an ông bà Dư, bảo đã gọi điện thoại cấp cứu, kêu bọn họ cố gắng bình tĩnh không được hoảng hốt.

Lý An Dân ngồi xổm bên cạnh Dư Khả Gia, hươ hươ tay trước mắt cô ấy, không thấy có phản ứng, thử vuốt mắt cô xuống cũng vô ích, chỉ cần vừa dời tay ra chỗ khác, hai mí lại tự động mở ra, cứ như bên trong có gắn lò xo tự động vậy.

Không lâu sau đó, xe cứu thương đến đưa cô dâu đi, tiệc cưới còn chưa bắt đầu mà đã sớm tan, ba người Lý An Dân theo bước dân thôn trở lại thôn Dư Miêu, đêm nay sẽ nghỉ trong phòng khách trên lầu hai quán Đạo Hương.

“Tai ương đổ máu, mà Quan hoa bà nói đã thành sự thật, sắp tới phải xem có thể cứu được cô dâu hay không, chảy nhiều máu thế kia, chỉ e là nguy hiểm lắm.” Ông chủ Lư Ngư than thở.

https://thuviensach.vn

“Quá xui! Đi đêm nhiều ắt có ngày gặp ma! Lý An Dân, mau gọi cụ bà ra đây, anh có chuyện muốn hỏi bà ấy!” Quản sư phụ vò mái tóc dài thành cái tổ quạ, bực bội đi tới đi lui trong phòng.

Lý An Dân tựa vào cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, không để ý Quản sư phụ đang nói cái gì, sự chú ý của cô tập trung cả vào thứ khác: Dưới gốc cây đại thụ đối diện cửa sổ có một người đang đứng, tàng cây đã che khuất nửa thân trên của người ấy, chỉ có thể thấy được nửa người dưới mà thôi, là một cô gái mặc váy đỏ đeo tua rua vàng kim, cô hoa đán buổi trưa hôm qua cô đã nhìn thấy trên đường núi. Cô gái này lặng lẽ đứng yên dưới bóng cây, gió thổi qua tán lá nghe xào xạc, rũ tung cát bụi dưới mặt đất, thế nhưng những sợi tua rua vàng kim kia cứ như làm bằng dây thép vẫn thả xuôi bên hông váy, ngay cả một sợi cũng không hề đung đưa.

Lý An Dân vội vàng gọi ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ ra trước cửa sổ, chỉ tay xuống phía dưới: “Có thấy gì không? Cô gái đang đứng ở kia ấy…”

Cô quay đầu nhìn lại, liền ngớ người ra, theo hướng ngón tay chỉ có mỗi gốc cây, làm gì có người nào? Chỉ dời mắt đi mấy giây đồng hồ, cô hoa đán kia đã chẳng thấy tăm hơi, hoàn toàn biến mất trong phạm vi tầm mắt có thể nhìn thấy được.

“Ai đâu?” Ông chủ Lư Ngư thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn một lúc lâu mà cũng chẳng thấy thứ gì.

“Là một diễn viên hí kịch, trưa ngày hôm qua đã gặp ở trong rừng ấy, anh không thấy được ư? Không phải sau đó chúng ta còn vào thôn xem kịch sao? Cô ấy đứng giữa sân khấu, chẳng lẽ anh không thấy được ư?” Lý An Dân hai lần liên tiếp hỏi”Anh không thấy được ư?”, bàn tay níu chặt khung cửa sổ, cô nghi rằng cho dù hoa đán kia vẫn còn đứng ở dưới lầu, ông chủ Lư Ngư cũng không trông thấy được.

https://thuviensach.vn

“Kịch với cọt cái gì, chuyện nhà ông Lưu còn chưa đâu vào đâu! Mà rốt cuộc thì cô dâu kia đã xảy ra chuyện gì?” Quản sư phụ lòng như lửa đốt, cứ chốc chốc ngồi lại lên giường, rồi lại đứng dậy đảo quanh một chỗ, thoạt nhìn rất sốt ruột.

“Cô ấy bị sảy thai, là sảy thai tự nhiên đồng thời xuất hiện triệu chứng băng huyết.” Lúc Lý An Dân tra tư liệu về vụ đem thi hài thai nhi ra nấu mỡ, đã từng mày mò về quá trình phôi thai sinh trưởng trong bụng mẹ, khối thịt rớt ra từ người Dư Khả Gia rộng khoảng 3cm, dài 7cm, phỏng chừng cũng đã mang thai được ba tháng.

Ông chủ Lư Ngư quay sang nhìn cô chằm chằm mà không nói lời nào, cứ như đang nhìn sinh vật nào quý hiếm lắm, Lý An Dân sờ sờ mặt, hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Ông chủ Lư Ngư lắc đầu: “Không có gì, chỉ cảm thấy cưng đúng là chẳng giống người thường tí nào, tình huống như vậy có thể nghĩ đến vén váy người ta lên xem phía dưới chắc chỉ mỗi mình em.”

Lý An Dân vội vàng giải thích: “Không phải là em muốn nhìn phía dưới cô ấy, mà là em muốn xem chân, các anh có biết không? Chân của cô ấy đang kiễng lên, nhưng không hề dùng sức, giống hệt như Quản sư phụ đã nói vậy, có một thứ sức mạnh nào đó nhấc bổng cô ấy lên. Nhưng thực tế là chẳng thấy bất kỳ cái gì nâng cô ấy lên cả, điều này không hợp với định luật Newton. Lúc các anh qua chào hỏi cô dâu chú rể, phản ứng của cô ấy cũng không lớn, đúng không?”

Quản sư phụ vò đầu bảo: “Anh chỉ nghĩ cô ấy căng thẳng lo lắng quá thôi, cô dâu nào về nhà chồng chẳng vậy?”

Ông chủ Lư Ngư vỗ vai anh, thở dài nói: “Anh Quản, anh không biết đấy thôi, gái thành phố bây giờ ghê lắm, anh không online không dùng QQ nên

https://thuviensach.vn

không biết chứ ngày nào em cũng bị các cô ấy trêu ghẹo hết, nếu đổi lại là anh ấy hả, còn không bị ăn sống nuốt tươi luôn à? Thời đại này làm gì có ai vì chuyện cưới hỏi mà căng thẳng đến mức ngay cả một câu cũng không nói nổi, đi cũng không được?"

Quản sư phụ lườm anh ta một cái, lại quay sang Lý An Dân, hỏi: "Có phải là do bị ma nhập không? Em có kinh nghiệm, thử kể ra một chút biểu hiện của tình huống ấy xem?"

"Trông không giống, khi trước bất kể em có bị ma hay linh hồn nhập vào người, ý thức vẫn rất rõ ràng, năng lực hành động và nói năng cũng không hề chịu ảnh hưởng."

Nói đến đây, Lý An Dân cảm thấy một luồng khí lạnh xông lên cổ họng, trong mũi tràn ngập mùi hôi thối, xem ra Quan hoa bà đã tỉnh lại, có thể là muốn nói gì đó, vậy là Lý An Dân yên lặng chờ đợi, tuy nhiên đợi một lúc lâu vẫn không nghe được tiếng nào, mới chủ động hỏi: "Bà đã tỉnh rồi ư? Vì sao không nói gì cả?"

Bấy giờ Quan hoa bà mới cất lời bảo: "Bà đây là khách, cháu gái là chủ, không được chủ nhà cho phép, làm gì có vị khách nào dám tự ý mở miệng chứ? Hơn nữa một khi bà vừa nói chuyện sẽ phát ra thứ khí ô trọc, ở chỗ có nhiều người sẽ gây phiền phức lắm, có một số chuyện không thể giải thích theo lẽ thường của thế tục được, không nên phô ra trước mặt thiên hạ."

Quản sư phụ trực tiếp hỏi: "Vậy bà nói thử xem rốt cuộc thì cô dâu bị cái gì thế? Bị ma nhập ư?"

Quan hoa bà nói: "Không thấy có hồn ma nào, cô dâu bị trúng hơi sài, không phải bà đã nói sao, nhà ông Lưu có hơi sài, cô gái kia lại mang bầu, hồn khí của thai nhi vừa mới thành hình là yếu ớt nhất, không thể gặp khí âm sát, dính hơi sài thì nhất định sẽ sảy thai, có thể giữ được mạng đã là may lắm rồi."

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lư Ngư hỏi: “Vậy bà nói đám cưới biến thành đám tang, có tai ương đổ máu chính là chỉ chuyện này sao?”

“Lão cũng không phải là tiên tri, chẳng qua chỉ nói theo kinh nghiệm của mình. Nhưng chỗ có hơi sài thường nặng về âm sát, dễ gây ra sự cố hay tai nạn chết người, đám cưới không phải biến thành đám tang sao?”

Quản sư phụ biến sắc gào lên bất lực: “Bà à, bà nói chuyện thật đúng là dễ gây hiểu lầm quá!”

Quan hoa bà buồn bã đáp: “Đúng là như vậy, lão đúng là không biết quản cái miệng của mình nên mới rơi vào kết cục như thế. Xem ra sau này lão ngậm miệng không nói tiếng nào thì hơn, các cô cậu cũng bớt lo, đỡ phải ngửi thấy mùi hôi thối.” Con người hoặc nhiều hoặc ít đều có đôi chỗ nhạy cảm, ngay cả ma cũng không ngoại lệ. Đối với Quan hoa bà, bởi vì nhiều lời mà phải gánh chịu cực hình là nỗi đau tâm lý vĩnh viễn, mỗi lần động đến liền thấy đau buồn.

Ông chủ Lư Ngư dỗ dành bà lão, nhân tiện mắng xéo Quản sư phụ mấy câu, Lý An Dân bóc một thanh kẹo cao su bỏ vào miệng nhai, tỏ vẻ bản thân chẳng để tâm cho lắm, mùi có thối hơn thế này cô cũng từng ngửi rồi, một khi đã quen thì không vấn đề gì.

Xế chiều hôm sau, hai vợ chồng ông Lưu dẫn anh con trai cả về nhà. Trên đường đi Tiểu Kim Hoa cứ chửi ầm lên, dùng từ rất khó nghe, đại ý nói là nhà cô dâu không ra thể thống gì, khiến cho con trai bà ta phải đổ vỏ, nếu thai nhi bị sảy trong bụng Dư Khả Gia là của Lưu Tu thì không nói làm gì, nhưng đây lại là của người khác mới ức.

Tình huống trước mắt là như thế này: Lưu Tu khăng khăng khẳng định mình chưa từng ngủ chung với Dư Khả Gia, mà Dư Khả Gia mặc dù đã qua cơn nguy hiểm nhưng thần trí vẫn mơ hồ, chẳng nói năng được cho rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Kim Hoa cảm thấy vụ lộn xộn này quá khó coi, không giải quyết được, liền bảo muốn từ hôn. Bà ta cũng mặc kệ đã đăng ký kết hôn hay chưa, sống chết không chịu để con trai mình cưới một con đàn bà dâm đãng về nhà, nếu như thật sự cưới rồi, mặt mũi của bà coi như mất sạch.

Người nhà họ Dư tất nhiên chẳng thể nào đồng ý, giờ mà ly hôn thì có khác nào gián tiếp thừa nhận con gái mình quan hệ lung tung bên ngoài? Bọn họ không muốn mất mặt, thế là mới bắt lấy tay ông Lưu mà bảo: Con gái tôi là do thằng con ông làm cho lớn bụng, đứa bé bị sảy thai cũng chính là người nhà họ Lưu, các người phải chịu trách nhiệm!

Đôi bên đều cho là mình đúng, chẳng ai nhường ai, suýt chút nữa thì đánh nhau ngay trong bệnh viện. Lưu Tu lúc đứng ngoài cổng tiếp khách thì khéo ăn khéo nói lắm, đến khi đụng chuyện liền im thin thít lặn mất tăm, trốn sau lưng Tiểu Kim Hoa, không dám ngẩng đầu. Bình thường ông Lưu vẫn không thích nói chuyện, sau khi từ bệnh viện trở về lại càng lặng lẽ hơn, ai nói năng gì ông ấy cũng không thèm để ý, cứ một mình ngồi ngây ra như phỗng.

Quản sư phụ nghe nói cô dâu không việc gì cũng thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai ông Lưu mà nói: “Thôi tôi về trước, hai nhà cũng ở gần nhau, khi nào có việc bác cứ qua đấy tìm tôi, chỉ cần có thể giúp được thì tôi nhất định sẽ dốc sức.”

Tuy Quản sư phụ hết sức lãnh đạm với người lạ, nhưng đối với bạn bè thì nhiệt tình vô cùng, anh đến thôn hơn nửa năm, cũng thân quen với mọi người, hễ tới dịp lễ tết là bà con trong thôn lại đem đồ ăn thức uống đến xưởng biếu tặng, mà một khi thôn Dư Miêu xảy ra chuyện gì, không cần người ta đến báo, Quản sư phụ cũng chịu khó chạy qua. Bây giờ nhà ông Lưu xảy ra chuyện lớn như vậy, ông chủ Lư Ngư cũng biết Quản sư phụ không thể ngồi yên, nhất định sẽ quan tâm đến cùng, như mình là anh em tốt chắc chắn phải giúp đỡ, nhưng cũng không thể làm lãng phí thời gian của người ngoài.

https://thuviensach.vn

Bởi thế trên đường về nhà, ông chủ Lư Ngư mới cất lời đề nghị: “Anh Quản, em thấy anh đang rất bận, chi bằng để em đưa em Lý về trước rồi em quay lại sau.”

Quản sư phụ không hiểu ý, ra vẻ khó chịu mà lẩm bẩm: “Để làm gì? Bộ chạy tới chạy lui vui lắm hay sao? Trước tiên cứ ở lại đây, bên chỗ anh không thiếu ăn thiếu mặc, chỗ ngủ cũng đầy ra, chú mày vội cái gì?”

Lư Ngư đành phải nói trắng ra: “Tất nhiên là vội rồi, cục cưng đây còn có việc, dù sao cũng không trông cậy được gì ở anh, em dắt cô ấy tới đây thì phải có trách nhiệm đưa cô ấy về. Có bắt anh Quản phải trả tiền xe cho cô ấy đâu mà?”

Lý An Dân cân nhắc một chút, cảm thấy về như vậy cũng không yên tâm, nói ngay: “Không sao đâu ạ, em cũng không vội gì, việc nhà ông Lưu mới quan trọng, như em thấy, nếu là do hơi sài gây ra tai nạn, vậy thì phải truy tìm nguyên do hình thành hơi sài, muốn chữa bệnh phải chữa tận gốc.”

https://thuviensach.vn

Quan hoa bà bảo: “Thông thường người chết đều sẽ sinh ra hơi sài, người xưa có rất nhiều điều kiêng kỵ khi đưa tang, kỵ người cầm tinh cùng tuổi, kỵ người phạm tội tử hình…Một mặt là sợ người chết đụng phải âm sát liền biến thành cương thi, mặt khác là sợ hơi sài sẽ ảnh hưởng không tốt tới người yếu, nếu sơ sảy còn có khi phạm phải Thái tuế. Một khi nhập liệm, hơi sài sẽ tan đi rất nhanh, nhưng hơi sài ở nhà ông Lưu đây thì lại không hề giảm xuống mà còn tăng lên.”

Quản sư phụ nói: “Dạo gần đây thôn Dư Miêu không có người nào qua đời, những người già cả thì vẫn còn khỏe mạnh, đừng nói là do phạm phải Thái tuế thật đấy?”

Ông chủ Lư Ngư thầm nói: “Nhà ông Lưu cũng có một vị Thái tuế ngay đầu giường kia kìa, năm nào mà chẳng phạm.”

Sau khi ra khỏi con đường rừng rợp bóng cây, ánh dương rải khắp, Quan hoa bà rên hừ hừ mà nói: “Vừa mới ra nắng đã váng đầu hoa mắt, bà lão phải đi nghỉ ngơi rồi, ban ngày không có chuyện gì thì đừng gọi lão dậy nhé.”

Bà cụ nói xong liền lặn luôn, miệng mũi Lý An Dân cũng được sạch sẽ sảng khoái, vội vàng hít sâu mấy lần không khí trong lành, thở hết khí ô trọc ra ngoài, khí sạch được lưu thông, các huyệt vị trên đỉnh đầu cứ như được mở ra vậy, khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đến xế chiều, Quản sư phụ thấy trời còn nắng, mới đem quần áo của rối gỗ vẫn đặt trong tủ ra phơi ở sân sau, Lý An Dân cũng phụ giúp một tay. Quần áo cho rối gỗ có đủ mọi kích cỡ lớn nhỏ, đa phần đều dùng vải đã hồ qua may thành quần áo, thẳng thớm không một nếp nhăn, trên một số bộ quần áo còn may liền tay chân của con rối, lúc treo ra phơi nhìn qua cứ như là thi thể không đầu.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thấy lạnh người, chỉ vào mớ quần áo của rối gỗ đang được treo kia mà hỏi: “Các anh nhìn xem, cái này có giống tư thế của cô dâu kia không?”

Thân trên bị trọng lượng đẩy nghiêng về phía trước, hai bả vai móc lên cao khiến hai tay hơi mở sang hai bên, hai chân lơ lửng, mũi chân rũ xuống một cách tự nhiên.

Ông chủ Lư Ngư vừa nhìn một cái, hai mắt đã sáng lên, bảo đúng là giống quá đi. Quản sư phụ giội ngay một gáo nước lạnh: “Đến bây giờ mới cảm thấy cô dâu như bị treo lên ư? Vấn đề ở đây là vì sao lại bị treo lên như vậy, là cái gì đang treo cô ấy, rốt cuộc thì cô ấy đã trúng thứ tà gì?”

“Trúng tà?” Lý An Dân nhảy dựng lên, bắt lấy cánh tay Quản sư phụ mà nói: “Có lẽ anh nói trúng vấn đề rồi đấy!”

Quản sư phụ kêu đau oai oái, nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, hỏi lại: “Em kích động cái gì thế?”

Lý An Dân trước tiên nói xin lỗi anh, sau lại bảo tiếp: “Là trúng tà, tà khí ấy, khi trước em cứ nghĩ có phải là bị ma nhập hay bị chiếm xác hay không, nhưng bà cụ lại bảo không hề thấy ma quỷ gì, là do hơi sài gây ra. Chính hơi sài là nguyên nhân dẫn đến cô dâu sảy thai, nhưng hành động quái dị không tài nào giải thích được của cô ấy thì thế nào? Quản sư phụ nói trúng tà, tà khí nhập vào thân, mà tà khí này có thể bắt nguồn từ những thứ khác.”

Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư kêu cô giải thích cặn kẽ, Lý An Dân cảm thấy mọi chuyện còn chưa xác định rõ nên khó mà nói ra được, đợi đến khi quần áo của rối gỗ được phơi phóng rồi cất xong xuôi đâu vào đấy mới quay trở lại thôn Dư Miêu lần nữa. Vừa mới đến cửa thôn cô đã gặp ngay bác Trương phát kẹo mừng hôm nọ, bác ấy dắt theo một phụ nữ mặc áo hoa chạy vào trong thôn, vội vàng đến đỏ bừng cả mặt, đầu đầy mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Quản sư phụ kêu bác lại, hỏi: “Bác Trương, đã xảy ra chuyện gì thế? Sao nhìn bác vội vã quá vậy?”

Bác Trương phẩy tay quạt gió, vừa thở hồng hộc vừa nói: “Ầy! Vẫn là nhà ông Lưu chứ đâu, cậu chú rể bị đơ người rồi, không nhúc nhích gì cả, nói cũng không nói được, cụ Liên bảo cái này tám phần là do trúng tà, bảo tôi khẩn trương chạy đi mời tiên cô đến xem.”

Tiên cô chính là người phụ nữ mặc áo hoa đứng sau lưng bác Trương, son phấn trang điểm rất dày, đầu cài hoa lựu, ăn vận đậm chất hương đồng gió nội. Nghe nói bà ta ở thôn bên, là thầy cúng của miếu Thổ địa, biết lên đồng, gần đây hay đi loanh quanh trong vùng giúp bọn trẻ con tìm vía, trăm lần đều chuẩn, danh tiếng cứ thế lan xa.

Tiên cô này vừa thấy Lưu Tu đã thốt lên “Ấn đường biến thành màu đen rồi!”, tiếp đó diễu một vòng trước sau quanh nhà, nói như đinh đóng cột, bảo cái này là do trong nhà thiếu sự che chở của thần Ông thần Bà, trạch phạm đất hung, con cháu sau này thường chết yểu.

Thần Ông thần Bà chính là thần tiên bản địa Triều Châu, nguồn gốc của vị thần này mang theo một chút hơi hướm bi kịch. Theo truyền thuyết kể lại thì có một cô nọ có chồng nhưng vẫn lén lút qua lại với người đàn ông khác, sau khi mọi chuyện vỡ lở thì cả hai đều bị giết, thi thể chôn ở ngay dưới gầm giường. Sau khi vợ chết, người chồng lại tái giá, nhưng những đứa con do cô vợ sau khi sinh ra lần lượt chết non, nhà ấy nghi là do vong hồn quấy phá, vào dịp Rằm tháng Bảy liền lập bài vị, cúng tế đầy đủ cho cặp tình nhân dưới gầm giường, từ đó về sau trong nhà an ổn, con cái khỏe mạnh trưởng thành.

Có người nói cũng bởi cặp tình nhân này không có con cái nên sau khi chết hóa thành thần linh bảo hộ cho bọn trẻ. Dân bản xứ gọi bọn họ là “Thần

https://thuviensach.vn

Ông thần Bà", hay còn có tên là "Hoa ông Hoa bà", sau này cứ đến dịp Rằm tháng Bảy hàng năm là lại cúng tế, dần dần thành phong tục.

Tiểu Kim Hoa sợ hết hồn, vội nói: "Năm nào tôi cũng đến miếu cúng tế, chưa từng bỏ bê lần nào cả."

Tiên cô khoát tay bảo: "Thời nay dân số càng lúc càng đông, Hoa ông Hoa bà sao có thể lo liệu cho xuể? Không thể chiếu cố cho từng nhà được đâu." Tiếng nói lanh lảnh, mang theo giọng mũi rất nặng, ngữ điệu có phần ra vẻ, lúc nói chuyện cứ như là đang diễn ca vậy.

Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư bị kêu đi khiêng bàn, Lý An Dân thì níu vào cạnh cửa mà nhìn vào gian nhà chính, thấy Lưu Tu đang ngồi trên chiếc ghế bành, nghiêng đầu, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng chảy dãi, lâu lâu còn mê sảng nói huyên thuyên gì đó. Cô ngửi thấy mùi hôi chua nhàn nhạt của rượu, thầm nghĩ còn không phải là đang say chẳng biết trời trăng gì hay sao?

Ông Lưu không hề gia nhập vào trong hoạt động mê tín này, ông ta ngồi ngay ngưỡng cửa hút thuốc, khẽ làu bàu: "Trưa hôm qua đã uống nhiều lắm rồi, chẳng qua là do rượu ngấm trễ thôi mà, lại thêm cả đêm không chợp mắt nữa. Hầy, sao cái bà này chẳng chịu nghe người khác nói gì cả, thích làm rộn thì cứ làm rộn lên đi, tôi cóc thèm dính vào, mặc xác!"

Ông ta thầm thì nhỏ như tiếng muỗi vo ve, tuy nhiên bị Lý An Dân đang đứng ngay bên cạnh nghe được hết, liền ngồi xổm xuống tiếp lời: "Bác Lưu đấy ạ?"

"Không phải cô bé nhà Quản sư phụ đấy sao? Đến đây nào, ngồi xuống chơi một chút, đừng đứng không như vậy." Ông Lưu dụi điếu thuốc lá xuống đất, chuyển qua ngồi trên ụ đá sát chân tường, đưa chiếc ghế thấp qua cho Lý An Dân, dòm dòm đánh giá cô từ trên xuống dưới.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cũng không khách sáo, đặt mông lên ghế, cẩn thận để chiếc túi da xuống bên cạnh, cúi đầu nhìn xuống – dưới chân toàn là đầu lọc và tàn thuốc, ngẩng đầu lên xem – ông Lưu vẫn mặc bộ âu phục màu xám tro ngày hôm qua, không được mới, đã nhăn nhúm đi nhiều, trên vai còn dính cả vôi tường màu xám trắng, sắc mặt tối tăm, trong mắt vằn vện tia máu, thoạt nhìn đã thấy ngủ không ngon rồi.

Lý An Dân liền hỏi: “Bác Lưu này, nghe bác Trương nói anh Lưu bị trúng tà ạ? Sao cháu thấy vẫn ổn mà?”

Ông Lưu đưa mắt ngó vào trong thăm dò chốc lát, chặc lưỡi nói: “Thằng Tu di truyền thể chất của tôi, nếu uống nhiều rượu cùng một lúc thì khi ấy chẳng có vẻ gì cả, đến ngày hôm sau mới ngất ngư, đêm qua ở trong phòng bệnh cũng chẳng ngủ được giấc nào, đầu óc mơ hồ lẫn lộn nữa. Đụng phải bà nhà không chịu nghe lời tôi nói, nhất quyết cứ một hai đòi rước tiên cô về nhà, cái này tiên cô có thể chữa được sao? Không thèm nói bà ấy nữa, không thèm nói nữa, kệ đi.” Nói xong rồi lại dòm vào trong, cứ như là sợ bị người ở trong nghe thấy.

Lý An Dân thầm nghĩ cụ Liên nói ông Lưu sợ vợ, xem ra đúng thật chứ chẳng phải giả. Người của thôn Dư Miêu luôn mê tín, có chuyện gì cũng nghĩ đến do yêu ma quỷ quái làm trước tiên, mà lời cụ Liên nói rất được mọi người tin tưởng, ngày hôm qua cụ bảo cô dâu gặp ma, bữa nay thì chú rể lại bị trúng tà, vừa khéo đủ đôi đủ cặp, người trong thôn nghe cũng cảm thấy hợp tình hợp lý.

Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư khiêng cái chõng tre chuyên dùng phơi mứt hồng vào, tiên cô lật tấm lụa sạch đậy trên mặt giỏ lên, bên trong có mấy thứ đồ chuyên dùng cúng lễ như giấy tiền, bát hương con, nến đỏ các loại. Bà ta bảo muốn làm lễ mời thần Ông thần Bà đến nhà họ Lưu, đám dân thôn thích hóng chuyện đều xúm cả lại xem.

https://thuviensach.vn

Tiên cô bảo thần Ông thần Bà là Thần đầu giường, có cúng bái hay hành lễ đều phải tiến hành trên giường cả, vậy nên mới biến cái chõng tre thành bàn thờ, thắp hương, dâng đồ cúng, đốt giấy tiền vàng mã. Tiên cô quỳ gối trước bàn thờ, nâng que hương trong tay lên quá đầu, miệng lẩm bẩm niệm chú, người thình lình bỗng run bắn như phát sốt, đứng bật dậy, cắm hương vào trong bát rồi xoay người ngồi trên chiếc ghế trước chõng tre, thế ngồi rất đoan chính, hai tay đặt trên đùi, mở miệng cất lời, thế nhưng giọng nói đã biến thành giọng đàn ông.

Cụ Liên gập người quỳ xuống, reo lên: “Lạy ông giá lâm, lạy ông, lạy ông, lạy ông!” Cứ mỗi chữ lạy được thốt ra là cụ lại dập đầu một cái.

Người trong thôn sôi trào, đều bảo đây ắt là thần Ông giá lâm, trong nhà ngoài nhà đều quỳ rạp cả xuống, ông Lưu cũng quỳ theo, Lý An Dân đành phải nhập gia tùy tục, còn Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư đúng là hai tên ma lanh, sau khi kê giường xong đã chẳng biết trốn đi đâu mất rồi, không thấy bóng dáng đâu cả.

Bái lạy xong xuôi, tiên cô bị Thần ông “nhập vào người” mới nhón tay bốc một nhúm vừa gạo vừa tro trong bát hương ra trộn vào trong nước, lại thả thêm hai viên thuốc tròn tròn nữa, ông Lưu nhỏ giọng thì thào: “Là thuốc tuần hoàn não chứ gì, định lừa ai vậy.”

Lý An Dân nhích sát sang phía ông, khẽ nói: “Nói không chừng là thật đấy, bác nghe giọng nói của bà ta xem, biến thành giọng nam rồi.”

Ông Lưu nghiêng đầu liếc cô một cái, bĩu môi bảo: “Giả thôi, ở quê tôi cũng thịnh cái trò này lắm, toàn là giả vờ giả vịt cả, không nên tin.”

Lý An Dân nhìn đầu ngón tay của tiên cô còn dính nguyên tro hương, thọc vào trong nước khuấy khuấy, bất an thì thầm: “Hy vọng uống vào không sao.”

https://thuviensach.vn

Tiên cô cứ như cảm ứng có người đang nghi ngờ, thế là tự mình uống một ngụm lớn, nuốt ực xuống bụng, ông Lưu nói: “Chẳng sao cả, có uống cũng không chết, bẩn đến đâu vào bụng cũng hóa thành vàng, bà ta cốt yếu là muốn gạt tiền người ta mà.”

Lý An Dân cảm thấy ông bác Lưu này đúng là buồn cười thật, lén lút oán hận, mà đầu gối thì không dám dời đất. Nghe nói từng có người lập ra một “Bảng xếp hạng các khu vực sợ vợ nhất trên toàn Trung Quốc”, trong ấy thì Triều Châu đứng đầu bảng, ông Lưu đây không phải người địa phương, thế mà cũng sợ vợ đến thế này, nói không chừng là do hoàn cảnh cải tạo con người.

Sau khi Lưu Tu uống cạn chén nước phép ấy liền ợ một cái, thở ra toàn mùi rượu, chép chép miệng, mí mắt chớp chớp đôi ba cái, đưa tay lên quệt nước dãi còn dính ở khóe miệng. Tiểu Kim Hoa tức tốc chạy đến hỏi tới hỏi lui, Lưu Tu mơ mơ màng màng, nói: “Mẹ ơi, không được đâu, cho con ngủ một lát đi mà.”

Tiên cô bảo: “Cậu ta vừa mới hoàn hồn, đừng có dọa sợ, cứ ngủ một giấc thì sẽ không việc gì.”

Ông Lưu hừ một tiếng: “Vốn chính là ngủ một giấc thì sẽ không việc gì.”

Tiểu Kim Hoa rối rít cảm tạ rồi đỡ cậu con quý tử vào phòng ngủ, một chốc sau lại chạy ra ngoài, tiên cô lấy từ trong giỏ trúc ra năm bát hương đặt lên bàn, nói: “Chỉ dựa vào mỗi việc đến miếu cúng lễ thôi thì không đủ, nhà bà có bao nhiêu người thì cứ đặt ở đầu giường mỗi một bát hương thờ thần Ông thần Bà, dưỡng già che trẻ, con cháu bình an, bà phải cúng bái chuyên cần như vậy thì Hoa ông Hoa bà mới có thể đặc biệt chiếu cố cho nhà bà.”

Tiểu Kim Hoa tiến tới trước mặt ông Lưu mà xòe tay, nói vẻ vô cùng hung hăng: “Tiền trong người ông đâu, lấy hết ra đây.”

https://thuviensach.vn

Ông Lưu nửa chữ không cũng không dám ho he móc túi lấy từ tiền giấy tiền xu cho tới phong bì phong bao đều dâng hết cả lên cho Thái tuế nhà mình. Có cụ Liên ở trong hàng ngũ quần chúng không ngừng tuyên truyền quảng bá, lại có người thấy được kỳ tích xảy ra sau khi Hoa ông nhập vào liền rối rít vung tiền mua bát hương, tiên cô sau khi bán hết hàng tồn kho, liền để lại danh thiếp, cầm cái giỏ không lên, nhét đầy tiền vào người rồi đánh mông tanh tách, nghênh ngang rời đi.

Lúc này Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư mới từ sân sau đi mò ra, ông chủ Lư Ngư cảm thấy bà tiên cô này rất thú vị, nói với Lý An Dân: “Đi, chúng ta mau theo sau xem thử một chút, coi bà ta bày trò gì.” Nói xong liền kéo cô chạy ra ngoài thôn.

Hai người lén lút như ăn trộm, theo dõi đằng sau tiên cô, đợi ra khỏi thôn chừng nửa dặm, ngang qua một khoảnh ruộng ngô, mảnh đất này khai khẩn ở ngang sườn dốc, thân ngô cao vút, cành lá to dày, càng lên cao càng rậm rạp, ở dưới thấp lại thưa thớt. Tiên cô đi nửa chừng đến đây, bỗng nhiên cả người run lên, dừng bước.

Ông chủ Lư Ngư và Lý An Dân đang đi theo sau cũng dừng bước, trốn vào một mảng cây lá rậm rạp ở chân sườn dốc mà quan sát từ xa. Chỉ thấy tiên cô hết ngó trái lại nhìn phải, tiện tay quăng cái giỏ trúc trống không xuống đất, chạy tới trước một gốc cây ngô, vén cao áo trong, tháo thắt lưng cởi quần, móc ra vật giữa hai chân ra, nắm trong tay, ưỡn hông tới trước để tiểu, vừa tiểu vừa đung đưa cái hông qua lại.

Gần hai phút sau, tiên cô lấy tay chống hông tay nắm vật kia lắc lắc mấy cái, cất lại vào trong quần, cất giọng thô lỗ: “Nín chết ông mày luôn rồi.” Nhặt cái giỏ trúc lên, chân đi chữ bát, nghênh nghênh ngang ngang tiến về phía trước.

https://thuviensach.vn

“Đệt! Con bà nó!” Ông chủ Lư Ngư kinh hoàng tới rơi cả cằm xuống đất, nhảy ra khỏi bụi rậm, chỉ về phía trước lúc nãy tiên cô đi tiểu, mắng: “Là một thằng nhõi vịt đực! Lừa người quá lắm!”

Lý An Dân nhổ nước miếng vào tay rồi xoa xoa lên mắt, miệng niệm liên hồi: “Mụn lẹo mau biến, mụn lẹo mau biến, tôi không nhìn thấy gì, tôi thực sự không nhìn thấy gì.”

Ông chủ Lư Ngư cất lời xin lỗi: “Thật ngại quá đi, cưng à. Thực ra anh chỉ nghi ngờ mụ tiên cô này đeo máy ghi âm trên người nên mới đi theo xem mụ ta có gỡ ra hay không thôi, ai mà ngờ mụ lại từ nữ biến thành nam, khiến em cũng bị vạ lây, có lỗi ghê, lát về anh nhất định sẽ bảo bác Trương lựa cho em một quả trứng gà ta tránh mụn lẹo.”

Lý An Dân vội vàng nói: “Không sao hết, em có thấy rõ đâu, ngắn quá bị tay che hết rồi, thực sự không nhìn thấy cái gì, thật đấy.”

Ông chủ Lư Ngư gật đầu bảo: “Ừ, ừ, ừ”, có vẻ lúng ta lúng túng, khuôn mặt trắng trẻo đỏ ửng hết lên, lúc này Lý An Dân mới nhớ ra Lư Ngư cũng trạc tuổi cô, đừng thấy ông chủ này bình thường cứ mở miệng ra cưng ơi cưng à, các kiểu ngôn ngữ mạng dùng rất trơn tru, nhưng thực chất sở thích hoàn toàn cách xa thời đại, được các cô các dì yêu mến là chính, chứ một tay cuồng rối bóng quanh năm suốt tháng rúc đầu trong nhà như thế, e rằng ở phương diện nào đó hãy còn tương đối ngây thơ trong sáng.

Lý An Dân vờ ho hai tiếng, gãi gãi má, không đề cập đến chỗ ấy nữa, nghiêm mặt nói: “Tên kia lừa đảo! Bày trò gạt tiền của dân thôn, chúng ta phải đi báo công an.”

Ông chủ Lư Ngư kêu cô bình tĩnh chớ có nóng nảy, bảo: “Bọn này kiểu gì cũng có tổ chức đứng sau lưng, mình không nên rút dây động rừng mà phải xử lý xong xuôi chuyện nhà ông Lưu rồi hãy hay. Anh thấy anh cả nhà ông Lưu có

https://thuviensach.vn

vẻ không ổn, sắc mặt xanh xám, ấn đường chuyển đen, coi chừng cũng đụng phải hơi sài thì chết.”

Lý An Dân không biết xem tướng, nhưng nếu cô dâu đã bị trúng tà, vậy chú rể dính theo là chuyện thường, liền hỏi lại: “Anh biết gánh hát diễn kịch mừng trong thôn được mời từ đâu đến không? Em muốn hỏi thăm một chuyện.”

Ông chủ Lư Ngư nói: “Ông bầu gánh hát là bạn thân của trưởng thôn, cũng tham gia tiệc cưới, vẫn còn ở trong thôn đấy.”

Lý An Dân vội vàng quay lại tìm người, ông bầu gánh hát nọ làm khách trong nhà thôn trưởng, là một ông chủ béo trắng khoảng chừng năm mươi tuổi. Ngày đó diễn kịch mừng đám cưới ông ta cũng ở trên sân khấu đóng một vai hề, có điều lúc lên đồ diễn với lúc xuống sân khấu đúng là khác nhau một trời một vực, qua qua lại lại trước mặt Lý An Dân biết bao nhiêu lần mà cô không hề nhận ra.

Lý An Dân muốn biết chuyện của cô hoa đán nọ, liền hỏi ông ấy xem trong gánh hát có nghệ sĩ nào như vậy hay không? Ông bầu gánh hát đáp: “Như lời cô kể thì hẳn là trang phục biểu diễn thời Minh Thanh rồi, mà gánh hát nhà chúng tôi không đi theo phong cách ấy, đầu chủ yếu là quấn khăn, chứ ít dùng loại mũ nặng nề như vậy lắm, đoàn diễn lưu động mà, phục vụ trang phục phức tạp quá sao được.”

Ông chủ Lư Ngư cũng bảo ngày đó không hề thấy có người như vậy, hỏi cô xem có muốn đi tìm những dân thôn khác hỏi thăm không. Lý An Dân đã nắm chắc đến tám phần suy đoán của mình, thầm nghĩ thôn Dư Miêu có nhiều người mê tín, chuyện lạ như vậy nên giữ kín thì hơn. Ngẫm nghĩ một lát, cô lại sang nhà họ Lưu tìm Lưu Tiểu Hoa.

https://thuviensach.vn

Cửa chính nhà họ Lưu mở toang, ông Lưu và Quản sư phụ đang ngồi ngay cửa tâm sự, Tiểu Kim Hoa thì tiếp đãi bà con thân thích trong nhà, người cứ thoăn thoắt hết bên này sang bên kia, Lý An Dân vào kéo Tiểu Kim Hoa ra sân sau, hỏi: "Cô Lưu, có phải nhà cô có một chiếc váy cưới tổ truyền hay không?" Vừa nói vừa miêu tả lại cách ăn mặc của hoa đán kia.

Tiểu Kim Hoa trợn tròn mắt bảo: "Lại là bác Chu không giữ mồm giữ miệng kể vung ra ư…" Ngẫm lại một chút, bà lẩm bẩm khẽ: "Không đúng, tôi đâu có đề cập tới kiểu dáng của bộ quần áo đấy cho ai, làm sao mà cô biết được?"

Lý An Dân phải nói dối rằng đây là chỉ thị của tiên cô, nhưng khi nãy trước mặt mọi người không tiện nói ra mà Hoa ông thì phải về có việc gấp, thế nên mới ủy thác chuyện này cho bọn cô thực hiện. Người thôn Dư Miêu hoặc ít hoặc nhiều đều biết Quản sư phụ có thể trừ tà, chẳng qua không lộ nghề cho người ngoài mà thôi.

Tiểu Kim Hoa vừa nghe là do tiên cô nhắn nhủ, Lý An Dân lại còn miêu tả tỉ mỉ tường tận từng chi tiết của bộ váy cưới như thể nhìn thấy tận mắt thì càng không nghi ngờ gì, hốt hoảng nói: "Bộ váy ấy có chuyện gì sao?"

"Phải xem qua trước đã."

Tiểu Kim Hoa để ba người ngồi chờ ở sân sau, còn bản thân thì ra ngoài nhà chào hỏi khách khứa.

Quản sư phụ trợn mắt hỏi: "Em đang làm cái trò gì đấy?"

Ông chủ Lư Ngư cũng bảo: "Chúng ta thì liên quan gì tới cái đồ đồng bóng kia? Cưng à, cưng chém lố quá rồi đấy."

https://thuviensach.vn

Những chuyện cần kiểm chứng, Lý An Dân đã kiểm chứng cả rồi, cũng không giấu giếm, nói thẳng: “Không phải em đã từng nhắc đến một hoa đán mặc bộ váy cưới thời Thanh hay sao? Mà kiểu dáng bộ váy ấy y hệt như bộ váy cưới của vợ trước ông Lưu, lúc em phơi đồ cho con rối mới liên tưởng đến, bởi vì tư thế của hoa đán đó rất giống với tư thế của cô dâu. Anh Quản bảo là như thể bị người ta nhấc lên từ phía sau, nhưng lúc phơi đồ, em thấy giống một bộ y phục bị treo trên móc hơn, theo ý em…”

Lời còn chưa nói hết, Tiểu Kim Hoa đã đứng trước cửa kêu vào, Lý An Dân khẽ nói nhỏ: “Đừng vội, cứ đi xem thử rồi nói tiếp.”

Ba người theo Tiểu Kim Hoa vào trong căn nhà mái bằng rộng rãi nằm kề bên cạnh nhà chính. Căn nhà này cũng có một gian giữa, hai gian xép hai bên, sân sau còn có hai gian nhà mái tôn, trong đó chứa toàn đồ gia dụng đã cũ, vang lên từng tiếng kẽo kẹt.

Những chiếc tủ gỗ thịt cao thấp không đều kê dọc tường, dưới song cửa sổ đặt một bàn máy may cũ, bên cạnh là một cái áo bằng gỗ dựng thẳng, nom hơi giống cái giá hình chữ “Tỉnh[2]” ở nhà Quản sư phụ, chỉ là chế tác tinh xảo hơn một chút, hai mặt khắc hoa, dưới chân còn có chốt gỗ để treo giày. Bộ váy cưới thời Thanh đang được treo trên giá ấy, phần vai được kẹp lên, tay áo dang hai bên.

[2]#

“Trên là áo cân vạt cổ tàu tay rộng nền đen, khuy áo kết hình long phượng, phía dưới là váy dài xẻ ba tà màu đỏ thắm, bên hông treo một dải tua rua bằng vàng, vải vóc cô mặc đều được thêu hoa văn mẫu đơn, sắc đen thì đen như mực, sắc đỏ thì đỏ tựa máu” – kiểu cách trang phục giống y hệt như cô hoa đán kia.

https://thuviensach.vn

Nhưng bộ váy cưới này đã bị hư hại, trên mặt vải còn lấm bùn, váy thì bị kéo cắt từng mảnh, tay áo có dấu vết được khâu vá lại, Tiểu Kim Hoa đảo mắt nói: “Con người tôi ấy, nóng tính lên là không kiềm chế được. Tôi không giận cái khác, chỉ bực nỗi ông ấy chẳng thèm nói cho tôi biết một tiếng, là vợ chồng nhiều năm như vậy rồi, một câu tâm sự cũng không chịu nói. Kết hôn rồi thì kết hôn rồi, chuyện xưa như vậy ai còn chấp, tôi đã theo ông ấy suốt chừng đó năm, giờ còn để ý làm gì?”

Ngày đó cãi nhau xong, ông Lưu bỏ nhà đi, Tiểu Kim Hoa lửa giận bốc lên đầu, ném luôn bộ váy rách bươm ra đồng, đến khi hạ hỏa cũng cảm thấy mình làm thế hơi quá đáng, liền chạy ra nhặt về nhưng chưa cho ông Lưu biết, định để mấy nữa sửa lại xong xuôi rồi mới trả cho ông. Sau này vì bận lo đám cưới cho con trai, chuyện này bà đành tạm gác lại, chỉ mới sửa được một ống tay áo mà thôi.

Lý An Dân đưa tay sờ thử cái váy, là vải gấm, thêu tơ vàng sợi bạc, hoa văn rất mới lạ, cách phối màu tao nhã, khó trách Tiểu Kim Hoa vừa nhìn thấy đã thích.

Lý An Dân hỏi Tiểu Kim Hoa về chuyện vợ trước của ông Lưu, Tiểu Kim Hoa bảo ông Lưu và vợ trước của ông ấy chẳng qua cũng chỉ bái đường, còn chưa đăng ký, lúc ông Lưu rời nhà ra ngoài xông pha thì hai người bọn họ cũng chia tay trong hòa bình, bộ váy cưới này là do đằng trai bỏ tiền ra mua, thế nên ông Lưu mới giữ lại.

Tiểu Kim Hoa nói với vẻ chua xót: “Tôi đoán cô gái nọ hiềm nhà ông Lưu có tiền, mà ông Lưu thì lại làm ăn xa xứ, cô ta nào có đợi chờ được, nói không chừng đã có người đàn ông khác từ trước rồi, thật đúng là không biết nhìn người. Nhưng mà ông Lưu ấy, nhất định ông ấy hãy còn tình cảm với cô ta, nếu không sao lại nổi khùng lên với tôi như vậy, xưa nay có thế bao giờ đâu.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thầm nghĩ đây chắc chắn là kết quả của việc oán hận chất chồng bao năm nay bộc phát ra ngoài. Vợ chồng cãi nhau vặt có thể giúp đôi bên hiểu nhau thêm, nhưng tuyệt đối không thể nín nhịn mãi trong bụng, có chuyện mà không nói mới đáng sợ, không kết thúc trong yên lặng, ắt sẽ phải bùng nổ trong lặng yên, thế nên ông Lưu cuối cùng đã bùng nổ.

Lý An Dân không tiết lộ gì nhiều cho Tiểu Kim Hoa, chỉ bảo không biết quý của sẽ khiến Ông thần Bà thần nổi giận, kêu bà sửa bộ váy cưới cho thật tốt. Sau đó về nói chuyện với ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ, cô bảo: “Xem ông Lưu quý trọng bộ váy cưới như thế, nói không chừng váy áo cũng có thể thành tinh, em thấy cô hoa đán kia rất có thể là tinh quái trong bộ váy áo này. Hơi sài không nhất định phải có nguồn gốc từ con người, đợi đến tối lại hỏi Quan hoa bà thử xem sao, đồ vật đã thành tinh một khi hư hỏng, không biết có thể có hơi sài hay không? Nếu quả thực là do nguyên nhân này, vậy thì phải làm sao để cứu vãn.”

Quản sư phụ nhìn Lý An Dân chăm chú, vân vê ria mép mà bảo: “Giờ anh mới nhận ra đầu óc em khác hẳn so với người thường.”

Lý An Dân không dám nhận câu này, giả như Quản sư phụ hay ông chủ Lư Ngư có thể nhìn thấy cô hoa đán nọ, chỉ e lúc ở tiệc cưới nghe bác Chu tám chuyện đã có thể liên hệ tới vụ này rồi. Phản ứng của cô còn quá chậm chạp, gặp phải tình huống này vẫn thiếu sức phán đoán kịp thời, về phương diện kiến thức cùng khả năng hành động cũng không đạt tiêu chuẩn. Không rõ đầu cua tai nheo đã vội rải bột trừ tà lung tung này nọ, chuyện thất đức như thế cô không làm được, mà rõ ràng biết nhưng lại khoanh tay đứng nhìn, lương tâm cô sẽ bất an. Cũng không biết Diệp Vệ Quân lấy lòng tin ở đâu ra, cho rằng để lại một cái túi da đen cho cô là cô có thể tự mình xử lý hết mấy thứ yêu ma quỷ quái, sau này có gặp nhất định phải hỏi anh cho rõ.

Thông qua Tiểu Kim Hoa, ông Lưu cũng đã biết chuyện này, ông cho tiên cô là đồ lừa đảo, nhưng Quản sư phụ thì lại đáng tin, nên ngay đêm đó bèn mở

https://thuviensach.vn

bàn tiệc ở quán Đạo Hương mời khách, đặc biệt giữ Quản sư phụ cùng hai cái đuôi ở lại dùng cơm. Ông Lưu không để người khác vào bếp mà tự xắn tay áo lên làm, dọn ra một bàn toàn món ngon, thôn trưởng cũng bưng hai vò rượu lâu năm hết sức quý giá sang đây, mọi người vây quanh bàn ăn an ủi vợ chồng ông Lưu, đều bảo người có tướng mạo có nhân phẩm như Lưu Tu muốn cưới cô gái nào chẳng được? Tội tình gì phải tự treo cổ mình trên cái cây mục họ Dư tên Khả Gia kia?

Tiểu Kim Hoa tức giận bất bình nói: “Người nhà bên kia đúng là xỏ lá, đổ vỏ ốc người khác ăn xong lên đầu con tôi, tôi biết tính thằng Tu lắm, nếu là của nó, nó không đời nào chối bỏ trách nhiệm đâu.”

Bác Trương cắn củ lạc góp lời: “Đừng sợ, giờ có xét nghiệm quan hệ máu mủ rồi, một lần một ngàn tệ, cô muốn làm ấy à, cả thôn ta mỗi nhà góp một ít là xong. Chỉ sợ xét nghiệm xong thì mặt mũi nhà bên ấy cũng mất hết, chuyện này, theo tôi giải quyết riêng vẫn hơn.”

Tiểu Kim Hoa hung hăng vỗ bàn: “Xét nghiệm, nhất định phải xét nghiệm! Nếu là giọt máu nhà em, quyết không bạc đãi cô ta. Dù có chết, cũng ghi vào gia phả họ Lưu này!”

Ông Lưu trợn mắt liếc nhìn bà một cái, thấp giọng bảo: “Nói linh tinh.” Mắt hổ của Tiểu Kim Hoa cũng trừng ngược trở lại, ông tức khắc rụt cổ cúi đầu.

Lý An Dân là một con sâu ham ăn, vừa nhìn thấy món ngon đầy bàn hai mắt liền tỏa sáng, khổ nỗi mới ăn được vài miếng đã thấy như đang nhai sáp, trong miệng ngập tràn mùi rữa nát, cô sợ hơi thối trong miệng ảnh hưởng người ta ăn uống, bèn lấy cớ kêu thân thể không được thoải mái, đầu váng ngực nôn nao, muốn mượn một gian phòng để nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Ông Lưu dắt cô lên lầu hai, vào phòng cho khách thuê, giao chìa khóa lại cho cô, bảo: “Tôi nói lại với Quản sư phụ rồi, đêm nay mấy cô cậu sẽ ở lại đây, gần đây cũng không có đoàn du lịch nào đặt phòng nên để không cả, nếu ở có chỗ nào không thoải mái cứ bảo một tiếng, tôi đổi cho cô gian khác.”

Lý An Dân thành tâm thành ý bảo điều kiện nơi đây rất tốt, đưa mắt dõi theo ông Lưu rẽ vào hành lang, cô tức tốc vào phòng đóng cửa, ngồi trên giường hít sâu hai cái, nhẹ giọng hỏi: “Bà ơi? Giờ này đã không còn ai rồi.”

Quan hoa bà thở dài bảo: “Bà lão đây chỉ ló đầu lên nhìn một chốc, sao cô bé căng thẳng quá vậy, đi xuống dùng cơm đi.”

Lý An Dân viện lý do này nọ hết cả rồi, giờ mà xuống lầu vào bàn lần nữa cũng ngại, liền bảo: “Không có gì đâu ạ, xế chiều ăn đầy một bụng nên giờ cháu vẫn chưa đói. Bà ơi, cháu hỏi bà cái này nhé, nếu vật thành tinh bị phá hư, vậy có phát ra hơi sài được hay không?”

Lý An Dân đem mọi điều cô biết cùng với suy đoán của mình thuật lại cho Quan hoa bà nghe, lại nói: “Cháu nghi ngờ hoa đán kia chính là tinh quái của bộ váy cưới.”

Quan hoa bà ngẫm nghĩ hồi lâu, đáp: “Cũng có thể là như vậy, chẳng qua bà không tận mắt trông thấy cô gái nọ nên không dám kết luận. Theo như lời cháu nói thì bộ váy cưới ấy có niên đại không xa, cũng tức là vừa thành hồn chưa được mấy năm, cho dù váy áo có bị xé rách, hơi sài cũng không quá nặng. Thế nhưng hơi sài nhà ông Lưu có thể khiến người bị trúng tà đụng âm sát thì không đùa được đâu, trừ phi trên bộ váy cưới ấy còn mang theo oán khí. Oán khí mà thành linh vậy thì không phải là tinh quái tầm thường nữa rồi.”

“Vậy cũng tương tự như lệ quỷ ạ? Thế phải làm cách nào mới xua tan được bây giờ?”

https://thuviensach.vn

“Bà cũng chưa từng tiêu trừ hơi sài bao giờ, trước kia ở trong núi, có một gốc cây già thành tinh tác quái, đạo gia ở gần đấy sẽ sai người cưa gãy thân cây, lại vẩy lên trên ấy một chậu máu chó mực, mặt gỗ sẽ tuôn ra khí đen, lúc đó lại đem nến ra thử, nếu như lửa vẫn cháy tức là thành công, còn lửa bị dập tắt, vậy thì phải bày trận làm phép.”

Lý An Dân biết trong số các con vật chí dương thì gà trống là lựa chọn tốt nhất, còn chó mực là lựa chọn trên cả tốt, máu chó mực có thể tiêu trừ khí âm tà, đồng thời cũng gây ra sức sát thương cực lớn đối với các loài ma quỷ, nếu không phải để đối phó với những thứ quỷ quái cùng hung cực ác, bình thường cũng không dùng đến máu chó mực. Cô nghĩ, hay mai cứ thử dùng máu gà trống trước xem sao?

Bởi vì hơi sài quá nồng, Quan hoa bà lên tiếng hàn huyên chưa được bao lâu đã lại lặn xuống nghỉ ngơi lấy sức. Quản sư phụ nôn thốc tháo say đến chẳng biết trời trăng gì, phải nhờ ông chủ Lư Ngư và ông Lưu dìu lên trên lầu. Hai anh em họ ngủ ở ngay sát vách, Lý An Dân qua xem một chút, thấy mặt Quản sư phụ đỏ phừng phừng, nằm bẹp trên giường mặc cho người ta vần như vần dưa.

Ông chủ Lư Ngư giúp anh ta tháo giày cởi áo đắp chăn xong, ngồi bên cạnh giường thở hổn hển mà nói: “Cái anh Quản này, uống rượu đã kém rồi lại còn sĩ diện hão không dám từ chối người quen, ai mà mời uống là anh ấy nốc ngay, đã thế còn bày đặt bắt chước người ta ‘trăm phần trăm’, một ngụm cạn chén, bó tay.”

Lý An Dân ngửi thấy miệng ông chủ ông chủ Lư Ngư cũng bốc ra mùi rượu, mới cau mày lại hỏi: “Anh cũng uống nữa à?”

Ông chủ Lư Ngư khoát khoát tay, bảo: “Không nhiều lắm, chỉ có nửa lít thôi, thôn trưởng mời mọc đến là nhiệt tình, bảo gì mà không say không về, anh phải uống đỡ cho anh Quản, chứ không anh ấy vào viện cấp cứu luôn rồi.”

https://thuviensach.vn

Những cái khác Lý An Dân chẳng nghe thấy, chỉ để ý mỗi nửa câu phía trước, chặc lưỡi hít hà, bảo: “Nửa lít? Anh ấy dăm sáu chén còn anh tới nửa lít cơ á? Nếu đêm nay mà xảy ra chuyện gì, các anh… một người cũng chẳng thể cậy nhờ gì được.”

Ông chủ Lư Ngư cười nói: “Em yên một ngàn cái tâm đi, tửu lượng của anh rất tốt, chỉ nửa lít thì nhằm nhò gì. Còn anh Quản nốc cạn một hơi nên mới nhanh bốc, đợi tí nữa ra mồ hôi xong tè một cái là lại tỉnh như sáo ngay.” Vừa nói vừa vỗ một phát lên mông ông Quản, Quản sư phụ không nhúc nhích mảy may, anh ta nở một nụ cười mờ ám, lại mạnh tay vỗ thêm hai cái đau điếng nữa, bấy giờ Quản sư phụ mới phát ra mấy tiếng càu nhàu bất mãn.

Lý An Dân thấy sắc mặt anh ta như thường, không khỏi thở phào nhẹ nhõm rồi trở về phòng, sau đó ngã vật xuống giường, tay chân dang rộng, ngơ ngác nhìn lên trần nhà. Trên nền vôi xám trắng dần xuất hiện những đường nét mơ hồ, khuôn mặt kiên nghị chính trực, bờ vai rộng rãi, dáng người cao ngất như gốc tùng cứng cáp, có thể thay cô ngăn gió cản mưa…Thế nhưng mặt mày, mũi miệng của anh ấy sắp sửa không còn thấy rõ được nữa rồi. Lý An Dân giơ tay, muốn với lên hình ảnh mơ hồ ấy, nhưng lại quờ hụt giữa không trung, cổ tay cô lại thu về, úp tay che mắt. Cô ra sức ấn mạnh, ấn mãi đến khi nước mắt hiện lên một mảng những đốm sáng li ti với sắc màu rực rỡ.

Chỉ cần nhớ đến Diệp Vệ Quân, Lý An Dân sẽ không cách nào suy nghĩ đến những chuyện khác được, cho dù hiện ra trước mắt chỉ là một hình ảnh mơ hồ không rõ, nhưng đầu óc cô đã bị ba chữ “Diệp Vệ Quân” kia choán hết, cô thầm gọi tên Diệp Vệ Quân, gọi một lần, rồi hai lần…Gọi mãi gọi mãi cho tới khi tâm trí cô chìm dần vào trong bóng tối.

Buổi chiều trời đổ cơn mưa phùn lất phất, đến đêm nhiệt độ cũng giảm xuống, gió lạnh hùa qua song cửa sổ vào trong phòng, Lý An Dân không đắp chăn nên bị cái lạnh bất ngờ đánh thức. Khi cô mở mắt ra chỉ thấy một nguồn

https://thuviensach.vn

sáng mỏng manh, bóng đèn đường dưới mái hiên tản ra thứ ánh sáng ấm áp nhạt nhòa, xuyên qua lớp kính cửa sổ tiến vào trong phòng, mông lung, mờ ảo tựa như sương khói.

Lý An Dân nhấc mình xuống giường, lần theo vách tường tìm công tắc đèn, ánh mắt hơi liếc qua, ấy thế mà lại thấy như có bóng người thoáng vụt qua cửa sổ. Theo bản năng cô vội dời tầm mắt, động tác thoáng ngừng trong chốc lát, lại tiếp tục mò ra cửa, tìm thấy công tắc đèn lập tức vội vàng ấn xuống.

Tách một tiếng ánh đèn chớp lên, cả căn phòng thoắt cái đã sáng bừng, Lý An Dân nhắm mắt lại hít sâu một hơi, vừa mới xoay mình, một khuôn mặt trắng bệch đã hiện ra ngay trước mắt, mặt đối mặt, gần trong gang tấc.

Trái tim Lý An Dân như nhảy vọt lên cổ họng, muốn kêu lên mà không được, cũng chẳng thể nhúc nhích, chỉ có thể bình tĩnh nhìn thứ đang đối diện với mình – cô hoa đán mặc bộ váy cưới thời Thanh.

Mấy lần trước khoảng cách quá xa, Lý An Dân không quan sát kỹ được, chỉ nhớ mỗi bộ váy cưới này đen thì đen như mực, đỏ thì đỏ như máu, đối lập nhau một cách rõ nét. Đến bây giờ ở ngay sát bên, thậm chí gần đến mức tưởng như lông mi của cô hoa đán này cơ hồ đâm vào trong mắt cô, thế nên thứ mà Lý An Dân trông thấy rõ ràng trước hết chính là cặp mắt lật ngược lên trên kia. Con ngươi đen tối không chút sinh khí, tròng trắng đục ngầu, tựa như có một lớp màng mỏng đang bao trùm lên đôi mắt, giống như mắt các sinh vật thủy sinh vậy, lạnh lẽo vô thần, khóe mắt cùng mống mắt đều đỏ đến tím đen, giống hệt màu của máu đông đã biến chất.

Lý An Dân lấy lại tỉnh táo, tựa lưng vào tường, lướt ngang sang bên cạnh, dịch ra trước cửa chính, hai tay đưa sau lưng chộp lấy tay nắm cửa. Hoa đán kia cũng xoay người theo cô, không giống người thường dùng bước chân để kéo toàn thân quay theo, mà giống một tấm gỗ ván cứng đờ giữ nguyên tư thế bị treo lên, cả đầu cả thân cùng lúc xoay tròn.

https://thuviensach.vn

Tư thế cô ta quái dị là thế, diện mạo lại thêm âm u đáng sợ, trên nước da tái nhợt có vô số vết rạn giăng ra như mạng nhện, như một thi thể bị cắt rời ra rồi ghép lại với nhau, không chút sắc máu, tỏa ra một tầng sáng mỏng manh lạnh lẽo dưới nguồn sáng trắng.

Lý An Dân chạy trốn theo bản năng, tuy nhiên lòng bàn tay đổ mồ hôi trơn trượt vô cùng, xoay nắm cửa hai lần liên tục mà vẫn không mở được, trong khi hoa đán nọ vẫn cứ treo lơ lửng ngay đó không hề cử động. Nhịp tim Lý An Dân cũng dần thong thả lại, có lẽ là vì trong phòng sáng sủa nên cô không cảm thấy quá kinh hãi. Công bằng mà nói hoa đán này so với đám ma nữ cô từng gặp qua da hơi rạn chứ tay chân đầy đủ cả, cơ quan nội tạng cũng không thấy lòi ra bên ngoài, chỉ là nhìn không giống người thôi.

“Cô…cô tìm tôi có việc gì? Có phải muốn nhờ vả gì không? Nếu phải thì cô cứ mở miệng, thoải mái yêu cầu, trừ hại người hại vật ra những thứ khác như thiếu ăn thiếu mặc, siêu độ vong hồn, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức hoàn thành giúp cô.” Lý An Dân thử đàm phán với cô ta, nếu có thể giải quyết trong hòa bình thì đúng là quá tốt, có khi xong chuyện hoa đán này hơi sài nhà ông Lưu cũng chẳng còn, như vậy quả là đáng mừng.

Tuy nhiên hoa đán kia không hề đáp lại, vẻ mặt vẫn y nguyên, chỉ có máu tươi chảy ra từ khóe mắt, các khe nứt trên mặt cũng trào ra thứ chất lỏng tím đen. Cô ta há mồm để lộ hai hàm răng trắng tinh đều đặn, lơ lửng trôi dạt về phía cửa, khoảng cách mỗi lúc càng lớn, hoàn toàn vượt qua ngưỡng khép mở của khớp hàm con người. Khóe miệng rách toạc đến tận mang tai, có thể thấy rõ cả cấu tạo trong khoang miệng, cổ của cô ta còn tuôn ra một đám khói đen, không ngừng lan ra bên ngoài.

Lý An Dân vặn mở được tay nắm cửa, xoay người tung chân đá văng cửa phòng, rẽ vội qua gõ cửa phòng ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ, nhưng có đập cửa cỡ nào thì người bên trong cũng không hề lên tiếng. Lý An Dân liếc

https://thuviensach.vn

mắt sang nhìn, thấy hoa đán kia đã theo ra bên ngoài, tổng tư thế và động tác hệt như lúc cô dâu đi lại trên thảm đỏ, như bị nhấc cổ lên rồi tha về phía trước, mũi chân cọ trên mặt đất phát ra từng tiếng sàn sạt nhức tai.

Lý An Dân thấy có gọi cỡ nào thì hai người Quản sư phụ cũng không tỉnh, vội quyết định thật mau, chạy như điên xuống lầu dưới. Ra khỏi hành lang xuống lầu chạy một mạch tới phòng ăn, bên dưới đèn đóm sáng rỡ, ông Lưu đang ngồi dựa vào tường ở trước bàn ăn mà gật gù, nghe thấy tiếng bước chân mới hé mắt, đứng dậy hỏi: “Sao thế?”

Lý An Dân thấy có người mới thở ra một hơi, nhưng lập tức hoảng hồn hô lớn: “Bác Lưu, chạy mau đi! Nó đuổi tới rồi kìa!”

Cô lao thẳng qua bên đó, tóm được tay ông Lưu liền kéo đi ngay, ông Lưu bị cô lôi đến mức loạng choạng, suýt nữa thì ngã nhào, vội vịn lấy cạnh bàn, tay kia kéo Lý An Dân lại, hỏi: “Ai đuổi theo cô thế? Đằng sau cô làm gì có ai?”

“Bác nhìn không thấy được đâu, cô ta đang ở…” Lý An Dân vung tay chỉ ra phía sau, vừa quay đầu lại, ngoại trừ ông Lưu ra thì chẳng có ma nào nữa cả, hành lang thẳng tắp chật hẹp, ánh đèn hai bên soi rõ từng bậc thang, không hề có ai, hoa đán nọ lại biến mất lần nữa.

Hai chân Lý An Dân mềm nhũn, cô lùi ra sau hai bước, uể oải ngồi xuống ghế, ông Lưu trở về vị trí khi nãy đang ngồi, bưng cái nồi đất trên bàn để trước mặt Lý An Dân, mở nắp vung ra, hơi nóng bốc lên cao. Thì ra trong nồi là cháo tôm nõn, hương vị thơm ngon đến độ làm Lý An Dân muốn chảy nước miếng, cái bụng cô cũng kêu lên rồn rột.

“Lúc tối cô không ăn được bao nhiêu cả, tôi để dành cho cô nồi cháo này, đang định bưng lên lầu đấy, ai ngờ lại ngủ quên đi mất. Nào, tôi vừa hâm lại

https://thuviensach.vn

rồi, tranh thủ ăn đi cho nóng.” Ông Lưu còn nhiệt tình múc cho cô một chén cháo nữa.

Cháo nhừ tơi, tôm mềm ngọt, sánh đặc đậm đà, vừa ăn vào miệng đã thấy cả người ấm áp, Lý An Dân ăn liền hai chén mới rời tay ra khỏi cái muỗng được, ông Lưu lại ân cần đưa khăn giấy lên, bảo: “Nếu không đủ thì tôi sẽ nấu thêm cho cô, cháo có sẵn rồi, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian.”

Ông Lưu hỏi cô vì sao lại hớt ha hớt hải chạy từ trên lầu xuống như vậy, Lý An Dân cảm thấy đã đến nước này, thay vì cứ che che giấu giấu, không bằng nói ra trước để cảnh báo. Dù tạm thời còn chưa nghĩ ra cách nào để đối phó thì ít nhất cũng chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rồi.

Váy cưới thành tinh, ngay cả bản thân Lý An Dân cũng cảm thấy quá đỗi hoang đường, chỉ e nói ra lại bị người ta chê cười, tuy nhiên ông Lưu cũng tự có cách lý giải của riêng mình: “Không phải tôi không tin vào mấy chuyện ma quái quỷ thần thế này, chỉ phản đối thể loại mê tín dị đoan bừa bãi mà thôi. Tiên cô kia muốn lừa tiền người ta nên mới giả thần giả quỷ, cô lừa tôi thì được lợi ích gì?”

Lý An Dân cảm thấy ông Lưu đây thực sự là cái gì cũng tốt, chăm chỉ hay lam hay làm lại còn có chính kiến, ngay cả việc sợ vợ nếu nhìn theo một khía cạnh khác cũng có thể nói là ưu điểm. Cô thấy ông bác này là người có thể bàn bạc được, bèn đem dự tính của mình thuật lại cho ông.

“Bác Lưu này, xung quanh đây có nhà ai nuôi chó mực không? Máu chó mực cùng với máu gà trống có thể áp chế được tà khí, cầm kiếm một ít đề phòng lỡ có xảy ra chuyện gì.”

“Gà trống thì nhiều, nhưng mà trong thôn lại chẳng nuôi con chó mực nào, để sáng mai tôi đi hỏi thăm xem sao.” Ông Lưu vừa nói vừa dọn dẹp chén bát.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nhận lấy chìa khóa mà ông Lưu đưa cho để mở cửa phòng của Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư, phát hiện hai anh em này đang nằm ngược đầu nhau ở trên giường, anh gác tôi, tôi gác lại anh, cả hai đều ngủ say như chết, căn phòng bị mùi rượu hun đến ngạt thở.

Ông Lưu khẽ khàng tiến tới, lấy chăn đắp kín cho hai người, Lý An Dân không nhịn được mới cất lời oán trách: “Quản sư phụ thì không nói làm gì, cái ông chủ Lư Ngư này khi nãy còn bảo tửu lượng mình tốt, hóa ra tốt của anh ta là ngủ tít mù thế này đây.”

Ông Lưu nói đỡ cho bọn họ: “Đừng trách hai cậu ấy, rượu thôn trưởng mang đến nặng quá, độ rượu cao nên mới lâu ngấm, mới uống lần đầu có say cũng là chuyện bình thường, ngủ một giấc là khỏe thôi.”

Hai người trở ra hành lang, Lý An Dân không dám quay lại cái căn phòng gặp ma ấy nữa, thế là theo chân ông Lưu đi tuần ruộng, hai người so với một người cũng vững tâm hơn ít nhiều.

Hai mẫu đất nhà ông Lưu cách thôn khá xa, nằm trên một sườn dốc, chỗ này lẫn cả đất bỏ hoang cỏ dại mọc đầy với ruộng hoa màu, lưa thưa vài thửa đất trồng cây lương thực, một loạt bù nhìn rơm được cắm xiên xiên giữa ruộng, mỗi lần gió nổi những mẩu rơm rạ lại bay tán loạn dưới ánh trăng.

Ông Lưu giơ cao đèn pin chiếu ra xa, vừa đi vừa nói chuyện: “Bù nhìn rơm này chẳng phải để đuổi chim đâu, mà là sợ có heo rừng tới ủi đất ăn mất khoai lang đấy. Mấy năm nay thường có heo rừng nhân lúc đêm khuya xuống núi phá hỏng hoa màu, bọn tôi bây giờ tuy không sống dựa vào làm nông nữa, nhưng cơ nghiệp các cụ để lại làm sao mặc lũ súc sinh ấy giày xéo được.”

“Bác nói phải quá ạ, bác Lưu, ruộng nhà bác cách thôn xa vậy, lại ở gần cửa rừng nữa chứ, heo rừng có xông ra ngoài thì cũng phải băng qua đây đúng

https://thuviensach.vn

không.” Lý An Dân ngoảnh đầu lại nhìn về phía thôn Dư Miêu, chỉ thấy được một khoảng lờ mờ.

“Chỗ ruộng này vốn do ông Trương coi sóc, thổ nhưỡng không tốt lắm, dẫn nước cũng khó khăn, nhà họ Trương lại có bệnh đau dây thần kinh tọa di truyền, lúc đi làm ruộng lưng còn thẳng, lúc về đã còng người xuống rồi. Bà Trương thấy nhà tôi mở quán trọ, mới tìm Kim Hoa thương lượng xem có thể xin đổi với mấy mẫu ruộng ở đầu thôn của nhà tôi không. Kim Hoa không dám quyết, về bàn bạc lại với tôi tôi thì chân chạy quen rồi, chẳng ngại đi xa, Kim Hoa cũng muốn giúp người ta. Hì, bà nhà tôi ấy mà, bình thường ăn nói chẳng kiêng nể gì, ghê gớm vậy thôi chứ tôi biết bụng dạ bà ấy tốt lắm, lại rất nhiệt tình, đối đãi với bà con hàng xóm không chỗ nào chê được.” Ông Lưu nhắc đến vợ, trên mặt liền nở nụ cười tươi tắn.

Lý An Dân nghe mà thấy trong lòng ấm áp, còn nhớ trước kia đã từng xem qua một bộ phim, nam chính trong phim ấy nói “Không có người đàn ông nào sợ vợ, chỉ có người đàn ông không tôn trọng vợ mình”, mặc dù cô tin đàn ông sợ vợ chân chính vẫn tồn tại, nhưng nhìn người trước mắt mà xem, cái “sợ” ở đây của ông Lưu hẳn đa phần là khía cạnh tích cực.

Lý An Dân nhận thấy ông Lưu thực ra không khờ khạo như biểu hiện bên ngoài, có chính kiến, miệng lưỡi cũng khéo ăn khéo nói lắm. Nghe bác Chu kể, ông Lưu có thể tán gẫu thoải mái với khách trọ, nhưng ngược lại trước mặt người quen thì rất ít khi phát biểu ý kiến.

Lý An Dân theo ông Lưu tiến vào trong căn chòi canh ruộng, cái chòi này là nhà ba gian, do gian chính cùng hai gian phụ hợp lại mà thành, nghe nói trước kia được dùng để chăn nuôi heo, Lý An Dân được dắt tới cái gian trước kia từng là chuồng heo, ông Lưu rót cho cô một chén nước, còn lấy ra một dây pháo giắt ở ngang hông.

“Cô cứ nghỉ ở chỗ này trước đi, tôi đem pháo ra ngoài đốt.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân hiếu kì mới hỏi: “Còn chưa tới đêm Giao thừa kia mà, bác đốt pháo sớm thế ạ?”

Ông Lưu bảo: “Đốt để dọa heo rừng đấy, cái đám súc sinh này tinh ranh lắm, bù nhìn rơm lúc mới cắm thì chúng nó còn e dè, nhưng qua một thời gian, thấy bù nhìn đứng yên thế là chúng nó biết tỏng, vậy nên mới phải đốt thêm mấy dây pháo tép để làm chúng kinh hãi.”

Lý An Dân đứng dậy nói: “Cho cháu đi theo với.”

Ông Lưu quay đầu khoát khoát tay: “Nguy hiểm lắm, không chỉ có mỗi một con heo rừng đâu, không việc gì đâu, tôi đốt ở ngay chỗ sườn núi ấy, cách đây chẳng mấy bước, cô thấy cái gì cứ kêu to lên, tai tôi thính, lớn tiếng chút là tôi nghe thấy.” Vừa nói ông vừa mở cửa bước ra ngoài.

Lý An Dân nghe thấy tiếng khóa cửa, liền sửng sốt, tiến tới đẩy cửa, bỗng phát hiện cánh cửa đã bị khóa lại từ bên ngoài, Lý An Dân đập cửa kêu lên: “Bác Lưu! Bác khóa cửa làm gì vậy!”

Giọng nói của ông Lưu vọng vào trong: “Như thế an toàn hơn, cô đừng sợ, tôi sẽ trở lại ngay ấy mà.” Ông ấy còn đang khóa cửa, vang lên hai lượt tách, tách, lại nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau loảng xoảng.

Lý An Dân cảm thấy có cái gì đó không đúng, khóa cửa đã là không bình thường rồi, khóa hai lượt lại còn chằng thêm dây xích, điều này chứng tỏ ông ta không muốn để ai chạy khỏi căn phòng này. Cô cũng không kịp nghĩ sâu hơn, chỉ tung chân đạp cửa, thử đạp mấy lượt vẫn thấy không thấy cửa bung ra, đành phải quay về ghế ngồi thở dốc, bắt đầu cân nhắc xem ông Lưu làm thế là có dụng ý gì, tuy nhiên nghĩ cả buổi vẫn không hiểu được.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, một đôi bàn chân lại lướt qua ngay trước mặt, Lý An Dân nhận ra đây chính là đôi giày thêu của hoa đán kia, vừa ngẩng đầu nhìn lên, tức khắc cô giật thót tim. Cái đầu của cô hoa đán kia đã đi đâu mất, chỉ sót lại mỗi cái thân thể đang bị treo lơ lửng giữa không trung, khí đen từ phần cổ bị đứt không ngừng tràn ra bên ngoài.

Thi thể không đầu cứ giữ nguyên tư thế bị treo mà lơ lửng bay tới trước của phòng, xoay người đối diện với Lý An Dân, trôi nổi ngay tại chỗ trong chốc lát, sau đó lùi lại, chậm rãi biến mất vào trong cánh cửa.

Lý An Dân đột nhiên có một ý nghĩ: Có lẽ hoa đán này có chuyện gì muốn truyền đạt cho cô.

Đến nước này cô cũng chẳng màng sợ hãi, đứng dậy tiến tới trước cánh cửa kia đẩy thử, cánh cửa tuy có lòng ra, nhưng vẫn cửa khóa then cài như cũ. Cô quơ tay tóm lấy chân ghế để phá cửa, sau khi nện gần mười cái, chiếc ghế đã gãy rời cả ra, bốn cái chân chỉ còn sót đúng một cái dính lại trên mặt ghế. Lý An Dân tiện tay quăng luôn cái ghế hỏng ấy, tiếp theo lại dùng bả vai tông cửa, cô đã bất kể mọi giá rồi, lùi hẳn ra sau chạy lấy đà rồi dùng sức lực toàn thân nhảy vọt lên húc thẳng vào cánh cửa. Cú va chạm khiến cho cô váng đầu hoa cả mắt, bả vai đau đớn cứ như nứt cả xương, cô cắn chặt răng, cứ thế dùng thân mình làm xe công thành, một phát, hai phát… Không ngừng húc như vậy, cuối cùng đinh ốc cũng tuột ra, then cài rơi xuống đất, cánh cửa sau rốt cuộc cũng bị phá. Lý An Dân không kịp dừng lại, theo quán tính ngã vật xuống, sống mũi chạm đất, đau đến mức kêu lên “Ui da!” thành tiếng, ôm mũi mà nằm bệt dưới đất hồi lâu, quệt ra một tay đầy máu, đến cả môi cũng bị dập.

Lý An Dân chỉ cảm thấy toàn thân thoát lực, từ đầu đến chân tê mỏi như điện giật, một lát sau mới từ từ thích ứng với cơn đau, cô quỳ rạp dưới đất thở hồng hộc, trong miệng thấy toàn vị mặn, xoang mũi ngập ngụa mùi tanh, máu nóng hầm hập chảy qua đôi môi, tí tách nhỏ xuống. Cô dùng tay áo lau sạch máu, bịt chặt mũi rồi chồm người bò dậy.

https://thuviensach.vn

Ngẩng đầu lên nhìn, trong nhà đỏ rực một màu, trên tường treo dải lụa hoa, trước giường treo một bức màn đỏ thẫm, hết thảy mọi vật dụng trong nhà đều phủ một tầng vải đỏ thắm. Đối diện với cửa có một cái bàn kê sát tường, dưới gầm bàn đặt một vò đất nung có hai tai màu vàng trổ hoa văn, bốn góc bàn đặt bốn cây nến đỏ, ở giữa bày một chiếc mũ phượng đính hạt châu cùng đôi giày thêu mũi nhọn, chính là những đồ hoa đán kia mặc trên người, ngoài ra còn có một cái hộp dẹp hình vuông.

Lý An Dân lau khô máu dính trên quần áo, tới trước cái bàn dài ngồi xổm xuống, đưa tay mở nắp vò, chỉ ngửi thấy một mùi chua lòm, thử nhìn vào mới thấy trong đó đựng toàn là giấm, lấy tay mò thì không thấy gì, có lẽ chỉ để cất đấy mà thôi. Cô đóng lại nắp vò, đứng dậy nhấc cái hộp lên xem xét, đây là một cái hộp sắt cũ kĩ, mặt hộp dày đặc vết gỉ sét, sờ lên ram ráp. Hộp không có móc khóa, chỉ hàn một cái khóa liền với hai mảnh kim loại, trên dưới hai vành hình vòng cung khớp vào nhau, hợp thành một hình trái xoan không đều.

Lý An Dân cạy khóa, mở nắp hộp lên, trong hộp đựng toàn là hình, lớn nhỏ không đều, phần lớn là hình đen trắng. Lý An Dân quan sát từng cái một, nhận thấy những tấm hình này có một điểm chung – hết thảy đều là hình chụp đám cưới ngày xưa.

Trong đó có một tấm ảnh đen trắng được lên màu hấp dẫn sự chú ý của Lý An Dân, cô dâu trong hình là cô hoa đán nọ, bộ váy cưới cô ta mặc chính là bộ váy bị Tiểu Kim Hoa cắt hỏng. Trong tấm ảnh này, cô dâu chú rể đứng song song với nhau, trang phục đều mang phong cách cuối thời Thanh đầu Dân quốc, nữ đội mão hoa, nam mang mũ ni, bên ngoài mặc áo dài bằng vải gấm đen thêu chữ “Phúc”. Trước ngực cả hai người đều đeo một bông hoa bằng vải đỏ thắm, phía sau có một chiếc bàn vuông, trên bàn bày ba tấm bài vị, trên tường lụa đỏ treo rủ xuống như một tấm màn, giữa màn lại dán một chữ “Hỉ” thật là to.

https://thuviensach.vn

Cách bài trí trong gian phòng này cùng với bối cảnh trong tấm ảnh tuy có khác biệt đôi chỗ nhưng lại giống nhau đến kì lạ. Lý An Dân chẳng hiểu vì sao ông Lưu lại muốn biến căn chòi canh ruộng thành một gian hỉ đường, chẳng lẽ vì muốn làm lễ cưới cho con trai thật hoành tráng nên mới đem tất cả mọi chỗ trong nhà trang trí rực rỡ hân hoan như vậy?

"Bộ váy cưới là của vợ trước bác Lưu, tấm hình này…Không lẽ là hình bác Lưu chụp cùng vợ trước?" Lý An Dân cảm thấy đường nét đặc thù trên khuôn mặt của ông Lưu và chú rể rất giống nhau, môi dày, mày rậm xếch lên, chẳng qua là thời ấy còn trẻ, sống lưng cũng thẳng tắp.

Như vậy, hoa đán nọ chẳng phải là bộ váy cưới thành tinh, mà chính là hồn ma người vợ trước của ông Lưu? Bà vợ trước ấy đã chết? Lý An Dân quan sát tỉ mỉ tấm hình một lần nữa, khuôn mặt cô dâu bôi phấn trắng bệch, từ hai bên gò má trở lên tới mắt được thoa phấn hồng, chú rể mở nụ cười mỉm, còn khuôn mặt cô dâu thì lạnh lùng băng giá, tư thế đứng nom cũng rất ư là quái dị.

Lý An Dân ghé sát mắt vào nhìn, trong tức khắc tóc gáy liền dựng cả lên, đôi chân của cô dâu như bị treo lơ lửng, hai mắt trợn trừng, miệng hơi mở, đầu lưỡi lại còn thè hẳn ra bên ngoài!

Đây chính là một tấm hình người chết!

Hai tay Lý An Dân run rẩy, giật bắn như chạm điện làm vung vãi mớ hình lên trên bàn, trong họng nhẹ nhàng cuộn lên một hơi khí lạnh, Quan hoa bà lên tiếng: "Cháu gái à, mau sờ thử cái dài bên dưới mũ kia đi."

Lý An Dân làm theo lời của bà, nhận thấy cái dải ấy cùng với quả cầu hoa đều được làm từ giấy mềm, bởi vì ánh sáng trong phòng không được tốt, thoạt nhìn cứ như làm từ vải bông thật mỏng.

"Bà ơi, là dải giấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

“Dải giấy à? Quả nhiên đoán đúng rồi, đây gọi là đám cưới ma, cô dâu trong tấm hình này ắt hẳn là một cái xác.”

Da mặt Lý An Dân tê rần, hỏi: “Vậy còn không phải là âm hôn sao?”

“Có sự khác biệt chứ, âm hôn phần lớn là kết đôi cho các cặp nam nữ đã qua đời, theo cách nói thông thường thì là ma cưới ma, còn như đám cưới ma này chính là một người sống kết duyên chồng vợ với một người đã chết, đây chính là làm trái với quy luật tự nhiên và lẽ luân thường âm dương.”

“Cháu thực không hiểu nổi, tại sao lại có người sẵn lòng kết hôn với ma như vậy chứ, là tình yêu chân chính sao?” Lý An Dân cố gắng phỏng đoán theo hướng tích cực, có khi ông Lưu rất thương vợ cũ, ngay cả khi người đã chết cũng không muốn buông tay, giống như Tiểu Kim Hoa đã nói, nếu không phải có tình cảm sâu sắc, sao còn giữ váy cưới đến tận bây giờ, lại còn nổi điên lên khi cái váy bị hỏng?

Quan hoa bà cất tiếng hối thúc: “Đừng có hỏi nhiều như vậy, nhanh lên, trước tiên cứ xem qua mấy tấm hình cưới ấy đi, xem có phải tấm nào cũng là đám cưới ma hay không?!!”

Lý An Dân giật mình, vội vàng giở mấy tấm hình đang nằm rải rác trên bàn xem từ đầu tới cuối, càng nhìn sắc mặt càng khó coi: “Không sai, tấm nào cũng chỉ có một tư thế này, bàn chân cô dâu đều bị treo lơ lửng! Bà ơi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế? Đám cưới ma lẽ nào lại là phong tục truyền thống?”

“Kể ra thì rất là dài dòng, cháu mau rời khỏi chỗ này trước đi, hơi sài trong phòng quá nặng, bà chỉ e không cầm cự được bao lâu!”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cuống đến độ muốn khóc: “Cửa ngoài bị khóa, hai cái ổ khóa còn thêm cả dây xích nữa, nếu có thể thì cháu đã bỏ chạy từ sớm rồi!”

Quan hoa bà trấn an cô: “Đừng có quýnh lên, đám Tiểu Quản phát hiện ra không có cháu ở đó, nhất định sẽ ra ngoài tìm kiếm.”

“Hai người bọn họ uống rượu đến nỗi say ngất luôn rồi, cháu…” Lý An Dân vừa nói xong câu ấy đã cảm thấy choáng váng một chập, hai chân nhũn ra, vội vàng vịn lấy cạnh bàn mà ngồi xuống. Trước mặt mờ mờ ảo ảo, chợt sáng rồi lại chợt tối, cô nhớ đến dáng vẻ say rượu của Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư, trong lòng vang lên một hồi chuông cảnh báo mãnh liệt, ông Lưu nấu riêng cho cô một nồi cháo chẳng phải vì có lòng đãi khách tử tế gì, mà do cô không hề ăn cơm tối!

“Bà ơi, không xong rồi…Rất có thể ông Lưu đã động tay chân gì đó trong thức ăn, bà có biện pháp nào hay không?” Đầu Lý An Dân nặng trĩu mà chân thì mềm nhũn, quỳ dưới đất ra sức nhéo đùi mình, bây giờ mà mê man thì chắc chắn sẽ ngủ thẳng cẳng!

Quan hoa bà cũng cuống lên: “Không có, bà đây nào phải là thảo dược! Đối với cái này cũng chẳng có biện pháp nào!”

Lý An Dân cố chống người dậy, vọt ra bên ngoài uống nói chuyện, sau đó dùng ngón tay cho vào cổ họng mà ra sức móc, cho tới khi nôn ra cả mật xanh mật vàng thì toàn thân cũng rã rời, ngồi bệt dưới đất mà thở hổn hển. Sau khi nôn xong, cô cảm thấy trong người trống rỗng, cứ như là một cánh cửa bị mở toang hoác, từng luồng khí lạnh từ trong ngực tuôn ra bên ngoài, mùi hôi tanh trong phòng khiến người ta ngạt cả thở, trong đó có mùi hôi thối của Quan hoa bà, cũng có vị chua chua của các thứ mà cô đã nôn ra. Cô xì mũi thật mạnh, dùng số nước còn sót lại súc miệng rửa mặt, qua một hồi khổ sở như thế, mặc dù vẫn còn hơi hoa mắt váng đầu, ý thức đang trên đà tan rã của cô cũng dần hồi phục.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nghỉ ngơi giây lát, cảm giác choáng váng hơi tan biến, vừa định đứng dậy thì tiếng khóa xích đã vang lên, cô vội vàng nhặt lấy một cái ghế dưới đất, bò ra đứng ở mé tường sát cửa. Người ở ngoài vừa mở cửa ra, tức thì cô vung chân ghế vụt một phát, quật ngay vào đầu ông Lưu, trượt qua bên thái dương của ông ta, tuy nhiên sức đập phá yếu, không thể đánh ngã ông ta được. Lý An Dân cũng liều mạng, nhân lúc ông Lưu ôm đầu liền dùng bả vai huých ông ta, tông cửa lao ra ngoài.

Còn chưa chạy được hai bước, da đầu như căng ra, tóc cô bị người ta túm chặt, cô cũng bất chấp tất cả, cánh tay cầm chân ghế vung loạn ra đằng sau, ông Lưu hô lớn: “Thằng Tu, mau khống chế cô ta, đừng để cô ta chạy thoát.”

Lý An Dân chưa kịp phản ứng thì trước mắt thoáng có bóng người xuất hiện, cổ tay bị kìm chặt rồi, là Lưu Tu! Hai cha con nhà này cùng nhau kìm kẹp, một trước một sau vây Lý An Dân vào giữa, Lưu Tu giật cái chân ghế vứt ra sau thật xa, ông Lưu giật tóc Lý An Dân mà quẳng cô xuống dưới đất, cất tiếng quát lớn: “Cô còn chưa ngủ à? Vì sao lại không ngủ? Ngủ rồi không phải sẽ chẳng thấy đau nữa sao? Lão Lưu này sẽ thu xếp thỏa đáng cho cô cả.”

“Ông muốn làm gì vậy! Mau thả tôi ra, rốt cuộc thì các người muốn làm gì?” Dù Lý An Dân đã nôn hết số cháo ra, đầu óc đã tỉnh táo nhưng tay chân vẫn mềm oặt không còn tí sức nào, làm sao có thể chống đỡ được sức lực của hai gã đàn ông cơ chứ, chẳng bao lâu sau đã bị trói chặt rồi khiêng vào gian giữa.

Ông Lưu đặt Lý An Dân nằm nghiêng trên giường, bưng một chậu nước ở ngoài vào, đưa cái khăn lông ướt nhẹp cho Lưu Tu, nói với cô rằng: “Đến đây nào, thằng Tu, lau mặt cho vợ con đi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn này mà xem, tội nghiệp quá.”

https://thuviensach.vn

Lưu Tu nghe lời nhận lấy chiếc khăn lông lau mặt cho Lý An Dân, Lý An Dân ngọ nguậy đầu né tránh, tức giận kêu lên: “Vợ con cái gì! Ai là vợ anh? Chớ có đụng vào tôi!”

Ông Lưu nắm chặt quai hàm xoay mặt cô sang, Lưu Tu hết sức cẩn thận lau từng vệt máu cho cô, khăn lông xơ cứng cạ vào vết thương, đau đến mức cô phải xuýt xoa.

“Cô bé, đừng trách tôi, nếu không phải cô dâu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì đã chẳng đến lượt cô phải vào thay, sắp đến giờ rồi, không làm không được. Cũng đều do cô cả, nếu ngủ rồi thì đâu phải nếm mùi đau khổ thế này, xem ra thuốc kia vẫn còn chưa đủ.”

Ông Lưu vẫn nói năng nhã nhặn, không có gì khác biệt so với bình thường, ông ta kéo một cái rương lớn từ dưới gầm giường ra, trong rương đựng hai bộ quần áo, đều có màu xanh đen, thêu hoa đủ màu, một bộ áo chú rể một bộ váy cưới cô dâu, kiểu dáng hệt như trong hình. Ông Lưu đưa bộ đồ cho con trai mình đi thay, sau đó trải bộ váy cưới ướm thử lên người Lý An Dân, lùi về phía sau thưởng thức, khẽ lẩm bẩm: “Hơi lớn một chút, không vấn đề gì.”

Lưu Tu thay bộ áo dài, khoác áo mã quái xong tiến tới đầu giường, ngắm nhìn Lý An Dân giây lát, nói với vẻ mặt như đưa đám: “Con không muốn cưới cô ta, con chỉ muốn Khả Gia của con thôi, con chỉ thích một mình Khả Gia, con yêu cô ấy như thế… Vì sao cô ấy lại bỏ con đi theo người khác?” Nói xong, nước mắt đã nhỏ xuống, anh ta bưng mặt khóc hu hu.

Lý An Dân lại càng muốn khóc hơn, tiếc thương cho cái ngày xui xẻo bị vận rủi rớt trúng đầu này. Thời khắc sinh tử treo đầu sợi tóc, cốt khí nào có mài ra thành cơm ăn được, cô bất chấp mọi giá, thảm thiết kêu xin: “Bác Lưu, con trai bác có muốn kết hôn với cháu đâu, bác tha cho cháu đi mà, van xin bác đấy, cha con bác muốn làm gì cháu cũng mặc kệ, cháu đảm bảo sẽ không tiết lộ chuyện đêm nay ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

“Cô bé à, lão Lưu tôi đây biết cô là dạng người gì, chớ có khua môi múa mép chi cho mệt, vất vả lắm mới đưa cô tới đây được, dù gì cũng phải làm cho xong chuyện.” Ông Lưu chép miệng lắc đầu, vỗ vai con trai, khuyên lơn: “Đây gọi là duyên phận, chỉ cần còn sống mới là quan trọng nhất, phải không? Con còn trẻ, sau này vẫn còn nhiều cơ hội, tương lai còn dài, nghĩ thoáng một chút đi.”

Lưu Tu lau sạch nước mắt, quay đầu nhìn sang Lý An Dân, vươn tay vuốt mặt cô, nói: “Không sao cả, chết rồi thì cũng như nhau thôi, con không chê cô ấy nữa.”

Lý An Dân quay mặt đi chỗ khác, khóe mắt liếc sang bên, nhận thấy dưới mắt anh ta bầm đen, sắc mặt xám ngoét. Lúc ông chủ Lư Ngư nói ấn đường của anh chàng này biến thành màu đen cô không để ý lắm, nhưng quan sát ở khoảng cách gần như vậy mới thấy giữa trán xanh đen, khí sắc rất tệ.

Cô nghe ra được một số thứ ẩn giấu trong cuộc đối thoại giữa hai cha con nhà này, ý là nếu như Dư Khả Gia không xảy ra sự cố gì, việc kết hôn cùng với Lưu Tu vẫn diễn ra thuận lợi, vậy thì sau khi cưới xong sẽ bị đưa tới căn chòi này để cử hành “Nghi lễ chính thức”.

Lưu Tu lấy một sợi dây thừng ra đưa cho ông Lưu, hỏi: “Cha, lúc nào thì ra tay?”

Ông Lưu bảo: “Không phải vội, vẫn còn chưa đến giờ, càng tươi mới thì khí huyết càng thịnh, lúc ấy mới là bổ nhất, chớ có như ông già này, tầm bổ không được tốt, già rồi xương cốt cũng yếu luôn.”

Lý An Dân vừa thấy sợi dây, trong lòng đã thầm bảo đây chính là muốn siết chết cô sao, vội vàng cảnh cáo bọn họ: “Đừng có làm loạn, một khi bọn

https://thuviensach.vn

Quản sư phụ phát hiện tôi không có mặt ở đó nhất định sẽ nhào đi tìm, các người có muốn giấu chuyện này cũng không được đâu.”

Lưu Tu cũng lo Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư sẽ gây trở ngại, ông Lưu bảo không cần lo, trong rượu và thức ăn của hai người bọn họ đã bị trộn thuốc mê, bọn họ lại uống nhiều như thế, chắc chắn mê mệt cả đêm chứ chẳng làm được cái gì.

Lý An Dân cất lời đe dọa: “Ông có thể đánh thuốc mê bọn họ được một đêm, nhưng có thể đánh thuốc mê bọn họ cả đời được hay không? Hơn nữa tôi thấy thứ thuốc mê này của ông ắt hẳn là thuốc giả, chất lượng chẳng ra gì, nếu như tôi chết rồi ấy hả, hai người các ông một tên cũng không chạy thoát. Hiện nay khoa học kĩ thuật phát triển như vậy, không có vụ án giết người nào mà không phá được, tôi còn có bạn trong đội hình sự, các ông đừng tưởng có thể che mắt được ai.”

“Chẳng việc gì phải trốn, lão Lưu tôi một mình làm một mình chịu, lão Lưu tôi sẽ đền mạng cho cô, còn con tôi không dính dáng gì, sau này có xuống âm tào địa phủ, lão Lưu tôi làm trâu làm ngựa cho cô là được chứ gì.” Ông Lưu nói với giọng rất thành khẩn, ánh mắt chân thành, không hề giấu giếm hay áy náy trong lòng, cũng tuyệt chẳng phải mang ra vẻ giả dối lừa gạt. Ông ta thực sự định một mạng đổi một mạng, thậm chí còn tính trước sau khi chết sẽ làm trâu làm ngựa để chuộc tội.

Với một kẻ không sợ quả báo lại tính toán kỹ càng mọi hậu quả sau này, có van xin ông ta cũng vô ích, thế nên Lý An Dân chẳng thèm để ý tới ông Lưu nữa, chuyển sang thăm dò ý tứ của Lưu Tu: “Vậy rốt cuộc anh cứ để mặc cho cha mình tự gánh lấy mọi trách nhiệm hay sao? Anh muốn nhìn ông ta bị xử bắn? Tôi nói với anh này, giết người là tội tử hình, anh đã tận mắt thấy qua cảnh một người bị súng bắn chết chưa? Một phát súng thôi là nửa cái đầu cũng bay luôn, anh nhẫn tâm để cho cha anh chết không toàn thây sao?”

https://thuviensach.vn

Lưu Tu ngập ngừng đáp: “Tôi cũng không muốn, nhưng chẳng còn biện pháp nào khác cả, cha tôi vốn sống không được bao lâu nữa, sau khi mẹ tôi làm rách bộ váy cưới kia thì thời gian của ông ấy càng ít. Thay vì hai cha con cùng chết, chi bằng để tôi sống thay phần cha tôi, mẹ và em gái tôi vẫn cần có người chăm sóc, một gia đình mà không có bờ vai của đàn ông gánh vác thì không được.”

Lý An Dân vừa nghe, nhất thời liền nổi cơn tam bành: “Thế vì nhà anh mà tôi phải chết à? Mạng của anh là mạng, còn mạng của tôi chẳng phải mạng sao? Anh có mẹ và em gái, còn tôi chẳng nhẽ lại không có người nhà à?”

Lưu Tu trợn to mắt mà nói: “Cô sắp trở thành vợ của tôi rồi, gia đình tôi không phải gia đình cô ư? Sau này mạng của cô cũng chính là mạng của tôi, vì sao lại không phải là mạng?”

Lý An Dân cảm thấy như có một con ruồi mắc nghẹn trong cổ họng, nuốt chẳng vào mà khạc cũng chẳng ra, quả thực không thể nào tin nổi lại có người có thể thốt ra những câu ngụy biện đáng ghê tởm như vậy, lại còn ra vẻ như ấy là lẽ đương nhiên nữa. Hai cha con nhà này căn bản chẳng phải người bình thường, tại sao lại có những kẻ như thế chứ? Cớ sao cô lại đụng trúng phải những nhân vật đặc sắc thế này?

Ông Lưu còn an ủi cô rằng: “Đừng lo lắng, không có thân thể thì vẫn còn linh hồn mà, lại vẫn lưu giữ lại trên đời nữa, không phải cô đã thấy hồn bà vợ ma của tôi sao?”

Lý An Dân muốn hét lên thật to, muốn đánh hai cha con nhà này một trận, cô cảm thấy ông Lưu này so với bà vợ ma của ông ta còn đáng sợ hơn. Tuy nhiên lúc này tay chân cô đã bị trói chặt, ngay cả cựa quậy cũng hết sức khó khăn, nếu như mở miệng lớn tiếng kêu cứu, chỉ e cha con nhà họ Lưu sợ gặp phiền phức, sẽ biến cô thành ma treo cổ ngay tức thì. Lý An Dân mặc kệ, cho dù thực sự không còn lối thoát nào, ít ra trước khi chết cũng phải biết rõ mọi

https://thuviensach.vn

chuyện, tránh cho đến chết cũng còn không biết vì sao mình phải chết, thế nên mới hỏi: “Bác Lưu, nếu như định mệnh đã sắp đặt cho cháu phải chết ở chỗ này, vậy thì có tránh cũng không thoát, nhưng cháu có một thỉnh cầu, bác phải để cho cháu được chết rõ ràng minh bạch, cháu không muốn biến thành một con ma hồ đồ.”

Ông Lưu vẫn là một bác Lưu dễ nói chuyện, đồng ý ngay lập tức: “Có chuyện gì cần biết thì cô cứ hỏi, lão Lưu tôi tuyệt đối sẽ không giấu giếm.”

“Cháu muốn hỏi sao nhà các bác phải làm như vậy, một người sống sờ sờ phải đem giết đi rồi mới làm lễ kết hôn? Đây là phong tục vùng nào, hay là bản thân nhà họ Lưu đã có truyền thống như vậy?”

Ông Lưu trả lời: “Đây không phải phong tục vùng nào, cũng chẳng phải truyền thống gì cả, chẳng qua chỉ là một thuật giữ mạng do tổ tiên nhà họ Lưu chúng tôi truyền lại.”

Tổ tiên nhà họ Lưu là người giữ mộ, mộ được giữ là mộ tướng quân, tổ tiên có một câu di huấn cho đời sau là “Đời đời gác mộ, sống chết chôn theo, vĩnh viễn vì người trong mộ”, đời này nối đời kia, cho đến đời thứ ba, người giữ mộ chỉ có đúng đứa con trai độc nhất. Ông ta không nỡ để cho đứa con dứt ruột đẻ ra cả đời phải gắn liền với mộ, thế nên mới nhận một đứa con nuôi, đem đứa trẻ không hề có quan hệ huyết thống ấy đưa vào trong mộ.

Có một ông thầy bói đã nói với n giữ mộ đời thứ ba ấy rằng, nhà ông xưa nay không bệnh tật, được trường thọ là nhờ phúc tích từ việc gác mộ này, số mệnh của nhà họ Lưu ông gắn kết với nấm mồ kia. Nay ông lại cắt đứt khí vận đó, thế là đường thọ mệnh ngày sau cũng gãy làm đôi, khí số suy bại tất gây ra tai họa, họa này kéo dài đến đời con đời cháu ngày sau, kể từ đời đứa con trai này trở đi, phàm là đàn ông nhà họ Lưu đều sẽ trở thành quỷ đoản mệnh, có thể sống đến năm ba mươi tuổi đã không tệ lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên đời thứ ba ấy còn không tin, chửi mắng ông thầy bói kia một phen rát mặt, thế nhưng không bao lâu sau, đứa con trai độc nhất của ông ta quả nhiên đổ bệnh, là chứng suy kiệt, tra không ra bệnh gì, thầy thuốc kê cho một đơn thuốc bổ khí cũng chẳng có tác dụng. Đời thứ ba ấy con trai ngày qua ngày lại càng suy yếu, không còn cách nào khác hơn là đi tìm ông thầy bói kia để nhận lỗi, suýt chút nữa thì táng gia bại sản mới xin được một phương thuốc kỳ bí – đám cưới ma.

Người có dương thọ gần hết muốn kéo dài tính mạng, tất nhiên là phải chuyển âm thọ từ người chết sang, người vừa mới chết dương khí chưa tan, là lựa chọn tốt nhất để tẩm bổ cho thân thể, người càng trẻ thì thọ mệnh cướp được càng dài. Tuy nhiên làm thế cũng chẳng khác gì cưỡng chế giam giữ âm hồn ở lại dương gian, vô cùng mạo hiểm, một mặt không được để cho linh hồn ấy xuống cõi Âm, mặt khác còn phải để phòng nỗi oán hận của người chết chất chứa quá nhiều mà biến thành ác quỷ.

“Ông thầy bói chỉ vẽ cho tổ tiên nhà tôi một phương pháp chia quỷ khí làm ba phần, một phần dẫn vào tranh ảnh, một phần dẫn vào váy cưới, sau khi cưới xong lại đem toàn bộ thi thể nhét vào trong bình niêm phong cất giữ.” Ông Lưu sắp xếp lại hình ảnh trên bàn cho gọn gàng, cất vào trong hộp, khom lưng gõ gõ vào cái bình ở dưới bàn, nói: “Trước tiên cất vào trong cái vò nhỏ, đợi qua một thời gian, đến khi xương mềm ra rồi còn phải đóng đinh trấn hồn lên trên rồi dời vào trong vò nhỏ, thuận tiện cho việc cất giữ, như vậy thì hồn mới không thể thoát đi được.”

Lý An Dân như bị giội một xô nước đá vào người, toàn thân lạnh toát, thế mới hiểu vì sao trong vò lại có giấm, hóa ra là để làm mềm xương cốt.

Lưu Tu nói với cha mình: “Đây là phương pháp xưa quá rồi, sử dụng với cô ta không an toàn lắm, rất dễ bị người khác phát hiện.”

https://thuviensach.vn

“Không sao đâu, chỉ cần ngâm giấm xong đóng đinh, giữ cái đầu lại là được, cha đã để ý rồi, lũ heo rừng sau núi hay ủi mồ ăn xác, mấy ngày nay đêm nào cha cũng đốt pháo hết, bọn chúng không dám mò vào trong ruộng bới móc, đang đói bụng, chỉ cần ném thức ăn ra cho chúng, chưa đầy một chốc là nuốt gọn sạch sẽ, có mất cái đầu cũng chẳng ai hay biết.”

Ông ta nói năng bình thản cứ như đang chuẩn bị cho chó ăn vậy, nhưng lọt vào tai Lý An Dân thì lại khác, hơi lạnh chạy dọc theo sống lưng, cô cảm thấy ông Lưu này so với đám tội phạm cùng hung cực ác bị truy nã còn đáng sợ hơn. Đám tội phạm bị truy nã ấy đa phần đều lánh xa cuộc sống đời thường, còn ông Lưu đây lại là một kẻ bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn, ẩn mình ngay bên cạnh, không biết trở mặt lúc nào, căn bản không thể nào đề phòng được. Mà có ai lại đi đề phòng với một người đàn ông tốt tính tốt nết như thế? Lý An Dân chính là đồ ngốc không có lòng phòng bị, đợi đến khi cô phát hiện ra mình ngốc đã là quá muộn.

Dù cho đã đến bước đường này, ông Lưu vẫn hòa nhã hệt như lúc bình thường, không giống chút nào với phong cách của một kẻ bị thần kinh. Ông ta vẫn như một ông chủ quán ăn Đạo Hương cần cù chịu khó, khom lưng cần mẫn dọn dẹp cái bàn, dùng chất giọng hệt như đang tán gẫu với khách hàng mà nói: “Kim Hoa chẳng biết gì cứ hay lục lọi đồ đạc của tôi, đem bộ váy cưới ấy cắt nát. Ông thầy bói ngày đó đã nói, nếu như quỷ khí trở về trong vò, ngay cả đinh trấn hồn cũng không cách nào giữ được, hồn cô vợ ma cùng linh hồn người chồng trên dương thế nối liền với nhau, cần phải giết chết tôi rồi thì cô ấy mới có thể xuống cõi Âm được.”

Lưu Tu vén vạt áo, quỳ xuống dưới chân ông Lưu, ôm chân ông ta mà nức nở: “Cha ơi, cha yên tâm đi, con sẽ thay cha lo cho mẹ và em gái thật tốt. Quản lý đã nói đợi qua cuộc họp thường niên sẽ phân ra một nhóm nhỏ làm cấp dưới của con, con trai cha chí ít cũng thành lãnh đạo, có thể tăng lương, cuộc sống của chúng ta sẽ ngày một tốt hơn.”

https://thuviensach.vn

Ông Lưu vuốt đầu con trai, hít một hơi thật nhanh, hai hàng lệ già nua chảy dọc theo gò má, lập cập nói: “Như vậy thì tốt, cha con đã có thể an lòng xuống dưới âm tào địa phủ hầu hạ bà vợ ma kia, là cha nợ bà ấy.”

Lý An Dân bị một màn cướp nước mắt người ta này khiến cho ngây ngẩn cả người, cô á khẩu không thốt ra nổi tiếng nào, máu nóng dồn lên não, nhưng tim thì lạnh như băng “Các người… Các người đó! Chỉ vì một nguyên do chẳng biết thực hư thế nào mà giết người kết hôn?”

“Mấy đời nhà họ Lưu tôi đều dùng biện pháp này mà kéo dài tính mạng, đương nhiên phải là sự thực. Lúc lão Lưu tôi còn trẻ mắc phải chứng suy kiệt, cha tôi mới tìm đến thợ đào mộ mua thi thể của một cô gái vừa mới chết được bốn ngày để kết hôn. Hôm trước vừa làm đám cưới, hôm sau đã khỏe lại rồi, chỉ tiếc là bà vợ ma của tôi đã chết quá lâu, khí tản mất rồi, thế nên xương bả vai của tôi lúc về già mới không duỗi ra được, xương sống cũng cứng ngắc. Giờ tôi phải tìm hàng mới cho thằng Tu, hàng mua là hàng cũ, chi bằng tự tay mình làm lấy, dù sao tôi cũng không sống thêm được mấy ngày, nhân lúc bây giờ có thể hành động, phải mau chóng lo liệu chuyện này cho thỏa đáng.”

Ông Lưu đã con trai dậy, sửa sang lại quần áo cho anh ta, nhắc đi nhắc lại những lời cáo biệt, rằng: “Cha con đây là con cứ đem ruộng vườn cho lão út nhà họ Chu thuê. Nhà ông ấy khó khăn con chỉ thu mấy đồng cho phải phép thôi, chủ yếu là không để cho đất đai nhà mình bị bỏ hoang, tính tình mẹ con nóng nảy, nhưng bản chất bà rất nhiệt tình tốt bụng, sau này có cưới vợ thì tìm một cô tính cách nhu mì, tốt nhất là đừng lấy gái thành phố, dân thành phố nề nếp khác với chúng ta, khó chiều lắm.”

Lưu Tu đôi mắt đỏ hoe, gật đầu.

Ông Lưu còn bảo: “Cụ Liên tuổi tác đã cao, sau khi con về nhớ chăm sóc cho cụ ấy, năm hết Tết đến cũng đừng quên đem biếu trưởng thôn mấy bình rượu với mấy gói thuốc ngon, quán cơm nhà ta lèo lái được đến ngày hôm nay

https://thuviensach.vn

cũng nhờ công ông ấy nhiều. Bà con hàng xóm ai có khó khăn, có thể giúp được thì nên cố mà giúp đỡ, con cũng vậy, việc ở thành phố không cần chăm chỉ quá, dù nhiều tiền hay ít tiền cũng không nên quá so đo, chỉ cần được sống khỏe mạnh, mỗi ngày đều được vui vẻ thì còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì."

Lưu Tu nước mắt đầm đìa, luôn miệng đáp: "Con nhớ cả rồi, cha, tất cả con đều khắc ghi cả rồi."

Ông Lưu dùng sức ấn mạnh vai anh ta một cái, bảo: "Thời giờ cũng tới rồi, con cứ ra ngoài chờ trước, cha sửa soạn lại trang phục cho cô dâu xong sẽ gọi con vào."

Lưu Tu ngoan ngoãn đi ra ngoài cửa, Lý An Dân nhìn theo bóng lưng anh ta, quýnh lên, rướn cổ gào to: "Ông thầy bói kia lừa người đấy! Anh cũng là một người đọc sách, là sinh viên đại học! Làm sao lại mê tín như vậy? Căn bản anh chẳng có bệnh tật gì cả, đám cưới ma cái khỉ gì! Đang yên đang lành lãng phí một sinh mạng mới giảm thọ, hơn nữa không chỉ giảm dương thọ mà còn gây tổn hại đến âm đức, tổ tiên tám đời nhà anh cũng sẽ gặp xui xẻo cùng một lượt! Con cháu nhà anh chẳng có lấy nổi một ngày lành! Anh có nghe không?!!"

Lưu Tu đi ra tới ngưỡng cửa, quay đầu lại, cất giọng lạnh lùng: "Tôi đã mắc bệnh rồi, giống hệt như cha tôi, đều là chứng suy kiệt, hôm qua cô cũng nhìn thấy đúng không? Tuy tiên cô là tên lừa đảo, nhưng thân thể này là của tôi, tôi biết rõ hơn bất kì ai, không có cô, tôi không thể nào sống tiếp."

Nói xong anh ta đi thẳng ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa phòng lại. Ông Lưu kéo căng sợi dây thừng, chậm rãi đến tới bên cạnh giường, Lý An Dân giãy giụa như một con sâu cố lùi vào trong, lắc đầu van xin ông ta: "Tôi xin ông, tôi van xin ông hãy tha cho tôi đi! Trình độ y học hiện đại phát triển lắm, bệnh tật ngày đó chữa không hết, nhưng bây giờ nhất định có thể chữa lành được mà! Tôi, tôi có quen một vị bác sĩ rất giỏi, ông thả tôi ra ngoài, tôi sẽ lập

https://thuviensach.vn

tức gọi điện cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ chữa lành cho con trai ông…Cũng có thể chữa khỏi cho ông nữa, vì sao cứ phải một người chết để một người sống, hai người cùng sống không tốt hơn sao?”

Ông Lưu cười khổ mà đáp: “Không được nữa rồi, trị không hết được đâu, không phải cô thấy rồi sao? Cô không thấy bà vợ ma đang tóm lấy tôi à? Bà ấy đang ăn tôi, tôi phải để cho bà ấy ăn sạch sẽ, nhìn đây này.” Ông ta dùng ngón tay chỉ lên thái dương, vén tóc ra, mặt da kế bên thái dương khẽ phập phồng, đôi khi phình lên như một cái túi, đôi khi lại giống như có hai con sâu đang bò lúc nhúc ở dưới da.

Lý An Dân trông dáng vẻ lúc nhô ra cùng với quy luật chuyển động của nó, cảm thấy rất giống một cái mặt người đang di chuyển khắp nơi bên dưới lớp da, mà nom cái miệng của khuôn mặt ấy lúc đóng lúc mở, như là đang kêu la đau đớn, hoặc cũng có thể là đang há ra thật to ăn gì đó.

“Bà vợ ma đã ở trong cơ thể của tôi rồi, đợi đến khi toàn bộ quỷ khí trên váy quay về trong vò hết, đinh trấn hồn không còn chống đỡ nổi, bà ấy sẽ ăn tôi sạch sẽ, đòi lại hết thảy những gì mà tôi nợ bà ấy, ầy… Đây chính là cái mạo hiểm trong đám cưới ma.” Ông Lưu hạ tóc xuống, xòe tay ra khẽ vỗ nhẹ lên trán, cứ như đang vỗ về một con thú cưng, lại còn có chút như là nuông chiều.

Lý An Dân chỉ cảm thấy ông ta điên mất rồi, hai cha con bọn họ ai cũng là kẻ điên!

Cô giãy giụa, ánh mắt quét loạn khắp xung quanh, ai có thể đến cứu cô được đây? Không một ai có thể cứu được cô cả! Cô sẽ bị siết cổ cho tới chết, sau khi chết còn bị người ta thay một bộ váy cưới, treo lên một cái giá, kết hôn cùng với một gã đàn ông mà cô không hề có cảm tình, trở thành cô dâu ma của người ta.

https://thuviensach.vn

Cô không muốn!

Lý An Dân liếc mắt nhìn sợi dây thừng đang lơ lửng trên đầu, sợ hãi đến thấu tim, cô liều mạng giãy giụa, giật mạnh đầu la lên thất thanh: “Ông đừng có tới đây, tôi không thể kết hôn với con ông được! Tôi đã có chồng rồi! Tôi… Diệp Vệ Quân, Diệp Vệ Quân! Anh đang ở đâu? Anh mau đến đây! Mau đến cứu em! Anh Vệ Quân, em van xin anh đấy, anh mau ra đây đi mà, mau đến cứu em đi!”

Ông Lưu luôn miệng nói “Xin lỗi, xin lỗi!”, bò lên trên giường dùng đầu gối chặn chân Lý An Dân rồi quấn sợi dây thừng quanh cổ cô, lại vòng hai đầu sợi dây quanh hai cổ tay mình một vòng, ra sức siết chặt, mắt ngấn lệ, nói: “Không có chuyện gì, ngoan, không có việc gì cả đâu, cố chịu một chút, lập tức sẽ không đau nữa, cô đừng trách thằng Tu, tất cả mọi tội lỗi đều là do lão Lưu này,”

Ông ta vừa bắt đầu đã dùng toàn lực, sợi dây thít chặt vào yết hầu, Lý An Dân bị siết đến nỗi nghẹt thở, mặt sưng phồng, hai mắt trợn trắng, không kìm được mà há to miệng, đầu lưỡi thè cả ra ngoài. Thở không ra mà hít vào càng không được, cô đã chẳng còn tư duy được gì nữa, chỉ theo bản năng quẫy mạnh thân thể, cố giải phóng mình khỏi nỗi khổ sở khủng khiếp này.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng động rất lớn, kế đó là tiếng kêu thảm thiết của Lưu Tu. Ông Lưu run tay một cái, vội buông dâu thừng nhảy xuống giường, còn chưa đi được hai bước bỗng nhiên cả người căng cứng, ngực xô về trước một cái, một lượng khói đen rất lớn từ thất khiếu[3] của ông ta phun thẳng ra ngoài, ông Lưu ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng rồi ngã rầm xuống, không động đậy.

[3]Thất khiếu: Bảy lỗ gồm hai mắt, hai lỗ mũi, hai lỗ tai và miệng.

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lư Ngư đạp tung cửa phòng chạy ào vào trong, nhảy qua người ông Lưu, trực tiếp bổ nhào lên giường, nhấc Lý An Dân dậy, dùng ngón tay cái nhấn mạnh hết cỡ vào giữa xương quai xanh của cô, Lý An Dân hít vào một hơi thật mạnh, sau đó là một tràng ho khan kịch liệt.

"Ổn rồi, ổn rồi, hồi khí lại rồi, làm anh sợ muốn chết!" Ông chủ Lư Ngư vỗ nhẹ vào lưng cô, hai tay run rẩy cởi dây thừng.

Lý An Dân ôm cổ họng đau rát mà thở dốc, cố sức túm lấy cánh tay Lư Ngư, "Các anh…Em! Bọn họ…" Khóe miệng cô cứ run lên bần bật, ngay cả nói cũng không thành câu.

"Không việc gì, không có chuyện gì nữa rồi, đừng sợ, anh Quản cũng đến đây rồi." Ông chủ Lư Ngư miệng thì nói "Đừng sợ" đấy, nhưng đôi môi thì run run, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt thì trắng bệch như tờ giấy.

Anh ta vừa dứt lời thì Quản sư phụ cũng tiến đến, nắm ông Lưu kéo lên mà tung một nắm đấm thẳng vào giữa mặt, ông Lưu nhắm tịt mắt, không rên một tiếng, giống như một con búp bê vải rách nát bị đánh bay ra ngoài, té lăn quay trên mặt đất, hình như là đã bất tỉnh. Ông chủ Lư Ngư ném dây thừng trên giường qua, Quản sư phụ mới dùng hai sợi dây trói đấu lưng hai cha con họ Lưu vào với nhau.

Lý An Dân hít thở bình thường trở lại, bấy giờ mới cất giọng khàn khàn: "Sao các anh đến được đây thế?" Vừa mới nói, cổ họng đã lại đau rát.

Quản sư phụ thở gấp một hơi, lau mồ hôi nhễ nhại trên đầu, nói: "Bị bóng đè! Vừa mới bị đè tỉnh đã thấy thối um lên rồi, bà cụ kia đi tìm cứu viện cho em, ép cho da ngực anh cũng muốn dính bẹp xuống nệm luôn. Nhìn thì chẳng thấy gì, nhưng cái mùi kinh dị đấy thì chắc chắn chẳng sai đi đâu được."

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lư Ngư nói: “Anh hễ uống rượu là ra mồ hôi, chứ xưa nay không bốc lên đầu mà ngủ mê man thế này bao giờ, thấy em không ở trong phòng liền biết chắc chắn đã xảy ra chuyện. Anh bảo vấn đề là ở trên người ông Lưu, anh Quản còn không tin, giờ thì xem đi, chỉ cần đến trễ một chốc nữa thôi, em đã toi mạng rồi!”

Quản sư phụ lắc đầu bảo: “Anh thực sự không nghĩ tới, không thể nào ngờ ông Lưu lại bắt cóc Tiểu Lý. Lại còn kéo con trai của ông ta vào cùng nữa, bộ không… Không có việc gì làm nên kiếm chuyện sao?”

Lý An Dân nhất thời không thể giải thích hết được, cô vẫn đang nghĩ đến chuyện khác: “Bà cụ đâu rồi? Không sử dụng thuật Dẫn linh làm sao bà có thể thoát ra khỏi người em được? Mà đến giờ sao vẫn chưa trở về?” Cô gọi thử hai tiếng, không hề thấy có phản ứng, Quan hoa bà thực sự đã ra ngoài rồi, khó trách lúc móc họng nôn ọe cô cảm thấy có một luồng khí lạnh từ trong ngực tuôn ra bên ngoài.

Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư không nhìn thấy gì, nhưng rõ ràng trong phòng chỉ có mùi hôi chua thoang thoảng, tội khí hôi thối của Quan hoa bà đã trở nên rất nhạt, loãng đến mức gần như không ngửi ra được. Lý An Dân xuống giường bước ra ngoài, hai chân run rẩy, chưa đi được mấy bước đã phải nghiêng người tựa vào bên giường, ông chủ Lư Ngư muốn đỡ cô, Lý An Dân nhẹ nhàng giơ tay ngăn lại, cô xoay mắt cá chân cho máu được lưu thông, nói: “Phải đi tìm bà cụ, trước đó không lâu bà còn nói không thể chịu được hơi sài, em sợ là bà gặp phải chuyện không may.”

Quản sư phụ nói: “Để anh đi cùng em. Tiểu Lư, chú ở lại trông chừng bọn họ, nếu như có ai tỉnh dậy thì phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.”

Ông chủ Lư Ngư cong ngón tay ra dấu OK, bảo hai người phải cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân bật đèn pin cầm tay của ông Lưu lên, lần ngược theo con đường lúc đến mà tìm kiếm, lúc qua ruộng ngô, từ xa đã nhìn thấy hai bóng người một cao một thấp đang đứng ở sườn dốc, trên mặt đất có hai quầng sáng mơ hồ, chính là hai khúc thân thể của Quan hoa bà. Tình trạng của bà ấy bây giờ không khác gì hồi ở trong hố mộ hoang, toàn thân biến thành ánh sáng trắng, chia lìa thành những quả cầu ánh sáng lớn nhỏ đủ kích cỡ, tản mát ra khắp không trung.

Lý An Dân hô lên một tiếng thật to: “Bà ơi!”, cầm đèn pin trong tay chiếu sang.

Hai người ở trước quầng sáng đứng quay lưng về phía này, là một thanh niên khá cao và một cô bé. Thanh niên đội mũ lưỡi trai rằn ri bằng vải thô, quần áo đen từ trên xuống dưới, chân mang bốt cổ ngắn, thân hình dong dỏng về phần cô bé để tóc dài đen mượt như tơ, nhìn chiều cao mà đoán có lẽ khoảng chừng trên dưới mười tuổi.

“Này! Các người là ai? Muốn làm gì với bà cụ vậy?” Lý An Dân định xông qua, thì bị Quản sư phụ kéo lại.

“Đừng manh động, trước tiên cứ hỏi cho rõ ràng đã, em thấy bà cụ rồi à? Bà ấy ở đâu?”

Bé gái kia nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, một đôi mắt đen nhánh to tròn nổi bật trên khuôn mặt tròn trịa, là một cô bé xinh xắn đáng yêu vô cùng. Lý An Dân cảm giác như đã gặp cô bé này ở đâu rồi, trái tim không tự chủ được mà nhảy lên từng hồi.

Khuôn mặt cô bé lộ ra vẻ hoang mang, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Lý An Dân hồi lâu, bỗng nhiên mở một nụ cười ngọt ngào, vươn hai tay về phía cô, mở miệng kêu: “Mẹ, mẹ.”

https://thuviensach.vn

Âm thanh non nớt trong veo, nhưng lại như tiếng sấm dội thẳng vào tai Lý An Dân, cô không kìm được mà thốt lên thành tiếng: “Lệ Lệ? Con chính là Lệ Lệ!” Lệ Lệ là cháu gái của Chu Khôn, cũng giống như ông chú Lư Ngư vậy, cô bé là một đồng cốt, lúc đi trấn Hoán Khê vẽ cảnh thực, chính cô bé này đã phát hiện ra hơi sài của xác chết.

Trong ấn tượng ủa cô, chỉ có mỗi Lệ Lệ gọi cô là mẹ, mà người được cô bé gọi cha lại chính là…

Lý An Dân chuyển mắt sang bóng lưng thanh tú của thanh niên áo đen phía sau… Không giống, dường như hơi gầy! Cô níu lấy ngực áo, tự cảnh báo mình đừng nên hy vọng quá nhiều, nhưng trái tim lại không thể nào khống chế nổi mà đập dồn dập, có cảm giác căng trướng như muốn nổ tung ra, cô gạt tay Quản sư phụ, cầm lòng không đặng mà cất bước tiến về phía trước, lệ nóng như muốn tuôn trào khóe mắt.

“Vệ…”

“Đừng gọi nhầm, tôi không phải là Diệp Vệ Quân.”

Người đàn ông áo đen không chút nể nang mà ngắt lời cô, cởi mũ nghiêng người, Lý An Dân ngẩn ra, dừng bước kinh ngạc hỏi: “Anh! Trương Lương?”

Quản sư phụ khẽ cất tiếng hỏi: “Người quen à?”

Lý An Dân gật đầu, có chút cảnh giác, cũng có phần hoan hỉ, cô tức khắc mềm giọng hỏi: “Bà cụ đâu rồi?”

Trương Lương đáp một cách lạnh nhạt: “Hồn phi phách tán rồi.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nghe mà biến sắc, hít vào một hơi, vừa định mở miệng thì đã thấy Trương Lương thè lưỡi ra, nhếch môi cười bảo: “Chọc cô chút thôi, bà ấy không việc gì, tôi đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, lúc này linh hồn bà ta rất yếu, không cách nào ra ngoài gặp mặt.”

“Thật ư?” Kiểu ăn nói đùa cợt cùng thái độ thất thường như thời tiết của anh ta khiến Lý An Dân cảm thấy bất an.

“Tin hay không thì tùy.” Thái độ của Trương Lương trước sau như một, vừa lạnh lùng vừa có vẻ không kiên nhẫn.

Lý An Dân không thèm để ý, cô biết Trương Lương là anh em tốt của Diệp Vệ Quân, hai người là cùng một bọn, chỉ thế thôi cũng đủ rồi, cô vội vàng hỏi: “Diệp Vệ Quân đâu? Em muốn gặp anh ấy, nếu anh biết anh ấy đang ở đâu, xin hãy dẫn em đến đó!”

Trương Lương nhe răng, môi trên khẽ nhếch, nở một cười nom hết sức hung tợn: “Lưu Hiển Trung sống không quá ba ngày, dương thọ của hắn ta đã sớm hết rồi, hơi sài chính là tội nghiệt mà đời đời nhà hắn tích lũy đến bây giờ, ngày hôm nay toàn bộ quả báo đều trút xuống đầu một mình hắn. Tổ tiên nhà họ Lưu và họ Quan hoa bà sở dĩ rơi vào cái kết cục này, chính là vì nói những điều không nên nói, làm những việc không nên làm, bọn họ là hai tấm gương tày liếp, cô hiểu chứ?”

Lý An Dân hiểu rõ ý của anh ta, nói trắng ra thì chính là bốn chữ “Đạo đức nghề nghiệp”, cô không biết ngoại trừ làm đại ca xã hội đen ra thì Trương Lương còn nhúng tay vào ngành nghề đặc thù nào nữa hay không, nhưng cô không muốn hỏi đến chuyện riêng của người ta, chỉ nói: “Anh không dắt em đi cũng không sao cả, chỉ cần nói cho em biết anh ấy đang ở đâu, em sẽ tự tìm đến.”

https://thuviensach.vn

“Đi xuyên qua vườn ngô này, sau đó dò tìm ở sau núi, bên trong một cái hang heo rừng có thể tìm ra được bảo bối mà tổ tiên họ Lưu truyền lại cho đời sau”. Trương Lương cứ như không nghe thấy cô nói gì cả, vẫn tự biên tự diễn, thích gì nói đấy.

Quản sư phụ chen miệng vào hỏi: “Anh nói lão Lưu còn sống không quá ba ngày, là có ý gì?” Dù sao anh ta cũng ăn uống ở nhà ông Lưu cả nửa năm trời, giữa đôi bên vẫn có chút tình nghĩa, biết rõ ông Lưu đã phạm tội nhưng vẫn không kìm được mà quan tâm.

Trương Lương không hề để mắt tới anh ta, đưa mắt nhìn chăm chú vào Lý An Dân, giọng nói không có chút gì là thân thiện: “Tôi không ngại soi gương ra là chân tiểu nhân hay ngụy quân tử, nhưng những chuyện đã đồng ý với người ta thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời, bữa nay cũng muốn nói với cô cho rạch ròi. Đừng phí công sức nữa, hãy về mà sống cuộc sống của cô cho thật tốt đi, đừng dính dáng với những kẻ không nên dây vào. Chớ có như thiêu thân nhảy vào lửa, cô nhảy không nổi đâu.”

Lý An Dân không trả lời trực tiếp, gần đây luôn có một đám người muốn điều khiển cuộc sống của cô, cô chẳng thèm nghe lấy một chữ, chỉ hỏi: “Sao anh lại có mặt ở đây?”

“Đi ngang qua tình cờ gặp thôi. Lệ Lệ thấy được hơi sài, cũng giống như lúc cô phát hiện thấy thi thể ở Cẩm Hà Châu ngày đó, trùng hợp ngẫu nhiên ấy mà.” Giọng điệu của Trương Lương rất tùy tiện, dường như chẳng ngại để cho người ta biết là anh ta đang thuận miệng nói dối.

Lý An Dân nghe anh ta nhắc đến Cẩm Hà Châu, trong lòng thoáng động, bất tri bất giác vuốt ve vết sẹo ở cổ tay trái, cô lắc đầu bảo: “Đây không phải tình cờ, em cảm thấy cái gì cũng không phải tình cờ, trên cõi đời này chẳng có việc gì là ngẫu nhiên hết, em cũng không có ý tìm hiểu sâu hơn, chỉ cần có thể nhìn thấy Diệp Vệ Quân là được.”

https://thuviensach.vn

Trương Lương hé môi cười khẩy: “Cô muốn gặp à? Tôi thực sự nhìn không ra, cô nhận ra Trương Lương tôi trước hết là nghĩ đến anh Diệp thật sao? Chí ít cô cũng phải bày tỏ cho tôi xem rốt cuộc cô muốn gặp anh ấy đến nhường nào chứ?”

Muốn thấy ư? Được! Cho anh thấy!

Lý An Dân không nói hai lời, nhào xuống đất quỳ cái phịch, “Em dập đầu lạy anh, van xin anh, anh nói cho em biết anh ấy đang ở chỗ nào. Nếu quả như anh không tiện nói ra, vậy thì cho em một cái gợi ý cũng được, em phải làm thế nào mới có thể nhìn thấy được anh ấy?” Vừa nói cô vừa cụng trán xuống đất.

Quản sư phụ tức tốc kéo cô dậy, máu nóng bốc lên đầu, rống lên với Trương Lương: “Mẹ kiếp mày có còn là đàn ông không? Đừng có ở đó mà lên mặt! Bắt một cô gái phải quỳ xuống lạy lục mày như thế mà được à!”

Lý An Dân thật chẳng dám nói với Quản sư phụ rằng, thực ra lúc mới vừa gặp mặt anh ta cũng là cái dạng này, chẳng tốt lành hơn Trương Lương bao nhiêu cho cam. Giờ cô muốn nhờ vả người ta thì phải tự hạ mình xuống, dưới gối cô chẳng có hoàng kim, chỉ có đất vàng mà thôi.

Tuy nhiên phản ứng của Trương Lương lại ngoài dự tính của hai người, anh ta cũng quỳ rạp xuống, Lý An Dân dập đầu lạy ba cái, anh ta dập đầu luôn sáu cái, sau đó đứng dậy, sải bước tới, nắm cổ áo cô mà nhấc bổng lên, mạnh đến mức hai chân của cô cơ hồ lơ lửng khỏi mặt đất, anh ta trợn mắt, rống lên:

“Nhìn cái mặt sưng húp như cái đầu heo của cô đi! Con bà nó, cô có ngu thì cũng vừa vừa thôi chứ? Đêm hôm khuya khoắt mà cô cũng dám đi theo một gã đàn ông xa lạ à! Lại còn tới cái chốn vắng vẻ như thế này! Rốt cuộc thì cô có biết thế nào là nguy hiểm không? Đầu óc cô chứa toàn là dòi bọ không hả?

https://thuviensach.vn

Hả? Nếu tôi là Lưu Hiểu Trung thì cô có còn đường sống nữa hay không? Cô nói ông đây làm sao an tâm cho được hả? Không có bản lĩnh còn cố chõ mũi vào chuyện thiên hạ làm cái gì? Đem toàn bộ tâm ý của anh Diệp chà đạp cho nát bấy cả, con bà nó, cô đúng là một mầm tai vạ!”

Quản sư phụ chửi tục một tiếng, xông lại định đánh nhau, ai ngờ Trương lương đạp anh ta một phát ngã lăn ra đất, Quản sư phụ ôm bụng bò dậy, còn muốn xông lên tiếp, nhưng luận về đánh đấm, tài nghệ của anh ta sao có thể là đối thủ của một gã trùm băng đảng?

Lý An Dân sợ Quản sư phụ bị ăn đòn, vội vàng lên tiếng ngăn lại, quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt hung ác của Trương Lương, máu nóng bốc tận đỉnh đầu, hung hăng nói: “Không sai! Chửi hay lắm! Em chính là một con ngu ngốc, em chính là một mầm tai vạ, anh mắng rất đúng, đầu óc em toàn là dòi bọ, từ trên xuống dưới em cũng toàn là dòi bọ nốt, là anh Diệp của anh lôi em vào trong hố phân, anh nói xem có đúng hay không! Có đúng hay không?”

“Tao nói con mẹ nó chứ, cái con này!” Khóe môi Trương Lương co giật, cánh mũi cũng bởi tức giận mà phập phồng thật mau, trên cổ nổi đầy gân xanh.

“Mẹ tôi đã mất từ sớm rồi! Bà ấy là bồ cũ của cha anh Diệp nhà anh đấy, nói không chừng còn là bồ cũ của anh Diệp nữa, anh dám không? Anh dám mắng thêm một lần nữa không? Tôi cũng không hiểu rốt cuộc thì tôi là con ai, rốt cuộc là cái giống gì nữa rồi!” Lý An Dân bắt đầu kích động theo, nói năng không thèm suy nghĩ nữa. Nỗi oán hận tích lũy trong lòng quá lâu, một khi bùng phát ra thì không thể vãn hồi được, cô trở tay níu lấy cổ áo Trương Lương, dốc hết hơi sức trong hai lá phổi ra mà quát ngược lại.

“Tôi nói cho anh biết, trong phòng có ma đấy! Tôi đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy ma! Nhưng những gì tôi thấy, người khác chẳng thể thấy được! Anh nói xem tôi phải làm thế nào bây giờ? Anh đừng có lôi cái chuẩn mực của tụi anh ra mà chụp lên đầu tôi! Anh đã từng đi lính, từng trải qua chiến tranh, anh

https://thuviensach.vn

lợi hại lắm! Anh có năng lực! Còn tôi đây thì không, nhưng cứ hết lần này đến lần khác tôi lại trông thấy thì sao hả? Trong trường học cũng có nữa, ở ngay sát bên cạnh tôi! Anh bảo tôi làm sao có thể vờ như không thấy? Tôi chẳng phải người mù! Anh nói thử coi, con mẹ nó, rốt cuộc anh muốn tôi làm thế nào mới không phải là ngu? Làm thế nào đây?"

Móng tay cô bấm sâu vào trong da thịt, cứ như trúng thuốc kích thích vậy, càng hét càng hăng, đến sau cùng không kìm nén được, cô gào thét chói tai, tựa như đã phát rồ, hét đến xé ruột xé gan, tưởng chừng muốn đem bao nhiêu uất ức dồn nén trong lồng ngực trút hết ra ngoài, cho đến tận khi xé họng mới thôi.

Lệ Lệ ngồi sụp xuống đưa tay ôm đầu, toàn thân cô bé run rẩy, trong miệng phát ra những tiếng rên ư ư, Quản sư phụ cũng bị dọa đến ngây người, đơ lưỡi há hốc miệng, đứng sững tại chỗ. Trương Lương nheo mắt lại quan sát cô, chậm rãi buông tay ra.

Lý An Dân gập người xuống ho khan, hai tay chống lên gối thở mạnh, hét xong rồi, nỗi uất ức liền tan đi hết, đầu óc cũng tỉnh táo trở lại, cô ôm cổ họng nóng rát mà ngước lên, cắn môi cười khổ hai tiếng, cất giọng khàn khàn: "Tôi nói anh ấy kéo tôi vào trong hố phân, có chỗ nào sai không? Anh ấy kéo, tôi sẵn lòng nhảy xuống, nhưng anh ấy không nên để tới khi toàn thân tôi nhầy nhụa rồi lại đẩy tôi ra, bảo hố phân kia hôi thối quá, kêu tôi trở về với cuộc sống trước kia. Thân tôi đã đầy mùi nhơ nhớp, hôi đến mức có muốn gột cũng không sạch nữa rồi!"

Trương Lương nghiêng đầu, đuôi mày khẽ nhếch lên, dùng một giọng điệu lạ lùng rất khó hình dung hỏi: "Không lẽ cô còn muốn nhảy vào đó lại hay sao? Cô không sợ bọn tôi sẽ giống như cha con Lưu Hiển Trung, có ý đồ khác với cô sao?"

Lý An Dân đáp: "Tôi không tin lời anh nói, các anh đúng là có ý đồ, điều đó tôi đã biết rồi. Anh ấy một mực lừa tôi, là anh ấy tự mình nói thế, anh ấy

https://thuviensach.vn

vẫn luôn lừa dối tôi, nhưng anh ấy sẽ không bao giờ làm hại tôi, ngoại trừ anh ấy ra, tôi không biết phải nghe ai cả, có một số việc… vượt ra ngoài lẽ thường, tôi thực sự không tài nào đoán nổi."

Trương Lương bảo: "Được, thế thì cô cứ việc đi tìm anh ấy đi."

Anh ta trở lại, ôm Lệ Lệ vào lòng rồi vỗ về, thân thể cô bé vẫn co rúm, không ngừng run rẩy, trong cổ họng phát ra những tiếng kêu rên rất khẽ đứt quãng, dường như ban nãy đã bị tiếng hét chói tai kia dọa cho sợ lắm.

Lý An Dân thấy Trương Lương muốn bỏ đi, liền chạy vội tới trước hai bước, hỏi gấp: "Anh còn chưa nói cho tôi biết Diệp Vệ Quân đang ở đâu!"

Trương Lương nhìn Quản sư phụ đang đứng ở sau lưng cô, khẽ hất hất cằm, Lý An Dân tức khắc hiểu ý anh ta, cô nói với Quản sư phụ: "Thật xin lỗi, em có chút chuyện cần nói riêng với anh ta một lát."

Quản sư phụ không an tâm khi để cô ở lại một mình với nhân vật nguy hiểm kia, Lý An Dân bảo: "Không sao đâu ạ, anh ta là anh em của chủ… của bạn trai em, quen biết từ lâu."

Quản sư phụ hung hăng lườm Trương Lương một cái, rất thức thời, nhét hai tay vào túi quần sau rồi quay đầu đi ra xa. Anh ta đi không xa lắm, chỉ cách chừng hơn trăm mét, không nghe được tiếng nói chuyện nhưng vẫn tiện cho việc quan sát bảo vệ.

"Bạn bè mới quen của cô cũng không tệ lắm, chỉ là còn quá non, không đối phó được với mấy chuyện khó nhằn." Trương Lương nhếch môi cười, một đạp vừa nãy của anh ta dùng đến năm phần sức, không phải ai cũng chịu đựng được, đằng này Quản sư phụ không những có thể chịu được mà còn không hề rên một tiếng, chính là dạng người cứng cỏi mà Trương Lương rất ưa thích.

https://thuviensach.vn

“Đừng có lấy tiêu chuẩn của anh ra mà áp đặt lên người khác, bọn họ giúp em là có tình nghĩa, còn không giúp là lẽ thường tình, bị em liên lụy họ mới là người xui xẻo.” Trong miệng Lý An Dân thấy vị mằn mặn tanh tanh, hình như lợi lại chảy máu rồi, cô bèn cuộn lưỡi quét khắp chân răng trong ngoài một vòng, sau đó nhổ hết chỗ máu đó xuống đất, hỏi: “Diệp Vệ Quân ở đâu?”

Trương Lương giơ tay trái lên, cúi đầu xuống mà nhìn cô, nhếch mép cười nói: “Vết thương trên cổ tay trái của cô không phải bị đá vụn cắt phải đâu, mà là bị tôi dùng dao rạch ra đấy.”

Trên cổ tay và cổ chân của Lý An Dân đều có các vết sẹo, ở cổ tay trái có hai cái một dài một ngắn, vết sẹo ngắn là bị rạch trong giếng cạn của thôn Quan Âm, cô không kể cho bất kì ai, chuyện này ngoại trừ bản thân cô ra thì chỉ còn thầy cả Từ bán hoành thánh biết mà thôi. Lý An Dân không hề cảm thấy bất ngờ, cô đã liên tưởng đến điều này từ trước, cũng bởi ánh mắt nhìn người cùng với cách nói chuyện của Trương Lương quá giống với thầy cả Từ.

“Anh chính là thầy cả Từ? Hay là người bị lãnh án oan, Trần Hoa Đình?”

“Tôi là Trương Lương.” Anh ta tự đọc tên của mình một cách rõ ràng rành mạch.

Lý An Dân “Ừm!” một tiếng, nói “Cũng không khác nhau là mấy!”, sau đó không muốn dây dưa về vấn đề thân phận anh ta, cô liền không ngại phiền phức mà hỏi lại lần nữa: “Vậy Diệp Vệ Quân đang ở đâu? Anh ấy ở chỗ nào vậy?”

Trương Lương giơ ngón tay lên đặt trước miệng, “Suỵt!” một tiếng, khẽ vỗ đầu Lệ Lệ, hỏi: “Lần đầu tiên cô gặp đứa bé này là ở chỗ nào?”

“Trong văn phòng môi giới, cô bé được Chu Khôn dắt đến.”

https://thuviensach.vn

Trương Lương bảo: “Không phải, lần đầu hai người gặp mặt không phải ở chỗ đó.”

Lý An Dân nhìn sang Lệ Lệ, cô bé ôm đầu, nhìn lại cô qua kẽ ngón tay, đôi mắt cô bé ẩn trong bóng tối, con ngươi mơ hồ chớp lên ánh sáng lạnh lẽo màu xanh biếc.

Trương Lương lại hỏi: “Còn nhớ rõ Tiểu Thương chứ?”

Lý An Dân đưa tay lên đỡ trán, cố gắng hồi tưởng lại: “Tiểu Thương ư? Là học trò ở chỗ Hoàng Bán Tiên…” Mặc dù không nhớ nổi hình dáng cụ thể, nhưng cô biết người nọ là một anh chàng đồng bóng.

“Lần đầu tiên cô gặp anh ta là ở chỗ nào?”

“Hoàng… Ở trong biệt thự của Hoàng Bán Tiên…” Tuy nhiên cái biệt thự ấy đã biến mất, không tìm ra được.

Trương Lương vẫn lắc đầu bảo: “Không phải, lần đầu tiên các cô gặp nhau cũng không phải là ở chỗ đó.”

Lý An Dân chống đầu nói: “Em không nghĩ ra, vì sao lại nói những chuyện này, bộ không thể nói thẳng ra hay sao?”

Trương Lương trước sau vẫn không hề trả lời thẳng vấn đề của cô, càng không chịu tiết lộ hướng đi của Diệp Vệ Quân, Lý An Dân không hiểu cho lắm, là do anh ta không muốn nói hay là không thể nói? Mặc dù vậy thì trong lòng cô cũng đã bình tĩnh lại, cảm giác mọi cố gắng của cô đều không uổng phí, vẫn còn có hy vọng.

https://thuviensach.vn

Ngày trước Trương Lương ở tiền tuyến từng làm lính trinh sát, nếu như anh ta có lòng muốn ẩn trốn, vậy chắc chắn Lý An Dân sẽ không thể nào phát hiện được, nhưng anh ta không hề ẩn trốn, không hề lảng tránh cô như những người khác mà lại xuất hiện, đứng sờ sờ ngay trước mặt cô. Lý An Dân như thấy được một cánh cửa hiện ra giữa mớ hỗn độn, mặc dù cánh cửa ấy vẫn còn đang đóng kín, nhưng đằng sau nó nhất định có thứ mà cô đang muốn tìm.

Bây giờ ngẫm lại, thầy cả Từ đặc biệt đem một mình cô xuống giếng cạn, lại còn hàn huyên một đống chuyện lung tung, vừa nghe đã thấy chẳng có gì liên quan với nhau, nhưng nói không chừng trong đó đã có gợi ý rồi cũng nên? Chỉ tiếc là lúc đó cô không để ý, chuyện đã qua lâu như vậy, giờ nội dung nhớ lại được cũng có hạn mà thôi.

Bất kể anh ta có là thầy cả Từ hay ai khác, Lý An Dân vẫn chân thành nói cảm ơn anh ta. Trương Lương ôm Lệ Lệ nhảy lên trên sườn dốc, đưa mắt nhìn cô từ trên xuống, lạnh nhạt nói: “Đừng nói cảm ơn tôi, tôi đây chỉ không muốn cô sống quá thoải mái mà thôi, nhớ cho kỹ, không ai kéo cô xuống hố phân cả, đều là do bản thân cô tự mình chui đầu xuống đó.” Nói xong anh ta tung người, khuất dạng trong trùng điệp cây rừng.

Từ miệng Trương Lương, Lý An Dân mới biết được nguyên do Quan hoa bà phải gánh chịu hình phạt, thì ra là vô tình đem đám cưới ma, thứ phương pháp đoạt hồn lấy mạng đi ngược lẽ thường đó tiết lộ ra ngoài. Một lần lỡ miệng của bà ấy đã gián tiếp đẩy ba cô gái trẻ rơi vào thảm cảnh bị giết người ngâm xác, bà cụ vẫn luôn canh cánh trong lòng về chuyện này, bất kể thế nào cũng không muốn chứng kiến cảnh có người vì đám cưới ma mà bị cướp đoạt sinh mệnh chẳng được siêu sinh như vậy nữa.

Quan hoa bà đã nói sai một điểm, tội khí không phải sinh ra do chịu hình phạt, mà do cảm giác tội lỗi trong lòng bà tích tụ lâu ngày gây ra, thẩm thấu đến tận linh hồn. Thứ tội khí này có thể làm suy giảm mức độ tổn thương do dương khí và hơi sài gây ra cho linh hồn, cho nên Quan hoa bà mới có thể duy

https://thuviensach.vn

trì được ý thức tỉnh táo mà chống đỡ cho tới tận hôm nay. Nhưng đồng thời, tội khí quá nặng, dùng biện pháp bình thường rất khó siêu độ cho vong hồn của bà, Quan hoa bà cứu Lý An Dân, cũng chính là tự cứu rỗi linh hồn mang tội của mình.

Mặc dù Trương Lương không nói rõ sau cùng Quan hoa bà thế nào, nhưng nếu anh ta chịu ra tay giúp đỡ, tất không có lý nào lại để cho linh hồn của Quan hoa bà phải tự sinh tự diệt, Lý An Dân tin chắc bà cụ sẽ có kết cục tốt.

Sau đó ông Lưu cũng không hề tỉnh lại, khí đen cuồn cuộn không ngừng tuôn ra từ thất khiếu trên người ông ta, mà người có thể thấy được khí đen này ngoại trừ Lý An Dân thì còn có con trai ông ta, Lưu Tu. Lý An Dân nghĩ, ắt hẳn cha con nhà họ Lưu này có thể thấy cô hoa đán kia, bọn họ biết thời giờ của mình không còn nhiều nên mới tìm người chết thế một cách khẩn cấp đến vậy.

Ông Lưu hôn mê bất tỉnh, Lưu Tu cũng trở nên ngây dại nốt, ủ rũ suy sụp, cái gì cũng không chịu nói, ông chủ Lư Ngư chỉ còn cách báo cảnh sát. Ban đầu, người dân trong thôn không ai tin ông lão hiền lành ấy lại làm chuyện thất đức này, chờ tới khi cảnh sát tìm thấy vò đựng xác trong hang heo rừng ở sau núi, chẳng còn ai dám lên tiếng cả.

Một vò đất nung vỡ toang nằm trên mặt đất, năm cái vò khác thì bị giấu trong khe hở ở vách hang, chỉ cao chừng nửa thước nhưng trong mỗi vò đều chứa một cái xác, là thi thể phụ nữ đã bị ngâm giấm đến mềm nhũn. Thi thể và nội tạng bị chia ra rồi xếp vào trong, dùng đinh dài xâu thành một xiên từ trên xuống dưới, trải qua một thời gian dài, cho dù có rút đinh ra cũng không có cách nào ghép lại nguyên dạng được, chỉ cần vừa đụng vào, da thịt liền vỡ bung ra như đậu hũ non.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cũng chẳng phân biệt nổi đâu là bà vợ ma của ông Lưu, có lẽ là ở trong cái vò đã vỡ, tuy nhiên là ai đã đập vỡ cái vò đất nung ấy? Còn rút đinh trấn hồn trên thi thể nữa? Không phải ai khác, chỉ có thể là Trương Lương.

Thất khiếu trên người ông Lưu thình lình tuôn ra khí đen, có lẽ cũng bởi khi đó Trương Lương đã đập vò đựng xác, tháo cây đinh trấn hồn giam giữ hồn phách. Thế nên hoa đán nọ bỗng hóa thành khí đen rồi tan biến nhất định là bởi hồn khí đã trở về cơ thể, nên cô ta mới thoát ra được, biến thành ác quỷ đòi mạng, cắn nuốt linh hồn của ông ta, khép lại kiếp số.

Lý An Dân cho rằng những gì mình thấy chẳng qua cũng chỉ là một phần của hồn khí bám trên bộ váy cưới kia thôi, cũng tức là "Quỷ khí" theo như lời ông Lưu nói, còn linh hồn chân chính của cô hoa đán thì bị giam cầm và chịu giày vò trong bình đất nung chật hẹp mà ngột ngạt đó. Hồn khí được tự do ở bên ngoài có thể cảm ứng được nỗi đau đớn tận cùng của linh hồn, muốn người khác phát hiện ra, muốn được giải thoát, cho nên cô quanh quẩn ở đường núi, ở trong thôn, nhưng những người lui tới trên đường, cùng các thôn dân bận rộn với cuộc sống hối hả, tất cả đều chẳng thấy cô dù cô ở ngay sát bên người. Người nhìn thẳng vào mắt cô chỉ có một mình Lý An Dân.

Trương Lương nói hơi sài xuất phát từ cơ thể cha con nhà họ Lưu, là do tổ tiên họ tích lũy từ bao đời nay bởi việc làm đám cưới ma- thuật bảo mệnh, hết thảy đều truyền lại cho con cháu ngày sau.

Nói cách khác, việc cô dâu sảy thai chẳng liên quan gì tới cô hoa đán, mà là do ác nghiệp hai cha con nhà họ Lưu gây ra một cách vô tình. Mặc dù thế, Lý An Dân vẫn tin chắc chuyện cô dâu bị trúng tà chính là sản phẩm của hoa đán nọ, người ốm yếu suy nhược thì dương khí suy yếu, rất dễ bị ma nhập. Động cơ của cô hoa đán rất khó lường, còn cô dâu tuy bị sảy thai, nhưng lại may mắn giữ được tính mạng.

https://thuviensach.vn

Cảnh sát không đưa hai cha con ông Lưu đang bệnh tật về đồn thẩm vấn mà trực tiếp chở đến bệnh viện. Ông Lưu qua đời ngay trên xe cảnh sát, ngay cả ba ngày cũng không sống được. Riêng Lưu Tu thì mắc bệnh tâm thần, la hét rằng có người muốn giết anh ta, muốn kéo anh ta xuống địa ngục, đêm thứ hai nằm viện, Lưu Tu rơi từ ban công của phòng bệnh ở tầng sáu xuống đất, người nát thành từng mảnh, chiếc giày dưới chân vẫn mắc trên lan can.

Lý An Dân không tận mắt chứng kiến kết cuộc của cha con nhà họ Lưu, chỉ thấy Tiểu Kim Hoa như người mất hồn ngồi bệt dưới đất. Mới ba hôm trước thôi, lúc gặp bà ấy ở tiệc cưới, khuôn mặt vẫn ngập tràn niềm vui, thần thái rạng rỡ, là một người phụ nữ đang đắm mình trong hạnh phúc, nhưng chỉ trong chớp mắt, tất cả đều biến mất.

Lúc rời khỏi thôn Dư Miêu, Tiểu Kim Hoa òa khóc lao chồm tới, túm tóc Lý An Dân mà cào xé, hai mắt đỏ hoe trợn trừng, cất tiếng la mắng: “Đều tại cô, đều tại cô hại ông Lưu nhà tôi! Là cô hại chết con tôi! Vì sao cô còn không đi chết đi? Nếu cô không đến đây thì đã chẳng có gì xảy ra! Cô trả chồng lại cho tôi, cô trả con lại cho tôi…”

Quản sư phụ và ông chủ Lư Ngư vội vàng tiến tới can ngăn, Lý An Dân cũng chẳng màng đến việc tóc mình còn đang bị túm, cô xoay người đẩy mạnh Tiểu Kim Hoa khiến bà ta ngã lăn xuống đất. Tiểu Kim Hoa gào khóc thảm thiết, tiếng khóc than tuyệt vọng như xé ruột xé gan, chỉ có thể phát ra từ một cõi lòng đã tan nát chẳng còn gì.

Lý An Dân mím chặt đôi môi, lồng ngực nặng nề đè nén, muốn nói gì đó mà cứ ngẩn ra hồi lâu chẳng thốt nổi lời nào, chỉ có thể xoay người rời đi, quẳng cái thôn này cùng với hết thảy những con người trong thôn ra thật xa sau đầu.

Về đến phố Bài Phường, Lý An Dân lần nữa sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, cô không thể tiếp tục giống như con ruồi bay loạn xạ trong sương mù nữa,

https://thuviensach.vn

sự xuất hiện của Trương Lương đã hé ra một tia sáng hy vọng cho cô.

Còn về chuyện trí nhớ bị suy yếu, Lý An Dân có khuynh hướng nghiêng về giả thuyết mà Quan hoa bà bà đã từng nói: "Ý thức bị phân tán". Bản chất của trí nhớ chia làm hai loại: Kí ức chủ động và kí ức bị động, Lý An Dân cảm thấy tình trạng của mình không thể gọi là mất trí nhớ, chỉ có thể nói là bị mất khả năng linh hoạt của ký ức chủ động mà thôi. Kế hoạch của cô là ra Tết quay về chốn cũ, trở lại trấn Bạch Phục rồi đi dạo một vòng qua những chỗ quen thuộc, biết đâu sẽ tìm được manh mối nào đó mà trước kia không hề để ý đến thì sao.

Tống Ngọc Linh bảo: "Không cần phải đợi đến ra Tết, tôi có xe, cũng quen thuộc địa hình các nơi, có thể lên đường ngay lập tức."

Lý An Dân kiên quyết về nhà đón năm mới, Tống Ngọc Linh cười hỏi: "Không phải cô đang rất vội sao? Có gì mà nhụt chí thế? Nhà thì muốn về lúc nào mà chẳng được, cô đã có kế hoạch ổn thỏa hết rồi, chi bằng sáng sớm ngày mai lên đường luôn đi."

Lý An Dân nói: "Tôi có gấp thì gấp, nhưng vẫn muốn về nhà ăn Tết đã, tôi còn có cả đời để tìm người, nhưng thời gian ở bên ông bà nội qua một năm là lại bớt một năm."

"Ủa? Nhà họ Nghiêm làm gì có quan hệ máu mủ với cô? Thầy Diệp thì may ra còn có thể, ầy, bên nào nặng bên nào nhẹ với cô… Tôi không nhìn ra được nữa rồi." Tống Ngọc Linh bĩu môi cười khẽ, chống cằm đánh giá cô.

"Ông bà nội nuôi nấng tôi từ nhỏ cho tới lớn, dù không có quan hệ ruột thịt nhưng vẫn có tình thân. Chẳng lẽ cô ở chung với ai đó lâu dài lại không hề nảy sinh chút tình cảm nào sao?"

https://thuviensach.vn

Tống Ngọc Linh lắc đầu, đôi mắt nhỏ xếch dài khẽ nheo lại, cười nói: “Có gần gũi với ai đó cũng chỉ vì dính dáng đến lợi ích mà thôi, còn quan hệ máu mủ là một loại trách nhiệm.”

Lý An Dân nhìn cô ta chăm chú, cau mày hỏi: “Vậy cô không có tình cảm với con gái mình à? Lúc Trương Lương bắt cô bé để uy hiếp cô, không phải cô đã chịu thỏa hiệp đấy ư?”

Tống Ngọc Linh hời hợt đáp: “Là do trách nhiệm thôi, con bé không biết nó có người mẹ là tôi, giữa chúng tôi không có tình cảm mẹ con. Tôi bảo vệ nó chẳng qua là vì làm tròn nghĩa vụ của người đã sinh ra nó, đối với tôi mà nói, huyết thống là quan hệ trọng yếu đáng để giữ gìn, thứ mà tôi bảo vệ là dòng máu của tôi đang chảy trong người con bé. Mình bảo vệ cho chính mình, rất bình thường mà, đúng không?” Chân mày cô ta nhếch lên, lộ ra một nụ cười mỉm bất cần đời.

Lý An Dân không đoán được trong những lời này có mấy phần thật tâm, đối mặt với người đàn bà không nhìn thấu được đáy lòng sâu cạn ra sao này, lúc nào cô cũng có cảm giác như đang bị ả ta tính kế vậy. Trong lòng cô bỗng nảy ra một ý, liền lấy hai mặt Nghiệp Tâm kính trong túi da đen để ở trên bàn, mời Tống Ngọc Linh qua giám định.

Tống Ngọc Linh đưa tay ra không chút do dự, tay trái cầm Nghiệp kính, tay phải cầm Tâm kính, đứng dậy, soi mình từ cả hai bên, cười nói: “Nghiệp kính soi chân tiểu nhân, Tâm kính chiếu ngụy quân tử, cô nói thử xem, tôi là chân tiểu nhân hay ngụy quân tử?”

Lý An Dân bị cô ta nói trúng tim đen, thế là dứt khoát tiến tới trước quan sát thử. Bất kể Nghiệp kính hay Tâm kính đều không hiện bóng dáng Tống Ngọc Linh trong ấy, không lẽ cô ta là người tốt ư? Dĩ nhiên không thể nào! Một kẻ có gan giết người phóng hỏa thì tốt lành cái nỗi gì.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đã từng thử Nghiệp Tâm kính lên người cha con ông Lưu rồi, kết quả hai mặt kính đều đồng thời soi rõ hình ảnh của bọn họ, không lẽ hai cha con nhà này vừa là chân tiểu nhân, vừa là ngụy quân tử ư? Là kẻ xấu đến nỗi không thể xấu hơn được nữa hay sao?

Lý An Dân không cho là như vậy.

“Trên cõi đời này không phải chỉ có hai loại người thôi đâu, chỉ dựa vào pháp khí thì những thứ soi ra được cũng có hạn thôi. Dò sông dò bể dễ dò, nào ai lấy thước mà đo lòng con người, ngay cả những người thân nuôi nấng cô từ nhỏ cho tới lớn không phải liếc mắt là nhìn thấu họ được đâu.”

Lý An Dân nghe ra cô ta có ý tứ khác, mới cẩn thận nhìn cô ta: “Cô có ý gì đấy?”

Tống Ngọc Linh đặt hai mặt kính lên bàn, nghiêng người nằm úp sấp lên bàn, vươn ngón trỏ ra khẽ chạm nhẹ vào má cô, “Cô muốn về quê đón năm mới thì cứ đi, nhưng nhớ lưu ý động tĩnh của hai cụ nhà họ Nghiêm nhé. Nghe ông Nghiêm bảo, ông ấy chưa từng ngó ngàng tới chuyện ăn học của cô, tất cả đều là do ông bà nội của cô bàn bạc và quyết định. Chỗ cô ở cách trấn Bạch Phục rất xa, những ngôi trường mà cô theo học, bắt đầu từ nhà trẻ, tiểu học, trung học, phổ thông, cùng với ảnh hưởng của mấy lần chuyển trường, tất cả chỉ là để tiến gần hơn một bước tới cánh cổng trường đại học Công nghiệp mà thôi.”

Cô ta còn nói, cô đã từng nghĩ chưa, việc cô tới trấn Bạch Phục chẳng phải tình cờ, mà chính là một kết quả hiển nhiên do người ta xếp đặt từ trước.

Cô ta đứng dậy, đi vòng qua bàn, ra phía sau Lý An Dân, nói tiếp, “Cô có nghĩ đến việc, cuộc sống của cô chỉ là một vở kịch được người ta đạo diễn, an bài tỉ mỉ từng chi tiết không?”

https://thuviensach.vn

Xung quanh vang lên tiếng hát nỉ non, là khúc Việt kịch "Cây tương tư", ông chủ Lư Ngư đang ở sau sân khấu thử nghiệm hoạt động của các khớp trên người con rối, khiến nó biểu diễn các động tác ăn khớp với ca từ.

"Gió Tây Bắc thê lương từng trận

Cổng tre kia nghe đập thật mau

Lui rồi tới, gió sao nhanh chóng

Ngàn dặm đường chỉ chớp mắt thôi

Gió ơi gió

Chàng nơi nao có gửi tin chi?

Mang giúp ta một cánh thư nhà."

Ấy là một đoạn ca trong "Cây tương tư"- tên gọi "Tú ngư thư", là nỗi lòng của người vợ nhớ chồng vào cung sáu năm biền biệt không tin tức, thêu một bức thư nhà, gửi trọn tương tư.

Ánh sáng soi rõ bóng hình trên màn vải, rối bóng được ông chủ Lư Ngư điều khiển, đang quỳ gối, phất tay áo, ngẩng đầu rầu rĩ, biểu hiện rất sinh động một màn người vợ nhớ thương chồng, bóng dáng ấy dường như có sinh mạng, chất chứa nỗi niềm tâm tình của nhân vật, phô bày cuộc sống của cô trên sân khấu.

Thế nhưng sau khi tiếng nhạc kết thúc, que tre được cất vào, con rối đã không còn là một nhân vật giàu sắc thái tình cảm nữa, mà chỉ là một sản phẩm

https://thuviensach.vn

bằng da thuần túy, bị người ta cất vào trong hộp gỗ tối tăm, lẳng lặng đợi chờ cuộc đời kế tiếp chúng.

Lý An Dân nhìn ánh đèn chiếu soi trên màn vải đến ngơ ngác xuất thần, Tống Ngọc Linh kề sát miệng bên tai cô, nhẹ nhàng thổi: “Cuộc sống của cô, có phải chỉ giống như một màn múa rối hay không? Có phải là người nào đó đã định sẵn cho cô một khung sườn, sau đó mới đem con rối bé bỏng là cô đây, chuyển từ chiếc giá này sang giá khác hay không?”

Lý An Dân thoáng run lên, không phải bởi lời nói của cô ta, mà bởi hơi nóng phả vào tai khiến cô phát nhột.

“Kẻ nào có thể khống chế được hướng đi của cuộc đời cô? Người đó nhất định phải là người ở cận kề cô nhất, là người mà cô trước nay chưa từng hoài nghi bao giờ đúng không? Là ông bà nội của cô…”

Lý An Dân không để cô ta tiếp tục đâm bị thóc chọc bị gạo, nói với lẽ đương nhiên: “Bậc cha chú bắc cầu xây đường cho con cháu, đấy không phải là lẽ thường tình hay sao?”

Tống Ngọc Linh tủm tỉm, khoác hai tay lên vai cô, cất tiếng cười nhẹ nhàng: “Cũng không biết nên bảo cô suy nghĩ đơn giản hay là có cái nhìn rộng rãi. Bảo cô đơn giản, nhưng đôi khi cô lại thốt ra những câu rất sáng suốt, còn bảo cô có cái nhìn rộng mở, thì cô lại vì những thứ tình cảm vụn vặt chẳng đáng kể gì mà liều mạng chết sống.”

Trong mắt cô ta, bất cứ thứ tình cảm nào chỉ e cũng là vụn vặt không đáng kể, Lý An Dân không thèm phản bác lại, quan niệm bất đồng, cần chi phải cố tìm kiếm tiếng nói chung, hay nhất là ai giữ ý nấy.

Lý An Dân nghĩ, dẫu cho có dọn đường hết cả rồi, cũng đâu thể điều khiển được đôi chân người ta đi như thế nào, cho dù tất thảy đều là giả dối, thì

https://thuviensach.vn

những dấu chân trên chặng đường đã qua kia, từng bước từng bước đều do tự mình để lại chứ do ai?

Tống Ngọc Linh gõ bàn cười than: “Nhân sinh như mộng- là tràng hư ảo, nhân sinh như họa- mặc bút người đời, nhân sinh như kịch- khúc hết hội tan.”

Cô ta nửa úp mở nửa nói đùa, nhân sinh không đẹp như một bài thơ, nhân sinh chính là một cái khuôn giá bị đính chặt, có muốn dời cũng chẳng dời đi được, chỉ có thể đập vỡ cái khung ấy thì mới có thể xuyên qua ngõ cụt mà được giải phóng.

Tống Ngọc Linh không hề uống rượu, nhưng Lý An Dân lại cảm thấy cô ta đang nói những lời say.

https://thuviensach.vn

Chương 17

Gặp lại

Xế chiều ngày Ba mươi Tết, Lý An Dân nấu cháo điện thoại với Cao Hàm, có nhắc đến một cái tên hết sức quen thuộc- "Ăn mày mặt nát", nghiêm túc mà nói thì đây chẳng phải là tên ai, chỉ là một cách gọi.

Người ấy mặc áo ngoài rách rưới, đầu quấn khăn vải đen, tay trái bưng một cái ca sứ trắng bị mẻ một miếng to, tay phải mang bao xác rắn lớn- hình tượng một người hành khất như thế này từng là ác mộng trong lòng nhiều đứa trẻ.

"Ăn mày mặt nát ngoài đầu ngõ", đây là câu chuyện mà Lý An Dân đã từng nghe lúc tiểu học. Khi đó cô đã chuyển đến thành phố, ở trong một con ngõ cũ có tên là phố Nam Hậu, con ngõ này rất thú vị, hai bên trục đường chính thẳng tắp chia ra vô số hẻm ngách vừa dài lại vừa hẹp, cứ như những nhánh cây tua tủa trên một thân cây to. Trong mỗi ngõ ngách ở đây đều có năm ba nhà, cửa chính đối diện nhau, lối đi chỉ đủ cho một người, ngưỡng cửa thì làm cao hơn mặt ngõ rất nhiều lại không có bậc thang để đi lên, hết thảy đều dùng các khối đá kê chân mà bước.

Ngay đầu phố Nam Hậu có sân chung của một khu tập thể, là chỗ vui chơi cho đám trẻ ở gần đó, và cũng chính là nơi Ăn mày mặt nát thường xuyên lui tới nhất.

Nghe nói Ăn mày mặt nát mỗi đêm đều quanh quẩn ở đầu ngõ để xin cơm, dùng khăn đen bịt kín khuôn mặt rách nát của mình, đêm hôm khuya khoắt gặp đứa trẻ nào đi lạc là sẽ bắt lấy rồi nhét vào trong cái bao xác rắn đem đi, đưa tới một nơi vắng vẻ không người rồi hút óc, còn chặt ngón tay bỏ vào

https://thuviensach.vn

trong cốc để ngâm nước mà uống, lột da mặt làm mặt nạ che đi khuôn mặt xấu xí của mình, cắt thân thể ra từng khúc bỏ vào trong nồi nấu canh ăn.

Đây chính là bản gốc của câu chuyện ma ngày ấy, là tuyệt chiêu người lớn hay dùng để dọa bọn trẻ con, chỉ cần có đứa nào không nghe lời hoặc ham chơi không lo về nhà, người lớn trong nhà chỉ cần trợn mắt mà hô: "Còn không nghe lời nữa là đem mày ra đầu ngõ bán cho Ăn mày mặt nát đấy nghe chưa!", hay "Còn không lo về nhà đi, Ăn mày mặt nát đến rồi đấy, tới bắt cái đứa không nghe lời này đi luôn."

Lúc còn bé Cao Hàm cũng đã bị dọa như thế, niềm vui lớn nhất của cô bảo mẫu nhà cô chính là thêu dệt ra đủ loại chuyện ma để hù dọa trẻ con, thế nên trong suốt một thời gian dài, cứ mỗi bận nghe thấy "Ăn mày mặt nát" là cô lại sợ đến nỗi chui tọt vào trong chăn.

Đến giờ những đứa trẻ ngày ấy đều đã lớn cả rồi, bắt đầu nghiền ngẫm về câu chuyện đã bị phóng đại lên ngàn lần ấy, trọng tâm cũng chuyển từ bản thân câu chuyện sang hình tượng hư cấu của "Ăn mày mặt nát" kia.

"Gần đây tớ vào diễn đàn Ngân Ngân, gặp được đứa bạn cũ hồi đó, bọn họ đã lập hẳn một topic thảo luận về phố Nam Hậu, đang bàn luận sục sôi về câu chuyện này đấy. Nghe nói Ăn mày mặt nát không phải nhân vật hư cấu đâu, có người như thế thật đấy, nhà cậu nằm trong số mấy hộ chuyển đến phố Nam Hậu sớm nhất, đã từng gặp chưa?" Cao Hàm ở đầu dây bên kia nhâm nhi lạc rang, thi thoảng lại nghe thấy tiếng click chuột, có lẽ đang vừa lên mạng theo dõi tiến độ bàn luận, vừa liên tục cập nhật diễn biến cho đồng bọn.

"Tớ nào đã gặp qua đâu? Toàn nghe người ta đồn đại không, người nhà của tớ chẳng bao giờ nhắc đến câu chuyện này luôn. Đây chỉ là chuyện nhảm nhí mà người lớn lôi ra để dọa nạt trẻ con thôi, tớ thấy ý hả, cho dù người đó có thật đi chăng nữa, hắn cũng là một người ăn xin bình thường mà thôi." Lý An Dân cũng đang cắn hạt dưa, phụt một cái vỏ ra ngoài, bỗng nhớ tới một câu

https://thuviensach.vn

chuyện đùa nào đó, cô vô cùng thích thú kể lại: “Cậu còn nhớ Đầu đỏ ở tòa nhà số Hai kia không? Cũng ở sau cái ngõ phố Nam Hậu ấy đấy, cậu thử nhớ lại coi, hai đứa mình có bao nhiêu năm không dám đi qua cái ngõ đấy nhỉ? Đều là do mấy người ở gần đó nói Đầu đỏ chuyên cắn xé ăn thịt người, đến giờ nhớ lại mà vẫn còn thấy ngượng, chẳng hiểu sao khi ấy lại tin cơ chứ, một con ngỗng làm sao ăn thịt người được cơ chứ?”

Đầu đỏ chính là một con ngỗng trắng, cũng giống như Ăn mày mặt nát vậy, đều là bóng ma trong lòng đám trẻ thời Lý An Dân, Đầu đỏ cùng Ăn mày mặt nát được xưng thành bộ đôi “Hắc bạch song sát” của phố Nam Hậu. Thực ra thì Đầu đỏ chỉ thích rượt người ta mà thôi, hơn nữa lại còn rất thích gí theo mấy đứa trẻ dưới lớp Ba, trẻ con càng bỏ chạy nó càng rượt tợn, người ta sợ nó thì nó càng được nước lấn tới, ưỡn ngực ngẩng đầu mà giậm từng bước ngông nghênh.

Một con ngỗng béo ú với thể trọng vượt mức quy định, đầu đội mào đỏ, thường xuyên vươn cái cổ dài mà kêu to “Quéc quéc quéc”, đám trẻ con thời Lý An Dân sợ nó lắm, so với cái ông “Ăn mày mặt nát” chưa trông thấy bao giờ, sức uy hiếp của Đầu đỏ lại càng thực tế hơn, trực tiếp trở thành chướng ngại vật cản trở con đường tắt lũ trẻ cần phải băng qua mỗi khi đi học.

Cao Hàm cũng cười ha ha ở đầu dây bên kia, vỗ bàn nói: “Đầu đỏ tự coi mình là ông tướng ngỗng rồi, cậu đừng kể nữa, làm tớ tự nhiên nhớ nó quá đi mất.”

“Cậu mà cũng nhớ nó à? Là muốn xơi thịt nó hả? Tớ chưa từng thấy con ngỗng trắng nhà nào nuôi mập được như thế, khó trách nó tung hoành như vậy, ta có thịt ta có quyền kiêu ngạo mà!”

Cao Hàm lại ho khan một chập, bỗng “Ý da” một tiếng, tiếng con lăn chuột vang lên rồn rột, khẽ thì thào: “Quả bóng da nho nhỏ ơi, vung chân đá, hoa mã lan đã nở hai trăm lẻ một, hai trăm năm sáu, hai trăm năm bảy, hai trăm

https://thuviensach.vn

tám hai, chín trăm ba mươi mốt… Cậu còn nhớ khúc nhạc thiếu nhi này không?”

Lý An Dân thoáng cứng đờ, bảo: “Còn nhớ, không phải vẫn hát lúc nhảy dây chun đấy ư? Mà sao?”

“Có người nói khúc ca này là do Ăn mày mặt nát hát trước đấy, sau đó có người nghe được, mới lan truyền rộng rãi ở phố Nam Hậu này.”

“Nói linh tinh, khúc ca ấy có phải chỉ mỗi khu mình có đâu, chỗ nào chẳng có người hát, cứ nhảy dây chun, đá cầu là hát, không lẽ Ăn mày mặt nát ấy có thể nhảy dây chun à? Người đó là nam hay nữ vậy?”

“Nhất định là nam ấy… A, lại có người ném bom rồi, bảo đã từng gặp Ăn mày mặt nát thật, ông ta đêm nào cũng ngồi ở trước sân, khiến mấy đứa trẻ ở gần đó sợ đến mức không dám vào trong sân chơi. Hình như có một cô bé hay ra chuyện trò với ông ta, thậm chí còn cho ông ta đồ ăn thức uống nữa. Hiện tại có người suy đoán Ăn mày mặt nát này là một gã mẹ mìn, chuyên lang thang khắp nơi, lừa trẻ con đem đi bán.”

“Ông ta bắt cóc cô bé đó để làm gì? Mà mẹ mìn chỉ hay bắt cóc bé trai thôi chứ.” Lý An Dân thấy tim đập dồn, huyệt thái dương cũng căng ra.

“Mẹ mìn bắt cóc con trai về làm con người ta, còn con gái thì tất nhiên là bắt về làm vợ người ta rồi, có mấy vùng miền núi gái thiếu trai thừa, con gái còn có giá hơn cả con trai nữa.” Cao Hàm nói năng vung vít, mạnh miệng không ngán gì hết.

Hồi Lý An Dân đi du lịch ở núi Đại Chu đã từng gặp chuyện nguyên một thôn thông đồng với nhau để mua vợ, đâu phải không biết mặt tối của những vùng xa xôi hẻo lánh, nhưng không hiểu vì sao, cô cảm thấy Ăn mày mặt nát sẽ không làm những chuyện thất đức như bắt cóc trẻ em, liền nói với Cao

https://thuviensach.vn

Hàm: “Những tin đồn như vậy chỉ nên nghe một chút thôi chứ đừng coi là thật, có lẽ Ăn mày mặt nát ấy chẳng qua vì bất đắc dĩ mới phải đi ăn xin ngoài đường, nhưng mà người lớn toàn như thế cả, cứ lôi một người tàn tật ra tô vẽ thành yêu ma, sau đó đem ra hù dọa trẻ con, rất nhiều chuyện ma đều từ đó mà ra, đừng nên suy nghĩ nhiều làm gì.”

Ngoài miệng cô nói như vậy, nhưng trong lòng thì lại vô cùng để ý, câu chuyện Ăn mày mặt nát rốt cuộc được lan truyền bắt đầu từ lúc nào nhỉ? Khi đó cô còn nhỏ, vừa mới lên lớp Ba, có nhiều chuyện không thể nhớ nổi, nếu như Ăn mày mặt nát quả thật tồn tại, vậy có khi cô đã từng gặp rồi…

Sau khi ăn xong bữa cơm đoàn viên, Lý An Dân tìm bà nội để tán gẫu, có nhắc đến khúc nhạc thiếu nhi “Hoa mã lan nở rộ” ấy, trong ấn tượng của Lý An Dân, bà nội đã dạy cho cô bài đồng dao này.

Bà nội lại nói: “Con nhớ nhầm rồi, bài này là con hát cho nội nghe chứ đâu, nhà ta thuộc nhóm đầu tiên chuyển đến phố Nam Hậu, gần đó lại không có bé gái nào cùng tuổi với con, thế là con cứ chơi một mình trong cái sân rộng ấy. Đá cầu, nhảy dây chun, một buổi tối, con lon ton hứng chí chạy một mạch về nhà, miệng véo von một khúc đồng dao, bảo có một chú cùng chơi nhảy dây chun với con, còn dạy cho con hát bài này.”

Tim Lý An Dân thoáng như ngừng đập một nhịp, hỏi: “Chú kia… có phải là Ăn mày mặt nát đầu ngõ không ạ? Thì ra người này có thật, thế mà xưa nay con vẫn tưởng đấy là chuyện ma người ta bịa ra ấy.”

Bà nội nói câu chuyện “Ăn mày mặt nát” đúng là tin đồn nhảm, tô vẽ một người thành yêu ma, nhưng quả thực cũng vì khuôn mặt của người kia quá đáng sợ nên mới khiến cho người ta nảy sinh ra những liên tưởng kinh hoàng ấy. Không một ai biết lai lịch của người đàn ông này, đêm nào ông ta cũng xuất hiện ở đầu ngõ, ngồi ngay trước sân, mọi người thấy ông ta ăn mặc rách rưới, mặt lại nát như vậy, bà con đều cho đó là một kẻ ăn mày lang thang xin bố thí.

https://thuviensach.vn

“Không ai dám nói chuyện với Ăn mày mặt nát, trẻ con vừa trông thấy mặt liền sợ đến khóc òa, còn cô nhóc như con thì hoàn toàn ngược lại, không có ai chơi cùng, con liền đi tìm tên ăn mày ấy, cứ mỗi bữa cơm tối xong là lại đem dây chun ra sân chung tìm ông ta chơi đùa. Cũng may mặc dù tên ăn mày này diện mạo xấu xí nhưng con người không tệ, cũng chịu khó cầm dây chun cho con nhảy. Sau khi ông ta đi rồi, con chạy khắp sân tìm không thấy người đâu, về nhà còn khóc ầm ĩ lên một hồi, con không nhớ gì cả sao?”

Ăn mày mặt nát chỉ xuất hiện có hai tháng ngắn ngủn rồi biến mất như một đóa phù dung sớm nở tối tàn, sau này liên tục có thêm nhiều nhà với nhiều nhân khẩu chuyển vào khu phố Nam Hậu sinh sống, bạn cùng tuổi cũng càng lúc càng nhiều. Có người cùng chơi đùa với Lý An Dân, dần dà cô cũng không còn nhớ đến ông chú vẫn hay chơi đùa với cô nữa, thời gian qua đi cô liền quên sạch không còn một mống.

Lý An Dân xấu hổ vô cùng, khi đó cô hãy còn quá bé, trí nhớ ngắn hạn, con trẻ thì vô tâm vô tư, giờ nghe bà nội nhắc lại cô mới có một chút ấn tượng mơ hồ, khó trách đứa trẻ nào cũng khiếp sợ “Ăn mày mặt nát”, riêng cô đây không sợ chút nào, hóa ra vì hai người là bạn chơi chung với nhau.

Đêm hôm ấy, Lý An Dân có một giấc mơ, trong mơ cô thấy lại con phố Nam Hậu với những ngôi nhà mái ngói đen lô xô. Người đàn ông trùm khăn đen trên đầu ngồi ngay đầu ngõ phố Nam Hậu, cô khi ấy còn tấm bé, đang ngồi xổm trước mặt ông ta, cố gắng giơ cái bánh bao trong tay lên thật cao, người đàn ông cúi đầu, đôi môi còn chưa chạm được vào bánh thì từng giọt máu đã tí tách nhỏ xuống, rơi trên mặt bánh trắng tinh.

“Chú ơi, vì sao chú lại khóc?”

“Vì không có ai muốn chơi đùa cùng chú cả, chú quá cô đơn rồi.” Giọng nói khàn khàn thô ráp của người đàn ông vang lên, máu nhỏ xuống càng nhanh

https://thuviensach.vn

càng nhiều, nhuộm hơn phân nửa chiếc bánh bao thành một màu đỏ thắm.

“Vậy sau này cháu sẽ đến đây chơi với chú, ngày nào cũng đến chỗ này nhé, nói thì phải giữ lời.” Lý An Dân đưa bàn tay nhỏ bé mũm mĩm ra, móc ngoéo cùng người đàn ông xong, nghiêng đầu hỏi: “Tại sao chú lại phải dùng vải đen bịt mặt?”

Người đàn ông nói: “Vì mặt của chú quá xấu, sợ để lộ ra lại hù dọa người ta.” Ngưng một chốc, hỏi lại, “Bé con à, em muốn thấy mặt tôi sao?”

Lý An Dân còn bé tí ngoan ngoãn gật đầu, nắm thật chặt cái bánh bao máu kia ở trong tay, người đàn ông nọ mở khăn đen trùm đầu ra, để lộ một khuôn mặt hết sức dữ tợn, cả khuôn mặt ông ta như bị lửa nung chảy rồi đông kết lại lần nữa, quả thực không khác gì một khối máu thịt nát nhừ lẫn lộn. Ông ta không có mí mắt, đôi mắt cứ như được khảm sâu vào trong thịt, lăn dài đến tận chót cằm trên gương mặt lồi lõm sần sùi ấy, cứ thế tí tách nhỏ xuống chiếc bánh bao.

Khuôn mặt này ghi khắc thật sâu vào tận đáy lòng Lý An Dân, dù cho đã quên đi sự tồn tại của người này, nhưng trước sau cô vẫn không cách nào quên được gương mặt nát bấy với máu thịt bầy nhầy đó. Đến bây giờ, xem ra nó lại hòa vào làm một với một gương mặt quen thuộc khác, không thể nào phân biệt được nữa rồi.

Sáng sớm mùng Hai, Lý An Dân đeo ba lô ra khỏi cửa, bà nội tiễn cô đến tận cuối cánh đồng mới dừng bước, cầm tay cô nói: “An Dân à, con có biết không? Bà nội vẫn rất sợ Ăn mày mặt nát sẽ đưa con rời xa bà nội.”

Lý An Dân hơi ngạc nhiên, cười bảo: “Làm sao như vậy được? Không ai có thể đưa con đi.”

https://thuviensach.vn

Bà nội lắc đầu nói, Ăn mày mặt nát vốn chỉ là một hình bóng thoáng qua thôi, chuyện đã xảy ra nhiều năm, bà cũng giống như Lý An Dân vậy, cơ hồ đã quên bẵng đi sự tồn tại của con người này. Cho đến tận ngày này năm ngoái, Diệp Vệ Quân dắt theo hai người bạn đến nhà thăm hỏi, ánh mắt anh ta nhìn Lý An Dân hệt như tên ăn mày thuở trước, bà nội khi đó không khỏi nghĩ rằng- Hắn đã đến, rốt cuộc hắn vẫn đến để lấy đi thứ vốn thuộc về hắn từ lâu.

***

Lần nữa vào núi Đại Chu, Lý An Dân đi đến tận cùng của con đường bên trong động Thiên Long mà ngày ấy cô vẫn chưa đi hết, cũng hiểu được vì sao khi đó Diệp Vệ Quân không tiếp tục tiến vào sâu hơn nữa. Trong lòng động Thiên Long chứa rất nhiều khí metan có thể gây chết người, càng vào sâu thì khí metan lại càng đậm đặc, dọc lối đi đâu đâu cũng là xương cốt của người và động vật, Tống Ngọc Linh đã có dự kiến trước, mang theo đầy đủ mặt nạ phòng độc, nhờ vậy bọn họ mới có thể đi xuyên qua động Thiên Long này.

Ra khỏi động Thiên Long là đến thủy vực Mâu Giang, Lý An Dân bắt gặp ở đây một đàn tế mang tên "Đầm Xích Lão" nổi trên mặt nước, xung quanh đàn tế được vách đá bao bọc kín kẽ, trên vách có khảm bốn mặt gương đồng, cảnh tượng quen thuộc như đã từng trông thấy từ khi nào.

Quả thật Lý An Dân đã thấy qua rồi, nhưng là ở trong giấc mộng, những thứ vốn chỉ là hư ảo trong mơ bỗng hóa thành sự thực hiện ra ngay trước mắt, khiến cho cô vừa kinh ngạc vừa không khỏi nhớ đến một cảnh tượng khác cũng ở trong mơ- tế đàn bằng đá hình tròn khổng lồ, những chiếc gương đồng mờ đục mang đầy hơi thở cổ xưa, những rãnh đá dàn trải uốn lượn như mạch máu cùng với… đám bọ cánh cứng màu xám trắng chui ra từ những vết thương.

Hồi tưởng lại, lần đầu tiên cô thấy đám bọ ấy chính là ở cái lỗ trên cánh cửa gỗ của hầm trú ẩn, quay đầu lại bắt gặp ảo giác cái đầu lâu nát nhừ đẫm

https://thuviensach.vn

máu, sau đó ảo giác biến thành Diệp Vệ Quân. Đúng lý ra thì hầm trú ẩn ấy cũng là một chỗ đáng nghi, nhưng bởi nơi đó là đất quân dụng bị dán giấy niêm phong, lần nào Lý An Dân cũng quên đi cái điểm mù trước mặt này, chưa từng có ý định vào trong tìm hiểu xem rốt cuộc là như thế nào.

Thế là loanh quanh chốn cũ một vòng rồi cuối cùng lại về trấn Bạch Phục. Nhân lúc đêm khuya vắng người, Tống Ngọc Linh đứng canh chừng, Lý An Dân giơ cao cây búa, bổ cánh cửa gỗ đang bịt kín cửa hầm ra làm đôi, hai người một trước một sau nghiêng người tiến vào trong.

Bên trong hầm tối đen như mực, bởi vì lâu ngày không ai ở mà ẩm ướt mốc meo, ngập tràn một mùi hôi tanh rữa nát. Tống Ngọc Linh bật đèn pin chiếu rọi khắp tứ phía, mặt tường đã bong tróc ra từng mảng, trên tường bám đầy mạng nhện, một con nhện to tổ chảng treo lơ lửng trên đỉnh đầu hai người.

Lý An Dân đội mũ áo khoác lên, dùng gậy gỗ gạt hết mạng nhện, một đường đi xiên xuống dưới. Cái hầm trú ẩn bên dưới lòng đất này khác hẳn so với những hầm trú ẩn khác, đi khoảng năm mươi mét đường chính, kế đó con đường bắt đầu phân nhánh, chỗ phân nhánh đầu tiên chia ra ba ngả có kích cỡ xấp xỉ nhau, Lý An Dân rọi đèn pin xuống dưới đất, nói với Tống Ngọc Linh: “Mau nhìn xem, dưới này có vết máu, đi theo vết máu xem sao!”

Tống Ngọc Linh liếc mắt nhìn cô, đánh kí hiệu lên trên tường, Lý An Dân lần theo vết máu tiến vào ngã rẽ đầu tiên bên trái. Con đường địa đạo rối rắm phức tạp bị vách ngăn phân chia thành những gian vuông vức với diện tích lớn nhỏ không đều, ánh đèn pin lần lượt soi qua, có thể thấy được nào là “Quán rượu Trần Vũ”, “Phòng bóng bàn Song Băng” … toàn những biển hiệu mục nát từ rất lâu. Xem ra trước khi chính phủ thu hồi quyền sử dụng đất, căn hầm trú ẩn này đã từng được xây dựng thành một khu vui chơi, trên vách tường còn dán cả poster.

https://thuviensach.vn

Đi qua khu vực "Thương mại" ấy, con đường ở phía sau dường như chưa từng được tu sửa bao giờ, âm u khúc khuỷu, trong hầm còn có hầm, kết cấu lại càng phức tạp hơn, có chỗ vì sụp trần mà bị lấp lại. Đường hầm chia nhánh cũng hết sức có quy luật, trên vách vẫn còn nguyên dấu vết cuốc chim để lại khi đào móc.

Dựa theo quy luật phân bố ủa các cửa hầm cùng với độ dốc các mô đất, Tống Ngọc Linh suy đoán khu hầm trú ẩn này vốn được mở rộng ra trên cơ sở một cái động thiên nhiên, có hầm bản thân là hang tự nhiên với niên đại từ rất xưa, có hầm lại do con người đào móc mà thành, rất nhiều nhánh rẽ không thấy có gió lưu thông, hẳn là ngõ cụt. Ai đó đào ra chừng ấy hầm hố lớn nhỏ sâu cạn khác nhau, chính là vì muốn tạo ra bố cục hỗn loạn che mắt người ta, đánh lừa thị giác.

Lý An Dân chỉ xuống dưới nền đất mà bảo: "Không sao, ở chỗ này có vết máu, nghe nói trước đây có một gã trùm thổ phỉ tên là 'Du Tử' biến mất không thấy tăm hơi ngay trong cái hầm này, có lẽ vết máu dưới đất cũng chính là của hắn. Nói không chừng dò theo có thể tìm thấy một miệng hầm ăn thông ra ngoài."

Tống Ngọc Linh lại liếc nhìn cô một cái, không nói năng gì, Lý An Dân tiếp tục lần theo dấu máu, đi thêm chưa được vài bước, bỗng nhiên nghe thấy đằng sau vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, có người ở cách một bức vách hô to: "Ở bên này! Đang ở bên này này, mau đuổi theo!"

Lý An Dân thầm kêu hỏng bét, không phải vẫn nói cái hầm này là đất không ai quản lý đấy sao? Thế quái nào lại có người đi tuần đêm vậy? Cô vội nói với Tống Ngọc Linh: "Nhanh chân lên, để bọn họ đuổi tới đây là kiếm củi ba năm thiêu một giờ đấy!" Nói xong lập tức xoay người, sải chân chạy như điên về phía trước, cô dùng sức bền của một kiện tướng marathon mà chạy không ngừng không nghỉ đến gần mười lăm phút, con đường trước mặt đã bị

https://thuviensach.vn

tường chặn lại, dưới chân tường còn có một đống gạch đỏ chất cao cỡ ngang người.

Lý An Dân cúi đầu nhìn xuống dưới chân, vết máu vẫn kéo dài đến tận đống gạch ấy, mà hai bên không hề có cửa, đây là một ngõ cụt hàng thật giá thật rồi.

Chưa đầy một lát Tống Ngọc Linh chạy tới, hơi thở cô ta chỉ hơi gấp một chút, đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi lại khôi phục trạng thái bình thường. Lý An Dân vểnh tai nghe ngóng một hồi, đề nghị với cô ta: "Trước tiên chúng ta cứ chờ ở đây một chút, chưa chắc bọn họ đã tìm ra được, đợi bọn họ đi rồi, chúng ta lại chuyển sang một hướng khác xem sao, mà kỳ lạ thật… Rõ ràng vết máu dẫn qua bên này, làm sao lại là ngõ cụt cơ chứ."

Tống Ngọc Linh khẽ vỗ vai Lý An Dân nói: "Có một chuyện tôi vẫn chưa nói với cô, nghe cho kỹ nhé, không hề có vết máu, cũng không có ai đuổi theo chúng ta cả. Tôi không thấy vết máu nào, cũng không nghe thấy có tiếng người đuổi theo."

"Ở ngay đây mà, có máu mà, tôi thấy rất rõ ràng, mới vừa rồi cũng có người ở phía sau tri hô đuổi theo chúng ta, là giọng đàn ông ấy."

Lý An Dân liếc nhìn xuống dưới, đang ở ngay dưới chân cô, là hai người đang lê lết toàn thân đẫm máu, một nam một nữ, đầu tóc, da, quần áo, chỗ nào cũng bị máu tươi nhuộm đỏ. Người đàn ông bị chặt đứt một nửa bên đầu, một mũi khoan sắt đâm xiên vào hõm vai, xuyên từ dưới xương bả vai lên rồi nhô thẳng ra ngoài, trên lưng anh ta còn có mấy vết thương sâu tới tận xương, dường như là dấu vết của một thứ vũ khí vừa thô dày vừa sắc bén chém thành như vậy. Người phụ nữ quàng cánh tay của người đàn ông lên vai mình, kéo lê anh ta trong vũng máu, xuyên qua hai chân Lý An Dân, bò vào đống gạch.

https://thuviensach.vn

“Thế nào? Vừa mới nhìn thấy gì hả?” Tống Ngọc Linh đẩy đẩy thân hình cứng đơ của Lý An Dân.

Hai mắt Lý An Dân vẫn nhìn chăm chăm vào đống gạch đổ nát, vươn tay chỉ về phía bốn cái chân vừa biến mất, cất giọng yếu ớt: “Phía sau bức tường này có đường đi.”

Tống Ngọc Linh chẳng hỏi vì sao cô lại dám khẳng định như vậy, xoay người đi tới trước đống gạch, vươn tay ấn nhẹ lên tường, lẩm bẩm tự nhủ: “Mặt tường này bị ngấm nước đến ải cả rồi.”

Lý An Dân cũng ghé mắt nhìn thật kỹ, phát hiện bức tường ấy thế mà chuyển động, mặt tường lồi lõm chậm rãi ngọ nguậy, thì ra bên trên phủ một lớp bọ cánh cứng màu xám trắng! Bàn tay Tống Ngọc Linh đã bị chôn vùi trong đám bọ, xem ra không chỉ mặt ngoài có lớp bọ mà toàn bộ bức tường này đều là do bọ cánh cứng tạo nên.

Lý An Dân tiến tới kéo cô ta ra, hô lên rằng trên tường có bọ, Tống Ngọc Linh lại chẳng trông thấy gì, ở trong mắt cô ta, đây chỉ là một bức tường bình thường không hơn không kém.

Da đầu Lý An Dân tê rần, nhìn đám bọ cánh cứng màu xám trắng đang bò tới bò lui, tự trấn an mình: “Hẳn là ảo giác, tôi có chứng ảnh nhiễu mà.” Cô nghĩ, ít nhất thì một nam một nữ kia cũng là ảo giác xuất hiện trước mắt cô thôi chứ không hề tồn tại.

Tống Ngọc Linh lại bảo: “Chưa chắc đã như vậy, những cảnh tượng mà cô thấy hẳn phải có mối liên hệ nào đó với thực tế.”

Cô ta dời đống gạch sang bên, để lộ chân tường ngấm nước đến mục ruỗng, lại dùng ta quệt chút nước đưa lên mũi ngửi thử rồi đứng dậy, móc cây

https://thuviensach.vn

rìu từ trong ba lô ra bổ thẳng vào bức tường, quay đầu lại nói với Lý An Dân: “Cô nói không sai, mặt sau trống không, có lẽ còn có đường.”

Lý An Dân cũng lấy rìu công binh ra đục tường cùng với cô ta, thứ Tống Ngọc Linh bổ là tường, bùn đất bắn ra tung tóe, còn Lý An Dân thì chặt bầy bọ cánh cứng, thứ bay ra lại là những mảnh xác cùng với chất dịch bọ màu xanh sẫm.

Mặt tường này cũng không phải được xây bằng gạch, mà chính là đất mục, cát thô cùng với hỗn hợp tro rơm tạo thành tường, đã bị hơi ẩm thấm ướt, mềm xốp từ trong ra ngoài. Tống Ngọc Linh và Lý An Dân trước tiên chung sức bổ ra một cái khe, sau đó mới thay phiên nhau mở rộng cái khe hở này. Toàn bộ bức tường mặc dù mềm xốp thật, nhưng lại dày cực kỳ, hai người đào móc không ngừng nghỉ suốt một thời gian dài mới có thể đục ra một cái lỗ để chui vào trong.

Phía sau tường quả nhiên có đường đi, là một cầu thang dẫn thẳng xuống dưới. Tống Ngọc Linh và Lý An Dân trước sau nối nhau bò qua, Lý An Dân cảm giác như mình đang bơi trong một đống côn trùng, toàn bộ thân thể của cô đã bị bọn chúng vùi lấp, phải cố hết sức mới di chuyển được. Đợi đến khi cô chui qua rồi ngoảnh lại nhìn, đã thấy lũ bọ cánh cứng kia lúc nhúc bò ra lấp đầy lỗ thủng, thế nhưng Tống Ngọc Linh lại chẳng thấy điều gì khác lạ.

Hơi ấm ở phía sau bức tường này rất dày, bề mặt cầu thang ướt sũng nước, theo các bậc đá đi xuống dưới, đoạn đường ban đầu vẫn còn rất bằng phẳng, nhưng xuống sâu hơn, ba mặt tường đều biến thành vách đá nhấp nhô trùng điệp, hoàn cảnh xung quanh đổi từ kiến trúc nhân tạo thành một cái hang tự nhiên, bậc thang xi măng cũng biến thành dốc đá trơn trượt.

Không biết đã đi xuống bao lâu, không gian dần mở rộng ra, vách đá cũng phát sinh biến hóa, từ dạng nhũ đá biến thành dạng các cột tinh thể thẳng đứng xen lẫn nhau, màu sắc của đá cũng chuyển từ ngả vàng sang lam, trắng, xám

https://thuviensach.vn

pha trộn vào nhau chẳng theo quy tắc nào, thoạt nhìn cứ như một bức tranh thủy mặc khổng lồ. Vách đá lỗ chỗ đầy vết tổ ong, giữa các tổ ong ấy hiện lên những đốm sáng lấp loáng của khoáng thể trong lòng đất, đến đây thì đã chẳng còn bất cứ dấu vết cải tạo nào của bàn tay con người nữa, chỉ dựa vào thứ khoáng thể phát quang này làm công cụ chiếu sáng. Bề mặt khoáng thể này thu hút một lượng lớn bọ có cánh có tập tính hướng sáng, tia sáng xuyên thấu qua cơ thể đám côn trùng, chiếu ra vô số đốm sáng sặc sỡ dày đặc chi chít trên vách đá và mặt đất. Tận cùng của thềm đá là một gian động hình bán nguyệt.

Tống Ngọc Linh và Lý An Dân ngồi trong động gặm lương khô để bổ sung năng lượng, hai cô đã đi đường quá lâu, chân tay bủn rủn, kiệt sức từ lâu rồi, ngồi nghỉ dưới đất một lát liền chẳng muốn đứng dậy nữa. Dưỡng khí dưới lòng đất cũng dư dả, nhưng sóng điện tử thì chẳng thể nào đến được đây, điện thoại di động cùng công cụ định vị đã trở nên vô dụng. Tống Ngọc Linh lấy bản đồ ra đối chiếu, vẽ một đường từ căn hầm 207 về phía Tây, chiếu theo địa hình trên mặt đất, các cô đã đi xuyên qua ngọn núi hoang phía sau hầm, vòng qua ngõ Tiểu Bách Hoa, đi thẳng đến khu vực núi Tiểu Thường, nếu tiếp tục đi tới nữa sẽ vượt qua núi Tiểu Thường đến điểm du lịch miếu Bạch Phục.

“Miếu Bạch Phục không phải ở trong trấn Bạch Phục ư? Tôi đã đến đó rồi, cùng một khu với chùa Phổ Linh, mà hội chùa năm nào chẳng tổ chức ở dưới chân núi, nhất định không phải hướng này.” Lý An Dân trỏ một điểm nằm trên bản đồ.

“Nơi cô đi là từ đường chuyên thờ cúng bài vị tổ tiên của người dân trong trấn, còn thờ ở miếu Bạch Phục mới là chính thần của trấn Bạch Phục, đương nhiên nếu so sánh nơi nào hương khói thịnh hơn thì bên từ đường kia vẫn chiếm ưu thế.”

Tống Ngọc Linh từng du ngoạn qua miếu Bạch Phục, nơi này là một trong những điểm du lịch thuộc tuyến núi Cửu Liên, miếu được cất trên một đỉnh núi tuy được coi là thấp song địa thế vẫn rất cao, bậc thang lên rất dài,

https://thuviensach.vn

ngoại trừ đám du khách mộ danh mà tới chiêm ngưỡng, e rằng chẳng mấy người chịu leo lên bao nhiêu bậc thang như vậy chỉ để thắp hương cúng bái một con rùa.

“Tôi nghe nói người dân trấn Bạch Phục rất tôn dùng thần Bạch Quy, không phải vẫn có một truyền thuyết về thần đấy ư? Nói về thần Bạch Quy thời kỳ kháng chiến đã từng phạt một đám quân Nhật, bảo vệ cư dân trấn Bạch Phục ấy.” Lý An Dân kể lại đoạn giới thiệu đặc sắc trên website du lịch.

Tống Ngọc Linh bĩu môi cười nhạt: “Mấy lời quảng cáo đấy chỉ nghe chút chút thôi là được, tôi đã lên xem thử rồi, quy mô khá lớn, phong cảnh xung quanh cũng tráng lệ, vị trí lại rất tốt, tám ngọn núi vây quanh tạo thành thế Rồng nước dò nguồn, là thế phong thủy tàng long tụ khí quý báu. Nhưng bản thân miếu chẳng có gì đáng xem, chỉ là một ngôi miếu bé con con được trùng tu tôn tạo mở rộng ra thôi, thưởng thức phong cảnh xong là hết, không có tí giá trị lịch sử văn hóa nào. Trong miếu này còn bày ra nào là xem tướng xem bói đủ trò moi móc tiền du khách, vào mùa du lịch tha hồ mà hốt bạc.”

Lý An Dân lặng lẽ gặm lương khô, còn nhớ hình như có lần Cao Hàm bảo muốn đi miếu Bạch Phục chơi? Kiểu gì sau đấy cũng phải chuyển sang đi dạo mua sắm, mà lúc đó đang là cuối tháng, Diệp Vệ Quân chưa phát tiền lương, trên người cô chẳng còn chút tiền tiêu vặt nào, đành từ chối lời mời này của đồng bọn. Nghe nói sau đó Cao Hàm lại rủ Triệu Tiểu Vi đi chơi, sung sướng chơi hết cả ngày, đến giờ nhớ lại, miếu Bạch Phục mà hai cô muốn đi tám chín phần không phải là cái miếu trên trấn này.

Tống Ngọc Linh cảm thấy không thể nào tin nổi, cái hang ngầm dưới mặt đất này lại có diện tích phân bố cùng với mức độ phức tạp vượt quá sức tưởng tượng, mà còn chẳng phải nằm ở nơi hang cùng núi thẳm không dấu chân người, thế nhưng cho tới nay vẫn không có ai phát hiện ra, cứ lẳng lặng ngủ say dưới lòng đất trấn Bạch Phục như vậy.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nói: “Làm gì có chuyện không ai phát hiện ra được, tôi thấy có lẽ lúc đào hầm trú ẩn đã phát hiện rồi, bên trên không phải có cầu thang dẫn xuống do người ta làm sao? Chẳng qua sau này cửa vào bị bịt kín mất rồi.”

Nét mặt Tống Ngọc Linh biến đổi, vừa ngẫm nghĩ vừa nói: “Tôi không ngờ dưới lòng đất này lại ẩn giấu một nơi như thế, không mang theo trang bị gì cả, chỉ e gặp phải hiểm nguy thì không thể nào đối phó được, chi bằng bữa nay cứ về trước đi…”

Cô ta còn chưa nói hết, Lý An Dân đã nghe thấy một loạt tiếng lạo xạo vọng lại từ bốn phương tám hướng, cô tức tóc mở túi trên lưng, lấy cây rìu ra giơ thẳng trước người, Tống Ngọc Linh hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Lý An Dân đáp: “Bộ cô không nghe thấy gì sao? Có cái gì đó đang bò về phía chúng ta!”

“Không nghe thấy, quả thực tôi chẳng nghe thấy cái gì cả!” Tống Ngọc Linh đưa tay ra sau tai nghe ngóng.

Lý An Dân không chỉ nghe thấy âm thanh mà còn trông thấy vô số rắn hoa bò ra từ trong các khe, lỗ trên vách động, mỗi một ngóc ngách đều có. Từng con từng con một chui ra ngoài, đám rắn này to bằng hai đốt ngón tay, dài cả thước, thân mang vảy nhiều màu sặc sỡ, đôi mắt tròn ánh lên sắc xanh lạnh lẽo, lưỡi rắn chẻ đôi phun ra nuốt vào, phát ra từng tiếng “Phì phì”.

Lý An Dân hét to một tiếng, xốc túi lên vai, giật lùi về sau.

Tống Ngọc Linh vội hỏi: “Cô nhìn thấy cái gì?”, đồng thời cũng vội vàng ôm túi đứng dậy.

https://thuviensach.vn

“Rắn! Là rắn! Rất nhiều rắn, cô không thấy sao?” Hằng hà vô số những con rắn chen chúc nhau, tạo thành một “cơn thủy triều rắn”, chặn kín cả lối vào, mà số lượng của chúng còn không ngừng gia tăng, thân rắn cọ xát lẫn nhau tạo thành thứ âm thanh dinh dính rõ nét, thậm chí còn có thể ngửi thấy được mùi tanh tưởi ẩm thấp chỉ riêng loài bò sát mới có.

Tống Ngọc Linh hỏi: “Rắn có hình dạng thế nào? Là rắn thường hay là rắn độc?”

“Không biết nữa, là rắn hoa, mà hoa văn trên người chúng không giống nhau! Nhiều lắm, toàn bộ quấn chung một chỗ, không thấy rõ được, khỉ thật! Sao lại không cùng một loại được nhỉ? Đây nhất định là ảo giác của tôi! Nhất định là chứng ảnh nhiễu chứ chẳng sai đi đâu được!”

Tống Ngọc Linh lui đến bên người Lý An Dân, nói một cách tỉnh táo: “Không phải đâu, hẳn là tôi không nhìn thấy được. Một hệ thống hang động khổng lồ thế này vì sao còn chưa bị phát hiện ra? Chỉ có một khả năng thôi, động này đã bị người ta động tay động chân, có người bày ra phép che mắt để đánh lừa các giác quan, những gì tôi thấy đều là giả, thứ mà cô chứng kiến mới là thật.”

“Cô nói đùa gì vậy? Cô đừng làm tôi sợ chứ, bọn chúng đang bò qua đây kìa, nên làm thế nào đây?” Đầu Lý An Dân như muốn nổ tung ra, miệng thì hỏi thế, nhưng người thì đã phản ứng theo bản năng mất rồi- chính là quay đầu chạy trối chết! Tống Ngọc Linh cái gì cũng không thấy được, chỉ có thể chạy sát theo cô.

Bầy rắn bò với tốc độ rất nhanh, khí thế ngập trời ngập đất như một cơn sóng triều ập đến, Lý An Dân không dám quay đầu lại nhìn, dùng tốc độ chạy nước rút mà vắt chân bỏ trốn.

https://thuviensach.vn

Chạy không được bao lâu, con đường phía trước đã bị vách núi bịt kín, trên vách đá rải rác mười mấy cửa hang, lớn nhỏ cao thấp không đều, Tống Ngọc Linh nói: “Cô chọn một cái hang đi! Tôi đi theo cô!”

Nước ngập đến cổ rồi còn đâu lòng dạ để mà chọn đông lựa tây nữa, Lý An Dân không thèm suy nghĩ, trực tiếp xông thẳng vào cái hang hình vòm ở gần mình nhất và cũng ở sát mặt đất nhất. Đường trong hang quanh co sâu thẳm, cứ ngoặt rồi lại rẽ liên miên bất tận, đám quân tiên phong của lũ rắn đã bò ào tới nơi, Tống Ngọc Linh chạy chậm, bị rắn quấn lấy chân, thậm chí còn có con rớt từ trên trần hang xuống, hạ xuống đầu, xuống vai cô ta, nhưng cô ta lại chẳng hề cảm giác được.

Lý An Dân quay đầu nhìn lại, hô to: “Rắn bò lên người cô rồi! Ở trên mặt của cô, đang chui xuống cổ kìa!”

Tống Ngọc Linh chẳng thể thấy được, cũng không có cảm giác gì, chỉ có thể dùng tay phủi loạn trên mặt trên mũi rồi phủi ở khắp nơi, hất cái đám vô hình đang quấn quanh người xuống đất, bịt chặt cổ áo tiếp tục chạy đi. Nhưng chân cô ta lúc này lại bị lũ rắn ngăn trở, bước chân nặng nề, mà đám rắn này dường như có thể trao đổi được với nhau, chỉ cần một con quấn trúng mục tiêu, thế là cả bè cả lũ như nhận được tin tức, hết thảy đều nhè vào mục tiêu đã bị tóm ấy mà bò ào qua, ngay cả mấy con rắn đang bò sát sau chân Lý An Dân cũng chuyển hướng bò ngược trở về.

Rất nhanh, bắp chân của Tống Ngọc Linh đã biến thành một cây trụ đầy rắn, mặc dù cô ta không thể nhìn thấy lũ rắn bên dưới, nhưng cảm giác hai chân nặng trĩu như đổ chì, muốn nhấc cũng không nhấc lên nổi nữa.

Lý An Dân lấy từ trong túi ra một cái hộp, là bột trừ tà mà Diệp Vệ Quân để lại cho cô, bên trong có hùng hoàng, rắn kỵ hùng hoàng, đây cũng là dòng chữ mở đầu cho một bộ phim truyền hình nào đó Lý An Dân từng xem hồi còn bé, bấy giờ chẳng thèm quan tâm điều này là thật hay là giả, cô sải một bước

https://thuviensach.vn

dài xông lại, bịt chặt mũi, hô ta: “Mau nín thở!” Một tay giơ cao, ném tung cả cái hộp bột về phía Tống Ngọc Linh.

Tống Ngọc Linh vội vã bưng tay bịt kín miệng mũi, bầy rắn quấn lấy đùi cô ta rút xuống dưới đất như thủy triều, tản hết về phía sau, Lý An Dân nín thở, kéo Tống Ngọc Linh ra khỏi mớ bụi phấn mà vàng gắt mũi, vừa chạy vừa phủi số bột còn dính trên người. Cô lôi Tống Ngọc Linh chạy bạt mạng về phía trước, biết chắc một khi quân chủ lực của đám rắn kéo đến nơi rồi, chỉ có chút hùng hoàng này căn bản là chẳng thể nào cản nổi bước đường của chúng.

Lối đi trong hang lại chia ra thành mấy ngã rẽ, hai cô tuân theo quy tắc chọn đường nên cứ thế rẽ về bên trái, chạy ra khỏi cái hang bé tí, tiến vào trong bụng một cái động rộng lớn hơn. Nằm chắn ngang ngay trước mặt là một cái gò núi dựng thẳng từ dưới đất lên gần tới đỉnh động, cứ như là một ngọn núi từ dưới đất đội lên, thân núi lại có một khe nứt lớn, dạng như bị người ta dùng búa chẻ một đường từ trên đỉnh xuống dưới chân, mở ra một cái khe hình chữ V, sau khe núi có ánh sáng hắt lại, từng cơn gió lạnh thổi từ trong ra, dội ra từng tiếng “u u” vang vọng.

Những âm thanh bò trường đã biến mất, Lý An Dân đợi đến năm, sáu phút sau, rốt cuộc cũng xác định là lũ rắn không bò đến nữa, mới thở hắt ra một hơi, ngồi bệt xuống đất mà thở hổn hển.

“Tôi thấy chúng ta đã chẳng còn đường quay lại, chỉ có thể tiếp tục…” Lý An Dân quay đầu lại, nửa câu sau nghẹn lại trong cuống họng, cô thấy Tống Ngọc Linh đang ngồi tựa vào gò núi, xắn ống quần lên, để lộ hai bắp chân loang lổ toàn là máu.

“Này! Cô không sao chứ?” Lý An Dân tức tốc bò qua, nhận thấy trên ống quần của cô ta có vô số lỗ nhỏ li ti, là vết cắn do nanh rắn xuyên qua để lại.

https://thuviensach.vn

“Đừng cuống lên như vậy, bắp đùi vẫn còn tri giác, màu sắc của máu vẫn bình thường.” Tống Ngọc Linh lấy bình nước trong túi ra, đổ nước rửa vết thương, uống một viên thuốc tiêu viêm giảm sưng xong, cười nói: “Tôi không nhìn thấy rắn, chỉ có thể cảm thấy chân đang rỉ máu, nếu như đổi lại là người không biết chuyện, gặp phải tình huống nguy hiểm mà không hiểu rõ nguyên do tất sẽ luống cuống tay chân.”

Nọc độc của đám rắn này cho dù không gây nguy hiểm trí mạng nhưng lại có thể gây tê thần kinh cục bộ, Tống Ngọc Linh muốn đứng cũng không đứng nổi chứ đừng nói chi là đi hay chạy. Trước mắt còn không biết là phải đi thêm bao xa, cũng chẳng rõ là có cần thể lực đối phó hiểm nguy nào đó hay không, lúc này cô ta ngồi đây vẫn an toàn hơn so với việc tiếp tục di chuyển.

“Cô đừng chờ tôi nữa, cứ đi trước đi.” Tống Ngọc Linh tháo ba lô xuống, lấy một cái hộp có hình dáng dài và mảnh ra đưa cho Lý An Dân.

Lý An Dân nhận lấy cái hộp xong mở ra xem thử, bên trong chính là bùa cấm tà Bát phương, cô hỏi lại: “Cái này dùng để làm gì? Cho tôi cái xẻng gấp còn có tác dụng hơn thứ này.”

Tống Ngọc Linh khẽ cười ha ha, tựa đầu vào vách đá, đôi mắt khép hờ, nói: “Cứ mang theo đi, phòng một chút vẫn hơn, nhân tiện dán ở bên cạnh tôi mấy tấm luôn, có thể là tôi phải ngồi nghỉ ở đây khá lâu đấy.”

Lý An Dân dán mấy tấm bùa lên trên vách đá sau lưng cô ta, nói: “Tôi đi trước để dò đường xem sao, nếu như không có nguy hiểm thì lại quay về đây dắt cô đi cùng, lúc này tách ra hành động là không tốt, thay vì mạo hiểm quay lại theo đường cũ, chi bằng cứ lần mò tiến lên phía trước vẫn hơn.”

Tống Ngọc Linh nhếch môi, nở một nụ cười yếu ớt, xem dáng vẻ đúng là không còn sức để nói chuyện được nữa. Lý An Dân cũng không trì hoãn, đi vào trong khe nứt hình chữ V kia, khe này ăn vào khá sâu, bên trong rất quanh

https://thuviensach.vn

co, sau khi ra khỏi khe nứt trước mắt liền sáng bừng, thoắt cái tầm mắt đã trở nên thoáng đãng.

Hiện ra ngay trước mắt cô là một cái động lớn đã được bàn tay con người cải tạo qua, mặt đất còn có dấu vết tu sửa, chỉ có khu vực sát với vách động là vẫn còn giữ được những cột măng đá sáng óng ánh, trên nền đá trơn nhẵn sáng như gương rải rác các hố, lỗ nông sâu lồi lõm, mỗi lỗ đều lớn khoảng chừng một nắm tay. Đỉnh động có dạng nửa vòng cung, như một cái chảo úp ngược xuống, trung tâm lòng chảo cách mặt đất gần trăm thước, nằm dưới đất đối diện với lòng chảo là một tế đàn bằng đá hình tròn, tế đàn trũng xuống hơn nửa thước so với mặt đất, bốn cây trụ thông thiên bằng đá trắng được trạm trổ hoa văn đứng sừng sững xung quanh tế đàn.

Lý An Dân kinh hoàng không thôi, những hồi ức đã bị vùi chôn trong góc khuất như một cơn hồng thủy ập vào đầu, cô đã nhớ ra chỗ này! Trong giấc mơ của cô, cô được Diệp Vệ Quân ôm vào trong cái động này, đặt vào trong quan tài mặt người, nhìn xuyên qua mắt quan tài, cô thấy có rất nhiều chuột xám cấu xé Diệp Vệ Quân ra thành từng mảnh, ý thức của cô cũng bị chúng xé tan, không lẽ đây chẳng phải là mơ, mà là sự việc đã từng xảy ra trong thực tế?

Lý An Dân hét to lên một tiếng, chạy thẳng về phía tế đàn đá ở chính giữa động, quan tài mặt người đang nằm trên tế đàn ấy, nếu như cảnh trong mơ là thật, vậy thì hài cốt của Diệp Vệ Quân chắc hẳn đang bị treo phía trên quan tài.

Thế nhưng cô chẳng hề thấy bất cứ thứ gì cả, phía trên tế đàn đá trống không, chỉ có mỗi một khối nham thạch lớn lơ lửng trên đỉnh đầu, chẳng có quan tài mặt người, cũng không có hài cốt nào cả. Lý An Dân như kiến đang bò trên chảo nóng, đảo một vòng quanh tế đàn bằng đá, thình lình một tiếng gầm rú vang lên, tiếng gầm trầm đục, cứ như là một con dã thú nào đó đang gào thét. Tiếp theo đó là một tiếng vọng đến, nghe rất gần, tựa như một loài động vật cỡ lớn đang tru bằng giọng cổ họng nghe thật kỳ quái, không rõ là

https://thuviensach.vn

giống loài gì, chỉ có thể xác định được một điều là- sinh vật này đang ở đâu đó trong động, thậm chí càng lúc càng tiến đến gần.

Lý An Dân bò lên mặt đất chạy ngược trở lại, muốn trốn vào trong khe nứt, nhưng còn chưa chạy được hai bước, đột nhiên lại nghe thấy tiếng "Phụt, phụt" vang lên liên tục, các hố nông dưới chân đồng loạt phun ra những luồng bụi màu trắng xám, từng con chuột to béo chui lên từ dưới lỗ, nhè thẳng hơi ấm con người mà lao tới.

"Á!!!!" Lý An Dân thét to, vung mạnh ba lô hất đám chuột đang nhào lên người, nhắm chỗ trống trải trong động mà chạy tới, tuy nhiên đám chuột không ngừng tuôn ra từ trong các lỗ nông, chẳng bao lâu sau, bốn phía xung quanh Lý An Dân đã bị lũ chuột chặn kín hết cả. Cô tiến không được lùi cũng chẳng xong, chỉ có thể đứng yên tại chỗ mà dùng ba lô đập lũ chuột nhào lên, quơ loạn cây rìu trước thân, nhưng lại chẳng chém trúng con chuột nào, còn suýt chút nữa thì bổ trúng mình.

Chuột xám kéo bè kéo lũ cuộn trào như sóng biển đánh úp lại từ bốn phương tám hướng, con chuột dẫn đầu xông thẳng tới dưới chân Lý An Dân rồi bò lên, số lượng quá đông, dẫu có cho cô một khẩu súng máy thì cũng chẳng bắn hết được. Lý An Dân tuyệt vọng, cô nhớ lại cảnh tượng Diệp Vệ Quân bị đàn chuột cấu xé, bèn tự tìm niềm vui trong đau khổ. Thế này cũng không tệ, nếu như quả thực anh ấy bị đàn chuột cắn chết, thì dẫu có không toàn thây, ít ra cũng được chết cùng một kiểu với anh, bản thân có thể tự mình nỗ lực đến bước này, Lý An Dân cô cũng đã sống quá đủ rồi!

Trong lúc nguy cấp, mặt đất bỗng vang lên tiếng nổ "Uỳnh uỳnh", tế đàn bằng đá hình tròn tự xoay chuyển rồi bay lên cao, bọ cánh cứng màu xám trắng kết thành dải thành sóng, xông lên từ trong kẽ đất như nước giếng phun. Lũ chuột dường như thích thú đám bọ cánh cứng màu xám trắng này hơn, tức khắc bỏ qua việc bao vây Lý An Dân, lao ngược về phía đàn bọ cánh cứng.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cởi chiếc áo khoác đang bị mấy con chuột béo bám đầy lên, nhảy tưng tưng giậm giậm chân, hất văng bọn chuột còn đang đeo dính trên quần mình. Cô ôm đầu, nhìn ra ngoài khe hở giữa hai cánh tay, cảnh tượng trong mơ bấy giờ đã tái hiện rồi, lũ chuột vọt vào giữa bầy bọ cánh cứng mà điên cuồng cắn nuốt, trong cặp mắt nhỏ như hạt đậu lóe lên sắc đỏ tham lam.

Lũ chuột kéo cả bầy di chuyển, như thế một tấm thảm màu xám tro đang được trải ra, tiến về phía tế đàn đá, Lý An Dân thấy con đường sau lưng trống trải, đang muốn chạy ngược về ấy thì bỗng nhiên tiếng rống nửa giống người nửa giống thú lại vang vọng, một bóng người dùng tốc độ vô cùng mau lẹ xông thẳng ra từ góc khuất bên hông, ập vào tầm mắt Lý An Dân.

Là một người đàn ông toàn thân lở loét thối rữa! Cả cái đầu anh ta giống như một khối thịt lẫn lộn với máu và dịch mủ, trên cơ thể trần trụi cơ hồ chẳng có tí da nào bao bọc, các thớ cơ màu đỏ lộ hết cả ra ngoài, phần cơ bắp trên cánh tay trái lột ra gần hết, để lộ non nửa đoạn xương từ cẳng cho tới cánh tay. Chất dịch mủ màu vàng nhầy nhụa bết đầy trên da thịt cùng với miệng vết thương, khiến cho anh ta thoạt trông giống như một tiêu bản con người chưa được xử lý sạch sẽ, thậm chí giống một thi thể thối rữa hơn. Quả thực đây chẳng giống con người, mà là một con quái vật mang hình người.

Quái vật nọ gầm thét lao thẳng vào trong bầy chuột, tóm được một con chuột béo mẫm liền nhét ngay vào miệng, cắn nát đầu của nó, liên tục nhai đi nhai nhai nuốt nuốt, chuột xám thì ăn bọ cánh cứng, còn con quái vật nọ thì ăn ngược đám chuột này. Chỉ có một sự khác biệt là, bọ cánh cứng màu xám trắng không cách nào phản kháng, chống cự lại lũ chuột xám mà phó mặc cho bọn chúng ăn, còn đám chuột xám này đích thị là một lũ tham ăn hung tàn, vừa bị ăn nhưng đồng thời cũng quay lại ăn ngược gã nọ!

Bè lũ chúng nó thi nhau tấn công quái vật hình người kia, “Chi chi chít chít” mà cắn xé cơ thịt đỏ tươi, giật tung từng sợi gân thớ thịt ra khỏi mớ xương cốt. Quái vật nọ đau đớn đến mức duỗi thẳng cả người, ngẩng đầu gào

https://thuviensach.vn

thét, máu tươi từ trong các vết rách trên thân thể da thịt tuôn trào, hòa lẫn với vụn thịt nát nhừ mà bắn tung tóe giữa không trung. Đám bọ cánh cứng đang tản ra nay lại tụ thành từng luồng bổ nhào về phía con quái vật, bọ cánh cứng màu xám trắng liên tục tiến vào những bắp thịt không ngừng bị tổn thương kia, chui ra chui vào những khe nứt trên cơ thể gã, cứ như đang muốn bổ khuyết cho những chỗ bị thương ấy. Những nơi mà chúng bò qua liền được phủ lên một lớp niêm mạc mờ mờ, mà từ trong niêm mạc lại chui ra vô số con sâu nhỏ li ti.

Chuột gặm tới chỗ nào, bầy bọ cánh cứng lại tràn qua chỗ ấy, mà con quái vật thì không ngừng tru lên liên hồi, chôn thân giữa hai bầy sinh vật hung tàn mà bắt chuột bỏ vào miệng nhai nuốt. Ba bên tạo thành một chuỗi tuần hoàn thức ăn có quan hệ kỳ dị vô cùng, chuột xám ăn bọ cánh cứng màu xám trắng, bọ cánh cứng dung hợp vào trong máu thịt con quái vật, quái vật thì lại đi vồ chuột.

Lý An Dân trông thấy quái vật hình người đã bị lũ chuột cắn xé không ra hình dạng gì nữa, máu nóng nhất thời xông thẳng lên đầu, hạ quyết tâm, liều chết xông thẳng qua đó, vung cây búa lên cao lên rồi chém tán loạn giữa bầy chuột, cô nhắm tịt mắt, có bao nhiêu con chuột bám vào người cô cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ liều mạng hô to: “A… Aaaaaa! Aaaa!”

Vừa chém, vừa bổ, vừa chặt vừa chạy ào tới phía trước, một con chuột to béo bò thẳng từ lưng Lý An Dân mà leo lên tới cổ, lần theo thân nhiệt chui vào trong cổ áo, cái thân thể to béo đầy lông mao của nó ngọ nguậy sát với làn da cô, Lý An Dân trở tay tóm nó lôi ra ngoài, ném xuống đất vung chân giẫm đạp. Lại có thêm nhiều con chuột xông tới, có con trực tiếp bổ nhào vào người Lý An Dân, bộ móng vuốt sắc nhọn của nó cứ như móc câu bám chặt vào lỗ áo len, lại còn có mấy con bò lên theo hai ống quần.

Gan bàn tay của Lý An Dân bị một con chuột cắn một phát thật mạnh, máu tươi tuôn ra, cô đau đến mức tuột cả tay, để cây búa rơi xuống đất. Dưới

https://thuviensach.vn

cẳng chân lại truyền tới một cơn đau nhức đến co rúm lại, thì ra vì dùng sức quá độ nên chân của cô bị chuột rút, Lý An Dân không chịu được liền ngã nhào vào bầy chuột, thân thể tức khắc đã bị mớ lông xám đen của lũ chuột ấy bao trùm.

Cô la hét điên cuồng, giữa cơn tuyệt vọng chỉ còn biết hô lên cứu mạng- Ai cứu với! Anh Vệ Quân, mau tới cứu em!

Đúng lúc này, lòng đất lại vang lên tiếng nổ lớn, vô số cột sáng xuyên qua đỉnh động chiếu thẳng xuống, bốn mặt gương đồng khổng lồ xuất hiện tứ phía, soi thẳng vào bức tượng Quan Âm trên khối nham thạch đang lơ lửng giữa không trung. Ánh sáng màu vàng từ chóp đỉnh tràn xuống phía dưới, trên vách động hiện lên vô số khuôn mặt với đủ hình thù quái dị, bầy chuột trên người Lý An Dân vội vàng tản đi, rút lui, cứ như giọt nước bắn vào chảo dầu sôi nổ tung tóe, chúng cứ kêu “Chít chít” mà điên cuồng chạy loạn khắp bốn phương tám hướng, từng lớp rồi lại từng lớp sóng chuột tràn qua người Lý An Dân, lại lần nữa chui vào hố nông mà trở về lòng đất.

Lý An Dân nén đau ngồi dậy, thân thể vốn đã tả tơi của quái vật kia nay càng bị cắn xé đến nát bươm, lúc này gã đang ôm đầu lăn lộn kêu rên, để lại trên mặt đất vô số mảnh thịt vụn thấm đẫm máu tươi. Lý An Dân nhớ lại màn xiếc hình nhân mà cô đã từng được xem ở chỗ của ông chủ Lư Ngư, con rối bóng được bôi máu của Diệp Vệ Quân cũng hành động hệt như con quái vật này, cũng bởi đau đớn khôn cùng mà lăn lộn co giật.

Lý An Dân hô lên một tiếng thật to, cũng không biết sức lực từ đâu ra nữa, đứng dậy mà chạy thẳng về phía tế đàn đá ở trung tâm, quái vật nọ không đợi cho cô kịp chạy tới đã bò dậy, dùng tốc độ rất nhanh lao thẳng về con đường mà nó đã đến.

Lý An Dân bám sát sau lưng chạy theo không ngừng nghỉ, tiến vào trong một cái động thật lớn, tốc độ của con quái vật kia quá nhanh, bất kể Lý An Dân

https://thuviensach.vn

có chạy cật lực đến thế nào, cuối cùng cũng vẫn để mất dấu.

Lý An Dân ra sức giật tóc mà khóc òa, cứ thế đứng ngây tại chỗ cất tiếng khóc lớn, há to miệng vừa khóc vừa gào thét, khóc đến xé ruột xé gan. Gào thét đến mệt mỏi rồi, cô chống cả tay chân quỳ sấp xuống đất, cụng trán binh binh xuống nền, sau khi cụng được hai cái, đầu óc hoa lên, trước mắt tối sầm, cứ thế mà đổ vật xuống, mềm nhũn chẳng mảy may cử động.

Một mùi hôi tanh nồng nặc bay vào trong mũi Lý An Dân, là mùi tanh như gỉ sắt của máu tươi, xen lẫn với hơi thở thối rữa nát, cô cảm thấy có người bế ngang cô lên, thái dương cùng với một bên mặt ướt nhẹp một mảng, tiếp đó thân thể cô xóc nảy lên xuống một cách điên cuồng. Một làn khí lạnh lướt nhẹ qua lọn tóc trên đầu, Lý An Dân nghe thấy tiếng thở dốc mang theo tiếng rít từ trong cổ họng, giữa cơn mơ màng, cô thấp giọng khẽ thì thào: “Xin anh… Xin anh đừng chạy nữa, em thực sự… không đuổi theo được nữa rồi…”

Bên trên vang lên một thanh âm khàn khàn, như thể đáp lại lời thỉnh cầu của cô, bấy giờ Lý An Dân mới an lòng quay đầu sang, tựa vào chỗ ướt nhẹp nhớp nháp đó mà hôn mê bất tỉnh.

Trải qua một cơn hôn mê ngắn ngủi, Lý An Dân giật mình tỉnh dậy giữa cơn đau nhói, có người đang rửa vết thương trên mặt giúp cô, sau khi cô mở mắt ra, người nọ tựa như cũng giật mình, vội buông cô ra rồi lùi về phía sau.

Lý An Dân ngồi dậy, nhận thấy mình đang nằm ở trên giường, giường đất dưới người tỏa hơi ấm sực, trên tường cùng với trần nhà toàn là phù điêu mặt người, thoạt trông u ám quái dị khó tả, trên tường không hề có cửa sổ, ngoại trừ một cánh cửa sắt to dày nặng trích ra, còn có một cái hốc âm tường hình vòm, bên ngoài được che bằng màn trúc. Đây là một gian nhà đá vuông vắn chật hẹp, rất giống nơi Lý An Dân đã từng ở một thời gian, bài trí trong phòng rất đơn sơ, chỉ có trần nhà rất cao, bốn góc có bốn cây cột quét sơn, nhìn thế

https://thuviensach.vn

nào cũng thấy phong cách trang trí rất cổ xưa, không hề giống kiến trúc hiện đại.

Lý An Dân nhấc cánh tay phải bị chuột cắn rách lên, đã được băng bó rồi, tầm mắt cô lướt ra ngoài, người đã lau rửa vết thương cho cô đang ngồi co ro ở góc phòng, đầu trùm một chiếc khăn đen, trên mình khoác chiếc áo khoác màu xám tro rộng thùng thình, là chiếc áo vô trùng bằng vải không dệt mà Diệp Vệ Quân đã từng mặc, bên dưới là quần rằn ri hai màu vàng xanh, dưới chân đi đôi bốt lính, quần anh có vết rách, máu me loang lổ, còn dính lại rất nhiều sợi lông mao màu xám đen.

Lý An Dân xuống giường, vừa mới đứng dậy, người nọ đã khẽ gầm lên: “Đừng nhúc nhích!” Chất giọng khàn khàn, khô không khốc, chẳng giống như âm tiết mà người thường có thể thốt ra được.

Lý An Dân sợ điếng hồn, vội chạy đến, không dám tới quá gần mà đứng cách xa người ấy khoảng chừng ba bước chân, cất giọng run run: “Anh Vệ Quân?”

Người nọ run lên một cái, lưng co lại, hai tay bó chặt lấy người, Lý An Dân nhích tới một chút nữa, cất tiếng gọi to hơn: “Anh Vệ Quân!” Gọi xong thì nước mắt đã tí tách rơi, còn nghiêng người muốn tới sát hơn nữa.

Diệp Vệ Quân lại rống lên: “Đừng có tới đây, tôi kêu cô đừng có tới đây!” Rống xong câu ấy, toàn thân anh lại co thành một cục, cả người run rẩy kịch liệt, trong họng phát ra những tiếng rên rỉ bị kìm nén, tiếng rên cứ như là từ trong lồng ngực vọng ra ngoài, như thể đã bị bóp méo đi, hoàn toàn biến đổi.

Lý An Dân vừa sợ vừa lo, quỳ trên mặt đất mà lết đến bên cạnh Diệp Vệ Quân, vươn tay muốn đỡ lấy anh.

https://thuviensach.vn

“Cô đừng đến đây! Đừng có mà đến đây! Tránh xa tôi ra một chút!” Diệp Vệ Quân hất Lý An Dân ra một cách thô bạo, gục trên mặt đất, toàn thân co giật rúm ró không tự chủ được, mỗi lần co giật, anh lại phát ra những tiếng gào đau đớn tột cùng.

Lý An Dân bị anh hất một cái thật mạnh văng ra xa, đau ê ẩm khắp cả mình mẩy. Cô cắn răng chịu đựng, đứng dậy, lại tiếp tục chạy đến, ôm lấy thân thể Diệp Vệ Quân, cảm thấy da thịt bên dưới lớp áo khoác ấy đang ngọ nguậy qua lại với một tốc độ kinh người, mà dưới cổ anh còn có vết lở loét ăn sâu vào trong, làn da bên ngoài rách toạc, dịch mủ bê bết, có thể thấy rõ từng khối cơ thịt ở bờ vai, các bó cơ màu đỏ sậm căng cứng ép sát vào nhau như đang sống, vắt ra thứ nước vẩn đục màu xanh xám, hôi thối đến mức không chịu nổi.

Dường như chính sự vận động kinh người này của các bó cơ mới gây ra đau đớn đến vậy cho Diệp Vệ Quân, mười ngón tay của anh cong như móng vuốt, bấu chặt mép phiến đá, trán dán sát ra đất ra sức cọ sát, trong cổ họng vang lên từng tiếng kêu đứt quãng cứ như đang kìm nén nỗi đau đớn mà anh phải chịu. Lý An Dân luống cuống, không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ biết ôm chặt lấy anh, không ngừng gọi tên anh.

Có thể là do Diệp Vệ Quân đã đau đến tột cùng, vụt cái tóm lấy đầu vai Lý An Dân mà hung hăng đè cô xuống dưới đất, khăn đen quấn trên mặt vén lên trên mũi, để lộ đôi môi nát bươm, làn da quanh miệng lồi lõm, sần sùi kinh khủng. Lý An Dân cảm thấy bả vai đau nhức, sau lưng lạnh buốt như băng, Diệp Vệ Quân dùng sức mạnh đến nỗi cơ hồ muốn bóp nát cả bả vai cô, năm ngón tay như vuốt sắc cắm vào trong thịt. Sắc mặt Lý An Dân tái nhợt, mồ hôi lạnh toát ra đầy đầu, cô hoảng hốt nhìn chăm chú vào Diệp Vệ Quân, đôi mắt anh ẩn trong bóng tối, nhìn xuyên qua khe hở của tấm khăn chỉ có thể thấy được hai đốm sáng lạnh lẽo như ẩn như hiện, giống đám chuột xám kia vô cùng, đều toát lên vẻ hung tàn.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cảm thấy người đàn ông trước mắt có điểm khác biệt so với người anh cả dịu dàng đáng tin trước kia, anh vẫn là Diệp Vệ Quân, nhưng mà anh có thể khiến người khác bị thương. Lý An Dân giãy giụa muốn vùng người ra, Diệp Vệ Quân lại không buông tay, dùng nửa thân dưới đè chặt cô từ phần thắt lưng trở xuống, há to miệng, nhằm thẳng cổ cô mà cắn tới.

Lý An Dân chỉ biết nhắm chặt mắt đón nhận, một lát sau, không cảm thấy đau đớn gì cả, cô vừa mở mắt ra đã thấy Diệp Vệ Quân đang cắn chính cánh tay trái của mình. Cánh tay này cũng toàn máu thịt lẫn làm một với thứ dịch mủ kia, anh không chút thương tiếc gì mà cắn ngập vào thớ cơ, hàm răng bập sâu, miệng toàn là máu.

Diệp Vệ Quân vừa cắn cánh tay mình vừa hít vào vì đau, toàn thân run rẩy, giống như đang cố kiềm chế thứ cảm xúc kích động nào đó, máu loãng rỉ ra từ khe hở của miếng vải đen rồi nhỏ xuống tí tách, từng giọt từng giọt, toàn bộ đều nhỏ xuống mặt Lý An Dân. Lý An Dân quặn thắt hết cả ruột gan, không kìm được mà “Hu hu” khóc òa, cô vừa khóc vừa kéo chiếc khăn đen ra, tháo xong nhìn lại, khuôn mặt bên dưới chiếc khăn vải giống hệt gã Ăn mày mặt nát trong giấc mơ kia. Chẳng qua khuôn mặt của Ăn mày mặt nát đã đông kết lại, còn khuôn mặt của Diệp Vệ Quân đây thì da thịt vẫn đang rách nát, rỉ ra thứ dịch sền sệt đỏ đỏ vàng vàng, nửa khuôn mặt đã tan nát đến không còn hình dạng, ngay cả mắt cũng lồi hẳn ra ngoài.

Diệp Vệ Quân nhả cánh tay ra, hai tay ôm đầu, miệng phát ra tiếng hít thở phì phò, run rẩy muốn lùi ra sau, Lý An Dân túm chặt áo khoác Diệp Vệ Quân, kéo khóa xuống. Dưới áo khoác không có áo trong, mà thân thể thì rữa nát còn nghiêm trọng hơn so với khuôn mặt, cơ hồ chẳng có chỗ nào da dẻ toàn vẹn cả, những nơi lở loét da thịt có màu đỏ sậm, ngập tràn thứ nước đục màu xanh xám cùng với dịch nhờn, có chỗ bị loét rất sâu, thậm chí mất cả lớp thịt bên ngoài, có thể thấy được cả xương trắng ẩn bên trong, mùi hôi không tài nào tả nổi.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân như phát điên, cô hét một tiếng chói tai, bật dậy, rụt tay về phía sau, Diệp Vệ Quân dường như bị tiếng hét ấy của cô kích thích, thoắt cái đã nhào lên người cô, đẩy cô ngã nhào xuống dưới nền đất, nghiêng đầu mút lấy mút để các vết thương trên mặt và trên cổ của cô, nuốt sạch toàn bộ số máu vừa mút được. Hai hàm răng cứng rắn dứ dứ trên vùng da bên gáy của cô, cứ như là muốn cắn xuống, nhưng mỗi lần chỉ vừa dùng sức một chút lại nhả ra.

Lý An Dân rất sợ Diệp Vệ Quân như thế này, cô không dám nhúc nhích, toàn thân phát run, cất giọng run rẩy mà hỏi đi hỏi lại: “Anh Vệ Quân, anh làm sao vậy? Rốt cuộc thì anh thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Vệ Quân lại phát ra một tiếng nặng nề trong cổ họng, tiếp tục run lên dữ dội, toàn thân tê cóng co giật, anh tăng mạnh lực cắn xuống, dường như muốn dựa vào cách này để giảm bớt nỗi đau. Lý An Dân kẹp chặt hai cánh tay rụt lại, không dám đụng vào thân thể thối rữa ấy nữa, cổ cô bị cắn đến phát đau, lúc nhẹ lúc mạnh, thần trí anh hình như không còn tỉnh táo nữa rồi, có lẽ phát cắn tiếp theo sẽ phá vỡ động mạch.

Lý An Dân đẩy anh ra, vặn vẹo toàn thân ra sức giãy giụa, nhưng cô càng giãy thì Diệp Vệ Quân càng đè xuống chặt hơn, hai mắt anh đỏ ngầu, thô bạo xé toang quần áo Lý An Dân, áo len và áo lót của cô vào tay anh cứ như là một tờ giấy mỏng vậy. Diệp Vệ Quân cắn từ cổ cô xuống tận dưới bụng, cứ cắn một cái liền để lại hai hàng dấu răng, nếu như cắn mạnh, từ trong dấu răng rỉ ra máu, tức khắc anh sẽ ra sức mút chỗ máu ấy vào miệng.

Lý An Dân lạnh đến phát run, đè nén tiếng kêu trong cuống họng, cảm giác đau đớn chân thật nói cho cô biết hết thảy mọi chuyện đang xảy ra ngay trước mắt đều chẳng phải là mơ, cô vừa sợ lại vừa cảm thấy an tâm, là một trạng thái mâu thuẫn hết sức lạ lùng. Lý An Dân không ngừng kêu to tên Diệp Vệ Quân, đặt tay lên ngực anh một cách hết sức cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân phát ra tiếng gầm như loài dã thú bị cầm tù, ôm lấy thân mình mà lăn sang một bên, đớn đau quay cuồng, đập mạnh đầu xuống nền đất. Lý An Dân thấy mà lòng như có lửa đốt, cô biết Diệp Vệ Quân đang phải chịu nỗi đau nào đó kinh khủng lắm, nhưng cô chẳng biết phải làm sao mới có thể giúp anh bớt đau hơn.

Trong lúc bối rối, Lý An Dân sực nhớ có lần Diệp Vệ Quân đã nói rằng nước bọt có thể làm giảm đau, không còn cách nào khác, cô bèn chạy đến ôm chầm Diệp Vệ Quân, nằm sấp xuống bưng lấy mặt của anh, khẽ liếm những chỗ lở loét nghiêm trọng, dưới mắt, quanh miệng, cằm, liếm đến độ đầu lưỡi dính đầy thịt nát cùng với máu tươi sền sệt, vị rất mặn, mùi dịch mủ đậm đặc còn lan tỏa trên mặt lưỡi của cô.

Lý An Dân cố nhịn cảm giác sôi trào bên trong dạ dày, cô sợ một Diệp Vệ Quân không thành nhân dạng thế này, càng sợ anh phải chịu đau, cô vừa liếm vừa nhè nhẹ vỗ lưng anh, lập bập trấn an: “Không việc gì... Không việc gì rồi, không đau nữa, liếm liếm sẽ không đau…”

Diệp Vệ Quân siết chặt nắm đấm tì mạnh xuống đất, đầu khẽ nâng lên, như thể đang cố kìm nén hết sức, Lý An Dân thấy dưới đôi môi đang nhếch lên của anh là hai hàm răng nghiến chặt lại với nhau, cắn rất mạnh, phát ra từng tiếng “Ken két”, đến độ lợi cũng bật máu.

Bấy giờ Lý An Dân cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ hy vọng sao cho Diệp Vệ Quân không còn đau cũng đừng chảy máu nữa, thế nên dùng ngón tay nhẹ nhàng cạy đôi bờ môi của anh ra, đưa đầu lưỡi vào liếm phần lợi đang rỉ máu.

Diệp Vệ Quân hé răng thở một hơi, thân thể căng cứng cũng dần mềm xuống, Lý An Dân chống tay đứng dậy, vừa mới giãn ra được một khoảng thì đã bị anh tóm chặt sau gáy. Con ngươi Diệp Vệ Quân như gặp phải ánh sáng mạnh mà co rút thành một điểm nhỏ, trong mắt lóe lên từng đốm sáng li ti, anh

https://thuviensach.vn

nghiêng đầu qua, hé miệng trùm lấy đôi môi Lý An Dân, đẩy đầu lưỡi vào giữa đôi hàm của cô, ra sức mút lấy.

Miệng mũi Lý An Dân ngập tràn mùi máu tươi nồng nặc, từ lồng ngực cho đến cổ, Diệp Vệ Quân mãnh liệt mà gấp gáp nhay cắn môi cô, điên cuồng như muốn nuốt cả đôi bờ môi của cô luôn vậy. Đôi môi Lý An Dân bị anh giày vò đến đau rát, cô ôm đầu Diệp Vệ Quân, đáp lại anh theo bản năng, hơi ấm nồng nàn không ngừng tuôn ra, chảy sang miệng của anh.

Lồng ngực Diệp Vệ Quân phập phồng kịch liệt, thở hổn hển thật mạnh, Lý An Dân cũng thở gấp, vừa rồi suýt chút nữa thì cô đã bị nghẹt thở mất rồi, nụ hôn này so với lần ở trong hang núi kia còn thô bạo hơn- nếu như đây còn được gọi là hôn.

Diệp Vệ Quân dần dần lấy lại bình tĩnh, tơ máu ở tròng trắng mắt từ từ rút đi, mí mắt phải xem như còn lành lặn rũ xuống, sức tàn lực kiệt mà nằm thở dốc trên mặt đất một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi ngồi dậy, đẩy Lý An Dân ra, cởi áo khoác ngoài xuống, choàng lên trên bờ vai trống không của cô rồi lùi vào trong góc tường, dùng miếng khăn đen bịt khuôn mặt lại một lần nữa, cả người co lại thành một khối.

Lý An Dân kéo chặt áo khoác ngoài, vừa định mở miệng thì Diệp Vệ Quân đã nghiến răng nghiến lợi mà rống lên: “Cô muốn để tôi giết cô luôn đấy phải không? Con bà nó, tôi đã để cho cô đi rồi! Cô còn chạy tới đây làm gì?!?”

Lý An Dân bị anh hét vào mặt như vậy liền cảm thấy tủi thân, chùi máu còn dính ngoài miệng, hai mắt đỏ hoe đáp: “Em tới đây tìm anh, anh lặng lẽ ra đi như vậy, em không yên lòng, em… em muốn gặp anh.”

“Muốn gặp tôi?” Diệp Vệ Quân dang rộng đôi tay để lộ lồng ngực máu thịt đầm đìa, hét toáng về phía cô: “Cái bộ dạng chó chết này của tôi có gì hay

https://thuviensach.vn

mà gặp? Bây giờ cô đã thấy rồi đó, đã biết sợ chưa? Cô mau đi đi! Con bà nó, tôi vốn không hề muốn gặp lại cô!”

“Em không đi đâu cả, anh đừng như vậy, anh có dọa cũng chả đuổi được em đâu.” Lý An Dân bò qua, quỳ gối trước người Diệp Vệ Quân, tay đưa ra giữa không trung, do dự nửa muốn chạm nửa không muốn, Diệp Vệ Quân cất tiếng cười khẽ khàn khàn, đượm chút khổ sở.

“Đừng miễn cưỡng mình.” Anh nói, giọng nói vẫn thô ráp như trước, nhưng ngữ điệu hòa hoãn hơn, trở nên giống như người anh cả quen thuộc ngày ấy.

Lý An Dân lắc đầu, vươn tay sờ nhẹ vào bả vai Diệp Vệ Quân, thấy anh run lên, liền vội vàng rụt tay về, nói: “Em… em muốn ôm anh một cái.”

“Đừng ôm, đừng có tự làm bẩn mình nữa.” Diệp Vệ Quân co đầu gối lên, vùi đầu vào giữa hai chân.

“Không bẩn, em đã học môn Giải phẫu thân thể con người, bị lột da rồi thì ai cũng như nhau, em chỉ hơi hoảng một chút thôi chứ không phải chê bai gì anh cả. Anh Vệ Quân, anh để cho em ở lại bên cạnh anh nhé, đừng mất tích nữa.” Lý An Dân ôm chân Diệp Vệ Quân, níu chặt ống quần của anh.

“Anh không ra được nữa rồi, da thịt trên người vĩnh viễn sẽ không bao giờ lành lại được, ngày nào cũng phải ăn chuột để mà sống, nói không chừng một ngày nào đó ngay cả em anh cũng sẽ ăn, em đừng ảo tưởng nữa!” Diệp Vệ Quân gỡ tay Lý An Dân ra, không kìm được mà nắm chặt trong giây lát rồi mới chịu thả ra.

Ngay cả phần da thịt trong lòng bàn tay anh cũng tuột mất từng mảng lớn, chẳng qua chỉ mới nắm một chút đã khiến cho tay Lý An Dân lấm lem đầy máu. Sống mũi Lý An Dân cay sè, cô cất giọng khô khốc: “Em tình nguyện để

https://thuviensach.vn

cho anh ăn, nếu anh ăn hết em rồi thì chúng ta không tách ra nữa, khi ấy anh có muốn bỏ rơi em cũng chẳng được.” Không phải là cô ảo tưởng, cũng không phải là xúc động nhất thời, mà là do chứng kiến bộ dạng không ra người ma chẳng ra ma này của Diệp Vệ Quân rồi, cô càng không muốn buông tay anh. Đổi lại là bất kỳ người thân hay bạn bè nào gặp phải tình trạng thế này, Lý An Dân cũng nhất định sẽ không mặc kệ chứ đừng nói là Diệp Vệ Quân.

Diệp Vệ Quân nghe Lý An Dân nói vậy đột nhiên lửa giận bốc lên đầu, tóm lấy hai vai của cô mà ra sức lắc, phẫn nộ rống to: “Lý An Dân! Em đừng có cái kiểu xem mạng của mình chẳng đáng là gì! Từ trước tới nay sao em cứ như vậy hả? Nghĩ gì là làm nấy, ngay cả phải mất mạng cũng không màng, em nhìn bộ dạng của anh bây giờ mà xem! Anh đã không còn là người nữa rồi! Anh là một con quái vật! Anh không thể kìm chế nổi bản thân mình! Em thử nghĩ cho tâm trạng của anh một chút đi! Nếu như lúc nãy anh tỉnh lại mà đang ôm thi thể của em, anh sẽ cảm thấy thế nào hả?”

“Nhưng anh đã kìm chế được đấy thôi, anh không hề cắn mạnh, em sẽ không để anh phải sống cô đơn ở đây đâu, anh không ra ngoài được, em cũng sẽ không đi.” Không phải là Lý An Dân chưa từng oán giận. Cô giận Diệp Vệ Quân không màng đến tâm trạng của cô mà bỏ cô ở lại, Lý An Dân vốn cho rằng sau khi gặp lại nhất quyết phải xả giận một phen, nhưng đến lúc gặp được rồi, trông thấy anh biến thành bộ dạng này, cô cảm thấy chút oán hờn nho nhỏ cùng với nỗi uất ức của mình chẳng đáng là gì.

Lý An Dân vốn ôm theo một bụng đầy nghi vấn, nhưng lúc này cô chẳng thèm quan tâm đến chúng nữa, cô khoác hai tay lên trên đầu gối Diệp Vệ Quân, ấp úng hỏi anh rằng: “Anh Vệ Quân này… Em… nếu em chạm vào anh, anh có cảm thấy đau không? Em muốn ôm anh một cái, nhưng mà lại sợ làm đau anh.”

Diệp Vệ Quân đưa hai tay ôm đầu, trong cổ họng phát ra hai tiếng “khục khục”, nghe giống như đang cười, nhưng Lý An Dân biết đây chính là tiếng

https://thuviensach.vn

khóc, Diệp Vệ Quân đang khóc, Lý An Dân cũng khóc theo luôn, vừa lau nước mắt vừa tách hai chân của anh ra, chen mạnh người vào trong lòng anh. Diệp Vệ Quân duỗi thẳng người lên, lưng tựa vào tường, hai tay đưa lên trời.

"Đụng phải nước muối, anh sẽ đau nhỉ?" Lý An Dân lau bàn tay dính đầy nước mắt lên áo khoác, rồi ôm eo Diệp Vệ Quân, ngẩng đầu nhìn anh.

Lại có một dòng máu đỏ men theo khe hở của miếng khăn đen nhỏ xuống, rơi thẳng trên mặt Lý An Dân, Lý An Dân biết thứ nước đỏ đậm này chính là nước mắt của Diệp Vệ Quân, lòng cô tưởng chừng bị dòng lệ này xé thành từng mảnh.

Lý An Dân với tay vào trong khăn vải vuốt ve mí mắt của anh, rồi rút ra nói: "Anh Vệ Quân, đừng khóc, em đã đến với anh rồi, sau này ngày nào em cũng sẽ ở bên anh, chúng ta ngoéo tay nhé, một trăm năm không được thay đổi, lần này em sẽ không để cho anh đi trước nữa, anh cho em đi cùng với anh, có được không?" Vừa nói cô vừa đưa ngón út lên.

Diệp Vệ Quân ôm cổ Lý An Dân, dùng lực rất mạnh ôm ghì cô vào lòng, hai vai không ngừng run lên, toàn thân run rẩy hết sức kịch liệt, anh đang lặng lẽ khóc, trong họng phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào nặng nề, máu đỏ từ khe hở của chiếc khăn vải tuôn ra không ngớt, thấm ướt cả tóc Lý An Dân.

"Thật sự xin lỗi, em gái à, anh không biết còn có thể gắng gượng thêm được mấy năm, anh xin em, anh xin em hãy quay về đi, nhân lúc bây giờ vẫn còn cơ hội." Tuy Diệp Vệ Quân nói vậy, nhưng bàn tay ôm cô lại càng siết chặt hơn.

Ở trong giấc mơ, Ăn mày mặt nát bảo chú ấy rất cô đơn, Lý An Dân thầm suy đoán, rất có thể Diệp Vệ Quân đã sống lẻ loi trơ trọi một mình trong lòng đất rất nhiều năm, chẳng qua vào những thời điểm đặc thù, vì một mục đích nào đó anh mới xuất hiện trên mặt đất với những thân phận khác nhau, sau khi

https://thuviensach.vn

đã đạt được mục đích thì lại phải trở về trong lòng đất âm u không thấy ánh mặt trời mà chịu khổ, chưa từng có ai san sẻ cùng anh, Lý An Dân muốn theo anh, bất kể thế nào cũng không rời xa anh.

“Anh Vệ Quân, anh cho rằng em ra ngoài rồi sẽ có thể sống vui vẻ được hay sao? Em sẽ chết rất nhanh đấy, không có anh bên cạnh, em sẽ chết rất nhanh, những thứ anh để lại em không biết cách dùng, những chuyện ấy em căn bản không tài nào ứng phó nổi! Anh huyễn hoặc bản thân rằng em ở bên ngoài được sống những ngày tháng thật vui vẻ, đó là anh muốn nhắm mắt làm ngơ, là anh tự thôi miên mình thì có! Hiện tại em nói cho anh biết, không có anh em sẽ không sống nổi, suýt chút nữa em đã bị siết cổ chết tươi rồi, sau khi chết còn không được siêu sinh mà phải làm vợ ma cho con nhà người ta, thế mà anh lại còn cố đẩy em ra bên ngoài, anh làm thế khác nào chủ tâm đẩy em vào con đường chết đâu!” Lý An Dân gục đầu lên những vết lở loét kia, phóng đại sự việc đã từng xảy ra mà khóc lóc kể lể, cô có thể cảm thấy cơ thể bên dưới người cô đang co rút phập phồng một cách mạnh mẽ.

Hai người cứ thế ôm nhau một lúc lâu, mắt đối mắt ngắm nhìn nhau, quãng thời gian cả hai phải chia ly không tính là quá dài, nhưng đến khi gặp lại bỗng có cảm giác như đã qua hơn nửa thế kỷ, trải qua năm tháng đổi dời, chuyện đời dâu bể rồi mới một lần nữa được gắn bó cùng nhau.

“Để cho em được ở cùng anh, có được không?” Ánh mắt Lý An Dân nhìn anh tựa như ánh mắt của một chú cún con bị vứt bỏ lại khi tìm được chủ nhân của mình.

Diệp Vệ Quân không trả lời, nhưng cũng không tiếp tục đẩy cô ra nữa, da thịt căng cứng bắt đầu thả lỏng ra, Lý An Dân xem như anh đã ngầm đồng ý rồi, đáy lòng đang căng thẳng cũng dần trở nên nhẹ nhõm.

Sau khi năng lực suy nghĩ bắt đầu phục hồi lại, điều đầu tiên Lý An Dân nghĩ đến là Tống Ngọc Linh, cô sợ đám chuột xám hung tàn kia sẽ xông ra ăn

https://thuviensach.vn

thịt cô ta mất. Diệp Vệ Quân bảo cô an tâm, lũ chuột không chạy ra khỏi phạm vi tế đàn, mà Tống Ngọc Linh cũng không vào trong này được, bên trong động có bày ra trận pháp mê hoặc đánh lừa ngũ giác của con người, người thường không cách nào xông qua nổi. Bên Tống Ngọc Linh sẽ có người thu xếp thỏa đáng, không phải vấn đề to tát gì, khó khăn nhất ở đây chính là một người sống sờ sờ như Lý An Dân làm sao có thể sống được cuộc sống trong lòng đất này đây.

Gian phòng đá này nằm ở vị trí quan trọng nhất của tế đàn, mặc dù vẫn là một bộ phận của hang động, nhưng cũng là không gian khép kín, con đường địa đạo bên ngoài phòng đá nối thẳng với tế đàn, khu vực hoạt động có giới hạn mà thôi, mà mạch nước ngầm bên ngoài phòng tuy sung túc nhưng thức ăn chỉ có mỗi chuột.

Diệp Vệ Quân nói: “Nơi tế tự này ngoài anh ra thì chỉ có chuột cùng với bọ cánh cứng, là một vòng tuần hoàn tương đối cân bằng, nhiều một loại hay thiếu mất một loại thì sẽ phá vỡ thế cục cân bằng ấy. Nếu em muốn ở đây, nhất định phải có một tính chung nào đó với anh, nhưng trên thực tế thì hai chúng ta khác hẳn nhau, em chỉ là một người bình thường có thể chất đặc biệt thôi, không thể chịu được mấy ngày.”

Lý An Dân hỏi: “Không thể ra ngoài bổ sung thêm vật tư sao?”

Diệp Vệ Quân cười chê ý tưởng viển vông của cô: “Đây chẳng phải là nơi em muốn đến thì đến, muốn đi thì đi đâu. Nửa tháng sau, trận tế lại được mở ra lần nữa, đó là cơ hội cuối cùng để em có thể thoát ra ngoài, nếu như bỏ lỡ, cả đời này em cũng đừng mong thoát ra được.”

Lý An Dân ngẫm nghĩ một chút, hỏi: “Nếu như hai chúng ta cùng ra bên ngoài thì sẽ thế nào?”

Diệp Vệ Quân thản nhiên đáp: “Anh sẽ biến thành một bộ xương khô.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Lý An Dân thoắt cái trở nên trắng bệch.

Linh hồn của Diệp Vệ Quân là linh hồn của một người đã chết, rời khỏi thể xác rồi lại bị buộc quay trở lại nên dương khí yếu vô cùng, âm dương trong cơ thể mất cân bằng, sẽ không thể nào tạo thành một hệ thống tuần hoàn bình thường được. Trong trạng thái tự nhiên thì thân thể sẽ dần dần rữa nát, mà anh lại không có được cơ chế tự chữa lành vết thương như người sống, tốc độ liền da vô cùng chậm chạp, chỉ có thể nhờ vào tác động bên ngoài mới duy trì được cơ thể nguyên vẹn.

“Những vết lở loét trên người anh cũng có thể xem như hiện tượng xác chết rữa nát, nếu tình trạng hư thối quá nghiêm trọng sẽ không cách nào duy trì các chức năng sinh lý bình thường, tuy nhiên, chỉ cần thể xác này vẫn còn tồn tại, thì cho dù chỉ còn mỗi bộ xương anh vẫn có thể tiếp tục kéo dài chút hơi tàn.”

“Anh thường xuyên ra ngoài làm việc, nhưng thực chất là đi chữa trị các vết thương sao?”

“Cũng có làm ăn chứ, muốn sống trên mặt đất thì nhất định phải có một thân phận hợp lý.”

“Vậy trước kia không phải anh vẫn ra ngoài được đó sao? Vì cớ gì mà bây giờ lại không được?”

Diệp Vệ Quân nhìn cô: “Anh vẫn cho rằng Tiếp Tang bà đã tiết lộ hết từ lâu rồi chứ, là em không nhớ hay do bà ấy không nói gì cả?”

Lý An Dân sửng sốt, tức khắc đã hiểu ra: “Ngũ linh tế?”

https://thuviensach.vn

Tiếp Tang bà đã từng nói bản thân trấn Bạch Phục này là một trận tế, dùng tế đàn để trấn áp thứ gì đó, cứ cách một trăm năm, trận tế sẽ tự động mở ra, dùng quãng thời gian chín năm làm một kỳ tế lễ. Trong chín năm này, phàm là người chết trong trấn Bạch Phục, linh hồn ắt sẽ bị hút vào trong tế đàn, mà chỉ có người mang thể chất "Tam âm thế" mới có thể tiến vào tế đàn được. Theo lời bà ấy, có khả năng phía sau màn còn có một thế lực đen tối, muốn sử dụng Tam âm thế để mở trận tế, thả ra thứ quỷ vật nào đó bị trấn áp bên trong.

"Vậy em là tế phẩm ư? Nhưng em làm gì có Tam âm thể chứ, chỉ phù hợp với hai điều kiện trong số ấy mà thôi." Lý An Dân chỉ vào mình.

"Không có bất cứ Tam âm thể nào là bẩm sinh, thể chất Tam âm là do người ta tạo ra, em chỉ là một người trong số ấy." Diệp Vệ Quân ôm Lý An Dân chặt hơn, kề sát tai cô mà hỏi: "Em còn muốn nghe anh nói không? Anh trước nay vẫn cho rằng, có một số chuyện… không nên biết mới là hạnh phúc nhất."

Lý An Dân sờ khuôn mặt của mình, mí mắt rủ xuống, nói: "Tống Ngọc Linh từng nói, cuộc đời em tựa như một màn múa rối bị chuyển từ cái giá đỡ này sang một cái giá đỡ khác. Có lẽ đúng là như vậy. Em nhớ những chỗ ở núi Đại Chu kia đều có liên quan với Ngũ linh tế, em đã thấy một cái tế đàn ở đây, mà thầy cả Từ bán hoành thánh lại chính là Trương Lương, bọn anh dẫn dụ rất tốt, biến em thành một thứ công cụ, dẫn qua chỗ này rồi lại đến chỗ nọ."

"Em có muốn nghe nữa không?" Diệp Vệ Quân lại hỏi thêm lần nữa, khẽ nói: "Không biết cũng chẳng sao, chuyện gì qua rồi thì cứ để nó qua thôi."

Lý An Dân rất muốn biết, tựa vào người Diệp Vệ Quân liền có cảm giác vững chãi, cô cảm thấy chỉ cần có thể tựa vào nhau như vậy, dù trời có sập xuống thì cũng có thể đón nhận. Giống như Diệp Vệ Quân đã nói, quá khứ đã trôi qua, cho dù không thể thay đổi được điều gì, tuy nhiên làm một người hiểu rõ mọi chuyện vẫn hơn là chẳng biết thứ gì.

https://thuviensach.vn

“Anh nói cho em nghe đi, em muốn biết chân tướng.”

“Cũng chẳng có gì gọi là chân tướng cả, anh chỉ có thể nói cho em biết những chuyện mà anh biết thôi.” Diệp Vệ Quân kéo tay Lý An Dân đưa lên khóe môi, hỏi cô: “Lúc em bị hồ linh nhập vào người ấy, em lục được dưới giường của anh một xấp ảnh cũ, em còn nhớ không?”

Lý An Dân gật đầu: “Còn nhớ chứ, bên trong có rất nhiều ảnh trên trận địa, là thời kỳ chiến tranh Triều Tiên nhỉ.”

Cô ấn tượng nhất là một tấm ảnh chụp chung của ba chàng lính trẻ, gương mặt ngời lên rạng rỡ của họ là vệt sáng duy nhất nổi lên giữa những u ám xung quanh.

Diệp Vệ Quân nói: “Đó là Trương Lương, Pháo Đồng cùng với anh- người đứng giữa chính là anh… Em không nhận ra được à?”

Quả thật Lý An Dân không nhận ra, bởi vì trên hình dính những vết ố không tẩy được, trên mặt bọn họ cũng nhọ nhem toàn bụi đất, lúc đó cô chẳng thấy có gì đáng ngờ cả, chỉ một lòng tin tưởng vào ông anh Diệp Vệ Quân, anh ấy nói gì, cô tin thế ấy, từ trước đến giờ chưa bao giờ hoài nghi.

Diệp Vệ Quân bảo những tấm hình ấy vốn phải bị tiêu hủy từ lâu lắm rồi, nhưng trước sau anh vẫn không thể nào dứt bỏ những kỷ niệm thuở ban đầu ấy.

“Các anh là quân tình nguyện, đã tham gia cuộc chiến kháng Mỹ viện Triều? Anh Vệ Quân, anh lại còn tham gia mặt trận bảo vệ biên giới. Vậy ra Tống Ngọc Linh và cha cô ta đã đoán không hề sai, anh là Diệp Binh, đúng không?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân xoa xoa mái tóc nhung mềm của cô mà nói: “Không phải, người ở thôn miền núi Cửu Điều kia mới là Diệp Binh thật sự, sau khi anh ta chết, anh giả mạo thân phận của anh ta gia nhập đội sản xuất núi Tiểu Cương, bởi vì Lý Hoài An ở đấy, anh cần mượn thân thể của cô ấy để khai mở trận tế gần đó.”

Tiếp Tang bà đã nói, ngoại trừ tế đàn chính ở trấn Bạch Phục, Ngũ linh tế còn có những tế đàn nhỏ ở xung quanh, một trong số ấy nằm tại núi Tiểu Cương.

“Cũng vì mục đích này mà anh mới tiếp cận mẹ em, rồi... yêu bà? Vậy nên sau cuộc chiến biên giới, anh không đợi đến khi vết thương lành hẳn đã tới Nam Thuận tìm bà? Sau đó, sau đó hai người ở trong cái động kia… Vậy nên mới có em…” Giọng của Lý An Dân càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng gần như không thể nghe được tiếng nào nữa.

“Anh đã từng nghĩ, nếu cứ để cho em hiểu nhầm như vậy mãi cũng tốt, có một tầng ngăn cách này, có lẽ em sẽ buông bỏ việc tìm kiếm anh, anh cũng có thể buông xuôi triệt để.” Diệp Vệ Quân nâng cằm Lý An Dân lên, nói cho cô hay: “Không phải như vậy, nếu em thực sự là con gái của anh, anh sẽ không bao giờ hôn em, cũng sẽ không chạm đến thân thể của em, giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ máu mủ nào.”

Lý An Dân mặt nóng bừng, tim đập nhanh, trong lòng mừng thầm một trận, hỏi: “Vậy rốt cuộc thì cha ruột của em là ai?”

“Người cha thật sự của em… Đấng sinh thành ra em, là ký giả của một tòa soạn báo, ông ấy đã qua đời rồi, tên là Lý Lập Sơn, anh chỉ biết có vậy, hơn nữa…” Diệp Vệ Quân hít sâu một hơi: “Anh không hề đụng đến Lý Hoài An, cũng chẳng cách nào khiến… cô ấy mang thai được. Anh chỉ là một người đã chết, là một thây ma biết đi.”

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, giọng của anh bắt đầu kích động, cơ thể lại run lên bần bật, Lý An Dân nhẹ nhàng đưa tay đặt lên trên ngực anh, Diệp Vệ Quân hít thêm vài hơi thật sâu, dần dần bình tĩnh trở lại.

Lý An Dân lại hỏi: "Cô gái bên dưới phiến đá ấy chính là mẹ em sao? Em nghe nói bà ấy bị hỏa táng rồi, vì sao thi thể lại ở nơi anh đã từng sống?"

"Quả nhiên là em đã thấy, vì sao lúc ấy không hỏi anh?" Diệp Vệ Quân vân vê tai cô, lắc đầu bảo: "Đó không phải là thi thể của Lý Hoài An, đó chỉ là một người nộm mô phỏng theo cô ấy thôi, là một tượng sáp, phải được thấy khuôn mặt ấy thì anh mới có thể chống đỡ nổi, cho đến khi em ra đời…"

Ánh mắt Diệp Vệ Quân trở nên ảm đạm, trong lòng Lý An Dân chua chát, nhất định là Diệp Vệ Quân đã từng yêu Lý Hoài An, hai người đã từng yêu nhau rồi, chẳng qua đến cuối cùng cũng không thể ở bên nhau được. Trong lòng Lý An Dân rất không dễ chịu, nghĩ thầm: Trong chuyện này có đến tám phần là do Diệp Vệ Quân buông tay trước, Lý Hoài An không chịu đựng được mới phát sinh quan hệ với phóng viên tòa soạn? Sau đó mang thai rồi gả cho Nghiêm Hoài Đức? Lý An Dân không tài nào hiểu nổi logic trong chuyện này, chỉ cảm thấy Nghiêm Hoài Đức thật đáng thương, từ đầu đến cuối chỉ là một vật hy sinh vô tội mà thôi. Người con gái mà ông yêu lại trao trái tim cho Diệp Vệ Quân, gửi thân cho Lý Lập Sơn, cuối cùng đến lượt ông chỉ còn sót lại cái tiếng "chồng" hờ, còn phải nuôi con người ta giùm cho vợ mình. Lý An Dân có thể hiểu được vì sao Nghiêm Hoài Đức cứ trông thấy cô là lại bày ra khuôn mặt như người chết, đổi lại bất kỳ gã đàn ông nào ắt cũng không vui nổi, Nghiêm Hoài Đức vì Lý Hoài An mà có thể làm được đến nước này đã là chuyện không thể nào ngờ rồi.

Lúc này Diệp Vệ Quân cũng chỉ cười cười, không hề bàn luận gì thêm về Lý Hoài An, chuyển chủ đề câu chuyện sang Ngũ linh tế.

https://thuviensach.vn

Tên gọi trấn Bạch phụ bắt nguồn từ hai chữ "Bách Phục", là một cách gọi rất trừu tượng. Nơi đây vốn là vùng đất tế tự được dùng để trấn áp "Bách Phục", không ai biết "Bách Phục" rốt cuộc là gì, chỉ biết thứ mang tên ấy là một mối họa thần bí khiến người ta e sợ mà chẳng có nguyên cớ rõ ràng nào. Kẻ nắm quyền thời đó đem con người nuôi nhốt cùng với súc vật trong phạm vi khu vực tế đàn bao trùm, xem họ như tế phẩm rồi chờ đến lúc có thể sử dụng huyết tế để dẹp yên tai họa, mỗi một lần tế tự đều phải tiêu hao hết hàng trăm hàng ngàn tế phẩm. Bởi vì những thứ tế phẩm này bao gồm đủ cả Ngũ linh trong trời đất, nên người đời sau mới gọi lễ tế này là Ngũ linh tế.

Tuy nhiên màn tế tự mà thực ra là một hồi giết chóc sát hại đẫm máu này lại không truyền đến đời sau được, bởi vì địa tầng sụt lún, khu vực tế tự bị vùi sâu dưới lòng đất, mà những kẻ bị đưa ra làm vật tế cũng quên đi sứ mạng của mình. Bọn họ an cư lạc nghiệp ngay trên mảnh đất đã chôn vùi hàng ngàn hàng vạn sinh linh này, sinh con đẻ cháu, lâu ngày tạo thành một quần thể sinh thái hoàn chỉnh, sau đó biến thành trấn Bạch Phục ngày nay. Bài vị đặt trong từ đường trấn Bạch Phục đều là của những người dân bản địa trấn này, tổ tiên của họ vốn là những tế phẩm bị nuôi nhốt trong khu vực tế tự.

Cùng với sự đổi thay của thời đại, tế đàn thu được một lượng lớn oan hồn xong lại ngủ say trong lòng đất, theo vòng tuần hoàn quy luật đã định trước nay, cứ cách đoạn thời gian sẽ tự động vận hành một lần, nuốt sạch tất cả các linh hồn lìa khỏi thể xác trong phạm vi trận tế. Quãng thời gian trăm năm một lần cùng với kỳ lễ kéo dài chín năm mà Tiếp Tang bà đã nói chỉ là một phỏng đoán sai lầm, thời gian tế đàn mở ra được xác định căn cứ vào sự vận hành của tinh tượng, không có bất cứ thời hạn hay kỳ lễ tế cố định nào, Ngũ linh tế hấp thu linh hồn người chết đến khi tế đàn đạt đến mức bão hòa mới thôi.

Trong thời loạn, chu kỳ này có lẽ chỉ thoắt cái đã qua đi, nhưng ngày nay là thời đại của hòa bình, có thể sẽ kéo dài mười năm, hai mươi năm, hay thậm chí là lâu hơn nữa, trong thời điểm này, cả thành trấn sẽ biến thành một vùng đất vô hồn, một thành trấn không có ma. Không chỉ trên dương gian không có

https://thuviensach.vn

hồn ma lang thang, mà cả những người vừa mới qua đời cũng không có cách nào xuống Âm phủ để luân hồi đầu thai, thay vào đó sẽ bị cuốn vào trong tế đàn, bị tước đoạt cơ hội tái sinh làm người một cách triệt để.

Mà cõi Âm ti cũng chẳng thể nhúng tay vào những hiện tượng phi tự nhiên do bàn tay con người tạo ra, chỉ có thể thông qua các chấp sự trên dương gian như là Tiếp Tang bà ngày ấy, đem những gì mình tìm hiểu được lan truyền ra ngoài, nhằm thu hút những người có năng lực đến đây tìm tòi nghiên cứu khu vực không gian thần bí trong lòng đất này. Từ xưa đến nay có không biết bao nhiêu thuật gia phương sĩ nghe tiếng mà tìm tới trấn Bạch Phục, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể tìm tòi được một góc nhỏ mà thôi, cứ như người mù sờ voi, không một ai có thể thâm nhập vào bên trong tế đàn.

Diệp Vệ Quân bảo Trương Lương, Pháo Đồng, Miêu Tình và Chu Khôn, bốn người họ đều là bạn bè của anh, cũng giống như anh vậy, là người chết được hoàn hồn sống ký sinh. Ngoại trừ Trương Lương ra, những người khác đều chết ở trong trấn Bạch Phục, khi đó lại vừa đúng vào thời kỳ Ngũ linh tế mở trận, linh hồn bọn họ không thể nào siêu thoát, bị cuốn vào trong tế đàn. Biện pháp duy nhất để giải phóng linh hồn cho họ là khiến cho đồ đằng trừ tà cùng Quan Âm tay đỏ trên tế đàn hiển linh.

Nhưng như thế nghĩa là phải có "Tam Âm thể" mà Tiếp Tang bà đã nhắc đến làm bùa dẫn, cùng một lúc dẫn hồn khí từ quan tài mặt người ở trung tâm tế đàn và đồ dùng tế tự trên bốn cây trụ đá mà nối liền các phù văn trên tế đàn lại với nhau, khi ấy mới có thể phát huy hoàn toàn hiệu lực vốn có.

Ngoại trừ Lý An Dân ra, Trương Lương, Pháo Đồng, Miêu Tình, Chu Khôn, đều là nhân tố mấu chốt của nghi thức tế lễ này, bọn họ nhờ phương pháp mượn xác hoàn hồn nhập vào trong thân thể của người khác. Mà chủ nhân của những thân thể ấy lúc còn sống cũng như Lý An Dân vậy, âm khí rất nặng, âm hỏa vì thế rất cường thịnh, là một đám người đặc thù mang thể chất "Song âm tượng" rất hiếm thấy.

https://thuviensach.vn

Họ cũng là những người dễ dàng bị chế tạo thành thể chất Tam âm nhất.

“Anh có biết chế tạo thể chất Tam âm như thế nào không?”

Diệp Vệ Quân duỗi tay chỉ vào ngực Lý An Dân: “Đưa linh hồn người chết dung hợp vào trong thể xác của em, việc này khác hẳn so với các trường hợp thông thường như bị ma nhập vào người, đây là một loại phân tách, cải tạo. Thứ dung hợp không phải linh hồn mà chính là hồn khí, để hồn khí của linh hồn người chết nhập vào thể xác là một chuyện tương đối nguy hiểm, nếu như mức độ dung nạp của thể xác không đủ lớn, vậy thì sẽ tạo thành thương tổn cho thân thể, đồng nghĩa với hành vi tự sát. Bốn người có thể chất Song âm mà đám Pháo Đồng nhập vào cũng chỉ có độ dung nạp quá thấp, thế nên trong quá trình cải tạo không may đã chết hết cả rồi, chỉ để lại bốn cái xác không cho người ta đem ra dùng mà thôi.”

“Nghe anh nói cứ như là zombie ấy…” Lý An Dân vuốt vuốt mặt và thân thể của mình, da hãy còn ấm, tim vẫn còn đập.

Diệp Vệ Quân giúp cô kéo áo khoác ngoài lên, nói: “Sự thất bại của bốn người bọn họ nói rõ rằng chỉ với thể chất trời sinh thôi hãy còn chưa đủ, vậy là kẻ có ý đồ kia mới nghĩ ra một cách thức trước nay chưa từng có, hoàn toàn giải quyết được vấn đề làm sao chế tạo thể chất Tam âm. Như trước kia anh đã nói, dưới tình huống bình thường, thân thể có trước rồi mới có linh hồn, mà hồn khí thì phải đợi sau khi hồn và phách kết hợp lại mới có thể sinh ra, cũng tự động phối hợp với mức độ dung nạp của thể xác. Suy ngược lại, nếu như hồn khí có trước, thì thể xác được sinh ra để phối hợp với hồn khí liệu có thể có mức độ dung nạp cao hơn so với người thường không? Mượn cơ thể của người mẹ làm vật dẫn, khiến cho hồn khí của linh hồn người chết nhập vào trong thai nhi, mượn phương pháp sinh sản này để tạo ra thế hệ sau, đây thực tế chính là biện pháp được sử dụng trên người em.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói đây là một phương pháp đi ngược lại quy tắc âm dương hòa hợp, nghĩ thì tưởng dễ, mà thật sự bắt tay vào thực hiện còn khó hơn so với lên trời. Người xưa vì muốn tạo ra thứ tế phẩm này mà đã thử nghiệm trên đủ mọi phương diện, đại đa số các trường hợp, phôi thai không thể chịu đựng nổi sự va chạm giữa các hồn khí với nhau mà ngừng phát triển, tỷ lệ thành công vô cùng nhỏ. Sau khi không ngừng thất bại rồi lại cải tiến, phương pháp này được thực hiện thành công trên người Lý Hoài An, Lý An Dân không chỉ ra đời đúng kỳ sinh nở mà thậm chí còn khỏe mạnh trưởng thành cho tới tận hôm nay, ngoại trừ thể chất đặc thù, những phương diện khác của cô không khác gì so với những bé gái bình thường.

Diệp Vệ Quân nói: “Cả cuộc đời Lý Hoài An là một âm mưu vô cùng to lớn, từ gia đình đến ký ức của cô ấy đều bị người ta cố tình sắp đặt, từ lúc sinh ra cho đến khi mất đi, chỉ vì để em được hình thành và sinh ra.”

Lý An Dân ngơ ngác hồi lâu, những thông tin mà Diệp Vệ Quân đưa ra đã vượt quá dung lượng bộ não của cô, cô nghẹn họng một lúc lâu mới thốt ra nổi thành lời: “Vì cái gì mà các anh lại có thể tùy ý lôi con người ra làm vật thí nghiệm như vậy… Anh khiến cho em nghĩ đến đoàn lính 731 chuyên thí nghiệm vi khuẩn trên người sống…”

Diệp Vệ Quân không vừa ý khi Lý An Dân so sánh với đoàn lính của quân Nhật, anh nói rõ thí nghiệm này phải dựa trên cơ sở tình nguyện mới có thể áp dụng được. Người thân của Lý Hoài An đã chết đi ở trấn Bạch Phục, linh hồn không bao giờ được giải thoát, vì muốn giải cứu linh hồn của thân nhân bà ấy mới tình nguyện làm vật thí nghiệm cho công cuộc chế tạo thể chất Tam âm, từ bỏ cuộc sống vốn thuộc về mình, đặt chân vào con đường đã được người ta trải sẵn.

Hơn nữa việc làm trung gian cho phương pháp sinh này không phải ai cũng có thể đảm nhiệm được, bản thân Lý Hoài An mang thể chất nặng nề về

https://thuviensach.vn

Âm hỏa, bởi vậy mới có thể chịu đựng được hồn khí của người chết và giữ nổi cái thai trong bụng.

“Anh… anh nói về bọn em cứ như là một sản phẩm máy móc do con người ta tạo ra vậy sao?” Lý An Dân khổ não lên tiếng.

“Thật xin lỗi, em gái, anh không nghĩ ra được câu từ nào tốt hơn nữa, thực ra thì con người cũng có khác chi máy móc nhân tạo đâu? Em chẳng có gì khác biệt với bọn họ cả, chẳng qua là phương thức ra đời có hơi khác nhau mà thôi.” Diệp Vệ Quân vuốt tóc cô: “Cuộc sống của em không phải một màn kịch rối, em có người nhà, có bè bạn, có kinh nghiệm sống của riêng mình, chỉ có phương hướng phát triển của em là bị người ta dẫn dắt mà thôi.”

“Người nhà của em cũng là do người ta cố ý sắp đặt ư? Bà nội em cũng biết chuyện của bọn anh sao?” Lý An Dân cảm thấy chắc chắn bà nội cô đã biết được chút ẩn tình gì đó.

Diệp Vệ Quân lắc đầu: “Bà ấy chỉ nhạy cảm hơn người thường một chút mà thôi, có lẽ đã nhận ra được gì đó. Em không cần hoài nghi, hai vợ chồng ông Nghiêm là người lương thiện thực sự, bọn họ thật lòng quan tâm lo lắng, yêu thương em, nếu không thì lúc còn ở phố Nam Hậu anh đã dắt em đi luôn rồi.”

“Nghe giọng điệu của anh nói cứ như là cha ruột của em vậy.” Hồi còn ở trong khu tập thể cho công nhân viên chức cũng thế, không có việc gì anh cũng sẽ hỏi: Em gái này, kết quả bài chuyên ngành của em thế nào? Quan hệ bạn bè có được tốt hay không? Hóa ra từ trước đó anh đã muốn nuôi cô.

“Anh phải có trách nhiệm đối với em, em gái à… Để cho em được ăn học giống như một người bình thường, sau này khôn lớn trưởng thành rồi, hy vọng em có thể hòa nhập vào với xã hội, đến khi tự lập được sẽ chẳng còn ai có thể can thiệp vào cuộc sống của em được nữa.” Diệp Vệ Quân vén tóc Lý An Dân

https://thuviensach.vn

lên, búng nhẹ vào sau gáy cô, có chút phiền muộn vì cô tự lại nhảy vào vũng nước đục này.

“Anh đã can thiệp vào rồi đấy thôi, nếu thật không muốn can thiệp anh đã không xuất hiện trước mặt em.” Lý An Dân nghĩ, như thế này hẳn là kết quả mà Diệp Vệ Quân thích thấy nhất, không ai muốn sống cuộc sống cô đơn trong lòng đất một mình chịu khổ cả, có ai đó ở bên cạnh thì chí ít cũng có thể giãi bày tâm sự.

Diệp Vệ Quân còn bảo anh giống như một con tốt nằm trên bàn cờ, chỉ có thể trông thấy một phần cục diện, hiểu biết cũng có hạn. Năm xưa, anh xông vào địa đạo này trong tình trạng bị trọng thương, giữa lúc thoi thóp, hiện ra trước mặt anh khi đó chính là Hoàng Bán Tiên.

Hoàng Bán Tiên để cho anh tự mình chọn lựa, hoặc là chọn lấy cái chết- tương tự như đám Pháo Đồng, sau khi chết sẽ bị tước đoạt cả linh hồn, hoặc là sẽ tồn tại ở một dạng sống khác, lại cứu vớt được linh hồn bạn hữu.

Tuy bảo có hai sự lựa chọn như thế, nhưng đối với Diệp Vệ Quân mà nói, thực tế cũng chẳng có sự chọn lựa nào, muốn tiếp tục sống sót, muốn cứu bạn bè mình, thì phải dấn thân vào trong bóng tối, cái gọi là điều kiện trao đổi đôi bên tình nguyện chính là: Tôi cho anh một con đường sống, và anh phải làm việc cho tôi.

Đến giờ Diệp Vệ Quân cũng chẳng rõ thân phận thực sự của Hoàng Bán Tiên, ông ta nói mình chỉ là một kẻ trung gian, giúp người ta duy trì cân bằng sinh thái bên trong tế đàn. Không gian khép kín dưới lòng đất đó có hai giống loài đang cùng sinh tồn, chính là đàn bọ cánh cứng và lũ chuột, bọ cánh cứng màu xám trắng có thể tu bổ thân xác của Diệp Vệ Quân, nhưng đổi lại Diệp Vệ Quân phải thay chúng tiêu trừ thiên địch, giao dịch này cần phải thông qua Hoàng Bán Tiên thao tác và thực hiện.

https://thuviensach.vn

Linh hồn Diệp Vệ Quân không rời khỏi thân thể là vì Hoàng Bán Tiên đã sử dụng thuật Phược linh- trói buộc linh hồn, thuật này thi triển trên thể xác của Diệp Vệ Quân, nó sẽ dần dần mất đi tác dụng trong quá trình liên tục bị phá hủy rồi tái tạo. Sau khi tác dụng của thuật Phược linh mất đi, linh hồn quả anh sẽ được giải thoát vào lúc Quan Âm tay đỏ hiển linh.

Thuật Phược linh có thể duy trì trong thời gian bao lâu cũng tùy vào từng người, đừng nói Diệp Vệ Quân không biết, mà ngay cả người thi triển thuật này là Hoàng Bán Tiên cũng chẳng dám nói chắc, có thể là hơn mười năm, cũng có thể kết thúc ngay ngày mai, vì thế Diệp Vệ Quân chẳng dám giữ chân Lý An Dân lại.

Lý An Dân ấp tay lên ngực Diệp Vệ Quân nói: “Em không cần anh theo em, mà là em theo anh, anh sống một ngày, em sẽ ở bên anh một ngày, bên anh cho đến khi anh được giải thoát mới thôi, nói không chừng em còn chết… em còn đi trước anh ấy chứ, hay nhất là theo tự nhiên mà già đi, chờ em thành bà lão mặt đầy nếp nhăn rồi, anh cũng không thể bỏ rơi em đâu đấy.”

Cô không sợ Diệp Vệ Quân chê cô già, cô vẫn cảm thấy đối với hai người yêu nhau mà nói, chỉ cần được nhìn thấy nhau cùng đi đến cuối cuộc đời là chuyện hạnh phúc biết nhường nào. Đây chính là nắm tay đến răng long đầu bạc, nếu may mắn một chút, có lẽ hai người bọn họ không sinh cùng ngày cùng tháng nhưng lại được chết cùng nhau.

Diệp Vệ Quân ngắm nhìn cô thật lâu, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười mỉm, anh nói: “Anh hy vọng có thể nhìn thấy em lớn lên, già đi, được theo em đi đến những giây phút cuối cùng.”

Hai người bái lạy trời đất thành hôn ngay trong căn phòng đá, Diệp Vệ Quân nhấc màn trúc lên, đến lúc đó Lý An Dân mới nhận ra cái hốc âm tường ấy chính là điện thờ Quan Âm tay đỏ, mặc dù Diệp Vệ Quân bảo đây không phải Quan Âm tay đỏ mà là tượng Tống sinh nương nương, là vị thần bản thổ

https://thuviensach.vn

Trung Quốc, tuy nhiên Lý An Dân đã trót quen miệng, không phải nói sửa là sửa được ngay.

Hai người quỳ trước tượng thần dâng hương bái lạy, bởi vì thân thể Diệp Vệ Quân đã bị tổn hại rất nghiêm trọng nên chỉ bái đường mà không hề động phòng. Lý An Dân nhận thấy trong tủ chuẩn bị sẵn quần áo cùng chăn nệm, còn có các vật dụng hằng ngày và hương đèn dùng để cúng tế, ngay cả lương khô cũng chẳng thiếu. Cô trợn mắt nhìn Diệp Vệ Quân: "Anh… Không phải anh đã bảo thức ăn chỉ có mỗi chuột thôi đấy hả? Anh gạt em à? Anh muốn để cho em rời đi có phải không?"

Lý An Dân vốn đã lấy làm lạ, trong động rộng rãi như vậy, lại còn đầy đủ dưỡng khí nữa ắt hẳn sẽ có khe thông gió, dù con người không vào trong được, chí ít rắn rết sâu bọ các loại cũng phải mò vào được chứ? Diệp Vệ Quân mới nói trong động quả thực có động vật sinh sống, nhưng trong tế đàn chỉ có mỗi lũ chuột và đám bọ cánh cứng mà thôi, các loài động vật không dám đến gần chỗ ấy, có thể là do bản năng mách bảo rằng trong tế đàn có thứ gì đó có thể nuốt chửng bọn chúng.

Diệp Vệ Quân còn nói lũ chuột xông lên trên tế đàn chẳng qua chỉ là một phần của đàn chuột, còn vô số con đang bị giam giữ trong lòng đất. Mặc dù Hoàng Bán Tiên không nói cụ thể, nhưng chỉ e tác dụng chính của tế đàn này là để nuôi nhốt đám chuột điên cuồng kia, bọ cánh cứng màu xám trắng cũng chỉ là thức ăn cho chúng mà thôi- hai loại quần thể này quả thực không giống loài phát sinh tự nhiên một chút nào.

Lý An Dân cũng để ý đến điểm này, cô theo Diệp Vệ Quân ra ngoài tế đàn quan sát cuộc đại chiến giữa bầy bọ và lũ chuột, mặc dù thực ra đây chỉ là một cuộc tàn sát đơn phương. Cứ đến một thời gian cố định nào đó, tế đàn bằng đá trong động lại xoay tròn rồi bay lên cao, vô số bọ cánh cứng từ trong khe hở bên dưới tuôn ra ngoài, cùng lúc, lũ chuột xám cũng sẽ nhung nhúc chui ra từ các lỗ nông trên mặt đất mà xông thẳng về phía đàn côn trùng. Kế đó

https://thuviensach.vn

tảng đá lơ lửng trên tế đàn sẽ hạ xuống, trên đỉnh động lại xuất hiện vô số lỗ cho ánh sáng xuyên thấu vào trong, những tia sáng ấy chiếu lên tảng đá giữa không trung, trên bề mặt tảng đá có một bức tượng Quan Âm tay đỏ trồi lên. Hình ảnh tượng Quan Âm soi vào bốn tấm gương đồng ở bốn góc, gương đồng lại đem ánh vàng rực rỡ mang theo bóng dáng Quan Âm phản chiếu đến từng ngóc ngách trong động, khi ấy trên vách động sẽ hiện ra rất nhiều khuôn mặt kỳ dị.

Dường như lũ chuột xám rất sợ những khuôn mặt quái dị này, cả đám đều chui xuống đất theo những lỗ nông, mà bọ cánh cứng thì chui ra ngoài theo những lỗ thủng trên đỉnh động. Những lỗ thủng này khép lại rất nhanh, không còn ánh sáng soi xuống, tượng Quan Âm và những khuôn mặt kia liền biến mất, tảng đá bay lên cao, tế đàn hạ xuống dưới, hết thảy lại khôi phục như thường. Những con bọ cánh cứng còn chưa kịp ra ngoài chỉ còn cách bám vào vách động, đợi chờ cơ hội lần sau.

Diệp Vệ Quân phải nhân lúc lũ chuột xông lên tế đàn mà tóm lấy chúng, đám bọ cánh cứng thì dung nhập vào trong máu thịt của Diệp Vệ Quân để giúp anh tái tạo thân thể, rốt cuộc Lý An Dân cũng hiểu vì sao mớ thịt nát trên người Diệp Vệ Quân mãi không lành được, bởi còn chưa kịp phục hồi thì đã bị lũ chuột cắn nát mất rồi.

Lý An Dân còn phát hiện ra sau khi chui vào trong cơ thể của anh, đám bọ cánh cứng sẽ biến thành một chất lỏng màu xanh lục, mà những con chuột bị Diệp Vệ Quân cắn nát đầu thì thi thể cũng lập tức tan ra, trong khi dùng rìu lại không chém chết chúng nó. Lý An Dân thử bắt một con chuột ra chặt đầu xem sao, kết quả tuy thân xác nó cũng tan biến, nhưng cái đầu thì vẫn có thể cử động, lại còn ngoạc mõm muốn cắn người, chỗ thịt ở phần cổ bị đứt tựa như có sinh mạng mà ngọ nguậy tái sinh. Đây nào phải là chuột nữa, mà là quái vật mất rồi!

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đang đà hăng hái, vung rìu băm liền một mạch mấy nhát vào cái đầu của con chuột, một luồng khí đen từ trong thớ thịt bay lên, chớp mắt đã chui vào trong thân thể cô. Ngay sau đó, cô nhận thấy bản thân mình xuất hiện triệu chứng co giật giống như Diệp Vệ Quân, tuy nhiên mức độ nhẹ hơn rất nhiều, chẳng bao lâu đã phục hồi lại như trước, cảm thấy da thịt toàn thân đau nhức không thôi, tâm trạng cũng trở nên vô cùng nóng nảy.

Sau khi quay trở về căn phòng đá, Diệp Vệ Quân nghiêm túc cảnh cáo Lý An Dân không được đối đầu với đám chuột ấy nữa, càng không cho phép cô đi theo ra ngoài tế đàn, bởi vì lúc này tế đàn còn chưa đóng kín hoàn toàn, có vài con chuột lén vào trong động, Diệp Vệ Quân thường phải chạy khắp nơi truy tìm đám chuột lọt lưới trong động.

Lý An Dân cũng là có lòng muốn giúp anh một tay, ngờ đâu bị cho ăn mắng, liền giận đến nhảy dựng lên cãi tay đôi với anh: “Một hai con chuột nhắt này sao làm em sợ được, cứ thấy một con là phải băm cho nhão nhoét ra, em không tin sau khi chúng nó bị bằm nát như tương rồi mà vẫn có thể ngóc đầu lên được!”

“Một hai con chuột nhắt đúng là không đáng sợ, nhưng vấn đề chính là chúng không phải chuột bình thường, em không thấy luồng khí đen đó hay sao? Vì sao anh phải ăn sống đầu chuột? Cũng vì sợ khí đen đó tản đi mới phải dùng tới thân thể của mình để tiêu hóa nó, nếu như băm vụn ra có thể giải quyết được, vậy còn phải phí sức như thế làm gì?”

“Vậy được, sau này em cũng ăn đầu chuột phụ anh là xong chứ gì!” Lý An Dân có chút không kìm chế được tâm trạng của mình, mặc dù cô thực sự hy vọng có thể san sẻ nỗi khổ với Diệp Vệ Quân, nhưng lời nói ra thì lại như đang giận lây vậy.

Diệp Vệ Quân cũng phát bực lên: “Ăn đầu chuột? Em nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ! Em có biết nó là cái gì không? Em có biết hồn khí đối đầu nhau sẽ xé

https://thuviensach.vn

toang nội tạng, anh đã là một cái xác sống thì không sao, còn em đây là người sống, có thể chịu được à?”

Nói đến đây, cơ thể lại co giật từng hồi, toàn thân Diệp Vệ Quân rung lên bần bật, anh kéo mạnh Lý An Dân vào lòng, hung hăng hôn lấy đôi môi cô, nửa hôn nửa cắn, bàn tay dính máu của anh cách một làn áo khoác bắt đầu liên tục xoa nắn trên cơ thể cô, dọc từ eo vuốt ve xuống tới đùi trong.

Lý An Dân hoảng hốt hô lên một tiếng, đôi chân khép chặt, hơi thở cũng tán loạn, nhận thấy trong mắt Diệp Vệ Quân vằn vện tia máu, da thịt trên mặt liên tục co rút, Lý An Dân mới ý thức được mình vừa phát ngôn những câu bồng bột. Cô ngỡ mình đã làm Diệp Vệ Quân tức giận, liền vội vàng ôm anh mà hôn nhẹ, khẽ liếm, cất giọng lấy lòng: “Em xin lỗi, anh Vệ Quân, em cũng không hiểu sao mình lại mất bình tĩnh đến vậy, anh đừng để bụng gì em nhé.”

Tơ máu trong mắt Diệp Vệ Quân càng nhiều càng đỏ, anh ra sức đè Lý An Dân xuống đất, cởi áo khoác cô ra, cắn từ cổ cho đến quanh rốn, khiến cho cả người cô dính toàn là máu. Da Lý An Dân bị cắn đến nỗi phát đau, nhịn không nổi mà rên hừ hừ.

Diệp Vệ Quân vùi đầu trên bụng của cô mà run rẩy, từ trong cuống họng vang ra từng tiếng gầm gừ như bị đè nén, anh vụt ngẩng đầu, thình lình tách hai chân cô ra, chèn người vào giữa. Lý An Dân biết anh muốn làm gì, hai người còn chưa có đêm tân hôn, mặc dù Lý An Dân đã chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng hiến dâng cơ thể, nhưng rốt cuộc vẫn không có kinh nghiệm trong chuyện này, vừa mới bị Diệp Vệ Quân chạm tới, toàn thân cô đã cứng ngắc lại.

Diệp Vệ Quân vẫn còn mặc quần, cũng không cởi quần Lý An Dân ra, chỉ ma sát bên ngoài, chưa hề tiến vào trong, miệng vẫn không nhả mà tiếp tục vừa gặm vừa cắn. Lý An Dân bị hành hạ một hồi, ngoài kinh hãi ra cũng có chút mong chờ, đáng tiếc Diệp Vệ Quân lại không biến niềm mong chờ ấy thành sự thật, đến khi lý trí quay trở về, anh nhanh chóng thả cô ra.

https://thuviensach.vn

Sau khi thả cô ra rồi lại tiếp tục lên lớp nữa, bảo ban Lý An Dân rằng phải cảnh giác thật cao độ, hãy coi anh như là một tấm gương, không nên hành động một cách tùy tiện, đùa với lửa thế nào cũng có ngày bị bỏng. Lý An Dân rất ngoan ngoãn, nghe lời mà quan sát Diệp Vệ Quân từ đầu cho tới chân một lượt, ánh mắt dừng lại trên túp lều nho nhỏ ở chỗ nào đó, thầm nghĩ: Thì ra anh ấy cũng còn có ham muốn. Ý thức được điểm này, Lý An Dân liền nóng ran cả mặt, tim đập loạn, không dám ngẩng lên nhìn vào mắt anh.

Diệp Vệ Quân để ý thấy ánh mắt của cô, vụt cái liền đứng dậy xoay người, bảo muốn ra ngoài động đi tuần tra, mang nến theo rồi sải bước đi ra cửa, lúc tới ngưỡng cửa bỗng quay đầu lại dặn dò: “Đừng có đi lung tung đấy, chờ anh quay về.”

Giọng nói của anh nghe vẫn còn khàn không giống tiếng người, lúc nói chuyện yết hầu nhấp nhô lên xuống, ánh mắt liếc trái ngó phải, cứ như đang hết sức lúng túng, chẳng lẽ anh đang xấu hổ?

Lý An Dân phỏng đoán như vậy thì nhịp tim cũng bắt đầu gia tăng tốc độ. Cô vốn cho rằng Diệp Vệ Quân không muốn lên giường với cô là bởi vì chức năng ấy đã không còn nữa, nay hóa ra nó vẫn ngóc đầu lên được mà anh lại tránh né như thế thì nguyên cớ có lẽ là vì tự ti. Đã bị thối rữa toàn thân thì tất nhiên chẳng có phần nào thoát nạn được cả, Lý An Dân từng nghe Cao Hàm nói, đàn ông coi trọng nhất là cái đó, nếu cái đó xảy ra vấn đề gì, lòng tự tôn đàn ông lập tức không còn, rất có thể vì tự ti mà tâm lý trở nên vặn vẹo biến thái, điển hình là đám thái giám có rất nhiều kẻ biến thái.

Mặc dù vậy, Lý An Dân vẫn cảm thấy Diệp Vệ Quân tràn đầy khí khái nam nhi, dẫu cho thân thể đã rữa nát đến mức khó coi, khuôn mặt đã sớm không còn ra hình người, nhưng nam tính thì không thiếu hụt một phân nào. Lý An Dân còn cảm thấy anh Diệp Vệ Quân rất có sức lôi cuốn, cơ bắp trên

https://thuviensach.vn

người đẹp đến hết chỗ chê, cô nghĩ, hắn là cô đã vẽ quá nhiều tranh giải phẫu cơ thể người, đến nỗi nhìn mỗi cơ bắp không cũng thấy đẹp.

Kiểu thể hình sư tử như các huấn luyện viên tập gym chẳng hạn, cơ bắp cuồn cuộn chỗ nào cũng nổi mũi lên, nói là cơ bắp chứ nhìn như một khối mỡ to đùng. Dạng cơ thể của Diệp Vệ Quân có thể xếp vào kiểu "báo săn", mỗi một cơ đều toát lên sự dẻo dai và tốc độ, săn chắc sắc nét, nhìn thì thấy rắn rỏi cứng cáp, cắn ắt cũng rất dai và đàn hồi.

Không chỉ như thế, mỗi một động tác của anh đều phối hợp thích đáng, với các bó cơ trên cơ thể người, gọn gàng mà linh hoạt, không hề dây dưa lôi thôi, chỗ nào dùng sức sẽ căng lên, thớ cơ co lại với một mức độ vừa phải, mỗi một động tác giơ tay nhấc chân, đều khiến cho Lý An Dân cảm thấy rất ngầu. Đến bây giờ cô mới hiểu được, thì ra vẻ đẹp của đàn ông tiềm ẩn ở trong xương, không phải là vẻ bề ngoài bóng bẩy, cô tin rằng, cho dù Diệp Vệ Quân chỉ còn lại mỗi bộ xương, thì nhất định cũng sẽ là bộ xương đẹp trai nhất toàn cầu.

Trong suốt những ngày ăn ở sinh hoạt trong hang động sau đó, vách đá xung quanh bị Lý An Dân khắc lên rất nhiều hình vẽ kết cấu thân thể người, mặc dù chỉ là những đường nét mờ nhạt, nhưng cô biết những đường nét ấy đại biểu cho ai. Cô khắc hết sức vui vẻ, hoàn thành xong còn khắc ngày tháng bên cạnh, viết: *Người đàn ông đẹp trai nhất vũ trụ tên, Diệp Vệ Quân, là chồng của người phụ nữ hạnh phúc nhất vũ trụ, Lý An Dân.*

"Hai trăm năm sau, cuối cùng cũng có con người tiến vào trong hang động dưới lòng đất này, bọn họ đào được hai bộ xương người dưới những lớp nham thạch, một nam và một nữ, trên vách đá có ghi khắc lại tên họ của hai người và những gì họ đã trải qua, hai người này được người đời sau gọi là đôi vợ chồng trong hang, sau khi xương cốt được ghép nối lại, bọn họ được gửi tới viện bảo tàng. Phát hiện ra đôi vợ chồng trong hang ngầm này là hai nhà khảo cổ học trẻ tuổi, nhân viên nghiên cứu khoa học dựa vào kỹ thuật quét hình

https://thuviensach.vn

xương sọ, phục hồi lại khuôn mặt vốn có của hai vợ chồng, bỗng nhiên nhận ra trông họ cực kỳ giống với hai nhà khảo cổ học kia…”

Nhân lúc rảnh rỗi, Lý An Dân thường lấy sổ tay ra viết những mẩu chuyện mà mình tưởng tượng, sau đó nâng niu như báu vật, dâng lên cho Diệp Vệ Quân xem thử. Diệp Vệ Quân như thể bị cuốn hút bởi những gì cô viết, một ngày nọ cùng nghĩ ra một câu chuyện, cất giọng rất truyền cảm mà kể cho cô nghe:

“Lâu thật là lâu, ở một hồ sen có tên là hồ Bành Hoài, bên cạnh hồ có hai gia đình nọ, một nhà mang họ Diệp, còn nhà kia mang họ Lý. Chủ nhà họ Diệp là một anh hùng kháng Nhật, mười sáu tuổi đã ra trận giết giặc, một trái tim hồng vì Đảng vì dân, còn chủ nhà họ Lý là một cây bút lão luyện, vì muốn viết câu chuyện về một vị anh hùng mà kết bạn với ông Diệp, dần dần thành tri kỷ.

Vợ ông Diệp mất từ sớm, trước đó chỉ kịp sinh cho ông một người con trai, ông Diệp đặt tên cho đứa con trai duy nhất của mình là “Vệ Quân”, đem tâm nguyện bảo vệ đất nước của mình gửi gắm hết vào đứa con trai, hy vọng ngày sau con mình cũng trở thành một người anh hùng cứng cỏi như sắt đá. Ông Diệp là một chiến sĩ kiên cường, cũng là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, tổ chức đã từng nhiều lần giới thiệu đối tượng cho ông tái hôn, nhưng ông không hề đón nhận, ông từng thề độc trước mặt mọi người rằng, đời này tuyệt không bao giờ tái giá, ông chỉ có một người vợ, và cũng chỉ cần một đứa con.

Ông Lý kính nể ông Diệp là người ý chí vững vàng mà vẫn thủy chung dịu dàng, mới đem đứa con gái còn đang quấn tã gả cho đứa con trai độc nhất của ông Diệp. Lúc ấy ông Lý còn chưa đặt tên cho con gái mình, mới nửa đùa nửa thật hỏi Diệp Vệ Quân xem có cái tên nào hay không. Diệp Vệ Quân khi ấy mới vừa sáu tuổi hãy còn ham chơi đánh trận giả lắm, cậu ta đang trong vai một đại tướng quân, giương cành cây trong tay lên cao như ngọn giáo, lớn

https://thuviensach.vn

giọng nói: “Ta đây chỉ biết đến xông pha, gìn giữ nước nhà, chuyện trị thế an dân giao cả lại cho nàng!”

Ông Lý vì thế liền đặt tên cho đứa con gái còn bé xíu của mình là ‘An Dân’, Vệ Quân- An Dân, bổ trợ cho nhau, chính là sự kết hợp tốt nhất.

Cái gen chung tình của ông Diệp cũng được di truyền lại cho đứa con trai, Diệp Vệ Quân cảm thấy làm một người chồng thì phải một lòng chung thủy với vợ mình, phải hết sức nghe lời vợ, cưng chiều vợ từ lúc còn trong nôi. Thế là từ khi còn nhỏ Diệp Vệ Quân đã dắt theo cô vợ trẻ con chỉ bé bằng con búp bê của mình đi khắp nơi quậy phá gây sự. Hai ông thông gia thấy thế rất lấy làm vui mừng, nhưng vợ của ông Lý thì lại nóng ruột muốn chết. Bà Lý là một người trí thức, bà hy vọng con gái của mình được ăn học đàng hoàng tử tế, chứ không phải là một con khỉ cái chỉ biết trèo tường leo cây.

Tháng Sáu năm 1950, chiến tranh Triều Tiên nổ ra, ông Diệp được chọn làm người chỉ huy nhiệm vụ trinh sát và tác chiến cho bộ đội đặc công đi tiền trạm, thuộc đội quân bí mật xâm nhập vào hậu phương địch để thăm dò tình hình. Khi đó Diệp Vệ Quân mười bốn tuổi, còn Lý An Dân chỉ vừa lên tám.

Hai cha con nhà họ Diệp sống nương tựa lẫn nhau, giờ ra trận cũng phải đủ mặt cha con, cha đã là hổ thì con trai cũng không chịu kém mà hóa thành sói. Ngày đó nhập ngũ không cần tra hộ khẩu, cũng không cần giới thiệu, mặc dù Diệp Vệ Quân chỉ mới mười bốn tuổi nhưng dáng người cao to, thoạt nhìn trưởng thành hơn rất nhiều so với bạn bè đồng trang lứa. Cậu khai gian tuổi tác gia nhập quân tình nguyện, vào mùa đông năm 1950 mang theo vũ khí cùng một thớt ngựa, theo chân bộ đội tiên phong ngồi trên chiếc tàu lửa bọc thép nặng nề, tiến thẳng về chiến trường Triều Tiên.

Trong quân đội, Diệp Vệ Quân quen được hai người bạn cũng khai gian tuổi để nhập ngũ là Pháo Đồng và Trương Lương, ba người trở thành chiến hữu vào sinh ra tử. Trên chiến trường Diệp Vệ Quân chiến đấu một bước cũng

https://thuviensach.vn

không lui, luôn là người xông lên trước nhất, đã trải qua vài chục chiến dịch cả lớn lẫn nhỏ, đại đội của anh từ hơn một trăm người mà giờ chỉ còn có mười người, chí khí trở thành một vị anh hùng của Diệp Vệ Quân cũng dần tan biến, trở thành niềm khát vọng được sống sót, một lòng mong ngóng về lại quê hương.

Trong trận chiến cuối cùng, xung chấn của một quả đạn khiến cho Diệp Vệ Quân bất tỉnh, trong trạng thái hôn mê anh bị bắt vào trong trại tù binh của quân địch, anh hùng còn chưa thành, đã thành một gã tù binh.

Sau khi chiến tranh Triều Tiên kết thúc, Diệp Vệ Quân cùng với những tù binh khác bị áp giải về nước, nhưng không được về lại cố hương mà bị đưa đi trại quản giáo ở huyện Xương Đồ tỉnh Liêu Ninh. Thời đó tù binh sau khi được trao trả đều phải ở trại quản giáo để thẩm tra và giáo dục lại. Ở tại đây, Diệp Vệ Quân gặp được Trương Lương, cậu ta vào trong này còn sớm hơn so với anh nữa, vì cứu mạng đồng đội nên mới bị quân địch bắt làm tù binh, ở trong trại tù binh cậu ta chưa từng bỏ qua việc đấu tranh.

Nhưng tư tưởng giáo dục truyền thống của quân đội chính là: Thà chết chứ không chịu khuất phục, tuyệt đối không làm tù binh.

Có tấm gương của năm tráng sĩ nhảy khe núi Lang Nha ngày trước, trong mắt đại đa số mọi người, thì bị kẻ địch bắt làm tù binh cũng chẳng khác gì chủ động đầu hàng cả. trong quá trình chịu thẩm tra, Diệp Vệ Quân và Trương Lương đã nảy sinh xung đột với chính trị viên.

Chính trị viên vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào mặt hai người mà mạt sát: Ngất xỉu thì thế nào hả? Sau khi tỉnh dậy cậu vẫn có thể tiêu diệt quân thù kia mà? Chiến sĩ của chúng ta đi đến nơi đâu thì nơi ấy chính là chiến trường, chiến đấu đến tận người cuối cùng, hơi thở cuối cùng, chết trên chiến trường mới là sứ mệnh vinh quang của chúng ta! Một người chiến sĩ Cách mạng, mang theo vũ khí trên chiến trường nhưng lại bó tay chịu trói, Trương Lương, không phải

https://thuviensach.vn

cậu đã cứu đồng đội, mà cậu đã để cho anh ấy phải gánh trên vai mối nhục này cùng với cậu!

Diệp Vệ Quân trải qua sinh nhật mười tám tuổi của anh trong nỗi nhục nhã thế này đây. Cuộc sống trong trại quản giáo chính là ‘tâm sự’ và ‘tâm sự’, báo cáo cuộc sống trong doanh trại kẻ địch như thế nào, phải khai báo rõ ràng từng câu từng chữ, từng chi tiết từng sự kiện, mỗi một thứ nhỏ nhặt nhất cũng không được phép bỏ qua. Trải qua thời gian dài chịu sự thẩm tra bức cung, nhuệ khí của Diệp Vệ Quân đã bị mài mòn, khiến cho anh trở nên nặng nề u ám, thậm chí phải nói là âm u.

Cấp trên của tổ chức xử lý Diệp Vệ Quân như sau: Giữ lại quân tịch, chờ Đảng xem xét.

Trong số những người bị đưa vào trại quản giáo thì chỉ có mỗi mình anh là không bị khai trừ quân tịch, cũng bởi chính trị viên của trại biết cha Diệp Vệ Quân là ai, ông Diệp mang theo chiến công hiển hách và vinh quang tột cùng về nước, thế nhưng đứa con trai duy nhất của ông lại là lính đầu hàng. Chính trị viên nói với anh: ‘Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, tôi tin tưởng ở cậu’, nhưng trong ánh mắt lại toát lên vẻ khinh thường nhàn nhạt.

Diệp Vệ Quân hiên ngang chí khí xông ra chiến trường, nhưng lúc về đến cố hương thì cả người từ cơ thể đến tinh thần đều mang đầy thương tích. Bình sinh ông Diệp chưa từng dựa vào quan hệ để làm bất cứ chuyện gì, nhưng sau khi thấy con trai về nhà như thế lại quyết định nhờ vào các mối quan hệ của mình để tìm giúp anh một công việc nhẹ nhàng thoải mái. Lòng tự ái của Diệp Vệ Quân rất cao, từ chối hết mọi sự xếp đặt của cha mình, tự thân ra ngoài kiếm ăn kiếm sống, sau khi bốn bề vấp phải mọi trắc trở, anh mới dứt khoát ngồi sửa xe đạp cho người ta ngay đầu ngõ, bình thường cũng không thèm về nhà, một thân một mình ở trong căn phòng lụp xụp, không muốn gặp người thân, cũng chẳng muốn gặp lại cô vợ bé con của mình nữa.

https://thuviensach.vn

Thuở ấy, vì thuyên chuyển công tác mà nhà ông Lý phải chuyển sang nơi khác, Lý An Dân và Diệp Vệ Quân từ ấy cũng không được gặp nhau. Sau này bà Lý lại được vời về làm giáo viên, Lý An Dân cũng chuyển trường theo bà, lại quay trở về bên hồ Bành Hoài. Năm đó cô vừa mới mười sáu tuổi, là một nữ sinh trung học duyên dáng đáng yêu, lại thêm gia đình gia giáo nề nếp khiến thần thái của cô thêm phần điềm đạm hòa nhã hơn các cô bé khác. Mà Diệp Vệ Quân vẫn ở trong cái ngõ ấy sửa xe đạp, kể từ sau khi về quê, đầu của anh cũng chưa từng ngẩng lên lấy một lần.

Vào một ngày tuyết rơi lạnh giá, Lý An Dân và mấy cô bạn chung lớp đi về nhà sau giờ tan học, vừa lúc đi ngang qua một con hẻm, tình cờ bỗng chạm mặt Diệp Vệ Quân. Anh mặc trên mình một cái áo bông quân đội to sụ, đầu đội mũ chống lạnh có tai, đẩy chiếc xe đạp ọp ẹp treo đầy các túi lớn đựng dụng cụ ở bên trong, khom lưng cúi đầu, rảo bước trên nền tuyết trắng, không chút ngập ngừng mà đi lướt qua Lý An Dân. Các cô bạn học ở bên cạnh đều dạt ra, chỉ có Lý An Dân là đứng yên không hề nhúc nhích, cô nhìn về phía bóng lưng tang thương ấy mà kêu lên một tiếng: Anh Vệ Quân.

Người trước mặt làm ngơ như không nghe thấy, tiếp tục đi thẳng, Lý An Dân cầm ô đuổi theo, đám bạn học sau lưng cất tiếng hỏi: Là người quen của cậu à?

Lý An Dân ngoảnh đầu lại, cười đến híp cả mắt, hô to đáp lời: Đúng thế, anh ấy chính là vị hôn phu của tớ.

Diệp Vệ Quân khựng lại, Lý An Dân đuổi đến bên cạnh, nâng cao ô, phủi lớp tuyết bám đầy trên mũ và đôi bờ vai của anh, hai người sóng vai nhau đi ra ngoài đầu hẻm. Diệp Vệ Quân dời địa điểm sửa xe đến con đường ở gần trường học, suốt những ngày sau đó, tan học về là Lý An Dân lại ra đầu đường phụ giúp anh Vệ Quân của cô sửa xe, đến lúc dọn dẹp xong xuôi, anh đưa cô về nhà. Vô số cặp mắt dõi theo hình bóng ngang qua của hai người, những lời đồn đại xôn xao cũng bắt đầu lan truyền tới tấp.

https://thuviensach.vn

Giáo viên trong trường gọi Lý An Dân ra nói chuyện, hiệu trưởng của trường cũng kêu Lý An Dân lên nói chuyện, bà Lý cất lời oán trách ông Lý, tất cả mọi người đều muốn truyền đạt lại cho Lý An Dân một điều: Con không nên yêu sớm, lại càng không nên có tình cảm gì với một thằng nhóc sửa xe cả ngày tay chân bám đầy dầu mỡ.

Lý An Dân nghe tai này bỏ tai kia, lúc được khuyên bảo thì rất ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, nhưng vừa quay lưng đi là lại chạy đi tìm anh Vệ quân của cô. Ông Lý cảm thấy hai đứa trẻ vốn là một đôi vợ chồng tương lai rồi, giờ có thể yêu mến gần gũi nhau như thế thì đúng là chuyện tốt. Nhưng bà Lý thì biết những lời xì xào kia sở dĩ ác ý như thế đều là vì Diệp Vệ Quân. Dưới hào quang sáng chói của cha mình, hạt sạn màu đen như anh liền trở nên quá rõ nét. Bà Lý đi tìm ông Diệp, muốn giới thiệu cho Diệp Vệ Quân một công việc có phần thể diện hơn.

‘Sống sót để về lại quê nhà’ đã từng là mong muốn mãnh liệt chèo chống cho Diệp Vệ Quân bò qua con đường sinh tử, nhưng đến khi ước nguyện trở thành sự thực rồi thì nó lại là cội nguồn của mọi sự sỉ nhục. Diệp Vệ Quân bị sự tàn khốc của chiến tranh mài tròn từng góc cạnh, tiếp đó việc phải vào trại quản giáo để ‘giáo dục lại’ đã bẻ gãy xương sống của anh, anh không còn là cậu thiếu niên thích cười đùa suốt ngày ôm giấc mơ được làm anh hùng ngày ấy nữa, giờ vinh quang đã mất lại chẳng được ăn học bằng người, khiến cho anh trở nên cực kỳ tự ti, nhạy cảm và dễ suy nghĩ cực đoan.

Nghe nói bà Lý muốn giới thiệu cho anh một ‘công việc có thể diện’, Diệp Vệ Quân lại bị tổn thương, cảm thấy đây chẳng khác gì coi thường anh, cho rằng nhà họ Lý muốn ám chỉ một Diệp Vệ Quân tay lem mặt luốc không xứng với một Lý An Dân ăn học đàng hoàng.

Là con cháu không thể bất kính với bậc bề trên, thế là Diệp Vệ Quân giận cá chém thẳng vào cái thớt Lý An Dân, nói với cô rằng: Anh sẽ không bao giờ

https://thuviensach.vn

đổi sang việc khác, phần thể diện vẻ vang mà em muốn chỉ là chuyện viển vông thôi, anh sẽ sửa xe đạp cả đời, em cũng sẽ phải làm vợ của một thằng sửa xe cả đời, sống cuộc sống như tù đày cả đời, nếu em muốn được gả cho một cậu ấm, muốn được gả cho một vị anh hùng nào đó, vậy tùy em thôi, anh chẳng sao cả.

Thực ra thì ở trong lòng Lý An Dân, anh Vệ Quân từ trước tới nay không phải anh hùng, mà anh hùng chính là anh Vệ Quân. Đối với Lý An Dân mà nói, hai chữ 'anh hùng' này chỉ vì Diệp Vệ Quân mới trở nên có ý nghĩa, có giá trị, không phải Diệp Vệ Quân ở dưới hào quang của anh hùng, mà anh hùng được nhờ hào quang của Diệp Vệ Quân.

Lý An Dân lớn lên cùng với Diệp Vệ Quân, soi vào trong mắt cô chính là bóng lưng đội trời đạp đất, lấp đầy vào thế giới của cô, khiến cho cô không thể nào trông thấy những thứ khác được nữa.

Lý An Dân không hề nóng nảy mà trấn an Diệp Vệ Quân, nói với anh rằng: Em không thích đi học, sau khi tốt nghiệp rồi, anh sửa xe, em bán đậu nành ngào đường, sau khi anh dọn quán rồi, nếu đậu mà có bị ế, em cũng sẽ chẳng nói cho anh biết. Khi hai chúng mình về nhà, anh một đường đẩy xe đi trước, còn em ở phía sau một đường lén ăn đậu ế, về đến nhà thì cũng ăn xong rồi, em sẽ nói với anh là em đã bán hết sạch, có được hay không?

Những lời của Lý An Dân đã chọc cho Diệp Vệ Quân bật cười, đôi chim cu hạnh phúc nào có thể cãi nhau được, Lý An Dân mãi mãi theo chân anh Vệ Quân của cô, mà Diệp Vệ Quân cũng chẳng nỡ giận cô vợ trẻ con của mình. Cuối cùng cuộc cãi vã bất thành, chuyện giới thiệu việc làm đương nhiên chẳng đi đến đâu.

Khi đó xe đạp vẫn còn chưa thông dụng, dựa vào việc sửa xe chẳng kiếm được mấy đồng, nhưng ông Diệp vô cùng tự hào mà nói với bà Lý: Nghề

https://thuviensach.vn

nghiệp không phân sang hèn, con của tôi có thể sửa xe mà kiếm sống nuôi gia đình, đó cũng là bản lĩnh của nó.

Dựa vào đôi bàn tay để kiếm cơm, không cần bất luận kẻ nào bố thí - đây chính là lòng tự trọng đàn ông của Diệp Vệ Quân.

Ông Lý cũng không tán thành việc vợ chạy chọt xin xỏ, cá tính Diệp Vệ Quân lại ngay thẳng không giỏi xử lý những mối quan hệ quá phức tạp, một tay bà Lý vỗ chẳng nên kêu, bất đắc dĩ chỉ còn biết thuận theo, nhưng trong lòng vẫn luôn có khúc mắc với cuộc hôn nhân này.

Sau đó không lâu, nắm đấm của cuộc vận động quét sạch bè lũ phản động rơi xuống đầu ông Diệp, ông bị gán cho cái mác ‘gián điệp’ lên người, có kẻ rắp tâm dựng lên một loạt tội danh vô căn cứ, kéo ông lên đài đấu tố cố ý đẩy ông vào con đường chết.

Không một ai dám đứng ra nói giúp cho vị anh hùng đã cống hiến cả nửa đời cho quân ngũ này, chỉ có mỗi ông Lý là vung ngòi bút, đăng lên báo một bài bình luận phê phán cuộc vận động càn quét phản động này với luận chứng đầy đủ, lời văn sắc bén. Bởi vì bài báo này, ông Lý cũng lập tức bị tống giam.

Bà Lý bị buộc phải cắt đứt quan hệ với chồng mình, sau khi ly hôn, tổ chức sắp xếp cho bà tái giá với một thư ký Đảng ủy, người thư ký nọ họ Ngô, công cuộc vận động truy quét quân phản động triển khai mạnh mẽ như vậy cũng là do một tay ông ta lên kế hoạch và trù tính. Bà Lý từ đây đổi thành bà Ngô, chuyện hôn nhân mà ông Lý và ông Diệp định ra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Trước khi ông Diệp bị hãm hại đã nghe được chút phong phanh, liền đưa Diệp Vệ Quân đi nương nhờ ở chỗ đồng đội của mình, người đồng đội ấy cũng chính là cha của Pháo Đồng. Cha của Pháo Đồng xuất thân nông dân, cư ngụ ở

https://thuviensach.vn

vùng ngoại thành trấn Bạch Phục, sau khi kháng chiến kết thúc không theo sự điều động của tổ chức mà về nhà làm ruộng kiếm sống.

Diệp Vệ Quân thu xếp rời đi, bên cạnh anh ngoài túi hành lý còn có cả Lý An Dân. Trong thời đại ngày đó, nam nữ bỏ trốn cùng nhau sẽ chẳng có kết quả tốt, bình thường Lý An Dân đều biểu hiện hết sức ngoan ngoãn, chẳng ai dám nghĩ rằng cô lại âm thầm bỏ trốn theo trai, hơn nữa còn là sau giờ tan học đường đường chính chính ngồi sau xe đạp Diệp Vệ Quân chở ra trạm xe lửa. Đó là bởi Lý An Dân không cho rằng việc này là bỏ trốn, cô luôn xem mình là con dâu nhà họ Diệp, đi cùng với Diệp Vệ Quân chính là chồng xướng vợ tùy, là chuyện hiển nhiên, chẳng việc gì phải lén lén lút lút.

Nếu như ông Lý không bị vào tù, Diệp Vệ Quân cũng chẳng muốn dắt cô vợ trẻ con của mình ra ngoài chịu khổ. Nhưng ông Lý đã bị tống giam, bà Lý nay biến thành bà Ngô, Lý An Dân không còn cha cũng chẳng còn mẹ, chẳng lẽ ngay cả anh là chồng cũng khoanh tay làm ngơ? Thế là anh mới quyết định dẫn cô đi tới chân trời góc biển cũng phải mang cô theo, cùng nhau đánh liều một phen.

Diệp Vệ Quân không về nông thôn làm ruộng, mà ở trong trung tâm thị trấn cùng với Pháo Đồng. Cha của Pháo Đồng có một căn nhà trên thị trấn, nhà cửa phòng ốc cũng rộng rãi, Pháo Đồng vẫn ở trong căn nhà này, ngày ngày đẩy xe qua từng góc phố từng ngõ ngách, trên xe có một lò than nhỏ, còn mang theo một cái chảo sắt hình dạng như chiếc hồ lô, chuyên nổ bỏng ngô bán cho người ta.

Diệp Vệ Quân vẫn theo nghề cũ, nhưng bấy giờ không chỉ sửa xe đạp mà ngay cả đồng hồ, khóa kéo, cái gì có thể sửa đều sửa hết. Chị kết nghĩa của Pháo Đồng- Miêu Thanh là một giáo viên âm nhạc, rất thân với một cán bộ nhà văn hóa tên là Chu Thảo, được Chu Thảo giới thiệu, Lý An Dân vào làm nhân viên in ấn phụ trách khắc bản, thi thoảng đứng lớp dạy thay, cộng cả tiền lương

https://thuviensach.vn

của cô và Diệp Vệ Quân kiếm được coi như tạm thời duy trì được no cơm ấm áo.

Không lâu sau thì Trương Lương cũng tới, ba đồng chí vô cùng thân thiết này cùng nhau góp sức mở gian "Cửa hàng anh em", buôn bán phát đạt, cuộc sống ngày một khá giả hơn, Diệp Vệ Quân cũng có một nơi chốn riêng cho mình.

Trong lúc anh đang định chính thức kết hôn cùng với Lý An Dân, cơn cuồng phong Cách mạng Văn hóa bỗng từ đâu ập đến. Trương Lương vốn xuất thân từ một thế gia truyền đời làm thổ phỉ buộc phải rời khỏi trấn Bạch Phục, mang theo đám anh em tay chân trốn vào vùng núi hẻo lánh để tránh đầu sóng ngọn gió.

Thư ký Đảng họ Ngô từng là nòng cốt trong công cuộc vận động truy quét phản động, nay lại được cử đến khu vực trấn Bạch Phục để truyền đạt chỉ thị của cấp trên, phát động quần chúng tiếp tục làm cách mạng. Cũng trong thời gian này bà Ngô đã tìm thấy Lý An Dân, bà ta không thể để cho con gái mình chung sống với con trai một tên gián điệp, mà ông chồng bây giờ của bà cũng không cho phép điều này xảy ra.

Thư ký Ngô đã trải xong đường lui cho con gái của vợ mình, muốn gả Lý An Dân cho một cấp trên cũ của ông ta, vị cán bộ lãnh đạo ấy trong cuộc vận động truy quét phản động đã dũng cảm kỷ luật vợ mình, vì việc nước quên tình nhà, được Đảng và nhân dân tin tưởng ủng hộ vô cùng.

Bà Ngô sợ con gái không đồng ý, liền giấu nhẹm chuyện hứa hôn này đi, bà ta nói với Diệp Vệ Quân: Không thể để con gái tôi không danh phận mà đi theo cậu như vậy được, dù cho An Dân không bận tâm đến điều tiếng thiên hạ, nhưng cậu làm chồng lại có thể đứng nhìn vợ mình chịu thiệt thòi vậy ư? Tôi không cần cậu phải nạp đủ ba sách sáu lễ, nhưng ít ra cũng phải đón dâu vào cửa đàng hoàng chứ, cậu cứ để An Dân theo tôi về trước, chọn một ngày lành

https://thuviensach.vn

rồi đến nhà rước dâu, tôi sẽ tự tay gửi gắm con gái mình cho cậu, để cho mọi người thấy con gái tôi thành con dâu danh chính ngôn thuận của nhà họ Diệp.

Khi đó, đấu tố còn chưa bộc phát trên quy mô lớn ở trấn Bạch Phục, Diệp Vệ Quân chỉ biết cha mình đã được bình an sau làn sóng quét sạch phản động kia, nhưng không hề biết ông lại bị buộc tội lần nữa trong cuộc Cách mạng Văn hóa, sau cùng vì không chịu nổi nhục nhã mà tự sát, cha của Lý An Dân cũng chết trong ngục.

Bà Ngô chẳng hề kể lại những chuyện này, bà ta chỉ nói những chuyện vui, lờ đi chuyện buồn, tiêm một liều thuốc an thần cho Diệp Vệ Quân và Lý An Dân, khiến họ buông lỏng cảnh giác. Sau khi bà Ngô định ngày cưới với Diệp Vệ Quân, Lý An Dân mới bằng lòng theo chân mẹ quay về nhà của bà ta.

Lý An Dân bị nhốt trong khuê phòng, những người tặng quà mừng đến rồi lại đi, không một ai nói cho cô biết là sẽ xảy ra chuyện gì, cô chỉ biết ngày ngóng đêm mong, chờ chồng sẽ đến rước cô về nhà.

Đến ngày đón dâu, Lý An Dân giống như một con búp bê gỗ bị bà Ngô điều khiển mà mặc vào xường xám, trùm khăn voan đỏ lên đầu, tới lúc đó rốt cuộc cô cũng có cảm giác của một người con gái sắp về nhà chồng, bắt đầu mơ mộng đến khoảnh khắc Diệp Vệ Quân nhấc tấm khăn voan lên, bằng bàn tay thô ráp lấm lem dầu mỡ ấy, dìu dắt cô, đưa cô rời xa những bộ mặt đáng ghét của đám người kia.

Nhưng Diệp Vệ Quân mà cô mong ngóng không bao giờ đến được.

Mùa thu năm 1967, đấu tố bắt đầu lan rộng ra toàn quốc, sự xuất hiện của bà Ngô cũng khiến lý lịch đen của Diệp Vệ Quân bị người ta bới móc ra - con trai gián điệp, tù binh, ở cái thời kỳ điên cuồng không còn công lý chính nghĩa này, hai tội lớn đến thế có thể nghiền nát người ta ra thành thịt vụn- bao gồm cả Pháo Đồng, ba anh em đều bị dán mác ‘Năm loại đen’[1] lên mình. Người

https://thuviensach.vn

quen biết ai cũng phải bo bo giữ mình, nếu đúng lúc phủi sạch mọi quan hệ thì không việc gì, còn kẻ không kịp thời chối bỏ quan hệ sẽ bị hãm hại cho tới chết.

[1] Năm loại đen: Năm thành phần bị đấu tố trong thời kì Cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc chỉ địa chủ, phú nông, phần tử phản cách mạng, phần tử xấu, phần tử theo cánh hữu.

Miêu Thanh vì bảo vệ Pháo Đồng mà bị treo biển công khai phê bình đấu tố, lúc ấy cô đang mang bầu, nhưng người chồng vì muốn rũ bỏ quan hệ mà bôi nhọ cô là gái điếm, mổ bụng moi con trước mặt mọi người để chứng minh bản thân mình 'trong sạch', Pháo Đồng dùng xẻng đập vỡ đầu gã đàn ông phụ bạc ấy, ôm thi thể Miêu Thanh nhảy sông tự vẫn.

Chu Thảo thì bị vu tội 'Ủng hộ thành phần phản cách mạng, tuyên truyền ngôn luận mang tính kích động' nên bị bắt bỏ tù, sau đó bị người ta dùng búa đập chết trong tù, mang chiếu bọc thây quăng xuống lạch, công bố với bên ngoài là chết do tự sát.

Trương Lương cùng với gia đình, anh em trốn đến thôn Quan Âm ở trấn Hoán Khê tị nạn, ẩn náu bên dưới giếng cạn trong miếu Quan Âm, sau lại biết biến cố xảy ra ở trấn Bạch Phục, trong cơn kích động liền mang theo vũ khí quay lại báo thù, kết quả vừa xông qua trạm gác thì đã bị phát hiện, lôi ra xử bắn tại pháp trường núi Bàn Sơn.

Diệp Vệ Quân bị bè lũ làm phản liên hiệp bao vây tiêu diệt, vì phản kháng bằng bạo lực, bị rìu bổ chết ngay trước hầm trú ẩn, đến khi Lý An Dân mặc váy cô dâu chạy tới hiện trường, Diệp Vệ Quân đã sớm nằm trong vũng máu."

https://thuviensach.vn

Chương 18

Kiếp này kiếp sau

Câu chuyện tới đó là hết, Diệp Vệ Quân nhìn Lý An Dân đang ngây người ngơ ngác, nhẹ giọng hỏi cô: “Thấy sao hả? Có phải anh cũng có thiên phú viết tiểu thuyết không?”

Lý An Dân chẳng biết nên nói gì cho phải, thật lâu sau cô vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, đây thật sự chỉ là một câu chuyện tưởng tượng sao?

“Là thật ư?”

“Giả đấy.”

“Em từng nghe Quan hoa bà nói, ở quê anh có một nhân vật huyền thoại tên ông ấy là Diệp Cẩm Văn, những gì ông ấy đã trải qua giống hệt như ông Diệp trong câu chuyện mà anh kể.”

Miêu Tình chính là Miêu Thanh trong câu chuyện này, còn Chu Khôn hẳn là Chu Thảo, bà nội của Cao Hàm đến chết vẫn nhớ thương một người có tên “A Thảo”, đây không thể nào chỉ là trùng hợp được, Lý An Dân không tin hết thảy đều do anh bịa ra.

Diệp Vệ Quân cười bảo: “Bịa chuyện thì nhất định phải có mấy phần thật mấy phần giả trong đó, như thế mới có thể khiến cho người nghe cảm thấy quả thực có chuyện như vậy chứ. Em gái này, những câu chuyện chỉ là ảo tưởng đẹp đẽ mà thôi, anh vẫn luôn nghĩ anh và em là nhân duyên trời định nên bây giờ mới có nạn cùng chịu như thế này.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân không để cho anh đánh lạc hướng gạt mình lần nữa: “Vậy anh thử nói cho em nghe xem, rốt cuộc thì có mấy phần là thật, mấy phần là giả?”

“Những gì anh trải qua đều là thật, chết ở trong hầm ngầm không chỉ có mỗi mình anh đâu, lúc ấy anh đã chẳng ra người nữa rồi, mà giống như một con thú đang nổi điên vậy.”

“Em nghe nói người chết là một gã trùm thổ phỉ có tên gọi Du Tử.”

“Du Tử chính là biệt hiệu của Trương Lương, cậu ấy chẳng phải thổ phỉ gì cả, chỉ có mỗi gia thế không được tốt cho lắm mà thôi. Lúc Trương Lương xông qua trạm gác đã nổ súng bắn chết vài người, bọn họ không tìm được thi thể của cậu ấy, thế là bịa đặt, thổi phồng câu chuyện rồi đổ hết lên đầu anh, em có tưởng tượng được không? Có rất nhiều chiến sĩ, bất kể là bị thương nặng đến thế nào, cho dù phải đối diện với sự tra khảo dã man của quân thù cũng không chịu khom lưng, thế nhưng đến lúc bị chính phe mình ‘chỉnh đốn’ thì lại như bị rút hết xương sống.” Lồng ngực Diệp Vệ Quân khẽ co thắt lại.

Lý An Dân tức thì đưa tay lên ấy vuốt ve, hỏi: “Vậy sao sau này anh còn tham gia chiến tranh biên giới?” Cô cũng biết, khi đó có rất nhiều người cảm thấy thất vọng với chính quyền bấy giờ, thậm chí là tuyệt vọng.

Diệp Vệ Quân bảo cũng không phải không thất vọng, nhưng càng sống về sau, càng nghĩ thông nhiều chuyện hơn, ra chiến trường đánh trận không phải vì một chính quyền nào đó, mà là vì lòng tự tôn dân tộc, bị người khác bắt nạt, phải đánh trả cũng là lẽ thường tình.

“Ngày đó vừa khéo đến lúc nên vứt bỏ thân phận Diệp Binh kia, chết trận cũng xem như một kết thúc tốt đẹp.”

Không thể nói là Diệp Vệ Quân cố chấp bảo thủ, dù đi qua những tháng năm dằng dặc như thế, anh vẫn không quên trách nhiệm của một người lính, từ

https://thuviensach.vn

đầu chí cuối vẫn coi đó là vinh quang, Lý An Dân có thể hiểu được suy nghĩ này của anh. Bất kể câu chuyện anh kể là thật hay giả, bây giờ cũng chẳng có gì khác biệt, Lý An Dân lấy lại tinh thần, quyết định hưởng thụ cuộc sống hiện tại cho thật tốt.

Tượng Quan Âm lại xuất hiện ba lần, sau đó không thấy động tĩnh gì nữa, cái động có tế đàn kia bị những phiến đá đen từ trên vách hạ xuống bao quanh, trên tầng đá đen có một cánh cửa sắt nối liền với căn phòng đá ở trong động đá vôi. Một tầng ngăn cách như vậy khiến cho động đá vôi và tế đàn trở thành một không gian hoàn toàn khép kín, lối duy nhất có thể ra vào chỗ này chính là kẽ nứt hình chữ V đã bị những mặt đá bịt kín không còn kẽ hở.

Thường thì cứ cách một thời gian, lũ chuột sẽ được thả ra ngoài một phần, để cho chúng tự do hoạt động trong phạm vi những phiến đá. Diệp Vệ Quân phải đi qua cánh cửa sắt để tiến vào trong động bắt chuột, tận dụng hết mọi khả năng để làm suy giảm số lượng của lũ chuột xám này.

Lý An Dân cũng không hề trông chờ gì việc thoát ra bên ngoài, không gian có bị đóng kín hay không đối với cô cũng chẳng có gì khác biệt. Cuộc sống trong động đá vôi không đến nỗi khô khan như cô từng mường tượng, dưới lòng đất thi thoảng lại có những dòng nhiệt đi qua khiến vũng nước nông trở nên ấm áp, những lúc như vậy, Lý An Dân lại cởi hết quần áo ra lăn lộn trong nước nóng, đến lúc ra ngoài thì da dẻ trên người trầy trụa hết cả.

Trong động cũng có một số sinh vật như là cóc, rắn mối và một loài động vật thủy sinh tên là điều loan, màu đen không vảy, dáng vẻ và cảm giác sờ vào hệt như một con lươn, ước chừng dài hơn hai ngón tay, thường xuyên tràn vào trong này qua các mạch nước ngầm. Bản năng mách bảo với Lý An Dân rằng thứ này ăn rất ngon, hễ rảnh rỗi cô lại đi rình ở chỗ miệng nước đổ vào mà vớt lấy, làm sạch ruột, rửa lại, cắt miếng rồi dùng tăm ghim lại nước trên lửa nến.

https://thuviensach.vn

Trên mặt đá còn có rêu xanh có thể ăn được, chỉ cần là những thứ Diệp Vệ Quân nói có thể ăn, Lý An Dân đều nếm thử mà không chút do dự, ban đầu còn bị tiêu chảy, nhưng sau khi thích ứng được rồi thì ngay cả bột phấn mài ra từ đá cô cũng dám ăn luôn- để bổ sung các nguyên tố vi lượng mà.

Lý An Dân còn nài Diệp Vệ Quân dạy cô thuật đấu cận chiến, thực ra cô chỉ muốn xem Diệp Vệ Quân làm mẫu thôi, nhân tiện thưởng thức các thớ cơ của anh khi vận động cùng với những động tác đánh đấm vô cùng đẹp đẽ.

Diệp Vệ Quân ghi chép lượng cơm cô ăn mỗi ngày một cách hết sức cẩn thận, ngoài ra còn quan sát cả màu sắc phân và nước tiểu để đánh giá tình hình sức khỏe của cô, điểm này khiến cho Lý An Dân cảm thấy rất xấu hổ.

Có một hôm, Lý An Dân phát hiện trong một cái khe ở gần tế đàn có một loại trái cây tròn tròn đen nhánh. Cô ăn thử một quả, ruột của nó khá mềm, trong chua còn hơi có vị đắng, mùi vị không tệ chút nào. Cô dùng thứ quả này để khử đi mùi tanh của điều loan, nào ngờ thịt quả này có thuộc tính xung khắc với điều loan, khiến Lý An Dân bị ngộ độc thức ăn, đi kiết lỵ, ăn cái gì vào là nôn ra ngoài cái ấy, cơ thể gầy sọp đi. Chí ít Diệp Vệ quân còn có cơ bắp, bản thân cô thì càng lúc càng ốm nhom, trông như là da bọc xương vậy, yếu đến nỗi nằm bệt trên giường đá không động đậy gì nổi.

Diệp Vệ Quân không tích trữ thuốc men trong phòng bởi vì bản thân anh chẳng bao giờ cần đến, Lý An Dân lại uống hết thuốc hạ sốt và thuốc đau dạ dày trong ba lô từ lâu rồi, thế nên mãi chẳng thấy có chuyển biến tốt đẹp, toàn thân cứ nóng hầm hập. Cô biết, trong tình huống này thì bị sốt là tệ nhất, có thể đã nhiễm ký sinh trùng, cũng có thể là do nội tạng bị tổn thương, cô thường xuyên sốt cao đến mức mê man, rồi đang mê man lại giật mình tỉnh dậy vì quá nóng, cô cảm thấy có lẽ cô sẽ phải chết.

Diệp Vệ Quân ngày đêm trông nom bên cạnh Lý An Dân, dùng miệng mớm nước, nhai đồ ăn và thịt cho thật nhuyễn rồi mớm vào miệng cho cô,

https://thuviensach.vn

vươn lưỡi vào khai thông cổ họng đã sưng đỏ của cô, giúp cô nuốt xuống. Mỗi lúc hơi nóng trong lòng đất bốc lên, Diệp Vệ Quân đều ôm Lý An Dân đi ngâm nước ấm, lau người để giảm sốt.

Bị sốt cao đến váng đầu hoa mắt, Lý An Dân kéo kéo tay Diệp Vệ Quân mà nói: “Anh Vệ Quân, đợi sau khi em chết rồi, anh cứ giắt linh hồn em ở trên thắt lưng ấy, đi đâu cũng phải mang em theo, cho dù em có chết, có thành ma, cũng muốn được theo anh.”

Diệp Vệ Quân dùng chất giọng rất nhẹ nhàng khẽ nói ở bên tai cô: “Được, em sống là người của anh, chết cũng là ma của anh, đi đến đâu, anh sẽ mang em theo đến đấy.”

Lý An Dân vẫn chưa yên lòng, còn lơ mơ nói: “Vậy anh cũng thế nhé, cho dù có chết cũng phải ở cùng một chỗ với em, em không muốn chỉ có một đời này thôi, hai kiếp vẫn còn chưa đủ, anh Vệ Quân, em muốn anh cùng em đi đến đời đời kiếp kiếp.” Cô đã quên mất rằng, Diệp Vệ Quân là người từng chết một lần.

Diệp Vệ Quân nắm tay cô lên, vuốt ve ngón út thon gầy, khẽ nói: “Em nhìn đi, trên này có buộc một sợi tơ hồng, buộc em và anh ở cùng một chỗ, có biết không? Đây là sợi chỉ nhân duyên, chỉ cần sợi chỉ nhân duyên này không bị đứt thì bất kể có phải chia xa bao nhiêu lần, cuối cùng chúng ta vẫn sẽ được ở bên nhau.”

Cứ thế Lý An Dân dần dần khỏe lại trong những lời tình tứ đường mật như vậy, cơn sốt cao tựa như một cuộc cách mạng cho hệ thống miễn dịch, khiến sức đề kháng của cơ thể cô được nâng cao thêm một bậc, Lý An Dân trải qua cuộc cách mạng này, thể chất càng thêm mạnh mẽ, tinh thần ngày càng sáng láng.

https://thuviensach.vn

Cứ thế ngày qua ngày, Lý An Dân đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống bên dưới lòng đất, cô rất biết cách tìm niềm vui, thường xuyên nghĩ ra những trò tiêu khiển oái ăm mới lạ, cuộc sống mỗi ngày đều hết sức phong phú.

Đôi vợ chồng son ở trong căn "động phòng"[1] danh xứng với thực này không biết bao lâu, có lẽ nửa năm, hay một năm, thậm chí lâu hơn. Một ngày phiến đá vây quanh động lại nâng lên, Quan Âm tay đỏ hiện hình lần nữa, những đồ đằng trừ tà trên mặt đất xua đàn chuột cùng lũ bọ xám trắng kia chạy vào trong lòng đất, rồi sau đó cả chuột, cả bọ đều không thấy xuất hiện thêm lần nào.

[1] (Chơi chữ) Động phòng chỉ phòng tân hôn, vừa là từ đồng âm chỉ "căn phòng trong động".

Diệp Vệ Quân không phải gánh chịu thêm những đau đớn do hồn khí xung đột nữa, không bị lũ chuột xám cắn xé, thân thể của anh cũng dần dần phục hồi lại như cũ, trong lúc Lý An Dân đang mừng rỡ, sự rữa nát lại bắt đầu diễn ra, hơn nữa phát triển ngày càng nhanh, khu vực thối rữa lấy bụng làm trung tâm, lan tràn đến tứ chi, không chỉ có da dẻ bị tổn hại, mà ngay cả cơ bắp cũng chuyển sang màu xanh thối rữa.

Mặc dù Diệp Vệ Quân không nói gì, nhưng Lý An Dân biết, thân thể của anh đã chống chịu đến mức tận cùng, thuật Phược linh sẽ mau chóng mất tác dụng, linh hồn của anh cuối cùng cũng được giải thoát.

Sau khi da thịt rữa nát, Diệp Vệ Quân lại xuất hiện tình trạng già yếu, động tác trở nên chậm chạp, lưng lúc nào cũng còng xuống chứ không thẳng lên được, bàn tay không tự chủ mà run rẩy, anh thường tựa lưng vào vách tường mà ngồi ngẩn ngơ, mặt ngẩng lên trời, miệng hết mở ra lại đóng một cách vô thức. Cùng với sự rữa nát ngày một nghiêm trọng, hàm răng và mái tóc của Diệp Vệ Quân cũng rụng đi không còn được bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân lo lắng chăm sóc cho anh như anh đã từng làm cho cô, mớm thức ăn vào miệng của anh, cứ một miếng thức ăn rồi đến một ngụm nước, Diệp Vệ Quân sẽ nuốt xuống theo phản xạ. Lý An Dân dùng khăn mềm thấm nước lau nhẹ thân thể anh, không mong có thể lau sạch máu mủ, chỉ hy vọng bằng phương pháp này có thể khiến cho anh ảm thấy thoải mái hơn chút ít.

Cơ thịt càng lúc càng thối rữa nghiêm trọng, từ trong các thớ thịt chảy ra một thứ chất lỏng màu nâu sậm, ở những đốt ngón tay thậm chí còn lờ mờ nhìn thấy cả xương trắng. Diệp Vệ Quân đã không thể ngồi thẳng được nữa, da đầu hõm xuống, phần đỉnh đầu cứ như đã mất đi một phần xương sọ vậy. Lý An Dân dìu anh nằm trên giường đám cẩn thận tháo bỏ đôi bốt lính, từ trong bốt chảy ra thứ hỗn hợp của máu thịt cùng dịch mủ, gót chân cùng các ngón chân chỉ còn mỗi xương, thịt đã nát nhừ đến mức chỉ cần dùng ngón tay lướt nhẹ một cái, tức thì đã có một mớ thịt trôi tuột theo.

Lý An Dân ngủ chung với Diệp Vệ Quân, tựa đầu vào bên cạnh anh, nói đến thao thao bất tuyệt. Cô biết Diệp Vệ Quân đã chẳng còn nghe thấy gì, nhưng cô vẫn muốn nói, muốn được trút hết tâm sự và tình cảm trong lòng ra với anh.

Đôi mắt như lồi ra ngoài của Diệp Vệ Quân không chớp lấy một cái, nhìn chăm chú lên trần nhà, hai hàm răng khẽ tách ra, gian nan cất tiếng: “Tế đàn… mang anh đến…”

Lý An Dân nhớ rõ những gì anh đã từng nói, anh nói phải dựa vào tượng Quan Âm tay đỏ thì anh mới có thể siêu thoát được, nhưng Lý An Dân không biết đến lúc nào thì Quan Âm tay đỏ xuất hiện, vậy là cô đem chăn nệm cùng với đồ dùng sinh hoạt chuyển hết ra tế đàn, sau đó mới cõng Diệp Vệ Quân sang.

Diệp Vệ Quân đã trở nên vô cùng nhẹ, cơ hồ chỉ còn mỗi trọng lượng của một bộ xương. Lý An Dân cố gắng bước chậm một chút, không để cho cơ thể

https://thuviensach.vn

mình dằn xóc quá mạnh, cõng Diệp Vệ Quân từng bước đi vào trong động, đặt anh nằm xuống tấm nệm, mặt vải tức thì bị nước bẩn thấm ướt.

Lý An Dân ôm cả chăn nệm lẫn người đến bên dưới tảng đá bồng bềnh lơ lửng kia, như vậy, đến thời điểm tượng Quan Âm xuất hiện, Diệp Vệ Quân sẽ được soi chiếu đến đầu tiên.

Quan Âm tay đỏ không xuất hiện ra, mà thân thể của Diệp Vệ Quân thì cứ hao mòn dần, cho đến khi chỉ còn lại xương trắng mới thôi. Anh cơ hồ đã chẳng còn cảm giác gì nữa, đôi con ngươi không còn ánh sáng, thịt ở trên người cứ như bùn bị rửa trôi, chảy xuôi vào trong chăn.

Da thịt trên mặt Diệp Vệ Quân đã nhão ra như cháo từ lâu, sống mũi vốn vừa cao vừa thẳng đã chẳng còn thấy đâu, chỉ còn sót lại một cái lỗ đen hình tam giác, môi miệng vữa nát dính trên hai hàm răng, thân thể của anh xẹp xuống, hai hàng xương sườn trồi hẳn ra bên ngoài thịt, thậm chí còn có thể thấy được nội tạng bên trong. Nhưng anh vẫn gắng sức thở hổn hển, đây không phải là đang hô hấp, mà là tiêu hao từng chút từng chút hồn khí còn sót lại.

Lý An Dân nằm sấp bên cạnh, đưa ngón út ra trước mặt anh mà cười nói: “Nhìn này, anh Vệ Quân, anh nhìn xem, ở trên này có một sợi tơ hồng, anh đã từng nói, sợi dây này chính là sợi chỉ nhân duyên, chỉ cần lần tìm theo nó là có thể thấy được người mà số phận đã định sẵn cho em.”

Cô cũng nâng bàn tay xơ xác của Diệp Vệ Quân lên, để ngón út của hai người sát lại một chỗ, “Sợi dây này gắn kết hai chúng ta, sẽ không bao giờ chia xa nhau nữa, lần sau, rồi lần sau nữa, lần nào cũng vậy, em cũng sẽ tìm được anh.”

Lý An Dân cứ thế lẩm nhẩm nói chuyện với một thân xác đã chẳng còn có chút phản ứng nào nữa, lúc khóc lúc cười, nằm nghiêng người dưới đất, kề sát bên tai Diệp Vệ Quân mà gọi tên anh hết lần này đến lần khác, không biết

https://thuviensach.vn

chán, cứ như dù có gọi bao nhiêu chăng nữa thì vẫn chưa đủ. Cô vươn tay khẽ vuốt ve gò má nhơm nhớp ngay trước mặt, hôn lên xương gò má cùng răng của anh.

Đã mấy ngày rồi cô cũng chẳng nhớ rõ, không biết phải đợi đến bao lâu, lòng đất vang lên một tiếng nổ ầm, lũ chuột xông ra từ trong những hố nông, tế đàn bằng đá bay lên cao, bọ cánh cứng màu xám trắng tuôn ra ngoài. Lý An Dân choàng qua người Diệp Vệ Quân bảo vệ thân thể của anh, nhưng lũ chuột còn chưa xông tới tế đàn thì tượng Quan Âm tay đỏ đã xuất hiện, tảng đá lơ lửng giữa không trung phát ra một chùm tia sáng bảy màu lộng lẫy, bắn vào trong gương đồng, ánh kim quang phản chiếu sáng rực.

Nhãn cầu Diệp Vệ Quân khẽ rung động, con ngươi vốn nở to bắt gặp ánh kim quang kia co lại vào một chút, toát ra tia sáng nóng bỏng của niềm mong mỏi bức thiết và khao khát. Anh vươn một cánh tay về phía đại dương màu vàng bên trên, hàm răng khẽ rung động.

Lý An Dân nâng đầu Diệp Vệ Quân lên, kề tai vào thật sát, cất giọng nhẹ nhàng: “Anh Vệ Quân, em ở đây này, anh muốn nói gì? Em đang nghe đây.”

Ánh mắt Diệp Vệ Quân dần có thần, con ngươi dần dần nở ra, câu nói mơ hồ không rõ cũng thoát ra khỏi cổ họng cùng với một hơi thở sau cuối:

“Mau nhìn xem… An Dân… Hoa sen trên hồ Bành Hoài đã nở rồi…”

Lý An Dân biết đến hồ Bành Hoài qua câu chuyện anh kể, cái hồ ấy bây giờ đã không tồn tại nữa rồi, cô cũng chưa hề thấy qua bao giờ, nhưng lúc Diệp Vệ Quân nỉ non ba chữ “hồ Bành Hoài” bên tai, trước mắt cô liền hiện ra một khoảng màu xanh biêng biếc, mặt nước rợp bóng hoa sen, sắc hồng như giai nhân. Một chiếc thuyền câu chậm rãi xuyên qua những mảnh lá sen, thiếu niên mặc áo đen cộc tay sải bước lên đầu thuyền, dùng cây sào dài mà đẩy thuyền đi, ngồi sau lưng cậu là một cô bé buộc tóc hai bên đang vươn người ra ngoài

https://thuviensach.vn

thuyền thò tay xuống nghịch nước, sắc hoa tươi tắn ánh trên khuôn mặt cô, chập chờn như mộng ảo, thiếu niên đang cười, cô bé cũng cười, tất cả đều ngưng đọng lại trong khoảnh khắc ấy.

"Anh, vì sao cha lại nói sau này em phải ở trong nhà anh?

Đó là điều đương nhiên rồi, em là vợ của anh mà, đợi anh cưới em rồi, em còn phải ở chung một phòng với anh nữa kìa.

Hay anh cưới em liền đi, ngày mai em sang nhà anh luôn, ngày nào cũng được ra ngoài chơi, không phải viết chữ học bài nữa, em không thích đi học.

Không được, tuổi em còn nhỏ, anh đã nói với cha anh rồi, anh muốn tình nguyện đi lính, ra chiến trường đánh giặc Mỹ, đợi đến khi anh trở thành anh hùng trở về, sẽ đường đường chính chính cưới em, để cho em được làm vợ của anh hùng.

Mẹ em nói đi chiến đấu sẽ chết rất nhiều người, lỡ như anh chết thì làm sao bây giờ?

Ha ha, vậy em cũng biến thành vợ của ma anh hùng chứ sao!"

Lý An Dân trợn to mắt, nghiêng đầu sang bên, tay nắm cây rìu vung lên cao rồi hạ xuống thật nhanh, ra sức chém vào cổ mình…

Máu tươi bắn ra tung tóe như những cánh hoa rơi, đáp xuống tế đàn, hòa tan vào ánh kim quang, phù trận trên nền đất tỏa ra ánh sáng trắng chói lóa, xung quanh xuất hiện vô số bóng người và động vật, những người ấy mặc trên mình trang phục cổ xưa, cầm trong tay những thứ vũ khí thật dài, có người đứng, có người cưỡi trên mình thú, thoạt nhìn giống hệt như ảo giác mà cô đã từng thấy bên trong động Thiên Long.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân không hề cảm thấy đau đớn, đôi mắt khép hờ mơ màng, nhìn vào cái miệng lúc đóng lúc mở của người đứng ở hàng đầu tiên, dường như đang nói gì đó với cô, nhưng cô chẳng nghe thấy gì, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, cứ như là đang nằm giữa một đám mây.

Đúng lúc này, một đôi bàn chân mang giày vải đen chợt hiện ra trong tầm mắt mơ hồ, âm thanh như vọng đến từ nơi xa xôi: "Cô có muốn được ở chung một chỗ với cậu ta, mãi mãi không bao giờ rời xa hay không?"

Chẳng biết là khi nào, cũng trong một cảnh tượng như thế - người con gái mặc váy cưới kéo thi thể một người đàn ông vào trong đường hầm dưới lòng đất, trên tay cô gái ấy có mấy vết thương đang đổ máu xối xả, cũng vì mất máu quá nhiều mà cô gục hẳn trên mình người đàn ông, trong cơn mê man, một giọng nói vang lên bên tai cô: "Muốn được ở bên cạnh cậu ta mãi mãi hay không? Lúc này cứu vãn vẫn còn kịp."

Lý An Dân khẽ cười không thành tiếng, sự dối gạt lớn nhất của Diệp Vệ Quân, hóa ta lại chính là về điều kiện trao đổi lúc ấy, người đáp ứng những điều kiện đó chính là cô… Cô đánh đổi bản thân mình, làm cho anh biến thành một cái xác sống…

***

Lý An Dân tỉnh lại lần nữa đã thấy mình được dời sang một căn hầm đá hình vuông rộng rãi, nhiệt độ khá thấp, hơi nước phủ kín trên mặt đất. Cô đang nằm trên một phù trận, một sợi tơ máu kéo dài từ cổ tay cô ra bên ngoài, dọc theo thân người đến tận đài cao ở trước vách đá. Lý An Dân ngồi dậy, kinh ngạc khi nhìn thấy người đang nằm ngủ trên giường đá ấy lại chính là cô.

Lý An Dân nhảy dựng lên, một cơn đau nhói truyền đến từ cánh tay, cô nhìn xuống, nhận thấy phần khuỷu tay mình đang bị băng bó. Tay chân đầy đủ

https://thuviensach.vn

cả, bấm vào thịt cũng thấy đau, dưới chân vẫn còn có bóng, cô chẳng phải ma, vậy người nằm trên giường đá ấy là ai?

Lý An Dân đến gần quan sát, phát hiện trên cổ của "cô" có một vết thương, là do vết rìu chém xuống. Cô còn nhớ rất rõ những chuyện đã xảy ra ở tế đàn, Hoàng Bán Tiên đề ra cho cô hai sự lựa chọn: Là cùng nhau siêu sinh hay cùng nhau chung sống trên đời.

Trong thâm tâm, Lý An Dân hiểu rất rõ khát vọng được giải thoát của Diệp Vệ Quân, nhưng cô lại không chút do dự mà chọn vế sau. Sau khi chọn xong, những người thời cổ đại xuất hiện quanh cô cũng hóa thành ánh sáng trắng rồi bắn vào trong thân thể đã rữa nát đến không thể nào rữa nát hơn được nữa của Diệp Vệ Quân, tiếp theo đó, ánh kim quang nuốt chửng mọi cảnh vật, cô cũng mất đi ý thức.

Đúng lúc còn đang nghi hoặc, một bóng hình nhỏ bé nhào tới bên người Lý An Dân, ôm chặt chân cô, ngẩng đầu, cất tiếng gọi ngọt ngào: "Mẹ, mẹ ơi, mẹ tỉnh lại rồi?"

Chính là Lệ Lệ, Lý An Dân theo bản năng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô bé, ngồi xổm xuống mà hỏi: "Lệ Lệ, đây là nơi nào? Hoàng Bán Tiên đâu rồi?"

"Ông ấy đang hồi hồn cho anh Diệp."

Trương Lương tiến ra từ trong bóng tối, bước mau tới trước mặt Lý An Dân, nắm lấy cổ áo cô, hung hăng chửi mắng: "Con bà nó chứ, cô là con đàn bà tàn nhẫn nhất mà tôi từng gặp! Tại sao không chịu để cho anh ấy được an nghỉ? Lần trước đã vậy, lần này cũng thế, cô khiến cho mọi tâm huyết của anh ấy đổ sông đổ bể hết!"

https://thuviensach.vn

Lần trước khi Lý An Dân kéo Diệp Vệ Quân lao vào trong địa đạo, Hoàng Bán Tiên bắt cô lựa chọn: Muốn cùng nhau bị tế đàn nuốt chửng, hay là cùng nhau chung sống trên cõi đời này.

Còn lần này, Hoàng Bán Tiên lại đề ra sự lựa chọn nữa: Muốn cùng nhau được siêu sinh hay cùng nhau sống sót.

Tuy trong lòng Lý An Dân rất rõ khát khao được giải thoát của Diệp Vệ Quân, nhưng cô vẫn không do dự mà chọn lựa vế sau, điều này trong mắt Trương Lương là vô cùng ích kỷ không thèm để ý đến nguyện vọng của người khác, cho dù là ai đi chăng nữa, chỉ cần thấy qua tấm thân máu thịt điêu linh của Diệp Vệ Quân đều cho rằng anh sống không bằng chết.

Trương Lương nói, vốn người phải ở dưới lòng đất nhai chuột chẳng phải Diệp Vệ Quân, mà chính là Lý An Dân cô đó! Ấy là hiệp ước do Hoàng Bán Tiên cùng cô quyết định, nhưng sau cùng người gánh chịu hết thảy lại là Diệp Vệ Quân. Diệp Vệ Quân tình nguyện gánh vác mọi trách nhiệm thay Lý An Dân, chỉ mong sao cô có thể trở về cuộc sống của một người bình thường.

Hoàng Bán Tiên lợi dụng linh hồn của đám Pháo Đồng để khống chế Diệp Vệ Quân, khiến anh phải đưa Lý An Dân đến tế đàn. Chỉ cần có thể làm cho tượng Quan Âm xuất hiện, vậy thì sứ mạng của họ cũng hoàn thành, sau đó Lý An Dân có thể tiếp tục về lại với những ngày sinh viên tươi đẹp của mình, Diệp Vệ Quân cũng có thể siêu thoát sau khi thuật Phược linh bị giải trừ.

Vậy mà Lý An Dân lại làm cho mọi chuyện trở lại điểm xuất phát ban đầu.

Hoàng Bán Tiên và Tiểu Thương bước ra từ gian phòng bên trong, Tiểu Thương vá lại những vết thương cho thân thể đang nằm trên giường đá, Hoàng Bán Tiên đưa cho Lý An Dân một chiếc gương.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nhìn người trong gương: Làn da không có chút sắc máu, trắng nhợt tái xanh, khuôn mặt trái xoan thon gầy, dưới mắt còn có hai nốt ruồi son, mái tóc dài đen nhánh buông xõa trên vai.

Đây đương nhiên là người phụ nữ mà Diệp Vệ Quân đã giấu bên dưới phiến đá nọ, miệng của anh lấp đầy lời dối trá, lừa cô rằng đó chẳng qua là một bức tượng sáp mà thôi.

Lý An Dân tự véo mặt vỗ tay, ngoại trừ thân nhiệt hơi lạnh thì không có cảm nhận gì bất thường, cô nhìn sang Hoàng Bán Tiên: "Đây là mượn xác hoàn hồn?"

Hoàng Bán Tiên đẩy gọng kính, híp mắt cười nói: "Đây là vật về nguyên chủ, tôi chỉ đưa linh hồn của cô về lại với cơ thể ban đầu mà thôi, đây là một cuộc trao đổi…" Ông ta chỉ về phía đài cao, "Cái thể xác đã qua quá trình bồi dưỡng kia sẽ thay cho Lý Hoài An bị hỏa táng, trở thành tài sản riêng của tôi."

"Lý Hoài An đã xảy ra chuyện gì? Bà ấy không phải là mẹ tôi sao? Vậy còn cha tôi là ai?"

Hoàng Bán Tiên cũng không trực tiếp trả lời, mà trước tiên cập nhật cho cô một cụm từ: "Cảm sinh".

Từ cổ có thuyết "Cảm sinh", ấy là chỉ phái nữ tiếp nhận tinh hoa của Dao Quang[2] mà tự mang thai, có ghi chép cho rằng Chuyên Húc cùng Hán Cao Tổ Lưu Bang đều được thành hình nhờ "Cảm sinh". Tương truyền từ thời viễn cổ có nghi thức kết hợp với thần, chọn ra một người con gái đồng trinh dâng hiến cho thần linh, đứa trẻ do thần và cô gái đó giao hợp sinh ra thông thường sẽ đóng vai trò quan trọng trong các nghi thức tế lễ sau này.

[2] Dao Quang: Hay còn gọi là Phá Quân, một trong Bắc Đẩu thất tinh.

https://thuviensach.vn

Nhưng trên thực tế không có cái gọi là thần linh, mà đó là một biện pháp trải qua bao đời không ngừng thử nghiệm mới phát hiện ra được- dùng tinh hoa để nuôi phách, từ đó tự sinh ra bào thai, biến cơ thể mẹ thành một vật chứa trung gian bằng máu thịt để gửi linh hồn tụ hợp hồn khí.

Thân thể Lý Hoài An chính là một khối hồn khí đặc thù, dung nạp tinh khí và linh hồn của Lý An Dân vào trong, tiếp đó sẽ sinh ra một sinh mạng mới được di truyền lại thể chất của bà. Tuy nhiên tỷ lệ thành công của phương pháp sinh sản này rất thấp, linh hồn và thể xác phải có tính dung hợp cực kỳ cao, một khi xuất hiện sự bài xích lẫn nhau, vậy thì sẽ xảy ra bi kịch như thai nhi chết trong bụng mẹ hoặc sảy thai.

Theo như lời Hoàng Bán Tiên nói, thì Lý Hoài An sống vào những năm cuối Minh đầu Thanh, từng được chọn làm tế phẩm trong nghi thức trừ ma trong cung đình, thể chất của bà là Song âm thể trời sinh, sau khi chết thì thể xác liền bị nhà họ Hoàng giữ lại. Hoàng Bán Tiên hy vọng có thể tìm được trong đám con cháu nhà họ Lý một linh hồn xứng hợp với thân thể đó, sở dĩ chọn trúng Lý An Dân là vì trên người cô xuất hiện hiện tượng lại tổ.

Hoàng Bán Tiên đưa hồn khí của linh hồn người chết dung nhập vào trong linh hồn của Lý An Dân, sau đó mới chuyển vào vật môi giới là Lý Hoài An, nhờ đó tạo ra một sinh mạng không những kế thừa thể chất đặt thù của Lý Hoài An mà còn có mức độ dung nạp hồn phách khổng lồ so với người thường, có thể chứa đựng được nhiều hồn khí hơn nữa, khiến cho phù trận bên trên tế đàn phát huy được tác dụng.

Lý An Dân phải mất một thời gian rất lâu mới có thể tiêu hóa hết những lời của Hoàng Bán Tiên, sau khi phục hồi lại tinh thần thì câu nói đầu tiên của cô là: “Cái này không khoa học!”

Tiểu Thương phì cười một tiếng, cất giọng ẻo lả nói: “Nói khoa học thì cô đã chẳng có mặt tại đây rồi.”

https://thuviensach.vn

Lại là kiểu nói chuyện cất cao âm cuối, đến bây giờ Lý An Dân mới nhớ ra lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói này là ở đâu, là ở trong động Thiên Long ở núi Đại Chu, người hướng dẫn viên du lịch bị nhập vào người đã từng phát ra giọng nói của Tiểu Thương.

Lý An Dân trả gương lại cho Hoàng Bán Tiên, khẽ thì thào nói: “Tôi vẫn cho rằng đây là chuyển thế đầu thai…”

Hoàng Bán Tiên nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ là thuật dời hồn tái sinh thôi, không phải trải qua luân hồi thì sao có thể gọi là chuyển thế được.”

Lý An Dân cảnh giác nhìn ông ta: “Diệp Vệ Quân ra sao rồi? Vẫn phải dựa vào bọ cánh cứng để phục hồi như cũ ư?”

“Có người tình nguyện đem hồn khí gửi nhờ vào trong cơ thể của cậu ta rồi, những người cổ đại cầm thương giương thuẫn ấy chính là các đồng nam đồng nữ làm tế phẩm trong các lễ tế tự thời xa xưa. Cũng giống như Lý Hoài An vậy, sau khi bọn họ chết đi, linh hồn sẽ say ngủ bên trong những gương mặt trừ tà ấy, đây chính là một chút lòng thành vì cô đã đánh thức bọn họ.”

Hoàng Bán Tiên nói hệ thống tế tự của Ngũ linh tế là căn cứ vào phép trừ tà cổ đại- “Tứ phu bình thần” biến đổi mà thành, quá trình cụ thể là do người chủ trì tế tự “Phương Tướng” dẫn theo bốn gã Cuồng phu, điều khiển Phương Lương[3], sai khiến một trăm nô lệ đi trừ tà trừ dịch. Những người tham gia lễ tế đều phải trải qua chọn lựa vô cùng nghiêm ngặt, chỉ cần một trong bọn họ mắc sai lầm, toàn bộ nghi thức tế tự liền thất bại.

[3] Phương Lương: Tên một loại ác thần dưới Âm ti trong truyền thuyết dân gian, đầu trâu, chuyên ăn quỷ.

https://thuviensach.vn

Thời ông Cổn[4], ở một vùng là núi Tung Sơn ngày nay có nạn chuột hoành hành, có người ngờ rằng dịch quỷ quấy phá, khi đó ông Cổn mới phái ra một vị thầy mo đeo mặt nạ bằng vàng lập đàn tế bằng trúc trên mặt nước, dẫn mấy trăm dũng sĩ khu trừ dịch bệnh, sau này nó trở thành một lễ tế truyền thống, người chủ trì nghi thức tế lễ được gọi là "Lão tư". Đến triều nhà Chu, nghi thức tế lễ cung đình dần hoàn thiện, khi đó mới xuất hiện Phương Tướng, bốn gã Cuồng Phu cũng được phân công vị trí nhiệm vụ rõ ràng.

[4] Ông Cổn: Theo truyền thuyết xưa thì Cổn là bố của vua Vũ thời nhà Thương, Trung Quốc.

Loại nghi thức tế lễ này được bắt nguồn từ sự sùng bái tự nhiên của những bộ tộc nguyên thủy, theo sự phát triển của lịch sử loài người, việc tế lễ bầy đàn cũng trở thành nghi thức cung đình, mãi đến đời nhà Hán sau này mới thông qua các hình thức giải trí mà quay về dân gian. Các hoạt động, nghi thức tế lễ được gọi chung là "Na"- rước thần trừ tà, người chủ trì nghi lễ phải đeo mặt nạ Phương Tướng, mượn vai diễn vị thần Trừ ma này để đạt thành mục đích xua đuổi tà ma quỷ quái. Cái mặt nạ trừ tà của Lý An Dân cũng là một thứ pháp khí thông linh, có tác dụng gần giống như những khuôn mặt trừ tà ở bên trong tế đàn.

Đoạn lịch sử mà Hoàng Bán Tiên nói đến rất giống chuyện "Ma ôn dịch làm loạn Tam Giang" trong lời kể của Tống Ngọc Linh. Lý An Dân hỏi Hoàng Bán Tiên có biết hiện tại Tống Ngọc Linh đang ở đâu hay không, Hoàng Bán Tiên liền dẫn cô vào một căn phòng tối, bên trong phòng bay ra rất nhiều linh vị, được bố trí như một linh đường, dưới bàn thờ có một cỗ quan tài.

Hoàng Bán Tiên đẩy nắp quan tài ra một nửa, tiếng cọ xát của những chiếc vỏ loài giáp xác vọng ra, Lý An Dân vừa tiến lên xem thử, liền hoảng hốt kêu lên một tiếng, lui hẳn về sau, trong quan tài đựng toàn là bọ cánh cứng.

Hoàng Bán Tiên quay đầu nhìn cô một cái, vuốt râu cười bảo: "Sợ gì chứ? Không phải trước đây cô cũng từ thế này mà ra sao?"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân lấy lại bình tĩnh rồi mới tiến tới trước một bước, nhìn vào trong quan tài, có một dáng người trồi lên trong bầy côn trùng, Hoàng Bán Tiên khẽ gõ nắp quan tài, đám bọ cánh cứng tản sang hai bên, cùng với sự phân tán của chúng, một khuôn mặt hết sức quen thuộc hiện ra ngay trước mắt- chính là Tống Ngọc Linh.

Người nằm trong quan tài chính là Tống Ngọc Linh, ở miệng mũi và lỗ tai cô ta còn có từng đám từng đoàn bọ cánh cứng đang lúc nhúc chen chân vào trong.

Lý An Dân thấy vậy liền cảm thấy tê dại hết cả da đầu, vỗ ngực lui ra xa, Hoàng bán Tiên chậm rãi đóng nắp quan tài lại, vội hỏi: “Cô ta đã chết?”

“Vẫn còn sống, nhưng có thể tiếp tục sống sót được hay không, thì chỉ có thể dựa vào một mình cô ta.”

Hoàng Bán Tiên bảo bộ cánh cứng màu xám trắng chính là hồn khí hóa hình, năm đó ông ta vận dụng thứ hồn khí của linh hồn người chết này để dung nhập vào trong linh hồn Lý An Dân. Tống Ngọc Linh tình nguyện dâng hiến linh hồn và thể xác, muốn dựa vào biện pháp này mà thoát khỏi khuôn khổ hạn hẹp của đời người, chết đi rồi sống lại, cứ thế xoay vòng để tiếp tục sinh tồn.

Tuy nhiên Tống Ngọc Linh không giống với Lý An Dân, cô ta không có được thể chất đặc thù, cũng không có tiền vốn do tổ tiên để lại như cô, tỉ lệ thành công có thể nói là vô cùng nhỏ, kết quả có khả năng xuất hiện nhất chính là- linh hồn cô ta bị hồn khí của linh hồn người chết xé toang, trở thành một bầy bọ xám trắng, gia nhập vào đại quân bọ cánh cứng.

Lý An Dân kinh ngạc không thốt nên lời, một lúc lâu sau mới trợn mắt quay sang Hoàng Bán Tiên: “Ông đồng ý rồi?”

https://thuviensach.vn

Hoàng Bán Tiên xua tay nói: “Tôi đây đã đem hậu quả xấu nhất có thể xảy ra nói cho cô ta nghe, nhưng cô ta lại dùng bùa cấm tà Bát phương để uy hiếp tôi, cô nói xem, tôi có thể không đồng ý mà được à?”

“Ông… rốt cuộc thì các ông là ai? Những kẻ buôn lậu xác? Hay là nuôi xác?”

“Xác á? Cô đừng có nói khó nghe như vậy, theo như ngôn ngữ trong nghề của chúng ta thì nó gọi là phách rỗng, nói ngắn gọn thì chính là vật chứa linh hồn. Phách rỗng khác hẳn với xác, một khi gặp phải linh hồn có mức độ dung hợp cao, hồn khí có thể kích thích được sự tuần hoàn âm dương trong cơ thể, không cần Phược linh cũng có thể khiến người ta cải tử hoàn sinh.”

“Nói đi nói lại, còn không phải mượn xác hoàn hồn sao?”

Hoàng Bán Tiên đưa ngón tay lên lắc lắc, nói: “Đó không là mượn xác hoàn hồn, mà chính là một loại thuật dời hồn, Tiểu Diệp cũng không phải mượn xác hoàn hồn mà gọi là Phược linh, khi còn sống thể chất cậu ta không có gì khác biệt so với người thường, không thích hợp để chế tạo thành phách rỗng.”

Hoàng Bán Tiên nói không phải người nào chết rồi thì xác cũng có thể dùng được, tử thi không thể tự sinh hồn khí, nên sẽ gặp phải hiện tượng bị âm khí ăn mòn như Diệp Vệ Quân, phải nhờ tác động từ bên ngoài hỗ trợ mới có thể duy trì các chức năng của cơ thể.

Mặc dù “bách nô” hiện hình đưa hồn khí vào thân thể Diệp Vệ Quân khiến anh sống lại, nhưng trải qua một thời gian dài, hồn khí vẫn sẽ tiêu tán mất, vì vậy phải cần một loại chu sa đặc biệt để bịt kín thất khiếu của anh. Loại chu sa này so với thể chất của Lý An Dân thì còn hiếm thấy hơn nữa, hiện tại trong tay Hoàng Bán Tiên không có, ông ta để cho Lý An Dân về nhà báo tin

https://thuviensach.vn

bình an trước, đợi đến khi Diệp Vệ Quân tỉnh lại tự nhiên sẽ nói cho bọn họ biết nên làm như thế nào.

Có Trương Lương đứng ra bảo đảm, Lý An Dân mới yên tâm trở về, bên ngoài căn hầm đá chính là biệt thự của Hoàng Bán Tiên, cửa hầm thế mà lại nằm phía sau gian miếu chuyện thờ phụng Hoàng tiên. Tòa biệt thự đã từng biến mất nay lại xuất hiện lần nữa trên núi Tiểu Thường, Lý An Dân theo bậc thang đi lên, không tìm thấy miếu Sơn thần mà chỉ thấy mỗi một pho tượng đất, trang phục giống hệt như ông lão trông miếu ngày đó đã dắt cô đi dạo một vòng quanh núi.

Trước khi đi, Tiểu Thương âm thầm tiết lộ cho Lý An Dân biết. Đây không phải là lần đầu tiên cô đến căn hầm ấy, còn nhớ cái lần Tiểu Diệp đưa cô đến biệt thự không? Hoàng Bán Tiên không phải đã từng nói sẽ cung cấp một hang ổ mới tốt hơn cho con hồ ly nhỏ đang bám trên người cô đấy sao…

Hoàng Bán Tiên đứng phía sau Tiểu Thương khẽ ho nhẹ một tiếng, Lệ Lệ ở sau lưng Bán Tiên thò đầu ra, nở một nụ cười xán lạn về phía Lý An Dân, khiến cô liền sực tỉnh. Khó trách Trương Lương đã nói lần đầu cô nhìn thấy Lệ Lệ không phải ở trong biệt thự này, thì ra là ở trong khu công viên ngầm bên cầu Khúc Nguyệt.

https://thuviensach.vn

Chương 19

Hoa mẫu đơn màu máu

Tết đến trăm hoa đua nở, Lý An Dân mất tích cả năm trời rốt cuộc cũng đã về đến nhà. Gia đình cô trước đó đã báo cảnh sát, thế nên lúc này cô chỉ có thể bịa ra chuyện đi du lịch trên núi rồi bị lạc đường. Cái lý do hoang đường này đến bản thân Lý An Dân nói ra xong cũng xấu hổ, ông bà nội thấy cô khó xử, xác nhận tới lui cô đã về đến nhà bình an rồi cũng không hỏi thêm nhiều.

Chương trình đại học vẫn phải tiếp tục theo, bạn học cùng khóa với Lý An Dân đều sắp tốt nghiệp cả rồi, còn cô thì phải học lại một năm với các đàn em khóa dưới, vẫn ở một mình trong gian phòng ký túc đã từng có người chết kia.

Những lúc rửa mặt, Lý An Dân vẫn thường tự ngắm mình trong gương, không một ai phát hiện thân thể cô đã thay đổi, thành thân thể của một Lý An Dân khác, chính là hàng gốc đồng bộ với linh hồn cô lúc ban đầu. Cô cố gắng khiến bản thân mình sao cho trông giống hệt trước kia, từ kiểu tóc đến cách ăn mặc, tuy nhiên nếu để ý kỹ vẫn có thể nhận ra được sự khác biệt.

Cô trở lại trường đúng vào mùa hoa mẫu đơn nở rộ, gần trường cô có một phụ nữ chuyên thêu hoa mẫu đơn bán cho người ta, không phải kiểu thêu chữ thập phổ biến hiện nay mà là thêu tay truyền thống, cẩn thận từng đường kim mũi chỉ thêu thành đóa hoa trên mặt vải. Trên đầu bà ấy luôn chít một chiếc khăn vuông kẻ caro, mặc áo vải thô màu xanh đã lỗi thời, ngồi ở góc đường mà mở một sạp hàng con con, trên sạp phủ kín những chiếc khăn tay thêu hoa rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân gọi bà ấy là “bác Hoa”, năm giờ đúng xế chiều nào bác Hoa cũng dọn hàng ra bán, những lúc tan học muộn, trên đường trở về ký túc xá, Lý An Dân đều trông thấy bác Hoa đang ngẩng cao đầu, nghển cổ, nhìn về phía những người qua đường bằng ánh mắt mong đợi.

Thế nhưng trai thanh gái lịch vẫn cứ hờ hững đi lướt qua gian hàng của bà mà chẳng hề cúi đầu liếc nhìn đến một cái.

Cũng phải thôi, bây giờ nào có ai còn dùng khăn thêu thủ công, còn có ai sử dụng thứ khăn vải giản dị thế này.

Một hôm trong khoa tổ chức liên hoan, lúc về thì đêm cũng đã khuya, Lý An Dân lại trông thấy bác Hoa, bà vẫn chưa dọn quán, ôm gối ngồi trên một mảnh vải đen, đèn đường treo trên đỉnh đầu của bà, ánh sáng nhạt nhòa lại lóa mắt, chiếu soi bóng dáng của người phụ nữ nông thôn phơi gió phơi sương.

Lý An Dân thấy mà chua xót trong lòng, tiến bước đi qua ngồi xổm trước gian hàng. Những chiếc khăn tay màu trắng nổi bật trên nền vải đen, chất vải có chút xơ cứng, màu hơi ngả xám, giống như một tấm ga giường đã cũ kỹ trong phòng bệnh đã qua sử dụng, đường viền của khăn tay cũng được thêu một cách thủ công, đường kim mũi chỉ rất tinh tế, hoa mẫu đơn thêu bằng chỉ bạc nằm ở chính giữa chiếc khăn tay, mỗi một đóa đều có hình dáng khác nhau không hề trùng lặp.

Trong lúc Lý An Dân đang chọn khăn tay, bác Hoa vẫn không ngơi tay mà tiếp tục tô điểm cho chiếc khăn tay đang thêu dở, bà dùng sợi tơ đỏ mảnh như sợi tóc, ngón tay đưa kim thô to như cải củ chậm rãi đâm qua đâm lại trên mặt vải, nhìn không giống một tay thợ thêu thạo nghề, nhưng bà lại không cần dán mẫu can lên mặt vải, chỉ cứ thế thêu, từ cuống hoa mà từng mũi lan dần lên trên, bông hoa từ từ hiện ra.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân hỏi giá tiền xong chọn hai chiếc khăn tay, bác Hoa ngẩng đầu lên, một màu đỏ rực hiện lên trên khuôn mặt của bà, thậm chí còn đỏ hơn so với "má hồng nhà quê" nữa, ở những nơi có màu đậm nhất thậm chí còn có thể thấy rõ từng nốt đỏ dày đặc. Lý An Dân hơi lùi về phía sau một chút, đang muốn rời đi, chợt thấy bác Hoa tháo khung thêu, gấp chiếc hăn tay thêu mẫu đơn đỏ cho vào trong túi vải, rồi đưa chiếc túi ấy ra ngay trước mặt Lý An Dân.

Ánh đèn đường chiếu xuống khiến khuôn mặt của bác chuyển màu vàng ệch, những nốt đỏ dày đặc kia cũng chảy ra thứ nước mủ màu trắng. Lý An Dân lại lui về sau hai bước, một con bươm bướm bay lướt qua vai Lý An Dân, xuyên thẳng qua khuôn mặt bủng beo của bác Hoa, bay lên cao về phía đèn đường. Tim Lý An Dân như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cô liếc nhìn xuống đất, chỉ thấy tấm vải lót màu đen như hút hết toàn bộ ánh sáng vào trong nó, không thấy chút phản chiếu nào, càng không thấy có sự biến đổi đậm nhạt, dưới chân bác Hoa chẳng hề có bóng! Bà đứng dậy, vươn hai cánh tay về phía trước, Lý An Dân nhận thấy mu bàn tay của bà bị một lớp những cục u nhòn nhọn bao bọc lấy, như một căn bệnh ngoài da.

Tim đập thình thịch, Lý An Dân không suy nghĩ nhiều, vội vàng xoay người bỏ chạy, nhưng chưa chạy được mấy bước thì đã dừng lại, cô thầm nghĩ: Ma quái cũng đã thấy nhiều rồi, ngay cả bản thân mình cũng là một quái thai từng được dời hồn, việc gì phải sợ? Dường như bác Hoa có chuyện gì muốn nhắn nhủ, chi bằng cứ lên tiếng hỏi han xem thế nào rồi hẵng hay.

Lý An Dân vừa quay đầu lại, một cơn gió lạnh đã thổi ngang qua mặt, khiến cô phải nheo cả mắt, khi mở mắt ra nhìn kỹ lại lần nữa, bên dưới đèn đường trống không, nhìn khắp nơi cũng chẳng thấy bóng dáng bác Hoa đâu, như thể cả người cùng cái sạp con đã bị cơn gió khi nãy thổi bay mất rồi.

Chuyện này qua đi không được bao lâu, trong khoa kết hợp với hội nhiếp ảnh địa phương tổ chức một hoạt động ngoài trời kéo dài ba ngày ba đêm, địa

https://thuviensach.vn

điểm là ở một khu rừng với cảnh vật u tịch và đẹp đẽ. Người tham gia ngoại trừ đám sinh viên ra, đa phần đều là những người yêu thích nhiếp ảnh với tuổi đời chừng năm sáu chục, chủ đề chính là "Cây sinh mệnh", đối tượng chụp chủ yếu là hai người mẫu khỏa thân của học viện Nghệ Đông, với mục đích thông qua thân thể con người làm toát lên nét đẹp của tự nhiên.

Mẫu nam trông rất lạ mặt, có lẽ là người mới, còn mẫu nữ có tên Cát Vân, là người mẫu nội trú của trường. Lý An Dân từng tốn hết ba ngày để hoàn thành một tác phẩm màu nước dùng cô làm mẫu. Lý An Dân ấn tượng với cô người mẫu khỏa thân này không phải là vì vóc người cân đối trẻ đẹp, mà vì những vết sẹo nằm rải rác trên bắp đùi cùng với cẳng tay của cô, hình như là dấu vết bị dao lam rạch. Những vết sẹo màu trắng mờ mờ cùng nước da nâu nhẵn bóng như làm tôn nhau lên, không thấy khó coi, mà ngược lại mang đến cho người ta cảm nhận về vẻ đẹp của sự không trọn vẹn.

Cát Vân đầu đội vòng hoa, thân trên lõa lồ, quanh eo quấn một vòng lá cây làm váy, cùng mẫu nam cũng khỏa thân bên cạnh đang tạo dáng trên bãi cỏ, mười mấy ống kính dài có ngắn có quây quanh chĩa về phía họ, những tiếng tách tách vang lên không ngừng. Mấy vị trung niên kia dường như có niềm hứng thú to lớn với việc chụp lại thân thể con người, thậm chí còn có ông tháo hẳn máy ảnh ra khỏi giá đỡ, không ngừng di chuyển vị trí, chụp từ mọi góc độ.

Các sinh viên không tham gia vào hoạt động nhiếp ảnh này, đều tản ra khắp nơi vẽ phong cảnh, tuy nhiên cũng vẫn có mấy người đứng tụ lại gần để góp vui. Lý An Dân và cô bạn cùng lớp Vương Nghiêm ngồi vẽ tranh giết thời gian bên bờ hồ, Vương Nghiêm ngoảnh đầu thoáng nhìn về chỗ chụp ảnh, khẽ nói: "Toàn là mấy lão già dê không nên nết, đây phải gọi là thị dâm tập thể."

Lý An Dân hơi nhíu mày, không phát biểu ý kiến, cô nhìn xuyên qua đám đông về phía Cát Vân đang phô bày thân thể, động tác của cô ta thoải mái hài hòa, không chút ngại ngần, vẻ mặt cũng rất thản nhiên, cứ như bên cạnh không

https://thuviensach.vn

có ai mà trình diễn đủ các loại tư thế, tự nhiên thoải mái, tựa như một minh tinh đang chơi đùa giữa chốn rừng sâu.

So với cô ta, mẫu nam ở bên cạnh lại tỏ ra hết sức lúng túng, mỗi một động tác đều có vẻ cứng nhắc, nếu có du khách vây xem, anh ta lại chật vật cố công che giấu.

Từ xa nhìn lại, Lý An Dân nhận thấy trên vai trái của Cát Vân ánh lên màu đỏ nhạt, tuy nhiên khi quan sát kỹ lại cảm thấy cũng chẳng có gì khác biệt so với bình thường cả.

“Cảm giác trước ống kính của Cát Vân rất tốt, các động tác được duy trì khá lâu, có tố chất làm minh tinh đấy.” Lý An Dân thường không bao giờ xem người mẫu khỏa thân như vật trang trí để thưởng thức, nhưng Cát Vân lại là trường hợp ngoại lệ, thân thể cô ấy tựa như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, ba trăm sáu mươi độ không có góc chết, ngắm thế nào cũng thấy đẹp.

Vương Nghiên không cho là đúng, khẽ xùy một tiếng, nói: “Cô ta ấy hả, chỉ có mỗi cơ thể là còn xem được, chứ quan hệ xã hội chẳng ra làm sao cả, lại còn thích thể hiện, thích ra mặt nữa. Cứ như vụ vẽ cảnh thực ngoài trời này ấy, mấy mẫu nữ khác đều không quá muốn đi, riêng cô ta thì cứ sấn lăn vào, nhất quyết đòi được làm mẫu. Nghe nói cô ta được giáo sư Phan đưa tới Nghệ Đông, là người mẫu hợp đồng đấy, lần nào lên lớp giảng về cơ thể người giáo sư Phan cũng dắt cô ta đi cùng, có người còn nghi ngờ hai người bọn họ đang ấy ấy nhau nữa đấy.” Vừa nói, cô vừa giơ một ngón út lên trước mặt Lý An Dân mà quơ quơ, nở một nụ cười gian.

Giáo sư Phan là trưởng khoa của khoa Mỹ thuật tạo hình, năm nay ông bốn mươi lăm tuổi, khá nổi tiếng trong giới hội họa. Lý An Dân chỉ được gặp ông lúc ở trên lớp, ấn tượng đối với vi giáo sư này là- không nói cười tùy tiện, nghiêm khắc cứng nhắc, bình thường ông chỉ đạo người mẫu tạo dáng luôn mất rất nhiều thời gian, một chút xíu không như ý cũng không được.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên kỳ lạ là, giáo sư Phan đối với những người mẫu khác hết sức nghiêm khắc, lại chưa bao giờ ép buộc Cát Vân vào một tư thế cố định, chỉ dùng những lời lẽ trực quan để miêu tả hình tượng ông muốn biểu hiện, sau đó mặc cho cô ta tự do phát huy. Tất cả mọi người đều âm thầm suy đoán giữa hai người này có mối quan hệ mờ ám nào đó, hoặc là giáo sư Phan đang muốn làm trâu già gặm cỏ non.

Lý An Dân không để mấy chuyện tám nhảm ấy ở trong lòng, giờ nghỉ giải lao giữa giờ trưa, cô một mình đi vào nhà vệ sinh, nhà vệ sinh công cộng cách địa điểm tổ chức hoạt động khá xa, nằm khuất trong một rừng trúc ở phía sau ngọn đồi. Lúc Lý An Dân ngồi trên bồn cầu bỗng nghe thấy tiếng rên rất nhỏ từ bên ngoài tường vọng vào, cô cho rằng ai đó đang gặp chuyện không may nên thò đầu ra xem thử, ấy thế mà lại nhìn thấy Cát Vân và một ông già trong hội nhiếp ảnh đang quấn lấy nhau.

Cát Vân mặc một cái váy liền màu trắng với khuya cài đằng trước, cúc áo đã mở banh ra đến bụng, bên trong không mặc áo lót, để lộ ra khuôn ngực căng tròn, lưng cô ta dựa sát vào tường nhà vệ sinh. Còn ông già nọ đang một tay cầm máy ảnh đưa sát vào mà bấm máy, còn tay kia thi thoảng lại đưa ra vuốt ve thân thể của cô ta, Cát Vân khẽ nghiêng người về trước, rất phối hợp với các động tác của ông ta mà vặn vẹo thân hình, ngẩng đầu phát ra những tiếng rên vừa như vui sướng vừa như đau đớn. Ông già nhân cơ ấy liền bấm nút, chụp gọn cái tư thế hưng phấn của cô ta.

Cảnh tượng này thật quá mức xấu xa, Lý An Dân ghê tởm nhất là những kẻ tự xưng “yêu thích nghệ thuật” nhưng thực chất lại là hạng núp bóng nghệ thuật để làm chuyện bỉ ổi, một chân đã đưa vào trong quan tài rồi mà vẫn còn không nên nết, cô thầm chửi trong lòng một câu, ra sức giẫm nhánh cây ở ngay dưới chân, lạnh lùng hỏi: “Các người đang làm gì thế?”

https://thuviensach.vn

Ông già kia như mèo bị giẫm phải đuôi, toàn thân giật bắn lên một cái, thấy có người đến, vội vàng đưa tay che mặt, để lại Cát Vân mà chạy trối chết.

Cát Vân nghiêng đầu nhìn sang Lý An Dân, trên khuôn mặt ửng hồng nở một nụ cười ngây thơ, cô ta giơ tay vuốt những sợi tóc thấm đẫm mồ hôi ra sau tai, dùng chất giọng non nớt trong vắt mà hỏi lại: “Có chuyện gì sao?” Cô ta cũng không thèm cái cúc áo lại mà cứ thế để hở ngực tựa trên bờ tường thở dốc, vạt áo mở bung cũng đung đưa theo nhịp phập phồng của lồng ngực.

Lý An Dân chợt cảm thấy có điều kỳ lạ, cô bước nhanh tới cài lại cúc áo cho Cát Vân, thấp giọng hỏi: “Cô làm gì thế?”

Cát Vân chớp chớp mắt, nghiêng đầu mỉm cười, trả lời: “Ông Lưu muốn chụp hình đặc tả tôi, có cho thêm tiền.”

Lý An Dân nhíu mày, tuổi Cát Vân cũng xấp xỉ cô, nhưng lúc mở miệng nói chuyện thì cứ như đứa trẻ con chưa lớn, cô suy nghĩ một chút, kéo hai cánh tay Cát Vân mà nói: “Kề sát lại như thế có chụp cũng chả đẹp đâu, sau này đừng để cho người khác tùy ý sờ vào cô, như vậy là đang bắt nạt cô đó.”

Cát Vân nhăn mặt, lắc đầu bảo: “Không phải bắt nạt tôi, tôi bảo ông ấy điều chỉnh tư thế giúp tôi mà, trước kia có rất nhiều người cũng đụng vào mà, người ta chịu đụng vào tôi mới là không chê khinh tôi, không sao cả đâu.”

Lý An Dân giật mình, không lẽ trước khi đến Nghệ Đông, Cát Vân cũng đã làm người mẫu khỏa thân hay sao? Cái gì mà rất nhiều người đụng vào người? Giới họa sĩ các cô đều có một nhận thức chung, đó chính là tuyệt đối không được chạm vào người mẫu khỏa thân, đây là sự tôn trọng cơ bản nhất.

Nhất thời Lý An Dân chẳng biết phải nói thế nào, liền dắt tay Cát Vân chuẩn bị đưa cô ta về trước. Nhưng khi Cát Vân vừa thẳng người lên, Lý An Dân nhìn thấy trên tường đỏ hồng một mảng, cô vội vã xoay lưng Cát Vân lại

https://thuviensach.vn

xem, nhận ra trên màu vải trắng đang có máu đỏ thấm ra, ở ngay vị trí trên vai trái.

Lý An Dân thầm đoán có thể là do bị cục đá nào trên bức tường làm trầy da, thế là mới vội vã đưa Cát Vân về chỗ cắm trại để xử lý vết thương, nhưng quái lạ ở chỗ sau khi lau khô vết máu rồi lại chẳng hề thấy có vết thương nào cả, chỉ có lỗ chân lông là còn sót chút máu nhàn nhạt.

Khi Lý An Dân đưa Cát Vân trở về, người trước nay chưa từng hòa nhã với bất kỳ sinh viên nào như giáo sư Phan không ngờ lại hạ mình xuống nói cảm ơn cô, thái độ thành khẩn vô cùng, sau đó mới cởi áo khoác ra choàng lên vai cho Cát Vân, đưa cô đến một chỗ vắng vẻ ăn cơm, dáng vẻ che chở như vậy quả thực rất bất thường. So với những lời đồn đãi lung tung kia, Lý An Dân lại cảm thấy thái độ của giáo sư Phan với Cát Vân giống như là sự quan tâm thương yêu của bậc bề trên thì đúng hơn, giống như một người cha đối với con gái mình, nhưng nếu như quả thực là thứ tình cảm ấy, vậy có người cha nào lại để con gái mình làm người mẫu khỏa thân?

Lúc Lý An Dân ngồi bên hồ vẽ cảnh, ông già giở trò với Cát vân lúc nãy lại tìm đến cô, ông ta tỏ vẻ muốn được nói chuyện riêng với Lý An Dân một chút, Lý An Dân quay đầu nhìn thoáng qua thấy Cát Vân đang duyên dáng nhảy múa trong hồ nước, cô liền mang theo con dao dùng trong mỹ thuật, rồi cùng với ông già nọ tách khỏi mọi người đi tới một bóng cây.

Ông già kia tự giới thiệu: “Tôi là Lưu Quốc Xuyên trong hội nhiếp ảnh gia thành phố.” Vừa mới nói vừa lấy danh thiếp trong ví muốn đưa qua.

Lý An Dân xua tay, đánh nhịp chân, rất không kiên nhẫn bảo: “Ông có chuyện gì thì mau nói.” Có rắm thì cứ đánh cho lẹ, nửa câu sau được giữ lại trong cổ họng cô.

https://thuviensach.vn

Lưu Quốc Xuyên đẩy giọng kính, vì muốn làm sáng tỏ chuyện ban nãy nên ông ta mới tìm đến cô nói chuyện mong được thông cảm: “Tôi sợ cô hiểu nhầm nên muốn nói với cô cho rõ ràng, tôi mời cô ấy làm người mẫu riêng là vì muốn chụp những bức hình thật đặc sắc, bản thân cô Cát cũng hết sức vui vẻ đón nhận chuyện này, chúng tôi là người quen cũ mà.”

Lý An Dân đáp trả không nể nang gì: “Chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng mà ở chỗ người đến người đi như nhà vệ sinh công cộng tốt nhất là nên làm lặng lẽ trật tự một chút, tường nhà vệ sinh cách âm không được tốt cho lắm, người ngồi sau bức tường ấy nghe được thì phải làm sao?”

Mặt Lưu Quốc Xuyên đỏ bừng, quẫn bách đến độ thở phì phò giải thích: “Tôi chỉ đang điều chỉnh lại tư thế giúp cô ấy thôi, hơn nữa chính cô ấy muốn tôi phải dùng tay chỉnh! Tôi chụp ảnh khỏa thân nhiều năm như vậy, cho tới nay chưa bao giờ nghĩ đến chuyện gì lệch lạc, cô xem thử một vài tác phẩm của tôi là biết, thứ tôi theo đuổi chính là nghệ thuật!”

Lý An Dân thầm bảo thế này không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Thực sự chẳng muốn dông dài với ông ta chút nào, chỉ thuận miệng đối phó hai ba câu, xong liền xoay người đi về.

Lưu Quốc Xuyên bỗng nhiên thốt ra một câu: “Cô gái ấy có bệnh thần kinh, cô ta thích được người khác sờ soạng.”

Lý An Dân dừng bước lại, hơi nghiêng người, nheo mắt liếc ông ta một cái, khẽ hỏi: “Ông nói cái gì?” Những lời như thế mà lại được cất ra từ miệng của một người làm nghệ thuật lão làng hay sao?

Lưu Quốc Xuyên vì thể diện mà chẳng dám giấu gì nữa, ông ta đem hết thảy những bí mật có thể tiết lộ được dốc cả ra ngoài. Thì ra Cát Vân còn chưa học xong cấp Ba đã bỏ học đi làm, bắt đầu từ nghề người mẫu tự do, làm người mẫu phác thảo cho các học viện và trung tâm bồi dưỡng nghệ thuật, sau này

https://thuviensach.vn

mới được người quen giới thiệu vào trong lớp nhiếp ảnh làm người mẫu chân dung. Cô ta thích biểu diễn, cảm giác trước ống kính cũng rất tuyệt nên rất đắt show trong giới người mẫu nghiệp dư, chạy show khắp nơi, lúc đỉnh cao có thể kiếm được hai ngàn tệ mỗi tháng.

Lúc đó do muốn làm triển lãm, hội mới tiến hành hoạt động nhiếp ảnh khỏa thân ngoài trời, Cát Vân là người mẫu chân dung, hoạt động này vốn không liên quan gì tới Cát Vân, chẳng ngờ rằng cô ta tự mình tìm đến, còn tự tay trút bỏ sạch sẽ y phục trên người mà tạo dáng trước mặt công chúng, đoạt hết mọi danh tiếng của người mẫu khác, từ đó bước chân vào con đường người mẫu khỏa thân. Giáo sư Phan thấy được hình chụp của Cát Vân trong cuộc triển lãm ảnh, cảm thấy cô người mẫu này có cảm giác rất tốt, thế là mới đưa cô ta vào làm người mẫu hợp đồng của Nghệ Đông.

Lưu Quốc Xuyên thẳng thừng nói Cát Vân thích nhất là được người khác giúp cô ta chỉnh sửa tư thế, hễ chạm đến đâu là lại biểu hiện hết sức vui sướng đến đấy, thậm chí còn chủ động để cho người ta sờ soạng, chẳng hề có chút ngại ngùng gì, động tác nào cô ta cũng dám làm. Cô ta dùng hết tiền bạc kiếm được vào việc chăm sóc sắc đẹp và mua quần áo, còn rất thích sưu tầm những vật dụng rực rỡ xinh xắn của phái nữ, chẳng khác gì mấy cô ả chuyên đào mỏ, hơn nữa cũng rất hẹp hòi, mặc dù được cánh chuyên chụp hình ưa thích, nhưng vẫn luôn bị đồng nghiệp xa lánh.

Lưu Quốc Xuyên tiết lộ những điều này, đơn thuần là muốn dùng hành vi phóng đãng của Cát Vân để hợp thức hóa những hành động chẳng ra sao của bản thân ông ta. Lý An Dân không hề thay đổi suy nghĩ của mình về ông ta, tuy nhiên lại sinh lòng hiếu kỳ với Cát Vân, Lưu Quốc Xuyên miêu tả cô ấy như một con nhóc dâm đãng muốn thỏa mãn dục vọng, nhưng theo cách nhìn cá nhân của Lý An Dân, thì Cát Vân không hề phóng đãng như những gì mà ông ta hình dung, trên người cô ấy thậm chí còn có thứ cảm giác ngây thơ chân thật rất tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Sau khi kết thúc ngày hoạt động đầu tiên, đoàn người kéo nhau vào trong khách sạn gần đó, giáo sư Phan sắp xếp cho Lý An Dân và Cát Vân ở cùng một phòng đôi. Dùng xong bữa tối, Lý An Dân ở phòng ngoài xem ti vi, Cát Vân thì tắm rửa trong phòng tắm, cô ta dùng dung dịch khử trùng lau rửa bồn tắm hết lần này đến lần khác, sau đó mới xả một bồn nước nóng đầy tràn, rắc muối tắm cùng với hoa khô vào rồi ngâm mình hưởng thụ.

Cát Vân ngâm mình phải hơn một tiếng đồng hồ, Lý An Dân muốn đi vệ sinh, bèn bước đến trước cửa phòng tắm gõ cửa hỏi cô ta đã xong chưa, nhưng trong phòng tắm không hề có động tĩnh gì. Lý An Dân bỗng cảm thấy không ổn, vội vàng vặn nắm cửa, cửa không khóa, cô tức tốc đẩy cửa tiến vào, vén rèm che bồn tắm lên. Cô trông thấy Cát Vân đang nằm ngửa, tựa gáy lên thành bồn, hai mắt nhắm nghiền, nước nóng ngập bồn đã chuyển sang màu đỏ nhạt, còn có những sợ tơ máu bồng bềnh trong nước, chậm rãi trôi ra từ phía sau lưng cô ta.

Lý An Dân hô lên một tiếng “Cát Vân”, cô ta liền mở mắt ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn sang Lý An Dân, nhìn một lúc lâu xong mới cười nói: “Thật ngại quá, tôi ngủ quên mất.”

Lý An Dân nhận thấy chỗ xương bả vai bên trái Cát Vân lại chảy máu, liền vội vã giục cô ta đứng dậy, vừa nói vừa vươn tay muốn đỡ cô ta, Cát Vân lại kêu lên: “Đừng tới đây, đừng có đụng vào nước này, bẩn muốn chết!”

Cánh tay đang vươn ra của Lý An Dân khựng lại giữa không trung, Cát Vân vội bổ sung thêm: “Không phải nói cô đâu, là nói nước máu này bẩn ấy, ôi chao, cô cứ ra ngoài trước đi, tôi rửa lại là xong ngay ấy mà.”

“Nhưng vai cô còn đang chảy máu kìa.” Lý An Dân rụt tay về.

Cát Vân quệt tay lên lưng một cái, cười như không có gì đáng kể, nói: “Không sao hết, thường xuyên bị vậy, tôi cũng quen rồi.”

https://thuviensach.vn

“Thường xuyên?”

“Ừm, đây là tuần hoàn máu bình thường ấy mà, đẩy hết máu dơ bẩn ra khỏi người, sinh ra máu mới, đợi đẩy ra hết thì sẽ không còn chảy nữa.”

Lý An Dân im lặng lui ra ngoài, cho dù không có chút kiến thức y học nào cũng biết tuần hoàn máu chẳng thể nào thực hiện bằng việc chảy máu ra ngoài cơ thể, nhưng nhìn bộ dạng đã quá quen với chuyện này của Cát Vân, khiến cô không biết phải hỏi thế nào. Đến khi Cát Vân ra khỏi phòng tắm, Lý An Dân mới tận mắt quan sát phần lưng của cô ta, không có vết thương, chỉ thấy những vết máu hồng hồng li ti còn sót lại trong lỗ chân lông.

Dường như Cát Vân chẳng thèm để ý đến bất kì người hay sự vật gì ngoại trừ bản thân cô ta, chỉ cẩn thận đem bộ ga gối màu hồng nhạt in hoa chính mình mang theo ra trải lại giường, sau đó tự nhiên như bên cạnh chẳng có ai, cởi sạch quần áo ngồi trên giường bôi kem dưỡng da lên mặt và toàn thân.

Nếu nói Cát Vân chẳng coi ai ra gì thì cũng không đúng, chẳng qua cô ta chỉ không chủ động bắt chuyện với người khác, thay vào đó là tự đắm chìm trong thế giới của riêng mình, lấy đó làm vui mà thôi.

“Vết thương trên lưng cô… đã tới bệnh viện khám thử xem thế nào chưa?” Lý An Dân hỏi.

Cát Vân ngồi trước gương chải đầu vuốt tóc, cứ lơ đi như không nghe thấy gì vậy, phải đến khi Lý An Dân gọi tên cô ta, cô ta mới quay đầu lại hỏi: “Cô đang nói chuyện với tôi ư?”

Lý An Dân bó tay nghĩ thầm trong bụng: “Trong cái phòng này trừ cô với tôi ra thì còn có ai?

https://thuviensach.vn

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Lý An Dân vô tình quét mắt nhìn sang cửa sổ, trên tấm kính tối đen như mực phản chiếu ra một bóng người mơ hồ, cô giật bắn mình, nhìn kỹ lại mới phát hiện chẳng có thứ gì, Lý An Dân thầm nghĩ chắc do mình gặp này gặp kia nhiều quá rồi nên lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ.

Cát Vân đứng ngay trước cửa sổ thoải mái vươn vai, nếu trong toàn nhà đối diện mà có ống nhòm, vậy tì cần chĩa ống kính qua bên này là cảnh xuân trong phòng đã hiện rõ ràng ngay trước mắt, không che không đậy một chút nào. Lý An Dân vội vàng chạy ra kéo rèm cửa sổ, gấp đến độ thở hổn hển, lặp lại câu hỏi khi nãy: “Cô đã đến bệnh viện khám vết thương trên lưng chưa?”

Cát Vân hỏi ngược lại cô: “Vì sao phải đến bệnh viện? Tôi chẳng thấy không khỏe chỗ nào cả, hơn nữa con gái tháng nào chẳng chảy máu, làm gì có ai đi bệnh viện đâu chứ.”

Lý An Dân nghẹn họng, Cát Vân không biết cách giao tiếp với người khác, câu chuyện giữa hai người thường xuyên ngắt quãng, hệt như kem đánh răng vậy, phải bóp bóp nặn nặn mãi mới ló ra được một cái đáp án. Cô ta luôn luôn hỏi một đằng trả lời một nẻo, lại không giống như đang cố ý quanh co, thi thoảng thốt lên một câu kinh người, như là vô tâm lại khiến người ta phải cạn lời, trong khi bản thân cô ta hoàn toàn không nhận ra điều đó.

Lúc Lý An Dân hỏi cô ta vì sao lại đi làm người mẫu khỏa thân, đôi mắt Cát Vân lóe sáng, khuôn mặt đỏ ửng, dáng vẻ hưng phấn như một đứa trẻ con, còn nói một cách hết sức tự nhiên: “Tôi rất thích được người khác chú ý, chỉ một hai người thôi thì không đủ, tôi muốn có thật nhiều người ngắm nhìn tôi, vừa có thể kiếm ra tiền vừa được người khác tung hô, cái nghề này là thích hợp với tôi nhất.”

https://thuviensach.vn

Người mẫu khỏa thân là nghề sống dựa vào tuổi thanh xuân, nhất là mẫu nữ, càng trẻ tuổi, thân thể càng xinh đẹp thì càng được hoan nghênh. Để duy trì hình thể cùng tình trạng làn da tốt nhất, thời gian ngoài công việc cơ hồ gần như Cát Vân đều dành hết cho việc chăm sóc cơ thể, có chế độ ăn uống tập luyện nghiêm khắc. Những người mẫu khác đều muốn nhân lúc tuổi còn trẻ mà kiếm một khoản lớn, tích cóp từng li từng tí, không nỡ tiêu xài, nhưng Cát Vân lại chẳng biết tiết kiệm, cứ có bao nhiêu là xài bấy nhiêu, đắp toàn bộ lên trên người mình, sở thích duy nhất của cô ta là đọc tạp chí thời trang, sau đó dựa vào cách phối hợp trên tạp chí để mua quần áo.

Có thể thấy, Cát Vân rất hưởng thụ công việc người mẫu khỏa thân này, hơn nữa cô ta còn có chút hối hận vì đã ký hợp đồng với Nghệ Đông, bởi vì sau khi ký hợp đồng xong không thể tự do nhận việc bên ngoài, thu nhập chẳng béo bở là mấy mà phản ứng của sinh viên thì quá nhạt nhẽo, tìm không thấy thứ cảm giác dạt dào hưng phấn mà cô ta cần.

Lý An Dân không tài nào hiểu nổi cách nghĩ của Cát Vân rất khó tiếp tục tán gẫu được nữa, chỉ có thể việc ai người nấy làm, vừa đến tám giờ rưỡi, Cát Vân liền đắp mặt nạ ngủ, leo lên giường đi ngủ rất đúng giờ.

Lý An Dân tắt đèn chính, bật đèn bàn ở đầu giường đọc sách, khoảng chín giờ gì đó, cô mới vào trong phòng tắm định tắm rửa, thì thấy dưới đáy bồn tắm rải rác những sợi màu đỏ, mảnh hơn cả sợi tơ bình thường, giống như là tóc bị nhuộm thành màu đỏ vậy. Lý An Dân còn thấy trong thùng rác có một túi vải màu đỏ đựng cánh hoa khô, thầm đoán mấy sợi màu đỏ này hẳn là đồ trong túi, hoặc cũng có thể là sợi vải bị tuột ra, thế là cô bèn lấy vòi hoa sen xả nước dội sạch bồn. Những sợi tơ màu đỏ mềm mại đó theo dòng nước chảy xuôi, từ từ cuốn vào trong lỗ thoát nước.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, Lý An Dân vừa lau tóc vừa đi tới trước cửa sổ. Bây giờ Cát Vân đã ngủ say, cuộn mình thành một cục, giống như tư thế của thai nhi trong bụng mẹ. Cô ta chỉ mặc mỗi cái quần lót, cuốn chăn vào

https://thuviensach.vn

trong ngực, để lộ gần hết tấm lưng trần trơn nhẵn ra ngoài, miệng còn ngậm một góc chăn, thi thoảng lại phát ra những tiếng khò khò, khuôn mặt đỏ bừng, ngủ rất là ngon.

Trong lòng Lý An Dân lại dấy lên một thứ cảm giác rất kỳ lạ, tưởng chừng như người đang ngủ ở trên giường không phải là một thiếu nữ tuổi tác xấp xỉ với cô, mà là một đứa bé con vậy. Lý An Dân đưa tay kéo chăn, đang muốn đắp cho Cát Vân thì lưng cô ta lại bắt đầu rỉ máu, lần này Lý An Dân được tận mắt chứng kiến cả quá trình chảy máu, đầu tiên là vô số hạt máu li ti chảy ra từ dưới da, dày chi chít như đang phát ban, sau đó càng lúc càng chảy dài trên da, cứ như những sợi tơ mỏng được kéo tuột ra ngoài qua những lỗ chân lông.

Lý An Dân nhận thấy hình dáng sắp xếp của đám tơ máu này rất đặc biệt, từng lớp từng lớp bao bọc lấy nhau, tạo thành hình cánh hoa đan xen, cứ như là một đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ trên da vậy. Không hiểu sao, đóa mẫu đơn bằng máu này lại khiến Lý An Dân liên tưởng đến khăn tay thêu hoa mẫu đơn của bác Hoa ở góc đường.

Lý An Dân tay còn cầm chăn, toàn thân Cát Vân bỗng run lên một chút, ậm ừ trở mình, đóa mẫu đơn nọ cũng quệt lem luốc lên ga giường, Lý An Dân đắp kín chăn cho cô ta xong xuôi mới bò lên giường tắt đèn bàn.

Mười hai giờ khuya, Lý An Dân vẫn chẳng buồn ngủ chút nào, chỉ cần nhắm mắt lại là cô sẽ thấy một đóa mẫu đơn màu máu hiện ra trong bóng tối. Cô quay đầu sang nhìn Cát Vân, dường như trông thấy một sợi tơ màu đỏ phát ra ánh sáng mờ mờ chạy dọc theo thân thể từ trong chăn vươn ra bên ngoài, giống như những sợi dây đàn đang chuyển động, từ từ đung đưa tiến về phía cửa sổ, đâm xuyên qua tấm rèm thật dày. Sợi tơ đó nối dài từ sau lưng Cát Vân tới chỗ rèm cửa lúc này rũ xuống một cách tự nhiên, tạo thành một đường thẳng hoặc một đường cong giữa không trung, không ngừng dao động đưa qua đưa lại, hệt như có ai đang nắm lấy một đầu sợi tơ khiến cho nó chuyển động.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân vén chăn ra, bước chân không xuống đất, nhón chân đi tới trước cửa sổ, nín thở, vén lên một góc rèm nhìn ra bên ngoài. Khách sạn lữ hành này cũng giống như rất nhiều khách sạn nội đô khác, trước mặt là đường phố với đèn hoa rực rỡ, mặt sau lại là ngõ tối giăng giăng khắp nơi.

Đối diện cửa sổ là một con đường hẹp có hình chữ "T" ngược, không có đèn đường, chỉ có ánh sáng tỏa ra từ bóng đèn sợi đốt treo dưới mái hiên nhà xe. Lý An Dân thấy bác Hoa đang ngồi dưới đèn, hai tay cầm một thứ gì đó tròn tròn đen thui, giống như là một bọc vải đựng đầy bông. Trong tay bà là một chiếc kim khâu, hướng về phía bóng đèn mà tỉ mẩn thêu thùa từng đường kim mũi chỉ trên bọc bông vải, thứ chỉ dùng để xỏ qua kim kia chính là sợi tơ máu buông xuống từ cửa sổ.

Lý An Dân thử chạm tay vào sợi tơ máu, đầu ngón tay vừa mới đụng tới, sợi tơ đã hóa thành bột phấn rồi tan ra trong không khí. Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này không thấy bác Hoa đâu nữa, nhìn đâu cũng chẳng thấy bóng người, đột nhiên biến mất chẳng thấy tăm hơi ngay trước mặt hệt như lần trước. Đúng lúc này, bất thình lình như có hai bàn tay vỗ mạnh trên cửa kính, phát ra hai tiếng rầm rầm.

Lý An Dân hoảng hốt buông vội rèm cửa, lùi về phía sau, ôm lấy lồng ngực đang nhảy lên bình bịch mà thở hổn hển một hồi lâu, sau đó mới khẽ vạch rèm ra xem lần nữa. Ngoài cửa sổ vẫn là khung cảnh ấy, chẳng có gì hết, cô thả rèm xuống, nhẹ nhàng trở lại giường, chui vào trong chăn, trằn trọc đến hơn hai giờ sáng mới ngủ được, giấc ngủ rất sâu.

Trời tờ mờ sáng, bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng thét dài chói tai nghe thảm thiết vô cùng, Lý An Dân nghe thấy tiếng thét liền tỉnh dậy nhảy vọt xuống giường chạy tới bên cửa sổ, vừa vén rèm lên nhìn, tức thì ngây dại. Trước mắt cô là một mảng đỏ tươi, máu bắn thành tia văng tung tóe trên mặt kính, tạo thành hình dạng giống như một chùm pháo hoa đang nở bung.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chuyển sang một cánh cửa kính khác không dính máu nhìn xuống dưới, ngay trước nhà xe có một người toàn thân nhuộm đỏ đang nằm úp sấp, hay nói đúng hơn, là một cái xác đẫm máu, bởi vì trên thi thể đã mất hẳn cái đầu. Dù Lý An Dân dùng thị lực tuyệt hảo 10/10 của mình để tìm khắp mọi nơi, nhưng vẫn không thấy tung tích nó đâu cả.

Cát Vân bọc ga giường quanh người bước tới, dụi mắt hỏi cô: “Sao thế?” Cô ta kéo rèm cửa sổ, mơ mơ màng màng nghiêng đầu ra cửa sổ nhìn, Lý An Dân đang định ngăn lại thì đã nghe cô ta nói: “Trời mưa hả? Mưa màu đỏ...”

Cát Vân rụt đầu về, trên tóc tai mặt mũi cô ta toàn là vết máu, Lý An Dân lập tức thò đầu ra ngoài nhìn lên trên. Rốt cuộc đã tìm thấy đầu của cái xác không đầu kia rồi - ở ngay giữa lầu hai và lầu ba có một thanh sắt dài thò ra ngoài, nó đang bị giắt trên thanh sắt, mặt mũi nhầy nhụa máu, đường nét mơ hồ, cứ như là bị lột mất một lớp da, máu tươi sền sệt nhỏ tí tách từng giọt xuống dưới, cứ như vô số sợi tơ hồng được kéo dài ra từ phần cổ đã đứt lìa.

Cát Vân ôm đầu hét toáng lên, đặt mông ngã phịch xuống sàn, người phụ nữ trung niên phát hiện ra thi thể đầu tiên đã rời khỏi hiện trường từ sớm, Lý An Dân lấy điện thoại gọi báo án, rất nhanh cảnh sát đã tới hiện trường.

Người chết chính là Lưu Quốc Xuyên ngày hôm qua đã tìm cô nói chuyện riêng, phòng của Lưu Quốc Xuyên nằm cách một tầng lầu, thẳng ngay phía trên phòng Lý An Dân. Sau khi điều tra, cảnh sát phát hiện ông ta rơi xuống từ cửa sổ lầu bốn, cần cổ vừa khéo kẹt lại chỗ thanh sắt mỏng, do lực rơi tự do mà cổ ông ta bị thanh sắt kia cắt ngọt, tạo nên thảm kịch đầu và thân đôi ngả chia lìa.

Quái dị hơn chính là, nơi thi thể rơi xuống và địa điểm phát hiện người chết không trùng nhau, giữa hai nơi cách nhau một quãng rất xa, trên mặt đất còn có vết máu kéo dài.

https://thuviensach.vn

Nói cách khác, đã có ai đó phát hiện ra thi thể trước, sau đó trong tình huống thần không biết quỷ không hay lôi cái xác ấy ra trước nhà xe. Đã có nghi phạm gây án, vậy án mạng này không có khả năng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, mà chính là một vụ án giết người.

Cảnh sát địa phương báo cáo án mạng lên cấp trên, thành viên tổ chuyên án đến hiện trường xảy ra vụ án ngay tối đó, Lý An Dân lại nhìn thấy cục trưởng Vương Quốc Huy, đội trưởng Lữ Thanh Xuân cùng chuyên gia phác thảo chân dung tội phạm - đồng chí Chu Khôn đã lâu không gặp.

Vương Quốc Huy vừa thấy Lý An Dân đã cười ha ha, lớn giọng cất tiếng oang oang: “Sao lại là cô thế này? Tôi thấy cô rất có duyên với mấy vụ giết người, không làm cảnh sát thì phí quá, nghe Tiểu Chu nói cô học Mỹ thuật tạo hình hả, hay cứ làm trợ lý cho cậu ấy thử xem!”

Cũng may là gần đó không có quần chúng vây xem, nếu không những lời này lọt vào tai người khác nhất định sẽ cảm thấy Lý An Dân “nặng vía”, đi tới đâu là chỗ ấy có người chết, cô còn chưa muốn bị đặt biệt danh là nữ sinh viên đại học Tử thần.

Lý An Dân kể lại hết những gì cô biết cùng những gì mình chứng kiến, nhân lúc Vương Quốc Huy tìm những người khác hỏi thăm tình hình, cô kéo Chu Khôn ra một góc mà hỏi: “Tôi nghe nói linh hồn Chu Khôn đã sớm siêu sinh rồi, cô là ai?”

Chu Khôn đáp: “Trong số những người em quen, ai tên Chu Khôn thì tôi chính là người ấy, thuật Phược linh không giải trừ dễ dàng vậy đâu, thể xác của chúng tôi cũng không phải thể xác của bản thân mình, mà chính là Song âm thể do Hoàng Bán Tiên chế tạo ra, không bị hư hại dễ dàng như người thường được.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân há hốc miệng, ngây người một lúc lâu: “Cô... Anh... anh Vệ Quân lại nói dối tôi ư?”

Chu Khôn cười nói: “Không phải vậy, lần này là chúng tôi kết bè lừa dối anh ấy, anh Diệp đã phải hao tâm tổn trí lắm rồi, vì chuyện của em mà xoay xở đến mức thất khiếu cũng đóng mất sáu, không nên để cho anh ấy phải lo lắng quan tâm vì bọn tôi nữa.”

Lý An Dân thấy đồng cảm sâu sắc, lại hỏi: “Anh lại quay về làm cảnh sát rồi ư? Sau này có dự định gì không?”

Chu Khôn nói: “Trước khi thuật Phược linh được giải trừ, chúng tôi chỉ còn nước làm tài nguyên hình người trong tay Hoàng Bán Tiên mà thôi, những lúc ông ta bận đến mức không dứt ra được thì phải hỗ trợ giải quyết một số chuyện lặt vặt, trên danh nghĩa... Thì cũng giống như anh Diệp vậy, xem như là thợ học việc ở chỗ ông ta, ông ta sẽ lo sắp xếp các mối quan hệ xã hội giúp chúng tôi tiện làm việc.”

Lý An Dân sờ sờ cằm, hỏi tiếp: “Rốt cuộc ông ta là ai vậy? Anh nói thử xem ông ta làm nhiều chuyện như vậy, đến cùng là đang mưu đồ điều gì?

Chu Khôn đáp: “Không rõ lắm, chỉ biết là phần lớn thời gian ông ta đều dồn hết cho Ngũ linh tế, Lệ Lệ và Tiểu Thương ở bên cạnh ông ta cũng không phải là người, mà thuộc về loại yêu linh, còn bản thân ông ta thì... Rất khó nói.”

Lý An Dân nhớ lại khuôn mặt nho nhã trắng trẻo của Hoàng Bán Tiên, lại cộng thêm việc ông ta rất có lòng yêu thương động vật, nói không chừng chính là lão quái thành tinh, nếu Chu Khôn đã không biết tình hình cụ thể, Lý An Dân cũng không muốn hỏi thêm nhiều, lại đẩy chủ đề quay về với vụ án mạng kia.

https://thuviensach.vn

Sau khi kiểm tra thi thể, tổ chuyên án nhất trí cho rằng đây là một vụ giết người, Chu Khôn nói nếu như bị rơi xuống một cách tự nhiên, cổ bị thanh sắt cản lại nửa chừng ắt sẽ vì trọng lượng của cơ thể mà mắc vào cằm, dấu vết tương ứng để lại là từ cằm kéo dài sang hai bên. Về phần Lưu Quốc Xuyên tuy quả thực có vết bầm dưới cằm, nhưng đầu lại là lại bị hớt ngang ở vị trí yết hầu, chỗ đứt cực kì gọn gàng, đầu sở dĩ không rơi xuống cùng thân là vì bị thanh sắt cắm xuyên vào cằm.

Đã có báo cáo giám định tử thi, xác nhận trên thân thể người chết ngoại trừ vết thương do thanh sắt cắt đứt ra, còn có ba vết thương nghiêm trọng khác. Một chỗ ở ngay bề mặt vết cắt, vết thương này có bề rộng chừng một tấc, ăn sâu đến hai tấc rưỡi, xuyên thẳng vào gáy, cũng bởi đè chồng lên vết cắt nên không cách nào nhận biết hình dáng vết thương ban đầu, hung khí có vẻ không giống như dao găm hay vật nhọn nào đó, còn đang trong quá trình phân tích, vết thương trí mạng thứ hai và thứ ba nằm ở phần đầu, trên đỉnh đầu có vết lõm do bị vật cùn nào đó va đập mạnh, trên da đầu cùng với khuôn mặt còn có vô số vết kim châm, là một loại kim dài vô cùng cứng và nhọn, thậm chí có thể đâm xuyên qua da thịt ăn vào tận trong xương.

Lý An Dân lại nhớ đến bác Hoa, bà ấy ôm một khối gì đó tròn tròn như bọc vải bông mà thêu hoa trên ấy, không lẽ khi đó không phải đang thêu thùa gì cả, mà là dùng kim đâm vào?

Lý An Dân nhỏ giọng hỏi Chu Khôn: “Nếu như vụ án mạng này không phải do con người gây ra, vậy anh tính làm sao?”

Chu Khôn nhìn về phía cô: “Em đã nhìn thấy gì?”

Lý An Dân liền đem những chuyện đã chứng kiến đêm qua kể lại cho cô ấy nghe, Chu Khôn nói: “Nếu do người gây án thì phải bắt về xét xử, còn do ma quỷ tác quái thì phải trừ diệt, mắt của tôi không thể thấy được như em, chỉ có thể mượn sức của em mà thôi, theo như lời em nói... Vậy con ma kia rất có

https://thuviensach.vn

thể là có liên quan gì đó với người chung phòng với em, hoặc cũng có thể mục tiêu tiếp theo của nó sẽ là cô ấy, tốt nhất em nên tìm cô ta để nói chuyện một chút.”

Bảo phải nói chuyện với Cát Vân, vậy thì chẳng được tích sự gì, Cát Vân bị kinh sợ quá mức, ngay cả nói năng còn không được rành mạch, có thể nói chuyện thế nào? Giáo sư Phan đã đưa Cát Vân về phòng của ông, là căn phòng ngay bên cạnh, Lý An Dân muốn dò la một số tin tức từ chỗ giáo sư Phan, cũng chỉ còn cách qua gõ cửa.

Cát Vân mặt mày hoảng sợ ngồi ở trên giường, ôm chặt chiếc chăn duy nhất vào trong ngực, giáo sư Phan vuốt tóc trấn an cô ta đôi ba câu, sau đó mới tiến ra cửa nói chuyện với Lý An Dân.

Sắc mặt của giáo sư Phan trông rất khó coi, hằm hằm hỏi cô: “Là cảnh sát kêu cô đến đây hỏi thăm à? Bọn họ đã tìm tôi nói chuyện rồi!”

Lý An Dân gãi gãi đầu, nói: “Em chỉ là muốn tìm hiểu đôi chút về gia cảnh nhà Cát Vân thôi.”

Sắc mặt của giáo sư Phan sa sầm xuống; “Bối cảnh gia đình cô ấy thì có liên quan gì tới vụ án mạng này? Thật xin lỗi, tôi không có nghĩa vụ phải đem chuyện của cô ấy ra giải thích với mấy người.”

Lý An Dân gãi tóc, cúi đầu nói: “Ơ... Là thế này ạ, Cát Vân cùng với người chết có quen biết từ trước, còn liên quan đến lợi ích cá nhân nữa, vốn đội trưởng Lữ muốn đích thân đến đây hỏi, nhưng sau thấy cô ấy đã sợ đến như vậy, nên muốn thông qua em để hỏi thăm một chút, cái này... Nếu thầy không muốn nói, vậy lát nữa đội trưởng Lữ sẽ trực tiếp đến tìm Cát Vân, trưởng khoa, thầy xem... Chứ thực ra chuyện này với em sao cũng được...”

https://thuviensach.vn

Da mặt giáo sư Phan hơi co giật hai cái, sau cùng mới đưa mắt nhìn thẳng vào Lý An Dân, tuy nhiên dưới cặp mắt kính phản quang, Lý An Dân không thấy rõ ánh mắt của ông cho lắm.

Giáo sư Phan nói: “Lý An Dân, thầy đã xem qua tác phẩm của em, về tổng thể thì không tệ, tiếc là các chi tiết lại không được tinh tế cho lắm, nhưng em là người kiên nhẫn nhất lớp, luôn ngồi lại lâu nhất, thầy vẫn nghĩ em là một sinh viên cần cù thành thực, chỉ là thiếu thiên phú mà thôi.”

Lý An Dân dở khóc dở cười, không phải là cô có tính kiên trì nhẫn nại, mà là đang kéo dài thời gian, trong phòng vẽ đông ấm hè mát, có thể tiết kiệm được mấy số điện chứ chẳng chơi, nhưng tất nhiên suy nghĩ này tốt nhất không nên nói ra khỏi miệng, giáo sư Phan là trưởng khoa, cô phải cẩn thận đối phó, miễn cho sau này còn chưa tốt nghiệp được mà đã bị hành hạ cực khổ tới chết.

Khí thế của cô yếu đi, bắt đầu giả vờ lắp ba lắp bắp: “Trưởng, trưởng khoa, Cát Vân cô ấy... ừm, suy nghĩ của cô ấy hơi khác người bình thường, em nghĩ có thể là do nhân tố gia đình gây nên...”

Lý An Dân dùng thái độ quan tâm đến bạn cùng phòng để nói chuyện Cát Vân với giáo sư Phan, sắc mặt của giáo sư Phan cũng hòa hoãn lại ít nhiều, lựa lời để tổng kết lại một cách đơn giản về lý lịch của Cát Vân.

Theo như lời ông nói, thì Cát Vân sinh ra trong một thôn nhỏ, cuộc sống gia đình phụ thuộc vào trợ cấp của nhà nước, cô ta còn chưa có tốt nghiệp trung học thì đã một thân một mình vào thành phố kiếm việc làm, có thể làm cái nghề người mẫu này là do cơ duyên trùng hợp.

Giáo sư Phan nghiêng về phía Cát Vân, thế nên những gì ông kể lại cũng chỉ toàn những mặt tốt của cô ta, nói cô ta bỏ học rời khỏi nhà là vì không muốn trở thành gánh nặng cho gia đình, việc quan hệ không tốt với mọi người là bởi vì cô ta ngây thơ chân chất, không học được cái lòng gian trá của người

https://thuviensach.vn

thành phố. Giáo sư Phan mô tả Cát Vân như một thiên sứ không biết đến sự hiểm ác của nhân gian, hiển nhiên là thiên vị, hơn nữa còn không phải thiên vị bình thường, Lý An Dân không thể không hoài nghi tính chân thực của những tin đồn kia.

Các sinh viên không mấy có cảm tình với Cát Vân, họ cảm thấy cô ta sống quá phóng túng buông thả, khó tránh người ta nhìn nhận cô ta như một loại đàn bà lẳng lơ. Đồng nghiệp đều ghét bỏ cô ta, có lẽ là do cô ta thích thể hiện, không hòa hợp với tập thể, người như vậy càng tỏ ra khoe mẽ thì càng bị người ta ghen ghét. Trong lớp nhiếp ảnh chỉ có mấy vị lão làng biết Cát Vân là nhận xét khách quan, họ đánh giá Cát Vân bằng hai từ "chuyên nghiệp", nếu đã làm nghề này thì phải bỏ đi cảm giác ngượng ngùng e thẹn, chỉ một lòng tin rằng cơ thể của mình đẹp mới có thể biểu hiện toàn bộ vẻ đẹp ra ngoài, về điểm này Cát Vân làm rất tốt. Chuyện tiếp xúc tay chân da thịt là không thể tránh, vì nhiếp ảnh không giống như vẽ tả thực, vẽ tả thực về cơ bản ý như tên, có nghĩa là thể hiện được hình thái và cảm nhận nguyên bản của đối tượng, còn nhiếp ảnh đòi hỏi cao hơn. Nếu là hoạt động quay chụp lấy tạo hình làm chủ đề chính, ắt không thể tùy ý người mẫu tạo dáng ra sao cũng được, mà phải có trù tính cân nhắc đâu đấy từ trước, khác một chút liền không thể đạt được hiệu quả mong muốn.

Lý An Dân chỉ thiếu điều quỳ xuống lạy bọn họ, mấy ông già này nói nghe thật hợp tình hợp lý, đem hành động nghệ thuật ra tâng bốc lên tận mây xanh, trong khi kỳ thực bọn họ cũng chỉ là thành phần bán chuyên nghiệp nửa chừng vào nghề. Cùng một kiểu tìm kiếm kích thích, hình thức biểu hiện của đám thanh niên có vẻ thấp kém hơn, quá mức trắng trợn, cánh trung niên thì gừng càng già càng cay, điệu bộ kín đáo hơn nhiều, còn biết đường mang "nghệ thuật cao quý" ra làm bình phong.

Lý An Dân hoài nghi Cát Vân và Lưu Quốc Xuyên ngoại trừ lui tới với nhau vì lợi ích ra thì còn có mối quan hệ mật thiết hơn nữa, tuy nhiên đến tối hội họp cùng với Chu Khôn, cô ấy lại đề cập đến một chuyện rất đáng lưu tâm

https://thuviensach.vn

- Lưu Quốc Xuyên bị trở ngại về mặt chức năng, không cách nào làm chuyện đó với phụ nữ, lại không tra ra được bệnh gì, chắc là vấn đề tâm lý, hơn nữa đây cũng chẳng phải bí mật gì.

Theo những gì được biết thì Lưu Quốc Xuyên từng là cán bộ của một thôn nọ, lần nào cũng có thể quán triệt thi hành chỉ tiêu mà bên trên yêu cầu. Thôn ông ta ở nằm sát bên một con sông, phong cảnh rất đẹp, thường có người đam mê nghệ thuật tìm đến để hoạt động, có lần đoàn nhiếp ảnh cần tuyển một người mẫu tạm thời, chụp xong là trả tiền tươi ngay tại chỗ, công việc tuyển người mẫu rơi vào tay Lưu Quốc Xuyên, cũng vì vậy mà ông ta mới làm quen được một nhóm nghệ sĩ chuyên nghiệp, sau này xin nghỉ hưu non liền gia nhập vào trong hội yêu thích nhiếp ảnh, chuyên tâm vào việc bưng máy sáng tác.

Lý An Dân nhờ vào quan hệ với Chu Khôn mới xem được những tấm ảnh còn lưu trong máy chụp hình của Lưu Quốc Xuyên, bên trong có rất nhiều tấm chụp cận cảnh cùng với đặc tả Cát Vân. Hình ảnh rất có sức hút, thực sự không nhìn ra được đây là những tấm hình được tạo bởi những hành vi bỉ ổi, cũng vì nét mặt của Cát Vân rất tự nhiên, tình cảm toát lên trong đáy mắt lại rất ăn khớp với chủ đề của cả bộ ảnh - “Khát vọng”.

Lưu Quốc Xuyên ở một mình trong gian phòng đơn được bao riêng trên lầu bốn, mà thành viên của hội thì đa phần đều một tổ hai người hay ba người một phòng, lẽ nào Lưu Quốc Xuyên có quan hệ xã hội không tốt lắm? Nhưng ai nấy cứ nhắc đến ông Lưu là lại tán dương luôn miệng, cố gắng thể hiện quan hệ giữa bản thân và ông ta vô cùng hài hòa, Lý An Dân hiểu, họ sợ dẫn lửa đốt mình, cho dù có va chạm đi chăng nữa, trong thời điểm hiện tại làm gì có ai dám nói ra?

Chu Khôn nói trong phòng người chết có vết máu, trên khung cửa sổ bằng inox cũng có những vết hằn rất mảnh, giống như là bị một sợi dây thép cứa vào, trên dây thép vẫn còn da thịt dính lại, mà cổ chân cùng với lòng bàn tay người chết đều có vết máu hõm sâu, hơn nữa tư thế của ông ta rất kì quái, đầu

https://thuviensach.vn

quay về phía khách sạn còn chân xoay ra hướng nhà xe mà nằm úp sấp, hai chân khép lại duỗi thẳng, tay vươn ra phía trước.

Căn cứ theo miêu tả của Chu Khôn, trong đầu Lý An Dân chợt hiện lên một cảnh tượng: Lưu Quốc Xuyên vướng cắm vào thanh sắt, thân thể treo thẳng đứng giữa không trung, ông ta dùng hai tay nắm chặt lấy thanh sắt, gắng sức vùng vẫy tự cứu mình trong vô vọng. Hai chân ông ta bị sợi dây đỏ quấn quanh, một đầu sợi dây nằm trong tay của người kia mà người nọ thì ngồi trước nhà xe, ra sức kéo sợi dây, muốn lôi cái người đang bám dính trên thanh sắt kia xuống đất. Bên cạnh đó còn có một sợi dây quấn trên cổ Lưu Quốc Xuyên, từ từ siết chặt vào trong da thịt ông ta, "Phựt" một tiếng, sợi dây đang quấn quanh cổ thình lình siết mạnh, Lưu Quốc Xuyên bị sợi dây cắt bay cổ, đầu thân chia làm hai đoạn, cái đầu thì dính lại trên thanh sắt, còn thân thể thì rơi xuống, lúc lao qua lầu hai phần cổ bị đứt xoay về phía cửa sổ, máu bắn ra tung tóe, để lại những bông hoa máu tán loạn trên mặt kính cửa sổ.

Sau khi thân thể ông ta rơi xuống, người đang nắm sợi dây đỏ tiếp tục thu từng đoạn dây về, đôi chân Lưu Quốc Xuyên bị dây quấn quanh lôi đi nên cũng duỗi thẳng, mà theo thân người bị lôi về phía sau hai cánh tay ông ta cũng vươn tới trước, tạo ra tư thế "Tay giơ cao lên đầu", cứ thế nằm sấp dưới mặt đất mà bị kéo ra tới đầu con phố hình chữ T, đến trước nhà xe mới ngưng lại.

Hiện tại đang có một nghi vấn - Tại sao Lưu Quốc Xuyên không hề kêu cứu? Là ông ta còn chưa kịp mở miệng kêu cứu thì đã chết, hay căn bản không cách nào kêu cứu?

Lý An Dân đã có kết luận: Đây nhất định không phải do con người gây ra, mà bởi bác Hoa tác quái, bị ma quỷ ám ảnh khiến cho ông ta không thể thốt nổi ra lời.

Thế nhưng rất nhanh sau đó cảnh sát đã tìm được hung khí gây ra vết thương trên đỉnh đầu ông Lưu, đó là một cây búa sắt, bị vứt dưới ống cống của

https://thuviensach.vn

con hẻm nằm sau khách sạn. Trên đầu búa còn có vết máu, cây búa này rất nhỏ, đầu búa cũng có thể gỡ ra được, là công cụ thường được mang theo khi đi phượt, căn cứ vào thể tích, sức nặng của cây búa cùng mức độ chấn thương sọ não mà xem, đây không phải do hung thủ sẩy tay làm rớt, mà chính là được quăng đi từ trên lầu bốn. Hung khí gây ra vết thương phần gáy cũng được xác định là một con dao dùng trong việc vẽ tranh.

Phạm vi mục tiêu thoắt cái đã được khoanh vùng trong số các thầy trò tham gia hoạt động ngoài trời. Dao mỹ thuật mặc dù không đủ sắc bén, nhưng vẫn có độ cứng nhất định, thích hợp cho việc bôi trát sơn dầu trên một diện tích lớn, đa phần sinh viên đều không dùng dao, bởi vì chuyến này chủ yếu thực hành vẽ tranh phong cảnh bằng màu nước, mà các giáo sư về cơ bản đều được trang bị đầy đủ hết, bọn họ cũng phải tự mình sáng tác.

Dao mỹ thuật không tạo ra được vết thương sắc bén, dùng thứ này đi làm hung khí giết người thì chẳng khác nào làm trò cười. Chu Khôn nói dao mỹ thuật được găm vào một phần mô mềm ở bên cạnh xương cổ, là nơi giao tiếp giữa đầu và cổ, vị trí này chính là một yếu huyệt trên cơ thể, chỉ cần ra sức đâm vào, quả thật có thể dẫn tới cái chết. Tuy nhiên vết thương sau cổ của Lưu Quốc Xuyên còn chưa chạm được đến điểm yếu hại, chưa đạt tới hiệu quả trí mạng, chẳng qua từ đây cũng có thể thấy được kẻ thủ ác cực kì am hiểu kết cấu thân thể con người.

Cảnh sát chuyển đối tượng điều tra trọng điểm sang các giáo sư của học viện cùng với giáo sư Phan. Chu Khôn cho rằng giáo sư Phan có động cơ gây án lớn nhất, ông ta có quan hệ mập mờ với Cát Vân, mà Cát Vân lại thường xuyên tiếp xúc với Lưu Quốc Xuyên, giáo sư Phan có ý đồ thù địch với Lưu Quốc Xuyên thì cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Đêm nay, giáo sư Phan cùng với đám Lý An Dân đổi phòng ngủ, cảm xúc của Cát Vân cũng dần dần ổn định lại, cô ta vẫn giống như hôm qua, đổi tất cả

https://thuviensach.vn

các vật dụng trên giường thành những thứ cô ta đem theo, thay ga giường, trên ga vẫn còn một chỗ bị nhuốm màu đỏ sẫm, chính là máu ở bả vai Cát Vân.

Lúc này Lý An Dân mới ý thức được, sở dĩ Cát Vân phải thay ga giường, có lẽ chẳng phải vì bản thân cô ta có tính ưa sạch sẽ, cũng không phải vì yêu thích những thứ xinh đẹp, mà là sợ máu của mình dây ra nhiễm bẩn giường khách sạn, cô ta luôn ở trần đi ngủ, chỉ e là do sợ máu dính vào quần áo.

Lý An Dân đề nghị cô nên dùng băng gạc để băng lên những chỗ bị xuất huyết, Cát Vân lại hỏi ngược: “Vì sao phải băng? Bịt lại rồi thì làm sao máu bẩn có thể chảy ra được chứ.”

Lý An Dân không hiểu mà hỏi: “Trong cơ thể con người làm gì có máu nào là bẩn? Nếu cứ bị chảy máu mãi như vậy thì không tốt cho cơ thể đâu, tốt nhất là cô cứ dành ra chút thời gian đến bệnh viện kiểm tra xem sao.”

Mặt Cát Vân trắng bệch, cười nói: “Tình huống của mỗi người đều khác nhau mà.”

Lý An Dân nhìn những đóa hoa nhỏ trên ga giường màu hồng, nghĩ ngợi một hồi, rồi dùng giọng có vẻ thản nhiên mà bảo: “Dạo này ở trước cổng trường hay có một bác gái tới bày hàng ra bán, bác ấy chuyên thêu hoa trên khăn tay, hoa mẫu đơn ý, tay nghề khá lắm, tôi thấy cô có vẻ thích hàng vải thêu, lúc nào đi thử coi một chút xem sao.”

Cát Vân tức thì lộ ra vẻ mặt chán ghét: “Tôi ghét nhất là hoa mẫu đơn, nhìn thô tục chết đi được, nếu cần khăn tay xinh xắn, vậy ra cửa hàng cao cấp thiếu gì.”

Nói xong, cô ta liền nằm xuống, dùng chăn cuốn thân thể trần trụi của mình thành một cục, Lý An Dân thử gợi chuyện với cô ta, cô ta cũng chẳng thèm để ý, giả vờ như đã ngủ say.

https://thuviensach.vn

Cô ta ngủ rồi, nhưng Lý An Dân thì không dám ngủ. Cô uống cà phê đắng để đầu óc được tỉnh táo, kéo ghế ra ngồi trước cửa sổ, lấy bọc bột trừ tà trong Long quy ra cầm chắc ở tay, xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ mà nhìn thẳng xuống bãi đất trống trước nhà xe.

Sau mười hai giờ, trên lưng Cát Vân lại bắt đầu có máu rỉ ra, vô số sợi tơ máu dài mảnh phát sáng chui ra từ trong lỗ chân lông, bồng bềnh giữa không trung, kéo dài ra hướng tới cửa sổ, tuy nhiên bác Hoa vẫn chưa thấy xuất hiện, những sợi tơ hồng bay ra ngoài cửa sổ, rẽ sang bên hông, xuyên vào trong ô kính cửa sổ của căn phòng cách vách.

Người ở trong căn phòng bên cạnh là ai? Giáo sư Phan!

Lý An Dân vội vươn tay ra muốn kéo sợi tơ máu, nào ngờ lần này không giống như lần trước, tơ máu không những không tan ra thành bụi phấn mà còn cắt cho tay cô chảy máu, tơ máu dai như dây đàn, mắt thấy cũng phải có hơn trăm sợi, Lý An Dân nhất thời tìm không ra kéo, chỉ còn cách chạy ra cửa, vọt sang phòng kế bên gõ cửa, cánh cửa bị khóa trái, mà bên trong không hề có phản ứng gì. Trong đêm thanh vắng tĩnh mịch, tiếng huyên náo lớn như vậy mà cũng chẳng có ai thèm ra ngoài ngó lấy một cái, cả một khúc hành lang chìm trong bầu không khí nặng trĩu.

Lý An Dân định ra đại sảnh tìm nhân viên phục vụ, nhưng vừa mới xoay người, một khuôn mặt nổi đầy mụn đỏ đã ở ngay trước mắt, Lý An Dân sợ đến bạt vía, tiếng thét chói tai cũng kẹt cứng trong cổ họng, cô liền lùi ra sau hai bước, tựa lưng vào cánh cửa, thiếu chút nữa là ném luôn cái bao phấn trừ tà trong tay.

Bác Hoa đứng thẳng đơ trong hành lang, trong ngực còn ôm theo cái túi bằng vải bố màu vàng, bà ta nâng túi về phía trước, Lý An Dân nhìn lại lần nữa, trên túi có một cái mặt người, đường nét rõ ràng, chính là Lưu Quốc

https://thuviensach.vn

Xuyên! Vải bọc màu vàng trên túi lại chính là da mặt của Lưu Quốc Xuyên! Hai mắt ông ta trợn ngược lên trên, miệng còn bị nhét vào một mớ vải trắng, làn da dưới mắt trái bị thêu một đóa hoa mẫu đơn đỏ chói.

Bác Hoa đưa cái túi bọc da người ra trước mặt Lý An Dân như vậy, nào có ai dám cầm?

Hai chân Lý An Dân run lẩy bẩy, cố thử nói chuyện với bác Hoa xem sao: "Bác là ai? Rốt cuộc muốn làm gì? Vì sao lại hại người khác? Có chuyện gì cứ từ từ nói với tôi không được sao..."

Bác Hoa thế mà lại mở miệng ra thật, để lộ hai hàm răng khô vàng, đôi môi bà ta càng lúc càng mở ra thật to, đầu lưỡi cũng thè ra ngoài, khắp nơi trên mặt lưỡi là những vết lở loét mưng mủ, từng luồng khí đen từ sâu trong họng của bà ta tuôn tràn ra bên ngoài.

Bác Hoa từng bước, từng bước tiến đến gần Lý An Dân, mức độ mở rộng của cái miệng đã vượt khỏi phạm vi người thường, khiến cho da mặt cũng bị kéo giãn đến mức biến dạng méo mó, khoang miệng như một hố đen hoàn toàn có thể đút vừa cái đầu của một người vào trong ấy. Mà trên thực tế, dường như bác Hoa cũng đang định làm như vậy, đưa cái miệng rộng ngoác chụp xuống đầu Lý An Dân.

Lý An Dân vừa thấy tình thế không ổn, lập tức xé bao bột phấn trừ tà tung thẳng qua, xoay người hướng về phía cầu thang chạy thục mạng, đằng sau cô vang lên một tiếng rít chói tai. Lý An Dân cũng không dám quay đầu lại nhìn, lao một hơi thẳng xuống dưới lầu, dưới sảnh tiếp khách đèn vẫn sáng, nhân viên lễ tân đã nằm gục xuống ngủ thiếp đi, cô cũng không rảnh để mà nghĩ ngợi nữa, nghiêng đầu đưa mắt nhìn quét một vòng, thấy bác Hoa đã đuổi theo tới nơi, tức tốc đẩy nhanh tốc độ mà chạy gấp ra bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Lúc này cô rất hối hận, khi nãy không nên chạy xuống lầu mà phải chạy lên trên mới đúng, Chu Khôn và cục trưởng Vương đang ở trên lầu bốn, nhưng nói không chừng bây giờ cả hai cũng ngủ say đến bất tỉnh nhân sự luôn rồi ấy. Lý An Dân quyết định chạy về phía con hẻm phía sau, cũng là nơi phát hiện ra cái xác. Đội trưởng Lữ mang theo mấy nhân viên cấp dưới đang đóng quân ở đó, dẫu có là ma, cũng có thể sinh ra ba phần sợ hãi với những người chấp pháp nhân gian.

Chân vừa bước ra khỏi cửa, còn chưa kịp chạy mấy bước, Lý An Dân đã ngơ ra, cảnh sắc trước mặt chẳng phải là đường phố đêm đen, mà chính là một thôn trang dưới ánh trời chiều, một người phụ nữ đầu chít khăn đang ngồi trước cửa nhà thêu hoa, dùng chỉ màu thêu những bông mẫu đơn với đủ mọi màu sắc trên một góc của chiếc khăn tay màu trắng, cánh tay bà dày đặc những nốt ban đỏ, loang lổ chỗ đỏ chỗ trắng.

Một cô bé khoảng chừng bảy tám tuổi chạy đến bên cạnh người phụ nữ ấy, lấy một chiếc khăn tay từ trong túi áo ra, cất tiếng, giọng nói vang vọng trực tiếp trong đầu Lý An Dân.

“Ai cũng chê cười con, nói hoa này trông rất xấu, con không thèm nữa.”

Cô bé trả lại chiếc khăn tay cho người phụ nữ, ném luôn cặp sách, xoay người chạy ra ngoài thôn.

Người phụ nữ kia rút sợi chỉ màu trong lỗ kim ra, cẩn thận quấn lại vào trong cuộn chỉ, thay bằng một sợi chỉ trắng lại cúi đầu tiếp tục thêu, thêu rồi lại thêu, thân thể của bà chợt nghiêng một cái, ngã xuống nền đất bên cạnh, chiếc khăn tay trắng tinh chỉ vừa thêu được một nửa bay lên giữa không trung, rồi chậm rãi hạ xuống che lấy khuôn mặt bà.

Lý An Dân vừa chạy tới trước hai bước, chợt nghe bên cạnh vang tiếng nức nở, cô quay đầu sang nhìn, chỉ thấy cô bé mới nãy đang đứng cách đó

https://thuviensach.vn

không xa, vừa khóc vừa dùng con dao chuyên dùng để gọt bút chì rạch từng nhát trên cánh tay mình.

Khi ấy, từ trong bóng tối một cánh tay vươn ra khoác lên vai cô bé, giọng đàn ông vang lên: “Cô bé à, vì sao lại khóc như vậy?”

“Tất cả mọi người đều xa lánh cháu, tránh né cháu, bảo cháu là con của Mụ độc, máu trên người của cháu cũng bẩn như máu của bà ấy vậy, cháu muốn cho máu bẩn chảy ra, chảy ra hết rồi thì mới sạch sẽ, mọi người mới đồng ý cho cháu chơi cùng.”

“Đừng làm khổ mình như vậy, để chú chơi với cháu, ngoan, qua đây nào.”

Tiếp theo đó lại có nhiều cánh tay vươn ra nữa, tóm lấy tay và chân của cô bé, cởi bỏ áo quần của cô bé, kéo cô bé vào trong bóng tối, tiếng thở dốc phì phò xen lẫn với những tiếng kêu gào non nớt quanh quẩn ở bên tai.

Lý An Dân không muốn nghe nữa, bịt chặt tai, chạy về phía mà cô bé vừa biến mất, đuổi kịp tới một cái hồ lớn gợn sóng lăn tăn, cô bé nọ đang trần trụi nằm trên bãi cỏ ven hồ, bên dưới có một vũng máu tươi, một người đàn ông trung niên đang ngồi bên cạnh cô bé, đặt bảng vẽ dựng đứng ở trên đùi, hết sức chuyên chú mà dùng cây bút than vẽ lên giấy, lột tả cảnh tượng trước mặt.

Cô bé nằm yên không hề nhúc nhích, quay mặt đi, lặng lẽ nhìn về phía người họa sĩ trung niên.

“Chú ơi, chú đang vẽ cháu đấy ư?”

“Thật xin lỗi…”

https://thuviensach.vn

“Vì sao lại nói xin lỗi? Cháu để cho chú vẽ, cháu muốn chú vẽ cháu xinh đẹp hơn chút nữa.”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Người họa sĩ trung niên đặt bảng vẽ xuống, bước lên trước, cởi áo khoác ra đắp lên người cô bé, móc từ trong túi quần ra một xấp tiền rồi nhét vào bàn tay nhỏ bé của cô.

“Chú ơi, vì sao chú lại cho cháu tiền?”

“Bởi vì cháu là người mẫu của chú, chú thuê cháu làm người mẫu, cho nên chú phải đưa cháu tiền.”

“Người mẫu? Người mẫu tức là sao?”

“Người mẫu chính là một loại công việc, chuyên để cho người ta vẽ tranh, chụp hình, chú dựa vào hình dáng của cháu để vẽ, vậy thì cháu chính là người mẫu của chú.”

“Mới vừa rồi, những chú kia cũng muốn dùng cháu làm người mẫu ư? Nhưng mà bọn họ khiến cháu đau quá, đau quá...”

“Bọn họ... Bọn họ là thích cháu...”

“Thích? Đúng rồi, thích, bọn họ nắm tay của cháu, còn dắt cháu chơi đùa, bọn họ sẽ làm bạn với cháu sao?”

“Đúng vậy... Chú sẽ làm bạn với cháu, chú tới đây để làm bạn với cháu, thật xin lỗi...”

https://thuviensach.vn

“Chú này, sao chú cứ nói xin lỗi hoài vậy? Cháu rất vui mà, các bạn trong lớp cháu chẳng có ai chịu chơi với cháu cả, tất cả mọi người đều ghét cháu, không ai nắm tay cháu, lúc chơi trò chơi cũng không ai muốn vào một nhóm với cháu cả, cháu không hề có bạn, các chú chịu đưa cháu đi chơi, cháu thực sự rất vui.”

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

Người họa sĩ trung niên lại càng không ngừng nói xin lỗi, đứng dậy xoay người, Lý An Dân kinh hãi, người này... Thế mà lại là giáo sư Phan!

Ý nghĩa nội dung mà những hình ảnh ấy muốn truyền đạt đã quá rõ ràng rồi, một cô bé bị lũ “Chú” ấy hãm hại, giáo sư Phan mặc dù không hề tham dự, tuy nhiên ông ta không những không kịp thời bảo vệ cô bé, mà ngược lại còn che giấu cho hành vi man rợ của bọn cầm thú ấy!

Sau lưng lại vang lên tiếng khóc nức nở, Lý An Dân ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy bác Hoa ôm mặt, tơ mảnh đỏ thắm rũ xuống từ kẽ ngón tay của bà ta.

“Hắn hại con gái của tôi, là hắn hại con gái của tôi... Tôi hận hắn, tôi muốn báo thù! Tôi muốn báo thù!”

Nói đến bốn chữ cuối cùng, giọng bà ta bỗng trở nên cao vút, trở nên thê lương cực kỳ, trong lúc Lý An Dân giật mình đứng ngây ra tại chỗ, bác Hoa bỗng quỳ rạp người, tứ chi chống xuống đất, ngẩng cao đầu, cái miệng mở toang hoác như chậu máu, vô số sợi tơ đỏ phun ra từ trong miệng bà ta, hệt như nhện phun tơ vậy, toàn bộ đều cuốn thẳng về phía Lý An Dân.

Lý An Dân vội vàng lùi ra phía sau, trong Long quy còn có một loại bột trừ tà từng khiến cho lệ quỷ quấn lấy Lưu Phi hóa thành vũng nước màu xanh, Lý An Dân đã lấy ra từ trước, nhưng cô lại không nỡ ra tay, bác Hoa này là mẹ

https://thuviensach.vn

của cô gái nhỏ kia, nếu như cô không đoán sai, bé gái bị xâm hại tập thể đó tám phần chính là Cát Vân.

Lý An Dân đồng cảm với những gì Cát Vân gặp phải, cô không thể nào ra tay với bác Hoa được, chỉ biết không ngừng lùi lại phía sau để né tránh tơ máu, đột nhiên đúng lúc ấy có hai luồng ánh sáng mạnh ập đến từ bên cạnh, tiếp theo đó là tiếng còi xe inh ỏi ngay bên tai, ảo giác tan biến, khung cảnh thực sự của đường phố hiện ra, Lý An Dân đang đứng ở giữa đường, một chiếc xe đưa đón công nhân làm ca đêm đang lao thẳng tới.

Khoảng cách quá gần, sát sạt tới mức không kịp né tránh, trong đầu Lý An Dân hiện ra hai chữ: Xong đời!

Đúng khoảnh khắc cô định nằm rạp xuống, một chiếc xe máy lao thẳng qua đường lộ đến sát bên cạnh, đón tay quơ lấy cô vòng sang lề đường, đầu ô tô húc thẳng vào đuôi xe máy, xe máy tức khắc trượt mạnh, đầu xe nghiêng về phía ô tô. Người lái xe đã sớm chuẩn bị, ôm chặt Lý An Dân vào trong ngực, đạp lên yên xe để mượn lực, hai chân tung thẳng lên trên, cơ thể căng ra, tạo thành tư thế ngửa người ra sau, song song với mặt đất mà lộn một vòng về phía sau. Chiếc xe máy bị cuốn vào gầm xe ô tô, còn người lái xe trong lúc văng ra sau, chuẩn bị tiếp đất thì hướng đầu tới trước, hai chân cong lên, dùng lưng đón đất, làm mất lực va chạm một cách kỳ diệu, còn theo quán tính mà ôm Lý An Dân lăn hai vòng, sau đó mới ngừng lại.

Lý An Dân được cái "đệm thịt" ấy đặt xuống dưới lòng đường nhựa, chỉ cảm thấy dạ dày như sôi trào, trước mắt đom đóm trăng sao tung bay loạn xạ, tuy nhiên không hề bị thương, cô được đôi bàn tay chắc nịch đỡ lấy gáy, hai cánh tay mạnh mẽ có lực trong lúc tung mình cũng đã triệt tiêu ma sát, bảo vệ cho cô tương đối chu toàn.

Lý An Dân áp mặt vào trong lồng ngực vững chãi ấy, mùi vị quen thuộc khiến cho trái tim cô nhảy lên "thình thịch, thình thịch" điên cuồng, nhịp đập

https://thuviensach.vn

so với lúc gặp ma còn nhanh hơn.

Một làn hơi lạnh lướt qua mớ tóc ngắn trên đầu cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Em làm anh ngay cả ngủ cũng không yên tâm được.”

“Anh Vệ Quân, là anh thật sao?” Hai mắt Lý An Dân sáng bừng lên, cũng bất kể là mình còn đang nằm ngay trên đường cái, trở tay ôm chầm lấy Diệp Vệ Quân, dán mặt vào trong ngực anh mà cọ cọ, lại duỗi tay đẩy anh ra một khoảng, kề trán vào trán anh, hai chóp mũi đụng nhau.

Da thịt trên mặt Diệp Vệ Quân đã phục hồi gần như bình thường, trên gò má bên trái vẫn còn một vệt kéo da non màu đỏ sậm, phần thịt bên dưới hơi lồi lên trên bề mặt, lớp phủ ngoài rất mỏng, xung quanh còn có những vết nhăn như chân chim. Không nhìn kỹ thì chỉ thấy đây là một vết thương vừa bóc vảy, trong mắt những người khác có thể rất khó coi, nhưng theo như Lý An Dân thấy, so với tình trạng thê thảm lúc ở dưới lòng đất, đã tốt đến mức không còn vấn đề gì rồi!

Cô nâng mặt Diệp Vệ Quân hết xoay trái rồi xoay phải nhìn ngắm không thôi, thở nhẹ một hơi, bây giờ mới nhớ ra tình cảnh vừa rồi nguy hiểm đến mức nào, không khỏi sợ hãi, vội vàng ôm chặt anh, vùi cả đầu lên cổ anh, cất giọng có chút nũng nịu: “Làm em sợ muốn chết!” Còn cọ cọ một phen, sau đó cô nhận thấy sau tai anh có một vết loét cỡ đồng xu, xem ra thân thể vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Diệp Vệ Quân vỗ nhẹ lên lưng cô, thấp giọng an ủi: “Anh đã đến rồi, không việc gì...”

Bác tài xế ô tô sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, chạy tới bên cạnh, thấy đôi uyên ương đang nằm hỏi han nhau, tiến chẳng được mà muốn lùi cũng chẳng xong, chỉ đành ngồi xổm xuống ở khá xa mà khẽ ho nhẹ hai tiếng, cất giọng khô khốc hỏi: “Hai người, cả hai... không có chuyện gì chứ?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân kéo Lý An Dân đứng dậy, phủi bụi bặm dính trên người cô, Lý An Dân chỉ biết đứng ngơ ngác nhìn Diệp Vệ Quân rồi bật cười, khuôn mặt trắng nõn thon gầy cùng với hai nốt ruồi son bên dưới mắt khiến Diệp Vệ Quân rung động không thôi, anh vội vàng ra khỏi cửa, thậm chí còn chưa biết thân thể Lý An Dân đã bị thay đổi. Hoàng Bán Tiên đã trao trả linh hồn của cô trở về với thể xác ban đầu.

Diệp Vệ Quân đè chặt bả vai Lý An Dân, nhìn ngắm khuôn mặt của cô đến mức si mê, đến độ quên đi hết thảy mọi chuyện, đôi nam nữ trẻ tuổi này cứ thế đứng ngay hiện trường tai nạn mà nhìn ngắm lẫn nhau như thể chẳng có ai ở đó, một màn tình chàng ý thiếp mặn nồng cứ thế diễn ra ngay trước mắt bác tài. Bác tài cũng thật bất đắc dĩ, chẳng biết làm thế nào, chỉ mong đi khỏi chỗ này cho mau, nhưng mà xe máy hãy còn nằm bẹp dưới bánh ô tô, giờ mà đi thì sẽ thành tội gây tai nạn bỏ trốn, bác tài chỉ đành kiên trì ho khan hắng giọng đánh động hai người, lớn tiếng hỏi lại thêm lần nữa: “Hai vị! Muốn tự tử vì tình thì cũng đừng chọn cách này chứ, các vị có việc gì không?”

Đến lúc này Diệp Vệ Quân mới dời tầm mắt ra chỗ khác nói với bác tài nọ: “Tôi không sao.” Vừa nói vừa cong tay gõ nhẹ vào đầu Lý An Dân, khẽ hỏi: “Còn em thì sao hả? Có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?”

Lý An Dân thoáng lấy lại tinh thần, ngoảnh sang bốn phía nhìn thử một vòng, không thấy bóng dáng bác Hoa đâu cả, cô vừa sờ bụng vừa gãi gãi ót, gật đầu nói: “Không sao chỉ là khi nãy anh siết hơi mạnh một chút xíu, dạ dày của em đang nhảy rộn lên đây, anh Vệ Quân, sao anh lại...”

Lý An Dân còn đang định hỏi làm thế nào mà Diệp Vệ Quân có thể tìm được cô, nhưng chưa kịp nói hết câu thì từ đầu đường bên kia đã có một anh chàng trẻ tuổi xông thẳng tới trước mặt Diệp Vệ Quân, vừa thở không ra hơi vừa ra sức quát tháo: “Ông đang làm cái quái gì vậy hả? Động cái là tùy tiện cướp xe người ta như thế à! Còn xe của tôi đâu?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân quay sang hất cằm về phía chiếc xe ô tô nọ, anh chàng kia vừa nghiêng đầu nhìn một cái, lập tức nổi khùng, hét to một tiếng, xắn tay áo muốn nện cho Diệp Vệ Quân một trận. Vừa lúc ấy thì Chu Khôn chạy ra từ trong khách sạn, thấy một màn như vậy, trước tiên liền gọi một tiếng "Anh Diệp", sau đó chạy lên chụp bả vai của cậu trai trẻ, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì cũng phải từ từ, đừng có động tay động chân."

Anh chàng kia xem ra hãy còn trẻ trâu, nhăn mày trợn mắt mà "A đù" một tiếng, xoay sang oanh kích Chu Khôn: "Con bà nó, mày là cái thá gì? Bố đây phải gọi cảnh sát tới! Bố phải gọi cảnh sát tới để coi tụi mày còn cãi thế nào."

Lý An Dân thầm bảo cậu đang đứng trước mặt cảnh sát đấy, còn la ó gọi cảnh sát cái gì nữa, có lòng nhắc nhở: "Cô ấy chính là cảnh sát đấy."

Cậu chàng vẫn không thèm tin, mãi đến khi hai nhân viên cảnh sát mặc đồng phục chạy tới hòa giải thì cậu ta mới choáng váng, Chu Khôn cũng không so đo gì với cậu ta. Diệp Vê Quân thì đưa danh thiếp cho cậu ta để sau này liên lạc, cất giọng khách sáo: "Thật xin lỗi, vừa rồi tình huống khẩn cấp quá, còn chưa kịp nói tiếng nào với cậu thì đã mượn xe dùng mất rồi, tổn thất bao nhiêu, tôi sẽ bồi thường cho cậu hết, cậu cứ đưa xe đi sửa trước, sau khi chuyện bên này xong xuôi thì tôi sẽ lập tức liên lạc với cậu."

Anh chàng nhận lấy danh thiếp rồi cũng không thèm nhìn lấy một cái mà cho thẳng vào trong túi áo, gãi gãi đầu cười khan, nói: "Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi ấy mà, các anh còn bận nhiều việc, ngàn vạn lần đừng để ý tới em nhé."

Chuyện bên này còn chưa giải quyết đâu ra đó thì xe cứu thương đã chạy tới trước cửa khách sạn, hai nhân viên y tế mang theo băng ca chạy thẳng lên lầu, khiêng giáo sư Phan ra bên ngoài, Lý An Dân thấy trên cổ cùng với cổ tay của giáo sư Phan đầm đìa máu tươi, rơi vào trạng thái hôn mê.

https://thuviensach.vn

Chu Khôn đánh tiếng với Diệp Vệ Quân trước: “Thật là ngại quá, anh Diệp, chỉ sợ rằng lần này lại phải phiền đến anh rồi.”

Diệp Vệ Quân đặt tay lên đầu Lý An Dân mà xoa, gật đầu bảo: “Không sao cả, anh cũng vừa mới trông thấy, bé con này suýt chút nữa thì đã chết trong hồ đồ rồi.” Nhéo nhéo khuôn mặt của Lý An Dân, anh nghiêng người nhìn cô nói: “Còn nhớ cái lần Triệu Tiểu Vi bị mớ tóc kia quấn lấy hay không? Đã có một bài học rồi mà còn chưa khôn ra, ma quỷ bình thường đều không có ý thức rõ ràng như vậy đâu.”

Lý An Dân sửng sốt, hỏi lại: “Ý của anh là... Có thứ quái quỷ gì đó đã dùng những chuyện mà người chết từng trải qua để lừa gạt em sao?”

Diệp Vệ Quân búng nhẹ lên gáy cô, như thường lệ vẫn chưa đưa ra kết luận, mà muốn nắm bắt thêm một chút đại khái về tình huống trước mắt, Lý An Dân nhìn sang Chu Khôn, hỏi: “Giáo sư Phan đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Chu Khôn đáp: “Tôi và cục trưởng ở trên cửa sổ lầu bốn thấy ông ta thò đầu ra cửa sổ, khi ấy tôi vượt liền hai tầng lầu tới cứu, thiếu chút nữa là lộn nhào xuống đất cùng với ông ta rồi, cũng may là cục trưởng nhanh chân chạy tới, mới kịp thời kéo ông ta trở lại được.”

Chu Khôn dắt Diệp Vệ Quân và Lý An Dân lên trên lầu hai, vào phòng của giáo sư Phan, cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường, Diệp Vệ Quân cũng quen biết Vương Quốc Huy và Lữ Thanh Xuân, đôi bên gật đầu tỏ ý chào hỏi, cũng không hàn huyên gì nhiều mà đi thẳng vào vấn đề luôn.

Vương Quốc Huy lôi khăn tay ra lau mồ hôi, kéo Diệp Vệ Quân ra phía trước cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Hiện tại có chút khó giải quyết, cậu nhìn những vết hằn trên khung cửa sổ này mà xem, cùng một dạng như trong phòng của Lưu Quốc Xuyên, cứ như là dấu vết do một sợi dây thép cực kỳ dẻo cực dai để

https://thuviensach.vn

lại vậy. Mới vừa rồi tôi ôm giáo sư Phan, cảm giác như có một thứ sức mạnh không thể thấy được bằng mắt thường kéo ông ta ra ngoài, khi đó trên cổ ông Phan có một vòng máu, tôi càng kéo ông ta trở lại thì máu càng ứa ra nhiều, cứ như là có một sợi dây vô hình đang siết chặt cổ ông ta."

Chu Khôn nói: "Khi ấy khiến cho người ta lo lắng muốn chết, nếu như kéo ông ấy mạnh tay quá, sợ rằng có kéo về được thì cái đầu cũng rớt ra luôn. Cũng may thứ sức mạnh đang lôi ông ta ra bên ngoài đột nhiên lơi lỏng, sau đó cũng đưa được giáo sư Phan xuống để cấp cứu, mà lúc này thần trí của ông ta cũng chẳng còn tỉnh táo, miệng cứ lẩm bẩm không biết là đang nhắc tới cái gì."

Trên khung cửa sổ có mấy sợi tơ máu còn sót lại, Lý An Dân có thể trông thấy, tuy nhiên những người còn lại không ai nhìn ra, cô vô thức nhìn sang Diệp Vệ Quân một cái, nhận thấy tầm mắt anh cũng đang đặt trên mấy sợi tơ đỏ nọ, liền kéo ống tay áo của anh, khẽ hỏi: "Anh thấy được ư?"

Diệp Vệ Quân "Ừ!" lại một tiếng, vươn tay chạm lên khung cửa sổ, đầu ngón tay vừa chạm vào sợi tơ, tơ máu tức khắc liền tan thành bụi phấn, một mùi tanh nhàn nhạt tản ra trong không khí, anh khẽ lẩm bẩm như tự nói với mình:

"Sợi máu..."

Đội trưởng Lữ kề sát bên tai Vương Quốc Huy nói nhỏ: "Có nên chuyển cái vụ án mạng này sang cho tổ chuyên án tâm linh không? Bọn họ chuyên phụ trách mấy vụ siêu nhiên..."

Vương Quốc Huy đưa mắt liếc anh ta một cái, khẽ hừ một tiếng rồi nói: "Bên chỗ chúng ta cũng có đồng cốt vậy, chúng ta muốn phá án thì trước tiên phải học sống không nhờ vả vào ai, kẻo bị người ta xem thường, nhớ cho kỹ, chúng ta là con gián, chúng ta chẳng ngại gì hết, anh là một cục gạch thì tôi cũng là một cục gạch, anh làm được ắt tôi cũng làm được."

https://thuviensach.vn

Đội trưởng Lữ vung nắm đấm, trong ánh mắt như bốc lên ngọn lửa cuồng nhiệt, Lý An Dân thính tai, nghe thấy toàn bộ những gì họ đang nói. Trước kia chỉ nghe người ta nói rằng bên cảnh sát cũng bí mật mời mấy ông cốt bà đồng về trợ giúp cho việc phá án, không ngờ lại còn có cả một tổ chuyên án chuyên phụ trách những sự việc ma quái, Trung Quốc rộng lớn không gì mà không có, chỉ trách tầm mắt cô quá hạn hẹp.

“Vụ án mạng này cũng chưa chắc đã được xếp vào nghiệp vụ của tổ bên kia.” Chu Khôn dẫn mọi người tới phòng tắm trên nền gạch men cùng với trong bồn rửa mặt đều có vết máu, dưới bệ rửa mặt còn có một con dao chạm trổ, đầu dao sắc bén cũng dính máu, vết máu từ trong sàn nhà tắm nhỏ giọt một đường tới thẳng trước cửa sổ.

“Trước khi giáo sư Phan bị một thứ sức mạnh nào đó lôi ra ngoài cửa sổ thì đã tự cắt cổ tay trong phòng tắm rồi, vết thương không tính là quá sâu, là tự sát bất thành.”

Ngoại trừ những thứ này, mắt kính của giáo sư Phan cũng rơi ở bên giường, trên kính trừ vết máu ra thì còn có vết ngấn do nước mắt khô lại tạo thành.

Lý An Dân không khỏi nhớ đến cảnh tượng ảo giác lúc trước, giáo sư Phan quay lưng về phía cô, đứng trên bãi cỏ, hai vai run rẩy, không ngừng thốt lên “Thật xin lỗi”. Diệp Vệ Quân nói cô bị thứ ảo giác đó lừa dối, nhưng hình ảnh ngắn ngủi bên trong ảo cảnh hẳn chính là những sự việc đã từng xảy ra trong thực tế, có lẽ bác Hoa đã giả dạng thành hồn ma mẹ Cát Vân để quấy phá, tuy nhiên phần ký ức bị đánh cắp kia cũng là thật.

Diệp Vệ Quân nói những sợi tơ đỏ nọ chính là máu bị rút ra từ thân thể của người sống, hay còn gọi là sợi máu, trên sợi máu có tản ra huyết khí, muốn

https://thuviensach.vn

tìm ra bác Hoa để tìm hiểu ngọn nguồn thì phải dùng Cát Vân làm trung gian gọi hồn, dẫn bác Hoa tới đây.

Vì thế Vương Quốc Huy liền tìm đến Cát Vân để nói chuyện, hy vọng cô ấy có thể phối hợp điều tra phá án. Cát Vân rất mê tín, nghe nói muốn dụ ma ra, thế là chết sống gì cũng không chịu, kể từ khi biết được giáo sư Phan đã bị đưa đi bệnh viện, tâm trạng của cô ta ở trên bờ vực sụp đổ, ôm chăn trốn vào trong góc giường, cứ ra sức lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt nước mũi giàn giụa thút tha thút thít, bảo mình chẳng biết gì cả.

Vương Quốc Huy không am hiểu đối phó với đòn tấn công bằng nước mắt của đàn bà, chỉ đành vỗ trán thở dài, đứng dậy ra ngoài cửa phòng tắm hút thuốc lá. Chu Khôn chuyển sang ngồi bên cạnh Cát Vân, nghiêng đầu quan sát cô ta một lúc lâu, nói thẳng: “Cát Vân, chúng tôi nghi ngờ vụ án giết người này là do mẹ cô gây ra, bà ấy muốn trả thù những kẻ đã từng làm nhục cô.”

Sắc mặt Cát Vân vốn đã tái nhợt, nay lại vì câu nói ấy của Chu Khôn mà trở nên trắng bệch hơn, cô ta trợn to mắt, kinh hoàng nhìn về phía Chu Khôn, “Cô, cô đang nói cái gì thế? Mẹ tôi... Mẹ tôi... Bà ấy...”

Chu Khôn tiếp lời của cô ta: “Bà ấy đã qua đời, khi còn sống rất thạo việc thêu hoa mẫu đơn, bà ấy còn thêu một chiếc khăn hoa mẫu đơn cho cô nữa, có đúng không?” Trước đó Lý An Dân đã kể lại hết cho Chu Khôn, hiện tại cũng chỉ dựa vào phản ứng của Cát Vân để xác định là thật hay là giả.

“Bà ấy không phải... Tôi cũng không phải...” Cát Vân há to miệng, ánh mắt hoảng hốt, lắp bắp một lúc lâu mà vẫn không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Chu Khôn không chừa cho cô ta chút thời gian để lấy hơi, từng bước áp sát: “Chứng minh thư của cô là giả, tên họ địa chỉ cũng không phải là thật, Cát

https://thuviensach.vn

Vân, cô biết không hả? Mẹ của cô đã đến tìm cô rồi! Những người bên cạnh cô cũng sẽ bị bà ấy sát hại."

Trên mặt Cát Vân hiện rõ nét kinh hoàng, thốt ra một tiếng thét chói tai, vừa khóc vừa kêu la: "Đừng mà! Đừng tới tìm tôi! Đừng giết bọn họ, bọn họ không hề làm nhục tôi, bọn họ đang chơi đùa với tôi mà, bản thân tôi tình nguyện như vậy."

Chu Khôn nheo mắt, khoác nhẹ lên vai cô ta, giọng hòa hoãn, kề sát bên tai cô ta mà nhẹ nhàng khuyên lơn: "Vậy thì bản thân cô phải tự mình nói cho bà ấy hiểu, nói cho mẹ của cô thông suốt, kêu bà ấy không nên tiếp tục làm tổn thương đến bạn của cô, cô là con gái bà ấy, bà ấy luôn coi cô là con gái mình, chỉ cần cô mở miệng đề nghị, bà ấy nhất định sẽ đồng ý."

Chu Khôn rất am hiểu cách thăm dò ý tứ qua cử chỉ lời nói, năng lực ứng biến ngay tương đối mạnh, chỉ dùng mấy câu đã nắm rõ tám chín phần tư tưởng trong lòng Cát Vân.

Cát Vân ôm đầu trốn trong chăn run lẩy bẩy trong một thời gian rất lâu, đến khi hết run rồi, cô ta liền như quả bóng bị xì hơi nằm bẹp trên giường, khẽ thều thào: "Được rồi... Tôi sẽ gặp bà ấy, tôi không được gặp mặt bà ấy lần sau cuối, còn chưa kịp nói gì với bà ấy cả, xin cô nhất định hãy để cho tôi tận mắt được trông thấy bà ấy một lần nữa..."

Diệp Vệ Quân chọn hiện trường phát hiện vụ án để làm nơi gọi hồn, sau khi trời sáng, anh dắt theo Lý An Dân đến một khách sạn nhỏ nơi anh trọ để lấy túi, túi da đen to bự bữa nay đã được trả về nguyên chủ, không cần con chim chích ngốc ngơ như Lý An Dân tha chạy khắp nơi nữa.

Khoảng cách giữa hai khách sạn tương đối xa, ngồi xe đi từ bến một chuyến tới lui cũng mất đến nửa tiếng đồng hồ, Lý An Dân ôm cánh tay Diệp

https://thuviensach.vn

Vệ Quân, tựa vào vai anh mà hỏi: “Em cũng không nghĩ anh sẽ ra ngoài sớm đến như vậy, phải rồi, sao anh lại tìm đến đây được?”

“Anh đến ngôi trường hiện tại em đang học nhưng không tìm thấy em, nghe nói bọn em đến đây vẽ cảnh thật, thế là mới theo chân đến. Em cũng không mang theo điện thoại di động, làm cách nào cũng không liên lạc được, không biết là tụi em đang nghỉ chân ở chỗ nào.” Diệp Vệ Quân gí tay lên trán cô, nói tiếp: “Tình cờ trong khách sạn mà anh dừng chân có người nhắc đến vụ án giết người chặt đầu này, anh nghe xong cảm thấy không bình thường, xem chừng tám chín phần là em cũng bị cuốn vào trong rồi, nên mới phải chạy vội tới như lửa cháy sau mông. Mà cũng may là anh mượn được chiếc xe máy ở ngay bến xe đó, không thì...” Diệp Vệ Quân thở dài, kéo Lý An Dân vào trong ngực mà ra sức ôm chặt.

“Nếu anh không đến thì em cũng định nằm sấp xuống rồi, em thấy giữa hai bánh xe còn có khe hở, nếu may mắn có lẽ sẽ không bị nó chèn chết.”

“Chẳng có nhiều may mắn đến với em được thế đâu, cũng đừng có sinh lòng thương hại lung tung như vậy nữa. Ngay cả tội phạm giết người cũng chẳng được miễn giảm hình phạt vì có thân phận bi thảm, tương tự như vậy, cho dù lệ quỷ lúc còn sống đáng thương đến mức nào, một khi đã làm hại người thì nhất định phải nhanh chóng diệt trừ, phải dùng biện pháp mà em cho là hữu hiệu mà trực tiếp nhất! Hiểu chứ?”

Lý An Dân nghịch nghịch cúc áo sơ mi của Diệp Vệ Quân, nghiêm túc gật đầu: “Lần sau em nhất định sẽ chú ý.”

Diệp Vệ Quân xoa tóc cô, nắm lấy bàn tay không chịu ngoan ngoãn của cô áp chặt vào trong lòng, nói: “Không có lần sau nữa, em không chịu học hỏi cho tốt, anh nào dám để em chạy lung tung khắp nơi chứ? Tốt nhất là cứ trói chặt em vào lưng quần ấy, thế là xong.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cười rộ lên, một hồi sau mới thu lại nụ cười, thấp giọng hỏi: “Anh Vệ Quân, bác Hoa kia quả thực chỉ mượn thân phận của người chết đi tác quái sao? Nếu bà ấy là mẹ Cát Vân, vậy anh định làm gì bây giờ?”

Diệp Vệ Quân không đáp, chỉ vỗ lên đầu cô, Lý An Dân cũng chẳng hỏi han thêm nữa, ngoan ngoãn đi theo anh giúp một tay. Vương Quốc Huy đã sớm phong tỏa con hẻm phía sau chặt đến mức một giọt nước cũng không lọt, sau khi trời tối, Diệp Vệ Quân bắt đầu bày trận, trận pháp của thuật Chiêu hồn cũng giống như thuật Dẫn linh, chẳng qua lần này Lý An Dân không phải trở thành nhân vật chính bị nhập hồn vào nữa.

Cát Vân run rẩy ngồi trên chiếu cỏ bên trong trận, Diệp Vệ Quân cầm hai cây đinh trấn hồn đặt dọc bên thân cô ta, hỏi rõ ràng tên họ của bác Hoa, để cho Cát Vân tự mình cầm lấy chiếc chuông chiêu hồn, dặn dò thật kỹ: “Nhớ kỹ từng bước nhé, tôi hô một tiếng thì cô phải rung chuông một lần, xong rồi cô lại phải hô thêm một tiếng, rung thêm một hồi chuông, kế đến mới tới phiên tôi hô, cứ lặp đi lặp lại như vậy, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được rời khỏi chỗ này, hiểu chứ?” Vừa nói, anh vừa rắc hỗn hợp tro gỗ đào, tro bùa cùng với vỏ trấu một vòng xung quanh chiếu.

Hai tay Cát Vân ôm chặt chuông chiêu hồn, gật đầu một cách máy móc, không ngừng nuốt nước bọt. Chu Khôn và Lý An Dân, hai người phải chờ đến khi bác Hoa lọt vào trong trận rồi mới giữ cửa Càn và cửa Khôn, nếu như bác Hoa quả thực chính là mẹ của Cát Vân, vậy thì sau khi tiêu trừ oán khí xong, Chu Khôn mới mở cửa Khôn để dẫn bà xuống cõi Âm, nếu như đã biến thành lệ quỷ hay là do thứ yêu linh nào đó trá hình, vậy thì phải vây nó ở trong trận để tiêu diệt.

Diệp Vệ Quân đưa mặt nạ trừ tà cho Lý An Dân đeo lên, nói với cô rằng: “Cái mặt nạ này chỉ có em mới sử dụng được, cần dùng sự phẫn nộ tột bậc để triệu gọi Đấu đồng tử trong mặt nạ xuất hiện, cho nên phải bảo quản thật tốt, nói không chừng sẽ có tác dụng.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân khẽ làu bàu: “Anh nói nghe trừu tượng quá đi, đâu phải cứ muốn phẫn nộ là phẫn nộ được, anh cho rằng em là Siêu Saiyan à?”

Diệp Vệ Quân sửng sốt hỏi lại: “Siêu Saiyan là cái gì? Trong phim khoa học viễn tưởng hả?”

Chu Khôn phì cười một tiếng, chen miệng vào nói: “Em gái đang nhắc đến bộ truyện tranh kinh điển nổi tiếng dành cho thanh thiếu niên của Nhật, tên là Bảy viên ngọc rồng, người Saiyan là người ngoài hành tinh, có thể dựa vào sự phẫn nộ để gia tăng sức mạnh mà biến hình thành Siêu Saiyan, trị số sức mạnh võ thuật cũng tăng vọt.”

Lý An Dân nghẹn họng nhìn trân trối về phía Chu Khôn, mà trên mặt Diệp Vệ Quân thì hiện lên một dấu chấm hỏi to tướng, Chu Khôn khẽ nhếch môi, như cười như không mà nói: “Là Pháo Đồng giới thiệu đấy, bản thân tôi không rõ cho lắm.”

Lý An Dân “ồ” lên một tiếng, khép lại quai hàm vừa rồi tưởng chừng như muốn rớt ra, liếc sang nhìn khuôn mặt tuấn tú của Chu Khôn, trong lòng thầm nhủ nhất định là Pháo Đồng bị đổ oan.

Diệp Vệ Quân nói với Lý An Dân: “Bất kể là người Trái đất hay người hành tinh Saiyan, cương khí bên trong sự phẫn nộ cũng gây ra uy hiếp nhất định với âm linh, em đừng quá vội vàng, sau này anh sẽ từ từ chỉ dạy cho em.”

Lý An Dân nở một nụ cười xán lạn với anh: “Mọi chuyện đều nghe theo anh hết.”

Diệp Vệ Quân cứ như bị khuôn mặt tươi cười của cô làm cho trúng thuật Đứng yên, ngây ra tại chỗ hồi lâu không có động tĩnh gì.

https://thuviensach.vn

“Anh Vệ Quân?” Lý An Dân kéo kéo ống tay áo của anh.

Diệp Vệ Quân vuốt chóp mũi mà cười cười, thốt ra một câu không đầu không đuôi: “Tốt, như thế rất tốt, đợi quay về rồi nói tiếp.”

Lý An Dân:?

Chu Khôn:...

Gió đêm nổi lên, Cát Vân nắm chặt chuông chiêu hồn hắt hơi một cái, cả người run rẩy kịch liệt, Diệp Vệ Quân liếc mắt nhìn cô ta một cái, đem chụp đèn đậy lên che gió cho mấy cây nến, Chu Khôn cởi áo vest ra phủ thêm lên mình Cát Vấn, đứng bên cạnh cô ta nói mấy câu nhằm trấn an tinh thần.

Khoảng mười hai giờ rưỡi gì đó, từng sợi tơ đỏ chui ra từ sau lưng Cát Vân, chậm rãi trôi về phía cuối hẻm nhỏ, sợi tơ mảnh uốn lượn phập phồng như sóng cuộn, dần dần khuất vào trong bóng tối, Diệp Vệ Quân đứng ngay cạnh Cát Vân, thấp giọng khẽ nói: “Chuẩn bị hô lên nhé.”

Cát Vân nuốt nước bọt, gật đầu hệt như gà con mổ thóc.

Diệp Vệ Quân khẽ hô lên một tiếng: “Chu Xuân Bình.”

Cát Vân lắc chiếc chuông chiêu hồn, tiếp đó cất giọng run rẩy hô lên: “Chu Xuân Bình.” Lại rung chuông một cái, rồi Diệp Vệ Quân tiếp tục hô: “Chu Xuân Bình.”

Cứ lặp đi lặp lại như thế khoảng chừng gần mười lăm phút, giọng của Cát Vân đã bắt đầu khàn khàn, chỉ có thể phát ra những tiếng the thé cứ như bị nghẽn khí, cô ta hô lên mà hai mắt rơm rớm nước, đưa ánh nhìn cầu cứu sang

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân, như thể sắp chịu hết nổi nữa rồi, cánh tay cầm chuông chiêu hồn không kìm được mà run lẩy bẩy, vang ra từng tiếng kim loại va chạm đứt quãng.

"Ơiiii..."

Đúng lúc này, từ phương xa có tiếng đáp lại, âm thanh văng vẳng xa xôi vọng tới từ cuối hẻm.

"Chu Xuân Bình."

"Ơiiiii..."

Âm thanh càng đến gần, sợi tơ hồng càng bị kéo chặt, hai hàm răng của Cát Vân va vào nhau lập cập, nước mắt không ngừng tuôn ra, cô ta rất sợ, thi thoảng lại đưa mắt sang nhìn Diệp Vệ Quân, thế nhưng Diệp Vệ Quân chẳng ngó ngàng gì tới cô ta, chỉ nhìn không hề chớp mắt vào trong con hẻm tối om om ấy.

Khi tiếng "ơi" thứ ba được cất lên, bác Hoa xuất hiện, hai tay bà luân phiên nhịp nhàng kéo sợi tơ hồng ra phía sau, đôi chân lướt trên mặt đất rất nhanh, nhưng không phải là đang chạy. Hai chân của bà thẳng đơ, đầu gối không hề cong gập, cứ vậy mà dùng tư thế cứng ngắc đó tiến thẳng về phía trận Chiêu hồn, chớp mắt đã bước vào trong trận, Lý An Dân, Chu Khôn nhanh chóng chiếm giữ cửa Càn và cửa Khôn, phong tỏa lối ra vào.

Bác Hoa đi vòng vòng quanh người Cát Vân, đứng bên ngoài vòng vỏ trấu, trên tay vẫn cầm theo cái túi da người. Cát Vân đờ đẫn cả người, miệng há to, nước mắt cứ như chuỗi ngọc trai bị đứt, từng hạt nối tiếp từng hạt lăn dài.

https://thuviensach.vn

Bác Hoa ngồi trên miếng vải đen trước mặt cô ta bày hàng ra đó, mở cái túi da người ra, trong ấy hóa ra đựng từng chiếc từng chiếc khăn tay thêu hoa mẫu đơn đỏ, bà nâng chiếc khăn tay đưa ra phía trước, đôi môi khẽ mấp máy, giọng nói khô khốc vang ra từ trong cổ: “Tiểu Vân... Mẹ tặng con chiếc khăn thêu này, sắp đến sinh nhật của con rồi... Mẹ tặng cho con chiếc khăn thêu...”

Cát Vân vòng tay ôm đầu gối, vùi mặt vào giữa hai chân chỉ hé ra đôi mắt mà nhìn chăm chăm qua đó.

Bác Hoa vẫy vẫy tay gọi cô: “Đến đây nào, Tiểu Vân, đến lấy cái khăn của mẹ này, ngày nào mẹ cũng thêu khăn cho con hết đấy... Mau đến đây...”

Cát Vân bỗng dưng đứng bật dậy, lắc đầu gào to: “Tôi không lấy! Tôi không thèm lấy thứ gì của bà! Bẩn chết đi được, tất cả đều bẩn chết đi được! Bà không phải là mẹ tôi, tôi đã trả hết máu lại cho bà rồi, bà không phải là mẹ tôi! Tôi và bà đã cắt đứt quan hệ từ lâu rồi! Tại sao bà còn đến tìm tôi nữa?”

Lý An Dân ngớ người ra, cô ta nói muốn gặp mẹ mình lần cuối cùng, không lẽ chỉ vì muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con thôi sao?

Trong mắt bác Hoa chảy ra thứ mủ vàng đục ngầu, những nốt mụn trên mặt cũng tuôn ra chất dịch trắng như sữa, hòa với mủ đặc rồi chảy xuống, hai tay bà run rẩy, nâng chiếc khăn đưa về phía trước, Cát Vân hét lên, lùi về sau nửa bước, hô to: “Bà đừng có tới đây! Cũng chỉ vì bà mà tôi mới không có nổi một đứa bạn, bây giờ bà lại còn muốn đến cướp bạn bè của tôi à, có phải bà hận tôi lắm không? Bà đã chết rồi mà, đã chết từ lâu rồi mà, bà đi đi, bà mau đi đi, van xin bà đừng có bám lấy tôi nữa, tôi chẳng cần thứ máu mủ gì của bà, tất cả đều trả lại cho bà hết!”

Cô ta ra sức cào lên cánh tay, móng tay cắm vào trong da, rạch xuống một cái là đổ cả máu. Lý An Dân nhìn sang Diệp Vệ Quân, Diệp Vệ Quân đánh mắt ra hiệu, ý bảo cô không nên hành động thiếu suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Cát Vân như phát rồ mà cào nát làn da của mình một cách điên dại, nước mắt chảy dài từ khóe mắt bác Hoa, năm ngón tay buông lỏng, khăn tay tuột ra rơi thẳng xuống đất, khuôn mặt với những nốt mụn đỏ đã chuyển sang màu tím đen, khí đen tuôn ra nhàn nhạt. Bác Hoa run rẩy kịch liệt, da mắt màu tím cũng theo đó mà tróc ra từng mảng như vảy cá.

Con ngươi của bác Hoa trắng dã, trong cổ họng phát ra những tiếng kêu rên thảm thiết, nghe như tiếng chim cú rúc về đêm, âm thanh tiếng sau càng cao vút hơn tiếng trước, khi lên đến đỉnh điểm bỗng trở lại bình thường, kế đó, bà ta không chút sợ hãi mà giẫm lên vòng trấu, miệng như cái hố đen há ra hướng về phía cô con gái. Cát Vân sợ đến cuống hết cả chân tay, đặt mông ngã cái phịch xuống chỗ ngồi khi nãy, lúc này đừng nói là bỏ chạy, thậm chí ngay cả lưng cô ta cũng chẳng duỗi thẳng lên được.

Diệp Vệ Quân đã sớm chộp lấy đinh trấn hồn chuẩn bị từ lâu, lao tạt qua chắn ngay trước người Cát Vân, ra tay hết sức mau lẹ, trước tiên cắm phập một cây đinh dài vào cổ của bác Hoa, dùng cổ tay làm búa gõ mạnh vào phần mũ đinh, khiến cho cây đinh xuyên thẳng ra tới gáy. Bác Hoa rú lên một tiếng thê lương, phần xương cổ phát ra những tiếng vỡ vụn, bà ta muốn bỏ chạy thì trước tiên phải vọt qua trước mặt Chu Khôn, tuy nhiên lại bị phù văn ở trước chân Chu Khôn làm cho bắn trở lại, bà ta quay đầu, nhe nanh múa vuốt nhào về phía Lý An Dân, Lý An Dân nhắm chặt mắt, miệng niệm chú Vãng sinh, tất nhiên là cô còn nhớ phải đọc như thế nào.

Diệp Vệ Quân sải hai bước dài vòng qua bên ấy, từ phía sau cắm cây đinh thứ hai thẳng xuống đỉnh đầu bà ta, khí đen từ trong mũi miệng cùng với lỗ tai bà ta tuôn trào, tụ lại thành một đoàn ở khoảng không phía trên, khói đen cuồn cuộn biến hình, khuếch tán thành một mặt quỷ khổng lồ, khó tin hơn nữa là trên mặt quỷ ấy lại xuất hiện hơn mười cái mặt người mơ hồ. Những khuôn mặt ấy quay cuồng đảo điên bên trong làn khói, tựa như đang phải gánh chịu

https://thuviensach.vn

nỗi đau đớn tột cùng nào đó, mà trong số này còn có một khuôn mặt nom rất giống bác Hoa.

Diệp Vệ Quân để cho Lý An Dân và Chu Khôn đứng vào vị trí dẫn lửa đốt cháy phù văn, ngọn lửa chạy dọc theo hỗn hợp dạng cao làm từ dầu vừng với tro rơm mà bốc lên cao, cháy lan sang hai bên, thoáng cái đã biến trận pháp Chiêu hồn thành một hỏa trận trừ âm hóa sát. Lý An Dân và Chu Khôn châm lửa xong liền lui ra khỏi trận, Diệp Vệ Quân cũng lôi Cát Vân nhảy ra khỏi vòng lửa.

Mặt quỷ đen ngòm bị hơi nóng của ngọn lửa xua tan, Lý An Dân nhìn xuyên qua ánh lửa thấy khuôn mặt nom rất giống bác Hoa đang há miệng kêu khóc, chẳng bao lâu sau, khí đen tan biến giữa không trung, mà thân thể của bác Hoa thì biến thành một chùm tơ hồng rối tung, cuộn tròn giãy giụa bên trong ngọn lửa, sau đó từng khúc từng khúc tan ra thành tro bụi, hai cây đinh trấn hồn cũng rớt xuống đất nghe leng keng, thân đinh màu xanh xám đã trở nên đen nhánh hoàn toàn.

Khói đỏ nồng nặc bốc lên cao từ ngọn lửa, trong không khí ngập ngụa mùi máu tanh, Cát Vân nằm hôn mê trong lòng Chu Khôn, áo khoác trên người tuột ra, Lý An Dân thấy trên xương bả vai bên trái của cô ta hiện lên một nụ hoa mẫu đơn đang chớm nở, đóa mẫu đơn tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt màu đỏ tươi, nở từng cánh, từng cánh trên lưng cô ta, thế nhưng còn chưa nở rộ hoàn toàn thì đã lặn xuống dưới da rồi tan biến không còn chút dấu vết.

Khuôn mặt Lý An Dân bị hơi nóng hun cho đỏ bừng bừng, cô bưng tay che má, hỏi: “Bác Hoa... Đã được giải quyết chưa? Bà ấy đã đi chưa?”

Diệp Vệ Quân vuốt tóc cô, Lý An Dân nhìn vào trong ánh mắt của anh liền hiểu rõ đáp án.

https://thuviensach.vn

Hiện trường còn chưa dọn dẹp xong xuôi thì đội trưởng Lữ gọi điện về từ bệnh viện, bảo giáo sư Phan hiện đã tỉnh lại, tự thú với cảnh sát, thừa nhận mình đã giết chết Lưu Quốc Xuyên, dùng con dao mỹ thuật đâm xuyên vào gáy Lưu Quốc Xuyên, sau đó đẩy ông ta rơi ra khỏi cửa sổ. Không ngờ cằm của Lưu Quốc Xuyên lại vướng vào thanh thép, khiến ông ta bị treo lơ lửng giữa không trung, giáo sư Phan sợ ông ta sẽ tri hô kêu cứu, thế nên mới lấy cây búa Lưu Quốc Xuyên mang theo mà nện thẳng xuống đỉnh đầu ông ta.

Giáo sư Phan nói Lưu Quốc Xuyên thường kiếm đủ mọi cớ để quấy rối người mẫu của học viện, vậy nên ông mới lặng lẽ đến tìm Lưu Quốc Xuyên để nói chuyện một chút, nào ngờ chỉ một câu không hợp thế là xảy ra xô xát. Lưu Quốc Xuyên chửi bới thậm tệ, giáo sư Phan cũng không chịu nhún nhường, hai người tranh cãi càng lúc càng kịch liệt, trong cơn nóng giận giận mất khôn, giáo sư Phan dùng con dao trát màu vẽ vẫn luôn mang theo bên mình tấn công Lưu Quốc Xuyên, lại không ngờ rằng con dao không lưỡi sắc ấy cũng có thể đâm bị thương người, sau khi bị đâm Lưu Quốc Xuyên liền ngã xuống sàn nằm bất động. Giáo sư Phan rất dứt khoát, đã trót thì trét luôn, liền quăng Lưu Quốc Xuyên ra ngoài cửa sổ, chẳng qua ông thực sự không ngờ Lưu Quốc Xuyên lại bị cắt mất đầu như thế, mắt thấy cái thi thể không đầu thê thảm khủng khiếp ấy, ông sinh lòng sợ hãi, lương tâm cắn rứt không nguôi, muốn lấy cái chết để đền tội.

Theo như những gì giáo sư Phan kể lại thì đây hoàn toàn là vụ án giết người không chủ đích. Cây búa được dùng làm hung khí gây án vẫn còn dấu vân tay của giáo sư Phan trên phần cán, mà trong túi dụng cụ của ông cũng lục soát ra được con dao trát màu ăn khớp với vết thương, như vậy xem ra chứng cớ của vụ án đã vô cùng xác thực, ngay cả bản thân ông ta cũng thú nhận hết tội lỗi không hề che giấu, vụ án mạng này đến đây xem như có thể kết thúc được rồi.

Đội trưởng Lữ nói: “Đây là một vụ án hỗn hợp... Ý định giết người của ma quỷ và ác ý của con người ngẫu nhiên đụng vào nhau tạo thành bi kịch tất

https://thuviensach.vn

nhiên.”

Anh cho rằng lúc giáo sư Phan lôi Lưu Quốc Xuyên đi, ma quỷ cũng trở thành đồng lõa, dùng tơ đỏ giúp giáo sư Phan kéo thân thể Lưu Quốc Xuyên ra ngoài cửa sổ, đợi đến khi giáo sư Phan thoát ra khỏi hiện trường rồi, mới tiến hành một bước cắt đứt cần cổ Lưu Quốc Xuyên.

Đêm hôm sau, mục tiêu của thứ ma quỷ ấy đã chuyển lên mình của kẻ ra tay giết người vứt xác - giáo sư Phan. Khi ông ta cắt cổ tay rồi ngất đi, nó mới dùng tơ máu quấn chặt cổ ông ta mà tha ra ngoài cửa sổ, cũng may là còn chưa kịp thành công thì kế hoạch giết người ấy đã bị cục trưởng Vương và Chu Khôn làm đảo lộn hết.

Chu Khôn mượn một con dao trát màu đem đến cho Lữ Thanh Xuân, nói: “Thân hình của anh và cục trưởng cũng tương đương giáo sư Phan và Lưu Quốc Xuyên, anh dùng cái này đâm thử vào phần gáy của cục trưởng xem sao?”

Vương Quốc Huy kéo cổ áo xuống dưới, tỏ vẻ khẳng khái hy sinh, hô lên một câu: “Đến đây đi!”

Lữ Thanh Xuân nói: “Cục trưởng, em sẽ luôn nhớ đến anh!” Rồi vung con dao trên tay không hề khách sáo.

Lữ Thanh Xuân cao một mét tám mươi ba, cục trưởng Vương cũng miễn cưỡng xem như đạt chuẩn, một mét bảy mươi hai, nếu như Lữ Thanh Xuân muốn cầm dao tấn công từ phía sau, vậy thì nhất định phải vung cao tay rồi đâm từ trên xuống dưới, nhưng như thế thì vết thương lại không thể nào ăn ngang một đường vào trong thịt, cho dù có đổi thành hai người với chiều cao ngang nhau thì cũng không thể có chuyện đó.

https://thuviensach.vn

Chu Khôn lại để cho Lữ Thanh Xuân và cục trưởng Vương đứng kề sát mặt với nhau, Lữ Thanh Xuân ôm lấy cổ của cục trưởng, hai tay lướt qua bờ vai của ông vòng về phía sau, một tay giữ cố định cục trưởng Vương, tay kia cầm dao trát màu, đâm vào điểm yếu sau gáy, như vậy thì thân thể hai bên phải đứng rất sát nhau mới có thể vung dao đâm xuống được.

Cục trưởng Vương đẩy đội trưởng Lữ ra, da mặt run rẩy, gai ốc nổi khắp người, Lữ Thanh Xuân cũng lùi vào trong góc tường chà xát cánh tay mình. Mới rồi chóp mũi của cả hai đụng vào nhau, suýt chút nữa thì ngay cả môi cũng chạm luôn rồi.

Chu Khôn cười nói: “Anh xem, ở góc độ này thì rất khó mà đâm, dao trát màu cũng chẳng phải thứ hung khí vừa tay gì, nếu như muốn gây ra thương tích đáng kể, vậy thì khoảng cách không được xa quá, hơn nữa còn phải giữ chặt thân thể của mục tiêu, bằng không là lệch vị trí liền.”

Lý An Dân kiễng chân lên, vòng tay qua cổ Diệp Vệ Quân, một tay đè lên trên lưng anh, tay còn lại cũng cầm một con dao trát màu vung về sau đâm nhẹ xuống, hỏi: “Là như thế này nhỉ?”

Diệp Vệ Quân khom lưng phối hợp với chiều cao của cô.

Cục trưởng Vương nói: “Không thể nào, ông Phan cao hơn nửa cái đầu so với ông Lưu, từ góc độ ấy mà đâm xuống, đầu dao không thể nào ngang ra được, hơn nữa còn không thuận tay để dùng sức.”

Chu Khôn chỉ về phía cái giường lớn, nói: “Nếu như lúc đó hai người cùng nằm ở trên giường, vậy thì vấn đề cao thấp cũng chẳng còn tồn tại nữa, sau lưng cũng có chỗ tựa, lực tay sẽ không bị phân tán.”

Lý An Dân chẳng tài nào tưởng tượng ra được hai ông già chừng ấy tuổi đầu rồi còn nằm đối mặt trên giường với nhau để làm cái gì, Chu Khôn lạnh

https://thuviensach.vn

nhạt nói: “Trong phòng không có dấu vết ẩu đả, dao trát màu cũng không đâm trúng chỗ hiểm, trên giường chỉ có chút ít vết máu, túi du lịch của Lưu Quốc Xuyên rất chỉnh tề, không hề có dấu hiệu nào cho thấy đã bị lục lọi qua.”

Lữ Thanh Xuân nói: “Chẳng lẽ cây búa ấy là do ông ta tự tay lấy ra?”

Chu Khôn hỏi Lý An Dân: “Cái đêm Lưu Quốc Xuyên bị sát hại ấy, Cát Vân có động tĩnh gì không?”

Lý An Dân trả lời: “Cô ấy đi ngủ từ sớm, ngủ một giấc cho tới sáng.”

Chu Khôn hỏi: “Em xác định là cô ta chỉ ngủ suốt như vậy?”

Lý An Dân ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu: “Không xác định được, đến gần sáng em mới chợp mắt, ngủ say như chết, sáng sớm thì bị tiếng thét chói tai dưới lầu làm cho tỉnh giấc, anh nghi ngờ Cát Vân mới chính là hung thủ ư?”

Chu Khôn bảo: “Không phải chỉ nghi ngờ, mà tôi gần như có thể xác định người dùng dao gây thương tích cho Lưu Quốc Xuyên chính là cô ta, giáo sư Phan chỉ là người bao che cho cô ta mà thôi.”

Lý An Dân không thể tin nổi, thoạt nhìn Cát Vân không hề giống một kẻ có lòng dạ thâm sâu, làm sao cô ta có thể một thân một mình giữa đêm hôm khuya khoắt âm thầm leo lên lầu trên, sau khi giết người xong lại làm như chưa từng có chuyện gì mà tiếp tục quay về phòng đi ngủ, vẻ mặt kinh hoàng sợ hãi khi thấy cái đầu người kia không giống như là đang giả vờ.

Chu Khôn bảo cũng không khó hiểu, bởi vì Cát Vân chỉ biết mỗi một điều rằng Lưu Quốc Xuyên đã rơi xuống lầu toi mạng chứ không hề nghĩ tới việc cái đầu ông ta còn dính trên thanh thép, có tỏ ra kinh sợ thì cũng là phản ứng bình thường. Trong khách sạn nhỏ này, chỉ có lối ra vào là được giám sát chặt

https://thuviensach.vn

chẽ, chỉ cần thật cẩn thận, muốn an toàn leo lên leo xuống cầu thang giữa hai tầng lầu mà không bị ai phát hiện ra cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Tuy nhiên hết thảy trước mắt cũng chỉ là suy đoán, không hề có chứng cứ xác thực, Chu Khôn dùng biện pháp mớm cung mà cô am hiểu nhất để nắn gân giáo sư Phan, nói cho ông ta biết rằng Cát Vân đã nhận tội. Ban đầu giáo sư Phan còn chưa tin, nhưng đến khi Chu Khôn nói chuyện năm xưa Cát Vân bị xâm hại, ông ta tức thì cởi giáp đầu hàng, đau đớn ôm đầu thốt lên: “Tôi thực sự có lỗi với cô ấy... Nhưng mà tôi quả thật chẳng có biện pháp nào, khi đó tôi chỉ mới vừa bước chân vào nghề, danh tiếng còn chưa có một mẩu, đến việc sáng tác mở triển lãm tranh cũng phải dựa vào người khác giúp đỡ, nếu đắc tội bọn họ thì tôi làm sao ở lại trong nghề?”

Cát Vân có một người cha bị khuyết tật, cả nhà dựa vào việc may vá thêu thùa của mẹ cô ta cùng với tiền trợ cấp để sống qua ngày, căn bản không thể nào bươn chải lo nổi học phí cho cô ta, sau khi trải qua sự kiện lần đó, giáo sư Phan liền dốc hết khả năng của mình giúp đỡ cho nhà Cát Vân về mặt kinh tế, hy vọng có thể dùng việc này để chuộc tội. Không lâu sau, ông ta được cử ra nước ngoài học tập, trước khi đi ông đã lo liệu hết các khoản học phí cần thiết của Cát Vân cho trường học, lại còn mở một thẻ ngân hàng cho cha Cát Vân, gửi phí sinh hoạt vào trong ấy. Sau khi về nước, ông ghé thăm nhà Cát Vân, nhưng khi ấy nhà tuy còn mà người đã chẳng ở - mẹ của Cát Vân qua đời, Cát Vân bỏ học trốn nhà đi kiếm việc làm còn cha cô ta không có năng lực tự lo cho bản thân, thế là bị đưa vào trong một viện dưỡng lão dành cho nông dân.

Đương lúc Giáo sư Phan đang tìm kiếm tung tích của Cát Vân, thì chẳng ngờ lại nhìn thấy ảnh của cô ta trong một cuộc triển lãm tư nhân. Mặc dù lúc này Cát Vân đã trưởng thành, trở nên xinh đẹp, quyến rũ, hút hồn, thế nhưng giáo sư Phan chỉ nhìn một cái là nhận ra, bởi vì ánh mắt của cô trước sau không hề thay đổi, vẫn là cô bé ngày đó nằm trên thảm cỏ, ngước nhìn về phía ống kính bằng đôi mắt to tròn với hai màu đen trắng rõ nét như xưa, không mang theo chút nhục nhã hay tủi hổ nào, cũng chẳng hề có chút vẩn đục.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Phan không mong Cát Vân trở thành một người mẫu khỏa thân, dựa vào quan hệ của ông, muốn tìm một công việc nhẹ nhàng cho cô ta chẳng hề khó khăn, hoặc làm trợ lý cho ông còn tốt hơn là phải chạy show. Thế nhưng bản thân Cát Vân lại vô cùng nhiệt tình cố chấp đối với nghề người mẫu này, cách tư duy của cô ta không hề giống với những người bình thường, cũng chẳng biết là do có vấn đề về trí tuệ hay là khiếm khuyết tâm lý mà ra nữa, giáo sư Phan không khuyên được Cát Vân, chỉ có thể đưa cô ta vào trong học viện để tiện bề chăm sóc.

Vào đêm xảy ra vụ án đó, Cát Vân nhân lúc Lý An Dân ngủ say mà đi tìm Lưu Quốc Xuyên, bọn họ đã lén hẹn nhau từ trước, Lưu Quốc Xuyên yêu cầu chụp một bộ hình trên giường của Cát Vân, có điều trong lúc chụp ảnh, Lưu Quốc Xuyên lại nổi cơn đê tiện, luồn ngón tay vào chỗ kín của Cát Vân, mà Cát Vân thì lúc nào cũng mang theo một vật để phòng thân - chính là con dao trát màu đã được cắm vào gáy của Lưu Quốc Xuyên, có thể là do đâm trúng huyệt vị nào đó, khi ấy Lưu Quốc Xuyên lăn ra bất tỉnh. Đây chính là nguyên nhân và quá trình diễn ra sự việc mà Cát Vân đã miêu tả lại cho giáo sư Phan nghe.

Sau khi Cát Vân đâm Lưu Quốc Xuyên bị thương liền tức tốc chạy xuống lầu hai, không phải quay về phòng mình, mà là gõ cửa phòng của giáo sư Phan ngay bên cạnh, hoảng hốt tột độ kể lại mọi chuyện cho ông nghe, còn bảo mình rất sợ. Giáo sư Phan nói mình sẽ xử lý ổn thỏa, để cho Cát Vân về phòng ngủ trước, còn ông lẻn vào phòng Lưu Quốc Xuyên, phát hiện Lưu Quốc Xuyên không còn ở trong phòng, cửa sổ mở toang, một cây búa nằm lăn lóc ngay trước cửa sổ.

Giáo sư Phan tiến tới thăm dò, thì thấy Lưu Quốc Xuyên bị treo trên thanh thép, giáo sư Phan sợ muốn chết, cho rằng đây là chuyện Cát Vân đã gây ra, nếu như cứu người lên rồi, rất có thể Cát Vân sẽ bị khép vào tội danh cố ý giết người nhưng chưa thành. Trong lúc còn đang do dự, Lưu Quốc Xuyên

https://thuviensach.vn

bỗng phát ra tiếng “Ô ô” kêu cứu, giáo sư Phan sợ người khác nghe thấy, một khi bị phát hiện ra, không chỉ mình Cát Vân gặp họa mà ngay cả ông cũng sẽ biến thành đồng phạm.

Giáo sư Phan tiện tay quơ lấy cây búa dưới đất, nhắm ngay đỉnh đầu Lưu Quốc Xuyên mà nện mạnh xuống, sau một âm thanh nặng nề, hai tay Lưu Quốc Xuyên buông thõng, không còn động tĩnh gì nữa. Giáo sư Phan đóng kín cửa sổ rồi kéo rèm, dọn sơ qua căn phòng một chút sau đó chạy như điên ra bên ngoài.

Trong lòng giáo sư Phan vẫn luôn áy náy với Cát Vân, hối hận chuyện năm xưa đã khoanh tay đứng nhìn cô ta bị làm nhục, vì thế lúc cảnh sát đến điều tra mới cố tình đưa lưng ra gánh tội cho cô ta. Mặc dù giáo sư Phan tình nguyện chịu tội thay, nhưng lại không có can đảm đối mặt với tương lai sau này, vậy nên mới yếu đuối lựa chọn tự tử để trốn tránh hiện thực.

Chu Khôn lạnh nhạt nói: “Bình thường có ai lại dùng dao trát màu để phòng thân? Chỗ bị cô ấy đâm có thể nói là vị trí yếu ớt nhất trên cổ, không lẽ đây chỉ là trùng hợp? Dựa vào lực cánh tay của một cô gái, phải đâm như thế nào mới chuẩn xác được như vậy? Chỉ có một khả năng là con dao trát màu đó phải được mài thật sắc mà thôi.”

Lý An Dân biết, còn một nghi vấn mà Chu Khôn vẫn chưa nói ra, Cát Vân là một cô gái chủ động yêu cầu người khác tiến hành tiếp xúc thân thể, cô ta sẽ tức giận khi bị người khác xâm phạm cơ thể mình sao? Thậm chí cô ta còn không cho rằng đây là một hành vi “xâm phạm”.

Cát Vân làm người mẫu khỏa thân đã nhiều năm, với trình độ chuyên nghiệp của cô ta, vì có thể tạo dáng sao cho tốt hơn, dĩ nhiên là phải nghiên cứu qua cấu tạo cơ thể con người, điểm này cũng đã được giáo sư Phan chứng thực.

https://thuviensach.vn

Chu Khôn phỏng đoán Cát Vân đã suy tính kế hoạch giết người từ trước, cô ta cầm con dao trát màu làm vật khiêu khích gợi dục, dụ dỗ Lưu Quốc Xuyên nằm đè lên người mình, choàng tay ôm cổ ông ta một cách thân mật, vẫn cầm con dao ấy trên tay, dùng hết sức lực đâm thẳng vào sau cổ Lưu Quốc Xuyên, nhưng vì không đủ sức nên dù đúng vị trí vẫn chưa đủ sâu để gây ra vết thương trí mạng. Tuy nhiên Lưu Quốc Xuyên vẫn hôn mê bất tỉnh, Cát Vân cho rằng Lưu Quốc Xuyên đã xong đời rồi, thế là bèn đi tìm giáo sư Phan, lợi dụng sự áy náy của giáo sư Phan với mình hòng được ông bao che, khiến ông cam tâm tình nguyện trở thành kẻ thế tội cho mình.

Nhưng lúc đó Lưu Quốc Xuyên vẫn chưa chết, sau giây phút hôn mê ngắn ngủi, ông ta liền tỉnh dậy, lấy cây búa trong hộp dụng cụ ra, trong cơn tức giận định đi tìm Cát Vân tính sổ. Có thể ông ta không thực sự muốn dùng cây búa này dạy cho Cát Vân một bài học, chẳng qua chỉ cầm trong tay để uy hiếp mà thôi, nhưng ông ta còn chưa kịp rời khỏi phòng, tơ hồng từ bên ngoài đã nhẹ nhàng luồn vào, quấn chặt lấy cổ, lôi cả người ông ta ra ngoài cửa sổ, trong lúc đó cây búa cũng tuột khỏi tay ông ta mà rơi xuống sàn nhà.

Sau đó giáo sư Phan mới tiến vào phòng, dùng búa đập vỡ sọ Lưu Quốc Xuyên, rồi mau chóng rời khỏi hiện trường, và cuối cùng là bác Hoa sử dụng tơ đỏ để cắt lìa đầu Lưu Quốc Xuyên.

Những phỏng đoán này không cách nào được chứng thực, bởi Cát Vân giống như một đứa bé trong cơn hoảng loạn, lùi vào trong góc, bất kể là Chu Khôn có hỏi thế nào, cô ta cũng chẳng hề hé răng lấy một câu, chỉ đưa cặp mắt hoảng hốt nhìn khắp bốn phía xung quanh. Nhân viên điều tra mò được con dao đã bị gãy thành hai nửa từ dưới cống, lưỡi dao được mài bén vô cùng, mà ở chỗ Cát Vân cũng phát hiện được hai con dao trát màu sắc bén y như vậy.

Sau khi vụ án được làm sáng tỏ, nhóm Chu Khôn được giáo sư Phan ủy thác đi một chuyến đến cố hương của Cát Vân - thôn Hầu Tử Câu dưới chân núi Đại Sơn. Dưới sự chỉ dẫn của các bác dân thôn nhiệt tình, cả bọn tìm đến

https://thuviensach.vn

viện dưỡng lão nông dân, cha của Cát Vân ở dưới lầu một. Lúc bọn Chu Khôn đến đó, ông ấy đang ngồi trên xe lăn sưởi nắng, thân thể mặc dù hơi gầy, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, cũng tương đối hòa hợp với những cụ già cùng phòng.

Chu Khôn không tiết lộ thân phận, chỉ bảo là bạn bè của giáo sư Phan, gần đây giáo sư Phan hơi bận, không có thời gian đến thăm hỏi ông Cát, vậy nên mới nhờ bọn họ chuyển thư đến đây giùm.

Diệp Vệ Quân đặt túi lớn túi nhỏ đựng đầy quà biếu thành một đống ở dưới chân giường, Chu Khôn lấy ra hai phong bì đặt vào tay ông Cát, một cái đựng tiền, cái còn lại chính là thư.

Ánh mắt ông Cát liền trở nên khác hẳn, cười đến độ mặt đầy nếp nhăn, biểu lộ sự vui vẻ vô cùng, ông nói: “Giáo sư Phan chính là đại ân nhân của nhà chúng tôi, cũng nhờ ông ấy mà Tiểu Vân mới được đi học ở trong thành phố, giáo sư Phan còn khen Tiểu Vân nhà chúng tôi rất sáng dạ, lại chịu khó học hành, bảo là sau khi tốt nghiệp sẽ được giữ lại làm việc trong trường nữa, bây giờ... có lẽ cũng tốt nghiệp rồi nhỉ? Không biết Tiểu Vân nó có tìm được công việc đàng hoàng hay không?”

Chu Khôn nói: “Tìm được chứ, giáo sư Phan chưa bao giờ nói suông, ông ấy giữ con gái của ông lại làm việc trong trường, có đúng không, em gái?” Vừa nói vừa đánh mắt ra hiệu với Lý An Dân.

“Vâng... Vâng ạ, Cát Vân làm việc cho trường chúng cháu, cũng ở trong trường luôn, bận đến không mở mắt ra được ấy ạ.” Lý An Dân bất an như ngồi trên bàn chông, không dám nhìn vẻ mừng rỡ lộ ra trên nét mặt ông Cát, trong lòng dâng lên mặc cảm tội lỗi.

Chu Khôn nhân tiện bắt chuyện tán gẫu mới biết được một việc hết sức kinh người. Mẹ của Cát Vân ấy thế mà lại chết vì căn bệnh AIDS.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cũng bàng hoàng, biểu hiện trở nên kém tự nhiên, nhớ tới những vết mẩn đỏ trên mặt cùng với trên tay của bác Hoa, trong lòng sợ hãi, vốn còn tưởng đấy chỉ là bệnh ngoài da, ai mà ngờ lại là căn bệnh thế kỷ đó.

Ông Cát thấy Lý An Dân đang ngồi trên ghế có vẻ bồn chồn, cho là cô sợ bị lây nhiễm, liền vội vàng nói: “Sau khi A Bình xét nghiệm ra bệnh thì cũng bị cách ly rồi, sống tách biệt với tôi, tôi cùng với Tiểu Vân đã được kiểm tra, không hề bị lây, bây giờ năm nào tôi cũng làm kiểm tra sức khỏe, đều khỏe mạnh bình thường.”

Lý An Dân ngập ngừng hỏi: “Vì sao lại mắc phải cái căn bệnh ấy ạ?”

Có một bác gái bưng chậu vào rửa chân cho các cụ già, nghe được câu hỏi của cô, liền cất giọng oang oang mà bảo: “Bị phơi nhiễm đấy, nhiều người bị lắm, mà cũng không trách người trong thôn chúng tôi được. Mọi người chẳng qua cũng chỉ muốn kiếm miếng cơm ăn thôi, lúc ấy khổ quá, ăn bữa nay lo bữa mai, ai nấy đều nghèo rớt mồng tơi, nghe nói có thể kiếm tiền thế là liền kéo nhau đi hết. Bọn tôi đều là người miền sâu miền xa không được ăn học đàng hoàng tử tế, nghe nhắc tới AIDS thì ai tưởng bệnh ấy là đi lang chạ trai gái lung tung mới bị lây, đợi đến lúc xảy ra chuyện rồi mới được tuyên truyền phổ biến kiến thức, mà khi ấy cũng đã quá muộn! Cô nói xem cái này phải trách ai đây?”

Ông Cát nói: “Cái xứ chúng tôi đất đai cằn cỗi, gặt hái chẳng được bao nhiêu, nhà nào cũng khổ, bỗng dưng một ngày trong thôn xuất hiện một thanh niên quần là áo lượt mặt mũi sáng sủa, tự xưng là nhân viên công tác của Viện huyết học, động viên nhà nhà đi hiến máu, hiến xong mỗi người có thể nhận ba trăm tệ tiền phụ cấp, lại còn được phát thêm gạo, dầu, muối nữa.”

Bác gái bưng chậu tiến tới, nói chen vào: “Ba trăm tệ đối với người thành phố như các cô các cậu chẳng đáng gì, nhưng lũ chúng tôi thì phải cực khổ bao

https://thuviensach.vn

lâu mới kiếm được? Cô cậu bảo được lợi như vậy ai mà không muốn đi?”

Dân thôn không biết đó thực ra là lũ đầu nậu bán máu đang đi gom máu, nhưng dù có biết đi chăng nữa thì kết quả cũng sẽ không thay đổi, có một số người còn cảm thấy mất chút máu mà kiếm ra tiền liền vui vẻ đi bán.

Cầm chỗ tiền phụ cấp, bác Hoa cùng mấy người dân bán tín bán nghi lên xe của thanh niên đó đi tới điểm hiến máu ờ xã Tín Hoa, chỉ 400cc máu mà có thể kiếm được đến ba trăm tệ, một bao gạo cùng với một can dầu. Thấy đám bác Hoa đem tin thắng lợi trở về, người trong thôn vui mừng lắm, đều bảo tìm được con đường kiếm tiền rồi.

Ông Cát lại kể tiếp: “Sau đợt đó thì thằng thanh niên ấy còn tìm đến vài lần nữa, A Bình cũng vội vội vàng vàng theo nó đi hiến máu, coi chuyện này là một phần công việc béo bở có thể hái ra tiền, nhưng chưa được bao lâu thì thằng kia không thấy đến, mà cũng chẳng bao giờ đến được nữa, có lãnh đạo đến thị sát thôn chúng tôi, đưa chúng tôi đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe miễn phí.”

Bác gái nọ lại nói chen vào: “Ngày đó mọi người ai ai cũng vui vẻ, bảo lãnh đạo bên trên rốt cuộc đã bắt đầu quan tâm đến cuộc sống của đám nông dân bần cùng chúng tôi rồi, nhưng đến khi có kết quả xét nghiệm, nói là có cái gì ấy nhỉ, cái gì mà dương với chẳng không dương ấy...”

Lý An Dân nhỏ giọng nói tiếp: “HIV dương tính...”

Bác gái vỗ tay một cái: “Đúng, chính là cái bệnh ấy đấy nói trong thôn có mấy người nhiễm phải nó, bọn tôi có biết cái gì mà H với chẳng không H đâu, vừa nghe chính là bệnh SIDA liền choáng cả người, bây giờ mới hiểu thì ra đi hiến máu cũng sẽ bị lây bệnh. Cô bảo xem nếu sớm biết sẽ mắc cái bệnh này, ai mà dám đi theo thằng ranh kia chứ?”

https://thuviensach.vn

Thì ra gã cò đến động viên bọn họ hiến máu đã bị bắt, khai ra mấy thôn cung cấp nhiều máu, trong đó có thôn Tử Câu, còn có thôn nhỏ dân số độ trăm người, gần nửa dân thôn bán máu đã bị lây nhiễm HIV, tình hình chung là một người bị lây cả nhà cùng khổ, sự việc huyên náo một thời, cấp trên khẩn trương nghĩ cách cứu vãn tình thế, đưa dân thôn bị bệnh đi nuôi dưỡng cách ly.

Trước khi chính sách Hiến máu nhân đạo bị hủy bỏ, các ban ngành liên quan đã giao khoán "Chỉ tiêu hiến máu" cho xã, huyện tới thôn làng các cấp, có một số cán bộ thôn vì muốn hoàn thành chỉ tiêu mà cấu kết với đám đầu nậu buôn máu, thuê mướn người ngoài vào cho đủ số lượng. Vốn chỉ cần đi hiến máu sẽ được bồi dưỡng một ngàn tệ, nhưng đến tay người dân thì chỉ còn hai, ba trăm tệ, số còn lại đã bị đám đầu nậu cùng lũ cán bộ kia ăn chia hết.

Các nhân viên của trạm hiến máu xã Tín Hoa phần lớn không phải là cán bộ có chuyên môn được đào tạo bài bản ra, hoặc là bộ đội giải ngũ, hoặc là dân trí thức không nghề nghiệp. Để bớt việc, trước khi lấy máu bọn họ cũng không thèm kiểm tra sức khỏe, không hề thử máu, bảo là dùng phương pháp xem sắc mặt để quan sát, thấy đủ tiêu chuẩn là vén tay áo đâm kim vào ngay. Kim tiêm dùng rồi lại được tái sử dụng, mà người được bọn đầu nậu mạo danh gom đến từ khắp mọi nơi, hạng người nào cũng có cả, chỉ cần một kẻ mang mầm bệnh, là cả nhóm cũng xong đời.

Ông Cát lau khóe mắt ngậm ngùi nói: "Giáo sư Phan tốt lắm, đưa con gái tôi đi học ở trường tốt trên thị trấn, nhưng người ở đấy lòng dạ hẹp hòi. Có giáo viên âm thầm đánh tiếng với phụ huynh cùng học sinh trong lớp, nói Tiểu Vân nhà tôi là con gái của một người mắc bệnh AIDS, khuyên bọn trẻ lúc chơi đùa thì nên tránh xa một chút. Người lớn vừa nghe liền sợ, dặn con mình không được chơi với Tiểu Vân, khăng khăng bảo rằng mẹ Tiểu Vân có bệnh thì nhất định con gái cũng bị lây nhiễm theo. Cô thử nói xem nếu bị nhiễm thật thì trường học liệu có nhận vào không? Mà trẻ con thì chúng nó hiểu gì? Đứa nào cũng cho là thật."

https://thuviensach.vn

“Tiểu Vân thường khóc lóc hỏi tôi rằng ba ơi, sao mấy bạn trong lớp không cho con chơi cùng vậy? Vì sao các bạn ấy lại bảo trên người con có bệnh? Cô bảo tôi phải nói với nó thế nào? Tôi chỉ biết khóc cùng nó, sau này cũng không biết là ai ăn nói lung tung trước mặt nó, Tiểu Vân chạy về nhà dùng dao cắt tay, nói là máu của mẹ nó có bệnh, trên người nó mang máu của mẹ, muốn tháo hết máu trong người ra ngoài, sau khi máu chảy ra hết rồi thì mới có người cùng chơi với nó, cô nói xem tôi... thật... thật...”

Nói đến đoạn chua xót, ông Cát kìm không được mà đầm đìa nước mắt, lấy tay lau nước mũi, bác gái vội vàng đưa cho ông một cái khăn lông, cất lời an ủi: “Ông Cát này, ai ở thôn mình mà không biết ông khổ tâm thế nào, có ai khinh ông hay chưa? Người ngoài để ý làm gì chứ! Bây giờ con gái ông đã mở mày mở mặt rồi, năm nào cũng gửi tiền về cho ông, còn có công ăn việc làm ở thành phố nữa kìa, đợi đến khi công việc ổn định rồi nó sẽ dắt ông vào thành phố chơi, ông đã khổ tận cam lai rồi, không nên khóc mà phải cười lên!”

Ông Cát được bà nhắc nhở như vậy, mới nhớ ra lá thư con gái gửi về còn chưa đọc, liền bóc phong bì ra, đưa thư qua nhờ Lý An Dân đọc cho ông nghe. Lý An Dân nhận thư nhìn lướt qua một lượt, chữ viết ngay ngắn, ngôn từ tha thiết, câu cú lưu loát, cô rất đỗi kinh ngạc, không ngờ Cát Vân đúng là giấu tài, không những viết chữ rất đẹp, mà văn vẻ cũng tương đối khá.

Lý An Dân đọc lá thư, trong lòng cảm xúc hỗn loạn, nhưng ít ra cũng thấy yên tâm đôi chút, Cát Vân là một người con có hiếu, còn biết quan tâm đến người nhà, không phải chỉ biết kiếm tiền cho bản thân, tháng nào cũng gửi một ngàn tệ về quê cho cha dưỡng lão, mỗi một câu một chữ đều lộ ra tình cảm tha thiết dành cho người thân.

Nghe Chu Khôn nói trong hai năm trời lũ đầu nậu máu tung hoành ngang dọc ấy, Lưu Quốc Xuyên chính là cán bộ thôn ở địa bàn xã Tín Hoa, trong số đám cán bộ cấu kết với lũ đầu nậu máu ngày đó nhất định cũng có mặt ông ta.

https://thuviensach.vn

Cũng bởi vậy, Cát Vân mới có động cơ giết người, có lẽ cô ta đã sớm biết Lưu Quốc Xuyên chính là đồng phạm với những kẻ hại chết mẹ cô, giết người cũng vì muốn báo thù.

Chu Xuân Bình chỉ là vật hy sinh để cho Lưu Quốc Xuyên hoàn thành chỉ tiêu nhiệm vụ mà bên trên giao xuống, dù đám đầu nậu máu đã đền tội, nhưng những cán bộ hại hàng loạt tính mạng của người dân trong thôn lại có thể nhởn nhơ sống thoải mái, như thế thử hỏi ai có thể cam lòng cho được?

Lý An Dân một mực tin rằng Cát Vân làm vậy là vì muốn đòi lại công bằng cho mẹ, cho dù ngoài miệng cô ta có nói năng cay nghiệt cỡ nào, nhưng mẹ rốt cuộc vẫn là mẹ của mình.

Trước lúc chia tay, ông Cát ôm một bao vải chấm bi đen giao cho Chu Khôn, nói: “Đây là di vật A Bình để lại cho Tiểu Vân, nhà tôi cực khổ, đến tận bây giờ cũng chẳng cho con gái mình được thứ gì tốt cả. A Bình chỉ biết thêu hoa mẫu đơn, lại còn xanh đỏ lòe loẹt, Tiểu Vân chê chúng màu mè khó coi, bà ấy lại đổi sang thêu bằng chỉ trắng, bảo giáo sư Phan là họa sĩ, thêu hoa trắng xong rồi còn có thể đưa cho ông ấy đổ màu hộ, nhưng chưa làm xong thì bà ấy đã ngã bệnh. Lúc ở phòng bệnh A Bình vẫn còn tiếp tục thêu, đến chết vẫn canh cánh về sinh nhật của Tiểu Vân, nói muốn dùng khăn thêu hoa này làm quà sinh nhật cho nó.”

Ông Cát sợ mầm bệnh truyền nhiễm, khi ấy không dám đem di vật của vợ đưa cho Cát Vân, vẫn giữ mãi cho đến tận hôm nay, phỏng chừng hiện tại virus gì cũng chết ráo cả rồi, qua nửa tháng nữa là đến sinh nhật tuổi hai mươi của Cát Vân, ông Cát muốn hoàn thành di nguyện của vợ.

Sau khi ra khỏi thôn, Chu Khôn mở túi ra nhìn, bên trong toàn là khăn tay thêu hoa, vải thêu chính là ga giường của phòng bệnh, những chỗ tua rua được giấu hết trong phần chỉ viền kín, một góc của chiếc khăn thêu một đóa mẫu đơn đang nở rộ, không phải bằng chỉ trắng, mà là màu đỏ tươi thắm.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân vẫn còn nhớ như in cảnh tượng bác Hoa cẩm bọc vải giơ lên, không khỏi chua xót trong lòng, hỏi Diệp Vệ Quân: “Linh hồn chúng ta thấy được thật sự không phải là hồn ma của mẹ Cát Vân ư? Em tận mắt trông thấy bà ấy dùng tơ đỏ thêu hoa mẫu đơn, những sợi tơ này chắc chính là sợi máu kéo ra từ lưng Cát Vân phải không? Vì sao bà ấy lại dùng máu của con gái để thêu hoa mẫu đơn vậy?”

“Có lẽ Cát Vân bị chảy máu là do vấn đề tâm lý của chính cô ta gây ra, không liên quan gì đến mẹ cô ta. Cô ta muốn trút sạch dòng máu Chu Xuân Bình lưu lại trong cơ thể mình, mẹ cô ta lại biến những giọt máu mà con gái không cần đến thành những sợi tơ đỏ, thêu thành từng đóa hoa lên chiếc khăn tay, lần nữa biến nó thành một món quà trao lại cho cô ta.” Diệp Vệ Quân còn bảo ma quỷ dừng chân quá lâu ở nhân gian khó tránh khỏi bị oán khí ăn mòn, hoặc bị tinh quái lợi dụng, bác Hoa thuộc về diện thứ hai. Thứ khói đen tạo thành khuôn mặt quỷ dữ hôm nọ cũng thuộc loại tương tự như Quỷ hấp khí ăn oán khí nấp trong tóc lần trước, đều là tinh quái cần ký sinh trên linh hồn người khác mới có thể tồn tại.

Linh hồn người mẹ dẫu có bị nuốt chửng, nhưng phần tình cảm yêu thương dành cho con gái vẫn còn nguyên vẹn.

Dường như ông Cát không hề hay biết chuyện Cát Vân bị xâm hại, cứ đắm chìm trong niềm hạnh phúc khi nhà có con gái thảo, Lý An Dân hỏi Chu Khôn: “Anh không hề nói bất cứ chuyện gì với chú Cát à?”

Chu Khôn nói: “Chỉ cần Cát Vân một mực nói mình ra tay là do phòng vệ, với thương tích như vậy thì không đến mức xử nặng. Giáo sư Phan vẫn luôn để dành tiền cho Cát Vân, ông ấy nói dù mình có vào tù thì số tiền ấy vẫn thuộc về Cát Vân, nhà cửa của ông ấy cũng để lại cho Cát Vân tùy ý sử dụng, nếu như Cát Vân thật lòng nhớ đến cha mình, vậy thì ông Cát đúng thật là có phúc về sau.”

https://thuviensach.vn

“Những việc giáo sư Phan làm xuất phát từ áy náy hay là do tâm lý muốn chuộc tội? Cảm giác ông ấy đối đãi với Cát Vân y như con gái ruột vậy...” Lý An Dân không biết phải đánh giá hành động của giáo sư Phan như thế nào nữa.

Chu Khôn cười cười, bảo: “Giáo sư Phan đã ly hôn với vợ cách đây ba năm rồi, ngay sau khi tìm được Cát Vân. Ông ấy có một đứa con gái bảy tuổi, đã theo mẹ ra nước ngoài định cư.”

Bây giờ Lý An Dân mới sực hiểu, hóa ra giáo sư Phan thật sự có ý với Cát Vân, khó trách luôn tìm cách che chở bao bọc cho cô ta, thậm chí đến cả tội giết người cũng sẵn lòng gánh chịu, chỉ dựa vào sự áy náy trong lòng mà có thể làm được đến mức này sao? Lý An Dân cảm thấy, nếu như mai sau hai người có đến được với nhau âu cũng là một kết cục tương đối mỹ mãn, ít nhất giáo sư Phan thật lòng quan tâm đến Cát Vân, sẽ không để cô ấy phải chịu thiệt thòi thêm nữa.

Cát Vân được xử vô tội và phóng thích ngay tại tòa, căn cứ vào cảnh ngộ bi thảm cô ta gặp phải thời thơ ấu cùng với hàng loạt biểu hiện khác thường lúc trưởng thành, người ta nhận định cô ta mắc chứng rối loạn nhân cách hoang tưởng, không bị khởi tố hình sự. Còn giáo sư Phan do phạm tội cố ý giết người bị kết án rất nặng, đợi đến khi ông mãn hạn tù thì có lẽ tóc trên đầu cũng đã bạc hết rồi.

Lần nữa gặp lại Cát Vân là ở trong một quán rượu, cô ta hoàn toàn không hề thay đổi, vẫn xinh đẹp rạng rỡ như thế, đi đến đâu cũng gây sự chú ý, vụ án mạng nọ cùng với chuyện của bác Hoa dường như không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng xấu nào đến cô ta. Khi Chu Khôn giao túi di vật của Chu Xuân Bình lại cho Cát Vân, cô ta dường như kinh hãi vô cùng, đứng bật dậy trốn ra sau lưng ghế sô pha, căn bản không dám đưa tay ra nhận lấy, chỉ hỏi với qua: “Không phải các người đã giải quyết xong bà ấy rồi sao? Chẳng lẽ bà ấy còn có thể đến tìm tôi nữa sao?”

https://thuviensach.vn

“Sẽ không đâu, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp được bà ấy nữa.” Chu Khôn nói một câu hai nghĩa, đặt cái túi lên mặt bàn, lại lấy chìa khóa nhà giáo sư Phan ra giao cho Cát Vân bảo: “Ý của giáo sư Phan là nhà cửa để không thiếu hơi người, để cho cô chuyển sang bên ấy, không cần phải chen chúc với người ta trong ký túc xá nữa.”

Cát Vân thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười rồi lắc đầu nói: “Tôi không qua bên đó đâu, ông ấy luôn cản trở việc kết giao bạn bè của tôi, tôi không thích ông ấy, nghe nói ông ấy sẽ bị giam trong thời gian rất dài, không quay lại làm phiền tôi nữa là tốt nhất.”

Cát Vân còn nói cô ta đã bỏ công việc trong học viện, có một nhà nhiếp ảnh danh tiếng muốn mời cô tham gia cuộc thi nghệ thuật khỏa thân quy mô lớn, cơ hội này có thể giúp cho con đường sự nghiệp sau này của cô ta càng thêm rộng mở. Cát Vân đã không còn thỏa mãn với việc chỉ xuất hiện ở những sự kiện nhỏ, cô ta muốn mỗi ngày càng có nhiều người nghênh đón hâm mộ mình, trở thành mục tiêu mà hàng vạn người phải dõi mắt quan tâm.

Lý An Dân trông thần thái sáng rỡ trên khuôn mặt Cát Vân, nhìn cô ta dùng dáng vẻ ngây thơ vô tội mà thốt ra những lời sắc nhọn gây tổn thương người khác, bỗng cảm thấy lạnh buốt cả lòng, cảm giác sợ hãi dấy lên, không biết phải nói như thế nào, chỉ có thể ngơ ngác đưa mắt nhìn Cát Vân như một chú chim non rời tổ khoan khoái hòa nhập vào trong đám đông, nhào vào lòng một gã đàn ông xa lạ.

Lý An Dân túm lấy vạt áo Diệp Vệ Quân, cất giọng buồn bã hỏi: “Anh Vệ Quân, anh bảo số tiền kia có thật là do Cát Vân gửi về cho cha cô ta hay không? Những bức thư đó cũng là do chính tay cô ta viết ư? Cô ta có thực sự nhớ mình còn có một người cha?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân vuốt mớ tóc ngắn trên đầu cô mà nói: “Em cho là thế nào thì nó là như vậy, đừng suy nghĩ quá nhiều làm gì.”

Lý An Dân gật đầu, khuôn mặt tươi cười chân thành chất phác của ông Cát chợt hiện ra ngay trước mắt, nhớ đến đôi chân teo tóp của ông cùng vẻ tự hào hiện rõ trên nét mặt khi nhắc đến con gái của mình, Lý An Dân cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ngay lúc cô đã dần lãng quên những chuyện này, Chu Khôn bỗng gọi đến, báo cho cô biết là Cát Vân đã chết, nguyên nhân dẫn đến cái chết của cô ta là chứng thiếu máu không tái tạo diễn tiến thành ung thư. Trước khi chết, nội tạng, đáy mắt cùng với hộp sọ của cô ta đều có dấu hiệu chảy máu, bệnh tình diễn tiến vô cùng nhanh, chưa được nửa tháng thì đã chết trên giường bệnh vì việc chữa trị không có tác dụng.

* * *

Có một đêm nọ, Lý An Dân đi ngang qua góc phố mà bác Hoa từng trải hàng ra bán, thấy một cô bé ngồi bó gối dưới đèn đường. Cô bé ngẩng cao đầu, nghển cổ, dùng ánh mắt lạ lùng quét về phía những người qua lại trên đường, thế nhưng nam nữ đều hững hờ đi qua trước mặt cô, không hề đưa mắt nhìn cô lấy một cái.

Lại qua một quãng thời gian, bên cạnh cô bé có thêm một ông lão gầy trơ xương, ông lão dùng bàn tay ngăm đen khô quắt nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bé gái ấy, nhưng ánh mắt của cô bé vẫn hướng về phía những người lui tới qua lại như trước.

Rốt cuộc đến một ngày góc đường trống không, không còn bé gái mà cũng chẳng có ông lão gầy còm, chỉ có một đôi ngài một lớn một nhỏ tung tăng vờn nhau dưới ánh đèn sáng rỡ. Con ngài lớn đuổi theo sau con ngài nhỏ, mà con ngài nhỏ vẫy mạnh đôi cánh, bay về phía bóng đèn nóng rực...

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 20

Du hành Thi Vương cốc

Kỳ nghỉ hè đã đến, Lý An Dân lại quay về trấn Bạch phục, vẫn ở trong khu tập thể dành cho công nhân viên chức trên đường Thái Hưng, lầu gác không hề thay đổi, phong cảnh bên ngoài cửa sổ áp mái vẫn hệt như vậy. Trước lúc cô quay về Diệp Vệ Quân đã dọn dẹp làm vệ sinh lầu trên lầu dưới một lượt, còn sạch sẽ hơn cả lúc cô còn ở trọ nữa.

Đầu tháng, Hoàng Bán Tiên tự mình xuống núi bôn ba một chuyến, đem theo lá thư đề cử cùng với bản đồ, kêu Diệp Vệ Quân đi Tương Tây tìm một ông thầy mo họ Mục, thầy mo này tinh thông ngón nghề luyện chế loại chu sa dùng để khóa linh hồn, lấp kín thất khiếu, sẽ chỉ ra một con đường sáng cho bọn họ. Con người Hoàng Bán Tiên từ trước đến nay không làm chuyện tốt không công, kiểu gì cũng phải kiếm chút lợi, nhân tiện ông ta vừa mới nhận một vụ làm ăn cũng ở Tương Tây thế là rất tự nhiên biến thành việc của Diệp Vệ Quân.

Hai chỗ ấy đều không phải là khu du lịch, toàn nằm tận nơi rừng sâu núi thẳm, giao thông cực kỳ bất tiện, Diệp Vệ Quân lên kế hoạch chi tiết xong mới quyết định đi tàu hỏa, trước tiên đi đến Trương Gia Giới.

Sáu giờ, trời nhá nhem tối, tiếng còi ngân vang, tàu hỏa nhằm thẳng hướng Tương Tây đúng giờ xuất phát. Vì không mua được vé toa giường mềm cao cấp cho nên hai người Lý An Dân đành ở trong toa nằm số bảy, trong toa có bốn chiếc giường, vé của Lý An Dân và Diệp Vệ Quân là hai giường tầng trên dưới, đối diện là một đôi cha con.

https://thuviensach.vn

Ông cụ thoạt nhìn cũng phải hơn sáu mươi tuổi, thân hình cao lớn, diện mạo xấu xí kinh người, mắt lồi mũi trâu, khuôn mặt trên dưới cứ bè ra, mới trông cứ ngỡ như là cái mặt thú thường được đính trên cửa trước những nhà giàu thời xưa. Ông ta mặc một bộ đường trang cổ đứng màu lam sẫm có hoa văn hình đồng xu rất gọn gàng chỉnh tề, còn người trẻ tuổi thì mày thanh mắt sáng, mặc quần chùng áo dài tay, nhìn qua mặt mũi cứ ngỡ là một thiếu niên thư sinh yếu đuối, nhưng kỳ thực dáng vóc cậu ta lại được di truyền y hệt như ông cụ, vai rộng tay to, rất giống con nhà lao động chân tay.

Trong toa hơi lạnh, còn có một mùi hương nhè nhẹ tỏa đi khắp nơi, giống như đàn hương, mang theo vị ngọt thanh nhàn nhạt. Anh chàng ở giường trên trầm mặc ít nói, vẫn tựa vào đầu giường chơi game trên điện thoại di động, anh ta cài cúc áo sơ mi lên đến tận cổ áo, còn trùm kín chăn, xem ra là người không chịu được lạnh. Diệp Vệ Quân cùng với ông lão nọ hàn huyên qua lại mấy câu, được biết ông ta họ Điền, tên là Điền Mậu Sinh, là người dân tộc Thổ Gia[1] ở vùng Tương Tây.

[1] Thổ Gia: Dân tộc thiểu số ở vùng Hồ Nam, Hồ Bắc và Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Lý An Dân đang giở một cuốn sách giới thiệu văn hóa phong tục dân tộc Tương Tây, vừa hay giở đến đoạn nói về thầy mo địa phương, trong đó có một gia tộc thầy mo mang họ Điền. Họ Điền làm thầy mo từ thời Ngũ Đại[2], tương đối nổi danh suốt dọc một dãy Hoài Hóa, tên của gia chủ đời thứ năm nhà họ Điền chính là Điền Mậu Sinh.

[2] Ngũ Đại: Thời kỳ năm triều đại thay nhau thống trị vùng Trung Nguyên: Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tần, Hậu Hán, Hậu Chu ở Trung Quốc từ năm 907 đến năm 960.

Lý An Dân cảm thấy thích thú, giơ quyển sách lên chỉ vào ba chữ "Điền Mậu Sinh" mà nói: "Bác ơi, bác chính là Điền Mậu Sinh này ạ?"

https://thuviensach.vn

Điền Mậu Sinh ghé mắt lại nhìn một cái, cười ha ha mà nói: “Thời buổi này mấy trò Chúc Do mê tín đó làm gì còn thịnh hành nữa, từ hồi trước giải phóng họ Điền nhà lão đã không chữa bệnh không diễn trò cho người ta nữa rồi, là ai viết cái này vậy? Hà hà... Đúng là vô căn cứ.”

Diệp Vệ Quân hỏi: “Điền sư phụ đã từng chạy chân?”

Mắt trâu của Điền Mậu Sinh giật một cái, hỏi ngược lại: “Tại sao cậu nhìn ra được?”

Diệp Vệ Quân nói: “Nghề Chúc Do mà không xem bệnh cũng không biểu diễn, đó chính là chạy chân rồi.”

Chúc Do là một trong mười ba môn chữa bệnh thời cổ đại, chuyên trị “bệnh quỷ thần”, thuộc vào dạng y thuật phù thủy. Nghề Chúc Do chữa bệnh không cần thuốc thang, mà dựa vào sự cộng hưởng giữa ý niệm của thầy thuốc và bùa chú sinh ra từ trường chữa bệnh, nói đúng hơn chính là khí công. Phần lớn thầy Chúc Do chữa bệnh đều phải luyện khí công, những người chỉ dựa vào vẽ bùa mà chữa bệnh cho người ta phải nói là vô cùng hiếm hoi, trừ phi là kẻ mang chức trách Âm phủ như Quan hoa bà, còn đâu chỉ toàn là phường lừa gạt.

Còn có một tin đồn, nói Chúc Do thực chất là tên của một người, người nọ cư ngụ ở Tương Tây đất Thần Châu, thuật Thần châu và bùa Thần châu chính là do người này phát minh ra. Nghề Chúc Do tinh thông thuật Đuổi xác, đám thợ đuổi xác ở Tương Tây nghe đâu đều thuộc phái Chúc Do, nhà trọ thây ma chuyên dành cho thợ đuổi xác đa phần cũng là do kẻ làm nghề Chúc Do lập ra. Diệp Vệ Quân bảo “chạy chân” cũng chính là chỉ nghề đuổi xác, dùng hai chữ “chạy chân” chẳng qua là tiếng lóng nói tránh đi vì kiêng kỵ, bình thường khi người ta mời thợ trong nghề đi đuổi xác thì sẽ nói là “Phiền thầy chạy hộ mấy bước chân.”

https://thuviensach.vn

Nói mấy câu đã rõ ràng rành mạch, Điền Mậu Sinh hiểu ra Diệp Vệ Quân cũng là người cùng nghề, không cần phải kiêng kỵ gì nhiều nữa, tâm tình thả lỏng, chậm rãi tán gẫu, "Trước kia có nghề này cũng bởi đất Tương giao thông không thuận lợi, nhưng sau cuộc vận động bài trừ mê tín dị đoan, những kẻ theo nghiệp chạy chân đều đã đổi nghề rồi, lão Điền tôi cũng rửa tay chậu vàng được nhiều năm, lần này hồi hương là vì chúc thọ cho bậc bề trên, thuận đường thăm viếng người thân một thể, anh bạn, các cậu muốn đi đâu?"

Diệp Vệ Quân đáp rằng: "Chúng tôi định đến Trương Gia Giới, cũng phải đi núi Phượng Hoàng và Hương Lô trại một chuyến."

Điền Mậu Sinh gật đầu cười cười, tuy nhiên nụ cười vừa chớm nở đã thu lại, nghiêm mặt nói: "Tôi thấy chúng ta có duyên nên mới nhắc nhở cô cậu một câu, Tương Tây có 'Ba chỗ không nên đi', thiếu nữ trẻ tuổi không nên leo dãy Ma Đấu, rất dễ bị lạc - là lạc mất hồn đó, thanh niên trẻ tuổi thì không nên đi Lê thôn Liên Sơn trại, mặt mũi càng sáng sủa lại càng không được đi, mười kẻ đi có đến chín kẻ chẳng có đường về. Làm con có hiếu không được đến núi Liên Kiều, đặc biệt là ban đêm tuyệt đối không được qua, chỗ ấy được gọi là Thi Vương cốc, mặt trời vừa khuất núi là xảy ra nạn thi hại."

Lý An Dân thầm nghĩ ông cụ gõ một cái đã trúng liền hai chỗ, vụ làm ăn mà Hoàng Bán Tiên ủy thác nằm ở sườn dãy Ma Đấu, còn anh bạn tốt làm nghề thầy mo mang họ Mục thì lại sống ngay bên núi Liên Kiều, có ba nơi không nên đi thì nay lại phải đi những hai rồi. Diệp Vệ Quân chỉ cảm ơn một câu khách sáo, không nói về lịch trình dự kiến, cũng không hỏi thêm gì nữa, Lý An Dân hiểu trong lòng anh có dự tính riêng.

Trong lúc đang chuyện trò tán gẫu, người con trai của Điền Mậu Sinh ở giường trên bỗng rên hừ hừ, hơi thở dồn dập, ngoẹo đầu sang một bên "Ôi ôi" hô to: "Mau lại đây, ba ơi, rỉ ra rồi... Lại bị rỉ ra rồi."

https://thuviensach.vn

Điền Mậu Sinh tức tốc lôi một cái túi vải từ trên kệ hành lý xuống, bò lên giường trên, móc trong túi ra một tờ giấy vàng, xé thành nhiều mảnh nhỏ, vo tròn, sau đó lại vê chúng thành dạng hình ống - bởi vì ông ta đang đứng ngay bậc thang lên xuống, lưng xoay ra ngoài, Lý An Dân không trông thấy được ông ta đang làm những gì, sau một hồi loạt soạt, liền nghe Điền Mậu Sinh hỏi: "Có đỡ hơn tí nào không?"

Hơi thở của Tiểu Điền đã bớt gấp gáp, luôn miệng đáp: "Được rồi, được rồi... Đã bịt hết rồi."

Điền Mậu Sinh để đứa con trai nằm xuống nghỉ ngơi, đắp chăn thật kín cho anh ta xong mới trèo xuống, quay đầu cười nói với hai người Lý An Dân: "Thật ngại quá, hồi còn bé con tôi đã từng rơi xuống nước, lúc nào cũng cảm thấy như nước trong lỗ tai còn chưa chảy ra hết, bắt tôi phải dùng giấy bịt chặt lại cho nó, một lúc sau khi cảm thấy mấy cục giấy đã bị thấm ướt đẫm thì thay mới cho nó là xong, bệnh tâm lý ấy mà."

Tàu đã chạy được bốn mươi lăm phút, lúc này sắc trời hoàn toàn chuyển sang màu đen, Điền Mậu Sinh lấy trứng gà cùng bánh bột mì nướng ra ăn, cứ ăn một miếng lại uống một ngụm nước. Diệp Vệ Quân dắt Lý An Dân ra toa ăn dùng cơm với rau xào và trứng bác cà chua - mỗi món hai mươi lăm tệ cả thực đơn chẳng tìm được món nào dưới hai mươi tệ. Một bữa cơm mà tốn cả trăm tệ, lòng Lý An Dân như rỉ máu.

"Anh Vệ Quân... hay là lúc tàu dừng ở ga, mình ra ngoài mua bánh mì ăn đi, mấy cái này đắt quá, đến cơm hộp mà cũng có giá những ba mươi lăm tệ, ăn thấy đau ví lắm." Từ nhỏ Lý An Dân không phải sống thiếu thốn gì, nhưng thói quen tiêu xài cần kiệm dường như đã ngấm vào trong máu, giờ ngẫm lại hẳn là thói quen tốt do cuộc sống khắc khổ kiếp trước còn lưu lại.

Diệp Vệ Quân xoa đầu cô, hỏi: "Thế ăn có ngon không?"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thật thà gật đầu: “Ăn rất ngon.”

“Ăn thấy ngon thì đúng với giá trị của nó còn gì, em cứ xem như chi phí trải nghiệm là được.” Diệp Vệ Quân chẳng tiếc tiền, chỉ lo tiền không có ai tiêu.

Hai người tay trong tay trở về toa, Diệp Vệ Quân để Lý An Dân ngủ ở giường trên, hơn mười giờ thì tàu tắt đèn, cha con họ Điền đều đã ngủ say, Điền Mậu Sinh ngáy rất to, tiếng ngáy còn vang hơn cả sấm. Lý An Dân quay mặt vào trong nhắm mắt nghỉ ngơi, bị tiếng ngáy kinh hoàng ấy làm cho bực dọc trong người, chỉ hận không thể nhét ngay hai cục bông gòn vào trong tai.

Chịu đựng một lúc lâu, tiếng khò khè của Điền Mậu Sinh mới yếu dần, Lý An Dân trở mình, bỗng thấy con trai ông Điền đang nhìn sang bên này, theo sự rung lắc của thân xe, ánh sáng trong mắt anh ta cũng lập lòe chớp tắt một cách kỳ dị. Lý An Dân giật mình đánh thót, người cũng đờ ra. Anh chàng họ Điền cũng không vì thấy người khác nhìn lại mình mà dời mắt đi chỗ khác, anh ta nằm ngay đơ trên giường, hai tay hai chân duỗi thẳng tắp, chỉ có mỗi cái đầu là ngoảnh sang bên, hai mắt trợn tròn, không hề chớp lấy một cái mà nhìn chăm chăm Lý An Dân.

Thay vì nói là nhìn cô, chi bằng nói là anh ta đang nhìn thẳng phía trước, lúc này Lý An Dân mới phát hiện thì ra anh ta vừa ngủ vừa trợn trừng mắt, đôi con ngươi giống hệt như mắt cá, ánh mắt ngây dại, trên tròng trắng còn có những vệt sáng nhơm nhớp nước, ánh lên một màu xám tro.

Bị người ta “trợn mắt” như thế, Lý An Dân nào ngủ ngon giấc được, cô ghé đến mép giường nhìn xuống dưới, đèn đọc sách ở tầng dưới vẫn còn đang bật, Diệp Vệ Quân tựa nửa người vào đầu giường, khoanh tay lim dim, nghe tiếng động liền mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên, hỏi: “Sao thế? Không ngủ được à?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân gật đầu như giã tỏi, mắt liếc sang chiếc giường đối diện, chỉ thấy ánh sáng lập lòe kỳ dị kia vẫn còn đó, cái đầu của Tiểu Điền cơ hồ bẻ cong sang bên một góc chín mươi độ, cứ như cần cổ của anh ta chẳng hề có xương vậy. Đôi mắt anh ta vốn đã to, sau khi ngủ lại càng trợn lên dữ tợn như muốn nứt toạc cả khóe mắt, con ngươi thi thoảng lại giật giật, chuyển động một cách vô thức.

Diệp Vệ Quân vươn tay lên vẫy vẫy cô, "Xuống đây nào."

Lý An Dân rón ra rón rén bò xuống dưới, vùi đầu vào trong lòng anh, khe khẽ nói: "Cậu nhóc kia ngủ mở mắt anh ạ, hai mắt trợn rõ to cứ như là mắt trâu, làm em sợ muốn chết."

"Anh với em đổi giường nhé." Diệp Vệ Quân làm bộ như muốn đứng dậy.

Lý An Dân giữ anh lại, quay sang nhìn Điền Mậu Sinh đang dang tay dang chân ngủ, chăn vắt ngang trên bụng ông ta, miệng há to, nhìn qua hệt như một con thần thú thân người đầu sư tử vậy.

"Cái mặt của ông bác họ Điền này đến quỷ thần cũng phải kinh, em... chịu sao nổi." Lý An Dân quấn chặt lấy người Diệp Vệ Quân như một con bạch tuộc, thầm nghĩ gặp được hai cha con đặc sắc thế này có thể xem như kỳ ngộ được rồi. Dù là ở đất Tương Tây chính cống, thợ đuổi xác vẫn rất hiếm thấy, nghe nói người làm nghề này cần phải có một điều kiện tiên quyết trời sinh, đó chính là phải xấu, hơn nữa không phải chỉ xấu bình thường đâu, mà là xấu đến ma chê quỷ hờn để còn trừ tà, vốn Lý An Dân chẳng hiểu xấu đẹp thì có liên quan gì đến trừ tà, đến bây giờ rốt cuộc đã rõ.

Kết thúc chặng đường dài dằng dặc hai ngày một đêm, đúng bốn giờ bốn mươi phút chiều, đoàn tàu đã đến Trương Gia Giới, sau khi rời ga, Diệp Vệ Quân và Lý An Dân cùng cha con nhà họ Điền đường ai nấy đi. Hai người nghỉ lại trong thành phố một đêm, sáng sớm hôm sau ngồi xe khách đến dãy

https://thuviensach.vn

Ma Đấu trước, sau khi vào trong núi lại chọn một con đường mòn vắng vẻ rợp bóng cây mà lội bộ, nơi này cách xa đường cái, cũng chưa được khai phá thành điểm du lịch, càng tiến vào sâu đường sá lại càng vắng bóng người.

Đi một lèo không ngừng nghỉ chừng hai tiếng đồng hồ, lại qua một khúc rẽ đã thấy trước mặt là một khoảng đất bằng phẳng, chỗ sát chân núi thấp thoáng hiện lên một dãy tường thấp, Diệp Vệ Quân leo lên sườn dốc, quay người đỡ Lý An Dân lên cùng, giở tấm bản đồ mà Hoàng Bán Tiên đưa cho đối chiếu cẩn thận.

“Phía trước hẳn là có một ngôi chùa, chúng ta tới đó rồi nghỉ, em còn đi nổi nữa không?” Diệp Vệ Quân lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho Lý An Dân, hai bàn tay lạnh như băng áp vào hai bên má nóng hổi của cô.

“Vẫn còn đi được, tụi mình qua đó xem thử chút đi.” Lý An Dân lấy hơi bước tiếp, ai ngờ trượt chân tuột xuống dốc, huỵch một tiếng rồi lao xuống phía dưới, đế giày va mạnh vào mấy cục đá, nảy lên tưng tưng, nhiều lần khiến cô muốn lộn nhào. Lúc trượt xuống dưới chân dốc rồi, Lý An Dân không hãm lại được, lao vọt thêm chừng mười bước nữa mới ngã ngồi cái phịch xuống đất, cũng may còn có ba lô du lịch sau lưng giảm xóc làm chậm tốc độ trượt đôi chút, bằng không với cú va chạm này, nói không chừng đã khiến cho cô vỡ cả xương luôn rồi.

Diệp Vệ Quân không ngờ Lý An Dân lại đột nhiên nhào xuống một phen như vậy, vội vàng chạy đuổi theo cô.

“Em làm gì thế?” Diệp Vệ Quân ôm Lý An Dân lên, đỡ cho cô đứng thẳng.

“Nghe bảo dùng tư thế trượt tuyết để xuống dốc rất tiện, em muốn thử một chút xem sao.” Lý An Dân xoa xoa mông, quả nhiên là nhìn người khác

https://thuviensach.vn

làm thì dễ mà chính mình thực hiện lại khó khăn vô cùng, giữ thăng bằng không đơn giản chút nào.

Diệp Vệ Quân vừa bực mình vừa buồn cười, gõ nhẹ một cái lên trán cô, sau đó dắt tay cô tiếp tục tiến về phía trước.

Vượt qua con dốc, trước mặt xuất hiện một hang đá, bên ngoài hang có một dãy tường gạch bao quanh, điêu tàn đổ nát, nom xập xệ xuống cấp vô cùng. Cánh cửa gỗ chỉ khép hờ, vừa mở ra liền sập, trước cửa hang rải rác từng đống tro bụi, ở chân vách hang còn có ít rơm rạ. Mặc dù bên ngoài là trời ngày hè đổ lửa, nhưng đứng trước cửa hang không thấy nóng bức chút nào, từng cơn gió mát mang theo hơi ẩm thổi ra từ trong hang còn thoải mái hơn so với hơi lạnh khô khốc của máy điều hòa, lại cuốn theo cả hơi đất đặc trưng của một cái hang.

Diệp Vệ Quân gom rơm rạ ra trải ở một chỗ thoáng mát trước cửa hang, kéo Lý An Dân đang dáo dác nhìn quanh ngồi xuống, đưa nước cho cô.

“Bên ngoài hang này hình như từng có người hương khói thì phải.” Lý An Dân dùng chân gẩy gẩy cái bát hương vỡ toang dưới đất, bên trong vãi ra một ít gạo màu đã đổi màu xám cùng mấy cái chân hương.

Diệp Vệ Quân bảo: “Đây là một gian miếu thờ thần Động.”

“Trước nay em chỉ nghe miếu Sơn thần, miếu Thổ địa, chứ chưa bao giờ nghe thấy có ai nói đến miếu thần Động cả, có sự tích gì không anh?” Lý An Dân hỏi, quay đầu nhìn lại, cửa hang có hình bầu dục thuôn dài không mấy cân xứng, lòng hang hẹp dài, ngoài chật trong rộng, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ thấy là một cái hang quá bình thường.

“Tương Tây thế núi hiểm trở hang động nhiều, phàm cứ gặp phải mấy cô trẻ tuổi đầu óc không được bình thường, đều quy hết nguyên nhân là do thần

https://thuviensach.vn

Động, theo như cách nói dân dã thì chính là cô gái nọ đi ngang qua một cái sơn động nào đấy, bị thần Động nhìn trúng, liền câu hồn của cô ấy dẫn về để ân ái. Người nhà cuống lên, mới đến trước sơn động nọ dâng hương, khẩn cầu thần Động khai ân mà trả lại hồn, dần dà về sau, liền tạo thành phong tục thờ cúng thần Động.” Diệp Vệ Quân một hơi uống nửa bình nước, còn nói: “Sau phong trào mê tín dị đoan, đa phần các miếu thần Động trở nên hoang phế, trên dãy Ma Đấu cũng chỉ còn lưu lại một chút tàn tích này thôi.”

“Điền sư phụ nói bị lạc mất chính là chỉ ý này sao? Khó trách lại bảo thiếu nữ trẻ tuổi không nên đến đây, mà truyền thuyết này là thật hay giả?” Thi thoảng Lý An Dân lại quay đầu ngó vào bên trong hang.

“Anh chưa từng tận mắt thấy qua, nhưng cũng sắp rồi, nghe nói vụ làm ăn lần này có liên quan đến lạc hồn trong động, Hoàng Bán Tiên không nói cụ thể, chỉ bảo đến nơi xem thử.” Diệp Vệ Quân giắt bình nước bên hông ba lô, trải bản đồ lên đùi mà tìm tòi, công cụ định vị không bắt được sóng, chỉ có thể dựa vào la bàn để xác định phương hướng.

Lý An Dân ngồi không yên, sau khi thể lực khôi phục lại liền bò dậy muốn vào trong hang thăm dò, Diệp Vệ Quân cũng theo sát cô cùng nhau tiến vào. Gần cửa hang là một đoạn đường vừa dài vừa hẹp, lách qua khe hở chỉ vừa một người đi là đến lòng hang rộng rãi, đáy hang bằng phẳng, trên mặt đất có mấy cái đệm kết từ rơm rạ nằm rải rác, đã bị thấm nước mục nát từ lâu, ngoài ra còn có một ít phân và nước tiểu, nhìn hình dáng và thể tích hẳn là do đám gia súc để lại. Trên vách hang bám đầy các loại dây leo, trông y như một bức mành màu xanh biếc che phủ cả lớp nham thạch phía sau.

Hang này là một cái hang chết, chỉ có đường vào mà không có lối ra, trên đỉnh còn có hai khe hở hướng thẳng lên trời, dây leo lan theo vách đá bò lên, lại lách qua khe hở chui ra ngoài. Lý An Dân đi men theo vách hang, vừa đi vừa vạch mớ dây leo, lá cây bốc ra một mùi ngòn ngọt đăng đắng, hơi gắt mũi một chút.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân túm một mớ dây leo lên quan sát tỉ mỉ, lại ngắt lá cây xuống đưa lên mũi ngửi thử. Lý An Dân thấy lạ thuận miệng hỏi: “Đây là giống thực vật gì vậy ạ?”

Cô vừa mới hỏi xong, bàn tay đã chạm phải một vật gì cưng cứng trồi ra khỏi vách đá, thứ này bén nhọn, lạnh như băng, thậm chí còn có thể nhúc nhích. Lý An Dân vừa chạm trúng, nó đã liền phát ra tiếng “Răng rắc”, mặt cô trắng bệch, vội rụt tay về nhảy lùi ra sau một bước, Diệp Vệ Quân vọt tới bên cạnh, nắm lấy bả vai cô mà hỏi: “Sao thế?”

Lý An Dân chỉ tay về phía khối đá nọ, nghẹn họng hồi lâu mới thốt ra một câu: “Ở đó, có một cánh tay mọc ra ngoài.”

Diệp Vệ Quân vỗ vai cô, dặn cô đứng yên không được nhúc nhích rồi tiến tới trước, rút con dao găm giắt sau thắt lưng ra khỏi vỏ, cắt đứt toàn bộ dây leo ở chỗ đó, quả nhiên trông thấy nửa đoạn xương bàn tay đang chòi ra ngoài. Hóa ra ở sau vách đá này còn có một cái động hình tròn với đường kính hơn hai thước, cửa động đã bị bùn đất lấp đầy, ở giữa có một khe hở, đoạn xương kia vươn ra từ chính khe hở ấy.

Diệp Vệ Quân bảo Lý An Dân đứng xa ra, dùng dao găm moi từng khối đất, dọn sạch cửa động thật cẩn thận, cái khe mỗi lúc một rộng rãi hơn, toàn bộ phần xương bàn tay cùng với xương cẳng tay đều lộ ra ngoài, một cái vòng tay đen nhánh tuột khỏi cổ tay, rơi leng keng xuống mặt đất.

Tầng đất bên trong quá cứng rắn, Diệp Vệ Quân chỉ đục được một cái lỗ để nhòm vào trong, chủ nhân của khúc xương tay ấy nằm gục xuống bên kia cửa động, phía sau còn có một không gian bị đất đá bao phủ.

“Anh nhìn thấy gì thế?” Lý An Dân được lệnh không cho phép đến gần, vì thế cũng chẳng dám tiến tới.

https://thuviensach.vn

“Đằng sau có một cái động nhỏ đã bị sập một nửa, hình như do đất đá lở tạo thành, trong ấy có một người chết.” Diệp Vệ Quân lấy khăn tay ra, dùng khăn bọc tay lại, nhặt chiếc vòng tay màu đen lên xem xét, “Đây là một cái vòng bằng bạc.”

“Bạc á?” Lý An Dân ghé mắt vào quan sát, nhận thấy trên vòng tay còn có hoa văn chìm.

“Ra ngoài kia rồi hãy nói.” Diệp Vệ Quân kéo tay Lý An Dân trở ra ngoài. Sau khi rời khỏi hang, anh mới lấy bàn chải mềm bôi kem đánh răng lên rồi nhẹ nhàng cọ rửa, chà đi phần ố đen trên mặt vòng, lại dùng vải mềm lau sạch, đưa lên cao hướng về phía ánh mặt trời. Chiếc vòng tay này là dạng vòng hở chứ không đúc kín thành một vòng tròn, phần giữa phình rộng hai bên hẹp dần, chỗ rộng nhất ước chừng bằng ba ngón tay, đã được gia công khắc chìm, chạm rỗng khiến hoa văn đan xen mà không hề chồng chéo. Mỗi một phần đều miêu tả một cảnh khác nhau, có rừng trúc có cây cầu, có vườn mai có núi đá, không cảnh nào giống cảnh nào. Phần hoa văn chạm rỗng nằm ở hai đầu, tạo thành hình một con chim phượng đầu đuôi nối tiếp nhau, tay nghề vô cùng tinh xảo. Bề mặt bạc lại hơi ánh sắc xanh, áng chừng niên đại cũng xa xưa lắm rồi.

“Được chế tạo thủ công từ bạc tinh khiết, nhìn phong cách, có lẽ là vật thời Thanh.” Diệp Vệ Quân giám định bước đầu.

“Đồ cổ ư?” Hai mắt Lý An Dân sáng rực lên.

“Cũng có khi chỉ là hàng phỏng chế lại.” Diệp Vệ Quân gói vòng tay thật kỹ, cho vào túi zip rồi cất trong ba lô, bảo đợi quay về tìm người giám định.

“Ý... Chúng ta làm như vậy có tính là trộm đồ của người chết không?” Lý An Dân đưa mắt nhìn vào trong động, có chút lo lắng.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân cười nói: “Tiện tay dắt dê mà thôi, không tính là trộm, nếu em vẫn còn chưa yên tâm, vậy đợi sau giám định rồi muốn sang tay hay giao nộp lên trên đều tùy em hết.”

Lý An Dân nghĩ ngợi một chốc, bèn lại gần Diệp Vệ Quân cọ cọ đẩy đẩy, ra vẻ thần thần bí bí hỏi: “Anh xem thử một chút, cái vòng tay này đáng giá bao nhiêu?”

Diệp Vệ Quân đáp không đánh giá được, thuận tay cốc đầu cô một cái, cười mắng “Ham tiền.”

Lý An Dân thở dài nói: “Em chỉ hỏi một chút thôi mà còn nữa, cứ để mặc bộ xương kia ở đó sao? Cũng không biết là người nhà ai, đã chết bao lâu rồi? Lỡ như là vụ án giết người này nọ, nói không chừng lại là một oan hồn chết không nhắm mắt.”

Diệp Vệ Quân không biết lấy từ đâu ra một phiến lá mà dựng thẳng ngay trước mắt Lý An Dân, hỏi: “Em có biết đây là loại cây gì hay không?”

Lý An Dân nhìn qua, hình dáng của phiến lá này thuôn thuôn như lá liễu, đầu nhọn nhưng ngắn, mép lá uốn vào trong, cô nói: “Đây không phải là lá của đám dây leo trong động đó sao?”

Diệp Vệ Quân bảo: “Nó còn được gọi là dâm dương hoắc, là nguyên liệu chính của loại thuốc lia lia nổi danh Tương Tây bao năm đấy.”

Lý An Dân chưa từng nghe qua thứ thuốc “lia lia” này bao giờ, Diệp Vệ Quân bèn đổi cách nói khác thông tục hơn – “Ngải tình”, có người nói chỉ cần cho một chút thứ này vào đồ ăn thức uống, là có thể khiến kẻ trúng ngải yêu say đắm người bỏ ngải.

https://thuviensach.vn

“Theo anh đoán thì người chết bên trong hẳn là một bà ngải, vì chế tạo loại ngải này mà sống ở trong động, có thể đã chết vì một lần sạt lở đất đá làm sập hang, bà ta muốn chạy trốn nhưng không kịp thoát ra.”

Diệp Vệ Quân nói bà ngải dù ở thời nào cũng không được hoan nghênh, ai nấy đều tìm cách né tránh, những kẻ đến tìm bà ngải giao dịch cũng chỉ dám lui tới lén lút, trong lịch sử từng có tiền lệ xua đuổi hoặc thiết lập hình phạt riêng nhằm vào bà ngải, thế nên các bà ngải thường một thân một mình, tránh xa cộng đồng, mà người thân trong gia đình cũng chối bỏ không thừa nhận.

“Thôn Lê ở đất Xuyên trong lời của Điền Mậu Sinh cũng chính là vùng đất bà ngải tụ tập. Bà ngải bị xua đuổi không có chỗ để đi, thế là mới tự mình dựng trại trong núi sâu, bỏ ngải bắt đàn ông về thôn để sinh con đẻ cháu, vậy nên mới có câu gái đừng lên Ma Đấu, trai chớ gần Liên Sơn trại Lê thôn.” Diệp Vệ Quân cười, búng nhẹ lên chót mũi Lý An Dân một cái.

“Không phải tiếp theo đây chúng ta sẽ lập tức đi dãy Ma Đấu sao? Anh không sợ em sẽ bị thần Động chụp về ăn mất à?” Lý An Dân nghiêng đầu nhìn anh.

“Thần Động không bắt vợ người ta, chỉ muốn con gái còn...” Diệp Vệ Quân nói được một nửa thì nín thinh, chỉ vừa chạm tới ý chính liền ngưng lại.

“Hai chúng ta mới chỉ bái lạy trời đất thôi, còn chưa có động...” Lý An Dân đột nhiên nghĩ đến thân thể của mình đã được đổi thành bản chính rồi, mười sáu tuổi cô bỏ trốn cùng với Diệp Vệ Quân, hai người lại sống chung với nhau nhiều năm như vậy, nghĩ thế nào thì cũng không thể chưa làm chuyện đó được. Lý An Dân còn nhớ ảo giác sinh ra lúc bị hồ linh nhập vào người - cô bị Diệp Vệ Quân bế lên giường cởi y phục, vừa hôn vừa sờ soạng, có lẽ ngay khi ấy đã anh dũng hiến thân mất rồi.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nhìn vẻ mặt như cười như không của Diệp Vệ Quân, nhịp tim tức tốc tăng mạnh, trên mặt thoắt cái đã đỏ bừng như một trái cà chua, cô cho rằng đó chỉ là ảo giác, nhưng hóa ra lại là phần ký ức còn sót lại ở nơi sâu thẳm linh hồn.

Diệp Vệ Quân nghiêng người, nhẹ hôn lên môi cô, lại tách ra một khoảng, dừng một chốc, sau đó tiếp tục hôn. Lý An Dân hầu như chưa từng được trải qua trình tự hôn môi như người bình thường, lần thì bị cắn đến rách cả miệng, khi chỉ có thể hôn một hàm răng, cái cảm giác môi kề môi cùng với đầu lưỡi quyện chặt thế này chính là lần đầu tiên được nếm.

Diệp Vệ Quân không hề nhắm mắt lại, dùng ánh nhìn dịu dàng rọi sâu trong đáy mắt Lý An Dân, mũi Lý An Dân bất giác cay sè. Từ bao lâu nay, Diệp Vệ Quân luôn dùng ánh mắt như nhìn ngắm chẳng bao giờ biết đủ này để nhìn cô, như thể sợ cô sẽ tan biến ngay trước mắt, Lý An Dân ôm lấy cổ anh chủ động đáp lại, nụ hôn càng lúc càng sâu, sâu đến mức dường như cả hai đang trao đổi với nhau từng hơi thở.

Cánh tay mạnh mẽ của Diệp Vệ Quân vươn ra đặt lên eo của Lý An Dân, bàn tay thô dày từ dưới thắt lưng tiến lên trên luồn vào trong vạt áo, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ư...” Lý An Dân đặt tay lên đùi Diệp Vệ Quân, cảm giác như chỗ quần ở đùi anh hơi căng ra, cô nghiêng đầu thở dốc, cũng nhân cơ hội này mà nhìn xuống, Diệp Vệ Quân tức thời bịt mắt của cô lại, giọng hơi lúng túng: “Đừng có nhìn bậy bạ đi đâu chứ.”

Dưới lớp vải, cơ đùi của Diệp Vệ Quân săn chắc mạnh mẽ, Lý An Dân lần theo nếp vải tới chỗ đang nổi lên mà nghịch ngợm.

Diệp Vệ Quân chấn động toàn thân, ôm chặt lấy cô, hơi thở dồn dập, trong cổ họng còn vang ra những tiếng thật trầm. Lý An Dân muốn rụt tay về,

https://thuviensach.vn

nhưng anh đã đè mu bàn tay cô lại.

“Cứ thế nhé, đừng nhúc nhích...”

Lý An Dân ngẩng đầu, thấy yết hầu Diệp Vệ Quân đang chuyển động lên xuống, bất giác khẽ liếm liếm môi, cũng bắt đầu cảm thấy miệng đắng lưỡi khô rồi, mà anh thì thở dốc cố kìm nén mấy tiếng rên rỉ.

Lý An Dân rất hiếm khi trông thấy Diệp Vệ Quân như thế, từ trước tới nay lúc nào anh cũng ung dung vững vàng, trường hợp mất kiểm chế thế này cũng chỉ cảm nhận được trong mấy lần tiếp xúc thân mật ở căn phòng dưới lòng đất lúc trước mà thôi. Nhưng những lúc ấy lại không thể thấy được vẻ mặt của anh, hơn nữa thân thể anh ngày đó không trọn vẹn, những chuyện có thể làm thật sự rất có hạn. Hiện tại lại không giống, tóc mái anh hơi ướt, vẻ mặt như mê như say, trong ánh mắt nhìn cô còn mang theo thứ cảm xúc mãnh liệt nào đấy.

Diệp Vệ Quân cúi xuống hôn lên má cô, hai gò má cùng cổ cô, như thể vừa được phủ một tầng son.

Diệp Vệ Quân thở hắt ra một hơi, đặt Lý An Dân ngồi lên trên đùi mà hôn, Lý An Dân vịn chặt lấy đầu anh, cảm thấy người mình đang run lên, cọ cọ theo bản năng.

“Em gái, được rồi, đừng cọ nữa... Không nên...” Diệp Vệ Quân cắn răng nói.

“Ưm…hm??” Đầu óc Lý An Dân đã trở nên mơ hồ, chỉ vùi mặt vào tóc Diệp Vệ Quân, không biết nghe lời cứ thế cọ.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy tình thế sắp phát triển theo một chiều hướng khác không tài nào khống chế được nữa, đúng thời khắc mấu chốt, một tiếng kêu la rất không hợp cảnh bỗng vọng đến từ phía xa, khiến Lý An Dân giật nảy mình, bật dậy đẩy vội Diệp Vệ Quân ra, giống như đang vụng trộm lại bị người ta phát hiện, nhảy sang một bên sửa sang lại quần áo. Diệp Vệ Quân khẽ rên một tiếng, hơi khom người, mồ hôi cũng theo đó mà nhỏ xuống từ thái dương anh.

Lý An Dân ngồi xổm bên cạnh anh hỏi: “Anh Vệ Quân, anh không sao chứ?”

“Không sao...” Diệp Vệ Quân lấy lại nhịp thở bình thường, xách ba lô đứng dậy, thuận tay gỡ cọng cỏ dính trên tóc cho Lý An Dân, dắt cô đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi bức tường thấp đã thấy một cô gái trẻ mặc trang phục người Miêu, đầu chít khăn vải chạy về phía này, đằng sau còn có hai người phụ nữ trung niên cũng mặc trang phục người Miêu đang đuổi theo cô ta.

Cô gái nọ lưng đeo một cái gùi lớn, một đường chạy thẳng tới đây, nhào vào trong ngực Diệp Vệ Quân, hoảng hốt kêu lên: “Anh ơi, cứu em, mấy bà ấy muốn bắt em, giam nhốt em.”

Lý An Dân nghiêng đầu quan sát, cô gái này ước chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt hơi tròn, làn da trắng trẻo nõn nà, hai má phơn phớt hồng, là một mỹ nhân yểu điệu, rạng rỡ như sắc đào ngày xuân.

Diệp Vệ Quân tránh lui ra sau một bước, vòng qua cô gái mà đi tới trước, chặn hai người phụ nữ trung niên kia lại, hỏi; “Có chuyện gì thế?”

Cô gái người Miêu liền nhân cơ hội này chạy vào trong miếu thần Động, người phụ nữ mang nón tre rộng vành nói: “Đây là đứa con gái trong thôn tôi,

https://thuviensach.vn

đã bị lạc động rồi, suốt ngày nói mê, bọn tôi muốn đưa nó đi chuộc lại hồn, nhưng nó cứ la hét đòi đi dỡ khoai, chân trần chạy rông khắp nơi.”

Diệp Vệ Quân vừa nghe nhắc tới lạc động, liền hỏi: “Các bác là người của trại Thạch Kiều?”

Chuyến làm ăn này chính là do thôn trưởng của trại Thạch Kiều ủy thác, nghe nói nhiều năm về trước Hoàng Bán Tiên đã từng đến đây du lịch, tiện tay giải quyết một chuyện lạ, từ đó mới qua lại với thôn trưởng. Hai người phụ nữ trung niên đã từng trải qua chuyện lạ năm đó, tự nhiên cũng biết tên tuổi Hoàng Bán Tiên, nghe nói Diệp Vệ Quân được Hoàng Bán Tiên cử tới, liền vô cùng nhiệt tình kéo Diệp Vệ Quân sang hỏi han, như thể đã quen biết từ lâu vậy.

Qua mấy câu thăm hỏi, Lý An Dân được biết người phụ nữ đội nón tre mang họ Chu, là thân thích nhà thôn hưởng, còn người chít khăn hoa mang họ Lưu, là mẹ của cô gái trẻ nọ. Theo lời của các bà thì cô gái bị lạc động tên là Thạch Hà Anh, xinh xắn có tài, nổi tiếng là “Đóa hoa rừng” trên dãy Ma Đấu, thôn trưởng muốn rước cô ấy về làm dâu, hai bên gia đình đã thỏa thuận xong rồi, nhưng một hôm trước ngày đính hôn, Thạch Hà Anh ra khỏi thôn đến tối muộn mới về, đi ngang qua một sơn động, không biết làm sao lại lạc mất hồn, đến lúc về thì cả người liền thay đổi.

Trước khi bị lạc động, Thạch Hà Anh là một cô gái hiểu chuyện, rất được lòng mọi người trong thôn trại, sau khi mất hồn tính cách cũng trở nên thất thường, lúc thì ngơ ngơ, khi lại nghi thần nghi quỷ, thậm chí còn đập phá quát mắng người khác.

Bác Lưu vào trong miếu thần Động dìu con gái ra ngoài, Lý An Dân vừa nhìn qua liền thấy Thạch Hà Anh rũ mày nhắm mắt, đã không còn ồn ào nữa, mặc cho bác Lưu dìu cô đi.

https://thuviensach.vn

Dưới sự dẫn đường của thím Chu, đoàn người mau chóng tìm tới đường mòn, trên đường đi ngang qua một khe núi, thím Chu đứng trên sườn núi chỉ tay xuống dưới, bảo: “Năm đó ở trong khe này có thủy quái làm loạn, chính là do Đại Tiên xử lý đấy. Cũng không biết là ông ấy đã dùng cách gì mà vớt lên được một cặp gương đồng từ đáy nước, nói là Nhiếp tâm kính, có thể soi rõ mặt tối trong lòng người, những ý niệm tiêu cực tích tụ lâu ngày thành họa, bên trong sinh ra tinh quái, chỉ cần khiến cho các thứ tiêu cực đó tản đi hết là không còn việc gì.”

Lý An Dân nhìn Diệp Vệ Quân một cái, thấy Diệp Vệ Quân khẽ gật đầu, liền biết Nhiếp tâm kính trong lời của thím Chu chính là Nghiệp Tâm kính, hóa ra cặp gương ấy được vớt lên từ trong khe núi này đây.

Đi được khoảng bốn năm dặm gì đó, đường đi bị cắt ngang do nước từ trên thượng du chảy xuống tạo thành một khúc sông với những nhánh chằng chịt. Trại Thạch Kiều nằm giữa những nhánh sông này, muốn vào thôn thì trước tiên phải đi qua cầu đá, cầu ấy không phải một cây cầu dẫn thẳng băng mà là những khối đá phẳng lì xếp chồng lên nhau nhô lên khỏi mặt nước, khối này với khối kia cách xa nhau khoảng chừng hai bước, muốn qua cầu thì phải nhảy như ếch mới qua được.

Lý An Dân đặt chân lên một khối đá nằm gần bờ sông nhất, khối đá này lại còn hơi rung rinh, cô đứng bên mép đá bẻ đốt ngón tay, chuẩn bị một hơi nhảy qua bờ bên kia, đúng lúc ấy thì một màn kinh người bỗng diễn ra: Thím Chu dẫn đầu nhảy lên cầu đá, dùng tư thế Lăng Ba Vi Bộ trong truyện Kim Dung, mũi chân điểm lên khối đá, nhảy lên rồi hạ xuống, nhanh nhẹn và duyên dáng như một cánh én chao liệng, chớp mắt đã qua tới bờ sông bên kia.

Bác Lưu lại càng lợi hại hơn nữa, đỡ cô con gái lên trên vai, cõng theo một người trưởng thành mà nhảy qua cầu một cách hết sức mau lẹ, lên trên bờ rồi còn hướng về phía bên này vẫy vẫy tay, hô lớn: “Mau qua đây đi, đừng sợ, nước không sâu, chỉ cần qua bảy cây cầu nữa là đến nơi rồi.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nhìn sang Lý An Dân đang xanh hết cả mặt, có lòng duỗi tay về phía cô.

Lý An Dân cố ra vẻ anh hùng: “Không cần, em tự nhảy được!”

Diệp Vệ Quân lắc đầu, cười nói: “Ý anh là đưa ba lô cho anh, chớ để đồ đạc rơi ướt hết.”

Lý An Dân lườm anh một cái, rồi gỡ ba lô xuống đưa cho anh, lại đem hết mấy thứ quý giá trên người ví dụ như Long quy, điện thoại di động... tháo ra đưa cho anh rồi bắt chước thím Chu đạp đá nhảy qua cầu, kết quả đến khúc giữa hạ xuống không đúng trọng tâm, khiến khối đá cập kênh, hất thẳng Lý An Dân rơi vào trong nước.

Diệp Vệ Quân đang theo sát phía sau Lý An Dân, thấy cô sắp té ngã, theo bản năng lại định vươn tay đỡ cô, nhưng rồi bỗng khựng lại giữa không trung, để mặc cho cô ngã ướt sũng. Lý An Dân sặc một ngụm nước, tự mình bò lên, thím Chu ở bờ bên kia cười hô: “Không sao cả, không sao cả, ngã thêm mấy lần nữa là quen ấy mà! Cố gắng lên!”

Diệp Vệ Quân hỏi: "Thế nào rồi? Có bị ngã trúng chỗ nào không?"

Lý An Dân xì hết nước trong mũi, nói “Còn chưa có sao cả”, lại không hề sợ hãi mà tiếp tục nhảy nhảy về phía trước.

Diệp Vệ Quân đếm lại giúp cô, cây cầu thứ nhất cô bị ngã ba lần, cây cầu thứ hai ngắn hơn nên chỉ ngã có một lần, còn cây cầu thứ ba khúc khuỷu quanh co, Lý An Dân liên tục té ngã những năm lần, khiến cho đầu gối bị dập đến rách cả da. Diệp Vệ Quân không nỡ nhìn, muốn bế cô nhưng lại bị cô từ chối quyết liệt, kế đó ngã thêm ba lần, còn ba cửa ải cuối cô đều bình an vượt qua.

https://thuviensach.vn

Bác Lưu và thím Chu đều vỗ tay, bảo khách khứa lần đầu tiên vào thôn có thể tự mình đi đến hết đường không có mấy ai, toàn để người trong thôn phải cõng qua cầu, người bị té ngã mà không cáu giận thì lại càng hiếm thấy hơn. Nghe nói người Miêu là con cháu của Chiến thần, hoan nghênh nhất là những vị khách dũng cảm, bác Lưu và thím Chu đều thay đổi cách nhìn về Lý An Dân.

Diệp Vệ Quân thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lý An Dân đang nở một nụ cười đắc chí, liền cảm thấy việc mình không nhúng tay vào giúp cô thật là đúng đắn. Con gái lớn rồi, không thể lúc nào cũng một mực che chở, rốt cuộc vẫn phải để cho cô thể hiện được giá trị của bản thân mình.

Qua khỏi cầu đá lại đi thêm một đoạn nữa là đến cổng thôn, đây là một thôn trại nằm men theo bờ sông, hai bên là vách đá cao vút dựng đứng, dọc theo hai bờ sông còn có những khoảnh ruộng rải rác, núi rừng xanh ngắt một màu, thi thoảng còn nghe được tiếng ca trong trẻo từ đâu vọng đến.

Hết thảy phòng ốc trong trại Thạch Kiều đều được dựng lên từ những khối đá cùng một màu, mái nhà màu xanh đen, tường nhà màu xám nhạt, mặt đất trải toàn đá xanh, từ xa nhìn lại, màu sắc của thôn nhỏ như hòa vào làm một với non xanh nước biếc, hài hòa mà tươi mát. Dù trời đã gần trưa, trên nóc nhà vẫn còn lảng bảng sương mù, nắng vàng sương trắng tôn nhau lên khiến cảnh sắc càng thêm thi vị.

Thím Chu dẫn Diệp Vệ Quân tới nhà trưởng thôn trình diện trước, còn bác Lưu thì đưa Lý An Dân về nhà thay quần áo.

Nhà họ Lưu rất rộng rãi, đằng trước là một cái sân rộng có hàng rào đá vây quanh, nền đất sét đầm, chỉ ở chính giữa sân mới dùng đá phiến lát thành một cái sân phơi ngũ cốc, trên đầu tường bên ngoài nhà chất đầy những bánh phân bò phơi khô, chuyên dùng để nhóm lò.

https://thuviensach.vn

Trong sân có hai già ba trẻ, là bố mẹ chồng của bác Lưu cùng với ba đứa con. Chồng của bác cùng với con trai lớn đi làm ruộng, ông nội ngồi kể chuyện cổ tích cho ba đứa cháu nghe, bà nội thì ngồi dưới đất dùng thoi dệt kiểu cũ để bện khăn quấn đầu.

Vừa thấy bác Lưu dắt theo một người lạ vào nhà, ông cụ đã mở miệng hỏi trước:
“A Mai à, Hà Anh đâu rồi? Chạy đi đâu mất rồi hả?"

Bác Lưu cất cao giọng đáp lại: “Qua nhà lão Giang Đầu rồi! Đệ tử của Đại Tiên đã đến rồi, A Anh phải đi hồi hồn chứ.”

Bà cụ giương mắt nhìn sang Lý An Dân một cái, nhỏ giọng bảo: “Giang Đầu không chờ được, đã mời lão Trình chuyên bắt hồn bên động Điền Ma rồi, giờ lão Trình mà nghe nói Giang Đầu mời người ngoài đến bắt hồn từ trước, chắc là sẽ giận lắm đấy.”

Bác Lưu nhanh mồm nhanh miệng nói: “Sợ gì chứ? Quy củ chỗ chúng ta chính là ai có bản lĩnh người đó làm, không phục thì đánh đi! Con thấy lão Trình kia chẳng làm được đâu, cái vụ thủy quái quấy phá lần trước ấy, bố lão co cổ rút đầu không chịu đến, còn không phải là nhờ tay Đại Tiên ư? Ông bố đã như thế thì con xem ông con cũng chẳng ra gì đâu! Còn đòi người ta chạy đến tận cửa mời, rồi phải sắm sửa lễ lạt đủ kiểu, trong khi cô bé này này, ở xa tít mù thế mà cũng tới tận đây giúp nhà mình, ai nhiệt tình thành tâm hơn nhìn là biết ngay.”

Ông cụ vỗ miệng, xùy một tiếng, cất tiếng dạy dỗ: “Ở nhà có nói lung tung thế nào cũng được, nhưng ra ngoài nhớ phải cẩn thận mồm mép, bố thấy Hà Anh nó bị lạc động, cũng đều do cái miệng lắm lời này của mày gây ra.”

Bác Lưu không hề giận, phây phẩy tay quạt gió, dắt Lý An Dân vào trong phòng của Thạch Hà Anh, cửa vừa được mở ra, một mùi thơm đã ập thẳng vào

https://thuviensach.vn

mặt, trong ngón ngọt còn lẫn cả vị chát, tuy không khó ngửi nhưng lại xông thẳng lên tận đầu.

Lý An Dân tiến vào trong nhìn thử, gian phòng nhỏ không ngờ được bày trí tương đối ra dáng "tiểu tư sản", xinh xắn thoải mái. Để hợp với căn nhà bằng đá nên đồ trang trí đều là chất liệu tự nhiên, dưới đất đặt một chiếc bình đan bằng nan tre, trên cửa sổ đóng sáo ngang bằng gỗ, treo rủ hai tầng rèm, một tầng là voan mỏng trong suốt, một tầng là rèm vải xanh lục xếp li. Giường gỗ kê sát tường, bên trên là bộ ga gối màu xanh lục nhạt, ở hộc tủ đầu giường có đủ vở lẫn bút, còn có một ống đựng bút bằng gỗ hình chữ T ngược, bên cạnh là một lò đốt hương bằng gốm. Trong phòng bàn học giá sách cũng đều đầy đủ cả, đồ trang trí nội thất về cơ bản hoàn toàn được chế tạo thủ công.

Đáng chú ý nhất chính là không gian trên trần nhà, những cây gỗ tròn được đan ngang dọc tạo thành hình ô vuông, một bức màn bằng vải tơ mềm mịn được vắt lên khung gỗ, hai đầu cố định, ở giữa trũng xuống tạo thành một hình cung thật xinh xắn, khung gỗ cùng với màn vải làm các góc cạnh trong gian phòng đá trở nên mềm mại hơn, khiến cho cả gian phòng thoạt nhìn thật mát mẻ dễ chịu.

"Phòng này trang trí tuyệt quá." Không chỉ lợi dụng được không gian mà còn làm cho vẻ đẹp xưa cũ tự nhiên được toát lên một cách trọn vẹn.

"Tất cả đều là do Hà Anh tự mình thiết kế hết đấy, nó đang là sinh viên đại học, cả dãy Ma Đấu này cũng chỉ có hai sinh viên thôi, một là con gái của dì, đứa còn lại chính là thằng con út nhà lão Trương ở thôn Nham Đầu đằng trước. Thằng A Viêm con lão Giang Đầu không học lên được nữa, ông ấy bèn giúp Hà Anh học lên trên, con bé học nghệ thuật trang trí, dì cũng không mấy. Chỉ thấy hễ nó về quê là lại dẫn đám con trai con gái trong thôn đi nhặt mấy thứ linh tinh về nghịch, mà A Viêm có sức khỏe, nghe lời của nó cứ rảnh lúc nào là làm cái bàn cái ghế đúng là nghịch mãi mà cũng ra hình ra dáng đấy."

https://thuviensach.vn

Bác Lưu nhắc đến cô con gái liền cười đến không ngậm miệng được, đang nói đến đoạn vui thì lại rẽ câu chuyện sang hướng khác, mặt ủ mày chau kể lể: “Vẫn cứ bảo Hà Anh ngoan ngoãn xinh đẹp, thế nên mới bị thần Động ngắm trúng, cháu nói xem có phải hễ người tốt quá thì lại khổ hay không? Trai sợ bùa ngải, gái lo thần Động.”

Bác Lưu mở tủ quần áo ra, lục lấy một bộ quần áo người Miêu ướm thử trên người Lý An Dân. Lý An Dân phát hiện trong tủ quần áo của Thạch Hà Anh đa phần đều là những bộ đồ sặc sỡ được ghép lại từ vải vụn, pha trộn giữa bản sắc dân tộc và phong cách thời thượng một cách rất hài hòa, bác Lưu bảo đây là do Hà Anh tự tay may lấy, Lý An Dân quá đỗi ngạc nhiên, cô gái này đúng là một nhân tài mà! Bảo sao thần Động lại không thích, đổi người khác cũng thế thôi, làm gì có ai không yêu cơ chứ? Người đã xinh lại còn khéo tay có tài cưới được một người vợ như thế, thật chẳng còn mong gì hơn!

Thay bộ trang phục người Miêu vào rồi, Lý An Dân được bác Lưu dắt đến nhà thôn trưởng, một đám người đang ngồi dưới bóng đại thụ trong sân để hóng mát, thím Chu vừa thấy bác Lưu đã liền bảo: “A Anh đang ở trong phòng, A Viêm cũng ở trong ấy chăm nom.”

Vừa mới dứt lời, đã thấy một anh chàng tuổi trẻ hớt hải chạy ra, bác Lưu tiến lại hỏi: “Làm sao thế?”

Anh ta cuống quýt cả lên, nói: “A Anh lại quậy ầm lên rồi, xách bao gạo lớn đòi nện con, dì chạy mau qua xem thử.”

Thì ra anh chàng này chính là Tùng Viêm, con trai thôn trưởng, da dẻ ngăm đen, tướng mạo thật thà chất phác, bộ dạng cũng không đến nỗi nào, mày rậm mắt to, mặt mũi rất đoan chính, chỉ có điều không để ý lắm đến bề ngoài, trên quần áo còn đang lâm lem bùn đất, lại đi chân không, vừa nhìn đã biết là dân miền núi thứ thiệt.

https://thuviensach.vn

Bác Lưu vội vàng chạy vào nhà xem sao, Tùng Viêm thì ngồi ở ngưỡng cửa vò đầu bứt tóc, thi thoảng lại xoay người dáo dác ngó vào trong nhà. Lý An Dân nhìn cậu ta một lát mới chạy đến bên cạnh Diệp Vệ Quân, túm lấy áo anh mà bảo: “Em đến rồi đây.”

Diệp Vệ Quân giới thiệu cô với mấy thôn dân có mặt ở đó, ông lão còm nhom đang ngồi trước gốc cây chính là thôn trưởng mà người ta vẫn hay gọi là lão Giang Đầu. ông cụ trông cũng đã sáu mươi tuổi, da dẻ giống hệt đứa con trai, ngăm đen bóng lưỡng, khuôn mặt lộ vẻ phong sương với những nếp nhăn hằn sâu, đầu tóc thì vẫn đen nhánh, tìm không ra nổi một sợi tóc bạc. Ông mặc áo sơ mi kẻ sọc đỏ cùng quần đen vải thô, đi chân đất, xắn ống quần lên tận đầu gối.

Lý An Dân vẫn cho rằng thôn trưởng ít nhất cũng phải ngồi bệ vệ trong phòng làm việc, thế mà ông lão Giang Đầu này ăn mặc thậm chí còn giản dị hơn cả dân thôn. Nghe nói các thôn trại trong vùng núi Ma Đấu này không chịu sự quản lý của người từ bên ngoài tới, các thể loại được điều tới ngồi bàn giấy làm thôn trưởng đều bị người dân đuổi đi sạch sẽ, bọn họ chỉ nhận đúng vị thôn trưởng do mình bầu ra mà thôi - người ấy phải dày dặn kinh nghiệm, có thâm niên, biết thuyết phục mọi người, bình thường đều có chút bản lĩnh thực sự.

Trong lúc Lý An Dân quan sát lão Giang Đầu thì đồng thời, lão Giang Đầu cũng dùng cặp mắt tinh tường quét cô từ đầu cho tới chân, nhìn sang Diệp Vệ Quân, hé miệng cười hỏi: “Vợ của cậu đấy à?”

Diệp Vệ Quân gật đầu, không hề ngại ngùng gì mà kéo Lý An Dân ôm vào lòng, Lý An Dân cảm giác chừng mười cặp mắt sáng rực đồng loạt tập trung lên người mình, cách đó không xa còn có hai thiếu nữ đang châu đầu thì thầm với nhau, khiến cho áp lực của Lý An Dân càng tăng lên gấp bội.

https://thuviensach.vn

“Hóa ra đây là vợ của cậu à, là con dâu nuôi từ bé sao? Vẫn chưa thành hôn chứ hả?” Thím Chu lấy nước từ dưới giếng lên, cười hì hì mà xách thùng nước đến chỗ mọi người, ném cái gáo bầu vào trong thùng, người trong thôn lần lượt dùng gáo múc nước giếng lên uống.

“Chưa thành hôn thì nên cẩn thận một chút, thần Động thích nhất là mấy cô bé lanh lợi, đừng để làm phép không thành mà lại bị thần Động bắt mất, đến lúc ấy một lúc phải cứu những ba người, chẳng có lời đâu!”

Cất tiếng chính là người đàn ông trung niên đang ngồi bên cạnh lão Giang Đầu, mặc áo sơ mi hoa đen với quần âu xám, mặt mày trắng trẻo, dáng vẻ phúc hậu.

Thôn trưởng giới thiệu bảo đây là thầy Trình, nếu hôm nay Diệp Vệ Quân không tới thì đã mời thầy Trình đến trước động lập đàn làm lễ chuộc hồn rồi, giờ Diệp Vệ Quân đã tới, vậy phải bàn bạc tìm cách khác thôi.

Theo như nguyên tắc của địa phương, một lần mời hai thầy đến làm phép thì không hợp với lễ nghĩa, nhà thầy có thể chọn rút lui không làm nữa, gia chủ cũng không được đòi lại tiền đặt cọc. Tuy nhiên nếu gặp phải trường hợp như thế, người rút lui trước sẽ bị chê cười là nhà thầy này không có bản lĩnh, nếu cả đôi bên đều không chịu rút lui, vậy thì cần phải đấu phép một trận, phân ra cao thấp.

Diệp Vệ Quân có nghĩa vụ đến đây hỗ trợ, không thể cởi bỏ trách nhiệm, tất nhiên không rút lui trước được, còn thầy Trình thì trọng sĩ diện, đề xuất ai làm phép nấy, đôi bên chẳng ảnh hưởng gì đến nhau.

Lý An Dân để ý đến một chi tiết, thầy Trình có nói “Một lần phải cứu ba”, tức là người bị lạc động không chỉ có mỗi mình Thạch Hà Anh mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân liền hỏi: “Ngoại trừ Thạch Hà Anh ra, còn có ai cũng bị lạc động nữa vậy?”

Lão Giang Đầu bảo: “Quả thật còn có một người nữa, là vợ góa nhà A Cát, bị lạc còn sớm hơn so với A Anh, cũng không biết là bị gì, suốt ngày chỉ ngồi đờ ra đó, ai hỏi gì cũng không nói, chẳng rõ là lạc mất hồn ở cái động nào, có muốn tìm người chuộc hồn cho cũng chẳng biết phải chuộc ở đâu.”

Muốn chuộc hồn tất nhiên phải chuộc từ cái động đã bắt mất hồn, nếu không cho dù thần Động có lòng muốn trả lại, nhưng trong tay không có hồn thì làm cách nào thả ra được?

Vậy nên vợ góa nhà A Cát đã phải ngẩn ngơ hơn nửa năm nay rồi, Lý An Dân nghĩ thế này thì phải tìm bác sĩ xem sao trước đã, nhỡ may do viêm não hay sa sút trí tuệ gì đó, để lâu không chữa sẽ biến thành bi kịch.

Thầy Trình chỉ để tâm đến mỗi mình Thạch Hà Anh, lúc mời ông ta không hề nhắc đến còn có một quả phụ nữa, thế nên ông ta chỉ nhận tiền lễ cho một người, còn người dôi ra thì không chịu trách nhiệm. Ông ta ngồi nghỉ dưới bóng cây chưa được bao lâu đã say nắng đến hoa mày chóng mặt, được hai đệ tử dìu vào nhà trong nghỉ ngơi.

Lão Giang Đầu cũng sắp xếp cho Diệp Vệ Quân và Lý An Dân một căn phòng trống ở trên lầu hai, nội thất bên trong giản dị đơn sơ, nghe bảo nơi này vốn là phòng của con trai cả nhà lão Giang Đầu, sau này anh ta ra ngoài làm ăn, hằng năm chỉ quay về đây được đôi ba lần, bình thường phòng vẫn để trống có khách đến liền biến thành phòng cho khách dùng.

“Có cần gì thì cứ nói nhé, nhất định tôi sẽ phối hợp hết sức. Bản lĩnh của Đại Tiên lão Giang Đầu tôi đã tận mắt thấy qua, tuyệt đối không tầm thường, ngoại trừ A Anh phiền cậu cũng chiếu cố cho quả phụ Hương một chút, chi phí đợi đến lúc xong việc sẽ thanh toán hết cho cậu.”

https://thuviensach.vn

Lão Giang Đầu bảo quả phụ Hương là người con dâu có hiếu xa gần đều biết - chồng của cô, tức A Cát từ nhỏ đã mắc bệnh lao, không có cô gái nào chịu lấy anh ta cả, quả phụ Hương thì ở thôn bên cạnh, nhà đặc biệt nghèo, nhà ấy mới sinh con trai đã muốn bán con gái, quả phụ Hương vừa lên bảy đã bị cha của A Cát mua về để xung hỉ cho con, nhưng chưa đầy mấy năm thì A Cát đã bệnh nặng rồi chết, thậm chí lúc chết còn chưa kịp động phòng với vợ mình. Quả phụ Hương thành gái góa khi mới mười lăm tuổi, từ đó về sau liền thay chồng chăm sóc báo hiếu cha mẹ già, hầu hạ ân cần chu đáo, mãi đến lúc cả hai ông bà nhắm mắt xuôi tay.

Tang ma xong xuôi, cô ấy vì tránh người khác xì xào, cũng không ở cùng với anh chị em chồng mà chuyển đến khu trại cũ sống một mình, mưu sinh qua ngày bằng nghề bện khăn quấn đầu, cuộc sống rất nghèo khó. Người trong thôn kính nể cô, cũng cảm thương cho cô nên thỉnh thoảng lại mang đồ ăn thức uống đến giúp đỡ. Cũng không rõ là vào hôm nào, cô như thường lệ lên núi dỡ khoai, sau khi trở về liền biến thành ngớ ngẩn, cũng không bện khăn nữa, chỉ ngồi ngẩn ngơ ở bậc thềm, có người cho ăn thì cô ăn, không ai cho ăn liền nhịn đói.

Lý An Dân cảm thấy thật bất bình, thầm bảo thần Động này chẳng có đạo đức lề lối gì cả, chỉ chuyên nhằm vào những cô gái tốt mà ra tay thôi, thực chẳng khác gì lũ ác bá cưỡng đoạt dân nữ thời xưa, vậy mà là thần cái nỗi gì? Nếu để cho cô gặp phải, cô nhất quyết phải vẩy bột trừ tà mười lần tám lượt, dù có hóa thành nước rồi cũng phải đạp thêm cho mấy đạp! Người tốt lại không gặp lành, thế thì còn ra thói đời gì nữa?

Diệp Vệ Quân đặt ba lô xuống cái là đi tìm hiểu tình huống của Thạch Hà Anh luôn.

Thạch Hà Anh vẫn còn trao đổi giao tiếp được, chưa bị mất khả năng ngôn ngữ, dường như chỉ có tinh thần là thất thường, túm lấy Diệp Vệ Quân

https://thuviensach.vn

không chịu buông ra, cất lời cầu khẩn: “Anh ơi, dẫn em đi đi, bọn họ muốn nhốt em lại, hành hạ em, anh ơi, van anh dẫn em đi đi, đi đâu cũng được cả, đừng để em lại chỗ này! Em không muốn ở lại đây!”

Tùng Viêm ở bên cạnh sốt ruột đi vòng vòng, anh ta không cách nào lại gần cô vợ tương lai của mình, chỉ cần vừa mới tiến lại, Thạch Hà Anh sẽ quơ lấy đồ đạc nện thẳng vào anh ta, khóc rống hô lên: “Đừng có đến đây, chính là anh, là anh muốn nhốt tôi, muốn ăn thịt tôi, các người ai cũng muốn làm hại tôi!”

Tùng Viêm đứng ngay trước cửa vò đầu bứt tóc, hai tay chốc chốc đưa lên, chốc chốc lại hạ xuống, chẳng biết để ở đâu cho phải, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Đến lượt bác Lưu ra trận, Thạch Hà Anh liền ngây người, ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm vào bà, nước mắt tuôn rơi, bác Lưu ôm lấy ngực, không ngừng gọi “Con ơi”.

Lý An Dân thầm nghĩ đây có thực là bị lạc mất hồn không vậy? Sao cứ như người mắc chứng hoang tưởng bị hại thế? Diệp Vệ Quân kéo ghế ra ngồi đối diện với Thạch Hà Anh, kiên nhẫn khuyên nhủ cô: “Không ai muốn làm hại em cả, bọn họ đều rất quan tâm đến em.”

Thạch Hà Anh chỉ lắc đầu nguầy nguậy, bưng mặt khóc mãi không thôi, nói với Diệp Vệ Quân: “Anh à, anh dẫn em đi đi, đi chỗ nào cũng được, em không muốn bị nhốt ở đây, bọn họ muốn hại em, muốn giam em, giam em cả đời.”

Chân mày Diệp Vệ Quân khẽ nhướng lên, mím môi không nói lời nào, Lý An Dân cẩn thận hỏi: “Vì sao cô lại nói người khác muốn làm hại, muốn nhốt cô? Dù gì cũng phải có lý do nào đó chứ.”

Thạch Hà Anh khóc đến nỗi mặt mũi đỏ bừng, hỏi gì cũng không chịu đáp.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân gác chuyện của Thạch Hà Anh sang một bên, ngay sau đó lại đi đến khu trại cũ tìm quả phụ Hương.

Lúc đến nơi, quả phụ Hương đầu tóc rối bù đang ngồi trên bậc thang ăn cơm, tuy đang ăn nhưng cô không hề cúi đầu cứ thẳng đơ cổ, một tay cầm bát tô, một tay xúc lẫn cả cơm và thức ăn, từng thìa từng thìa nhét vào trong miệng, khiến cho hai má phình to lên. Thím Chu ngồi đằng sau chải tóc cho cô trông thấy Diệp Vệ Quân liền thở dài:

“Không hỏi được gì đâu, bên này ngày nào cũng phải có người chăm nom, chứ nếu để mặc, cô ấy sẽ ngồi chết lặng trên bậc thang như một cái cọc gỗ hình người vậy, cũng chẳng biết là đang nhìn sao hay ngắm trăng gì nữa. Đêm đến là phải dắt cô ấy về nhà đi ngủ, tới khi trời vừa sáng, cô ấy lại chạy ra đây ngồi, đúng là làm người ta lo lắng muốn chết.”

Lý An Dân cảm thấy bệnh tình của quả phụ Hương so với Thạch Hà Anh thì nghiêm trọng hơn nhiều, đã đến mức hoàn toàn quên đi thế giới xung quanh rồi. Bất kể người khác có hỏi gì cô cũng cứ như không hề nghe thấy, nhai được đôi ba miếng cơm, lại lắc lư thân mình, miệng còn thoải mái ngâm nga một khúc ca: “Gió tuyết đi rồi hoa lại nở, anh chị em ngực rộ hoa hồng, tuyết với gió nồng nàn như hương rượu, say lòng người say cả hồn ta, nơi lửa cháy cũng thành thảm đỏ, đỏ như tấm lòng nóng bỏng của em đây...”

Lý An Dân kéo kéo áo Diệp Vệ Quân, nhỏ giọng bảo: “Anh Vệ Quân, em thấy hay là đưa cô ấy đi bệnh viện kiểm tra đi, thật đấy.”

Diệp Vệ Quân lắc đầu, khẽ nói ra hai chữ “Kì quái”, đợi đến khi thím Chu đỡ quả phụ Hương về phòng, Lý An Dân mới hỏi: “Kì quái ở chỗ nào?”

“Em biết khúc ca mà cô ấy hát là bài gì không? Hồi còn chiến đấu ở Triều Tiên, khi bọn anh núp trong công sự, nhân lúc rảnh rỗi thường đàn hát vu vơ,

https://thuviensach.vn

đây chính là một bài trong đó, là lính tình nguyện thuận miệng chế ra, không hề có bản thảo cùng ghi chép gì cả, anh chế một câu tôi sáng tác một câu, cứ hát như vậy rồi được lan truyền ra ngoài, hiện tại em có muốn tìm bài hát này, cũng chỉ có thể tìm thấy trong nhật ký của các chiến sĩ thời bấy giờ mà thôi." Hai mắt Diệp Vệ Quân sáng lấp lánh, bắt đầu thực sự thấy hứng thú với công việc lần này.

Suy nghĩ của Lý An Dân hết sức đơn giản: "Có phải là do người nào đó dạy cho cô ấy hay không?"

Tuy nhiên phỏng đoán này lại bị những gì thím Chu thuật lại bác bỏ, trại Thạch Kiều ai nấy đều biết quả phụ Hương giữ nghiêm đạo làm vợ, không bao giờ nói chuyện với đàn ông xa lạ, ngay cả bện xong khăn quấn đầu cũng để cho các chị em trong trại đem đi bán hộ.

"Hát hò linh tinh ấy mà, cô ấy chỉ hát được mấy khúc ca mà khi còn sống A Cát đã dạy cho thôi. A Cát tuy ốm yếu nhưng cũng là người biết chữ nghĩa, vì không thể xuống ruộng làm nông nên cậu ta mới có thể rảnh rang mà học chữ với cụ đồ chuyên viết câu đối xuân. Mẹ A Cát thường lên trấn trên gom góp sách báo giấy tờ bỏ đi về, có người thấy bà tội nghiệp, cho mấy quyển sách cũ, bên trong còn có mấy bản nhạc không đầu không đuôi, hồi còn bé quả phụ Hương hay ghé ở bên giường cậu ta học vài khúc hát, cứ vậy mà cũng học được mấy bài."

Những việc này khiến cho Lý An Dân có cảm giác rất quen thuộc, theo bản năng cô nhìn lướt qua Diệp Vệ Quân một cái, phát hiện nét mặt anh rất nghiêm túc, lắng nghe vô cùng chăm chú.

Đợi thím Chu nói xong xuôi, Diệp Vệ Quân đọc một đoạn lời ca, cũng chính là khúc hát vừa rồi của quả phụ Hương, hỏi thím Chu xem bài hát này có quen tai hay không? Thím Chu nghe xong, bảo khúc ca này quả phụ Hương sau khi bị lạc động rồi mới hát, phong cách hoàn toàn không giống với mấy

https://thuviensach.vn

khúc ca mà A Cát đã dạy, hơn nữa trong nửa năm bị lạc động quả phụ Hương chưa từng hát bài nào khác, chỉ ca đi ca lại mỗi một khúc này thôi.

Giữa lúc đang hàn huyên, bên dưới sườn núi bỗng vang lên tiếng khua chiêng gõ trống, đứng trên bậc thang ngó ra xa, chỉ thấy thôn dân xếp thành hai hàng dài đi thẳng ra ngoài thôn, dẫn đầu là một người mang trên mình bộ đồ bát quái màu đỏ, đầu đội mũ thất tinh, tay nâng một cái mâm trên đặt sừng dê, không phải thầy Trình thì còn ai vào đây nữa? Hai đồ đệ của ông ta đi ngay đằng sau hai bên trái phải, một người xách theo cái giỏ đựng đồ cúng, người kia tay nâng bài vị màu đen, lưng đeo một cây gậy trúc dài, trưởng thôn và bác Lưu hai người hai bên dìu Thạch Hà Anh tiến lên phía trước, còn lại đằng sau là thôn dân tấu nhạc rộn rã.

Thím Chu hô lên: “Đi mau, đi mau, chuẩn bị chuộc hồn rồi!” Đoạn chạy thẳng xuống cầu thang, bước chân thoăn thoắt, thân thể mau lẹ, hoàn toàn không giống như một phụ nữ trung niên tuổi gần bốn mươi chút nào.

“Nhanh lên anh, chúng ta cũng đi xem thử!” Lý An Dân hào hứng hẳn lên, kéo tay Diệp Vệ Quân chạy về phía ấy.

Cả hai theo chân đoàn người, rầm rộ mà chậm rãi rảo bước ra khỏi thôn, đi men theo một con suối nhỏ ở sau thôn không bao lâu, liền thấy một vách núi cô độc nhô lên khỏi mặt đất đứng sừng sững trong rừng rậm, bên dưới vách đá có một cái cửa động đen ngòm. Bởi vì bản thân vách đá này có màu trắng, còn cửa động thì trông hệt như một con hổ dữ đang sải bước chạy nhanh, thôn dân mới gọi cái động này là động Bạch Hổ, Lý An Dân hết nhìn trái ngó phải rồi trên dưới một lượt, cũng chẳng thấy có chỗ nào giống một con hổ cả.

Đoàn người vây kín trên khoảng đất bằng trước động, thầy Trình đặt bài vị, bày biện các thứ đồ cúng xong xuôi, mới để cho Thạch Hà Anh quỳ gối phía trước bài vị. Thầy đốt một xấp giấy rồi đưa đồ cúng vào trong động, rót một chén nước bưng cho Thạch Hà Anh uống.

https://thuviensach.vn

Thạch Hà Anh kinh hoàng muốn bật dậy bỏ chạy, nhưng lại bị Tùng Viêm ôm chặt, Thạch Hà Anh kêu to, vung nắm đấm nện lên người vị hôn phu của mình, ra sức đẩy anh ta, khóc la gào thét: “Buông tôi ra, anh mau buông tôi ra!”

Tùng Viêm chẳng nói lời nào, cứ để mặc cho cô đánh, thầy Trình cất giọng ra lệnh: “Được lắm! Cứ giữ chặt như vậy nhé, ngàn vạn lần đừng để cho cô ấy bỏ trốn, thần Động này rất lợi hại, đã dùng lời lẽ thuyết phục không được, chúng ta phải cướp hồn về!”

Gã đệ tử gỡ cây gậy trúc vẫn đeo sau lưng xuống, dùng sức nện trên nền đất, vừa nện vừa di chuyển tới lui trước cửa động gã đệ tử còn lại bắt đầu sàng vỏ trấu, thầy Trình thì bảo đám dân thôn ra sức làm náo loạn lên, rồi ông ta đem sừng dê đặt chính giữa cửa động, đón lấy con gà trống từ tay một dân thôn, cắt tiết lấy máu ngay tại chỗ mà rưới xuống sừng dê, dùng gậy gõ gõ vào vách động, miệng rì rầm niệm:

“Hỡi kẻ đã bắt mất hồn, ta muốn đấu phép với ngươi một trận, nếu như ngươi còn không chịu thả hồn ra, ta sẽ không cho ngươi được sống những ngày yên ổn, sẽ khiến ngươi chẳng có một phút yên bình, ngày ngày ta sẽ đến đây gây chuyện, quậy cho cái động của ngươi gà chó chẳng yên, nếu ngươi còn không chịu thả, ta sẽ đánh thẳng vào trong động, ăn hết đồ cúng của ngươi, vùi tắt hết hương khói của ngươi, để cho ngươi trở thành một con ma động cầu bơ cầu bất không chốn nương thân…”

Lý An Dân gập cả người, tay đập xuống đất, nhịn cười đến đau cả bụng, trong lòng thầm nghĩ thần chú khấn vái kiểu gì thế này, nghe tới nghe lui chẳng phải giống hệt tác phong của bọn lưu manh đòi nợ sao? Ông thầy Trình này hay thật!

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân khẽ dặn bên tai cô: “Ráng nhịn đi... Đừng có cười ra tiếng, nhỡ ông ấy làm không xong chuyện lại đổ thừa do chúng ta gây cản trở.”

Thầy Trình niệm xong bài ca đòi nợ kinh điển rồi, liền quát Tùng Viêm: “Mau nói cho thần Động biết đây là vợ của cậu! Bảo nó trao trả vợ cậu về!”

Tùng Viêm tức khắc liền hét toáng lên như muốn xé toạc họng: “Thần Động, đây chính là vợ của tôi, đã sớm theo tôi từ trước rồi! Hãy mau mau thả cô ấy ra ngoài, sau này đừng có tìm đến cô ấy nữa!”

Thầy Trình tiếp tục ra lệnh: “Hồn đã ra rồi, mau lên! Khẩn trương lên, đậy thật kín, đừng để cho nó tóm lại rồi chạy mất!”

Tùng Viêm cuống hết cả tay chân, anh ta cũng chẳng nhìn thấy hồn đang ở cái chỗ nào, rốt cuộc phải che ở đâu, chỉ có thể dựa vào trực giác mà ấp tay bịt chỗ trái tim của Thạch Hà Anh. Khổ một nỗi trái tim của cô lại nằm rất sát với một bộ phận khác, nói đúng ra là ở chung một chỗ, mà bàn tay của Tùng Viêm thì lại to lớn, úp vào như vậy liền nắm hết cả “trái tim” của Thạch Hà Anh.

“A…!!” Thạch Hà Anh phát ra một tiếng thét hết sức chói tai, phang cho Tùng Viêm một cái bạt tai, thẹn quá hóa giận mà quát mắng: “Anh không biết xấu hổ à!”

Tùng Viêm hết hồn, vội vàng rụt tay về, Thạch Hà Anh, ôm mặt, vừa khóc vừa chạy về phía mọi người, còn Tùng Viêm thì cứ chôn chân đứng ngây ra tại chỗ chẳng biết nên làm thế nào, thầy Trình lấy gậy đẩy vai anh ta một cái: “Vợ của cậu đã trở lại rồi đấy! Không thấy cô ấy đang thẹn thùng hay sao? Còn không mau đuổi theo ư?”

Người trong thôn quay sang nhìn nhau trân trối, đa phần đều chẳng rõ tình huống lúc này cho lắm, đúng lúc này, cũng chẳng biết là ai hô lên trước: “Thầy

https://thuviensach.vn

Trình quả nhiên là thần kỳ, chẳng mấy chốc đã thu hồn trở lại rồi!”

Số đông hiện tại mới choàng tỉnh, hóa ra đã chuộc hồn xong cả rồi, liền rối rít giơ ngón tay cái lên, ai nấy đều bảo thầy Trình quả thực là có chút tài năng, còn khua chiêng gõ trống ầm ầm cheng cheng rất khí thế. Lý An Dân kinh ngạc há hốc mồm, bị màn hài kịch ngay trước mắt làm cho nghẹn họng, vì sao chẳng có ai nghi ngờ rằng Thạch Hà Anh thực ra vốn chẳng bị lạc động gì hết?

Diệp Vệ Quân bâng quơ nói: “Thạch Hà Anh chỉ giả vờ mà thôi, có thu hồn hay không cũng vậy.” Trong tiếng chiêng trống ồn ã náo nhiệt, giọng nói khẽ khàng của anh nhanh chóng bị át đi, ngoại trừ Lý An Dân đang đứng rất gần, không một ai nghe thấy.

Lý An Dân cảm thấy Thạch Hà Anh không cam lòng kết hôn cùng với Tùng Viêm, nhưng nghĩ đến chuyện thôn trưởng đã giúp đỡ mình ăn học, không thể nào trực tiếp từ chối được, thế là bèn mượn cớ bị lạc động để giả ngây giả dại, chẳng qua thoạt nhìn Tùng Viêm lại rất thích Thạch Hà Anh.

Sau khi trở lại thôn, Thạch Hà Anh nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài gặp ai, Tùng Viêm đứng trước cửa phòng đợi chờ thật lâu, miệng lưỡi anh ta không được lanh lợi cho lắm, chẳng biết dỗ ngon dỗ ngọt là gì, chỉ một mực ra sức nói lời xin lỗi.

Bác Lưu lại cho rằng con gái mình đang e thẹn, một cô gái bị một người đàn ông sờ ngực trước mặt bao nhiêu người quả thực chẳng phải chuyện vẻ vang gì, Thạch Hà Anh trước nay được ăn học đàng hoàng, có cảm thấy mất mặt cũng không phải là lạ.

Bác Lưu tận tình khuyên nhủ cô: “Mọi người đều biết A Viêm là vị hôn phu của con mà, chẳng có gì nghiêm trọng cả, nó cũng không cố ý, con đừng quá chấp nhặt với nó làm gì.”

https://thuviensach.vn

Thạch Hà Anh ở trong phòng "Vâng" một tiếng, cất giọng rầu rĩ: "Mẹ, con không ra ngoài ăn cơm đâu, chẳng có mặt mũi nào nữa, mẹ có thể bưng vào đây giúp con được không?"

Bác Lưu thấy con gái mình suy nghĩ thấu đáo rồi, nào có gì mà không giúp được, thế là vội vàng đồng ý, kéo cánh tay Tùng Viêm lôi ra ngoài, quay đầu lại gọi Diệp Vệ Quân và Lý An Dân cùng đi ăn cơm.

Lý An Dân theo bác Lưu ra sân, càng nghĩ lại càng thấy có gì đó không ổn. Tuy cô không biết trước lúc bị "lạc động" thì Thạch Hà Anh từng ngoan ngoãn hiểu chuyện đến nhường nào, nhưng một cô gái chỉ vì muốn đạt được mục đích mà có thể ra vẻ điên dại tự hành hạ mình như thế, có lẽ nào lại chấp nhận thỏa hiệp dễ dàng như vậy? Trong lòng căng thẳng cô cảm thấy việc này quá không tầm thường, nói không chừng sẽ có chuyện xảy ra, thế là bịa đại một lý do, quay đầu chạy ngược lại gõ cửa phòng Thạch Hà Anh, nhưng gõ mãi cũng không có ai đáp lời, cửa còn bị khóa trái nữa.

Lý An Dân cảm giac có chuvện gì đó không ổn rồi, liền lùi về sau hai bước, dùng vai tông cửa đụng mạnh hai cái mà cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích. Diệp Vệ Quân theo ngay sau cô, thấy thế bèn kéo Lý An Dàn sang một bên, vung chân đạp mạnh một cú vào vị trí gần ổ khóa, chốt khóa xộc xệch, đạp thêm một cú nửa cánh cửa liền văng ra cái rầm - Thạch Hà Anh thế mà lại dùng màn vải treo trên trần làm dây treo cổ, một chiếc ghế tròn nằm lăn lông lốc dưới chân cô.

Diệp Vệ Quân dựng cái ghế thẳng dậy, một bước đạp lên trên, giữ chặt chân Thạch Hà Anh nhấc bổng lên cao, tháo sợi dây, ôm cô ta đặt xuống giường, để cho Lý An Dân bấm huyệt nhân trung[3]. Cũng may là cô ta chỉ mới vừa treo cổ, thế nên không lâu sau, Thạch Hà Anh đã liền hít thở bình thường trở lại, ho khan một trận, mở mắt ra ngơ ngác nhìn về phía Diệp Vệ Quân và Lý An Dân, òa một tiếng rồi khóc rống, khóc đến thảm thiết xé lòng.

https://thuviensach.vn

[3] Huyệt nhân trung: Huyệt nằm ở giữa mũi và miệng.

Diệp Vệ Quân nói với Lý An Dân: “Em ở lại đây trông chừng cô ấy, anh đi gọi đám bác Lưu đến xem sao.”

Thạch Hà Anh vội vàng gọi Diệp Vệ Quân lại: “Anh à, anh đừng nói cho mẹ em biết nhé, cũng đừng có nói cho A Viêm.”

Lý An Dân cau mày hỏi: “Việc gì mà cô lại phải giả vờ bị lạc động còn suy nghĩ bế tắc đến mức muốn thắt cổ tự từ như vậy chứ?”

Thạch Hà Anh bưng kín mặt không nói lời nào, Diệp Vệ Quân chẳng có lòng muốn trở thành chuyên gia tư vấn tình cảm, khoanh tay đứng tựa cửa trông ra bên ngoài, Lý An Dân cảm thấy lúc này mà không nói gì thì thật không có tình người, đành kiên trì đóng vai nhà hòa giải cấp thôn, cất giọng như đọc thuộc lòng mà khuyên bảo: “Mạng người đáng quý, nếu giờ cô mà xảy ra chuyện gì thì cha mẹ cô sẽ đau lòng đến thế nào? Gì thì gì cũng nên nghĩ thoáng ra một chút, dù không trông mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật chứ...”

“Lại dùng từ bậy bạ rồi.” Diệp Vệ Quân cười chọc cô.

Thạch Hà Anh đưa mắt nhìn qua kẽ ngón tay ra phía cửa, Lý An Dân để ý thấy rõ là cô nàng này đang nhìn Diệp Vệ Quân, đành phải làm tròn trách nhiệm, đi tới giật giật tay áo Diệp Vệ Quân, đánh mắt với anh một cái, ý bảo là: Con gái nhà người ta đang muốn anh qua đó hỏi han kìa.

Diệp Vệ Quân trừng mắt nhìn lại cô: Đừng có rảnh rỗi không việc gì làm lại đi gây chuyện.

https://thuviensach.vn

Trong lúc hai người đang trao đổi bằng ánh mắt, bác Lưu đã đưa cơm đến, thấy cả hai đều đứng ở cửa, liền lấy làm ngạc nhiên mà hỏi: “Có chuyện gì thế? Sao cứ đứng ngây ra đây mà không mau qua bên kia ăn cơm?”

Diệp Vệ Quân nói với bác Lưu: “Thật ngại quá, cháu làm chốt cửa bị bung ra rồi, con gái nhà dì muốn tự tử trong phòng, dì vào khuyên nhủ cô ấy đi.” Vừa nói vừa chỉ tay về phía mảnh vải mềm đang rũ xuống từ trên trần nhà, bác Lưu liền biết đã xảy ra chuyện gì, tức khắc kêu lên “Trời ơi” rồi xộc thẳng vào, đặt mâm cơm trên mặt tủ ở đầu giường, bắt đầu cất giọng cao vút như bão táp.

Diệp Vệ Quân có lòng khép cửa lại, kéo tay Lý An Dân dắt ra sân, Lý An Dân ngoảnh đầu lại nhìn một lát, hỏi: “Như vậy có được không? Em thấy cô ấy dễ tự ái lắm, bác Lưu lại chửi như thế, nhỡ cô ấy phản ứng quá đà thì sao?”

Diệp Vệ Quân cười: “Cho dù chúng ta không nhúng tay vào thì chắc vẫn cô ấy sẽ được cứu thôi, em thử nghĩ xem vì sao cô ấy lại bảo bác Lưu bưng cơm đến đây? Còn không phải là vì muốn được phát hiện ra à? Phải yếu đuối như thế mới khiến người khác động lòng thương xót được, giờ có chúng ta nhanh tay cứu cô ấy xuống rồi, cô ấy cũng chẳng mất sợi tóc nào, hành động như vậy trong mắt người khác liền biến thành tùy hứng làm bậy. Hơn nữa bị người nhà biết rồi thì sau này làm sao có cơ hội diễn lại lần thứ hai nữa?”

Lý An Dân lặng yên trong giây lát, khẽ thì thào: “Sao anh nghĩ xấu cho người khác như vậy? Lỡ như bác Lưu không đến kịp, vậy không phải đã chết rồi à?”

Diệp Vệ Quân vỗ đầu cô nói: “Thế nên chúng ta mới phải để cho người nhà cô ta biết chuyện này, nếu không nói, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thật, chúng ta sẽ phải gánh trách nhiệm biết chuyện mà không báo.”

https://thuviensach.vn

“Ra là vậy.” Lý An Dân liếc mắt nhìn qua, dùng cùi trỏ thúc thúc vào anh: “Mới rồi cô nàng này còn nhìn lén anh đây, anh chàng đẹp trai ạ.” Chất giọng nghe chua lè ê hết cả răng.

Diệp Vệ Quân cười rộ lên, kéo cô vào trong lòng mà vỗ về, khẽ cất tiếng nói bên tai cô: “Nhưng anh không hề trông thấy, anh chỉ thấy mỗi mình em thôi.”

* * *

Sau khi dùng bữa xong, Diệp Vệ Quân xách hai thùng nước vào phòng, cởi chiếc áo sơ mi đã thấm đẫm mồ hôi ra, để trần nửa thân trên, dùng khăn lông ướt lau người một lượt. Từng múi cơ săn chắc trên người anh đều căng lên, cảm giác dẻo dai và mạnh mẽ như một cỗ máy tuyệt đẹp đang sẵn sàng khởi động.

Lý An Dân ngồi ở bên giường, ôm má thưởng thức vóc người để trần như một vị thần Hy Lạp ấy. Làn da Diệp Vệ Quân có màu nâu bóng rất khỏe khoắn, so với màu nâu đồng thì nhạt hơn một chút, mức độ nổi lên của các múi cơ cũng hết sức tự nhiên, không giống kiểu cuồn cuộn cơ bắp của người đam mê tập thể hình hay tiêm thuốc tăng cơ. Diệp Vệ Quân mặc chiếc quần rằn ri rộng thùng thình để tiện cho hoạt động, chỉ tiếc là anh không tháo luôn cả thắt lưng ra, bằng không lưng quần sẽ tụt xuống treo hững hờ chỗ xương hông và để lộ rốn - khi ấy chắc hẳn là còn toát lên vẻ gợi cảm nam tính hơn nhiều.

“Đừng nhìn nữa, mắt em sắp rơi ra luôn rồi đấy.” Diệp Vệ Quân buồn cười, vắt khô cái khăn lông rồi ném vào trong một thùng nước khác, ngoắc tay kêu Lý An Dân sang lau người.

“Em bơi lội dưới sông cũng đủ rồi mà.” Lý An Dân dùng dằng đi qua, ngồi xổm trước thùng cởi nút áo.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân vắt quần áo vừa thay ra lên vai, xách theo thùng nước ra khỏi phòng, đóng cửa lại cái rầm, Lý An Dân "Xí" một tiếng, cởi hết cúc, mở rộng vạt trước mà cúi xuống nhìn một chút rồi thở dài, thầm nghĩ không muốn nhìn thì thôi vậy, dù sao cũng chẳng có gì đáng kể cho anh thưởng thức cả. Sau đó cô bèn lau sơ mình mẩy một lượt, mặc lại quần áo chỉnh tề, cài lại cúc áo, tiếp tục leo lên giường ngồi ngay ngắn.

Chỉ một lát sau Diệp Vệ Quân đã trở lại, vẫn để trần như trước, trên cổ vắt khăn lông, đầu tóc ướt nhẹp nhỏ nước tong tong, quả thật là một bức tranh mỹ nam vừa tắm vô cùng gợi cảm.

Lý An Dân để chân trần đung đưa đá ra đá vào dưới gầm giường, thấy Diệp Vệ Quân lấy áo ba lỗ trong ba lô ra mặc, tức khắc đề xuất yêu cầu: "Đừng mặc, cứ để thế đi! Để em đã ghiền trước đã!"

Mấy câu này khiến cho Diệp Vệ Quân phát sặc, anh trợn mắt nhìn qua: "Em muốn đã ghiền cái gì cơ?"

Lý An Dân biết anh đang hiểu nhầm, liền chỉ chỉ vào mắt mà nói: "Cho mắt em đã ghiền ấy, lúc hước em chỉ được thấy mỗi cơ bắp không có da của anh, bây giờ em muốn xem cả da cả thịt cơ, hay để lần sau có cơ hội rồi, anh làm người mẫu khỏa thân cho em nhé? Em muốn vẽ anh, chắc chắn là ăn đứt cả David[4], nói thật chứ em vẫn nghĩ cơ bắp của David không được săn chắc lắm, vóc người cũng không đẹp bằng anh đâu." Lý An Dân khen ông xã nhà mình không tiếc lời chút nào, cũng không thấy ngượng.

[4] Ý chỉ bức tượng vua David trong Kinh Thánh do Michelangelo điêu khắc, một biểu tượng của vẻ đẹp con người trẻ trung và đầy sức mạnh.

"Vậy thì anh đây phải cám ơn em rồi." Diệp Vệ Quân cười cười ngồi xuống bên giường, nắm lấy chót cằm của Lý An Dân mà xoa xoa.

https://thuviensach.vn

“Anh Vệ Quân này, giờ chúng ta phải làm thế nào đây? Thời cơ bị thầy Trình chiếm hết cả rồi, cái ông ấy khôn như ranh, chắc chắn có tay chân nằm vùng trong thôn từ trước rồi.” Lý An Dân căm tức trong lòng, hoài nghi lão Trình có thể nhìn ra được Thạch Hà Anh đang giả điên giả dại nên mới dám nhận vụ làm ăn này. Còn quả phụ Hương là điên thật, mấy trò giả thần giả quỷ của lão Trình chẳng ăn thua gì, dù có cho tiền thì nhất định ông ta cũng sẽ không chịu nhận việc.

“Chuyện của Thạch Hà Anh là chuyện trong gia đình nhà người ta có mời thầy pháp về cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta cả.” Diệp Vệ Quân ôm Lý An Dân vào lòng hôn một cái.

“Vậy anh tính làm gì? Em nói là chuyện của quả phụ Hương ấy.” Lý An Dân vươn tay ra chọc chọc lên cơ ngực Diệp Vệ Quân, ra sức ấn vào.

“Cái này để sau hãy nói, bây giờ còn sớm, em cứ ngủ trước đi, đến lúc đó rồi anh sẽ gọi em.” Diệp Vệ Quân tóm lấy móng vuốt xinh của Lý An Dân, cúi đầu xuống hôn cô, vốn chỉ định môi chạm môi một chút thôi, chẳng biết thế nào lại hóa thành triền miên không dứt. Bàn tay Lý An Dân lại chẳng hề ngoan ngoãn chút nào, liên tục xoa xoa miết miết trên người Diệp Vệ Quân, Diệp Vệ Quân bị khiêu khích đến nỗi mê mẩn tâm thần, vừa hôn vừa thuận thế đẩy Lý An Dân ngã ra giường.

Cởi giày dưới chân, anh tung mình nhảy lên, hai tay chống hai bên đầu cô, cơ ngực săn chắc phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở.

Lý An Dân đặt tay dán lên ngực Diệp Vệ Quân, cảm nhận da thịt anh đang căng ra mạnh mẽ, ươn ướt lành lạnh dưới lòng bàn tay cô. Trên người anh toát một tầng mồ hôi mỏng, ướt át cứ như vừa mới tắm xong, mớ tóc rối còn dính lại trên trán và trên mặt, gợi cảm vô cùng, chính là kiểu gợi cảm cực kỳ nam tính, đầy sức hút...

https://thuviensach.vn

“Lúc anh đổ mồ hôi hay đi tiểu cũng đều lạnh như thế này sao?” Lý An Dân biết thân nhiệt của anh thấp hơn so với người thường, ngay cả mồ hôi toát ra cũng chẳng có chút hơi nóng nào cả.

“Chức năng cơ thể của anh bình thường, hệ tiêu hóa và hệ bài tiết đều không có vấn đề, chỉ là không có thân nhiệt hình thành do âm dương giao hòa mà thôi. Khí huyết trong cơ thể muốn tuần hoàn phải nhờ đến hồn khí của tử linh dẫn dắt.” Diệp Vệ Quân vén tóc mái của Lý An Dân, hôn lên cái trán trơn mịn của cô.

Lý An Dân khẽ cắn lên môi dưới của anh, đưa lưỡi liếm qua nơi vừa mới cắn, đầu lưỡi còn chưa kịp rút về thì đã bị ngậm chặt.

Lý An Dân bị hôn đến không tài nào thở nổi, nhẹ nhàng đẩy Diệp Vệ Quân ra, nghiêng đầu thở dốc, bộ ngực cũng nhấp nhô lên xuống sau làn vải theo những nhịp hít thở của cô.

Diệp Vệ Quân khẽ hôn nhẹ lên giữa xương quai xanh của cô, ngón tay gẩy bung nút áo của chiếc áo người Miêu.

Lý An Dân còn tự nhiên hơn so với Diệp Vệ Quân, chủ động vuốt ve cơ bắp căng đầy của anh, ôm lấy cổ anh, hơi chồm dậy hôn lên chiếc cằm lún phún râu mới mọc, cũng như lúc ở dưới động vậy, khẽ hôn khẽ liếm, từ cằm hôn xuống tận yết hầu, còn nghịch ngợm ngậm mút.

Diệp Vệ Quân bị Lý An Dân trêu ghẹo đến nỗi huyết áp tăng cao, đỡ lấy lưng của cô, tay kia vuốt ve làn da mềm mại bên dưới bụng. Thân thể Lý An Dân cong lên, không kịp thích ứng đối với sự kích thích đột ngột này.

“Anh Vệ Quân, em khó chịu quá.” Lý An Dân mở to đôi mắt long lanh nhìn vào Diệp Vệ Quân, ôm lấy cánh tay cường tráng của anh, dán sát thân thể mình vào đó.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân xoa xoa khuôn mặt Lý An Dân, hôn một cái, trước tiên vẫn dùng tay để tiến hành thăm hỏi, Lý An Dân không ngừng phát run, cảm giác tê dại không ngừng lan ra từ những chỗ bị anh cọ sát vuốt ve, trong bụng như bỗng cháy lên một ngọn lửa bừng bừng.

Diệp Vệ Quân kéo tay cô xuống đưa lên miệng rồi hôn giống như một ông chú đang trêu đùa một đứa trẻ vậy để mớ râu cằm lún phún cọ qua cọ lại trên lòng bàn tay mềm mại của cô, Lý An Dân lưu luyến dựa sát vào trong ngực Diệp Vệ Quân, để cho thân trên của hai người dán sát vào nhau, nóng lạnh giao hòa, khiến cho cả hai đều dễ chịu. Hơi thở của Diệp vệ Quân càng lúc càng gấp gáp, Lý An Dân cởi cúc quần Diệp Vệ Quân.

Diệp Vệ Quân khẽ hừ một tiếng trầm nặng, vội vàng đè tay cô lại, bảo: “Không được, một lát nữa còn có việc.”

Lý An Dân nhìn anh với vẻ vô can: “Sau khi làm xong thì anh không xuống giường được sao?”

Diệp Vệ Quân trợn mắt, sau đó khóe miệng anh hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy thâm ý, còn có vẻ không đứng đắn hiếm thấy ở anh nữa. Anh đưa miệng ghé sát vào bên tai Lý An Dân khẽ thì thào: “Anh chỉ sợ em đau đến nỗi không xuống giường được thôi.”

Lý An Dân tránh khỏi làn hơi thở đang thổi vào tai, giả vờ ngơ ngác hỏi lại anh: “Có đau không vậy? Em nghe nói chỉ lần đầu tiên mới thế thôi mà, đây cũng đâu phải lần đầu của chúng mình đâu nhỉ?”

Bây giờ Diệp Vệ Quân mới có vẻ mất tự nhiên thực sự, gãi gãi đầu, nói với vẻ hơi thất vọng: “Thật ngại quá, lần đó không thành công, căng thẳng quá mà, em vừa kêu đau là anh cũng héo luôn.”

https://thuviensach.vn

“Xạo người ta.” Lý An Dân làm mặt xấu với anh.

“Đem chuyện mất mặt thế ra gạt em thì anh được lợi gì đâu chứ. Em nghĩ xem, cái thời ấy không hề có sách báo hay ti vi để tham khảo, tuổi em khi đó lại còn nhỏ, tất cả đều dựa vào một mình anh mày mò, khó khăn lắm đấy.” Mẹ của Diệp Vệ Quân qua đời từ sớm, cha anh là một nhà cách mạng, chưa từng dạy cho con trai mình những chuyện kín đáo như thế bao giờ.

Diệp Vệ Quân cũng giống như Tiểu Cái trong truyện Thủy Hử vậy, chỉ biết gồng cơ luyện gân, cắm đầu tập luyện, trong mắt ngoại trừ cô vợ nhỏ ra thì chẳng nhòm ngó đến một ai, về chuyện nam nữ lại càng không có một chút khái niệm.

Năm Lý An Dân bỏ trốn theo anh cũng chỉ mới vừa mười sáu tuổi, còn ngây thơ khờ khạo lắm, cuộc sống ban đầu quá sức khổ cực, ngày ngày đầu óc lúc nào cũng phải xoay quanh miếng cơm manh áo, căn bản chẳng còn lòng dạ đâu để nghĩ đến yêu đương, thi thoảng hôn lướt hay ôm nhẹ một cái thôi chưa từng vượt rào. Năm thứ ba kể từ ngày cùng nhau bỏ trốn, hai người mới lần đầu thử nghiệm, lúc ấy trong tay Diệp Vệ Quân đã tích lũy được một chút tiền bạc, thế nên mới quyết định chính thức kết hôn cùng Lý An Dân, bằng không sao anh dám động tay động chân cho được?

Khi đó Diệp Vệ Quân đã hai mươi lăm tuổi, nhưng về phương diện này vẫn là lính mới, anh nào biết cái gì là khúc dạo đầu, làm nóng, đơn thuần chỉ dựa vào bản năng cùng với kích thích giới tính tự nhiên, công tác chuẩn bị còn chưa được hoàn thành đã ra trận, khiến cho Lý An Dân đau đến nước mắt đầm đìa.

Diệp Vệ Quân đâu nỡ để Lý An Dân chịu đau, Lý An Dân vừa mới khóc kêu, Diệp Vệ Quân đã sợ đến mức chẳng dám làm gì nữa, sau một hồi như vậy thì cũng đành phải dang dở giữa chừng. Sau này hai người có cùng nhau ba

https://thuviensach.vn

nữa, ấy thế mà chẳng có lần nào thành công, rồi Lý An Dân bị bà Ngô gạt đi mất, chẳng có cơ hội nếm thử, cho đến tận ngày hôm nay.

"Thực sự chưa từng?" Lý An Dân vẫn không thể nào tin nổi.

Diệp Vệ Quân vuốt mặt, cam chịu mà trả lời cô: "Thật không có... Không ai chỉ cho anh, cũng chẳng có người nào dạy cho em, chuyện xấu hổ nhường này làm gì có ai dám hỏi? Đến khi máy vi tính thông dụng rồi, anh lên mạng tra kiến thức sinh hoạt vợ chồng bình thường mới phát hiện ra - còn chưa có vào..."

Lý An Dân mím môi, cắn răng chặt hết cỡ, cô buồn cười lắm, tuy nhiên lúc này mà cười thì sẽ phá hỏng bầu không khí, thế nên cứ nghẹn lại đến mức chảy cả nước mắt, đến khi cơn buồn cười lặn xuống mới dám thở ra một hơi, ôm chầm lấy Diệp Vệ Quân, hôn liền mấy cái "Chụt chụt" trên khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi của anh.

Lý An Dân nghiêng đầu sang hỏi: "Anh Vệ Quân... Đã bao lâu anh chưa có làm qua chuyện đó rồi?"

Diệp Vệ Quân lập tức đáp lại: "Cái này thì phải hỏi em ấy, em tự tính thử xem."

Lý An Dân đưa mấy ngón tay ra đếm thật, hình như là đã lâu đến độ bất bình thường luôn rồi: "Bảy mươi năm? Tám mươi năm?" Cô có cảm giác như đã gây ra tội ác tày trời, lại hỏi: "Nghe nói đàn ông suốt một thời gian dài không giải tỏa thì sẽ bị mắc phải mấy thứ bệnh quái ác như là liệt dương, viêm tuyến tiền liệt, xuất tinh ra máu ấy."

"Em đọc được mấy cái đó ở đâu thế?" Chân mày Diệp Vệ Quân nhướng hẳn lên cao.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân ôm ngang eo của anh mà nói: “Sau khi ra khỏi lòng đất rồi. em vẫn lo lắng về vấn đề sinh lý của anh, thế là lên mạng tra thử, anh nhịn lâu quá, mà cứ nhịn mãi như thế thì sẽ gây hại cho cơ thể.”

Diệp Vệ Quân thua cô triệt để rồi, xoa xoa tóc cô, cắn răng nói: “Không có em thì anh cũng mất tay luôn hay sao? Em có hiểu câu “Bàn tay ta làm nên tất cả” không thế?”

Lý An Dân “Ừ ha” một tiếng, dùng ngón tay tách đôi môi Diệp Vệ Quân, đầu lưỡi cũng vươn ra liếm lên hai hàm răng vẫn đang cắn chặt của anh, rất nhanh liền bị hút đi vào. Diệp Vệ Quân điên cuồng hôn cô, bên dưới lại không ngừng đè ép, chà xát lên thân thể cô.

Lý An Dân cảm thấy dưới bụng có chút lành lạnh dính ướt, nghiêng người tách ra một chút rồi đưa nhìn xuống thân dưới của Diệp Vệ Quân, chỉ thấy vết thâm ướt trên quần Diệp Vệ Quân đang loang ra, cô bèn vươn tay ra chộp lấy.

Diệp Vệ Quân thở hắt một hơi kèm theo cả tiếng rên rỉ, dường như đang rất đau, nhưng lại có chút gì đó thỏa mãn, cũng chính là thứ âm thanh khiến cho người nghe có cảm giác hưng phấn.

Lý An Dân dõi mắt nhìn anh mong đợi, nói: “Anh Vệ Quân, em giúp anh nhé.”

Diệp Vệ Quân hỏi: “Em biết làm như thế nào à?”

Lý An Dân đáp lại: “Có lẽ chẳng biết bao nhiêu, anh biết làm rồi, cứ dạy em trước là được.” Cô cảm thấy Diệp Vệ Quân có vẻ xấu hổ, thế là tự chủ động cởi đồ cho anh.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân kinh ngạc thốt lên một tiếng "A", lần đầu tiên cô được quan sát cần gạt tăng dân số của phái nam một cách gần đến vậy, trong lòng đất, chỉ cần những lúc Diệp Vệ Quân tỉnh táo thì đều không cho cô thưởng thức nó bao giờ, còn lúc mất lý trí rồi thì thứ ấy cũng đã rữa nát mất tiêu, căn bản không nhìn ra nổi dáng vẻ ban đầu.

"Em gái, nhìn sát như vậy làm gì thế? Anh thấy hay là em cứ trực tiếp đem thước ra đo luôn cho rồi." Diệp Vệ Quân vừa bực mình vừa buồn cười, kéo cô ôm vào trong ngực.

Lý An Dân sợ Diệp Vệ Quân không được tự nhiên, bèn cố ý nói ra: "Anh đừng có ngại nhé, em học mỹ thuật tạo hình, lúc vẽ người mẫu thì cả cái ấy cũng phải vẽ nốt, thấy nhiều nên cũng chẳng lấy làm lạ."

Bàn tay Diệp Vệ Quân ôm trọn lấy tấm lưng cô, khẽ xoa dọc lên trên rồi xuống dưới, thấp giọng hỏi: "Em cảm thấy anh giống như mấy người mẫu khỏa thân đó không?"

Lý An Dân nghe vậy liền đỏ mặt, thành thật trả lời: "Tất nhiên là không giống rồi, của anh đẹp trai hơn nhiều."

Đến lượt Diệp Vệ Quân trố mắt ra: "Cái này cũng có thể nhìn ra được à?"

Lý An Dân lắp bắp nói: "Đương, đương nhiên rồi, nhìn của người khác thấy buồn nôn, còn của anh nhìn kiểu gì cũng giống như một tác phẩm nghệ thuật, nhìn khác hẳn chứ."

Diệp Vệ Quân bị mấy câu của cô chọc cho cười rộ lên, rõ ràng đây chính là trong mắt người tình thấy Tây Thi, ngay cả thân thể không trọn vẹn của anh mà cũng thấy đẹp mắt được, trên đời này chỉ e là có mỗi mình Lý An Dân mà thôi. Diệp Vệ Quân khẽ đặt một nụ hôn trìu mến lên trán cô, vuốt ve bầu ngực mềm mại khiến Lý An Dân không kìm nổi khẽ rên lên, ánh mắt mơ màng, toàn

https://thuviensach.vn

thân đều thấy lâng lâng theo từng động tác mơn trớn chậm rãi nhẹ nhàng của Diệp Vệ Quân.

Cô lại muốn anh cũng được thoải mái liền bắt đầu chậm rãi xoa nắn theo cảm nhận và phán đoán của bản thân mình. Lửa tình bùng cháy như muốn thiêu đốt Lý An Dân và Diệp Vệ Quân, cả hai cứ thế đắm chìm trong cuộc phiêu du khám phá lẫn nhau cho tới khi mê mờ thần trí, lực tự chủ toàn bộ vỡ tan.

Diệp Vệ Quân là người không chịu nổi trước tiên, anh thở hổn hển, mồ hôi từng giọt lăn dài từ trên trán xuống, phát cuồng hôn mải miết lên đôi môi Lý An Dân.

“Em gái, anh rất yêu em…” Anh thở nhẹ khẽ rót lời mật ngọt vào tai cô, mắt khép hờ nhìn ngắm Lý An Dân rất lâu, mãi vẫn không muốn dời tầm mắt ra chỗ khác.

Lý An Dân vành mắt đỏ hoe, ra sức ôm chặt lấy cổ Diệp Vệ Quân, hôn lên trên môi cùng khuôn mặt anh, vùi đầu vào bên vai anh, “Em cũng thế, anh Vệ Quân, em yêu anh muốn chết đi được, yêu anh, yêu đến đau tay, đau lòng.” Hai cánh tay cô vẫn còn đau nhức không thôi, chỉ cần nhiều thêm mấy lần, e là co cánh tay lên sẽ thấy cả bắp chuột cũng nên.

Diệp Vệ Quân tức cười, miết miết chóp mũi của cô, giúp cô xoa bóp cánh tay.

Đợi đến khi ráo mồ hôi rồi, Diệp Vệ Quân mới xuống giường lấy chiếc khăn ướt, vắt gần khô, tỉ mỉ lau chùi cho Lý An Dân, Lý An Dân cũng với tay lấy một cái khăn lông khác vô cùng ân cần lau chùi cho Diệp Vệ Quân.

Nghĩ đến lúc trời tối còn có chuyện phải làm, Diệp Vệ Quân không dám dùng súng thật đạn thật, tiếp tục dùng phương pháp hòa hoãn mà thăm hỏi lẫn

https://thuviensach.vn

nhau, cứ triền miên như vậy đến tận lúc Lý An Dân mệt quá ngủ thiếp đi mới thôi.

Đại khái ngủ được chừng ba tiếng đồng hồ, đến khoảng mười một giờ, Diệp Vệ Quân đánh thức Lý An Dân, xốc cái túi da đen của anh lên, ngoài cửa có lão Giang Đầu đang chờ sẵn. Sau khi ra khỏi gian nhà chính, ba người chạy thẳng đến chỗ quả phụ Hương.

Quả phụ Hương ở trong khu trại cũ bị bỏ hoang, chỉ vừa mới leo vài bậc thang đã thấy một căn nhà bằng đá không có sân trước.

Lão Giang Đầu hỏi: “Có cần gõ cửa không?”

Diệp Vệ Quân lắc đầu bảo: “Cứ chờ một lát đã, thử xem có động tĩnh gì.”

Vậy là ba người ngồi nghỉ ngơi sau bức tường thấp cách gian nhà ấy không xa, đêm xuống không khí trong núi càng thêm âm u lạnh lẽo, bốn bề toàn là bóng cây trùng điệp, tiếng gió vù vù, thi thoảng lại có chiếc lá khô xoay mình rơi qua trước mắt. Khắp nơi toàn là tường vách đổ nát do bị dỡ bỏ, dưới ánh sáng lờ mờ, bỗng hóa thành những bóng đen cái cao cái thấp, nom như thể những con quái vật lặng lẽ đứng yên.

Lý An Dân bất giác nhích lại gần người Diệp Vệ Quắn, đợi thêm khoảng mười phút, từ bên trong nhà vang ra một giọng hát yếu ớt, nghe không rõ lời ca, nhưng trong tiếng hát còn vẳng theo tiếng khóc than nức nở, lên bổng xuống trầm, nghe bi thiết thê lương, khiến cho người ta không kìm nổi mà rơi lệ.

Bỗng một tiếng kẽo kẹt vang lên, cánh cửa mở ra từ bên trong, quả phụ Hương tóc tai rối bời tiến ra ngoài, trong tay còn cầm theo một ngọn đèn, ánh đèn dầu vàng vọt chiếu soi khiến cho khuôn mặt cô trông rõ nét vô cùng.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân tập trung nhìn qua bên đó, không khỏi sợ đến nổi da gà - khuôn mặt quả phụ Hương cứ như được tô vẽ mà thành, tưởng chừng có ai vung bút phác thảo mắt mũi miệng lên trên một khối bột nhào trắng bệch, thoạt nhìn giống hệt như đang đeo một cái mặt nạ sầu bi. Tiếc là nhìn hoài chẳng thấy đường nối giữa mặt nạ và mặt cô ta đâu cả, vậy nên đây hẳn là khuôn mặt thật của quả phụ Hương rồi.

Lão Giang Đầu không hổ là người có kiến thức rộng rãi, trông thấy cảnh tượng này vẫn giữ vững sự bình tĩnh, trộm nói: “Khuôn mặt này nom giống cái mặt nạ bà Sắt khóc tang lắm, nghe đồn những lúc chế ngải, các mụ ngải vẫn thường đeo cái mặt nạ thầy mo này để ngăn ngừa ngải cắn trả.”

Diệp Vệ Quân gật đầu, hỏi Lý An Dân: “Em có thể thấy được những gì?”

Lý An Dân đưa mắt nhìn chăm chú, nhận thấy sau lưng quả phụ Hương có một bóng người màu trắng mơ hồ đang đứng, cô dụi dụi mắt nhìn lại cho kỹ, không phải do cô hoa mắt mà quả nhiên là có người thật: “Có một người đứng ở sau lưng cô ấy, nhìn không rõ lắm, chỉ thấy bóng dáng màu trắng thôi... Còn thấy hai tay người nọ đặt lên vai cô ấy, như thể đang đẩy cô ấy đi tới.”

Diệp Vệ Quân nói khẽ: “Đây không phải bị lạc động mà là bị ai đó nhập vào người, trước tiên đừng vội quấy rầy cô ta, nhìn thử xem rốt cuộc cô ta muốn làm gì.”

“Gió tuyết đi rồi hoa lại nở, anh chị em ngực rộ hoa hồng, tuyết với gió nồng nàn như hương rượu, say lòng người say cả hồn ta, nơi lửa cháy cũng thành thảm đỏ, đỏ như tấm lòng nóng bỏng của em đây...”

Quả phụ Hương vừa cất tiếng ca vừa đi thẳng xuống sườn núi, ba người Diệp Vệ Quân bám theo sau lưng cô từ xa, đi khoảng bốn mươi phút gì đó thì tới dưới chân ngọn núi lớn nằm đối diện với thôn. Ngọn núi này có tên là núi Phi Long, thế núi chon von gập ghềnh, vậy mà một người phụ nữ tưởng chừng

https://thuviensach.vn

chân yếu tay mềm như quả phụ Hương lại leo lên một cách vô cùng dễ dàng, chân bước thoăn thoắt chẳng khác gì đi trên đất bằng.

“Bác trưởng thôn ơi, đàn bà con gái trong thôn bác ai cũng khỏe thế này à?” Mồ hôi Lý An Dân nhỏ xuống như mưa, thở hổn hà hổn hển.

“Chúng tôi được sinh ra trong núi, lớn lên cũng trong núi, ba tuổi đã chân trần chạy nhảy khắp nơi, đi mãi cũng thành quen thôi.” Lão Giang Đầu vén áo sơ mi lên lau mồ hôi.

Cả ba cứ thế trèo lên rồi tiến vào trong một rừng bách xanh um tươi tốt, quả phụ Hương tự nhiên qua lại như đưa thoi giữa những thân cây, Diệp Vệ Quân sợ để lạc mất dấu cô ta, thế là liền để cho Lý An Dân cầm túi, còn mình cõng cô mà chạy.

Ra khỏi rừng bách liền đến chỗ một vách đá dựng đứng, trên vách đá cách mặt đất khoảng chừng ba bốn trượng có một cửa động khổng lồ. Vách núi này gần như vuông góc với mặt đất, vậy mà quả phụ Hương cứ thế tay không leo lên, động tác nhanh nhẹn linh hoạt như một con vượn núi, chẳng mấy chốc đã chui vào trong động.

Lão Giang Đầu vỗ đùi khen: “Tài nghệ tốt thật! Nhìn không ra quả phụ Hương có tài thế đấy, đến tôi đây còn chẳng leo nổi nữa là.”

Diệp Vệ Quân đưa đèn pin cho lão Giang Đầu nói: “Bác cứ về trước đi, tôi đưa em gái lên xem tình huống thế nào, đợi đến khi trời sáng bác nhớ đem thang đến đón chúng tôi, chứ vách núi này e là lên dễ xuống khó đấy.”

Lão Giang Đầu vỗ ngực báo không thành vấn đề, lại nói thêm: “Anh bạn trẻ, tôi phải nhắc trước cậu một câu, cái động trên đầu chúng ta là động Phi Long, đã từng là nơi trú ngụ của một thầy ngải tà ác độc địa, rất có thể vẫn còn

https://thuviensach.vn

sót lại một chút cỏ độc trùng độc, hai cô cậu phải cẩn thận ứng phó, tuyệt đối không được sơ suất đấy.”

Diệp Vệ Quân ghi nhớ ở trong lòng, lấy ra một sợi dây thừng cột chặt Lý An Dân vào sau lưng, rút dao găm leo núi chuyên dụng, mượn đám dây leo cùng những mỏm đá nhô ra làm điểm tựa, cứ thế khéo léo leo lên. Ngay lúc anh sắp trèo tới cửa động, quả phụ Hương bỗng thình lình đi ra, ôm theo một đống đá nhỏ, ném tới tấp lên người Diệp Vệ Quân.

“Đi xuống! Không được lên đây, tôi chẳng làm gì các người, sao lại đến tìm tôi gây chuyện!” Cô ta vừa quăng vừa rít lên chói tai, trong lời nói còn có thể nghe ra được chút gì đó uất ức.

Đá cô ta ném xuống tuy nhỏ, nhưng cộng thêm trọng lực thì cũng mạnh ra trò, có mấy cục còn nện thẳng vào mặt Diệp Vệ Quân, Lý An Dân tức tối, ngẩng đầu lên quát to: “Đừng có ném nữa! Ném cái đầu nhà cô ấy!” Vừa mới quát xong, “Bốp!”, một viên đá trúng ngay giữa trán cô, khiến cô kêu đau oai oái.

Diệp Vệ Quân gầm nhẹ: “Em gái, đừng nói nữa! Ôm đầu úp sấp xuống!”

Lý An Dân lập tức làm theo, hai tay ôm đầu, chân kẹp chặt quanh eo Diệp Vệ Quân, đá vẫn rơi xuống rào rào như mưa xung quanh. Diệp Vệ Quân bất chấp tất cả mà xông thẳng lên, tóm lấy một sợi dây leo bền chắc, chỉ dựa vào sức của đôi tay cùng với mũi chân để búng người, hứng đá leo lên một mạch. Quả phụ Hương hét to một tiếng, vứt sạch số đá đang ôm trong ngực, xoay người chạy một lèo vào trong động như trông thấy ma.

Diệp Vệ Quân đi tới một chỗ bằng phẳng, tháo đây đặt Lý An Dân xuống đất, xoa cái trán sưng tấy của cô, hỏi: “Không sao chứ?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân gật đầu, thấy bên thái dương của Diệp Vệ Quân đang đổ máu liền vội vàng lấy ống tay áo lau cho anh, hai người một trước một sau cùng tiến vào trong sơn động.

Dưới mặt đất gần cửa động có một lớp tro bụi rất dày, đạp lên thấy mềm dính, hễ bước lên liền để lại dấu chân. Toàn bộ hang động có hình bầu dục, cao chừng mười lăm thước, bề rộng cũng phải hơn năm thước, trong này có một dòng suối ngầm tích tụ lại thành hồ, ở vị trí trung tâm đang ào ào cuộn nước lên cao, vách động cùng với nền đất dưới chân có màu đen nhánh bóng loáng, nhìn như đã từng bị lửa thiêu đốt.

Quả phụ Hương trốn trong một góc khuất âm u, cả người co cụm lại, khóc thút thít bảo: “Đừng làm hại tôi, tôi đâu có gây chuyện... Đừng làm hại tôi.”

Lý An Dân trông bộ dạng đáng thương của cô ta mà trong lòng buồn bực, ngồi xổm xuống cách đó một quãng, nói: “Ai muốn làm hại cô? Là cô ném đá người ta trước chứ ai?”

Quả phụ Hương ngẩng đầu lên, từ trong đôi mắt phượng như được ai vẽ kia trào ra hai vệt mực đen nhánh, cô cất giọng lí nhí mà hỏi: “Các người sẽ không châm lửa đốt động chứ? Tôi đã thấy rồi, tôi thấy các người đi cùng với người trong thôn nọ, một đường bám theo sau tôi, chẳng lẽ không phải muốn hãm hại tôi hay sao?”

Lý An Dân thầm bảo lại có thêm một người mắc chứng hoang tưởng bị hại nữa rồi, chỉ còn cách kiên nhẫn giải thích cho cô ta: “Mặc dù tôi không biết cô có khúc mắc ân oán gì với cái thôn ấy, nhưng hai người chúng tôi không phải người trong thôn, cô lấy đá ném toác đầu người ta rồi đấy, cô biết chưa?”

Quả phụ Hương quay qua với Diệp Vệ Quân, đứng dậy, phủi phủi quần áo, lễ phép nói: “Xin lỗi anh, em cứ nghĩ các anh là cùng một bọn với đám dân thôn đó.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân trông tư thế cô ta ngượng ngập, giọng nói thẹn thùng, cảm thấy hơi giống mấy cô tiểu thư ngày xưa.

Diệp Vệ Quân nói: “Tôi không sao cả, cô là ai? Vì sao lại nhập vào người quả phụ Hương?”

Quả phụ Hương trả lời: “Tôi là tinh linh động sống tá túc trong mặt nạ Sắt Bà, nhập vào quả phụ Hương không phải là tôi, mà chính là oán khí của Liên Hoa.”

“Liên Hoa là ai?” Lý An Dân hỏi.

Quả phụ Hương dắt Diệp Vệ Quân và Lý An Dân đến bên dòng suối trong lòng núi, Diệp Vệ Quân soi ánh nến xuống dưới mặt nước, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng một người đang chìm dưới đáy nước, diện mạo không rõ, trông ra là một phụ nữ.

Quả phụ Hương nói: “Người nằm dưới nước chính là Liên Hoa, Liên Hoa là con gái của bà ngải Thất Nguyên Miết nổi danh nhất vùng, hai mẹ con vẫn sống bên trong động này. Có một ngày, Thất Nguyên Miết ra khỏi động đi hái thảo dược, chỉ có một mình Liên Hoa ở trong động chờ mẹ về, nào ngờ dân trong thôn Thạch Kiều muốn dẹp sạch bùa ngải, dùng cỏ khô chất thành đống ngăn cửa động lại, phóng hỏa xông khói. Liên Hoa vì muốn tránh hơi khói nên mới nhảy xuống suối ngầm, lại bị chết đuối trong nước, lúc cô ấy chết còn mang mặt nạ Sắt Bà, oán khí tích tụ bên trong mặt nạ. Quả phụ Hương vào núi hái lá thuốc, ma xui quỷ khiến thế nào, lại đi ngang động Phi Long đúng vào canh giờ mà Liên Hoa tắt thở, thế là bị gặp sát, oán khí liền quấn lên người, lâu ngày thành bệnh.”

Lý An Dân hỏi: “Thế tại sao cô lại phải nhập vào người cô ấy?”

https://thuviensach.vn

Quả phụ Hương đáp lời cô: “Nếu có thể hóa giải oán khí thì cô ấy vẫn còn cứu được, nhưng nhỏ yếu như loài tinh linh động chúng tôi ban ngày chỉ có nước trốn vào những chỗ tối tăm, đến ban đêm mới dám đi ra ngoài. Nếu có thể để cho quả phụ Hương hoàn thành di nguyện của Liên Hoa, vậy có lẽ sẽ cứu được mạng của cô ấy.”

Lý An Dân lại hỏi: “Vậy cô biết di nguyện của Liên Hoa là gì không?”

Quả phụ Hương nói: “Tôi cũng chỉ phỏng đoán dựa theo những gì mình biết thôi, ngày Liên Hoa còn sống có yêu một người đàn ông tên gọi là Bình, người ấy không biết đã phạm phải tội gì, từ đất khác chạy lên trên núi này tị nạn. Thất Nguyên Miết muốn con gái mình bỏ ngải Bình, nếu không sẽ không cho phép hai người bọn họ ở bên nhau, Liên Hoa lại báo việc này cho Bình, hai người ước hẹn cùng nhau bỏ trốn. Nhưng sự việc lại bị Thất Nguyên Miết đoán được, bà ta khâu dính mặt nạ Sắt Bà lên trên mặt con gái mình, khiến cho cô ấy từ đó không cách nào dùng khuôn mặt thật để đối diện với người khác nữa.

Lý An Dân bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, liền hỏi: “Vậy anh Bình nọ thì thế nào?”

Quả phụ Hương than thở một tiếng, kể lại: “Bình đợi Liên Hoa ở nơi cả hai đã ước hẹn, nhưng chẳng thấy Liên Hoa đâu mà lại gặp phải một đám người muốn lấy mạng của anh ấy, anh ấy chạy trốn đến gần núi Liên Kiều thì bị người ta giết chết, thi thể được chôn dưới gốc cây thu động ở chân núi phía tây. Nếu có thể để Liên Hoa được chôn cùng với Bình, thỏa mãn nguyện vọng sống không thể cùng nhau chết chôn chung một huyệt, tin chắc cô ấy sẽ an lòng nhắm mắt, tuy nhiên thi thể của cô ấy bị chìm quá sâu, kẹt giữa một kẽ đá, với sức của một mình quả phụ Hương thì khó mà vớt lên nổi.”

Cô dừng lại một lát, bổ sung thêm: “Còn có một thứ nữa, Bình đã từng trao cho Liên Hoa một chiếc vòng tay để làm vật đính ước nhưng lại không

https://thuviensach.vn

thấy Liên Hoa đeo trên tay, trong động cũng không có, tôi đã tìm xung quanh đây rất lâu mà vẫn không thấy."

Diệp Vệ Quân hỏi: "Cái vòng tay ấy hình dáng thế nào?"

Quả phụ Hương đáp: "Làm bằng bạc ròng, chạm cảnh phù hoa ngoài song cửa, có du phượng làm viền, gọi là vòng 'Đông nguyệt phi tuyết'[5], là vật gia truyền của tướng bộ binh Lý Như Tùng đời Minh để lại."

[5] Đông nguyệt phi tuyết: Tuyết bay dưới ánh trăng mùa đông.

Lý An Dân há hốc miệng nhìn sang phía Diệp Vệ Quân, nghe miêu tả thì rõ ràng chính là chiếc vòng tay mà hai người tìm thấy trong miếu thần Động, khi đó còn bảo là đồ trang sức thời nhà Thanh, không ngờ lại là triều Minh cơ đấy! Lại còn có nguồn gốc lớn như vậy nữa, không lẽ anh Bình kia là con cháu của Lý Như Tùng?

Diệp Vệ Quân mở túi da đen, lấy cái bọc trong ngăn kép ra, cầm chiếc vòng bạc cổ đưa qua cho quả phụ Hương xem thử: "Có phải cái vòng này hay không?"

Quả phụ Hương nhận lấy xem xét cẩn thận, kinh ngạc bảo: "Không sai, chính là cái vòng tay này rồi, hai người tìm thấy nó ở đâu vậy?"

Lý An Dân kể lại mọi chuyện phát hiện được ở miếu thần Động cho cô hay, quả phụ Hương gật đầu nói: "Xem ra bộ xương kia chính là mẹ của Liên Hoa - Thất Nguyên Miết, không ngờ chính bà ấy đã lấy đi chiếc vòng này." Cô đưa chiếc vòng cho Lý An Dân, hỏi: "Cô có biết vì sao vòng tay này lại có tên là Đông nguyệt phi tuyết hay không?"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cũng đang lấy làm kỳ lạ: “Phải đấy, hoa văn trên vòng tay này không có tuyết rơi lẫn trăng sáng, sao lại dùng một cái tên hoàn toàn chẳng liên quan gì vậy?”

Quả phụ Hương kéo Lý An Dân ra ngoài cửa động, bảo: “Cô hướng chiếc vòng về phía ánh trăng mà xem.”

Lý An Dân làm theo lời cô, bỗng nhận thấy hoa văn trên mặt bạc đang biến đổi, những chỗ đậm nhạt cùng bóng đổ đều trở nên rõ nét hơn, tựa như trên cảnh vật ban đầu bỗng phủ lên một tầng tuyết trắng lấp lánh sáng. Lòng vừa nghĩ vậy, ấy thế mà tuyết đang rơi thật, từng bông, từng bông hoa tuyết lặng lẽ bay xuống, tưởng chừng đang ở bên song cửa ngắm cảnh tuyết rơi ngoài kia.

“Cái này... là như thế nào vậy? Khó tin quá đi mất!” Lý An Dân chuyển cái vòng tay sang chỗ tối, hoa văn trên ấy khôi phục bình thường.

Quả phụ Hương giải thích: “Chất liệu tạo thành vòng tay này khác biệt hẳn với các vòng bạc khác, có thể hấp thu ánh trăng để sinh ra sự biến đổi màu sắc ánh sáng. Những bông tuyết cô trông thấy kỳ thực chỉ là do thủ pháp chạm trổ đặc biệt, chấm những lỗ nhỏ li ti trên mặt vòng bạc cho ánh sáng xuyên qua. Hình ảnh bông tuyết bay xuống lả tả chỉ là một loại ảo giác được tạo ra bởi sự dịch chuyển giữa ánh sáng và bóng tối.”

Lý An Dân lại đưa vòng tay về phía ánh trăng, ghé mắt vào quan sát thật kỹ, quả nhiên thấy được những điểm sáng li ti, khiến cô không khỏi phục sát đất với tay nghề của người xưa.

Quả phụ Hương lại nói với Lý An Dân: “Sau khi oán khí của Liên Hoa được tiêu trừ, cô cứ giữ lấy chiếc vòng này, đừng để nó phải mai một trong chốn rừng sâu núi thẳm này.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân bỗng thấy bàn tay mờ ảo đặt trên vai quả phụ Hương nâng lên, khuôn mặt giống như một cái mặt nạ của quả phụ Hương biến thành gương mặt thật, người cô mềm nhũn ngã xuống đất, bóng trắng phía sau lưng cô cũng trở nên rõ ràng hơn, mặt đẹp như ngọc, ửng tựa hoa đào, tóc đen như mây, bên ngoài khoác áo dài màu đỏ viền lông cừu trắng, trong là áo váy người Miêu màu lam viền đen, tinh linh động này không ngờ lại là một cô gái xinh đẹp tựa thiên tiên.

Cô gái ấy khẽ mỉm cười với Lý An Dân, bóng dáng dần dần mơ hồ, chậm rãi trôi dần lên khoảng không trên cao, càng lúc càng bay lên cao vút, sau cùng hòa vào với ánh trăng rồi không còn thấy tung tích đâu nữa.

Lý An Dân kêu lên ối á, quay đầu lại hỏi Diệp Vệ Quân: “Sao cô ấy nói đi là đi luôn thế?”

“Đã xong việc rồi thì tự nhiên phải đi thôi.” Diệp Vệ Quân bước qua cầm lấy cái vòng trong tay Lý An Dân, cất lại vào túi.

“Không phải cô ấy là tinh linh động sao? Còn có thể lang thang khắp nơi à?”

“Em trông thấy dáng vẻ của cô ấy không?” Diệp Vệ Quân hỏi, kéo Lý An Dân ra trước cửa động rồi ngồi xuống.

“Anh không thấy được ư?” Lý An Dân nghiêng đầu tựa vào vai anh.

“Thấy nhưng không được rõ ràng cho lắm, mặc áo màu đỏ phải không?”

Lý An Dân gật đầu: “Là áo choàng màu đỏ, còn mặc ở trong là trang phục truyền thống của người Miêu, sao em cứ thấy có gì đó sai sai nhỉ? Trông các hoa văn thêu trên áo choàng của cô ấy... hình như là trang phục người Hán ấy.

https://thuviensach.vn

Nhưng công nhận cô ấy đẹp ghê, nhan sắc có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành luôn.”

Diệp Vệ Quân ôm cô mà nói: “Em biết không, còn có một cách giải thích khác về lạc động nữa đấy. Quân đồn trú hay quan lại người Hán nảy sinh quan hệ với con gái người Miêu, con gái Miêu vốn cực kỳ trung trinh trong tình cảm, nếu bị người Hán kia bỏ rơi mà lại lỡ mang theo giọt máu của gã rồi, vào lúc sinh nở cô ta sẽ kéo một thân đầy máu đi tới huyệt động sâu thẳm âm thầm chờ chết, sau khi chết linh hồn sẽ biến thành tinh linh, bởi được người ta hương khói mà thành thần Động, hút tinh hoa nhật nguyệt liền có thể hóa tiên, còn nếu như oán hận chất chứa quá sâu sẽ thành quỷ dữ.”

Lý An Dân khẽ thì thào: “Vậy chúng ta vừa mới được gặp một tinh linh sắp sửa thành tiên ư?”

Diệp Vệ Quân nói: “Cũng có thể... miễn lòng dạ không xấu là được.”

Rạng sáng khoảng bốn giờ, trời vừa sáng tỏ, lão Giang Đầu đã đúng hẹn mang theo thang dài cùng với người đến hỗ trợ, đón Diệp Vệ Quân và Lý An Dân xuống đất, nhân đó cũng kêu người vớt xác Liên Hoa lên bờ. Điều đáng kinh ngạc là mặc dù quần áo trên mình thi thể đã mục nát gần hết nhưng thân thể thì lại không hề có dấu hiệu hư thối, trên da hiện lên màu nâu nhạt, vẫn rất đàn hồi. Liên Hoa quả nhiên còn mang chiếc mặt nạ Sắt Bà trên mặt, bị khâu dính vào bằng một sợi chỉ thô màu đen, dù cho chỉ khâu bị ngâm mục rữa ra rồi nhưng chiếc mặt nạ gần như đã ăn liền vào với da thịt, có gỡ kiểu nào cũng không ra được.

Sau khi quả phụ Hương tỉnh dậy, tình trạng ngơ ngẩn tuy có chuyển biến tốt đẹp hơn, thi thoảng cũng tỉnh táo được một chút nhưng phần lớn thời gian vẫn cứ mơ mơ màng màng. Nghe nói năm đó đốt động Phi Long chính là người dân trại Thạch Kiều, xem ra chỉ vớt thi thể lên thôi vẫn chưa thể khiến cho oán khí của Liên Hoa được tiêu trừ.

https://thuviensach.vn

Vì muốn giải quyết hoàn toàn chuyện này, lão Giang Đầu mới triệu tập một cuộc họp trong sân chung của thôn, hỏi xem có ai tình nguyện đi chuyển quan tài chuyến này, đưa thi thể Liên Hoa đến nơi cậu Bình kia được chôn cất hay không? Mọi người mồm năm miệng mười bắt đầu bàn tán xôn xao.

Có người nói: “Việc chuyển xác là không thể nào đâu, muốn đến chỗ ấy ắt phải đi ngang qua rãnh Quan Tài, mà phàm nhà ai có tang đưa qua nơi này, hết thảy đều không có ngoại lệ, quan tài sẽ rơi xuống rãnh sâu, có muốn kéo cũng chẳng kéo lên được, nguy hiểm lắm.”

Có người lại đề nghị: “Nếu đã không chuyển xác được, vậy thì tìm người đuổi xác thẳng qua đó.”

Nhưng đề nghị này đã lập tức bị bác bỏ: “Bây giờ làm gì còn thợ đuổi xác nào mà nhờ? Người biết đuổi không về hưu thì cũng đổi nghề, đám còn lại toàn hàng dỏm, làm màu làm mè bày trò ăn tiền thiên hạ là giỏi chứ đuổi làm sao được!”

Bác Lưu đập tay cái chát: “Nghe nói ông Điền trùm nghề đã về rồi, ông ấy nhất định làm được, cả Tương Tây chỉ có mình ông ta dám dựng xác trước mặt bàn dân thiên hạ mà không cần che chắn thôi.”

Lão Giang Đầu lắc lắc đầu nói: “Ông ta hả, đã sớm không nhận mấy vụ này nữa rồi.”

Thím Chu bảo: “Không nhận hay là không có để mà nhận? Nghề đuổi xác béo bở đến thế, chỉ cần có tiền thì sợ gì ông ta không chịu làm? Nói tóm lại chỉ còn mỗi cách này thôi, không thử thì sao biết có được hay không?”

https://thuviensach.vn

Người trong thôn chẳng ai dám đứng ra nhận việc chuyển xác lần này, nhưng đều tỏ vẻ sẵn sàng chi tiền để mời thầy về, lão Giang Đầu cảm thấy đây cũng là một cách, liền kêu Tùng Viêm mang theo lễ vật cùng tiền bạc đi mời người. Ông Điền trùm nghề kia chính là Điền Mậu Sinh mà Diệp Vệ Quân và Lý An Dân đã gặp trên xe lửa, có quen biết đôi chút cũng dễ nói chuyện hơn, vậy là hai người cũng theo chân Tùng Viêm qua bên ấy.

Nhà họ Điền ở thôn Điền Gia thuộc huyện Nguyên Lăng, là một thôn từ đầu đến cuối toàn là bà con thân thích họ hàng trong tộc, cũng là "thôn đưa linh" duy nhất ở Tương Tây lập nghiệp làm giàu từ nghề đuổi xác. Bùa Phong linh để niêm phong linh hồn của nhà họ Điền đến nay vẫn là món hàng bán chạy rất được ưa chuộng, hễ ở đâu nhà ai có người vừa mới mất cũng muốn xin cho được một tấm bùa Phong linh của nhà họ Điền để cho vong hồn có thể theo quan tài lên núi, không đến nỗi biến thành cô hồn dã quỷ.

Nhà của Điền Mậu Sinh rất dễ nhận ra, chính là tòa nhà lớn nhất thôn, trước có sân rộng có đình đài, sau là từ đường dòng họ, tất cả người của dòng chính đều ở trong tòa nhà lớn này đây.

Đám Diệp Vệ Quân được dẫn đến cửa, thấy Điền Mậu Sinh đang ngồi ở sân trước uống trà đánh cờ cùng với một ông lão, nhác thấy Diệp Vệ Quân và Lý An Dân liền "Ý cha" một tiếng.

"Người quen à?" Ông cụ Điền mặc dù tuổi tác đã hơn sáu mươi, tóc hoa râm nhưng tinh thần vẫn rất tốt, vừa mở miệng liền cất tiếng vang như chuông đồng, khỏe khoắn mười phần.

"Vô tình gặp được trên xe lửa thôi, cậu nhóc này là một đứa hiểu việc, có duyên." Điền Mậu Sinh sai người nhà bưng ghế, châm trà, kêu ba người Diệp Vệ Quân ngồi đợi một lát, phải đánh nốt ván cờ này với ông cụ xong mới qua tiếp được.

https://thuviensach.vn

“Đã làm phiền Điền sư phụ rồi.” Diệp Vệ Quân đứng dậy nói, Lý An Dân và Tùng Viêm thấy thế cũng định đứng cả dậy.

Điền Mậu Sinh phất phất tay, bảo: “Ngồi xuống đi, ngồi xuống rồi nói.” Bản thân ông cũng kéo ghế sang ngồi, nhìn thoáng qua phía Tùng Viêm, cười nói: “Đây chẳng phải cậu trai nhà lão Giang Đầu đây sao? Không có chuyện thì không đến miếu, ông gàn ấy gặp phải phiền toái gì không giải quyết được à?”

Trước khi đi, lão Giang Đầu đã cố ý dặn dò Tùng Viêm không được nói nhiều, chỉ phụ trách dâng lễ và biếu tiền thôi, mở miệng nói chuyện toàn bộ đều để cho Diệp sư phụ làm hết. Tùng Viêm mới đưa mắt nhìn Diệp Vệ Quân một cái, ý bảo: Anh nói với ông ấy đi.

Diệp Vệ Quân cũng hiểu ý anh ta, liền nói ngay vào điểm chính: “Chẳng dám gạt Điền sư phụ, bọn tôi đến đây chuyến này là muốn mời sư phụ qua đó chạy chân một chuyến, tiễn một vị hỉ thần[6] đi.”

[6] Ý chỉ xác chết.

Điền Mậu Sinh cười cười khoát tay: “Tôi đã nghỉ không làm từ lâu lắm rồi, bây giờ giao thông phát triển, còn cần phải đưa nữa sao?”

Diệp Vệ Quân nói: “Chỉ có thể đưa đi, chuyển bình thường không được, địa điểm ở ngay dưới chân núi Liên Kiều, phải đi ngang qua rãnh Quan Tài.”

Bấy giờ Điền Mậu Sinh mới kinh ngạc thật sự: “Nhà ai mà lại muốn đem người thân đi chôn ở chỗ ấy vậy?”

Diệp Vệ Quân đem chuyện quả phụ Hương bị lạc động cùng với việc của Liên Hoa ra kể tóm tắt một lần, Điền Mậu Sinh trầm tư thật lâu, chậm rãi nói:

https://thuviensach.vn

“Đồn đãi về Thất Nguyên Miết thì tôi cũng nghe qua, có người bảo bảy mươi năm trước bà ta đã chết cháy trong động Phi Long rồi, ai mà biết thi thể ấy lại là con gái bà ta. Vụ này không dễ làm đâu, thi thể từ bảy mươi năm trước rồi, hồn khí đã tan từ lâu, thi thể mục nát không dẫn đi được, không có hồn khí cũng không dẫn được.”

Lý An Dân nói: “Thi thể chưa bị rửa nát, trông y như còn sống, mà chưa bị thối rửa có nghĩa là hồn vẫn còn tương đối trọn vẹn.”

Diệp Vệ Quân bổ sung thêm: “Trong động Phi Long có một dòng suối ngầm, thi thể ngâm trong dòng suối ấy, cũng có thể trong nước suối chứa một thứ chất dưỡng thi nào đó”.

Nghe được mấy câu này, ánh mắt của Điền Mậu Sinh chợt sáng lên, dường như cảm thấy hứng thú với dòng suối dưỡng thi ấy lắm. Ông liền đồng ý một cách thoải mái, tuy nhiên vẫn có điều kiện: “Thứ nhất, có thể nâng xác lên được hay không thì còn phải xem ý trời, không nâng nổi thì tôi đây cũng chẳng còn cách nào dẫn đi được đâu, theo như quy củ, không trả lại tiền lễ”.

Tùng Viêm vội vàng đẩy lễ vật lên trước, móc một bao lì xì đưa ra cho Điền Mậu Sinh: “Quy củ thì chúng tôi hiểu, những thứ này đều là lòng thành biếu ngài.”

Điền Mậu Sinh nhận bao lì xì rồi mở ra đếm, bên trong có ba ngàn tệ, ông rút lấy ba tờ, còn đâu đều trả lại hết cho Tùng Viêm, Tùng Viêm không dám nhận lại, Điền Mậu Sinh cười cười lắc đầu, nhét thẳng bao lì xì vào túi anh ta, nói tiếp: “Thứ hai, tôi đã rửa chậu vàng từ lâu, không thể tiếp xúc trực tiếp với thi thể được, cho nên lúc ‘phong linh’ cho thi thể cần phải có người làm thay, người ấy không được là người nhà họ Điền chúng tôi.”

Diệp Vệ Quân nói: “Cứ để tôi”.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cũng chen vào: “Cho cháu một chân, cháu muốn đi theo anh ấy.”

Điền Mậu Sinh gật đầu: “Cô bé cũng rất can đảm đấy.”

Tùng Viêm suy nghĩ mãi vẫn không sao hiểu được: “Cháu nghe nói cánh thợ thầy mỗi lần làm chuyện này đều tỏ ra hết sức thần bí, không để cho người ngoài nhòm ngó, cần phải bái sư học nghệ rồi mới có thể tham gia cơ mà?”

Điền Mậu Sinh cười “Khà khà”, giơ ngón cái lên quệt quệt khóe môi, bảo: “Nhà họ Điền xưa nay đều như vậy, lúc làm việc chẳng giấu giếm làm gì, chỉ cần có năng lực, không cần bái sư học nghệ cũng có thể tự thành tài, còn không có năng lực có học trăm năm cũng vô dụng mà thôi.”

Điều kiện cuối cùng và cũng là quan trọng nhất của Điền Mậu Sinh chính là: Vì đề phòng lỡ như xảy ra chuyện, phải có người cùng đi theo để dẫn xác, vùng núi Liên Kiều ấy quá mức nguy hiểm, ông không thể để người nhà của mình đi mạo hiểm được.

Điều này thì không cần phải nói, Diệp Vệ Quân và Lý An Dân chạy không thoát, nhất định phải theo hết cuộc hành trình.

Điền Mậu Sinh báo lại cho ông cụ nhà mình rồi, liền mang theo đồ nghề cùng đi với đám Diệp Vệ Quân đến trại Thạch Kiều, lão Giang Đầu đứng ngay cổng thôn để tiếp đón Điền Mậu Sinh. Hai ông già này hóa ra lại là bạn cũ, kiểu bạn bè không nói hợp ý nhau được nửa câu, một người hô lên “Lão Giang Đầu”, một người gọi tên “Đầu Sư Tử”, ông đấm tôi một cái vào vai, tôi vỗ lại ông một chưởng, mắt trâu gườm gườm mắt trâu, cười ha hả.

Lý An Dân thầm bảo tình cảm của hai ông già này không phải rất tốt sao?

https://thuviensach.vn

Thím Chu lại gần cô nói rất khẽ: “Bé con này, dì bảo với cháu, cái tên lão Giang Đầu cũng chính do Điền sư phụ gọi mà thành đấy, hai người bọn họ ngoài mặt không hợp nhau thế thôi, chứ trong lòng thì lại rất thân. Lúc còn bé hai lão này đánh nhau rất hung, đến khi cả nước đòi bài trừ mê tín dị đoan, lão Giang Đầu lại gặp ai cũng nói lão Điền là có bản lĩnh thật sự đấy. Thôn dì từng có một thời rất nghèo khó, ngày ấy Điền sư phụ cũng có chút của, không cần ai nói mà trực tiếp đem tiền đến nhét vào túi lão Giang Đầu, cháu nói xem có kỳ quái hay không? Lúc không có việc gì thì đánh chết cũng không thèm nhìn mặt, có chuyện rồi thì chạy đến còn nhanh hơn cả thỏ!”

Lý An Dân quay đầu lại hỏi Diệp Vệ Quân: “Đàn ông các anh đều kỳ cục như vậy hả? Vờ vịt mãi thế không thấy mệt sao?” Đương nhiên cô đã nhìn ra tình bạn hai người vô cùng sâu đậm, bằng không thì lần này có lẽ ông Điền cũng không đến đây.

Diệp Vệ Quân cốc cho cô một cái đau điếng, còn mắng: “Em thì hiểu được bao nhiêu? Còn đàn ông các anh nữa chứ!”

Lý An Dân túm lấy cánh tay anh lắc lắc, nói vẻ lấy lòng: “Em chỉ cần hiểu anh là được.”

Thi thể của Liên Hoa vẫn chưa được mang về, còn đang để trong động Phi Long, Điền Mậu Sinh quát lên: “Được! Nơi tìm thấy xác cũng là chỗ thích hợp nhất để phong thi! Tiểu Diệp, Tiểu Lý, thay đồ rồi đi với tôi!” Nói đoạn ông liền lấy hai bộ quần áo màu đen trong mớ đồ nghề ra ném cho bọn họ.

Chạy chân phải leo núi lội nước, quần áo tất nhiên cần phải gọn gàng, thân trên mặc áo ngắn màu đen, thân dưới là quần dài quấn xà cạp, vậy dưới chân thì mang gì? Là giày đay có quai hậu chịu mài mòn cực tốt chuyên dùng đi đường dài - kiểu ăn mặc thế này, nhìn tới nhìn lui thế nào cũng thấy giống thổ phỉ thời cổ đại.

https://thuviensach.vn

Thay quần áo xong xuôi, dưới sự dẫn dắt của Điền Mậu Sinh và lão Giang Đầu, một đoàn người rầm rộ tiến thẳng về phía động Phi Long, đi tới dưới động, Điền sư phụ xoay người lại, ôm quyền với mọi người, rất ra dáng một kẻ giang hồ mà cất cao giọng: "Các vị hương thân phụ lão, nhà họ Điền tôi từ trước đến nay không kỵ việc xem lễ, nhưng tôi phải nói mấy câu không lọt tai này trước, muốn hóng chuyện cũng được, nhưng an toàn phải tự lo, lão Điền tôi chỉ biết dẫn xác, nếu xác chết vùng dậy làm bị thương người nào, lão Điền tôi sẽ không chịu trách nhiệm, mà lỡ như bị trúng hơi sài của xác chết, chắc chắn sẽ bị bệnh, cái xác này hung hiểm bao nhiêu, chỉ cần nhìn qua quả phụ Hương của thôn các vị là thấy được. Lời tôi nói chỉ đến đây thôi, được rồi, Tiểu Diệp, Tiểu Lý, chúng ta lên!"

Điền sư phụ tung người nhảy lên thang, tốc độ trèo vun vút cứ như bay, vừa nhìn đã biết người có võ, Diệp Vệ Quân để Lý An Dân lên trước, còn anh đỡ phía sau, đề phòng cô té ngã.

Thi thể Liên Hoa vẫn nằm bên cạnh suối ngầm như trước, màu da đã chuyển sang nâu đỏ, trên cánh tay đặt sát bên hông mọc ra từng chùm lông trắng rậm rạp dài hơn một tấc.

Sắc mặt Điền Mậu Sinh biến đổi hẳn, móc ra một lá bùa từ cái túi đựng bùa giắt sau thắt lưng, sải bước tới, không chạm đến cái xác mà chỉ đến gần rồi vung lên, lá bùa vù một cái liền dán ngay giữa trán cái mặt nạ, ông thở dài một hơi, hô lên: "Hiểm thật! Đã bắt đầu thi biến rồi, nếu mà thành 'khỉ da đỏ' thì khó mà thu thập được!"

Diệp Vệ Quân và Lý An Dân chạy tới ngay sau đó, Điền Mậu Sinh bày trận pháp Phong linh ở cửa động, bỏ bao đồ nghề xuống đất, lệnh cho Diệp Vệ Quân và Lý An Dân: "Tiểu Diệp nhấc đầu, Tiểu Lý khiêng chân, khuân sang đặt lên tấm vải."

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân và Lý An Dân làm theo lời Điền Mậu Sinh, nhẹ nhàng đặt Liên Hoa nằm lên tấm vải trắng thật cẩn thận. Lý An Dân ngửi thấy mùi đắng đắng hết sức kỳ lạ, là mùi bốc ra từ thi thể, hơi giống mùi của quả mướp đắng, là mùi bốc ra từ thi thể, hơi giống mùi của quả mướp đắng.

Điền Mậu Sinh lấy ra nào chu sa, vải ngũ sắc cùng túi bùa, xếp từng cái một trên làn vải trắng, nói với Diệp Vệ Quân và Lý An Dân: “Tiếp theo chính là quá trình phong thi mấu chốt nhất, ‘hỉ thần’ có thể chống chịu được đến đích hay không đều phụ thuộc vào quá trình này làm có tốt hay không, chỉ cần có chút sai lầm, hay sơ sót gì, những thi thể bình thường sẽ rữa nát, còn xác nào dữ thì sẽ thi biến, vậy nên cô cậu cần phải cẩn thận một chút.”

Điền Mậu Sinh mở túi đựng bùa, lấy ra bảy lá bùa, giảng giải rằng: “Đây là Thất tông trấn hồn phù gia truyền của nhà họ Điền chúng tôi, có thể bịt kín thất khiếu ngăn hồn khí thất thoát. Tiểu Lý, trước tiên cô qua bên cởi quần áo của Liên Hoa, lau người cô ấy cho sạch sẽ.” Vừa nói, ông vừa tung lên chiếc khăn lên mảnh vải trắng.

Lý An Dân quỳ gối bên người Liên Hoa, chắp tay trước ngực khẽ thì thào: “Chị ơi, mạo phạm rồi.” Sau đó cô bắt đầu vào việc, lẹ làng cởi bỏ từng miếng vải rách cho đến khi sạch sẽ không còn chút gì, nhân tiện cũng nhìn ngắm thi thể kỳ lạ này một chút, mặc dù đã hơi biến dạng do bị ngâm nước, nhưng vóc người nói chung cũng không đến nỗi quá tệ.

Cởi quần áo cho cái xác xong, Lý An Dân lần qua bên suối nhúng ướt khăn, bắt đầu lau rửa từ phần cổ trở xuống. Vừa mới lau đến bụng, thi thể đột nhiên giơ thẳng hai cánh tay lên cao, soạt một tiếng liền ngồi bật dậy, hai tay cong thành móng vuốt, mắt thấy sẽ chộp thẳng về phía Lý An Dân.

Lý An Dân hét to một tiếng, đầu óc còn chưa kịp phản ứng thì tay đã vươn ra đặt ngay giữa trán Liên Hoa, ấn mạnh cho cô ta nằm xuống, phần gáy của Liên Hoa đập xuống đất nghe vang một tiếng “Cốp”.

https://thuviensach.vn

“Điền sư phụ, xác chết vùng dậy rồi!” Lý An Dân thét lên, Liên Hoa còn muốn bật dậy, cô liền đè chặt không buông, tay kia phải ngăn bộ móng vuốt của cái xác, mà đối phương thì khỏe kinh hồn, khiến cho Lý An Dân phải dốc hết sức mới ghì lại được, cứ thế này e là không chịu được bao lâu.

“Giữ cho chắc! Kiên trì thêm chút nữa!” Điền sư phụ rút vội ra một lá bùa nữa, giao cho Diệp Vệ Quân: “Dán lên trên ngực!”

Sắc mặt Diệp Vệ Quân tái nhợt, giật lấy lá bùa xông qua đó, nhắm thẳng phần ức của Liên Hoa mà vỗ mạnh một cú, thi thể thoắt cái liền mềm oặt, hai tay cũng rũ xuống.

Lý An Dân ngồi bệt dưới đất, thở phào một hơi, đưa tay gạt mồ hôi ướt đẫm trên trán, Diệp Vệ Quân vỗ đầu cô, anh cũng sợ hú hồn, hồi lâu mới có thể thốt ra thành tiếng: “Em không sao chứ?”

Lý An Dân gượng cười cho anh yên tâm, đáp lại: “Ổn cả rồi.”

Điền sư phụ gọi lớn: “Tiểu Diệp, đến đây làm tiếp nào, giờ không phải lúc nói chuyện.” Ông còn phải truyền đạt lại cách sử dụng Thất tông trấn hồn phù cho Diệp Vệ Quân.

Diệp Vệ Quân chưa hết hoảng hồn, không yên tâm để cho Lý An Dân làm việc một mình, Điền sư phụ bèn trấn an: “Không sao cả, quá trình thi biến vừa mới bắt đầu, chỉ hai lá bùa thôi cũng đủ, cô bé có đánh nhau với nó cũng chưa chắc thua, phụ nữ chiến đấu với nhau mà, ai biết chắc được.”

Lý An Dân kéo kéo tay Diệp Vệ Quân, bảo: “Anh cứ đi đi, em vừa ước chừng một chút, chỉ so sức mạnh thôi thì em vẫn có thể chống cự được.” Cô

https://thuviensach.vn

tiếp tục nhặt khăn lên lau tiếp, bấy giờ Diệp Vệ Quân mới chịu quay sang ngồi xuống bên cạnh Điền Mậu Sinh.

https://thuviensach.vn

Lau chùi sạch sẽ xong thì phải phong thi, mỗi một lá bùa trong Thất tông trấn hồn phù đều tương ứng với một vị trí trong thất khiếu, tuyệt đối không được đặt sai dù chỉ một lá. Điền sư phụ lấy ra một bình hồ lô, ngửa đầu uống một ngụm, đến khi hai má phình to mới phun về bốn phía, tay bấm chỉ quyết, niệm "Tuyết sơn chú", hứng trọn khí tuyết lạnh từ hướng Đông, Nam, Tây, Bắc và chính giữa, sau đó phun một ngụm cuối cùng lên người Liên Hoa.

Đợi cho hơi nước khô đi, Lý An Dân mới dùng chu sa bôi lên sau gáy Liên Hoa, giữa lưng, vị trí trái tim, gan bàn tay và gan bàn chân - đủ bảy chỗ, nghe bảo bảy vị trí này là miệng của thất khiếu, cứ bôi xong một chỗ, Diệp Vệ Quân lại dùng lá bùa tương ứng dán lên trên, sau đó dùng vải ngũ sắc quấn chặt lại.

Kế đến Lý An Dân còn phải bịt chu sa vào trong lỗ tai của Liên Hoa, xong việc thì xé vụn lá bùa, vo viên, bịt kín lỗ tai lại. Vốn là phải bịt hết cả miệng và mũi nữa, nhưng do cái mặt nạ của Liên Hoa ngăn cản nên cô phải bôi chu sa lên trên mặt nạ và lên khắp phần cổ, dán Trấn hồn phù, lại dùng vải ngũ sắt quấn chặt.

Điền sư phụ tiếp tục lấy ra mấy bộ quần áo rộng thùng thình, bên trong là hai lớp màu xanh xám, ngoài là ba lớp màu đen, gọi cả Lý An Dân và Diệp Vệ Quân sang mặc từng món cho Liên Hoa, quấn vải lên hai chân cô ta, sau đó mới mang giày cỏ.

Sắp xếp ổn thỏa cả rồi, Diệp Vệ Quân đỡ thi thể ngồi dậy đến Lý An Dân dùng lược sừng bò chải đầu cho cô ta, tóc của thi thể vốn xơ xác, chải được mấy lược liền mềm mại, Lý An Dân buộc mớ tóc dài là Liên Hoa thành một túm gọn gàng, dưới phần đuôi ngựa còn dán một lá bùa.

Hoàn thành xong xuôi hết những việc này, Điền sư phụ mới rung chuông Nhiếp hồn, tay bấm quyết thét to một tiếng: "Lên!", thi thể của Liên Hoa ấy thế mà bật thẳng dậy, Điền sư phụ hô "Xong!", Diệp Vệ Quân mới khoác cho

https://thuviensach.vn

Liên Hoa một cái áo choàng vải đay xung quanh có quấn dây bùa, luồn hai sợi dây dài hai bên áo qua dưới nách vòng ra sau lưng, thắt nút lại.

Điền sư phụ lấy chiếu quấn quanh cái xác, ngoài mắt chiếu còn dán thêm bốn lá bùa, chạy ra cửa động, đứng đó hô to với lão Giang Đầu đang ở bên dưới: "Xong cả rồi, ông cứ dắt thôn trở về đi, đến tối chúng tôi mới lên đường. Nói cho họ biết, muốn xem trò hay thì phải lặng lẽ mà xem, chớ có rộn ràng mà gây nên động tĩnh gì quá lớn, khiến cho 'hỉ thần' bị kinh sợ."

Lão Giang Đầu đáp lại một tiếng rồi liền dắt thôn rời đi.

Lý An Dân hỏi: "Chỉ thế thôi là đã phong thi xong rồi? Cháu còn tưởng phải thắp hương làm phép nữa cơ?"

Điền Mậu Sinh cười nói: "Mấy trò đó chỉ là diễn cho người ta xem mà thôi, nhà họ Điền bọn tôi không dùng trò ấy, nhà tôi đời đời làm nghề chạy chân, thiên hạ đều bảo nghề này ra đời vào thời Minh, chậc, chưa chắc đúng đâu. Chúc Do là có ý nói thông qua việc cầu khấn để giao tiếp với quỷ thần, trước khi bị quy vào lĩnh vực y học đã sớm lưu truyền rộng rãi trong dân gian rồi. Ở chỗ tôi nói Chúc Do là tên của một người, nghe đâu chính là vị ông tổ đã phát minh ra bùa Thần châu."

Ông thu dọn lại các thứ trên mặt đất, phân loại từng cái rồi xếp vào trong ngăn riêng, Lý An Dân và Diệp Vệ Quân cũng ngồi bên cạnh, Lý An Dân tò mò mới hỏi: "Bùa Thần châu cùng với Thất tông trấn hồn phù không cùng một loại ạ?"

Điền Mậu Sinh bảo: "Tất nhiên là khác, nhà họ Điền chúng tôi mặc dù luôn xưng mình theo Chúc Do, nhưng rốt cuộc người có tên Chúc Do ấy có thật hay không vẫn là một dấu chấm hỏi. Trước nay tôi vẫn cho rằng bất kể bùa Thần châu hay là thuật Chúc Do, hết thảy đều do các cụ tổ đúc kết rút tỉa từ thuật đuổi xác mà thành, trên thực tế thì ở vùng Tương Tây này, hành nghề dẫn

https://thuviensach.vn

thi gia truyền chân chính chỉ có mỗi mình gia tộc nhà họ Điền tôi mà thôi, còn mấy nhà khác ấy hả, hà hà...”

Đoạn sau của hai tiếng “Hà hà” ấy không cần phải nói cũng hiểu, người trong nghề không tiện nói xấu đồng nghiệp, Điền Mậu Sinh coi như biết nội tình bên trong cũng sẽ không nói rõ ràng, tuy nhiên Lý An Dân từ phía Diệp Vệ Quân cũng đã nắm được không ít tin tức. Rất nhiều kẻ tự xưng hành nghề đuổi xác nhưng kỳ thực nếu không phải kêu đệ tử cõng xác thì cũng là mượn người sống ngụy trang thành cương thi, còn thi thể thực sự thì bị tách rời để trong ngăn kép của cái gùi sau lưng.

Điền Mậu Sinh nói: “Các loại đồ đằng từ xưa đến nay đều có khả năng thông linh với quỷ thần, kẻ đuổi xác đích thực là kẻ có thể khiến cho bùa chú phát huy tác dụng, thông qua chú văn để điều khiển hồn khí còn sót lại trong thi thể. Tổ tiên nhà tôi còn một môn gọi là thuật Ngự thi, chuyên dùng để sai khiến thi thể làm việc, tuy nhiên ngón nghề này đã thất truyền từ lâu. Thời buổi bây giờ, kể cả có biết, có hiểu thì cũng phải giấu kín, kẻo không có ngày lại thành mẫu vật để người ta nghiên cứu chuyên đề khoa học, khiến cho tay nghề tổ tiên truyền lại tiêu tan.”

Lý An Dân liền hỏi: “Điền sư phụ, cháu thấy bác chẳng thèm che giấu điều gì cả, bác không sợ người khác học được kỹ thuật của mình à?”

Điền Mậu Sinh cười ha ha, nói: “Cho dù cô có học hết đường đi nước bước, song không có bùa chú của nhà họ Điền tôi thì chẳng ăn thua gì đâu, mà dù có thì không thể phát huy được tác dụng của nó thì có gì khác đâu? Tôi nhìn trúng năng lực của Tiểu Diệp nên mới nhờ cô cậu đến hỗ trợ, chứ không vừa rồi mà cô để cho lão Giang Đầu đến đây dán bùa, lão ta nhất định đã bị Liên Hoa bóp chết tươi!”

Diệp Vệ Quân tuy có biết chút ít chuyện trừ tà diệt ma, nhưng đối phó với loại cương thi thứ thiệt này thì trình độ chỉ ngang tầm nghiệp dư. Vừa rồi lúc

https://thuviensach.vn

xác chết vùng dậy, chứng kiến đôi móng vuốt kia muốn bắt lấy Lý An Dân, tim anh thiếu chút nữa thì vọt ra ngoài lồng ngực, đến bây giờ vẫn còn thấy nhói đau, anh hỏi: “Trên đường đuổi xác lỡ chẳng may thi biến thì phải khống chế thế nào ạ?”

Điền Mậu Sinh cười nói: “Cương thi khỏe hơn người thường nhiều, một khi đã tóm được ai thì kiểu gì cũng không chịu buông ra, chỉ cậy sức thôi thì không chống được đâu. Bình thường đều phải dùng bùa Trấn hồn để khiến nó đứng yên, đợi đến khi mặt trời mọc, ánh sáng mặt trời có thể xua tan hồn khí của nó, thi thể sẽ rữa nát. Nhưng nếu gặp phải hung thi, lệ thi lợi hại, bùa không thể trấn giữ, khi ấy chúng ta phải nhanh chân một chút, chạy mau còn giữ lấy mạng, đến chỗ càng nhiều hơi người càng tốt.”

Lý An Dân nhìn về phía cuộn chiếu dựng thẳng kia, hỏi: “Nếu như Liên Hoa thi biến hoàn toàn, vậy sẽ trở thành thi gì ạ?”

Điền Mậu Sinh đáp: “Là thủy thi, một trong số những hung thi, tục vẫn gọi là khỉ da đỏ, nữ thi thậm chí còn hung hãn hơn so với nam thi, mặc dù sức mạnh không lớn nhưng cực kì tàn độc, tốc độ còn nhanh gấp mấy lần so với những cương thi bình thường, giết người xong moi tim móc phổi. Huống chi Liên Hoa còn là con gái của Thất Nguyên Miết, trên người cô ta có thể đã bị bỏ ngải, một khi thi biến sẽ mang cả tính chất của độc thi nữa, không được chạm vào, một khi đụng trúng nó thì da thịt sẽ thối rữa, đây mới là cái khó giải quyết nhất.”

Ý tứ của ông đã rõ, nếu Liên Hoa thi biến e rằng không thể nào khống chế được, xem ra chỉ còn cách chôn cất cô ta trước khi thi biến hoàn toàn mà thôi, chỉ cần oán khí tan hết thì linh hồn cô ta cũng có thể được giải thoát.

Mặt trời xuống núi, ông Điền nâng cuộn chiếu lên đặt nằm ngang trên cái giá bằng mây, tháo hồ lô rượu bên hông xuống, tự mình hớp trước một hớp,

https://thuviensach.vn

sau đó đưa cho Diệp Vệ Quân, nói: “Đây là rượu vàng giải ngải bổ khí, chỉ cần uống vào, trong vòng ba ngày, trùng độc bất xâm.”

Diệp Vệ Quân ngẩng đầu uống rượu rồi truyền qua cho Lý An Dân. Điền Mậu Sinh cõng cái giá mây nặng trịch lên lưng, cắm cành phan dẫn hồn lên sau cổ Liên Hoa, dùng vải quấn chặt, để cho Diệp Vệ Quân cõng cô ta xuống thang trước.

Sau khi xuống đất, Điền Mậu Sinh đứng thẳng lên đằng trước, đeo pháp bảo phòng thân gọi là “Lưu” - một quả ấn đồng vuông vức được tổ tiên truyền lại, treo cồng lên khuỷu tay trái đang cầm ngang cây đao lễ, chuôi đao móc chuông Nhiếp hồn, đầu đao buộc đèn lồng giấy, tay phải cầm dùi, gõ vang cồng, lớn giọng quát một tiếng: “Đi!”

Hai cánh tay của Liên Hoa phắt cái liền đưa ra phía trước, duỗi thẳng, bắt đầu cất bước tiến tới, đôi chân cùng với thân thể đều thẳng đơ cứng ngắc, đầu gối không hề cong.

Diệp Vệ Quân và Lý An Dân chiếu theo nam trái nữ phải mà chia ra đứng sau lưng Liên Hoa, Diệp Vệ Quân gánh theo một gánh hương đèn giấy tiền vàng bạc, hai lỗ nhỏ ở hai đầu đòn gánh đều được cắm ba nén hương, không được để tắt, phải liên tục châm thêm hương mới, trên đòn gánh còn treo xác một con gà trống bọc trong các loại bùa chú.

Lý An Dân bưng tấm bạt phơi ngũ cốc, lá dong cùng túi hành lý, ngang hông hai người đều dắt theo dao găm làm từ xương bò để phòng thân, tay cầm hai cây gậy thư, gậy hùng làm bằng tre, bọc một loại da có lông đen dùng để ngăn cản các sinh vật sống tiếp cận thi thể, dọc đường đi hai người phải nhất nhất nghe theo chỉ thị của Điền Mậu Sinh, làm nhiều nói ít.

Ba người một xác men theo đường mòn xuống núi, có một số thôn dân hóng chuyện đã tụ tập ở chân núi từ sớm, muốn xem sự lạ, Điền Mậu Sinh gõ

https://thuviensach.vn

cồng hô vang: “Kẻ giang hồ qua đường, bà con qua lại xin để ý, né tránh một chút, miễn cho quấy nhiễu các vị.”

Mấy thôn dân kia cũng không dám tiến tới trước, tất cả đều dạt ra hai bên đường, chừa ra một lối đi, Điền Mậu Sinh cứ thể dẫn thi nhằm hướng rừng núi vắng bóng người mà đi, vì muốn tiết kiệm thời gian, ông chọn một con đường tắt, chính là đường mòn chuyên dùng để đuổi xác đã bị bỏ hoang từ lâu.

Đường rừng núi ban đêm vốn vất vả khó đi, hơn nữa còn phải dắt theo một cái xác hành động không được thuận tiện, lúc đi đứng thi thể này không biết né tránh gì cả, chỉ biết đi thẳng một đường, mỗi lúc rẽ ngoặt đều phải có Điền sư phụ đứng trước gõ cồng la hét hướng dẫn. Diệp Vệ Quân thi thoảng cũng phải phạt cỏ dại trước mặt cho thi thể, dẹp gọn cành cây để mở đường, gặp phải địa hình phức tạp, thi thể không tài nào giữ được thăng bằng, Diệp Vệ Quân lại phải cõng nó lên mà đi tiếp.

Gió đêm thổi qua từng đợt, mạnh đến mức sỏi đá lung lay, cành cây nghiêng ngả, Lý An Dân cảm thấy cả người lạnh buốt, lá khô rơi rụng xoáy tròn ngay trước mắt, gió lớn cuốn theo cát bụi thẳng tắp vào da mặt, cảm thấy có chút đau nhói. Toàn thân cô nổi gai ốc, không dám ngoái nhìn về phía sau, ở đó tối om om, cảm giác như trong bóng tối sâu thẳm có một đôi mắt đang rình rập. So với những thứ không nhìn thấy được mà cũng chẳng biết là gì, Lý An Dân bỗng cảm thấy Liên Hoa trở nên thân thiết hơn nhiều, ít nhất thì cô ta còn có hình dáng có thân thể.

Cứ như vậy một đường chân không ngừng nghỉ mà trèo qua hai ngọn núi, cũng không biết đã đi được bao xa, lúc này gió đã ngừng thổi, mọi tiếng động đều im bặt, bóng đêm càng lúc càng sâu, hoàn toàn chẳng thấy nổi cảnh vật xung quanh ngoại trừ quầng sáng duy nhất tỏa ra từ chiếc đèn lồng. Lúc này Điền Mậu Sinh lại nói: “Trời gần sáng rồi, phải dốc sức hơn nữa, đến đằng trước rồi nghỉ chân.”

https://thuviensach.vn

Qua thêm một khúc rẽ, ra khỏi miệng núi, từ xa ba người trông thấy một dãy nhà màu đen lấp ló dưới bóng những rặng tùng, đến gần xem thử, hóa ra là một ngôi miếu Tam quan cũ kĩ, tường vách sụp đổ, dưới chân tường cỏ dại mọc tràn lan, hiển nhiên là đã bỏ hoang từ lâu rồi, cửa miếu khép hờ, chỉ đẩy nhẹ là mở toang, phát ra những tiếng kẽo kẹt.

Tiến vào trong miếu, chỉ thấy dưới kẽ những phiến đá đều mọc đầy cỏ dại, khắp nơi toàn là phân khô, trong điện thờ tượng Tam quan, lớp sơn trên tượng đã bong tróc, căn bản không nhìn ra dáng vẻ ban đầu. Trong đại điện rơm rạ chất thành đống, còn có những đụn tàn tro nằm rải rác, lớp tro đeo bám chắc trên mặt đá dù có cố sức lau chùi cũng không ăn thua.

Điền Mậu Sinh dắt Liên Hoa ra tới cửa sau, cất tiếng hô "Dừng!", Liên Hoa liền đứng khựng lại, Lý An Dân lập tức theo chỉ thị trước khi xuất phát mà dùng chiếu cuốn quanh người Liên Hoa, còn phải trải bạt xung quanh cô ta, Diệp Vệ Quân ở bên cạnh nổi lửa đốt giấy tiền vàng bạc. Điền Mậu Sinh cắm cành phan dẫn hồn ở phía đông lớp bạt, gỡ cái tù và sừng trâu giắt ở bên hông xuống thổi mấy tiếng tù tù, dùng que tre đâm thủng mào con gà trống, lại móc bùa Tam tài định thân từ cái túi đựng bùa sau thắt lưng ra, thấm máu gà, dán vào những chỗ nối giữa các tấm bạt, kế đến rải gạo đỏ đã được ngâm máu gà quanh bạt, xong xuôi mới thắp hương cúng vái trước tượng thần, đốt hai xâu giấy tiền, lúc này mới được thảnh thơi lo chuyện khác.

Lý An Dân đem tấm bạt còn dư trải ra giữa đại điện, Diệp Vệ Quân gom một chút rơm rạ rải xung quanh, Điền Mậu Sinh đặt túi đồ nghề xuống, lấy lương khô cùng nước uống ra, ba người ngồi xuống bạt bắt đầu ăn.

Lý An Dân hỏi: "Bây giờ có thể nói chuyện được chưa ạ?"

Điền Mậu Sinh cười nói: "Nhỏ giọng một chút thì không sao cả, cô muốn hỏi cái gì?"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thoáng nhìn Liên Hoa một cái, hỏi: “Cháu thấy cương thi trên ti vi toàn là nhảy nhảy bật bật, vì sao cô ấy có thể dùng chân cất bước được thế ạ?”

Điền Mậu Sinh cười đáp: “Tôi chỉ biết là cương thi không ai quản sẽ nhảy, còn nhảy rất nhanh, tuy nhiên lúc chạy chân thế này nhảy như vậy không được tiện, rất dễ bị ngã, mà một khi đã ngã xuống thì đứng dậy không dễ chút nào. Nhà họ Điền tôi có bùa Đi đường, tất nhiên là cho nó đi sẽ an toàn hơn, chẳng qua theo như lời các cụ, bậc thầy chạy chân lợi hại có thể sai khiến cương thi nhảy nhót còn linh hoạt hơn cả đi lại bình thường, hơn nữa nhảy như thế không tiêu hao nguyên khí, cụ tổ nhà tôi chính là cao thủ điều khiển thi nhảy đấy.”

Diệp Vệ Quân tiến tới cửa điện dõi mắt nhìn ra bên ngoài, khung trời phía Đông đã hừng sáng, anh quay đầu lại hỏi: “Điền sư phụ, đến đây là tiễn được tới đâu rồi?”

Điền Mậu Sinh nói: “Tìm trên bản đồ không thấy được đất này đâu, ngoại trừ nhà họ Điền tôi ra, ít có người đi đường này lắm. Ở phía trước có một chỗ đứt gãy, đường đi hiểm trở, bọn tôi đều gọi chỗ ấy là Đường hầm ma, chỉ cần trời không mưa, đi một đêm là có thể đến rãnh Quan Tài rồi. Chỉ cần vượt qua rãnh Quan tài, trước mặt đã là núi Liên Kiều, tôi chỉ tới miệng núi thôi, không vào trong núi.”

Diệp Vệ Quân hỏi: “Điền sư phụ có biết thầy Mục ở bãi Tà Đấu không?”

Điền Mậu Sinh sửng sốt, lập tức lắc đầu bảo: “Chưa từng nghe nói ở đó có người, không phải tôi đã nói rồi ư? Bãi Tà Đấu còn có tên gọi là Thi Vương cốc, ai mà dám ở lại? Quanh núi Liên Kiều này cũng chẳng ai dám ở, mà sao? Cô cậu muốn đi bãi Tà Đấu?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói: “Được một người quen giới thiệu cho một thầy mo lợi hại ở đấy, vừa khéo sắp đến núi Liên Kiều, cháu muốn tiện đường ghé qua thăm hỏi xem sao.”

Lý An Dân đưa mắt nhìn Diệp Vệ Quân một cái, biết anh không muốn để lộ nội tình, cũng không nói gì cả, lặng lẽ gặm lương khô.

Điền Mậu Sinh khoát tay bảo: “Người quen của cậu nhất định đã nhầm rồi, chỗ đó không có người ở, thầy mo nổi danh vùng Tương Tây này tôi đều quen biết hết, không hề nghe nói có ai mang họ Mục, mà họ này cũng rất hiếm gặp.”

Diệp Vệ Quân cười cười, nói: “Cũng phải, chắc bạn cháu nhầm rồi, anh ấy vốn cũng không phải người vùng này.”

Việc chạy chân thì phải ngày nghỉ đêm đi, mặt trời vừa lên, Điền Mậu Sinh liền để cho Diệp Vệ Quân và Lý An Dân tranh thủ chút thời gian nằm ngủ, ba người thay phiên nhau nghỉ ngơi và trông cái xác, mặt trời vừa xuống núi liền tức tốc lên đường.

Dọc đường không có chuyện gì xảy ra, ba người an ổn đến được rãnh Quan Tài mà nhà nào nghe nói có đám tang đến đều mất vía. Quả nhiên nơi này có địa thế hiểm trở vô cùng, hai bên là vách đá dựng đứng cao vút, ngửa đầu nhìn lên cơ hồ không thấy đỉnh, một khe sâu chạy dọc hẻm núi từ Nam chí Bắc, chỉ có một con đường mò quanh co duy nhất nối hai đầu khe. Con đường này chỗ rộng nhất không quá ba thước, cứ như một cây cầu vượt không có lan can, hai bên đều là vực sâu không thấy đáy, đừng nói là quan tài, ngay cả người đi trên đường này cũng phải hết sức cẩn thận, chỉ sơ sẩy một chút thôi là sẽ rơi ngay xuống dưới, thịt nát xương tan. Muốn đi qua rãnh Quan Tài này, chỉ có một chữ liều.

https://thuviensach.vn

Điền Mậu Sinh vẫn đi đầu như trước, Lý An Dân đi ở giữa, Diệp Vệ Quân cõng theo thi thể đi cuối cùng. Ba người nối đuôi nhau mà tiến tới, tốc độ rất chậm, Lý An Dân thậm chí phải dang hai tay ra để giữ thăng bằng, tim đập còn nhanh hơn là gõ trống, Diệp Vệ Quân cột một sợi dây bên hông cô, nắm đầu dây còn lại trong tay, cứ thấy thân thể cô hơi nghiêng là sẽ kéo lại.

Cứ thế với tốc độ ốc sên đến chính giữa cầu vượt, gió núi liền nổi lên vù vù, mang theo từng tiếng rít chói tai, cả vạt áo cũng bị thổi bay phần phật, sức gió mạnh như thể muốn hất bay người ta lọt thẳng vào khe núi thẳm.

Điền Mậu Sinh quát lớn: “Mau nằm sấp xuống!”

Lý An Dân lập tức quỳ xuống, hai chân chống xuống đất, bắt chước tư thế của rùa đen mà chậm rãi bò tới trước. Diệp Vệ Quân cõng thi thể trên lưng cũng nằm rạp tiến lên, ngày xưa anh đi trinh sát tình hình quân địch cũng thường xuyên phải đeo theo ba lô quân dụng cùng thuốc nổ mà bò lê sát đất như vậy, tất nhiên hành động vẫn tương đối thuần thục.

Ngay lúc nguy hiểm sát sườn thế này, từ đâu bỗng nổi lên sương mù dày đặc, sương mù có màu vàng, che khuất cả bầu trời, còn mang theo một mùi hôi thối nồng nặc. Lý An Dân ngẩng đầu lên không thấy được Điền Mậu Sinh, quay ra sau cũng chẳng thấy bóng Diệp Vệ Quân đâu cả, trong lòng vừa sợ vừa lo, bây giờ cô cũng chẳng còn quan tâm chuyện có dọa đến thi thể hay không nữa, gào to như muốn xé toang cả cuống họng: “Anh Vệ Quân!”

Tiếng nói của Diệp Vệ Quân tức khắc vang lên từ phía sau: “Anh ở đây, có thể nhìn thấy em, đừng sợ, cứ tiếp tục bò tới trước nhé.”

Lúc này Lý An Dân mới hơi cảm thấy yên tâm, bụng ngực dán sát mặt đất, bò đi như một con thằn lằn, mấy tấm bạt đeo ở trên lưng, dày cộm mà nặng trĩu, đè cô đến mức thở không nổi, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm cả bộ quần áo

https://thuviensach.vn

từ lâu rồi, những giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán rỉ xuống, nhỏ xuống thánh thót như nước chảy, dọc theo cằm mà rơi tí tách xuống đất.

Cũng chẳng biết bò được bao xa, màn sương mù dày đặc mỏng dần, mắt thấy còn cách đầu bên kia không xa, Điền Mậu Sinh đang ngồi xổm ở cuối đường, vươn tay về phía bên này, hô lớn: “Mau sang đây, tôi kéo cô qua!”

Trái tim đang treo lơ lửng của Lý An Dân cũng đã hạ xuống hơn phân nửa, lấy can đảm bò “soạt soạt soạt” qua đó như một cơn gián, vươn tay về phía Điền Mậu Sinh, nhưng tay hai người còn chưa kịp chạm, cảnh vật trước mắt đã tan biến, trước mặt vẫn là một mảng sương mù, ngay cả một bóng ma cũng chẳng có.

Lý An Dân vừa phát giác không ổn, bên tai đã vang lên một tràng cười khe khẽ, một cơn gió lớn tạt qua, cánh tay trái bỗng dưng chới với, thân thể chao đảo nhào về phía trước. Đến bây giờ cô mới nhận ra mình đã bò tới sát mép đường, nhưng có muốn lấy lại thăng bằng thì đã quá trễ, cứ thế cắm đầu rơi thẳng xuống dưới rãnh sâu.

“A!!!!”

Lý An Dân kêu lên thất thanh, đế giày lộn tung lên cao, đột nhiên có cơn gió thổi ngược, tấp thẳng vào mặt cô rát như dao cứa, cảm giác mất trọng lực đột nhiên úp tới, bên tai chỉ nghe tiếng ong ong, đầu óc như muốn nổ toạc. Thân thể cô đang rơi xuống dưới, trái tim như xông thẳng lên đỉnh đầu, cảm giác này giống hệt như có một sức mạnh nào đó muốn lôi sống linh hồn của cô ra khỏi cơ thể.

Giữa lúc tinh thần đang hỗn loạn, ngang hông cô thắt lại như có ai kéo, cảm giác rơi tự do cũng biến mất, sợi dây căng ra một cách đột ngột cũng siết chặt khiến cho Lý An Dân thiếu điều hụt hơi. Thân thể cô như quả lắc đồng hồ đong đưa muốn va vào vách đá, ý thức được nguy hiểm khiến cô tỉnh táo lại,

https://thuviensach.vn

nhanh chóng thực hiện động tác cong người ôm đầu tự bảo vệ mình. Lưng cô đập thật mạnh vào vách đá, may có mớ vải bạt nặng trịch giảm xóc cho một chút, nhưng cú va chạm này cũng đủ khiến cho cô choáng váng.

Lý An Dân bị treo lơ lửng giữa không trung, trên đầu là sương mù dày đặc che khuất đỉnh, dưới chân là vực núi đen ngòm, thứ duy nhất bảo đảm an toàn cho tính mạng cô chính là sợi dây buộc ngang hông.

“Em gái, hai tay giữ chặt sợi dây, đừng có cựa quậy lung tung, anh sẽ kéo em lên!”

Giọng nói Diệp Vệ Quân như một liều thuốc trợ tim cho Lý An Dân, sau khoảnh khắc thất thần ngắn ngủi, cô tức tốc vươn tay nắm chặt sợi dây thừng, siết chặt sợi dây hết cỡ. Diệp Vệ Quân kéo đầu dây trên kia lên, thân thể Lý An Dân căng cứng không dám nhúc nhích chút nào, dán sát vào vách núi chậm rãi được kéo lên cao. Bỗng nhiên dưới cổ chân như có ai kéo, chân kẹt cứng tựa hồ bị mấy cây gậy sắt giữ chặt.

Lý An Dân cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai con quái vật hình người với da thịt thối rữa đang bám mình trên vách đá y hệt thằn lằn, vươn cặp móng vuốt đầm đìa máu đen ra quắp chặt lấy chân cô, mỗi con túm một bên chân, ra sức lôi cô xuống dưới.

“A a... a!!” Lý An Dân thét to giẫy mạnh chân, muốn hất bàn tay của mấy con quỷ ấy ra.

Diệp Vệ Quân ở trên hô vọng xuống: “Sao thế? Dưới đó xảy ra chuyện gì? Sao kéo không lên được nữa?”

“Có quái vật bắt lấy chân em rồi! Bọn chúng đang lôi em xuống!”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cố giãy chân phải ra khỏi sự kìm kẹp, co lên ra sức đạp mạnh vào mặt của con quái vật bên dưới, đạp liên tục như phát cuồng, con quái vật nọ bị giẫm lên đến lồi cả mắt, phát ra tiếng gầm như dã thú, nhào thẳng lên trên.

“Cút xuống ngay cho tao!” Lý An Dân đu đưa lấy đà, tung một cước trúng ngay vào giữa cằm nó, làm thân trên của nó ngửa hẳn ra sau, ngã lộn cổ rơi thẳng xuống dưới khe sâu, tiếng rú thảm thiết nhanh chóng xa dần rồi mất hút, cứ như bị cuốn vào một chiều không gian nào khác.

Ngay sau đó, Lý An Dân dùng cái chân phải vừa mới tìm được tự do mà tấn công con quái vật đang đeo bám trên chân trái mình, hai tay cũng không hề rãnh rỗi, lấy bột trừ tà ở trong Long quy ra - loại bột trừ ma diệt quỷ mạnh nhất, bất chấp tất cả cô quăng luôn cả cái bao xuống dưới.

Bọc giấy vàng bung ra giữa không trung, giấy bùa bốc cháy, thiêu đốt bột phấn, bùng lên một ngọn lửa màu lam sẫm, không chệch chút nào mà rơi thẳng vào mặt con quái vật nọ. Quái vật không những không sợ hãi mà còn nổi điên lên, kích động nhào tới, hai bộ móng vuốt vươn lên một cái chộp ngay vào chân trái Lý An Dân, các ngón tay quắp chặt, móng tay khô cứng nứt nẻ cắm sâu vào da thịt, khiến cô đau đến thấu cả tim.

“Bột trừ tà không ăn thua! Nó tóm được em rồi!” Lý An Dân cố nhịn đau, nhấc chân đạp điên cuồng vào mặt con quái vật, nghe rắc một tiếng, xương mũi của nó đã bị đạp lệch hẳn sang một bên, lại còn rớt ra khá nhiều mảnh thịt vụn.

“Em gái! Dùng bùa chú đi, bùa Thất tông trấn hồn ấy!” Giọng Diệp Vệ Quân có vẻ run rẩy, nghe lạc cả đi.

“Bùa trấn hồn? Vâng!” Lý An Dân tức tốc thò tay vào trong cái túi sau lưng định móc bùa ra, nhưng ngón tay run bắn, rút đi rút lại mấy lần mà vẫn

https://thuviensach.vn

không lôi ra được.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, từ sâu dưới đáy khe bỗng vọng lên những tiếng khớp xương kêu răng rắc, âm thanh ấy dội khắp cả khe núi thâm sâu, mang theo tiếng vọng lạnh lẽo tột bậc, càng lúc càng tiến đến gần.

Lý An Dân đưa mắt quét nhìn trái phải, da đầu tê rần, thiếu chút nữa thì hôn mê ngay tắp lự - vô số quái vật thân thể rữa nát tựa lũ nhện bốn chân đang từ dưới đáy khe bò lên trên cực nhanh, thậm chí còn có con quay ngược lưng vào vách đá mà trèo vun vút, giới hạn vận động các khớp của cơ thể người đối với chúng chỉ là trò vặt! Còn có con chân tay cụt lủn, nội tạng tuột hẳn ra ngoài, bọn chúng nhung nhúc một đàn lớn, cứ như kiến bò ra khỏi tổ, căn bản đếm không nổi là có bao nhiêu con.

Dưới tình thế cấp bách, Lý An Dân rút ra luôn một xấp bùa mà quăng xuống như thiên nữ tán hoa, con quái vật đang tóm lấy chân cô bị lá bùa quét trúng, phát ra một tiếng “Oác!” bén nhọn, nhả luôn vuốt rồi rút lui. Lý An Dân co hẳn hai chân lên, ngửa đầu hô lớn: “Anh Vệ Quân! Mau kéo em lên đi, bên dưới đang bò lên một đàn luôn kìa! Nhanh!”

Diệp Vệ Quân vốn còn sợ sợi dây siết chặt làm đau cô, không dám kéo lên quá mạnh, vừa nghe nói như thế thì nào còn băn khoăn nữa, lập tức đứng thẳng người dậy, hai cánh tay luân phiên kéo dây, cứ như đang kéo cái gàu nước không mà lôi Lý An Dân vèo vèo.

Điền Mậu Sinh cũng cách đó không xa, đứng ngay phía trước hô vọng lại: “Đụng phải ác thi rồi! Chạy! Chạy mau lên!”

Diệp Vệ Quân kéo Lý An Dân xong trực tiếp kẹp ở bên sườn, cứ thế cắp bên hông một người, cõng sau lưng một người, dốc hết sức bình sinh thể hiện bản lĩnh phi thường lao thẳng về phía trước. Có mấy con quái vật bò nhanh nhất đã bám được nửa người lên cầu, Diệp Vệ Quân không chút khách sáo đạp

https://thuviensach.vn

thẳng lên đầu chúng nó mà qua, bất chấp là thứ gì, đã cản đường liền dùng sức tông bay, khí thế cuồn cuộn tựa như Triệu Tử Long một người một ngựa thương phá vòng vây quân Tào năm xưa, không gì đỡ được, một lao ra ngoài khe núi.

Điền Mậu Sinh ở bờ bên kia đã sớm bày trận Cấm thi xong xuôi, đợi Diệp Vệ Quân vừa qua đây, thét to một tiếng "Tốt!", lập tức dẫn lửa đốt trại bùa, ba tuyến lửa chạy thành một hàng, lan dọc kéo dài về phía vách núi hai bên, khiến con đường ra khỏi khe núi bị ngọn lửa giăng kín.

Hiển nhiên là Điền Mậu Sinh không mấy tự tin vào trận lửa của mình, không dám khinh thường chút nào, dắt theo hai "đệ tử" đắc lực tiếp tục dọc theo con đường độc đạo mà chạy thục mạng, vượt qua khe núi, chạy thẳng tới trước miếu Thiên vương. Lúc này trời đã tờ mờ sáng, Điền Mậu Sinh biết rằng mấy con quái vật nọ chẳng dám thò đầu ra ngoài giữa ban ngày ban mặt, bấy giờ mới dùng gậy thư hùng đẩy cửa miếu ra, để Diệp Vệ Quân đặt Liên Hoa xuống đất trước.

Vừa nhìn một cái, thật không xong! Trong tai thi thể rỉ ra thứ dịch vàng, vén quần áo lên xem thử, liền thấy da dẻ đã biến thành màu đỏ thẫm, móng tay có sắc tím, đây chính là triệu chứng của việc hóa cương thi.

Điền Mậu Sinh vội vã trải tấm vải trắng ra đất, lệnh cho Diệp Vệ Quân và Lý An Dân phong thi lần nữa cho Liên Hoa, dùng máu gà trống cùng chu sa bịt kín thất khiếu, dán chồng thêm ba lá bùa loại mạnh lên trên mặt nạ Sắt Bà, quấn chặt chiếu cùng bạt, lại thắp một vòng lửa nến chuyên trị khí âm tà quây bên ngoài, đến lúc này mới xem như tạm ổn.

Lý An Dân mệt nhoài nằm thở dốc trên bạt, Diệp Vệ Quân mặt mày trắng bệch vuốt vuốt trán của cô mà hỏi: "Hồi nãy đã xảy ra chuyện gì thế? Tự nhiên em đứng dậy rồi nhảy vào trong khe núi!"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân chỉ tay qua Điền Mậu Sinh, nói: “Em trông thấy Điền sư phụ đứng ở đầu bên kia vươn tay ra với em, nói muốn kéo em qua đó.”

Điền Mậu Sinh vừa nghe liền cảm thấy không đúng, cũng chẳng dám gánh lấy cái trách nhiệm này, mắt trâu vội vã trợn trừng lên, lắc đầu thật mạnh: “Tôi có biết gì đâu, chỗ cô cách đầu cầu còn rất xa mà! Theo tôi thấy thì có lẽ cô bị ma che mắt rồi!”

Lý An Dân rũ ra như tàu lá héo, uể oải nói: “Có lẽ là mấy người anh em tốt muốn đùa dai, em còn nghe thấy chúng nó cười ha hả nữa kìa, lôi việc ra lừa gạt em làm trò mua vui.”

Diệp Vệ Quân thấy trên xà cạp của Lý An Dân có vết máu, liền giúp cô cởi vải quấn ra, vén ống quần lên xem, thấy trên cổ chân trái có vết cào, hãy còn đang rỉ máu.

Lý An Dân cũng không để ý lắm, nói: “Là bị con quái vật kia cào đấy, móng vuốt của nó sắc lắm.”

Diệp Vệ Quân đang muốn bôi thuốc chữa thương, Điền Mậu Sinh đã lại gần bảo: “Đừng vội, để đó cho tôi.” Vừa nói vừa ngồi xổm xuống, mở nắp hồ lô uống một hớp rượu, nhằm vào vết thương của Lý An Dân mà phun rượu lên đó.

Lý An Dân xuýt xoa một tiếng, da bị rách cũng không đau lắm, nhưng có rượu dây vào vết thương tức khắc trở nên bỏng rát. Điền Mậu Sinh như sợ cô còn chưa đủ đau, dùng hai ngón tay hăng hái nặn máu ở vùng da thịt xung quanh vết thương, nặn hết máu đen ra rồi mới dùng tro bùa trộn với nước bôi lên, sau đó quấn băng lại, vỗ lên vết thương của cô, nhếch miệng cười nói: “Ổn rồi đấy, không có việc gì cả, vết thương con con thôi, trẻ con hay ngã mới lớn được.”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân đau đến méo cả mặt, mồ hôi tuôn ra ròng ròng, nói cảm ơn ông xong, lại hỏi: “Cái thứ quái vật nát bét kia là gì vậy ạ? Bột trừ tà chẳng có tác dụng gì với nó hết.”

Điền Mậu Sinh nói: “Đấy là cương thi do xác chết thối rữa biến thành, bọn tôi vẫn gọi nó là thi quái, miễn cưỡng xem nó là một loại cương thi, bột trừ tà chỉ có thể đối phó với hồn ma bóng quỷ thôi, hai loại này khác nhau hoàn toàn mà. Cô thử ngẫm lại xem, trước nay có biết bao nhiêu thi thể bị lôi xuống dưới ấy, hết thảy chồng chất dưới đáy khe, thi khí lâu ngày không thể tiêu tan, lại bị âm hồn chiếm cứ, không sinh ra chuyện mới là lạ đấy. Cũng may là đám thi thể này cụt chân thiếu tay, bản lĩnh không nhiều lắm, năng lực hành động cũng kém nữa, chỉ biết dựa vào số lượng để áp đảo người ta, chứ một chọi một thì chẳng bõ bèn gì.”

Lý An Dân lại chẳng nghĩ được lạc quan như thế, sinh vật có yếu đến mấy, một khi tập hợp thành đội ngũ, có ý thức tập thể, sẽ có sức đe dọa vô cùng ghê gớm. Hơn nữa thứ cương thi này lại chẳng yếu ớt gì cho cam, cứ nhìn sức nó túm chân cô khi nãy là biết, dù là một đối một Lý An Dân cũng không thắng nổi, chỉ mình Diệp Vệ Quân dám đánh giáp lá cà với nó, tông một cái là con quái vật ấy liền máu thịt nở bung như hoa gạo, mảnh vụn bay đầy trời.

Lý An Dân nhìn sang phía Diệp Vệ Quân, thấy anh cũng đang nhìn lại mình, ánh mắt giao nhau, cả hai đều sửng sốt. Khuôn mặt Lý An Dân thoáng cái liền đỏ ửng, cô dời ánh mắt đi trước, miết miết nắm đấm tới lui trên tấm bạt, tim đập thình thịch như có một chú thỏ non nhảy bên trong lồng ngực.

Điền Mậu Sinh lấy lương khô ra đưa cho hai người, nói: “Tôi tới đằng trước quan sát địa hình một lát, lập tức sẽ trở lại, cô cậu cứ ở đây trông chừng nhé.” Ông nhét bánh vào trong miệng cắn, xách cái đèn giấy lồng đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa miếu lại.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ Diệp Vệ Quân mới ngồi xuống bên cạnh Lý An Dân, đặt tay lên vai cô mà nói: “Lại để cho em phải chịu cực khổ rồi, em có sợ không?”

Lý An Dân lắc đầu, nhìn anh một cái, tay di di tấm bạt bên dưới: “Sợ thì chắc chắn là sợ rồi, nhưng chỉ cần có anh ở bên là em yên tâm, hơn nữa chí ít bọn nó còn có hình có dáng, coi như siêu nhân không phải là được hay sao? Kỳ thực chỉ cần nghĩ như vậy là chẳng còn sợ mấy nữa.” Xác chết thối chết mục cô cũng thấy nhiều rồi, tình trạng thân thể của Diệp Vệ Quân lúc còn ở trong lòng đất nào khá hơn gì đám cương thi ở rãnh Quan Tài này, chẳng qua là vì cô thích nên nhìn thế nào cũng thấy đẹp, còn đám cương thi nọ thì không, cơ bắp hình thể của chúng chẳng có chỗ nào đạt tiêu chuẩn hết.

Lý An Dân vừa gặm bánh vừa len lén nhìn ngắm khuôn mặt anh tuấn của Diệp Vệ Quân, lơ đãng tán gẫu: “Anh Vệ Quân, Điền sư phụ bảo ở bãi Tà Đấu không có người ở, rốt cuộc là sao vậy?”

“Bạn của Hoàng Bán Tiên không phải là nhân vật đơn giản, có lẽ đã dùng phép che mắt để không ai biết nơi mình trú ngụ. Không phải ở trong hang ngầm cũng bày trận ảo đấy sao? Chỉ có bị lọt vào trong trận rồi mới nhận ra được.” Diệp Vệ Quân vén tóc mai Lý An Dân ra, thấy vành mắt cô thâm quầng, lòng đau như xát muối, khẽ thủ thỉ: “Em ngủ trước đi, có anh trông chừng là được rồi, không cần phải gắng gượng cùng anh đâu.”

Lý An Dân ngoan ngoãn nằm xuống bạt, thở ra một hơi thật dài, Diệp Vệ Quân lấy chăn mỏng ra gấp đôi lại rồi đắp lên bụng cô, bảo: “Ngủ một giấc đi, anh vẫn ở đây.”

Lý An Dân nắm chặt một ngón tay của Diệp Vệ Quân, chớp chớp mắt, cơn buồn ngủ liền ghé thăm, chưa bao lâu đã ngủ say.

Điền Mậu Sinh đẩy cửa bước vào, trông thấy Lý An Dân đang nằm ngủ, liền cười khà khà, hỏi: “Chịu không nổi nữa rồi à?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân đặt tay lên trán Lý An Dân, thấp giọng bảo: “Cô ấy mệt lắm rồi, lại còn sợ hãi một phen nữa mà.”

Điền Mậu Sinh ngồi khoanh chân bên cạnh bạt, chặc lưỡi nói: “Con bé này sức chịu đựng cũng được đấy, đổi người khác chỉ e đã bị dọa ngất đi rồi...Ừm, chỉ cần mài dũa một chút là thành nghề tốt.”

Diệp Vệ Quân chỉ cười cười, không phát biểu ý kiến, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, ánh dương rọi vào qua khe cửa, chiếu xuống nền đất tạo thành một vệt sáng.

Anh hỏi: “Đã qua được rãnh Quan Tài, đêm nay là có thể đến nơi rồi chứ ạ?”

Điền Mậu Sinh gõ gõ tẩu thuốc nói: “Thi thể không đi xa hơn được nữa đâu, vùng núi Liên Kiều độ ẩm quá cao, chỉ cần qua ấy thì quá trình thi biến cũng sẽ tăng nhanh. Không xa phía trước có một ngọn núi Bán Giới, sau núi là bãi tha ma chuyên chôn người chết yểu chết hung, bên mạn đón nắng rất thích hợp để hạ táng, chúng ta phải đào mộ người đàn ông của cô ta lên rồi chuyển qua đây. Hơn nữa không thể làm đêm được, nghe nói nguyên một dãy Liên Kiều này có nạn cương thi, ban đêm mà lọt vào trong ấy thì khỏi ra luôn. Chúng ta phải nhân lúc giữa trưa dương khí thịnh nhất, dời người đàn ông kia qua bên bãi tha ma, làm hết mọi công tác chuẩn bị, đêm xuống là trực tiếp hạ huyệt.”

Liên Hoa đang trong quá trình thi biến, Điền Mậu Sinh phải ở lại để trông giữ thi thể cô ta, ông nói toàn bộ quá trình thao tác cùng những vấn đề cần chú ý cho Diệp Vệ Quân, lại đưa thêm một tấm bản đồ sơ lược hành trình rất đơn giản và trực quan. Đợi mặt trời lên cao, Diệp Vệ Quân mới đánh thức Lý An Dân, lưng đeo gùi mây cùng các loại công cụ, nhằm thẳng hướng Tây núi Liên Kiều mà tiến.

https://thuviensach.vn

Hai người đội nắng chói chang trèo đèo vượt núi, đi gần bốn mươi lăm phút đồng hồ, bò lên một sườn núi cao, đứng ở đó đưa mắt nhìn xuống, thấy một tán cây sắc vàng óng nổi bật giữa biển rừng mênh mông. Cả hai nhắm thẳng hướng tán lá màu vàng óng ấy mà chạy đến, càng tiến qua đó thì gió núi càng mạnh, mang theo hơi ấm cùng với mùi hương cây cỏ, phà vào mặt người như thổi bừng lên sức sống.

Dưới chân núi phía Tây là đồng cỏ với cây cối thưa thớt, tầm nhìn vô cùng thoáng đãng, hương thơm tràn ngập khắp nơi, một gốc cây cổ thụ khổng lồ đứng sừng sững trên thảm cỏ, thân cây sần sùi già cỗi, cành lá quấn quýt, chạc cây chỉa ra tua tủa. Tán cây cách mặt đất rất xa, cứ như một rặng mây vàng lơ lửng giữa không trung, khắp nơi đều là những phiến lá lớn màu vàng nhạt, tầng tầng lớp lớp, phát ra sắc vàng lóa mắt dưới ánh mặt trời.

“Đây chính là cây động thu?” Lý An Dân còn tưởng chỗ chôn xác là nơi lạnh lẽo đáng sợ lắm chứ, không ngờ lại là một chốn điền viên ấm áp đẹp đẽ đến vậy. Diệp Vệ Quân rảo một vòng xung quanh gốc cổ thụ to lớn mười người ôm không hết này, hơi biến sắc.

Lý An Dân vội vã chạy theo anh, cảm giác khi giẫm lên mặt đất dưới chân rất kì quái, cứ bước một bước lại có tiếng răng rắc vang lên. Cô khom người vạch một lùm cỏ rậm rạp, phát hiện bên dưới rễ cỏ toàn là xương người trắng hếu, bản thân cô còn đang đạp lên trên một đoạn xương cánh tay. Gió ấm nổi lên, lá cây trên đầu xào xạc, đồng thời còn có những tiếng loạt xoạt vọng lại.

Lý An Dân ngẩng đầu nhìn lên, loáng thoáng thấy từng vệt từng vệt trắng trong tán lá vàng, cô căng mắt ra cố nhìn cho kỹ một hồi, da mặt liền như đông cứng - gốc động thu cổ thụ mang vẻ đẹp rực rỡ này vậy mà lại treo đầy hài cốt! Hết thảy đều bị ẩn trong những tán lá rậm rịt, chỉ có những lúc gió lớn nổi lên

https://thuviensach.vn

khiến lá cây xao động mới có thể nhìn thấy được, theo cành lá đong đưa, thi thoảng còn có một phần chi vụn xương nát rơi từ trên cao xuống.

Diệp Vệ Quân gọi Lý An Dân sang chỗ anh, chỉ cô nhìn vào cái hốc trên thân cây, hốc này có hình như quả trứng, ngoài hẹp trong rộng, bên trong hốc chất đầy đầu lâu. Lý An Dân lùi về sau một bước, ngoảnh sang nhìn Diệp Vệ Quân: “Đây là... Chuyện gì vậy anh?”

Diệp Vệ Quân nhấc một cái đầu lên xem, chỉ tay vào lỗ thủng sau xương sọ mà nói: “Em nhìn cái lỗ này mà xem, hẳn là do đạn chuyên dụng của súng máy bán tự động đời 1956 gây ra. Đầu đạn bắn từ sau tới trước, vô cùng chuẩn xác, một phát là mất mạng luôn.” Anh vừa nói vừa kiểm tra những chiếc đầu lâu khác, tình trạng đa phần đều giống nhau cả, cũng có mấy cái đầu lâu đã vỡ vụn hoặc là thủng lỗ chỗ, ngay sau đó anh khẳng định:

“Đây đều là tội phạm bị người ta bắn chết.”

Lý An Dân hỏi lại: “Nếu là tội phạm bị người ta xử bắn thì tại sao lại bị chặt đầu treo lên cây?”

Diệp Vệ Quân đáp: “Cậu Bình mà tinh linh động đã nói rất có thể chính là người đã ở cùng một trại tù binh với anh, tên là Lý Hồng Băng, anh từng nhớ cậu ta đã từng nói tổ tiên mình là danh tướng thời Minh, mà bản thân cậu ta cũng là người Miêu, trên cánh tay còn xăm hình chim ưng đầu sư tử mà chỉ riêng trại Miêu mới có.”

“Vậy... Nói không chừng tinh linh động xinh đẹp ấy chính là tình nhân của vị danh tướng triều Minh nọ, sau khi vị danh tướng ấy đi rồi, cô ấy một thân một mình ở lại, thậm chí còn mang thai, đứa trẻ sinh ra được cho nhà khác nuôi dưỡng, mà bản thân cô ấy thì vào hang hóa thành tiên. Có khi cậu Bình còn là con cháu của tinh linh động cũng nên, nếu không vì sao cô ấy lại muốn xen vào việc này như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Em đừng có suy đoán linh tinh thế, chưa có chứng cớ gì đừng có đoán mò lung tung.” Diệp Vệ Quân cười cười, vươn tay sờ lên vỏ cây thô ráp, ánh mắt có chút vô định, khẽ hỏi: “Em có biết cuộc tiễu phỉ ở Tương Tây không? Vào những ngày vừa mới giải phóng ấy...”

“Em chỉ mới đọc qua một số tư liệu có liên quan thôi.” Lý An Dân nghiêng đầu nhìn sang Diệp Vệ Quân, bóng lá mờ mờ soi lên thân thể anh tạo thành những vệt lốm đốm chỗ đậm chỗ nhạt, tựa như những dấu vết lắng đọng theo năm tháng.

Thân hình anh như hòa vào làm một với bóng lá, trở nên hư hư thực thực khó lòng phân biệt, Lý An Dân hốt hoảng, vội vàng chạy đến ôm chầm lấy anh, xác nhận sự hiện hữu của anh.

Diệp Vệ Quân thoáng sửng sốt, ánh mắt xa vắng cũng trở nên có thần, anh vuốt đầu Lý An Dân, thản nhiên nói: “Ngày đó toàn bộ bọn phỉ bị tiễu trừ, kẻ còn sống sót đều bị đẩy ra chiến trường kháng Mỹ viện Triều, có kẻ lập công trở về, cũng có người bị khai trừ quân tịch giống như Hồng Băng vậy. Nhưng bất kể có là người hùng hay tù binh, trong thời kì Cách mạng Văn hóa đều bị tiêu diệt lần hai, lần này là ra pháp trường chứ chẳng phải chiến trường nữa, mà còn là bắn chết cả nhà.”

Anh lấy một cái đầu lâu trong hốc cây ra, nhìn độ lớn và hình dáng rõ ràng chỉ là một đứa bé con khoảng năm sáu tuổi, sau gáy bị mất một miếng, rất có khả năng là bị bắn ở khoảng cách gần.

Lý An Dân nhận lấy đầu lâu, dùng tay khẽ vuốt ve trên đỉnh đầu, lại cầm bằng hai tay, đặt vào chỗ cũ một cách vô cùng cẩn thận.

“Đây là hành động nhân danh chính nghĩa tiêu diệt quân trộm cướp, theo quy định thì phải phơi xác ba ngày rồi mới chôn, cư dân bản xứ sợ oan hồn

https://thuviensach.vn

người chết báo oán nên mới đưa toàn bộ thi thể ra đây an táng. Trong truyền thuyết vùng Tương Tây có một loại cây Thái dương có thể giúp linh hồn được lên trời, lúc mô tả tán cây nọ đều dùng hai chữ ‘mây vàng’ để hình dung, có lẽ là chỉ chính gốc động thu này đây.”

“Chẳng lẽ chôn cất dưới đất không tốt hay sao? Việc gì phải chặt đầu rồi treo lên cây chứ?” Bản thân Lý An Dân luôn cảm thấy vào đất mới là nơi an nghỉ, còn treo thi thể lên cao thế này là bất kính với người chết.

Diệp Vệ Quân lại nói: “Ban đầu là để hồn khí được tiêu tan, treo trên cây vốn là một hình thức của thụ táng, hành Mộc sở hữu thuộc tính làm cho vạn vật nảy mầm, thế nên vẫn có nhiều vùng cho rằng máu thịt hòa tan vào trong thân cây mới có thể khiến linh hồn lần nữa được đầu thai.”

Lý An Dân tròn mắt hỏi: “Thế rốt cuộc chuyện ấy có thật hay không?”

Diệp Vệ Quân cười bảo: “Ai mà biết được? Chẳng qua nơi đây non xanh nước biếc, lại còn có cây Thái dương, là một âm huyệt vô cùng thích hợp để hạ táng, chẳng hề hung hiểm như lời Điền sư phụ đã nói.”

Lý An Dân đề nghị: “Vậy chi bằng đem Liên Hoa tới đây an táng luôn đi?”

Diệp Vệ Quân vươn tay lật tới lật lui giữa đám xương đầu lâu, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Cũng chỉ còn cách làm như vậy, hài cốt quá nhiều, chỉ dựa vào đầu lâu thì không tài nào phân biệt nổi đâu mới là Hồng Băng, cũng không thể hốt đem đi hết.”

Lý An Dân hỏi: “Vậy phải dùng cách thụ táng như thế này sao?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói: “Điền sư phụ bảo dùng phương pháp thổ táng truyền thống, chúng ta cứ đào huyệt trước, đến tối lại đem chôn tất cả đầu lâu xuống cùng với Liên Hoa luôn.”

Vừa nói anh vừa lôi hai cái xẻng trong gùi mây ra, đưa qua một cái cho Lý An Dân, đang định xắn tay áo lên bắt đầu vào việc thì nghe cách đó không xa có tiếng chuông vang, hai bóng người một cao một thấp đi dọc từ chân núi phía Đông sang bên này.

Vóc dáng thấp bé đi đằng trước là một cô bé tuổi chừng mười lăm mười sáu, tóc dài thắt bím đuôi ngựa cột lệch, trên dây cột tóc còn treo hai quả lục lạc nhỏ, mỗi khi bước đi lại vang lên leng keng. Cô bé ăn mặc kiểu cách khác thường - ngoài cùng là một lớp đạo bào màu trắng thêu hoa xanh, vạt trước mở rộng, nhìn qua có chút tương tự với bộ đồ bát quái thầy Trình đã mặc lúc làm phép, bên trong đạo bào lại mặc một bộ quần áo ngắn màu vàng, eo thắt sợi dây lưng màu đỏ, rất giống trang phục của võ tăng Thiếu Lâm. Một thân quần áo tăng chẳng ra tăng, đạo chẳng ra đạo, đầu Ngô mình Sở chẳng liên quan gì tới nhau, ấy thế mà phối hợp với nhau lại rất hài hòa.

Cô gái này đã đủ quái lạ rồi, người đàn ông phía sau lưng cô lại còn kỳ quặc hơn nữa. Chỉ nhìn sơ qua trang phục thì chẳng có vấn đề gì, ông ta mặc áo cổ đứng cài khuy giữa màu đen của đàn ông người Miêu, thế nhưng trên trán lại dán một lá bùa màu vàng, lá bùa này còn dài quá cằm, che kín cả khuôn mặt, trông không rõ tướng mạo. Dáng vẻ bước đi của người đàn ông cũng khác hẳn so với người bình thường, cứ đi một bước lại ngừng một bước. Đến khi cả hai tiến tới gần mới phát hiện được, thì ra đấy căn bản chẳng phải đang đi mà là đang nhảy, hai tay buông thõng, nhảy từng bước phía sau theo sát cô bé.

“Lại là một thầy chạy chân nữa.” Diệp Vệ Quân cắm chiếc xẻng trên tay xuống đất, tỏ vẻ vô cùng hứng thú khum tay đưa lên che mắt mà quan sát.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân khẽ cất tiếng thì thào: “Chạy chân? Nhìn thế nào cũng thấy như là đang dắt người ta đi tản bộ vậy...”

Hai tay cô bé nọ trốn trơn, ngoại trừ bình nước ngang hông ra thì chẳng mang theo cái gì, người đàn ông nọ cũng chỉ có mỗi lá bùa trên trán, không có vẻ gì là từng trải qua quá trình phong thi bịt thất khiếu. Ngoài ra phải nói thêm, lúc này vừa đúng giữa trưa, mặt trời chiếu thẳng xuống đỉnh đầu, trước giờ chưa từng nghe qua có ai chạy chân giữa ban ngày ban mặt như thế này cả.

Cô bé dắt người đàn ông đi thẳng một mạch đến dưới tàng cây, không hề né tránh ai, còn chào hỏi vô cùng thân thiện với hai người Diệp Vệ Quân và Lý An Dân. Người đàn ông dán bùa trên mặt nhảy tới dưới bóng râm, tựa lưng vào gốc cây đứng lặng yên, cô bé kia đưa tay ra sau thắt lưng móc ra một lá bùa, bấy giờ Lý An Dân mới nhận thấy sau lưng cô còn đeo một cái túi đựng bùa, kiểu dáng tương tự như túi bùa của Điền sư phụ, tuy nhiên lớn hơn đôi chút, căng phồng, xem ra đựng không ít đồ nghề.

Vị sư phụ nhỏ này bóc lá bùa trên trán người đàn ông, dán lá bùa trên tay thay vào đó, lại đem lá bùa cũ cất vào trong túi.

Sau khi thay bùa, người đàn ông soạt một tiếng liền đưa hai tay ra trước, ống tay áo rộng thùng thình trượt lên trên để lộ hình xăm màu xanh ở cổ tay, Diệp Vệ Quân vừa thấy, liền bước nhanh qua đó, nói với cô bé: “Sư phụ, có thể cho tôi xem mặt của anh ta một chút được không?”

Lý An Dân cũng chạy theo qua, ríu rít hỏi: “Sao thế? Sao thế?”

Diệp Vệ Quân chỉ cho cô hình xăm trên cổ tay người đàn ông nọ, mặc dù chi tiết hơi mờ nhòe, nhưng hình dạng đại khái vẫn còn thấy được, là một con hùng ưng đang sải cánh bay, đầu chim ưng rất lớn, rõ ràng tỉ lệ không ăn khớp với thân thể.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nói: “Là đồ đằng chim ưng đầu sư tử, giống hệt với hình xăm của Hồng Băng.”

Vị sư phụ bé kia cười hì hì nói: “Anh chị quen với anh ta à? Vậy thì tốt rồi, mau qua nhận người thân đi.” Cũng chẳng kiêng kỵ chút gì, vạch lá bùa lên cho họ nhận mặt.

Làn da của nam thi hiện màu xanh xám, gương mặt méo mó, xương mũi gãy sụp, hai mắt trợn to, chỉ còn mỗi tròng trắng đục ngầu, chẳng thấy nổi con ngươi.

Lý An Dân nghĩ thầm mặt mũi thế này, còn có thể nhận ra được sao?

Diệp Vệ Quân chỉ vừa nhìn thoáng qua đã nói: “Là cậu ấy.” Sắc mặt anh sa sầm xuống, nghiến chặt răng như đang cố nén giận, ngay cả tay cũng siết chặt thành đấm.

Lý An Dân cau mày hỏi: “Mặt của anh ấy... đã xảy ra chuyện gì?”

“Lúc còn sống bị đánh hội đồng, mặt mũi nát bấy, đầu cũng bị chặt đứt luôn, phải vất vả lắm em mới gắn lại được cho anh ấy.” Sư phụ bé con kéo cổ áo nam thi xuống, phần vai nối với cổ còn nguyên một vòng những vết khâu rõ nét.

“Lẽ ra bị chặt đầu rồi hồn khí cũng tản đi hết chứ, vì sao thi thể cậu ta không bị rữa nát?” Diệp Vệ Quân không ngờ lại gặp được anh bạn chung cảnh ngộ ngày ấy trong tình huống thế này, ít nhất Lý Hồng Băng cũng đã chết hơn năm mươi năm rồi, tuy nhiên thi thể vẫn được bảo tồn tương đối nguyên vẹn, ngoại trừ màu da cùng thân nhiệt, gần như chẳng khác mấy so với người thường.

https://thuviensach.vn

Sư phụ bé con cười hì hì nói: “Cái này đúng là khó hiểu, em nghe nói ở đầu thôn nọ có người đào giếng moi ra được một cái hố úng nước, thi thể này bị chìm dưới hố nước đó, tuy phần đầu và thân bị tách rời nhưng còn chưa rữa nát. Bà con đều bảo trong miệng có oán khí chưa tống ra được, phải mời sư phụ đưa anh ta tới một nơi vắng vẻ nào đó để chôn cất, vừa khéo lúc ấy em cũng đang rãnh rỗi, thế là liền đi một chuyến đây.”Lý An Dân quan sát cô nhóc từ trên xuống dưới một lượt, không dám tin hỏi: “Em là thầy đuổi xác à? Con gái cũng có thể chạy chân ư? Trước nay chị chưa từng nghe qua đấy.”

Sư phụ bé con cười phô hàm răng trắng lóa: “Gia tộc em đời đời làm nghề này mà, trai hay gái gì chẳng được, ai có bản lĩnh thì người ấy làm thôi, có điều nhà em không thích phô trương, lại không ra mặt quá nhiều, nên ít người biết lắm.”

Lý An Dân thầm nghĩ thế quái nào lại mọc ra thêm một nhà làm nghề chân chạy gia truyền vậy? Không lẽ thời trước cái nghề này rất thịnh hành sao?

“Nghe nói chạy chân lúc nào cũng phải ngày nghỉ đêm đi, ngay dưới trời nắng to thế này mà em cũng ‘chạy’ được à?” Lý An Dân ngẩng đầu nhìn trời, thái dương treo cao, trời trong vắt không một gợn mây, Điền Mậu Sinh bảo tiễn xác giữa ban ngày thi thi thể rất dễ bị rữa nát, nhất là vào tháng Bảy tháng Tám trời hè oi bức, trước lúc trời hửng sáng là phải tìm chỗ râm.

Sư phụ nhỏ nói: “Không đưa xác giữa ban ngày là vì sợ ánh sáng sẽ khiến hồn khí bị xua tan, chỉ cần có thể phong thi tốt, thì ngày hay đêm cũng chẳng có gì khác biệt.”

Lý An Dân lại càng cảm thấy kỳ lạ: “Em có thể phong được thi sao?”

Sư phụ nhỏ rất nhiệt tình, được hỏi liền đáp: “Phong thi là dựa vào chu sa để bịt kín thất khiếu, chất lượng chu sa tốt hay dở mới là quan trọng nhất, về phần những cái như bùa Trấn hồn, bùa Định tâm... chỉ dùng để tăng phần bảo

https://thuviensach.vn

đảm mà thôi. Bùa chú chủ yếu dùng để điều khiển thi thể, còn nói về phong thi ấy hả, chỉ cần có Bạt sa tổ tiên nhà em truyền lại là đủ, chẳng cần phải dán bùa lên làm gì."

Diệp Vệ Quân nghe ra được chút manh mối, bèn hỏi: "Có phải sư phụ mang họ Mục hay không?"

Sư phụ nhỏ nhướng mày, thoải mái thừa nhận: "Đúng thế, sư phụ đây có thần công xem tướng phải không? Ngay cả việc này cũng có thể nhìn ra được?"

Diệp Vệ Quân cười khẽ một tiếng, giọng lập tức trở nên cung kính hẳn: "Sư phụ có biết Hoàng Bán Tiên không? Bọn anh được ông ấy giới thiệu đến, đang muốn qua bãi Tà Đấu tìm một thầy mo họ Mục."

Lý An Dân kinh ngạc, thầm nghĩ sao lại trùng hợp đến thế? Không lẽ cô nhóc này lại chính là thầy mo họ Mục mà Hoàng Bán Tiên đã nói? Cô vẫn cho rằng bạn của Hoàng Bán Tiên phải ở tuổi lên ông rồi, hoặc cùng lắm phải ở hàng chú bác, làm sao lại là một thiếu nữ tuổi vị thành niên?

Cô thầm đoán vị thầy mo họ Mục nọ hẳn là bậc cha chú gì đó của sư phụ bé con này.

Ấy vậy mà sư phụ nhỏ lại cười bảo: "Hoàng Bán Tiên ấy hả, ông ấy là bạn của em, em và ông ấy quen biết cũng lâu rồi. Mà em nói chứ... bãi Tà Đấu ở mạn Đông núi, hai người không sang phía Đông tìm em, lại chạy qua bên Tây này đào huyệt làm gì?"

Diệp Vệ Quân kể lại chuyện làm ăn mà Hoàng Bán Tiên nhờ cậy cùng với những chuyện đã xảy ra giữa đường cho Mục sư phụ, còn bảo: "Rất có thể Hồng Băng chính là Bình, người tình của Liên Hoa, bọn anh muốn hợp táng hai cái xác với nhau, chỉ khi nào oán khí tiêu trừ mới cứu được người."

https://thuviensach.vn

Mục sư phụ gật đầu, chỉ chỉ về phía cái hố nông mà bọn họ vừa đào được: “Anh chị định hạ táng ở chỗ này ư?”

“Nơi đây phong thủy không tệ lắm, lại nghe nói còn có cây Thái dương giúp cho linh hồn được lên trời, chẳng phải quá tốt để đặt mộ sao?” Lý An Dân ngẩng đầu nhìn lên, xương trắng lấp ló giữa những kẽ lá, đung đưa đến hoa cả mắt.

“Không thích hợp, ở cùng một nơi không được sử dụng hai phương pháp an táng, làm như thế sẽ hủy đi địa khí của nơi này.” Mục sư phụ tháo bình nước bên hông ra uống một hớp, lại lấy ra một chiếc khăn tay, thấm nước xong đưa lên lau mặt cho Hồng Băng, không giống đối đãi với một thi thể, mà như đang chăm sóc một người còn sống.

Diệp Vệ Quân nói: “Bọn anh cho rằng Hồng Băng nằm trong đống hài cốt này, vốn cũng hết cách không làm khác được, nhưng hiện tại đã tìm được rồi, theo ý của Điền sư phụ thì nên chôn cất cả hai người ở sườn núi đón sáng của núi Bán Giới.”

Mục sư phụ bảo thế thì được, liền dắt Hồng Băng theo chân Diệp Vệ Quân và Lý An Dân đi đến núi Bán Giới, mặt sau núi Bán Giới cỏ cây thưa thớt, khắp nơi toàn là những ngôi mộ với đá nằm đè lên trên, đây chính là bãi tha ma cho “con ranh con lộn”.

Lý An Dân hỏi anh cái gì gọi là “con ranh con lộn”, Diệp Vệ Quân nói: “Con ranh con lộn” tức là trẻ con chết yểu, những đứa trẻ chết non này được xem là giống ma “sống tạm” đầu thai thành người. Bọn ma sống tạm này là hạng vong hồn chết bất đắc kỳ tử, chết không bình thường, sau khi chết thành ra cô hồn dã quỷ không có nhà để về, vì muốn được người ta phụng dưỡng cơm áo liền lén lút đầu thai vào trong bụng những người phụ nữ mới cấn bầu, đợi đến khi gạt được lộc cơm áo rồi lại chết.

https://thuviensach.vn

Theo phong tục địa phương, những đứa trẻ chết yểu khi chưa đầy mười hai tuổi thì không được dựng bia xây mộ, mà chỉ đặt một tảng đá đè lên mộ, khiến cho chúng không còn cách nào siêu sinh.

Lý An Dân nghe mà thấy khó chịu, cô nói: “Vậy lỡ như không phải do ma sống tạm tác quái mà chỉ là bản thân đứa trẻ sống không được lâu, tự dưng bị đè như thế thì ngay cả cơ hội chuyển thế đầu thai cũng mất luôn à?”

Mục sư phụ nhìn cô giây lát, híp mắt cười rộ lên, nói: “Phong tục chỉ là phong tục, nghe cho biết thôi chứ chớ có coi là thật, tùy tiện đè một tảng đá lên trên là có thể trấn hồn được sao? Nào có chuyện dễ dàng như thế.”

Lý An Dân thấy Mục sư phụ chân bước khoan thai, cũng không có ý che chở cho thi thể gì cả mà cứ tự nhiên đi đằng trước, làm cô không yên tâm phải ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy Lý Hồng Băng nhảy nhót rất ổn định, cho dù nhảy xuống dốc núi cũng không bị té ngã. Mục sư phụ chẳng hề ra lệnh gì cả, lững thững đi như đi dạo, Lý Hồng Băng ở sau sẽ tự nhảy nhảy theo dấu chân cô.

Điền sư phụ phải dựa vào cành phan dẫn hồn cùng với tiếng cồng, còn Mục sư phụ hình như là đổi bùa để điều khiển thi thể. Cho tới lúc này, Lý An Dân mới nhìn thấy cô nhóc dùng đến hai lá bùa, một lá dán vào để đi đường, thi thể sẽ tự nhiên đi theo sau thợ đuổi xác, thợ đuổi xác đi tới một bước, thi thể liền nhảy tới một bước, thợ đuổi xác ngừng lại, thi thể cũng lập tức đứng yên phía sau chừng hai bước chân, thay lá bùa còn lại thì thi thể sẽ đứng yên bất động ngay tại chỗ.

Lý An Dân cảm thấy đây chẳng giống việc đuổi xác dẫn thi bình thường, mà nó tựa như là “Khống thi” như lời Điền sư phụ nói. Nhưng sư phụ bé con này khăng khăng nói mình chỉ là một thầy chạy chân bình thường, chẳng qua là vì bùa chú gia truyền khác với những hệ phái khác, nhìn có vẻ thuận tiện song yêu cầu với thợ đuổi xác lại cao hơn rất nhiều. Mục sư phụ bảo từ bé cô

https://thuviensach.vn

đã phải luyện khí công, dùng khí để vẽ bùa mới có thể khiến cho chú văn vẽ ra có được công dụng như ý.

Lý An Dân không hiểu cho lắm, chẳng qua trực giác mách bảo cô rằng Mục sư phụ là người tinh ranh láu lỉnh, lời nó ra nghe nửa thật nửa giả, chỉ để vào tai là được, không nên tin tưởng hoàn toàn.

Ba người một thi vòng sang bên sườn đón sáng, trước mắt một mảng xanh um, rợp bóng cây cỏ, sức sống bừng bừng, so với mặt sau núi quả nhiên khác hoàn toàn, Lý An Dân thế mới biết vì sao ngọn núi này lại có tên là núi "Bán Giới", chia làm hai nửa khác nhau như trời với vực mà.

Dường như Diệp Vệ Quân rất tin tưởng Mục sư phụ, trước mặt cô bé không dám làm bừa, liền nhờ cô dùng thuật Tầm long điểm huyệt tìm nơi hạ táng, Mục sư phụ ngược lại rất khiêm nhường: "Xem phong thủy không phải sở trường của em, nếu để em chọn thì chôn chỗ nào cũng được, anh chị cứ tự quyết định đi." Cô dắt Lý Hồng Băng sang ngồi hóng mát dưới bóng cây, lại đổi thêm một lá bùa khác nữa, thi thể cứ thế ngồi bệt xuống tựa lưng vào gốc cây.

Mục sư phụ ngồi nghỉ ngay bên cạnh thi thể, cất giọng nói: "Em nghỉ một chút, anh chị cứ lo chuyện của mình nhé, xong xuôi rồi thì gọi em dậy." Cô nhóc lấy ra một cái khăn tay màu trắng ướt nhẹp, mở khăn phủ lên trên mặt, ngẩng đầu dựa vào gốc cây chợp mắt.

Dưới chân núi Bán Giới có một con sông, chảy từ hướng Đông Nam đến, chia ra làm bốn dòng chảy nhỏ, trong đó có một dòng lượn quanh như hình cái móc câu trước núi, Diệp Vệ Quân chọn huyệt ngay trong khúc cong của móc câu ấy, Lý An Dân hỏi anh: "Có phải đây chính là thế nước phú quý có tên Khúc thủy đảo câu[7] không?"

[7] Khúc thủy đảo câu: Nước uốn móc câu.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân đặt gùi mây xuống dưới đất, vuốt đầu cô, cười nói: “Xem ra những ngày không có anh em đã học được không ít nhỉ, bản ghi chép kia cũng có tác dụng đấy chứ?”

“Anh ở đây thì em mới có hứng học tập, không có anh bên cạnh em chẳng muốn làm gì cả, em giở ra xem cũng chỉ vì muốn tìm được anh thôi.” Lý An Dân lấy xẻng từ trong gùi ra, nhìn xuống dưới sườn núi, khẽ nói: “Có vẻ như Mục sư phụ này rất giỏi, còn trẻ thế đã dẫn cương thi đi được rồi.”

“Có dẫn được cương thi hay không còn phải xem tuổi tác lớn nhỏ nữa hay sao?” Diệp Vệ Quân cười cười trêu cô, dùng đầu xẻng vạch xuống đất, dựa theo kích thước một ngôi mộ hợp táng mà vẽ ra một đường ranh giới.

Xác định vị trí xong xuôi hai người liền bắt đầu đào đất, đào không ngừng nghỉ hơn nửa tiếng mới móc ra được một cái hố huyệt vuông vắn sâu chừng hai mét, quần áo Lý An Dân đều thấm đẫm mồ hôi, toàn thân dính đầy bùn đất, cô cũng không ngại bẩn, nằm vật ra trên ụ đất uống nước.

Diệp Vệ Quân dùng lưng xẻng để nện lại vách huyệt cho chắc chắn, trải hai lớp chiếu dưới đáy, dùng vải nhựa chống thấm che lại, đợi Lý An Dân nghỉ đủ rồi liền dắt cô leo lên sườn núi. Mục sư phụ kéo chiếc khăn tay trên mặt ra, đứng dậy cất tiếng: “Vất vả cho anh chị rồi.”

Bấy giờ cũng gần đến hoàng hôn, tà dương ấm áp, mây tía đầy trời, Diệp Vệ Quân nói: “Sắc trời không còn sớm, chúng ta mau chóng quay lại đi, Mục sư phụ, em đợi ở đây hay muốn đi xem thử thế nào?”

Mục sư phụ hỏi: “Nghe anh chị vừa nói Liên Hoa đang bị thi biến? Đã biến thành dạng gì rồi?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân thành thực trả lời: “Sắc da đỏ thẫm, trên người còn mọc đầy lông trắng.”

Mục sư phụ vừa nghe liền nhíu mày, bảo: “Cô dâu như vậy không được đẹp lắm, phải xử lý cho thật tốt. Diệp sư phụ, anh ở lại đây ôn chuyện cũ với chiến hữu năm xưa nhé, còn chị Lý thì đi cùng với em.”

Lý An Dân cảm thấy không muốn: “Chị ở lại với anh ấy...”

Mục sư phụ đưa ánh mắt đầy ẩn ý nhìn sang Diệp Vệ Quân, vỗ lên vai Lý An Dân, cười nói: “Ngày tháng ở chung sau này còn dài mà, đàn ông bọn họ có chuyện của đàn ông, con gái của chúng ta cũng có chuyện của con gái, đi thôi nào.”

Mục sư phụ đón lấy gùi mây trong tay Diệp Vệ Quân, cái gùi mây này còn cao hơn nửa thân người cô bé, bên trong đựng toàn bộ đồ nghề của Điền sư phụ, còn có các vật nặng như búa xẻng, thế mà cô chỉ dùng một tay nhấc bổng lên, nhẹ nhàng lẳng lên vai.

Lý An Dân bị Mục sư phụ kéo đi thẳng xuống núi, còn không ngừng quay đầu lại ngoái nhìn về phía sau, không an lòng hỏi: “Em để mặc ‘hỉ thần’ ở đấy không vấn đề gì sao? Lỡ như thi biến thì phải làm sao bây giờ?”

Mục sư phụ cười nói: “Em chăm sóc tốt, để cho anh ấy được thoải mái tự nhiên nên sẽ không phát giận, đa số cương thi đều giống như trẻ con ấy, chỉ cần dỗ ngọt theo ý của anh ta, thì anh ta sẽ ngoan ngoãn ngay.”

Lý An Dân chẳng biết gì về tâm trạng tinh tế của cương thi, thế là chẳng dây dưa gì vấn đề này nữa, hai người đẩy nhanh bước chân chạy về miếu Thiên vương. Điền Mậu Sinh đang ngồi trên bạt hút thuốc, vừa thấy Lý An Dân trở lại liền vội vàng đứng dậy, hỏi: “Đã làm xong hết chưa?”

https://thuviensach.vn

“Mọi sự đã sẵn sàng, chỉ chờ rước cô dâu qua nữa thôi.” Mục sư phụ đường hoàng bước vào, đặt cái gùi mây xuống đất, lúc đưa mắt nhìn qua thi thể quấn chiếu đứng sau cửa thì chân mày bất giác nhướng lên, đi thẳng tới dời bạt qua chỗ khác.

“Ấy! Đừng động vào, đừng có đụng lung tung thế chứ!” Điền Mậu Sinh tức tốc chạy tới ngăn cô lại, mắt trâu trợn trừng, quay đầu lại hỏi Lý An Dân: “Con nhóc này từ đâu ra thế?”

Lý An Dân kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho ông nghe, Điền Mậu Sinh không tin, không phải là không tin tưởng Lý An Dân, mà là không tin nổi một con nhóc vắt mũi chưa sạch lại có thể chạy chân được, cho rằng “hỉ thần” mà cô ta đưa là do người giả dạng, đang giả thần giả quỷ gì đây.

Lý An Dân nói: “Cháu xác nhận rồi, không có hơi thở, mũi bẹp dúm cả rồi, chẳng thể nào là người sống được.”

Nhân lúc hai người đang một hỏi một đáp, Mục sư phụ đã dời bạt ra bên cạnh, gỡ chiếu ra, chậc chậc hai tiếng, than thở: “Có ai đối xử với con gái nhà người ta như vậy chứ? Chẳng trách cô ấy lại nổi giận.” Cô tiện tay gỡ luôn cái nón rộng vành xuống.

“Đừng làm bừa!” Điền Mậu Sinh nổi giận, mi mày trợn ngược, khuôn mặt vốn trông đã hung ác nay càng dữ tợn hơn, ông hét to một tiếng, vươn tay qua muốn chộp lấy bả vai Mục sư phụ.

Mục sư phụ quay đầu lại, đôi mắt trong veo bỗng bắn ra hai tia sáng khiếp người, Lý An Dân sợ hết cả hồn, Điền Mậu Sinh cũng bị ánh mắt lạnh lẽo của cô nàng làm cho ngây ra tại chỗ, tay khựng lại giữa không trung, chẳng dám vươn tới trước thêm chút nào.

https://thuviensach.vn

Có lẽ Mục sư phụ cũng cảm thấy bản thân thật nghiêm khắc quá, bèn đổi sắc mặt tươi cười vô hại, khách sáo nói với Điền Mậu Sinh: “Cháu biết họ Điền nhà ông đời đời làm nghề chạy chân, nhưng tâm tư của con gái, đàn ông con trai như ông hiểu làm sao được? Hơn nữa họ Điền tới đời ông coi như nghề tổ cũng tuyệt hậu, ông đã không chạm vào thi thể được thì đứng đó nhìn, cháu làm có chỗ nào sai, ông cứ chỉ bảo là được.”

Điền Mậu Sinh lăn lộn ngoài đời nhiều năm, cũng là tay già đời lão luyện, vừa nghe mấy lời này đã biết cô gái nhỏ nhắn trước mắt không hề đơn giản, tức khắc không ra vẻ bề trên nữa, lùi ra một bên, không cam lòng mới lẩm bẩm một câu: “Đã thi biến rồi, lỡ như xảy ra chuyện gì, thử coi các người làm sao.”

Mục sư phụ vỗ ngực, nhìn Điền Mậu Sinh bằng ánh mắt tự tin mười phần, kêu Lý An Dân đem bạt trải ra giữa miếu, trên lót thêm vải trắng, đặt quần áo cùng đồ trang sức bạc mà người Miêu thay lúc nhập liệm bày hết ở bên cạnh mảnh vải trắng.

“Thay đồ xong là được gặp chú rể rồi.” Mục sư phụ cởi bốn tầng vải quấn xác lúc phong thi, chỉ chừa lại một lớp áo mỏng màu xanh xám ở trong cùng.

Đúng lúc này, thi thể Liên Hoa bỗng rung lên kịch liệt, nước đen trào ra từ lỗ mắt của mặt nạ Sắt Bà, chậm rãi chạy dọc xuống theo gò má, nhìn y như hai vệt nước mắt màu đen.

Điền Mậu Sinh hô to: “Không xong rồi! Sắp thi biến!”

“Nhỏ giọng một chút, người còn chưa bị ông hù chết mà thi thể đã bị ông dọa cho sống lại rồi đấy.” Mục sư phụ liếc nhìn Điền Mậu Sinh một cái, vỗ ngực Liên Hoa, lấy khăn tay ra lau chùi cho cô giống như đang săn sóc cho một đứa trẻ, chẳng hề khách sáo mà sai bảo Điền Mậu Sinh: “Nổi lửa lên, cô gái này ngâm mình trong nước nhiều năm như vậy, hơi lạnh đã tích tụ đầy

https://thuviensach.vn

trong cơ thể, ông lại còn dùng phép ‘Băng phong’ nạp tuyết khí năm phương cho cô ấy, cô ấy có thể không khó chịu được sao?”

Điền Mậu Sinh nghe Mục sư phụ kể ra chính xác phép phong thi mà mình thực hiện, càng thêm mấy phần tinh phục vào bản lĩnh của cô, trong lòng cũng cảm thấy lời cô nghe có lý, thế là bèn bỏ qua tự ái, nghe theo ra ngoài nhặt cành khô, gom rơm rạ đến, nhóm một đống lửa bên trong miếu. Ngọn lửa vừa bốc lên chưa được bao lâu, Liên Hoa đã hết run rẩy, đứng yên tại chỗ, thoạt nhìn vô cùng ngoan ngoãn.

Mục sư phụ và Lý An Dân mỗi người một bên đỡ Liên Hoa nằm xuống bạt, Mục sư phụ nói với Điền Mậu Sinh: “Tiếp theo phải trang điểm, thay y phục cho cô dâu, đàn ông phải lui ra ngoài. Ông còn ở đây cô ấy sẽ xấu hổ, mà một khi xấu hổ là thi biến ngay, ông ra ngoài đi, canh cửa giúp cháu.” Nói xong cô phẩy tay một cái như đuổi muỗi.

Điền Mậu Sinh trợn trắng mắt, miệng cắn tẩu thuốc mà hổn hển cất bước ra ngoài., đóng chặt cửa lại, tựa lưng vào ván cửa nói vọng vào: “Lỡ xảy ra chuyện gì thì cứ hô lên một tiếng, tôi vẫn ở bên ngoài, gọi là sẽ đến!”

Lý An Dân bật cười thành tiếng, nhìn sang Mục sư phụ, nói rất khẽ: “Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, Điền sư phụ quả là một người tốt, rất nhiệt tình.”

“Tốt bụng, có nghĩa khí lại rất phóng khoáng giống hệt như cha ông ấy vậy, trung nghĩa vẫn là nết tốt truyền thống của người nhà họ Điền.” Mục sư phụ dùng giọng điệu quen thuộc mà khen ngợi nhà họ Điền, nét mặt còn có vẻ khá đắc ý.

Cô nhanh tay cởi ra lớp áo ngoài cuối cùng, giật vải ngũ sắc ra, bóc bùa xuống.

https://thuviensach.vn

Liên Hoa đột ngột ngồi phắt dậy, mười ngón tay co quắp vung về phía Mục sư phụ, Lý An Dân kêu khẽ: “Coi chừng!”

Ấy vậy mà Mục sư phụ lại không chút hoang mang, rút ra một lá bùa trong cái túi giắt sau hông ra, nhẹ nhàng tách hai tay Liên Hoa, dán thẳng lá bùa vào giữa ngực cô ta, Liên Hoa liền ngồi yên bất động.

Mục sư phụ lại lấy một cái khăn vải sạch sẽ trong gùi mây, gỡ bình nước ngang hông xuống, thấm nước ướt khăn, đặt lên trên lửa hơ nóng, đưa sang cho Lý An Dân, dặn: “Chị lau người giúp cô ấy lần nữa đi, chỗ nào cũng phải lau thật khô thật sạch đấy nhé.”

Lý An Dân cầm khăn làm theo, Mục sư phụ lại lấy từ trong túi đựng bùa ra một cây gậy nhỏ bằng kim loại đầu đính hạt bạc, từng chút một tách rời chỗ nối liền mặt Liên Hoa với mặt nạ Sắt Bà, tháo mặt nạ ra.

Khuôn mặt bên dưới mặt nạ thê thảm đến mức không nỡ nhìn, xương mũi gãy lìa hõm sâu xuống,hai mí mắt đã bị chỉ đen đan chéo khâu dính lại, miệng còn bị nhét một lá sắt mỏng cong cong, lá sắt hoen gỉ loang lổ, dính chặt vào môi dưới.

“Đây... vì sao lại thê thảm đến như vậy chứ?” Lý An Dân đưa tay bụm miệng.

Mục sư phụ lật ngược mặt nạ Sắt Bà cho Lý An Dân xem, bên trong mặt nạ lại bị đắp đầy bùn, cứ theo lẽ thường mà nói, cái mặt nạ này hoàn toàn không thể đeo kín vào được. Nếu muốn cho mặt nạ dính liền làm một với khuôn mặt, vậy thì xương mũi nhất định sẽ bị đè gãy.

Mục sư phụ nói: “Lá sắt mỏng kết hợp với lỗ miệng trên mặt nạ dùng để ăn uống, chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, mặt nạ Sắt Bà là dụng cụ dùng để tra tấn của các mụ ngải, nếu như đồ đệ hoặc kẻ bị bỏ ngải không nghe lời, bọn họ sẽ

https://thuviensach.vn

dùng mặt nạ này che kín năm giác quan của người ta, nhốt trong sơn động dằn vặt cho đến chết.”

Lý An Dân nói: “Nhưng Liên Hoa chẳng phải là con gái của Thất Nguyên Miết sao? Có người mẹ nào lại đối xử với đứa con gái mình dứt ruột đẻ ra như thế?”

“Vấn đề này rất khó nói, cũng có thể là Liên Hoa không phải là con ruột bà ta, hoặc bà ngải Thất Nguyên Miết ấy không có khái niệm gì về tình thân bình thường cả, bà ta không cần một đứa con gái, mà cần một con rối biết nghe lời.”

Mục sư phụ vừa nói vừa tháo hết chỉ trên mí mắt của Liên Hoa, rút miếng sắt mỏng ở môi dưới ra, Lý An Dân không cần cô dặn đã tự động lau mặt cho Liên Hoa, chất lỏng màu đen từ trong khóe mắt Liên Hoa trào ra ngoài, chảy xuôi xuống má.

Lý An Dân cảm thấy sống mũi cay xè, lau dòng nước đen giúp cô, khẽ nói: “Không sao nữa rồi, mọi chuyện đều qua rồi, chúng tôi đã tìm thấy anh Bình, anh ấy vẫn đang chờ cô, thay đồ đẹp xong là chúng ta sẽ đi gặp anh ấy.”

Màu da của Liên Hoa từ từ nhạt đi, lông trắng rậm rạp cũng rụng dần xuống, Mục sư phụ mặc giúp cô bộ trang phục người Miêu thêu hoa kim tuyến thật xinh đẹp, lại còn đeo trang sức bạc cho cô hết bộ này tới bộ khác. Lý An Dân lấy vòng tay Đông nguyệt phi tuyết từ trong ba lô ra đeo lên cổ tay phải Liên Hoa, ngồi xổm xuống sau lưng chải đầu cho cô ấy, chiếc lược sừng chải từng đường từ trên xuống dưới, cứ chải một lược, thân thể Liên Hoa lại mềm ra một chút, đợi đến khi đuôi sam đã tết xong xuôi rồi, Liên Hoa cũng nằm xuống bạt, mặt mũi trở nên rất yên bình.

Mục sư phụ lại lấy ra một đoạn ống trúc to cỡ ngón tay rồi mở nắp, nửa trên của ống trúc này là đầu bút lông, còn nửa dưới là phần đựng mực. Mục sư

https://thuviensach.vn

phụ dùng bút lông chấm mực chu sa điểm lên giữa đỉnh đầu Liên Hoa, giữa trán và hai lỗ tai, sau đó dán lá bùa lên trên nhà mình lên trên xong đỡ cô dậy, buông tay ra, cô liền tự mình đứng vững trên mặt đất.

Lý An Dân tò mò hỏi: “Em dùng bùa gì vậy? Vì sao không cần cành phan chiêu hồn cũng có thể khiến cô ấy đi theo, là còn bảo dừng là dừng ngay được?”

Mục sư phụ đội khăn hoa lên đầu cho Liên Hoa, giơ hai ngón tay ra nói: “Dẫn thi chỉ cần dùng hai loại phù quyết, quyết chữ Cân và quyết chữ Lập, cũng không khác các thầy chạy chân bình thường là mấy, chẳng qua bọn họ dùng âm thanh để gọi, còn em thì đổi thành bùa chú, đều giống nhau cả.

Đợi mọi chuyện ổn thỏa hết rồi, Điền Mậu Sinh mới được vào trong, trông thấy Liên Hoa duyên dáng yêu kiều đứng trong miếu, làn da cũng phục hồi lại màu đỏ nhạt, ôi chao! Những câu nghiến răng nghiến lợi nghĩ ra lúc đứng ngoài cửa lập tức nuốt vào bụng hết, mau lẹ thu dọn hành trang, đứng ngay sau lưng Mục sư phụ, ý bảo: Chuyện gì cũng nghe theo cô cả, tôi chỉ làm chân sai vặt thôi!

Mục sư phụ không hề chậm trễ, thay bùa chữ Cân, dắt Liên Hoa chạy đến núi Bán Giới, Điền Mậu Sinh thì đi song song với Lý An Dân ở phía sau, nhỏ giọng hỏi: “Cháu thấy cô ấy phong thi như thế nào vậy?”

Lý An Dân vẫn còn đang nghĩ xem có nên nói ra hay không thì Mục sư phụ ở đằng trước đã tằng hắng một tiếng, cất cao giọng: “Bí mật làm ăn đấy, theo quy củ giang hồ thì đồng nghiệp không được thăm dò lẫn nhau.”

Lý An Dân nghe vậy không do dự nữa, ngậm miệng im như hến, Điền Mậu Sinh sờ sờ mũi nói: “Tôi đã rửa tay gác kiếm rồi, sao tính là đồng nghiệp được.”

https://thuviensach.vn

Mục sư phụ cười nói: “Đã từng là đồng nghiệp thì vẫn là đồng nghiệp, ông xem, không phải ông vẫn nhận vụ làm ăn lần này đấy sao?”

Lý An Dân phát hiện ánh mắt của Điền Mậu Sinh chợt tối lại, như có điều tâm sự, đắm mình trong suy nghĩ riêng, cũng không biết là nhớ đến chuyện thương tâm gì.

Đến núi Bán Giới, Mục sư phụ lại làm một chuyện khiến người ta hết hồn, cô nhóc lột sạch bùa dán trên trán của cả Lý Hồng Băng và Liên Hoa, để mặc cho hai con cương thi tự động nhảy nhót, nhảy thẳng tới trước mặt đối phương mới ngừng lại, lặng lẽ đứng đối mặt nhau dưới ánh trăng. Hai người cứ đứng ngây ra như vậy mà không hề có bất kỳ hành động gì, thời gian dường như cũng ngừng trôi.

Lý An Dân thấy bóng hai người mờ nhạt tách ra từ hai thi thể, ôm chặt nhau hòa làm một, rồi dắt tay nhau đi về phía xa.

Ngay khi ấy, từ thất khiếu của Liên Hoa và Lý Hồng Băng đột nhiên rỉ máu, hai thi thể tựa vào nhau, ngã lăn xuống bụi cỏ, Lý Hồng Băng nằm ngửa mặt, Liên Hoa thì gục trên người anh.

Lý An Dân theo chân Mục sư phụ chạy đến gần quan sát, chỉ thấy cả hai thi thể đều biến dạng cả, bắp thịt héo rút, rỉ ra một lượng lớn chất dịch màu vàng, các nốt chàm thây màu đỏ tím trải rộng khắp làn da. Tuy nhiên khuôn mặt hai người trông rất bình thản, Lý Hồng Băng nhắm nghiền mắt, khóe miệng Liên Hoa khẽ cong lên, hai thi thể thân thiết ấp vào nhau, trông chỉ như đang ngủ một giấc mà thôi.

Mục sư phụ bảo lúc bọn họ chết đi không chịu nuốt vào một hơi cuối cùng, giữ lại một hơi ấy chống đỡ qua mấy chục năm đằng đẵng, đợi đến khoảnh khắc mặt trời vừa mọc cũng là lúc linh hồn lại nhập lối luân hồi.

https://thuviensach.vn

Sống mũi Lý An Dân cay xè, lúc còn sống không thể cùng nhau hạnh phúc, vất vả lắm đến khi chết mới được gặp mặt một lần, lại chẳng được mấy chốc đã đôi ngã chia lìa vào kiếp khác - yêu nhau không đến được với nhau, lại còn phải đợi kiếp sau, nhưng tới lúc đó chuyện gì cũng quên mất, nào ai biết được sẽ ra sao? Có lẽ đổi sang một cuộc nhân duyên khác, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, xoay vòng xoay vòng, bạn bè, người thân cùng người yêu dấu cũng chỉ là khách qua đường trong cõi luân hồi mà thôi.

Lý An Dân bất giác nhìn sang Diệp Vệ Quân, chợt thấy anh cũng đang nhìn mình, trong mắt anh đong đầy tình cảm, Lý An Dân nắm lấy tay anh thật chặt, siết thật lâu.

Bốn người yên lặng ngồi cách đó không xa chờ đợi, để cho đôi lứa xa cách bấy lâu có được một quãng thời gian ngắn ngủi của riêng mình, lặng lẽ bên nhau đến tận phút giây sau cùng.

Sáng sớm hôm sau, thái dương lên đến đầu cành, máu thịt trên thi thể Lý Hồng Băng và Liên Hoa đã tan ra hoàn toàn, biến thành hai bộ xương trắng, Mục sư phụ nói nhiệm vụ của cô đã xong, kế tiếp sẽ không dính đến việc gì nữa. Diệp Vệ Quân theo chỉ thị của Điền Mậu Sinh, nhấc hài cốt đặt lên trên chiếu, vừa mới dời hài cốt của Liên Hoa đi, vòng bạc trên cổ tay đã rơi ra, giống như có linh tính mà lăn đến trước chân Lý An Dân, xoay tròn ba vòng rồi mới nằm hẳn xuống.

Điền sư phụ bảo: “Nhận lấy đi, nói không chừng đây chính là quà cảm tạ cô ấy tặng cho cháu.”

Lý An Dân nhớ lại những lời tinh linh động đã nói, liền nhặt lấy vòng bạc, xoa xoa trên quần áo rồi bỏ vào trong túi.

Diệp Vệ Quân đặt hai bộ hài cốt nằm song song với nhau dưới đáy huyệt, đem quần áo cùng với đồ trang sức xếp chỉnh tề ngay bên cạnh, tiếp tục đắp

https://thuviensach.vn

thêm hai lớp chiếu lên trên hài cốt, phủ vải gai trắng lên xương sọ, lấp đất xuống, cũng không dựng mộ bia mà ngắt hai cành liễu ở bờ sông đến cắm trên mộ, dâng hương và đồ cúng, lại đốt thêm hai xâu tiền.

Bốn người vội vàng lên đường quay về, Điền Mậu Sinh nói lần này không tính là do ông chạy chân, cần phải chuyển tiền thù lao cho Mục sư phụ ngay trước mặt mọi người, Mục sư phụ cũng không từ chối, được người khác mời, cô nhóc liền vui vẻ theo sau.

Trên đường trở lại vẫn phải đi ngang qua rãnh Quan Tài, khe núi kéo dài này thoạt trông rộng rãi hơn rất nhiều so với lúc qua đây vào ban đêm, đi qua vô cùng dễ dàng, dưới đáy khe cũng không có thi quái chui lên nữa.

Mục sư phụ chỉ cho mọi người những kiến thức thông dụng lúc lỡ đường qua đây: “Rãnh Quan Tài có thi khí nặng, âm hồn lâu nay không tan, lúc sương mù phủ xuống thì cần phải đề phòng quỷ Mơ hồ mê hoặc lòng người, lường gạt các giác quan. Bùa Trấn hồn không chỉ có hiệu quả với người chết mà còn dùng được cho người sống, dán bùa vào ngực có thể ngăn ma quỷ nhập vào người, ngoài ra tốt nhất là nên mang thêm một ngọn đuốc vừa để xua tan âm tà, lại vừa sưởi ấm thân thể nữa. Còn như quỷ chết yểu thường hay xuất hiện ở bãi tha ma núi Bán Giới ấy, bản thân quỷ chết yểu nhát còn hơn chuột, thế nên bọn chúng thường kết bè kết lũ, cậy đông rồi mới dám cả gan tác quái, đặc biệt sợ đồ đồng đồ sắt, chỉ cần cõng chảo trên lưng là có thể an toàn đi qua.”

Mục sư phụ rất thích tán gẫu, vừa gợi chuyện là nói liên miên không dứt như một cái loa phóng thanh, nhưng lúc cô nói chuyện thì vẻ mặt hết sức sinh động, từ ngữ lại hài hước, rất có sức cuốn hút, sự việc gì qua miệng cô cũng đều thú vị mới mẻ, khiến người ta chẳng hề thấy phiền hà mà còn muốn nghe thêm nữa.

Sau khi về đến trại Thạch Kiều, lão Giang Đầu dắt hai người đàn ông về nhà thết đãi, còn thím Chu đưa hai cô gái đi trại cũ ghé thăm quả phụ Hương.

https://thuviensach.vn

Quả phụ Hương đang phơi hoa cỏ trên mảnh đất trống trước cửa nhà, trải ra nào là thảo dược hái được trong núi, nào là lá trà, phân ra từng loại sắp xếp trên chiếu phơi khô, có thể dùng để chế thuốc, cũng có thể pha trà uống.

Quả phụ Hương dắt khách vào trong gian nhà chính ngồi chơi, đem lá trà đang phơi ở ngoài vào pha ba chén trà cho ba người Lý An Dân giải khát. Lý An Dân vừa nhấp ngụm trà vừa đánh giá xung quanh, gian giữa này được bài trí hệt như phòng tang - một chiếc bàn lớn kê ngay ngắn sát tường, trên mặt bàn có đủ các loại đồ cúng, hương đèn và bài vị, ba nén hương cắm trong bát gạo hãy còn đang cháy. Ở mặt tường phía trên bàn treo một bức di ảnh rất to, trong ảnh là một người đàn ông gầy nhom như bộ xương, theo lời thím Chu nói thì đây chính là A Cát, chồng của quả phụ Hương.

Sau khi đón khách vào trong cửa, quả phụ Hương ra trước bàn thờ thắp ba nén hương rồi vái lạy, nói: “Anh A Cát à, có khách đến nhà mình chơi.”

Lý An Dân nhận thấy lúc cô nói câu này ánh mắt cũng trở nên long lanh, âm điệu mềm mại, trên làn da trắng chợt phơn phớt hồng, giống như một cô gái trẻ đang đắm mình trong hạnh phúc.

Nghe thím Chu nói, quả phụ Hương được nhà A Cát mua về lúc mới chín tuổi, lúc đó A Cát cũng đã hai mươi ba rồi, nửa thân dưới không hề nhúc nhích, cả ngày phải nằm trên giường uống thuốc, toàn thân gầy đến trơ cả xương, mùi chua thối lẫn với mùi nước ngập ngụa cả căn phòng, đến cả người trong nhà cũng không muốn bước vào. Từ bé quả phụ Hương phải học nào lau người cho A Cát, nào thay quần áo, còn phải hầu hạ những lúc đại tiểu tiện, toàn bộ cuộc sống của cô đều xoay quanh người chồng này.

A Cát đối xử với quả phụ Hương cũng rất tốt, dạy hết vốn chữ nghĩa không được bao nhiêu của mình cho quả phụ Hương, những lúc rãnh rỗi thường xuyên kể chuyện cổ tích cho cô nghe, dạy cô hát. Cả truyện cổ tích lẫn những khúc hát không nhiều, tới lui cũng chỉ có từng ấy nhưng quả phụ Hương

https://thuviensach.vn

vẫn nghe hoài không biết chán, lại đem những việc mình trải qua mỗi ngày kể cho A Cát nghe - ngoài trời trong xanh bao nhiêu, cỏ biếc đến nhường nào, hoa thơm ra sao, tất cả đều là những thứ bình thường A Cát không cảm nhận được.

Năm quả phụ Hương mười bốn tuổi, bệnh của A Cát càng thêm nặng, liên tục đi kiết, quả phụ Hương cực khổ ngày đêm, không nghỉ ngơi phút giây nào, luôn túc trực bên đầu giường để săn sóc, A Cát biết mình không qua khỏi, trước lúc lâm chung để lại một nguyện vọng - mong cha mẹ có thể tìm cho người vợ còn chưa có động phòng của mình một nhà nào đó thật tốt.

Có điều bản thân quả phụ Hương lại không muốn ra đi, cô muốn ở lại chăm lo cho cha mẹ chồng, đến khi hai cụ qua đời mới chuyển sang trại bỏ hoang để ở. Dọn cả bài vị của A Cát cùng những vật dụng lúc còn sống của anh sang bên này hết, cam tâm tình nguyện thờ chồng làm một góa phụ, giữ một mạch những tám năm trời, ai nấy đều cảm thấy khổ cho cô, thế nhưng bản thân cô lại thấy vui vẻ.

Quả phụ Hương không phải là mẫu con gái vừa nhìn đã thấy đẹp, nhưng cũng xinh xắn dễ coi, tính tình lại hiền hậu thuần khiết, dịu dàng e lệ, trên người dường như tỏa ra một khí chất trẻ trung ngây thơ không hợp với tuổi tác, trong thôn tự nhiên có người nảy sinh tình cảm với cô, thế nhưng đối với tình ý của những người đàn ông khác quả phụ Hương lại tránh như tránh tà, cô chỉ muốn theo chồng mình suốt đời suốt kiếp.

Ngày mà quả phụ Hương còn chưa biết tình yêu là gì, A Cát bằng thân phận người chồng chiếm trọn cả thế giới của cô, sau khi A Cát mất không được bao lâu, quả phụ Hương cũng đến tuổi chớm nở mối tình đầu, chính trong những ngày đó, cô đặt tình cảm không biết phải gửi vào đâu lên trên người chồng đã chết của mình, nỗi nhớ chồng chất dần dần chuyển thành tình yêu và cô dùng hết tình yêu này để an ủi vỗ về tâm hồn mình.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cảm thấy đây mới chính là lạc động thật sự, quả phụ Hương đã tự đào một cái hố thật sâu trong tận linh hồn, đem tình cảm vùi chôn vào trong động, yêu thương gần gũi với một vị thần Động có tên là "A Cát".

Nhưng khi quả phụ Hương hướng về di ảnh chồng mà lẩm nhẩm tâm sự, trên mặt cô luôn toát lên vẻ ngọt ngào e thẹn, trong đôi mắt mang theo thứ ánh sáng mơ mộng của người con gái đang yêu. Tình yêu của cô với chồng không vì âm dương chia cắt mà phai nhạt mất, ngược lại càng lúc càng thêm say đắm.

Rời khỏi khu trại cũ, theo bản năng Lý An Dân ngoái đầu nhìn lại lần cuối, quả phụ Hương vẫn đội chiếc nón lá che nắng mà ngồi cửa trả hoa cỏ ra phơi, cánh cửa phòng sau lưng cô khép hờ, một thân hình cao gầy đang đứng khuất trong bóng tối phía sau cánh cửa, không nhìn ra được đầu và chân, chỉ có thể mơ hồ trông thấy một phần đường nét cơ thể.

"Có rất nhiều thần Động, Thổ địa sinh ra là do linh hồn được hưởng nhờ hương khói mà thành, hằng năm như một, ngày nào cũng thắp hương thờ cúng, căn phòng của cô ấy cũng sánh ngang với miếu thần Động rồi... Tám năm trời phúc lộc áo cơm, một năm hương khói kéo dài ba năm âm thọ..." Mục sư phụ không biết là vô tình hay cố ý mà khẽ lẩm nhẩm bên tai Lý An Dân.

Lý An Dân cười cười, vươn vai duỗi người, tâm tình thoáng chốc đã tốt hẳn lên. Thì ra không chỉ có con người mới bị lạc động, đến cả quỷ thần cũng sẽ lọt vào trong động tơ tình của con người.

Đêm đó trở lại thôn, lão Giang Đầu mở tiệc trong thôn trại để khao nhóm sư phụ cất công cực khổ, thôn dân cũng tụ lại ngồi chung một cỗ ăn chung một nồi. Trước lúc giải tán, Thạch Hà Anh chủ động dâng trà cho khách, những người khác đều uống, riêng Diệp Vệ Quân "lỡ tay" khiến chén trà lật úp đổ xuống đất, "Xoảng!" một tiếng vỡ thành mấy mảnh, nước trà đổ xuống đất biến thành màu đỏ tím, phiến lá hình xoắn ốc cuộn tròn như một con giun chui thẳng vào trong đất.

https://thuviensach.vn

Hình ảnh thoáng qua này chỉ có Diệp Vệ Quân và Lý An Dân đang ngồi cạnh anh là trông thấy được, trong khoảnh khắc chén trà vỡ nát, sắc mặt Thạch Hà Anh liền trắng bệch, nét mặt ấy không biết phải nói là đang thất vọng hay sợ hãi, hoặc cũng có thể là cả hai. Lý An Dân nhanh mắt phát hiện móng tay của Thạch Hà Anh có màu sắc hệt như nước trà vừa bị đổ, đều là sắc đỏ tím, hoàn toàn không có vẻ sáng bóng của nước sơn móng tay mà nhàn nhạt giống như bị thuốc màu nhuộm lên.

Lý An Dân tức khắc liền hiểu Thạch Hà Anh đã giở trò gì đó trong chén trà của Diệp Vệ Quân, xem tình hình hẳn là bỏ ngải. Diệp Vệ Quân không vạch trần trước mặt mọi người, nhưng bản thân Thạch Hà Anh lại tìm một chỗ vắng để thẳng thắn bộc lộ mình - cô ta cần một người đàn ông tốt để cứu vớt mình giữa lúc nước sôi lửa bỏng.

Thạch Hà Anh không muốn lấy Tùng Viêm, một gã thô kệch không có học thức không có tố chất gì cả, cũng không muốn để cho tài hoa của mình bị mai một trong dãy núi giẻ rách này, cô ta được học đại học, là một người phụ nữ có lý tưởng có mục tiêu cần theo đuổi, cô ta không muốn lãng phí cuộc đời mình ở chốn rừng rú sơn dã thế này.

Trước lúc tìm được đối tượng có thể nương tựa vào, Thạch Hà Anh không dám trực tiếp từ chối trưởng thôn, cô ta sợ bị người ta chê trách, bảo mình là kẻ không có tình nghĩa vô lương tâm, ăn cháo đá bát. Cô ta không muốn lấy Tùng Viêm, lại càng không muốn mất hết thể diện với người dân trong thôn, biện pháp duy nhất là học theo đàn bà Lê thôn, bỏ ngải dụ đàn ông, để cho người đó dắt cô ta đi.

Thứ ngải mà Thạch Hà Anh sử dụng là Ngải tình được chế ra từ là dâm dương hoắc, hay còn gọi là Ngải phải lòng, có thể khiến cho đàn ông si mê người bỏ ngải, người bỏ ngải nói gì là làm nấy. Thạch Hà Anh bảo cô ta đã

https://thuviensach.vn

tuyệt vọng rồi, cách gì có thể là thử dùng hết, cho dù Diệp Vệ Quân không đến đây, cô ta cũng định lên trên thị trấn tìm một du khách nào đó để bỏ ngải.

Thạch Hà Anh xin lỗi một cách khẩn thiết, vừa khóc sướt mướt cầu xin Diệp Vệ Quân giữ bí mật cho cô ta, không nên để chuyện này lộ ra bên ngoài. Nếu người khác biết được cô ta đã bỏ ngải, chắc chắn cô ta sẽ chẳng còn đất để đặt chân ở thôn này, sẽ bị trục xuất đến một chốn không người nào đó.

Diệp Vệ Quân hỏi cô ta xem đã học được thuật bỏ ngải từ ai, Thạch Hà Anh bảo khi còn bé có đến miếu thần Động chơi, thường xuyên gặp được một bà cụ lưng còng, bà ta dạy cô làm sao ngắt lá dâm dương hoắc để chế Ngải phải lòng. Bà cụ đó ở miếu thần Động chừng ba tháng thì không còn thấy đâu, kể từ đó cũng không thấy xuất hiện nữa.

Thạch Hà Anh còn bảo cô ta cũng biết ngải là thứ hại người, sau khi bà cụ ấy biến mất cô ta chưa từng chế lấy một lần, cũng chưa bao giờ bỏ ngải, Diệp Vệ Quân chính là người đầu tiên xui xẻo.

Diệp Vệ Quân lạnh lùng nhắc nhở cô ta: “Cô có biết vì sao bà ngải phải giấu thuốc ở kẽ móng tay không? Vì sao đàn ông trúng ngải lại phải nghe theo lời của người bỏ ngải? Đấy đều là do con ngải quấy phá bên trong cơ thể của hai người, trong lúc cô bỏ ngải, một phần ngải rơi vào đồ ăn thức uống vào bụng người ta, một phần khác sẽ thông qua kẽ móng tay tiến vào trong thân thể cô. Cô càng bỏ ngải nhiều lần, đàn ngải trong cơ thể cô lại càng phát triển nhanh chóng, đến sau cùng sẽ xuất hiện tình trạng thế nào cô đã thử hỏi mụ ngải kia bao giờ chưa?”

Thạch Hà Anh hoảng sợ lắc đầu nguầy nguậy, cô ta chỉ biết bỏ ngải rồi có thể khiến người ta nghe lời mình, căn bản không hề nghĩ đến sau đó sẽ có hậu quả gì.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân nở một nụ cười cay độc: “Đàn ngải càng nhiều thì càng cần hấp thu chất dinh dưỡng trong cơ thể nhiều hơn, tìm không đủ thức ăn, chúng nó sẽ ăn luôn cả vật chủ. Tình trạng này theo như cách gọi của người Miêu các cô thì chính là ‘Ngải ngược’, một khi bị ngải ăn ngược rồi, nhất định phải bỏ ngải người khác để điều tiết, mà khi đó trong cơ thể người bỏ ngải sẽ lại gia tăng thêm một đám ngải mới. Đây là một vòng tròn ác tính, cô có biết vì sao đám bà ngải cả đời đều phải bỏ ngải để rồi gánh lấy tiếng xấu không? Bởi vì bọn họ phải không ngừng bỏ ngải thì mới có thể sống sót được.”

Thạch Hà Anh bị anh dọa đến nỗi sắc mặt tái xanh, vô thức chùi chùi móng tay tím đỏ trên quần áo, Diệp Vệ Quân nói: “Nếu đây quả thực là lần đầu cô bỏ ngải thì vẫn còn đường cứu vãn, đem đám lá dâm dương hoắc cô đã hái về đốt sạch đi, rồi đến miếu thần Động đốt lửa đuổi ngải. Ngải sợ nhiệt, vùng Tương Tây thường dùng cách hong khô thảo dược để đuổi ngải, cũng chính là mượn hơi nóng từ ánh nắng để diệt sạch ngải.”

Nói xong, Diệp Vệ Quân đang định rời đi thì Thạch Hà Anh ở sau lưng anh khẽ nói: “Anh ơi, vợ của anh thật là hạnh phúc, có thể gặp được một người đàn ông tốt như anh, giá mà em cũng có thể...”

Diệp Vệ Quân dùng một giọng nặng nề cắt ngang lời cô ta: “Tôi từng mặc áo bông rách ngồi ở lề đường sửa xe đạp, từ đầu đến chân lấm đầy dầu mỡ đen sì, nếu như cô gặp phải hạng người như thế, ngoại trừ lùi ba bước ra sau rồi vòng đường khác để đi thì có thể làm được gì khác? Ngày đó cô ấy đang theo học trong một ngôi trường danh tiếng, cứ mỗi lúc tan học là lại ra đầu hẻm chờ tôi dọn quán, dù nắng dù mưa vẫn một mực kiên trì, gặp được cô ấy mới là hạnh phúc lớn nhất đời này của tôi!”

Thạch Hà Anh kinh ngạc há hốc mồm miệng, dường như có chút sợ hãi. Diệp Vệ Quân đút tay vào túi, quay đầu liếc mắt nhìn cô ta một cách lạnh nhạt: “Tôi nghe cô ấy nói các thứ gia cụ cùng đồ trang trí trong phòng cô đều do Tùng Viêm đóng, đám cậu ấm có ăn học sẽ không bao giờ cầm cưa cầm búa xẻ

https://thuviensach.vn

gỗ đóng bàn cho cô đâu. Dù ý tưởng thiết kế có tốt mấy đi chăng nữa, một khi không thực hiện được thì cũng chỉ là lý thuyết suông."

Cái nên nói cái không nên nói anh đều đã nói hết, thế là chẳng buồn thừa lời với cô ta nữa, quay đầu đi thẳng về phía hành lang, Lý An Dân bước ra từ cửa thang lầu, đôi mắt trong veo, nụ cười rạng rỡ. Diệp Vệ Quân ngẩn người, anh cứ tưởng Lý An Dân đã về phòng trước rồi, không ngờ vẫn còn trốn ở đây nhìn trộm, sực nhớ lại những lời gan ruột khi nãy, anh ngượng ngùng ngồi xổm xuống ôm chặt đầu.

Lý An Dân ngồi xuống trước mặt anh, cười tít cả mắt, vuốt tóc anh, đẹp lòng mà nói: "Anh Vệ Quân, mấy lời này không cần nói sau lưng em đâu, em thích nghe lắm ấy."

Diệp Vệ Quân trong một phút không kìm được mới buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng, từ trước tới nay anh không thích nói những lời chót lưỡi đầu môi, những lúc tình cảm dâng trào nói vài câu ngọt ngào là không tránh khỏi, nhưng bảo anh đang yên đang lành đi nói ra mấy lời ướt át sến súa thật đúng là làm khó nhau.

"Em gái... chúng ta về phòng rồi hãy nói." Diệp Vệ Quân xoa xoa mặt, đứng dậy kéo Lý An Dân đi lên lầu.

Lý An Dân ngoái đầu ra sau thoáng nhìn một cái, trông thấy Thạch Hà Anh vẫn còn ngơ ngác đứng trong sân, Diệp Vệ Quân sao lại không biết cô đang nghĩ gì, liền nói: "Đừng nhìn nữa, không phải việc của mình."

Lý An Dân nhìn anh mà cười: "Anh Vệ Quân, không ngờ anh cũng có tiềm năng làm hòa giải viên cấp thôn ghê."

Diệp Vệ Quân nghiêm mặt, khẽ cốc lên trán cô: "Ngải này chẳng phải trò đùa, anh hoài nghi bà cụ lưng còng Thạch Hà Anh gặp được trong miếu thần

https://thuviensach.vn

Động chính là Thất Nguyên Miết. Thầy ngải chết đi không dễ được lên trời, cần phải giải phóng hết đám ngải nuôi trong thân thể mình ra ngoài mới có thể siêu sinh, mớ dâm dương hoắc mọc tràn lan trong miếu thần Động chỉ e chính là ngải trong cơ thể bà ta nảy mầm mà thành, giữ lại chính là tai họa, tốt nhất là một mồi lửa thiêu rụi hết."

Lý An Dân hỏi: "Anh đã biết Thạch Hà Anh chơi ngải từ trước rồi ư?"

Diệp Vệ Quân nói: "Cô ta không biết dùng ngải, chẳng qua chỉ biết cách chế mà thôi, em cũng đã ghé qua phòng cô ta rồi đấy, không ngửi thấy mùi ngọt đắng giống như trong hang miếu thần Động hay sao?"

Lý An Dân gật đầu: "Có ngửi thấy nhưng không nghĩ nhiều đến thế, anh Vệ Quân này, nếu như anh uống chén trà ấy thật... vậy anh sẽ yêu cô ta ư?"

Diệp Vệ Quân cười: "Làm sao thế được? Không có thứ thuốc nào có thể khống chế tình cảm con người, cái gì mà Ngải phải lòng, nói trắng ra cũng chẳng khác gì thuốc kích dục, chẳng qua ngải có tính lưu động, có thể dựa vào tiếp xúc để truyền tới thân thể con người."

Diệp Vệ Quân nói ra những lời kia phần nhiều là vì muốn cảnh cáo đe dọa Thạch Hà Anh, người không biết thì không sợ, vì muốn đạt được mục đích mà bất chấp hậu quả, đến khi gây ra chuyện rồi lại chẳng biết phải giải quyết hậu quả thế nào, lúc ấy có muốn cứu vãn thì cũng đã quá trễ. Diệp Vệ Quân nhắc lại chuyện đốt động cho lão Giang Đầu, còn việc bỏ ngải thì không hề nói, chỉ nói với ông rằng trong động có ngải cùng với thi hài của mụ ngải.

Nghỉ ngơi một đêm tại trại Thạch Kiều xong, Điền Mậu Sinh khăng khăng mời Mục sư phụ về nhà làm khách cho bằng được, Diệp Vệ Quân và Lý An Dân tất nhiên cũng phải đi cùng.

https://thuviensach.vn

Vừa mới đến cửa thôn, một ông lão đã vội vàng chạy ra đón, kéo cánh tay Điền Mậu Sinh, cất to giọng: “Mậu Sinh, rốt cuộc thì cậu cũng đã về rồi, mau đi đón con trai cậu đi, nó lại nằm bẹp ra rồi!”

Sắc mặt Điền Mậu Sinh lập tức thay đổi, kéo Mục sư phụ chạy như bay về nhà, Diệp Vệ Quân là Lý An Dân vội vã đuổi theo sau. Bên ngoài gian phòng của Tiểu Điền người chật như nêm, thấy chủ nhà trở lại mọi người liền dạt sang hai bên, Lý An Dân và Diệp Vệ Quân cũng thuận thế chen lên trước để xem thử rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tiểu Điền yếu ớt nằm trắng cẳng trên giường, thần trí mơ hồ, miệng vẫn cứ lẩm bẩm: “Rỉ ra rồi, đã rỉ ra mất rồi...”

Ông cụ Điền đang ở trong phòng thắp hương dán bùa, vừa thấy Điền Mậu Sinh liền khẩn trương kéo ông đến đầu giường, nói: “Con đi chưa được bao lâu thì nó thành ra như vậy, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, con mau xem xem!”

Điền Mậu Sinh đẩy Mục sư phụ lên phía trước, nói với cô: “Sư phụ, tôi xin được nói thật, tôi mời cô đến đây chủ yếu là vì đứa con này của tôi, cô xem thử phải làm cách nào mới trị được căn bệnh này của nó?”

Mục sư phụ đưa hai ngón tay lên ấn nhẹ giữa trán Tiểu Điền, huyệt nhân trung và ngực, sau đó liếc mắt nhìn ra sau một cái, Điền Mậu Sinh lập tức hiểu ý cô, bảo tất cả mọi người lui ra khỏi phòng hết, đóng chặt cửa, chỉ cố ý chừa lại Diệp Vệ Quân và Lý An Dân để đề phòng cần giúp đỡ.

Điền Mậu Sinh nói thẳng: “Lúc con trai tôi còn bé đã bị đuối nước, sau khi được cứu lên bờ cứ một mực cho rằng có nước rỉ ra từ lỗ tai, thi thoảng lại còn ngây người hôn mê, gần đây bệnh tình càng nghiêm trọng hơn, tôi nghi ngờ thứ bị rỉ của nó không phải nước mà chính là hồn khí toát ra ngoài. Mục

https://thuviensach.vn

sư phụ, tôi muốn cô dùng phép phong thi nhà họ Mục bịt các khiếu cho con trai tôi, để hồn của nó không thoát được mất.”

“Phép phong thi đâu dùng được trên thân người sống.” Mục sư phụ mở banh cổ áo Tiểu Điền ra, ngón tay quệt nhẹ một cái lên vết thương mờ nhạt ngay cổ, quệt ra được một chút dịch vàng, cô rũ mắt xuống nhìn chất nhầy dính ở ngón tay, khuôn mặt trước nay luôn bình thản bỗng sa sầm lại.

Lý An Dân thấy vẻ mặt cô thay đổi, từ giữa chân mày mơ hồ có sát khí toát ra, không khỏi lạnh buốt sống lưng, bèn lần theo vách tường dịch đến gần đầu giường, quan sát Tiểu Điền đang nằm trên giường. Lúc trên xe lửa khoảng cách quá xa nên cô không thấy rõ ràng cho lắm, lúc này ghé sát nhìn lại lần nữa, mới phát hiện trên cổ Tiểu Điền có dấu vết bị khâu vá. Loại vết kim đặc biệt này Lý An Dân đã từng thấy, trên thi thể mà Mục sư phụ chạy chân cũng có vết tích y hệt như vậy, nghe nói đây là ngón nghề vá xác của thầy đuổi xác, đường chỉ có thể giấu chỗ da tổn hại vào trong thịt, khiến cho những đoạn tay chân gãy nát gắn kết lại với nhau một cách chặt chẽ.

Từ cổ Tiểu Điền trở lên da trắng trẻo, còn thân thể và tứ chi thì thô ráp ngả vàng, cứ như đem đầu của ai đó khâu lên thân thể của một người khác. Tóc gáy Lý An Dân tức thì dựng ngược hết lên.

“Ông Điền à, ông đây là đã đổi đầu nối hồn cho cậu ấy rồi.” Mục sư phụ đứng dậy, đi tới bên người Điền Mậu Sinh mà vỗ vai ông, nói: “Con trai ông đã chết từ lâu rồi, mong ông hãy cố nén đau thương.”

Điền Mậu Sinh thoắt cái đã nổi cơn, đỏ mặt tía tai quát lớn: “Nó chưa chết, nó còn chưa chết! Lúc nó rơi xuống nước chỉ vừa mới bảy tuổi thôi! Cô xem kỹ một chút đi, đã lớn đến thế này rồi mà! Người chết còn có thể trưởng thành được sao? Nó còn sống, Mục sư phụ, cô nhất định phải cứu nó, tôi biết cô có biện pháp mà!”

https://thuviensach.vn

Mục sư phụ nói: “Tôi nói con trai ông đã chết từ lâu rồi, chứ không hề nói người nằm trên giường chính là con trai ông.”

Mặt Điền Mậu Sinh đen lại, gân xanh nổi đầy hai bên thái dương, hung hăng hỏi lại: “Cô nói gì?”

Lý An Dân yên lặng lùi đến bên cạnh Diệp Vệ Quân, kéo anh lại gần cửa đứng, trời sinh Điền Mậu Sinh đã có tướng dữ như hung thần, giờ nổi khùng lên càng như Diêm Vương mặt sắt, bình thường ông ta lão luyện bình tĩnh cởi mở hào hiệp như thế, vậy mà gặp chuyện liên quan tới người nhà là lập tức mất bình tĩnh. Lý An Dân thực lòng nghĩ nếu Mục sư phụ còn cứ nói thẳng băng ra như thế, Điền Mậu Sinh ắt sẽ tung nắm đấm vào khuôn mặt búp bê của cô mất.

Nhưng Mục sư phụ lại chẳng chút nao núng, đứng thẳng ngay trước mặt Điền Mậu Sinh, ngẩng cao đầu hướng về phía ông ta, ánh mắt lạnh thấu xương, tự có một khí thế trấn áp kẻ khác. Cô lạnh lùng hỏi: “Ông hãy thành thật nói xem, cái đầu này là của con trai ông sao? Ông giết người cắt đầu, lấy đầu con nhà người ta ghép vào thân thể con trai mình, có phải hay không?”

Điền Mậu Sinh đấm vào cột giường, cắn răng nói: “Tôi không giết người! Đứa bé kia là cái xác tôi mua được, tìm người giúp nó siêu thoát rồi mới ra tay, tôi chỉ mượn hồn khí còn sót lại của nó để giúp con trai tôi bổ khí kéo dài sinh mệnh mà thôi.”

Mục sư phụ nói: “Tôi không biết ông nghe được từ đâu biện pháp thay đầu nối hồn này, tạm thời không nói loại thuật pháp nghịch chuyển âm dương này có làm nên hay không, tại sao ông lại giữ xác con trai, rồi còn ghép với đầu của người khác?”

Điền Mậu Sinh trả lời: “Đầu của con tôi có lẽ đụng phải đá ngầm, mặt mũi tổn hại nghiêm trọng, trên người lại không có vết thương nào, nối hồn là

https://thuviensach.vn

dung hợp hồn khí, trong đầu cũng có hồn khí, tất nhiên là phải giữ lại bộ phận còn nguyên vẹn rồi.”

Mục sư phụ day day trán, thở dài nói: “Ông Điền à, ông đây là dùng chính hồn khí của con trai mình đi kéo dài sinh mệnh của một đứa trẻ khác, hồn chính đã mất, con ông có thể còn sống được sao?”

Điền Mậu Sinh hỏi: “Nói vậy là có ý gì?”

Mục sư phụ liếc nhìn Diệp Vệ Quân một cái, nói: “Diệp sư phụ hiểu rõ chuyện hồn phách hơn em, anh nói xem trên giường kia là ai?”

Diệp Vệ Quân chần chừ một lát, không nói thẳng ra, chỉ bảo Điền Mậu Sinh rằng hồn chính cùng linh thức đều ở đầu, tục xưng gọi là “hồn đầu”, cách làm của ông ta cũng tương đương với dùng hồn khí của con mình nuôi dưỡng “hồn đầu” của con người khác, hồn đầu của Tiểu Điền chỉ e đã sớm xuống cõi Âm rồi.

Mục sư phụ nói: “Loại thuật pháp dùng kiến thức nửa vời bày ra làm sao có tác dụng được? Đứa nhỏ này là dựa vào phép phong thi của nhà họ Điền mới có thể chống đỡ cho tới hôm nay, ý thức còn tỉnh táo đã coi như không tệ rồi, chỉ cần là người đã chết, hồn khí sớm muộn phải tan.” Lúc cô nói những lời này, như vô tình lại như cố ý quét mắt liếc Diệp Vệ Quân một cái, lòng Lý An Dân liền thấy căng thẳng.

Điền Mậu Sinh nghe nói không phải là hồn của con mình, suy nghĩ chốc lát, vẫn kiên trì nói: “Nếu tôi đã kéo dài sinh mệnh cho nó, nó chính là con yêu con quý của tôi. Mục sư phụ, tôi chỉ có một đứa con này thôi, không thể để nó cứ vậy chết đi! Xin cô hãy cứu nó.” Nói rồi ông quỳ phịch xuống đất, dập đầu ba cái lạy liên tiếp.

https://thuviensach.vn

Mục sư phụ không hề cản ông ta, đứng đó nhận lễ, nói: “Hồn khí đã tản mất tôi không thu lại được, cho dù dùng chu sa của tôi bịt kín thất khiếu, anh ta cũng sẽ biến thành một cái xác sống biết đi, không có cảm tình ý thức, chẳng qua chỉ là một thứ đồ vật chứa linh hồn và hồn khí, ông hiểu ý tôi không?”

Điền Mậu Sinh mặt mày xám ngoét, co quắp ngồi dưới đất, mở to mắt, lẩm bẩm nói: “Không thể nào... Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể...”

Mục sư phụ ngồi xổm xuống, đặt tay lên vai ông ta: “Ông Điền, ông biết rõ hơn ai hết, cần dùng thuật phong thi bịt thất khiếu không phải là người sống mà là người chết. Ông chạy chân bao nhiêu năm như vậy, tiễn chừng ấy hỉ thần, tất cả là vì cái gì? Không phải là để cho linh hồn bọn họ được giải thoát hay sao?”

Nghe lời này, Lý An Dân siết chặt tay Diệp Vệ Quân, trong ngực tựa hồ có một thứ tảng đá đè nặng, Diệp Vệ Quân nắm lại tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt an ủi.

Điền Mậu Sinh chán nản không biết làm sao, Mục sư phụ lấy từ trong túi bùa ra một cái gói giấy màu vàng cỡ móng tay cái đặt bên gối, nói: “Đây là Bạt sa tôi chuyên dùng để chạy chân, các bước phong thi cũng chỉ có vậy thôi, giống nhau cả, ông tự quyết định đi.”

Điền Mậu Sinh ngồi ngẩn ngơ dưới đất, Mục sư phụ đứng lên, dùng ánh mắt ra hiệu cho Diệp Vệ Quân và Lý An Dân, ba người cùng rời đi. Sau khi rời khỏi thôn, Diệp Vệ Quân mới lấy thư giới thiệu của Hoàng Bán Tiên ra, Mục sư phụ nhận thư cũng không mở ra xem, mà nhét luôn vào trong ngực áo, mời hai người cùng cô về bãi Tà Đấu thương lượng.

Ba người chỉ dựa vào đôi chân mà vượt núi băng đèo, đi hơn nửa ngày trời, đã quay trở lại con đường mòn đi qua lúc đuổi xác, Mục sư phụ dắt cả hai

https://thuviensach.vn

đi xuyên qua một sơn động bí ẩn, vòng qua rãnh Quan Tài rồi tới thẳng phía Tây chân núi Liên Kiều.

Ngay bên cạnh gốc cây động thu có mười con thi nhảy, đám thi nhảy này đều có đủ cả tay chân, da dẻ xanh đen, mặc áo liệm lúc nhập quan mà nhảy loạn xạ không mục đích xung quanh gốc cây khô. Mũi thoáng ngửi được hơi người, chúng liền đồng loạt xoay người, mắt hiện sắc đỏ lập lòe, rú lên, ùa về phía đám Lý An Dân như ong vỡ tổ, mỗi bước nhảy cao đến gần ba thước, tốc độ lên nhanh đến kinh người.

Diệp Vệ Quân kéo Lý An Dân ra sau lưng che chở, rút con dao găm leo núi ra khỏi ba lô, Mục sư phụ bỗng tiến lên cản anh lại, trở tay vén đạo bào lên, rút một xấp bùa trong túi đựng bùa ra kẹp ở ngón giữa, bình tĩnh nói: “Để em lên cho, tiết kiệm chút ít thời gian.”

Lời còn chưa dứt, mũi chân cô đã điểm xuống đất một cái, người bắn ra như tên rời khỏi dây cung, xông thẳng vào đám thi nhảy. Ngay khi lại gần chúng cô khẽ vẫy tay một cái, một lá bùa quăng ra ngoài, dán chuẩn xác vào trán một con cương thi, con cương thi bị lá bùa dán lên như trúng phải chú định thân, đứng đơ ra như tượng ngay tại chỗ, hai cánh tay rũ xuống, kẹp sát ở bên người.

Thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển của Mục sư phụ tựa như một cánh én lướt qua bầy thi, chờ tới lúc cô đi đủ một vòng quay trở lại thì toàn bộ đám thi nhảy đều bị dán bùa, mà cô trải qua vận động mạnh như vậy chẳng những mặt không hồng, hơi thở không loạn, mà còn không đổ một giọt mồ hôi nào.

Không riêng gì Lý An Dân bị chấn động đến há hốc mồm, mà ngay cả Diệp Vệ Quân vẫn luôn điềm tĩnh cũng không giấu được nét kinh ngạc trên khuôn mặt.

https://thuviensach.vn

Mục sư phụ điểm danh đám thi nhảy một lượt, nhét số bùa còn dư trên tay vào túi đựng bùa, quơ quơ tay trước mặt Lý An Dân, cười phô hàm răng trắng lóa: “Đừng ngây người ra đó nữa, mau đi nhanh thôi.”

Lý An Dân “Ôi, a” một hồi, hết nhìn Mục sư phụ rồi lại ngó qua bầy cương thi, giọng nói có chút sững sờ: “Vậy... cứ kệ bọn chúng ở đấy ư?”

Mục sư phụ nói: “Âm khi ở bãi Tà Đấu rất nặng, thi thể rất dễ biến thành cương thi, cương thi vô chủ có bản năng sợ hãi ánh sáng mặt trời nhưng lại rất thèm khát dương khí. Cây Thái dương này có thể hấp thu ánh sáng, trời vừa sập tối, bọn chúng sẽ tự động tụ tập lại chỗ nãy, trước khi trời sáng lại quay trở về mộ. Bây giờ bị bùa cố định một chỗ rồi, đợi đến khi mặt trời vừa lên chúng sẽ được về Tây Thiên một cách thuận lợi, sẽ có người đến dọn dẹp thi thể, cứ yên tâm.”

Mục sư phụ dắt hai người đi dọc theo chân núi nhằm hướng Đông thẳng tiến, vào trong một khu rừng già, cây cối khu rừng này ở đây đa phần đều cao từ mười đến mười lăm mét, lá cây to lớn, con đom đóm phát ra thứ ánh sáng lập lòe màu xanh biếc nhảy múa xung quanh những gốc cổ thụ, khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào chốn tiên cảnh vô cùng kỳ ảo.

Cũng không biết đã đi được bao lâu trong rừng rậm, bỗng nhiên sương mù sà xuống, nhiệt độ giảm thấp, cứ như đang từ giữa hè bỗng chuyển sang tiết đầu xuân, Lý An Dân mặc áo ngắn tay, bị hơi giá phà thẳng vào mặt liền run lên cầm cập, Diệp Vệ Quân thấy thế liền ôm lấy cô vào lòng. Trên thảm cỏ truyền đến những tiếng soạt soạt, như thể có động vật bò sát to lớn nào đấy đang chậm rãi tiến lại đây từ xa.

Mục sư phụ dừng bước, đưa tay lên miệng huýt sáo, lại nghe trên đỉnh đầu vọng xuống những tiếng “Phì phì” khe khẽ, Lý An Dân ngẩng đầu nhìn lên, loáng thoáng thấy bốn ngọn đèn sáng chói đang đong đưa ngay giữa không

https://thuviensach.vn

trung - một cặp đèn xanh, một cặp đèn đỏ, quầng sáng có hình tròn, bị sương mù dày đặc che phủ hết, màu sắc chập chờn như là lửa ma trơi.

Trong lúc Lý An Dân đang nhìn đến thất thần, bỗng thấy một vật có dạng hình ống trắng sáng như tuyết nằm vắt ngang cách đó không xa, chiều cao lưng chừng ngang tầm mắt, thoạt nhìn cứ ngỡ là một bức tường màu trắng, đến khi nhìn cẩn thận mới thấy vật thể màu trắng ấy được bao bọc bởi một lớp vảy cứng, mỗi một miếng vảy đều trắng tinh không tì vết, ánh lên những đốm sáng li ti, giữa các khe vảy còn toát ra thứ sương mù mỏng lạnh buốt.

Diệp Vệ Quân nhẹ giọng nói: “Là vảy rắn, đấy là một con rắn khổng lồ.”

Lý An Dân líu cả lưỡi, nói: “Rắn khổng lồ? Từ bé đến giờ em chưa từng thấy con rắn nào lớn đến nhường này, đây phải gọi là mãng xà chọc trời mới đúng!”

Mục sư phụ tung người một cái, nhẹ nhàng đáp xuống lưng của con rắn khổng lồ nọ, ngoắc ngoắc tay với hai người bên dưới: “Mau lên đây đi.”

Lý An Dân có chút sợ hãi, chần chừ không dám tiến lại gần, lá gan của Diệp Vệ Quân lại rất lớn, anh tóm lấy Lý An Dân sải mấy bước tới trước bụng rắn khổng lồ, đặt tay lên lưng rắn mà chống người nhảy lên. Lý An Dân nhận thấy con mãng xà này không phải to lớn một cách bình thường đâu, cả bọn ngồi ở giữa sống lưng của nó, thế mà mỗi bên còn dôi ra một khoảng chừng nửa thước. Cô bạo gan sờ tay lên miếng vảy có hình lục giác siêu to, cảm giác trơn tuột nhẵn mịn mà lạnh như băng, lại còn hơi cong cong, khẽ khép mở theo từng nhịp nhấp nhô của thân rắn.

Hai mắt Lý An Dân sáng rỡ, đột nhiên thấy hưng phấn cực kỳ, quay lại nhìn Diệp Vệ Quân mới phát hiện anh cũng đang vuốt ve vảy rắn, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ tò mò hiếm thấy.

https://thuviensach.vn

Mục sư phụ cười khì khì, bảo: “Ngồi cho chắc nhé”, lại ngửa đầu huýt sáo cái nữa, con mãng xà trắng toát liền cõng theo cả bọn trên lưng mà trườn đi rất nhanh.

Thân rắn vừa di chuyển, Lý An Dân suýt chút nữa liền té ngã, cô vội vàng ôm Diệp Vệ Quân, con rắn trắng này nhất định là một tay lái lụa, không chỉ trườn đi vô cùng nhanh mà còn lạng lách thần sầu. Thân trắng uốn trái lượn phải rất nhịp nhàng, biên độ lắc lư cũng đều đặn, kết quả là khiến Lý An Dân bị say xe, cô phải bịt chặt miệng, không nỡ nào ói ra trên chiếc BMW siêu sang với dáng vẻ vô cùng xa hoa này.

Diệp Vệ Quân một tay bấu chặt vảy rắn, tay còn lại ôm cứng Lý An Dân trong lòng, thân thể nghiêng ngả phối hợp theo dao động qua lại của thân rắn.

“Cưỡi rắn chẳng khác mấy so với cưỡi ngựa, chỉ cần nắm bắt được kết cấu và quy luật vận động của nó là có thể khống chế một cách tự nhiên.”

Mục sư phụ vừa cười vừa chỉ cho Lý An Dân, trong khi hai chân cô nàng xoạc ra đứng thẳng trên lưng rắn, thậm chí không cần vịn tay nữa, lòng bàn chân lại giống như cắm rễ vào lưng rắn, không bị ảnh hưởng chút nào bởi sự nhấp nhô của mình rắn.

“Thật ngượng quá, Mục sư phụ à, tôi chưa bao giờ cưỡi ngựa.” Sắc mặt Lý An Dân tái nhợt, vừa nói dứt câu đã nôn khan một tiếng, cô vội vàng nín bặt, màn cưỡi rắn đặc sắc lý thú này không phải ai ai cũng có thể được thử qua, cô muốn trân trọng cơ hội quý báu lần này.

Di chuyển không bao lâu, sương mù mỏng dần, cuối cùng Lý An Dân cũng thấy rõ hình dáng của con rắn khổng lồ. Hóa ra nó là một con rắn trắng hai đầu, đầu rắn lắc lư giữa không trung, hai cặp đèn pha mà cô trông thấy lúc trước chính là mắt rắn, một cái đầu có đôi mắt đỏ rực như lửa, cái còn lại thì mắt màu xanh lục trong suốt.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên trong đời Lý An Dân được nhìn thấy một sinh vật to lớn đáng sợ mà lại xinh đẹp đến nhường này, gai ốc nổi nổi khắp, cô hỏi Mục sư phụ: “Đây là thú cưng nhà em à?”

Mục sư phụ nói: “Đây là một con linh xà, thuộc loại sơn tiên, em chỉ nuôi nó một thời gian thôi, đã phóng sinh từ lâu lắm rồi nhưng mà bọn em vẫn rất gắn bó, nó vẫn sẵn lòng nghe lời em sai bảo.”

Lý An Dân lặng thinh một lúc lâu mới hỏi tiếp: “Mục sư phụ, em và Hoàng Bán Tiên... rốt cuộc là ai?”

Mục sư phụ bật cười hì hì, nói với vẻ không được nghiêm túc cho lắm: “Hoàng Bán Tiên? Tổ tiên ông ấy là đạo sĩ Mao Sơn, chuyên lên đồng tróc quỷ, còn em ấy hả, tổ tiên là thợ đuổi xác, sống dựa vào chạy chân thế thôi... Chẳng qua những năm tháng gần đây chạy chân không dễ kiếm miếng cơm ăn, bắt quỷ trừ tà cũng biến thành mê tín, được cái tay đạo sĩ đó cũng năng động, chạy đi làm thầy địa lý xem phong thủy cho người ta kiếm sống qua ngày, nghe đâu còn kiếm được không ít, mừng đến nỗi cười không khép miệng lại luôn.”

Lý An Dân vừa nghe liền biết Mục sư phụ đang nói hươu nói vượn, cô đưa mắt liếc sang Diệp Vệ Quân một cái, trong lòng thầm nhủ đám người này đều có một điểm chung, đó chính là nói dối không chớp mắt, ngay cả Diệp Vệ Quân cũng theo học được một chút tinh hoa.

Ra khỏi khu rừng rậm là có thể thấy một dải núi chập trùng màu xanh xám, kéo dài mãi sang hai bên như chẳng hề có điểm cuối, ngọn núi cao vút cung mây, nhìn không thấy đỉnh. Rắn trắng hai đầu đưa cả bọn đến điểm nối tiếp giữa hai ngọn núi, cúi đầu cọ cọ lên tay Mục sư phụ tỏ vẻ yêu mến, sau đó tiếp tục thè lưỡi vặn mình trườn lại vào trong rừng.

https://thuviensach.vn

Sau khe núi là một thung lũng rộng thênh thang, không khí ở đây mát lạnh trong lành, mặt đất mọc đầy hoa cỏ, chẳng hề có một cây thân gỗ quá cao to nào, ánh trăng vằng vặc soi sáng khắp một dải đất trời, cảnh vật trước mắt tựa hồ như phủ thêm một lớp sương bàng bạc. Diệp Vệ Quân tắt đèn pin, kéo Lý An Dân đang mãi suy nghĩ vẩn vơ theo sát sau lưng Mục sư phụ.

Lý An Dân cứ như nhà quê lên tỉnh vậy, hết nhìn đông lại ngó tây, hỏi rằng: “Chỗ này chính là bãi Tà Đấu ư? Trông cứ như chẳng có ai ở đây cả...”

Diệp Vệ Quân nói: “Phương hướng nơi này không khớp với bản đồ Hoàng Bán Tiên đã đưa cho, khu rừng già kia hẳn phải nằm ở vị trí phía Đông của núi Liên Kiều mới đúng.”

Mục sư phụ nói: “Dùng chút thủ thuật che mắt thôi, người thường nếu có ai đi ngang qua cũng chỉ nhìn thấy bóng núi, không qua được.”

Trong thung lũng có rất nhiều loại động vật cư trú, Lý An Dân trông thấy nào là cóc, nào là thỏ và nai con, mấy loại động vật này đều không tránh né con người, lại còn cố ý tới gần mà ngó dác dáo, cứ như ngập tràn hứng thú với những vị khách đến từ bên ngoài này vậy.

Trong rừng trúc có một tòa tháp cao mười ba tầng, mái hình bát giác, ngoài tường sơn màu trắng, thân tháp cao rộng, toàn bộ tháp có hình thoi dưới rộng trên hẹp, bậc thềm cao năm mét, tầng mái trên cùng đúc tám pho tượng lực sĩ, đỉnh tháp là một đài sen bằng sắt, khí thế trang nghiêm hùng vĩ, Lý An Dân đứng dưới thềm ngước lên trên mà há hốc cả miệng, hoàn toàn kinh sợ, cảm giác mình con bé hơn một con kiến.

Hai vị sư tăng khoác áo xanh đang quét tước trong sân trước cửa tháp, trông thấy có người đến liền đưa tay lên hành lễ. Tầng dưới cùng của tháp là một điện thờ, bên trong điện có năm bức tượng Phật, trong đó pho tượng Phật nằm là lớn nhất, an vị trên bệ phía Tây, trước bệ có một bàn thờ rất dài nằm

https://thuviensach.vn

ngang, trên bàn bày đủ đèn hương đồ cúng, không thiếu thứ gì. Bốn bức tượng Phật khác chiếm lấy mấy góc còn lại, có hai pho là tượng Đức Phật tưởng thiện từ bi màu vàng rực rỡ, hai pho kia là tượng Kim Cương phạt ác phẫn nộ đen sì, trên vách có rất nhiều hốc âm tường, mỗi hốc như thế lại đặt một tấm bài vị.

Lạ lùng hơn là cả tòa điện phủ này mặc dù thờ tượng Phật, thế nhưng trên trần điện lại có đồ hình Thái cực Bát quái của Đạo gia, nhìn kỹ hơn, xung quanh hình Bát quái còn có vô số phù điêu các thần tiên của Đạo gia.

Mục sư phụ dắt hai người tới dâng hương cúng vái, cũng giới thiệu sơ qua chút về năm bức tượng Phật, bức tượng Phật nằm là Già Lam Thiên Tôn, hai bức vàng rực là Phổ Thế Như Lai và Dược Sư Như Lai, hai bức tượng đen nhánh còn lại là Cơ Liêm Tinh Quân và Vũ Đế Thiên Sư.

Lý An Dân nghe xong cảm thấy quái lạ, nhìn sang Diệp Vệ Quân: "Như Lai là của Phật giáo, còn Tinh Quân và Thiên Sư là danh xưng bên Đạo giáo chúng ta kia mà, sao lại đặt lẫn một chỗ với nhau thế này?"

Diệp Vệ Quân nói: "Cũng có mấy ngôi chùa Phật - Đạo hợp nhất đấy chứ, như chùa Thọ Phật núi Hạ Lan này, chùa Trung Miếu ở Sào Hồ đều là Phật Đạo song tu, có người nói Già Lam Thiên Tôn là vị thần tiên Đạo giáo sau khi thụ kiếp nhờ vào linh cốt[8] của Già Lam Phật mà sống lại thành Phật.

[8] Linh cốt: Ở đây chỉ xương của Phật.

Mục sư phụ quăng ra ba cái đệm hương bồ mời bọn họ ngồi, bảo: "Ngôi chùa tháp này vốn là đàn tràng Tích Hương của chùa Thiên Tôn, mà chùa Thiên Tôn giống như các ngôi chùa miếu Diệp sư phụ đã nói, đều là nơi dung hợp cả Phật lẫn Đạo. Giờ thì chùa đã chuyển sang chỗ khác, đây chỉ còn sót lại một ngôi tháp này thôi, nhà em đời đời học tập tu đạo trong miếu này, coi như một dạng đệ tử tục gia."

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân hỏi: “Ngôi chùa này chỉ có mỗi mình em chăm nom hay sao?”

Mục sư phụ cười nói: “Đệ tử đã bỏ đi gần hết, còn lại đều là thành phần cốt cán cả, em chỉ là tay sai vặt thôi, cốt không để hương hỏa đứt mạch là được.”

Lý An Dân không dám hoàn toàn tin tưởng vào lời Mục sư phụ, có những người nói dối mãi thành quen, nói đến mức bịa chuyện chẳng cần kịch bản. Tuy nhiên dù Mục sư phụ có ăn nói ba hoa thế nào, tác phong làm việc vẫn rất đáng tin, tính tình thoải mái, không hề lên mặt, một lời liền đáp ứng chuyện phong hồn cho Diệp Vệ Quân.

Lý An Dân hỏi cô phải trả thù lao thế nào, cô nhóc này đáp lại bằng giọng điệu như đang đùa giỡn: “Bái em làm sư phụ nhé, một trăm năm sau quay trở lại núi làm tạp vụ, trông đại viện cho em.”

Lý An Dân ngẩn người, tiếp lời cô: “Một trăm năm sau á? Đến khi ấy xương của chị có thể mang ra làm dùi trống được rồi.”

Mục sư phụ ấy thế mà lại ngẫm nghĩ một lúc lâu, tức thì liền giảm giá: “Một trăm năm lâu quá à? Thế thì năm mươi năm nhé? Năm mươi năm sau chuyển hộ khẩu vào trong núi nhé?”

Lý An Dân không xem lời nói của cô nhóc này là thật, tuy nhiên lại đồng ý một cách thực lòng: “Được thôi, kỳ thật cũng không cần đến năm mươi năm, chừng nào ông bà nội qua đời thì chị không còn vướng bận gì nữa, hoàn cảnh trong khe núi này vừa tốt lại vừa thanh tĩnh, chị và anh Vệ Quân nhất định sẽ chuyển đến đây ở. Khi đó phải phiền Mục sư phụ trói hồn giúp chị nhé, để chị mãi mãi được làm ma bên cạnh anh Vệ Quân.”

https://thuviensach.vn

Mục sư phụ liếc nhìn Diệp Vệ Quân một cái, cười bảo: “Người chết đều phải đi đầu thai, Diệp sư phụ cũng sẽ có ngày vào luân hồi, chị muốn được ở cạnh anh ấy thế, chi bằng đi thắp hương cầu khấn Nguyệt lão, để ông ấy quấn thêm vào ngón tay anh chị tám, mười sợi chỉ nhân duyên nữa là được ấy mà.”

Lý An Dân cũng đưa mắt sang nhìn Diệp Vệ Quân, thấy anh đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt sâu thẳm, không biết là đang suy nghĩ gì. Lý An Dân đưa ngón tay út lên trước mắt, nhíu mày lại nói: “Thứ không nhìn thấy, không sờ được thì chẳng đáng tin, chị chẳng ham muốn gì chuyển thế đầu thai, cả ký ức lẫn tình cảm đều trôi sạch còn đâu. Tóm lại làm quỷ sáng suốt còn hơn làm người hồ đồ, hơn nữa chẳng phải chấp sự dưới Âm ti toàn là quỷ đó sao?”

Diệp Vệ Quân vỗ ót cô một cái: “Làm chấp sự đều có nhiệm vụ riêng cả, đợi đến khi tích đủ âm đức rồi cũng phải đi đầu thai, Diêm Vương còn có nhiệm kỳ nữa đấy.”

Khi anh nói ra những câu này, một bài vị màu đen trong hốc âm tường bỗng lóe lên ánh sáng mờ mờ, Lý An Dân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bài vị có ghi mấy chữ “Diêm La Bình Đẳng Công Đức”, không ngờ lại là bài vị của đức Diêm vương! Lý An Dân kéo tay Diệp Vệ Quân, khẽ “suỵt!” một tiếng, ý bảo anh chớ nên nói nữa, ở đây tai vách mạch rừng, trên kia có Diêm vương đang nghe đấy!

Ánh mắt của Điền sư phụ quét qua quét lại trên mặt Diệp Vệ Quân và Lý An Dân, cười nói: “Diêm vương cùng các quan lớn trên điện đều có tên trong bảng danh sách chúng thần cả, đến lúc mãn nhiệm kỳ thì phải đi chịu kiếp, trải qua kiếp nạn rồi lại quay về vị trí cũ, cho dù không về lại Địa phủ thì cũng phải đi nơi khác làm việc. Người ta thường nói kiếp trần ai là ải cuối cùng của kiếp địa ngục, nhưng cũng có người chịu kiếp rồi lại không muốn thoát ra nữa.”

Đêm nay không trò chuyện được bao nhiêu, Diệp Vệ Quân và Lý An Dân được sắp xếp nghỉ cùng chỗ với các nhà sư, qua nửa tháng ăn chay, sống cuộc

https://thuviensach.vn

sống thanh tu, tinh thần được bồi dưỡng sung túc, Mục sư phụ mới dắt hai người vào trong một sơn động. Không gian dưới đáy động rất thoáng, kết cấu cũng khá giống với tầng dưới cùng của tháp, trên mặt đất toàn là pháp trận được khắc chìm cùng với nhiều chú văn khó hiểu.

Chính giữa pháp trụ có một cây trụ băng đứng sừng sững, đầu trụ nối với trần động, chân liền với mặt đất, thân trụ thì bị bốn sợi xích sắt đen thui quấn chặt, mỗi một sợi dây xích đều thô to hơn cả cánh tay người. Xích sắt kéo dài từ thân trụ ra bốn hướng Đông Nam Tây Bắc xung quanh pháp trận, chia ra thành bốn trận vị.

Mục sư phụ nói sở dĩ bãi Tà Đấu còn được gọi là Thi Vương cốc, là bởi nơi đây giam cầm một kẻ vẫn được xưng truyền là "Thi Vương", lúc nói chuyện cô còn vô thức quay đầu nhìn về phía trụ băng. Lý An Dân nhìn theo hướng ánh mắt cô, nhận thấy bên trong trụ băng loáng thoáng có một bóng người mơ hồ, đã bị ánh sáng chiết xạ từ các tinh thể băng đá che phủ mất, hơn nữa còn cách mặt đất rất xa, căn bản không thể nhìn thấy rõ hình dáng tướng mạo.

Mục sư phụ bảo Diệp Vệ Quân nằm trên một pháp trận hình tròn bên dưới cây trụ băng, từ góc độ của anh có thể trông thấy bức họa Tu Di tòa bảo luân[9] và Sáu đạo luân hồi[10] trên trần động, mỗi một bức bích họa đều được điêu khắc một cách hết sức sinh động.

[9] Tu Di tòa bảo luân: Bá xe Tu Di tòa, biểu tượng Phật giáo tạo hình bánh xe, mang hình ảnh tượng trưng cho núi Tu Di nằm ở trung tâm của thế giới Phật giáo, bên trên thường có tạo hình tượng Phật và điển tích Phật giáo.

[10] Sáu đạo luân hồi: Chỉ sáu con đường hồn sẽ chuyển vào sau khi chết, bao gồm Thiên đạo, Tu la đạo, Nhân đạo, Súc sinh đạo, Ngạ quỷ đạo, Địa ngục đạo.

https://thuviensach.vn

Mục sư phụ chọn một pháp trận tương ứng với bích họa Sáu đạo luân hồi, nói với Lý An Dân rằng: “Hiện tại đang chống đỡ cho thân thể của Diệp sư phụ chính là hồn khí của các đời bách nô, không phải dạng tử linh bình thường, cương khí quá mức mãnh liệt. Cho dù em có dùng thuật phong hồn để bịt kín thất khiếu thì cùng lắm chỉ gắng gượng được hai năm, đến khi đó hồn khí sẽ phá xác mà xông ra, linh hồn của anh ấy cũng sẽ bị xâu xé tan tành, chẳng còn sót lại chút nào cả.”

Lý An Dân nói: “Hoàng Bán Tiên bảo bọn chị đến đây tìm em, nói rằng em sẽ chỉ cho bọn chị một con đường sáng.”

Mục sư phụ cười nói: “Không chỉ có một thôi đâu, mà là hai ấy, trước tiên nói đến cách chắc ăn nhất - Em sẽ siêu độ cho Diệp sư phụ được công đức viên mãn, giúp cho anh ấy mau chóng được giải thoát.”

Lý An Dân không hề đắn đo suy nghĩ, cũng chẳng thèm hỏi xem ý kiến Diệp Vệ Quân ra sao, đã lắc đầu mà nói: “Không muốn, như thế không phải là giải thoát, không muốn!” Giọng của cô hơi kích động.

Diệp Vệ Quân vỗ vai Lý An Dân, nói theo ý của cô: “Không muốn đâu.”

Mục sư phụ bĩu môi cười cười: “Một con đường khác chông gai hơn, đó là khiến cho thể xác của Diệp sư phụ có thể tiếp nhận được hồn khí của bách nô, khiến nó biến thành vật trung gian nhập linh hồn giống như Bách thần phổ vậy.”

Lý An Dân lấy mặt nạ trừ tà luôn đem theo ở bên người, mặt nạ này cũng là một dạng không trọn vẹn của Bách thần phổ - Bách thần phổ là thứ khí cụ phù thủy có thể thông linh, cho nên nó có thể gọi ra Đấu đồng tử trừ tà đuổi bệnh.

https://thuviensach.vn

Đấu đồng tử vốn là một loài hung thú cắn nuốt linh hồn, Phương tướng thời xưa phân tách linh hồn của nó ra mà phong ấn vào trong cơ thể của một trăm ba mươi ba nô bộc, thường được gọi là bách nô. Trong lúc cúng tế cần phải để cho bách nô đưa linh hồn vào vật làm phép, hồn khí tụ hợp lại với nhau mới biến thành hình thú Đấu đồng tử, sau đó dựa vào linh hồn bách nô để áp chế hung tính của nó mà trừ tà ngăn dịch.

Nếu dùng thân thể máu thịt để chế tạo nên Bách thần phổ, tình huống ngoài ý muốn dễ xảy ra nhất chính là việc linh hồn trung gian bị Đấu đồng tử cắn ngược trở lại, từ đó mà biến thành một con hung thú hình người. Có thể áp chế được hung khí của Đấu đồng tử hay không, ngoại trừ phụ thuộc vào tố chất bản thân vật trung gian, còn phải xem khả năng thầy mo chế tạo vật trung gian ấy thế nào nữa.

Mục sư phụ nói với Lý An Dân: “Em nghe tay đạo sĩ kia nói tổ tiên của chị từng được chọn làm đồng nữ để đảm đương bách nô, là thầy tế có thể khiến cho bách nô hiện hình thì địa vị chí ít cũng không dưới Cuồng phu, hơn nữa chị và Diệp sư phụ có mối liên hệ bền chặt, để chị tự làm xác suất thành công sẽ cao hơn một chút.”

Nghe những gì cô nói, Lý An Dân không khỏi nhớ đến ông chủ Lư Ngư chuyên khắc rối bóng cùng Quản sư phụ làm rối gỗ. Ông chủ Lư Ngư từng nói, vật trung gian tất phải qua tay phương sĩ đích thân chế tạo mới có thể phát huy được hiệu quả thực sự của nó, điểm này có lẽ cũng tương đồng với thuật phù thủy. Lý An Dân không thể từ chối, cũng không có ý định nhường cơ hội này cho bất cứ ai.

Mục sư phụ chỉ ra quá trình thao tác cùng với những điều cần chú ý khi tiến hành cho hai người, để túi đựng bùa lại rồi rời khỏi động, chỉ bảo ba ngày sau sẽ đến xem thành quả thế nào.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân ngồi khoanh chân ngay ngắn giữa pháp trận, mở túi bùa, lấy ra một cái hộp đựng Bạt sa cùng một hộp kim chỉ, nói với Lý An Dân: "Qua đây, đưa tay cho anh."

Lý An Dân ngoan ngoãn đưa tay ra, Diệp Vệ Quân dùng mũi kim châm từng nốt trên mười đầu ngón tay cô, lần lượt nặn máu vào trong một cái hộp con, lại đưa cho cô một cây bút vẽ bùa: "Trộn đều với chu sa, chấm bút đồ lại pháp trận."

Lý An Dân y lời làm theo, chỉ là không hiểu nên mới hỏi: "Máu của em có tác dụng không? Vì sao cứ khai trận là bắt em phải hiến máu thế?"

"Máu có thể dẫn đường cho hồn khí, bản thân máu của em không phải trường hợp nào cũng dùng được, nhưng ở đây mình đang muốn khiến cho bách nô hiện thân, mà em đã từng gọi ra được Đấu đồng tử để trục xuất thú linh khác, anh nghĩ có lẽ máu của em ít nhiều có thể khắc chế được hung tính của nó."

Lý An Dân trộn đều Bạt sa rồi quỳ rạp ra đất, tô lại các hoa văn điêu khắc của pháp trận từ ngoài vào trong, sau khi đồ lại trận pháp xong xuôi thì dán thêm một vòng bùa bên ngoài pháp trận, kế đến là phải phong hồn. Diệp Vệ Quân nằm ngửa ra, để cho Lý An Dân dùng Bạt sa bịt kín thất khiếu của anh.

"Từ xưa tới nay, phép nhập linh phiêu lưu nhất nhưng cũng hiệu quả nhất là chôn bùa, em gái, dùng Bạt sa tô kín mặt Bách thần phổ, sau đó dán trùm bùa Phong hồn lên, trong túi đựng bùa có một cái túi da, lấy nó ra."

Lý An Dân nhất nhất làm theo, mở túi da ra xem, hóa ra bên trong ấy lại là một bộ dụng cụ dùng để khâu xác, mũi dao sắc bén, lưỡi dao sáng như tuyết, cứ như được chế tạo từ một loại đá quý màu trắng nào đó, còn tỏa ra hơi lạnh nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân cầm con dao một lưỡi lên quan sát, ngón tay miết qua miết lại trên mặt lưỡi, nói: “Con dao này được mài dũa chế tạo từ vảy của con rắn hai đầu ngoài khe núi đấy. Em gái, em dùng lưỡi dao này mở lồng ngực trái của anh ra, vùi Bách thần phổ vào tim anh nhé.”

Mặc dù Lý An Dân đã nghe Mục sư phụ đề cập tới chuyện này từ trước, nhưng nghe là một chuyện, còn thực sự bắt tay vào làm lại là chuyện khác, quả thật không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

“Anh Vệ Quân, tuy em đã từng học qua lớp giải phẫu cơ thể người, nhưng đó chỉ là bài giảng về cấu tạo cơ thể phục vụ cho nghệ thuật thôi, trước nay chưa từng tự tay giải phẫu bao giờ, chỉ mỗi hồi còn Tiểu học là mổ mấy con cá với ếch ấy, bọn nó bị mổ xong cũng đi đời luôn.”

“Ngốc thật, cho dù em có móc tim anh ra cũng không có vấn đề gì cả, cứ coi như đang mổ xác chết là được.” Diệp Vệ Quân cười an ủi Lý An Dân, kéo tay cô đặt lên cổ áo mình, chậm rãi thở ra một hơi, nói: “Nào, anh chỉ cho em nhé, trước tiên phải cởi cúc áo ra.”

Lý An Dân quỳ gối bên người Diệp Vệ Quân, cởi hết cúc rồi cởi áo cho anh, Diệp Vệ Quân đặt ngón tay lên ngực, dùng tay ước lượng, đè vào một điểm, nói với Lý An Dân: “Bắt đầu từ chỗ này, cắt thẳng xuống dưới, mở ra một đường dài chừng ba tấc, nhớ dùng con dao một lưỡi kia nhé.”

“Không cần mang bao tay vào sao? Cũng không khử trùng à…”

“Không cần, đây có phải là phẫu thuật đâu, đừng căng thẳng quá, không phải anh đã dạy em cách cắt thịt heo rồi ư?”

“Hai cái này làm sao giống nhau được?!!” Lý An Dân gai cả người, nhìn chằm chằm vào cơ ngực đang phập phồng lên xuống của Diệp Vệ Quân, nuốt

https://thuviensach.vn

nuốt nước bọt, đầu óc gấp gáp hồi tưởng lại những gì viết trong quyển giáo trình Giải phẫu lâm sàng.

Cô dùng dao rạch ra một lỗ nhỏ từ chỗ đầu ngón tay Diệp Vệ Quân trở xuống, nhấc tay trái lên, nhét hai ngón tay vào trong ấy, cũng bởi không hề đeo bao tay, ngón tay cô có thể cảm nhận rõ ràng lớp thịt dinh dính ươn ướt, lạnh như băng, mà anh lại chẳng đổ giọt máu nào.

Diệp Vệ Quân khẽ cong người lên rên một tiếng, Lý An Dân lập tức hỏi: "Đau lắm không? Em thấy trong giáo trình bảo làm thế này có thể tránh việc cắt trúng cơ quan nội tạng."

"Không sao... Em đừng lo cho anh, cứ tiếp tục đi." Sắc mặt Diệp Vệ Quân tái nhợt, mồ hôi rịn ra đầy trán.

Lý An Dân gật đầu, cắt banh lồng ngực từ khe hở giữa hai ngón tay, trước tiên là rạch một đường thẳng xuống dài khoảng ba tấc, không hề có máu rỉ ra, máu ở vết thương như bị đông lại vậy, hình thành một lớp màng bảo vệ dạng tinh thể băng bên ngoài da.

Lý An Dân thấy hơi yên tâm, liền dựa theo chỉ dẫn của Diệp Vệ Quân mà cắt ngang một đường ngay trên đầu miệng vết thương thẳng đứng, vạch thành hình chữ "T", tách hẳn cơ thịt ra khỏi lồng ngực. Diệp Vệ Quân dùng tay mình làm cái panh, mở ra một khe hổng giữa hai xương sườn, Lý An Dân đổi sang dùng kéo cắt mở màng tim, sau đó chọn tâm thất trái, cắt một đường thẳng tắp giữa cửa vào của động mạch chủ và động mạch phổi, xẻ ra rồi đem mặt nạ trừ tà chôn vào trong van tim, cuối cùng cẩn thận may kín miệng vết mổ lại.

Suốt cuộc giải phẫu mổ phanh lồng ngực của Diệp Vệ Quân, thần kỳ nhất chính là không hề có một giọt máu nào chảy ra ngoài, máu tươi cứ như đông đặc lại rồi bám thật chặt trên da thịt, ngay cả khi luồn tay vào trong cơ thể cũng chỉ bị dính một lớp màng tinh thể băng mỏng màu đỏ.

https://thuviensach.vn

“Anh Vệ Quân, anh còn chịu đựng được không?” Lý An Dân cất dao kéo vào trong túi da, lấy chiếc áo sơ mi cởi ra ban nãy nhẹ nhàng lau sạch mồ hôi trên người Diệp Vệ Quân.

“Không sao cả.” Diệp Vệ Quân hít vào một hơi thật nhẹ, rướn người lên định ngồi hẳn dậy, Lý An Dân vội vàng đỡ lấy anh.

Đúng lúc này, một quầng sáng màu đỏ ánh kim thình lình bùng lên ngay trước mặt Diệp Vệ Quân, rơi thẳng xuống đất tạo thành ngọn lửa, thoắt cái liền lan ra khắp phía. Chỉ trong chớp mắt đã biến cả pháp trận thành một biển lửa, ngọn lửa không hề có độ nóng, tựa hồ chỉ là một dạng hình thái hiện hữu mà thôi.

Trên da của Diệp Vệ Quân đột nhiên xuất hiện vô số khuôn mặt kì dị, kẻ khóc người cười, biến đổi không ngừng, từ trong vết mổ còn trào ra vô số điểm sáng vàng kim. Thân thể anh co giật dữ dội, hai mắt trợn trừng, lóe lên sắc đỏ, anh phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn, nhìn hệt như lúc còn ở trong lòng đất.

Pháp trận trải rộng trên mặt đất phát ra ánh sáng trắng chói mắt, quầng sáng ấy không ngừng vươn lên cao, chạm tới các bích họa trên đỉnh động, tạo thành một cột sáng bao phủ cả Diệp Vệ Quân và Lý An Dân vào trong.

Một con quái vật thân ngựa đầu chim bốc lên từ ngọn lửa, đây chính là Đấu đồng tử, Lý An Dân vẫn còn nhớ rõ hình dạng của con quái thú này. Cô ôm chặt lấy Diệp Vệ Quân, Đấu đồng tử đang dùng cặp mắt đỏ ngầu hung ác của nó trừng thẳng qua đây, Lý An Dân nhíu chặt mày, cũng không cam lòng yếu thế mà trừng mắt trợn ngược lại.

Đấu đồng tử giương cặp vó trước mà dựng thẳng người dậy, ngẩng đầu hú dài một tiếng, đột nhiên lại hóa thành tia sáng màu xanh bắn thẳng vào trong thân thể Diệp Vệ Quân. Ngay khi tia sáng biến mất, ngọn lửa cũng vụt tắt theo,

https://thuviensach.vn

cơ thể của Diệp Vệ Quân lúc này lại phát ra quầng sáng màu xanh, làn da từ trước tới nay luôn lạnh ngắt cũng trở nên nóng bỏng.

Anh gạt tay Lý An Dân ra, xoay người đè lên cô, động tác bổ nhào về phía trước ấy thô bạo vô cùng, Lý An Dân chưa kịp đề phòng gì thì gáy đã bị đập mạnh xuống nền đất cứng rắn, trước mắt tối sầm, tức thì hôn mê bất tỉnh. Trước lúc ngất đi, cô còn thoáng thấy ánh mắt Diệp Vệ Quân hiện lên ánh đỏ, đưa đầu tới sát cô, há to miệng...

https://thuviensach.vn

Chương 21

Kết thúc

Ánh chiều tà còn sót lại rơi trên mặt hồ, nhuộm nước hồ thành một mảnh vàng lấp lánh, hoa sen nở rộ dập dờn theo dòng nước, bè trúc nho nhỏ bập bềnh giữa mênh mang sóng gợn lấp loáng, một bà cụ mái tóc bạc phơ nằm trên bè trúc, ánh sáng mông lung ấm áp chiếu lên khuôn mặt già nua khiến cho sắc mặt bà trở nên an lành vô cùng. Một chàng trai trẻ đang ngồi bên cạnh bà cụ, cầm cánh tay nhăn nheo loang lổ những vết đồi mồi của bà, cất giọng nhẹ nhàng: “Nhìn kìa, hoa sen đã nở...”

Khóe mắt bà cụ thoáng có ánh lệ, hơi thở khó nhọc phát ra từ trong cổ họng: “Nở rồi, nở đầy mặt hồ, đỏ... hồng... Nở thật rồi.”

Người con trai cúi đầu, ghé sát tai bà nói khẽ: “Nhìn thấy không? Đây là hoa sen quê ta, mình đã về đến nhà rồi đấy.”

Con ngươi của bà cụ chậm rãi chuyển động, khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt lặng lẽ hướng về phía trước, đôi môi mấp máy không thành tiếng, nhìn khẩu hình, dường như đang muốn nói “Em xin lỗi”.

Thật sự xin lỗi, cũng cám ơn anh vì đã ở bên em nhiều năm như vậy, em xin lỗi, em phải đi rồi...

Chàng trai vỗ tay bà, miệng khẽ mấp máy như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, không hề nói thêm gì nữa, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt mang theo ý cười của bà cụ nhắm lại, lệ cũng lăn dài từ khóe mắt, cánh tay buông thõng trên bè trúc, cơ thể của bà tản ra ánh sáng trắng, thân hình diện mạo dần dà trở nên mơ hồ, sau cùng hóa thành vô số điểm sáng phát tán giữa không trung, thoạt trông như bông tuyết đang rơi, lơ lửng giữa trời rồi đáp xuống, tan ra dưới gợn sóng lăn tăn.

Cho đến khi điểm sáng cuối cùng biến mất, người con trai mới đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn sang bên bờ hồ, hô lên: “Được rồi đấy, em gái, có thể thu dọn được rồi.”

Vừa dứt lời, đã thấy một cô gái còn trẻ từ trong bụi cây đi ra, trên người mặc quần áo đi mưa, chạy lịch bịch tới bên hồ kéo dây thừng trở lại, vừa kéo vừa hỏi: “Anh Vệ Quân, không thu gom hoa sen lại luôn ư? Giá trị trường cao lắm đấy!”

Diệp Vệ Quân không chờ bè trúc cập tới bờ đã nhảy thẳng lên trên, phủi phủi mấy cái trên tóc Lý An Dân, nói: “Mua có đắt mấy đi bán lại cũng chẳng có được bao tiền đâu.”

Lý An Dân “Ồ” một tiếng, gãi gãi đầu, hỏi: “Bà cụ ấy thế nào rồi anh?”

Diệp Vệ Quân đáp: “Nguyện vọng đã được thực hiện, an lòng đi xuống cõi Âm rồi.”

Lý An Dân đưa ngón tay lên lau khóe mắt: “Anh Vệ Quân, anh đóng kịch tệ quá đấy, ngay cả một câu ngọt ngào cũng chẳng chịu nói, em cứ sợ bà cụ phát hiện ra anh không phải là người yêu cũ của bà ấy, xong thất vọng đau buồn quá lại quyết định ở lại dương gian luẩn quẩn không chịu đi.”

Vụ làm ăn nho nhỏ lần này cũng lại là thay mặt cho Hoàng Bán Tiên, kể từ khi Diệp Vệ Quân và Lý An Dân trở về Tương Tây, căn bản đã biến thành tay sai làm công cho Hoàng Bán Tiên, chuyên tiếp nhận các mối làm ăn xung

https://thuviensach.vn

quanh trấn Bạch Phục. Phi vụ này chính là siêu độ vong hồn cho một cụ bà, sau khi bà cụ qua đời, linh hồn nấn ná mãi không chịu lên trời, gây ra một số động tĩnh trong nhà.

Từ lời kể của người nhà bà cụ Diệp Vệ Quân mới biết được - ngày xưa hồi còn trẻ bà cụ từng có một mối tình dang dở khi đi tới hồ Vọng Hương dạo chơi, khiến cho bà vấn vương hơn nửa đời người, trước lúc lâm chung, miệng vẫn cứ nhắc đi nhắc lại rằng muốn đến hồ Vọng Hương một chuyến, tuy người nhà cũng muốn hoàn thành tâm nguyện này cho bà, nhưng tiếc là hồ Vọng Hương đã bị vùi lấp từ lâu.

Trong một thoáng, Lý An Dân liền nghĩ ra một "tối kiến", kiếm một cái hồ nhỏ bỏ hoang ở gần đấy, lại ghé tiệm hoa mua thêm một mớ hoa sen về rải lên trên mặt hồ, bắt Diệp Vệ Quân giả dạng thành người yêu cũ của bà cụ, đứng trên bè trúc mà gọi hồn, ai ngờ được ngay lập tức đã có hiệu quả.

Diệp Vệ Quân cốc mạnh lên đầu Lý An Dân một cú, nghiêm mặt lại nói: "Sau này mấy chuyện như thế đừng để anh làm nữa, em nói xem, có em đứng bên cạnh nhìn chằm chằm như vậy, anh có thể nói ra được câu nào hay ho chứ?"

Lý An Dân xoa xoa chỗ bị gõ đau, hầm hừ đáp lại một câu: "Thế nghĩa là nếu em không có ở đấy thì anh nói được nhỉ?"

"Miệng lưỡi em ngày càng ghê đấy nhỉ, đến tuổi thích chống đối rồi à? Cũng được thôi, để anh đây mài răng một phen cho em đỡ ngứa nhé."

"Anh lại còn muốn mài răng nữa hả? Lần trước anh cắn em toàn thân đều là dấu răng luôn, đau muốn chết."

Trong động núi ở bãi Tà Đấu, Diệp Vệ Quân chịu ảnh hưởng bởi hung khí của Đấu đồng tử, ôm chặt Lý An Dân mà gặm cứ như gặp bắp ngô, cạp từ đầu

https://thuviensach.vn

cho tới chân. Khi ấy cũng may là Diệp Vệ Quân còn chút lý trí, cố gắng dằn nén ham muốn khát máu, từng giây từng khắc phải tự nhắc nhở bản thân không được ăn sống nuốt tươi sinh vật nhỏ bé trong lòng mình, chỉ để lại một loạt dấu răng tròn tròn tượng trưng trên làn da mềm mại mà thôi, không hề cắn quá mạnh, sau đó vì muốn phân tán sự chú ý, còn làm thêm một số chuyện khác nữa.

Nghĩ đến "một số chuyện khác" đó, Lý An Dân bất giác trở nên hoảng hốt quẫn bách, cảm xúc nhộn nhạo không cách nào ổn định lại được, thế là dứt khoát quay người đi chạy trốn. Diệp Vệ Quân không để cho cô được như ý, vươn tay ra chụp tới, kéo người vào trong ngực, dùng đầu lưỡi mà trừng phạt cái miệng của cô.

Sau khi kết thúc vụ làm ăn lần này, hai người thu dọn hành trang rồi trở về trấn Bạch Phục, Diệp Vệ Quân tiếp tục làm ông chủ văn phòng của anh, còn Lý An Dân thì nhận chức nhân viên tiếp tân bán thời gian trong văn phòng môi giới, không những phải chào đón những vị khách là người mà còn phải tiếp cả mấy vị khách ma.

Theo như lời Hoàng Bán Tiên nói thì trấn Bạch Phục có ba điểm là cửa khẩu của ranh giới giữa hai cõi âm dương. Một nơi là tiệm vải liệm ở chợ Tiểu Bách Hoa, vốn do Thành Hoàng quản lý, sau khi Thành Hoàng rời đi nơi này liền biến thành vùng đất vô chủ, Hoàng Bán Tiên mua lại tiệm vải liệm của Tiếp tang bà để lại cho Trương Lương qua đấy chăm nom. Cơ mà Trương Lương không thèm bán những vật dụng dành cho người chết, anh chàng biến con hẻm tiệm vải liệm thành một nơi ăn chơi bài bạc, có tên "Người - Ma cá độ", chuyên môn móc tiền từ mấy con ma ham mê cờ bạc và mấy trò đỏ đen may rủi, Quan hoa bà cũng tạm thời ở đấy để phụ giúp chuyện làm ăn ban đêm.

Nơi thứ hai chính là lối Vô thường do Âm ti thành lập, chỗ này nằm ngay cửa sau tiệm áo tang của Tiếp tang bà, chẳng qua trước mắt không có cách nào

https://thuviensach.vn

qua lại con đường này được, nguyên do là bởi Ngũ linh tế, chấp sự Âm ti trên trấn đều phải rời đi, con đường chính ngạch này vì thế tự nhiên cũng đóng lại.

Nơi sau cùng chính là bãi đất hoang nằm sau văn phòng môi giới Phúc Bách Thuận, văn phòng vốn là pháp đàn do Hoàng Bán Tiên xây dựng ở chỗ âm dương giao hòa, chuyên dùng làm cột mốc chỉ đường cho các hồn ma lang thang bị lạc mất phương hướng.

Sau khi Âm ti của trấn Bạc Phục được hình thành, phần lớn các linh hồn đều sẽ bị dẫn vào lối Vô thường. Âm phủ vốn có quy ước âm dương riêng "Người làm việc người, ma lo chuyện ma", Hoàng Bán Tiên cùng đám kỳ nhân dị sĩ và Âm tào địa phủ coi như không động chạm gì tới nhau, nước giếng chẳng phạm nước sông, nếu Âm ti muốn ôm hết việc câu hồn dẫn quỷ vào người, Hoàng Bán Tiên lại càng vui vẻ thanh nhàn, thế nên pháp đàn nọ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, ông ta liền cải tạo nó thành một văn phòng, giao cho Diệp Vệ Quân kinh doanh.

Tuy nhiên sau khi Lý An Dân dùng máu mở ra trận tế, tình huống đã thay đổi - trước khi chu kì tế tự tiếp theo bắt đầu, tế đàn sẽ không tiếp tục hấp thu linh hồn nữa, mà Thành Hoàng cùng đám quỷ sai câu hồn cũng không thể quay về ngay được. Như thế, nếu các vong hồn lạc mất phương hướng lại không được ai chỉ dẫn, tất sẽ hóa thành du hồn lang thang tại dương gian, hoặc biến thành lệ quỷ, hoặc sẽ hồn phi phách tán.

Trong thời kỳ đặc thù này, văn phòng môi giới nhà đất lại phải quay về chức năng của một tòa pháp đàn lần nữa. Diệp Vệ Quân được Hoàng Bán Tiên ủy thác việc chăm nom văn phòng, ban ngày không có gì thay đổi, chỉ có ban đêm thi thoảng lại có vài vị khách ma đầu óc lơ mơ bay vào trong cửa. Cây chong chóng chỉ hướng gió màu đỏ trên cửa chính là cành phan chiêu hồn, bãi đất hoang nằm sau văn phòng vốn là sông Khúc Nguyệt, con sông này nối liền với Tam Đồ Hà.

https://thuviensach.vn

Vào thời Đường Tống, cứ mỗi độ tết Trung thu, nhà nhà đều thả đèn hoa đăng xuống sông, đưa vong hồn về với lối Âm. Còn hiện tại, sông Khúc Nguyệt đã biến thành một mạch nước ngầm, hoa đăng cũng chẳng còn được thả xuống đây nữa, tuy nhiên vẫn có thể sử dụng các biện pháp tương tự để tiễn vong hồn về với Tam Đồ Hà.

Sau khi văn phòng môi giới được mở cửa lại, Diệp Vệ Quân liền chưa ra một gian phòng phía sau trang trí như một phòng tang vô chủ, trên bàn thờ bày biện các thứ đồ cúng, những lúc có khách ma vào cửa đều dùng nó để tiếp đãi, còn bình thường không có việc gì thì để không.

Lý An Dân vất vả lắm mới tốt nghiệp xong đại học, thế nhưng Diệp Vệ Quân lại hi vọng cô có thể học cao lên nữa, lý do cũng rất là đầy đủ: “Anh Vệ Quân của em lúc nhỏ không có cơ hội được học hành cho đàng hoàng, ngay cả một mảnh bằng cũng chẳng có, em phải học thay phần anh, cho anh mở mày mở mặt chứ.”

Cao Hàm và Triệu Tiểu Vi tốt nghiệp sớm hơn cô một năm nhưng vẫn ở lại trường học lên thạc sĩ, vậy là Lý An Dân cũng ghi danh vài lớp nghiên cứu sinh của Đại học Công nghiệp, nhân lúc nghỉ hè cắm đầu học ôn mấy môn chung. Toán và tiếng Anh, hai môn này làm cô bở hơi tai, chính trị thì chẳng cần lo, những lúc đêm xuống, Diệp Vệ Quân đều giúp cô ôn tập.

Có một buổi xế chiều, Lý An Dân đang ngồi trong phòng học tiếng Anh như thường lệ thì chuông gió treo trên cửa bỗng vang lên, một người phụ nữ trung niên mặc đồ công sở bước vào, Lý An Dân vội đặt sách vở xuống, đứng dậy đón khách: “Chào cô, xin hỏi có chuyện gì...”

“Lý, An, Dân.” Người phụ nữ trung niên đọc nhấn từng chữ một, gọi đủ tên Lý An Dân, nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu, hai mắt lóe sáng.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân cảm thấy không được tự nhiên khi bị nhìn chằm chằm như thế, cô cúi đầu né tránh ánh mắt của cô ta. Lâm Tĩnh cũng chỉ cười cười, tiến thẳng tới trước quầy, móc trong ví ra một cái danh thiếp đưa cho Diệp Vệ Quân: “Anh khỏe chứ, ông chủ Diệp, tôi được Hoàng Bán Tiên giới thiệu đến đây, cũng nghe ông ấy đề cập về chuyện của hai người.”

Diệp Vệ Quân đang đánh máy, liếc nhìn cô ta không mấy nhiệt tình, đưa một tay ra nhận lấy danh thiếp, Lý An Dân vòng qua sau lưng Diệp Vệ Quân nhìn thử, trên danh thiếp có in hai chữ “Lâm Tĩnh” rất to, chức vụ chính là Giám đốc điều hành chính của khách sạn Long Hoa resort.

Long Hoa resort chính là khách sạn năm sao duy nhất cung cấp các hình thức giải trí tổng hợp của trấn Bạch Phục, nằm trong khu du lịch miếu Bạch Phục núi Cửu Liên, bao quanh là vườn sinh thái tự nhiên. Đây là khách sạn siêu cao cấp đứng đầu trong tỉnh, đồng thời là thành viên của tổ chức tầm cỡ thế giới, Chìa khóa vàng.

Cũng khó trách tác phong của người phụ nữ này lại cứng cỏi lão luyện đến thế, từng cử chỉ đều toát lên phong cách tinh anh, ai kêu cô ta làm ở chỗ không tầm thường như vậy? Nghe nói ngay cả nhân viên phục vụ của Long Hoa cũng chảnh hơn mấy nhà khác, huống chi là cấp dưới trực tiếp của Tổng giám đốc.

Lý An Dân không kìm được mà quan sát Lâm Tĩnh tỉ mỉ một lượt - tuổi tác không đến bốn mươi, mặt dài tóc ngắn, trang điểm theo phong cách tự nhiên trang nhã, đường hằn hai bên cánh mũi hơi sâu, cho thấy là người làm việc kín kẽ nghiêm nghị. Áo vest đen đi cùng váy bút chì xẻ tà, bên trong mặc áo sơ mi trắng, chân đi giày cao gót màu đen, đây là trang phục thường gặp của các sếp nữ văn phòng, không có vật trang sức dư thừa, chỉnh tề lanh lẹ từ đầu đến chân.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân không khỏi nghĩ đến Tống Ngọc Linh vừa mạnh mẽ vừa điên cuồng, cô sợ nhất là phải giao tiếp với dạng phụ nữ như vậy, sau khi bưng trà lên liền núp vào trong góc, tiếp tục học từ mới.

“Sắp thi rồi hả? Đang học trường nào vậy?” Lâm Tĩnh ngồi trên ghế salon, không vội nhắc đến chuyện chính mà bắt chuyện với Lý An Dân tán gẫu linh tinh.

“Đại học Công nghiệp ạ, thi nghiên cứu sinh.” Lý An Dân ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, thấy cô ta đang nhìn chăm chăm lại mình, tức thì liền cúi đầu, từ bé cô đã sợ mấy bà cô dáng vẻ nghiêm nghị thế này rồi, cứ thấy là lại e dè như học sinh thấy giáo viên vậy.

Lâm Tĩnh gật đầu, nở một nụ cười khen ngợi: “Ham học là chuyện tốt, cố gắng học tập, phát triển kiến thức.”

Lý An Dân “Dạ” một tiếng, không biết phải đối làm sao với vị khách hàng này, ném ánh mắt cầu cứu về phía Diệp Vệ Quân vẫn còn đang đánh máy lách ca lách cách, đuôi mắt của Diệp Vệ Quân thoáng đảo qua bên này một cái, rồi anh ngừng tay đứng dậy, đi vòng qua quầy, bê ghế ra ngồi trước bàn trà.

“Xin hỏi cô có việc gì?” Anh hỏi, giọng điệu rất khách sáo.

“Là một vụ làm ăn, Hoàng Bán Tiên đề cử anh cho tôi.” Lâm Tĩnh nói thẳng ý định đến đây, cô ta nhấp một ngum trà, nói tiếp: “Trong khách sạn chúng tôi gần đây đang phát triển một loại hình dịch vụ khá đặc sắc - Phòng cưới nhà mẹ đẻ, nếu các cặp đôi có ý định tổ chức đám cưới ở khách sạn mà bên họ nhà gái ở lại xa, chúng tôi sẽ cung cấp một căn nhà để làm phòng cưới nghênh đón cô dâu, đồng thời làm chỗ chụp ảnh trong nhà.

Cô ta lấy từ trong túi ra một quyển catologue quảng cáo đặt lên trên bàn trà, trên tấm hình trang bìa là một căn biệt thự kiểu Tây với mái ngói trắng

https://thuviensach.vn

chóp nhọn có vườn hoa bao quanh.

Lâm Tĩnh chỉ tay vào hình: “Khu phòng cưới nằm trên mảnh đất vốn từng là trụ sở của Ủy ban cách mạng, gian nhà cũ mãi đến lúc xây dựng khu du lịch mới bị giải tỏa.”

Ánh mắt Diệp Vệ Quân chợt lóe lên, anh lấy quyển catologue trong tay Lý An Dân xem qua, hỏi: “Trong phòng này xảy ra vấn đề gì?”

“Theo như các đôi trong phòng cưới kể lại thì sau mười hai giờ đêm nghe được tiếng khóc của phụ nữ, hơn nữa còn xảy ra hiện tượng bóng đè, tôi đã mời thử Hoàng Bán Tiên qua đó xem thử, ông ấy chụp được vài tấm hình rất là khó tin.” Lâm Tĩnh lấy ra một xấp ảnh để lên mặt bàn

Lý An Dân cầm lên xem từng tấm một, vừa nhìn đã nổi hết cả da gà. Mấy tấm hình này đều được chụp vào buổi tối, hẳn là ở trong phòng, lúc chụp cũng không bật đèn flash, hình ảnh mờ mờ mịt mịt, thế mà tấm nào cũng có một bóng người mờ ảo, còn từ cổ trở lên hết thảy đều đen sì.

Diệp Vệ Quân nhận lấy xấp hình, giở ra xem một cách mau lẹ, xếp lại gọn gàng rồi đặt xuống bàn trà, hỏi: “Nếu Hoàng Bán Tiên đã chụp được nó rồi, vậy tại sao không giải quyết luôn mà còn muốn cô đến tìm tôi?”

Lâm Tĩnh nói: “Nghe Hoàng Bán Tiên nói đây là một con quỷ Sám hối, dùng biện pháp bình thường không thể nào siêu độ được.”

Lý An Dân giơ tay xin phép đặt câu hỏi với Diệp cố vấn: “Quỷ Sám hối là cái gì thế anh?”

Diệp cố vấn tận tình giải thích mọi nghi hoặc: “Lúc còn sống có lỗi với người, sau khi chết vẫn nhớ mãi không quên, tích lũy lâu dài sẽ biến thành tội

https://thuviensach.vn

khí, vong hồn có tội khí không thể đi đầu thai, thông thường sẽ được sứ giả câu hồn dắt về dương gian để hoàn thành nguyện vọng, sau khi tội khí tan đi mới có thể quay lại lối Âm."

Lý An Dân nói: "Em đã từng nghe qua rồi, Quan hoa bà cũng vì trên thân mang tội khí nên mới không cách nào siêu sinh được, đến cả làm lễ siêu độ cũng chẳng ăn thua."

Diệp Vệ Quân thở dài cam chịu, "Nói đi, phải làm sao thì mới hoàn thành nguyện vọng của bà ta được."

"Ông chủ Diệp quả là người thẳng thắn." Lâm Tĩnh rũ mắt xuống cười nhạt, nói: "Lúc còn sống nỗi áy náy lớn nhất của bà ấy là chưa kịp tìm cho con gái một nhà thật tốt để gửi gắm, không thể tự tay trao con gái cho một chàng rể hiền, đáng giá nương tựa cả đời."

Diệp Vệ Quân cúi đầu trầm mặc thật lâu, nói: "Được, tôi đã hiểu đại khái rồi, cô cảm thấy lúc nào thì thích hợp để xử lý chuyện này?"

Lâm Tĩnh nói: "Hai tháng nữa, toàn bộ quá trình tôi sẽ lo hết, chừng nào anh hoàn thành công tác chuẩn bị, tốt nhất nên ghé qua khách sạn xem thử một chút."

Diệp Vệ Quân gật đầu: "Cô cứ yên tâm, tôi sẽ không xử lý chuyện này qua loa."

Lý An Dân bỗng cảm thấy mình cứ như người sao Hỏa, hoàn toàn chẳng hiểu bọn họ đang nói chuyện gì, rõ ràng vẫn là tiếng Trung Quốc đấy, nhưng xâu chuỗi lại liền biến thành ngôn ngữ hành tinh là thế nào?

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi Lâm Tĩnh ra về rồi, Lý An Dân không nhịn được mới hỏi Diệp Vệ Quân: “Rốt cuộc là sao vậy anh? Anh muốn hoàn thành nguyện vọng cho ma nữ kia như thế nào?”

Diệp Vệ Quân bảo cô chờ một chút, cũng chẳng biết đi vào phòng trong lục tìm thứ gì, chưa được bao lâu đã thấy trở ra, trên tay còn bưng thêm cái hộp màu hồ đào có khóa đồng, nhẹ nhàng đặt lên bàn trà.

Lý An Dân sờ sờ nắp hộp, cảm thấy rất cũ kĩ, trên mặt gỗ còn có mấy vết xước, tuy nhiên những lá đồng trang trí vẫn còn hết sức nguyên vẹn, ghé sát vào có thể ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, chỉ cần nhìn qua là các họa tiết cùng hoa văn trên ổ khóa cũng biết hộp gỗ này không phải là vật dụng thời nay.

“Đây là đồ cổ thời nào ạ?”

“Là hộp trang điểm gỗ giáng hương khảm xà cừ cuối đời Thanh” Diệp Vệ Quân nhấc tay Lý An Dân lên, đặt vào lòng bàn tay cô một chiếc chìa khóa bằng đồng có đầu chạm hình hoa, hất hất cằm, cười bảo: “Em gái, mở ra thử xem nào.”

Khóa đồng được cài trên đầu hộp trang sức, Lý An Dân biết thứ Diệp Vệ Quân cho cô xem nhất định rất thú vị, thế là vô cùng hớn hở tra chìa khóa vào trong ổ rồi nhẹ nhàng xoay sang phải. Chỉ nghe cách một tiếng, ổ khóa được mở ra, Lý An Dân giở nắp hộp lên, đây là một hộp trang sức có hai tầng, trong nắp hộp còn được khảm một cái gương.

Cô kéo ngăn dưới cùng ra xem, bên trong có một bộ đồ bằng ngọc màu xanh sẫm, có dạng vòng tròn, có dạng dây xích, dạng lá cây và động vật, còn có một đôi trâm đũa trơn bóng êm tay, hoa văn rất tinh tế, hai mắt Lý An Dân sáng rực lên, cười đến độ mi mày cong cong: “Đây là... đồ mỹ nghệ bằng ngọc phỉ thúy ư?”

https://thuviensach.vn

“Là cù giác.” Diệp Vệ Quân phô hai hàm răng, dùng móng tay gõ nhẹ lên mặt răng: “Cù giác là đồ trang sức dùng răng con hải tượng nhuộm màu xanh phỉ thúy chế thành, là công nghệ độc quyền của phòng Tạo Biện[1] đời Thanh, bộ này của anh là đồ phỏng chế.”

[1] Phòng Tạo Biện: Nơi tập hợp các thợ khéo chuyên sản xuất đồ dùng cho hoàng thất thời Thanh.

Lý An Dân vươn tay chạm nhẹ, dù cho cô chẳng phải người trong nghề cũng nhìn ra được bộ trang sức này không phải là thứ hàng nhái kém chất lượng tràn lan trên thị trường, cho dù có là hàng phỏng chế thật thì cũng là loại cao cấp được tạo ra bởi một tay nghề tương đối cao siêu.

Cô lại kéo tiếp ngăn bên trên, tầng này chia ra làm rất nhiều ô chứa các vật nhỏ xinh, trong mỗi ô vuông đều có một món nữ trang sức được khắc chạm tỉ mỉ đẹp đẽ vô cùng, Diệp Vệ Quân giới thiệu từng thứ cho cô nghe.

Vòng tay bát tiên bằng ngà voi nguyên chất, một trăm lẻ tám viên Phật châu từ san hô đỏ, cặp trâm Long Phượng bằng bạch ngọc, ghim cài chim khách đậu cành mai chế tạo từ mật lạp[2], cây trâm như ý chạm hoa văn song hỉ bằng bạc mạ vàng, chiếc nhẫn bạc khảm đá mắt mèo phong cách Hồi giáo, còn có đồng tiền Càn Long thông báo trước đây cô từng thấy qua.

[2] Mật lạp: Một loại hổ phách, thành phần chủ yếu là nhựa cây tùng hóa thạch, màu sắc như mật ong lại óng như sáp nên được gọi là mật lạp.

Hết thảy toàn là đồ cổ thời Minh Thanh, hoặc là vật phỏng chế cao cấp, hai mắt Lý An Dân trợn tròn.

“Anh Vệ Quân, mấy thứ này đều là vật cất giấu của anh à?”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân lấy một chiếc nhẫn ở tầng trên đeo lên trên ngón áp út bàn tay phải của Lý An Dân, xoay xoay mối nối bạc một chút để chiếc nhẫn vừa khít với ngón tay cô rồi nâng ngón tay đeo nhẫn của Lý An Dân lên hôn, nói: "Tặng cho em, trước kia không có thứ gì tốt có thể đem ra được, sau khi có điều kiện rồi mới tích cóp từng chút một, em gái à, lấy anh nhé, em có đồng ý không?"

Khuôn mặt Lý An Dân tức thì đỏ bừng lên như tôm luộc, "Hả? Đây là lễ vật đính hôn anh tặng cho em sao? Sao em thấy cứ như là của hồi môn mẹ ruột tặng con gái vậy... Mà không phải em đã lấy anh rồi ư? Còn phải kết hôn thêm lần nữa sao?"

Diệp Vệ Quân kéo cô ôm vào lòng, vuốt ve khuôn mặt cô: "Chúng ta chưa đăng ký kết hôn mà, anh còn thiếu em một lễ cưới, lần này muốn bổ sung lại."

Lý An Dân che mặt nói: "Nhưng thứ anh tặng em quý quá, em lại không có gì đáng giá tặng lại cho anh cả."

Diệp Vệ Quân xoa xoa đầu cô rồi cười hỏi: "Bộ em không đáng giá hay sao?"

Lý An Dân gật đầu một cách thành thật:" Em không có giá."

Diệp Vệ Quân sửng sốt, đã thấy cô nói thêm vào: "Chính là bảo vật vô giá ấy."

"Không biết thẹn." Diệp Vệ Quân bật cười thành tiếng, nhéo nhéo chóp mũi của cô.

https://thuviensach.vn

“Đối với người khác trừ anh ra thì tất nhiên em chẳng đáng giá gì rồi.” Lý An Dân nghiêng đầu cọ cọ lên cổ Diệp Vệ Quân, hỏi anh: “Sao tự nhiên lại muốn tổ chức hôn lễ vậy anh? Không phải vẫn bảo đợi em thi xong sao?”

Diệp Vệ Quân nói: “Vốn anh cũng không định nhanh đến vậy đâu, chẳng qua bữa nay vừa khéo gặp phải một vụ làm ăn cần phải dùng đám cưới để giải quyết, chi bằng làm chính thức luôn đi, đỡ cho anh phải nghĩ ngợi mãi.”

Bấy giờ Lý An Dân mới nhớ ra vẫn còn một vụ làm ăn nữa, vội vàng chuyển câu chuyện về đề tài ban nãy: “Anh nói vụ làm ăn lần này phải dùng hôn lễ để giải quyết ư? Chuyện là như thế nào?”

“Em có thể nghĩ ra biện pháp bắt anh đóng giả người yêu cũ của hồn ma để hoàn thành nguyện vọng của bà ấy, thế mà không nghĩ ra được cách đối phó với vụ này sao?” Diệp Vệ Quân gí gí tay lên trán cô, “Ma nữ kia muốn gả con gái, em phải sắm vai cô con gái này cho tốt đấy nhé. Anh định dùng thuật Dẫn linh để hồn ma đó nhập vào thân thể một người trung gian, giúp bà ấy có thể dùng thân phận mẹ vợ tham dự hôn lễ, sau khi tiệc cưới chấm dứt thì bà ấy cũng an nghỉ được rồi.”

Hai tháng chuẩn bị quá ngắn ngủi, Diệp Vệ Quân đành phải mời anh em bạn bè đến hỗ trợ, để Miêu Tình phụ trách việc trang trí phòng tân hôn, Trương Lương và Pháo Đồng thì làm chân chạy vặt, Chu Khôn đi phát thiệp mời rồi lo liệu xe hoa luôn thể.

Lâm Tĩnh vẫn là nhân vật chủ chi kiêm chủ trì, cứ như cái túi thần kì của Doraemon vậy. Sau khi Diệp Vệ Quân đặt phòng cưới cùng tiệc cưới xong xuôi, Lâm Tĩnh lại cấp cho anh hai chiếc xe buýt hai tầng, Diệp Vệ Quân và Pháo Đồng lái xe chở cụ ông cụ bà nhà họ Nghiêm cùng thân bằng quyến thuộc đến trấn Bạch Phục, nghỉ lại trong khách sạn Long Hoa. Lâm Tĩnh để trống sẵn toàn bộ những căn có tầm nhìn đẹp nhất của tầng chín cho bọn họ, lại

https://thuviensach.vn

tự mình chiêu đãi, phục vụ chu đáo, phải nói là đạt đến mức đối xử với khách hàng như Thượng đế rồi.

Một người đàn ông trung niên với khuôn mặt bị cháy sém đến nhà ra mắt ông bà Nghiêm, cố nhân gặp nhau vô cùng mừng rỡ, ông Nghiêm cầm chặt tay Diệp Binh mãi không buông, quả thật là vô cùng xúc động. Hai người ngồi cùng nhau, lần lần nhắc lại hết những chuyện đáng nhớ xảy ra ở đội sản xuất núi Tiểu Cương năm ấy, hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui hội ngộ sau bao năm bặt tin nhau.

Thời điểm tận mắt nhìn thấy "Diệp Binh", suýt chút nữa cằm Lý An Dân đã rơi xuống đất, bởi vì khi ấy Diệp Vệ Quân đang đứng ngay bên cạnh cô, mà anh lại chính là Diệp Binh ngày đó tham gia đội sản xuất núi Tiểu Cương, thế thì "Diệp Binh" trước mặt cô rốt cuộc chui ra từ đâu?

Sau này cô mới biết được, Diệp Vệ Quân mượn một cái phách rỗng có bề ngoài tương tự như anh từ chỗ Hoàng Bán Tiên, bên trong cái phách đó chính là linh hồn của Tiểu Thương. Tiểu Thương là một loại yêu linh giỏi về phân tích tâm lý con người cùng mô phỏng ngụy trang, thời điểm trong động Thiên Long, cậu ta đã vào vai hai nhân vật hoàn toàn khác nhau rất thành công, một là gã thợ săn thô lỗ ngang ngược làm nghề hướng dẫn viên du lịch, vai diễn còn lại chính là nhà khảo cổ học có văn hóa biết lễ nghĩa, ngay cả giọng nói cũng bắt chước giống y. Hiện tại đã có bản gốc Diệp Vệ Quân làm mẫu tại chỗ, màn cosplay của Tiểu Thương lại càng thuận buồm xuôi gió, gần như chẳng có chút sơ hở.

Đối với cuộc hôn nhân chóng vánh như sét đánh này của Lý An Dân, người phản ứng mạnh mẽ nhất lại chính là Nghiêm Hoài Đức. Ông vẫn còn hoài nghi Diệp Vệ Quân và Lý An Dân có quan hệ huyết thống, tuy nhiên "Diệp Binh" lại nói rõ ràng cho Nghiêm Hoài Đức nghe, ông ta quả thật có tình cảm với Lý An Dân nhưng chưa từng có bất kỳ hành vi ngoài khuôn khổ nào, như thế mới khiến Nghiêm Hoài Đức hết khúc mắc. Thế nhưng rất rõ

https://thuviensach.vn

ràng, biết được chuyện xưa không làm Nghiêm Hoài Đức thấy thoải mái hơn, mà còn mang đến đả kích nặng nề - không phải với Diệp Binh, vậy thì Lý Hoài An đã cùng ai sinh ra Lý An Dân?

Thật ra chẳng có người nào cả, nhưng Lý An Dân đâu thể nào nói rõ ràng ra được. Tâm trạng của cô hết sức phức tạp, Hoàng Bán Tiên đã nói, Lý Hoài An chỉ là vật chứa linh hồn mà thôi, tình cảm cùng với ký ức thật sự đều thuộc về Lý An Dân, nhưng nếu thế thì mối thâm tình của Nghiêm Hoài Đức rốt cuộc được tính là dành cho ai? Lý An Dân không muốn suy nghĩ nhiều, càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái, Lý Hoài An cho Nghiêm Hoài Đức một cái danh hão là "chồng", giờ Lý An Dân muốn thu hồi cái danh hão ấy lại. Cô cảm tạ tinh thần hiến dương vật chất rất đỗi vô tư của Nghiêm Hoài Đức, cũng tình nguyện làm con gái của ông cả đời, gọi ông là "ba" vô số lần.

Trước hôn lễ một ngày, Lý An Dân vào ở trong phòng cưới của khách sạn Long Hoa. Để phù hợp với thời điểm lúc ma nữ còn sống, căn phòng kiểu Trung Quốc ở trên lầu ba được chọn làm phòng cưới và nghi thức hôn lễ sẽ được cử hành theo phong tục truyền thống Trung Hoa. Cũng vì thế, đêm nay Diệp Vệ Quân không được ở bên cạnh bà xã tương lai, thuật Dẫn linh đều phải do Lý An Dân tự mình hoàn thành.

Bạn bè thân thích ở lại phòng cưới cười đùa đến hơn tám giờ tối, đều bị Lâm Tĩnh dùng lý do "Để cho cô dâu được nghỉ ngơi lấy lại tinh thần" mà đuổi hết về phòng riêng trong khách sạn, trong gian phòng rộng rãi cũng chỉ còn đúng hai người là cô ta cùng Lý An Dân.

Lý An Dân biết Lâm Tĩnh tình nguyện ở lại để đảm bảo vị trí môi giới dẫn linh, tuy nhiên cô vẫn phải cảnh báo trước: "Đây là lần đầu tiên em trừ tà, chị thực sự muốn làm vật thí nghiệm của em sao?" Lý An Dân cảm thấy nếu là Lệ Lệ sẽ an toàn hơn một chút, thể xác của cô bé hồ ly này rất thích hợp để nhập hồn, là một "cầu nối trung gian" vô cùng ưu tú.

https://thuviensach.vn

“Tôi mời mọi người đến đây, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn cho được?” Lâm Tĩnh vừa nói vừa kéo mớ va li đựng đồ cô dâu vào trong phòng ngủ, xếp ngay ngắn một chỗ rồi nói cho Lý An Dân biết ở đâu đựng thứ gì, còn mở từng cái ra để cô xem một chút.

Lý An Dân lấy quyển sổ tay luôn mang theo bên mình ra ghi lại hết, nhìn thấy sắc trời đã không còn sớm sủa gì, liền đem cái túi da đen của Diệp Vệ Quân sang phòng bên bố trí trận pháp. Trận pháp Dẫn linh lần này khác biệt hẳn so với ngày trước, dùng mặt gương bốn cạnh để làm phép thu hồn, công việc đầu tiên là phải hút ma nữ vào trong gương.

Lý An Dân đem chiếc gương lớn có chân dời đến giữa phòng, xoay mặt kính về hướng Bắc, đóng kín cửa sổ lại, đốt bốn cây nến ở bốn góc phòng, khoanh một vòng vỏ trấu quanh chân nến, lại rải gạo thành vòng tròn xung quanh chiếc gương, lấy ra ba chiếc bát trường thọ[3], hai chiếc đổ đầy nước đặt ở hai bên trái phải gương, đũa nằm nghiêng tựa vào thành bát. Chiếc bát cuối cùng thì đựng gạo, để ở chính giữa trước mặt gương.

[3] Bát trường thọ: Bát dùng đãi khách khi làm lễ thượng thọ cho các bậc cao niên trên sáu mươi tuổi hoặc làm đám tang cho các cụ già sống thọ.

Vừa đúng mười hai giờ đêm, Lý An Dân lập tức tắt đèn, ánh nến lay lắt khi mờ khi tỏ khiến bóng người phóng đại trên tường cũng chập chờn theo, mặt người ngồi đấy càng bị soi chỗ đậm chỗ nhạt, loang lổ vàng vọt, nếu có ai tình cờ nhìn thấy thì chắc đều bị dọa cho hết hồn.

Lý An Dân không thích soi gương lúc nửa đêm, bởi vì khi ấy sẽ luôn trông thấy thế giới bóng tối chân thực nhất được phản chiếu trong gương, soi tỏ cả những thứ vốn không bao giờ nhìn thấy. Cô cúi đầu, dùng sương sớm đọng trên cành liễu lau mặt kính, kéo Lâm Tĩnh đến trước gương, để cho cô ta soi mình vào đó.

https://thuviensach.vn

Ngay khoảnh khắc Lâm Tĩnh vừa đặt chân vào trong vòng gạo, chiếc đũa vốn nằm nghiêng trên miệng bát bỗng từ từ dựng đứng lên, sau đó cứ thế lửng lơ trôi nổi trong làn nước.

Lý An Dân hoảng hốt, thầm nghĩ mới đó mà đã tới rồi ư? Ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Tĩnh đang đứng thẳng người trước gương, thế nhưng hình ảnh trong gương không phải là bóng dáng của cô ta, mà là một người phụ nữ treo cổ tự sát.

Người phụ nữ này để kiểu tóc xén ngang tai thịnh hành ngày xưa, mặc một quần áo vải thô màu xanh sẫm, trên ngực còn đeo huy hiệu Mao chủ tịch, dây vải trắng luồn qua cằm siết vòng ra sau tai bà ta, treo lơ lửng ở một nơi nào đó không ai thấy bên ngoài khung kính.

Bộ dạng người chết do treo cổ kinh khủng vô cùng, toàn bộ da dẻ trên mặt do bị thiếu dưỡng khí mà trở nên tím bầm căng phồng, mặt mũi sưng phù, hai mắt lồi ra, con ngươi trợn ngược, tròng trắng nổi lên vô số nốt sung huyết li ti, miệng mở ra, cái lưỡi đỏ lòm thè dài xuống.

Lý An Dân hít vào một hơi thật sâu, nhìn sang Lâm Tĩnh, nhận thấy sắc mặt cô ta không hề thay đổi, vẫn nhìn vào trong gương, dường như chẳng hề trông thấy thứ gì. Lý An Dân thắp ba nén hương, quỳ gối bái lạy trước gương, kính cẩn cắm hương vào trong bát gạo.

“Mẹ, con gái sắp kết hôn rồi, anh ấy là một người đàn ông tốt, sẽ chăm sóc con cả đời, xin mẹ hãy an lòng.”

Đây là lời kịch được lên khuôn sẵn từ trước, cô vốn còn muốn rải trấu để làm cầu nối nữa, nhưng vừa mới nói hết lời, mặt gương đột nhiên hóa thành màu đen, chiếc đũa cũng đổ rạp, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trên đầu Lý An Dân. Lý An Dân ngước nhìn lên, Lâm Tĩnh vẫn lặng lẽ đứng yên không hề nhúc nhích, nhưng trên mặt đã có thêm hai dòng lệ trong veo.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân còn thấy trên cổ Lâm Tĩnh hiện ra một vết hằn màu đỏ thẫm, ánh xanh thoắt ẩn thoắt hiện trên khuôn mặt, liền biết ngay ma nữ tự sát nọ đã chiếm hữu thân thể cô ta rồi. Bây giờ Lâm Tĩnh không hề có ý thức tự chủ, thần trí cũng không được rõ ràng, cứ như một người đang mộng du vậy.

Lý An Dân bưng nến dắt Lâm Tĩnh tiến vào trong phòng ngủ rồi đặt ngọn nến lên mặt bàn trang điểm. Đêm đó, hai người cùng gối đầu nằm ngủ trên một chiếc giường, Lâm Tĩnh khép mắt lại, khẽ ngâm một khúc ca:

“Mười tháng mang con đến ngày sinh, răng nghiến chặt răng thép kia cũng đứt, chân đạp tưởng chừng đất vỡ tan, con gái ơi, chậu vàng múc nước xanh lại xanh, tính tình của con mẹ đã biết. Chậu đồng múc nước vàng lại vàng, nết ở của con phải đổi đi, tới nhà chồng mọi bề cẩn thận, cha mẹ chồng chẳng giống cha mẹ con, chỉ nên trát thêm vữa lên tường, chớ nên trên tuyết lại thêm sương.”

Lý An Dân biết khúc ca khóc dạy con gái về nhà chồng này, nhưng chẳng tài nào nhớ nỗi đã nghe được ở chỗ nào, dường như từ cách đây rất lâu, đã từng có người hát cho cô nghe như thế. Lâm Tĩnh như thể có hát bao nhiêu vẫn không thấy đủ, không ngừng lặp đi lặp lại ca khúc ấy bên tai Lý An Dân, kiểu ngâm nga này rất có tác dụng ru ngủ, nghe một hồi, Lý An Dân liền bắt đầu buồn ngủ, mơ màng thiếp đi trong tiếng ca khe khẽ.

Sáng sớm hôm sau, Lý An Dân đang mơ màng thì bị ai lay dậy, vừa mở mắt ra đã thấy Lâm Tĩnh ăn mặc chỉnh tề đứng ở bên giường, dùng sống lược gõ gõ lên đầu giường mà nói: “Không còn sớm nữa, mau dậy rồi đi sửa soạn nào.”

Phản ứng đầu tiên của Lý An Dân chính là nhìn thẳng vào cổ Lâm Tĩnh, vết hằn đỏ của ma treo cổ vẫn còn, nhưng lời nói cử chỉ của Lâm Tĩnh thì đã khôi phục bình thường.

https://thuviensach.vn

“Cô... là chị Lâm đấy ư?”

“Không phải tôi thì còn ai vào đây nữa?” Lâm Tĩnh vén chăn lên, kéo Lý An Dân rời khỏi giường, lôi va li dưới gầm giường ra rồi mở khóa kéo, lấy một bộ đồ cô dâu truyền thống gồm hai món, có màu đỏ thêu chim tước vàng ra mặc cho Lý An Dân, lại vội vội vàng vàng chạy đi pha tách cà phê mang đến, “Uống cho tỉnh táo một chút, đám cưới sẽ mệt mỏi lắm đấy, đừng để khách chưa mệt mà mình đã gục trước rồi.”

Trước khi Lâm Tĩnh được thăng lên làm giám đốc đã từng là quản lý bộ phận phục vụ hôn lễ, bây giờ quay trở lại nghề cũ có thể nói mười phần hăng hái, thậm chí còn tự mình ra trận làm thợ trang điểm cho Lý An Dân. Lâm Tĩnh làm việc trước nay luôn coi trọng năng suất, đợi Lý An Dân đánh răng rửa mặt xong quay lại là kéo cô sang ngồi trước bàn trang điểm, đặt hộp đồ nghề lên bàn, mở nắp tanh tách, lấy ra một cái dây chun màu đen, túm gọn mái tóc rối tung của Lý An Dân lại.

“Tuổi em còn trẻ, không cần phải trang điểm đậm, chỉ đánh phớt qua một chút là được.” Lâm Tĩnh dùng bông trang điểm thấm nước hoa hồng vỗ lên mặt Lý An Dân.

“Chị Lâm này, chúng ta vẫn phải sắp xếp lại những chuyện xảy ra đêm qua một chút chứ nhỉ?” Lý An Dân hết hồn hết vía, cô lại có thể ngủ như heo bên cạnh một con ma treo cổ cả đêm! Đã thế lúc tỉnh dậy còn như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Đêm qua ư? Tôi chỉ nhớ em kéo tôi qua soi gương, còn sau đó xảy ra cái gì tôi cũng chẳng biết nữa, đến lúc tỉnh dậy đã thấy mình nằm ở trên giường, còn em thì ngủ bên cạnh ngáy o o.” Lâm Tĩnh không để ý lắm, chỉ cười cười không hề ngừng tay, dưỡng ẩm xong liền tiếp tục thoa kem dưỡng da, xoa

https://thuviensach.vn

vòng tròn từ dưới lên trên, từ trong ra ngoài, thi thoảng còn dùng ngón tay búng nhẹ, tay nghề thành thục điêu luyện.

Đúng vào lúc này, tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, giọng Cao Hàm oang oang gọi với vào trong: “Mở cửa đi nào, ôi chao, mệt chết tớ rồi!” Kể từ lúc được bổ nhiệm vị trí phù dâu, đôi chân của Cao Hàm chưa ngừng lại một phút, suốt hai tháng chạy show theo Lý An Dân đi khắp nơi, nào chọn váy cưới, nào chụp hình cưới, cứ đâu cần là có mặt.

Lâm Tĩnh bảo Lý An Dân ngồi yên không được cử động, sải mấy bước dài ra mở cửa, hai người Cao Hàm và Triệu Tiểu Vi vừa thở hồng hộc vừa xách túi lớn túi nhỏ chạy vào trong.

Lý An Dân nhân lúc Lâm Tĩnh đi nấu nước liền kéo Cao Hàm và Triệu Tiểu Vi sang hỏi: “Này này này, các cậu nói thử xem, lúc bị ma nhập thì có cảm giác thế nào?”

Cao Hàm nói: “Chẳng có cảm giác gì cả, trên người nổi mẩn đỏ, đến tối lại nhìn thấy bóng ma, còn ban ngày hết sức bình thường. Chủ yếu bị hành hạ về mặt tinh thần, kể từ khi ông chủ Diệp tặng đá huyết kê, tớ chẳng còn thấy căng thẳng nữa, cũng không hề gặp sự lạ gì.”

Triệu Tiểu Vi nói: “Lúc tớ ngủ rồi mới bị nhập vào người, ban ngày thì vẫn bình thường, không phải cậu đã thấy rồi đó sao?”

Khi Cao Hàm bị ma nhập có triệu chứng như trúng tà khí, trên người xuất hiện những nốt đỏ nhưng ý thức lại rất tỉnh táo, còn Triệu Tiểu Vi chính là điển hình của người bị ma nhập, bản thân cô không hề hay biết, thực sự thì ngay giữa ban ngày ma quỷ cũng đã mượn dùng thân thể của cô. Lý An Dân thấy Lâm Tĩnh suy nghĩ rành mạch, đoán chừng cũng thuộc dạng như Cao Hàm, chẳng qua dường như Lâm Tĩnh không thấy được vết hằn trên cổ mình, cũng thờ ơ với chuyện đêm qua, không hỏi cũng chẳng thèm nhắc đến, chỉ một lòng

https://thuviensach.vn

một dạ phục vụ khách hàng. Lý An Dân quyết định im lặng theo dõi xem sự việc về sau thế nào.

Lâm Tĩnh trang điểm cho Lý An Dân theo phong cách tự nhiên mang hơi hướm búp bê Trung Hoa, mớ tóc xù mất trật tự được dùng lược dấp nước chải qua mấy phát, quệt thêm một lượt gel, thế là tự nhiên thành kiểu, không phải làm nhiều khâu nhiều bước rườm rà, chỉ kẹp lên hai bên đầu hai chiếc kẹp tóc khảm đá thạch lựu.

Cao Hàm tiến tới trước mặt Lý An Dân nhìn trái ngắm phải rồi thở dài một hơi, nói với vẻ hâm mộ: “Cậu làm sao thế nhỉ? Sao trông càng lúc càng trẻ ra, chẳng giống như sắp làm vợ người ta chút nào, hay là cứ dứt khoát theo chân Lệ Lệ làm một cặp hoa đồng[4] đi, ông chủ Diệp làm thế này là dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên đấy.”

[4] Hoa đồng: Em bé đi theo cô dâu trong ngày cưới.

Triệu Tiểu Vi vỗ lên bộ ngực sân bay của Lý An Dân, tỏ vẻ lo lắng hỏi cô rằng: “Cậu không dùng miếng độn ngực để lót bên trong à? Lỡ như mặc váy cưới bị tuột xuống thì làm sao bây giờ...” Cô gái thùy mị này ở chung với Cao Hàm lâu ngày, khó tránh khỏi lây bệnh nói năng vung vít.

Lý An Dân mặt mũi đen sì: “Không sao hết, tất cả đều là dạng váy liền kiểu Trung mà, không hở vai cũng chẳng hở lưng, bọc kín từ đầu đến chân, tuyệt đối không có nguy cơ bị tuột.”

Hàn huyên chưa được bao lâu, thân thích nhà họ Nghiêm đã đến đông đủ, nhóm chụp ảnh quay phim lễ cưới cũng chạy tới hâm nóng bầu không khí, gian phòng cưới náo nhiệt vô cùng, Lâm Tĩnh hết chạy vào rồi lại chạy ra, một mình lo liệu toàn bộ, có thể nói là bận đến tối mắt tối mũi.

https://thuviensach.vn

Cao Hàm khẽ thì thào: “Ai không biết còn tưởng cô ấy là mẹ cậu cũng nên, tác phong làm việc của nhân viên khách sạn này quả nhiên chuyên nghiệp. Dưới lầu đã treo sẵn bong bóng cột ruy băng rồi, ngay cả pháo mừng cũng có nốt, những tám ống pháo cơ đấy! Tớ cứ tưởng ông chủ Diệp là một người không thích phô trương, ai ngờ lại có thể làm rình rang đến thế này đâu, ê, tớ rút lại câu bảo cậu nên cách xa anh ta ra một chút, cậu vớ bẫm rồi đấy.”

Lý An Dân thầm toát mồ hôi hột, cô làm sao dám nói thẳng ra là Chủ tịch hội đồng quản trị của Long Hoa có qua lại với Hoàng Bán Tiên, thế nên rất nhiều dịch vụ đều được cung cấp miễn phí? Nghe nói miếng đất phong thủy ngon lành này cũng do một tay Hoàng Bán Tiên chọn giúp, mà người ngoài vẫn cho rằng Diệp Vệ Quân là đệ tử ruột của Hoàng Bán Tiên, trước không nói đến thù lao của vụ này, chỉ riêng dựa vào mối quan hệ quen biết đấy thôi cũng đã đủ tiết kiệm được kha khá chi phí, đến cả phòng ở cho khách cũng là quà tặng kèm cho lễ cưới.

Khoảng tám giờ rưỡi, Miêu Tình và Chu Khôn dắt Lệ Lệ chạy xộc vào trong phòng cưới cập nhật tin tức, báo rằng chú rể sắp đến nơi rồi, Lâm Tĩnh sắp xếp cho một hội thân thích trong nhà xuống dưới lầu đốt pháo vẩy hoa, còn bạn bè là phái nữ thì ở lại hết để chặn cửa. Cửa chính do Miêu Tình và Triệu Tiểu Vi phụ trách, trách nhiệm phòng ngủ là của Chu Khôn và Cao Hàm, phân nhóm như vậy là theo tổ hợp một động một tĩnh, tránh chuyện có ai đấy vì tình riêng mà để cho chú rể lẻn vào trong.

Lệ Lệ được giao lại cho ông bà Nghiêm chăm nom, bữa nay cô nhóc hồ ly mặc một bộ váy xòe hai dây màu đỏ có thêu hoa, mái tóc dài đen nhánh được búi thành hai búi tròn xoe trên đầu, nhìn dễ thương kinh khủng, ai trông thấy đều chỉ muốn nhào tới cắn một miếng, hai cụ già tất nhiên cũng hớn hở mặt mày, ôm lấy cô bé vào lòng không nỡ buông tay.

Lâm Tĩnh nhấc chiếc khăn thêu chim phượng có tua rua vàng cẩn thận đội lên đầu Lý An Dân, nắm tay cô vỗ, lại hạ giọng dịu dàng, khẽ nói: “Ngày đó

https://thuviensach.vn

kết hôn đều phải cố gắng đơn giản hết mức, cứ ai ăn mặc đẹp một chút là bị quy vào tiểu tư sản, dù có tiền cũng phải giả như nhà mình nghèo. Có rất nhiều người mẹ may cho con gái áo cưới thật đẹp, nhưng lại chẳng dám để cho con mặc trong hôn lễ, chỉ đành phải đặt dưới đáy hòm làm của hồi môn."

Lý An Dân thoáng giật mình, vừa định hỏi thì Lâm Tĩnh đã buông lỏng tay ra, giọng điệu cũng khôi phục lại tiêu chuẩn bình thường, nhắc nhở cô: "Đợi lát nữa chú rể có nói gì thì em cũng đừng lên tiếng nhé, chỉ cần ngồi đợi là được, còn lại cứ để các bạn em tha hồ trêu đùa."

Thật ra Lý An Dân cũng không có cảm giác chân thực gì về việc "sắp sửa kết hôn cả", bởi làm gì có cô dâu nào lại bày trận pháp trừ tà ngay đêm trước lễ cưới cơ chứ?

Đối với người đã từng trải qua sinh ly tử biệt mà nói, hôn lễ chẳng qua chỉ là một hình thức để bạn bè người thân được an lòng mà thôi, Lý An Dân trước nay vẫn cho là như thế, mãi đến khi tấm khăn trùm đỏ thắm trên đầu được buông xuống, cô mới bắt đầu cảm thấy căng thẳng, có chút nao nao, hồi hộp mong chờ, lại vì thế mà có cảm giác bất an sợ hãi.

Một lát sau, từ ngoài cửa vọng lại những tiếng ồn ào, Cao Hàm tức tốc đóng sầm cánh cửa phòng ngủ, nói với Chu Khôn: "Giảng viên Chu này, em biết giảng viên là bạn thân của ông chủ Diệp, nhưng mà lần này giảng viên phải đứng về phía em đấy nhé, không được đổi sang phe ngoài cửa."

Chu Khôn phóng sang cho cô một nụ cười sáng lóa như bóng đèn điện quang: "Yên tâm đi, lúc nào tôi cũng đứng về phía em cả."

Cao Hàm ôm ngực, bị điện giật đến thất điên bát đảo.

Tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, đồng chí phù rể Trương Lương cất cao giọng mà hô lớn: "Mở cửa, mở cửa! Nhường lối cho chú rể nào!"

https://thuviensach.vn

Miêu Tình cũng lớn tiếng đáp lại anh ta: “Anh Lương, chú rể còn chưa mở miệng, anh cuống lên làm gì? Hoàng đế chưa vội mà thái giám đã gấp đến chết mất rồi! Nhanh lên, kêu ông Diệp ra đây mà nói.”

Giọng nói mang theo ý cười của Diệp Vệ Quân vang lên từ sau cánh cửa: “Chị hai, mở cửa ra đi, em đến để đón cô dâu.”

Lý An Dân nghe được giọng nói của Diệp Vệ Quân, nỗi hoảng hốt trong lòng tức khắc đã giảm bớt hơn phân nửa, tuy nhiên tâm trạng lại càng thêm căng thẳng, chính là kiểu căng thẳng đầy hưng phấn.

Miêu Tình lấy một tờ giấy trong ví ra đưa sang cho Triệu Tiểu Vi, Triệu Tiểu Vi rụt rè đọc theo tờ giấy: “Ông chủ Diệp, cái này á, anh phải nói là - Em gái thân mến của anh, van xin em hãy mau mau mở cửa ra, để cho kẻ đáng thương bi kịch đến xếp được thành một cái bàn trà[5] là anh đây được đi vào, khụ, còn phải hô to những ba lần.”

[5] Chơi chữ, “bi kịch” đồng âm với chữ “bôi cụ” nghĩ là bộ ấm chén.

Ngoài cửa vang lên tiếng cười lớn của Pháo Đồng, Trương Lương đứng trước cửa nài nỉ: “Tiểu Vi à? Em mở cửa trước đi, bọn anh sắp sửa chết khát hết cả rồi, cứ để cho bọn anh vào trước đã, có gì rồi từ từ nói.”

Triệu Tiểu Vi ngượng ngùng đáp lại anh ta: “Thật ngại quá, anh Trương ơi, hay đợi đến lúc anh kết hôn đi nhé, khi ấy em nhất định sẽ đứng về phía anh...”

Miêu Tình trợn mắt, hất mớ tóc dài cuộn sóng, gõ cửa mà kêu: “Anh Lương, anh có đạo đức hay không đấy? Muốn dụ dỗ cô bé dễ mềm lòng này hay sao? Không sợ bị anh em chê cười à.”

https://thuviensach.vn

Diệp Vệ Quân khẽ cười nói: “Không sao đâu, A Lương, để anh nói là được.” Sau đó anh tiến tới đập cửa, cất giọng hô to: “Em gái thân mến của anh, van xin em hãy mau mau mở cửa ra, để cho kẻ đáng thương bi kịch đến xếp được thành một cái bàn trà là anh đây được đi vào!”

Liên tục hô to ba lần, mỗi lần giọng điệu đều khác hẳn nhau, cảm giác căng thẳng của Lý An Dân nhất thời tan biến, quay ra ôm bụng cười đến rũ người.

Lâm Tĩnh khoanh tay đứng cạnh cửa nói: “Nhét bao lì xì qua khe cửa đi nào.”

Trước sự đòi hỏi khi mềm khi cứng của các cô gái, phải nhét vào năm mươi bao lì xì mới có thể qua khỏi trạm đầu tiên, chuyện thứ nhất mà Trương Lương làm sau khi qua khỏi cửa chính là quay sang dọa Miêu Tình: “Em gái này, đợi chừng nào em lập gia đình, anh nhất định sẽ chặn chú rể ở ngoài cửa cả ngày, để cho cậu ta khỏi động phòng luôn.”

Pháo Đồng vỗ nhẹ lên vai Trương Lương, gãi ót mà cười ngây ngô: “Anh Lương, anh nói mấy câu này ngay trước mặt em là không được rồi, gì thì gì mình cũng là anh em với nhau mà, anh nỡ nhẫn tâm thế sao?”

Miêu Tình bắn qua hai ánh mắt sắt lẹm ý bảo coi chừng đấy, hừ một tiếng cười không thèm đáp.

Cửa thứ hai cần vượt qua chính là trả lời câu hỏi, Cao Hàm mở một tờ giấy ra bắt đầu đọc, cả trang đều toàn câu “hóc búa”, Cao Hàm vừa hỏi vừa cười khì khì:

“Ông chủ Diệp, nói xem trình tự hôn môi của hai người là như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Lý An Dân mặt nóng bừng bừng, trong lòng thầm nhủ không biết kẻ nào biên soạn ra câu hỏi thế này? Thật chẳng ra làm sao cả!

Diệp Vệ Quân chỉ đơn giản dùng tám chữ đã trả lời xong câu hỏi này: "Mặt đối diện nhau, môi thương lưỡi kiếm."

Cao Hàm hứ một tiếng, bị hạ gục rất không cam lòng, bảo là muốn nghỉ giữa hiệp, kêu bên ngoài nhét bao lì xì vào khao công khổ sở trong này.

Trương Lương gõ cửa, hô: "Bao lì xì đến rồi đây", sau đó ngồi xổm xuống nhét vào trong hai bao lì xì.

Chu Khôn khẽ ho một tiếng, cười cười đề xuất ý kiến: "Anh Lương, trong này các chị em đông như vậy mà anh chỉ bỏ có hai bao thôi ư? Anh cũng là người làm ông trùm rồi, quy củ thế nào ấy nhỉ?"

Trương Lương khẽ rủa mấy câu, lại hỏi: "Trong đó có mấy người?"

Chu Khôn nhìn sang phía Cao Hàm, Cao Hàm xòe ra năm ngón tay, Chu Khôn liền đáp: "Mười lăm, nhét vào đi!"

Cao Hàm giậm chân, khe khẽ nói: "Là năm mươi mà người ơi!"

Lý An Dân thầm bảo cái phòng này nhồi được ba mươi người đã hay lắm rồi, lại còn đòi năm mươi? Thế thì có mà dán lên tường may ra mới vừa.

Lấy bao lì xì xong rồi, Cao Hàm tiếp tục đặt câu hỏi: "Ông chủ Diệp, bà xã anh hỏi anh rằng số đo ba vòng của cô ấy là bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

Lý An Dân ho sặc sụa, không cần phải đoán, câu hỏi này nhất định là do Cao Hàm tự chế ra!

Diệp Vệ Quân nhăn mặt, cất giọng rầu rầu: “Cái này ấy à, em gái, anh có thể không nói được không? Vừa mất cảm tình vừa gây tự ái đấy...”

Lý An Dân giương ngón tay giữa lên với Cao Hàm, Cao Hàm cười hi hi mà quay ra tri hô: “Vợ của anh muốn anh - nói!”

Diệp Vệ Quân cố nhịn cười, bảo: “Dưới lầu có một cái ống tre bương, ai đi đo thử xem chu vi nó được bao nhiêu thì số đo cũng bằng như vậy[6].”

[6] Ý nói người thẳng đuột như cây tre.

Lý An Dân không dám nói gì, nằm úp sấp trên giường, Cao Hàm ngoảnh đầu liếc cô một cái, chép miệng nói: “Quả nhiên là chồng cậu, nhìn thấy được cậu là do cái gì biến thành luôn.”

Tiếp đến lại là thời gian nghỉ giữa hiệp, lần này Trương Lương khôn ra, không cần nhắc nhở đã móc cả tá bao lì xì ra mà cố sức nhét vào trong khe.

Cao Hàm vớt được hai đợt lì xì kha khá rồi, cảm thấy mĩ mãn nhưng vẫn đặt ra một câu hỏi khó: “Nếu cãi nhau qua điện thoại thì phải làm sao bây giờ?”

Diệp Vệ Quân đáp hết sức chắc chắn: “Bọn anh sẽ không bao giờ cãi nhau, dù cho có cãi thật, cũng sẽ không bao giờ cãi qua điện thoại, có chuyện gì phải để lên giường rồi mới nói.” Bên ngoài nghe xôn xao cả lên, cũng không biết là ai huýt sáo đầy ám muội.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân ôm bụng vỗ giường cười bò, Cao Hàm chặc lưỡi hít hà: “Này này, tớ còn nghĩ rằng ông chủ Diệp là người đứng đắn lắm đấy, không ngờ những lúc không cần đứng đắn lại có thể cởi và mở như thế đấy.”

Chu Khôn chớp chớp mắt: “Anh Diệp ấy à, anh ấy là chân nhân không lộ tướng đấy, trong ba anh em chỉ có mỗi đồng chí Trương Lương là nai tơ nhất thôi, người anh em này đến cả tay con gái cũng chưa từng nắm bao giờ.” Cô còn cố ý cất giọng nói rất lớn.

Trương Lương bi phẫn đập cửa ầm ầm, Pháo Đồng cười như điên.

O ép đủ rồi, Cao Hàm lại lật sang trang mới, bắt đầu tiến vào giai đoạn cuối, câu hỏi cũng chuyển sang xu hướng ôn lại tình cảm xưa.

“Lần đầu tiên gặp cô dâu là ở chỗ nào?”

Diệp Vệ Quân đáp: “Ở bên một bờ hồ hoa sen đua nở.” Anh đang chơi trò đánh trận giả, còn cô... lẳng lặng ngủ say trong lòng mẹ.

“Trong quãng thời gian yêu nhau, chuyện gì để lại ấn tượng sâu đậm nhất?”

“Một ngày tuyết rơi, cô ấy bung dù che cho anh.” Phủi sạch bông tuyết bám trên chiếc áo bông rách nát một cách hết sức tự nhiên, dùng bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay lấm lem dầu mỡ đen sì, theo anh về căn nhà ổ chuột chỉ có bốn bức vách.

“Nêu ra một lý do để cô dâu cho phép anh tiến vào cửa.”

Diệp Vệ Quân trầm mặc trong chốc lát, khẽ khàng nói một câu: “An Dân à, anh đợi ngày hôm nay từ rất lâu rồi, đừng bắt anh phải chờ đợi thêm nữa

https://thuviensach.vn

nhé, có được không?”

Giọng nói của anh Diệp quá mức thâm tình, rung động cả tâm hồn, từ trong tới ngoài phòng không hề có bất cứ âm thanh nào, hết thảy mọi người có mặt ở hiện trường đều đang xúc động. Sống mũi Lý An Dân cay xè, tim đập vô cùng nhanh, thậm chí kích động đến mức đứng bật dậy, chuẩn bị chạy vội ra nhào vào lòng anh. Nhằm tránh cho cô dâu thất thố, Chu Khôn mở cửa đón chú rể rất đúng lúc, Cao Hàm thì thức thời lùi sang một bên.

Lâm Tĩnh nắm tay Lý An Dân đặt vào tay Diệp Vệ Quân, dùng cả hai tay mình mà bao trọn bàn tay hai người, khẽ mỉm cười với Diệp Vệ Quân, “Đã có thể giao cô dâu cho cậu.” Nói xong câu ấy, cô ta vô thức đưa tay sờ lên cổ, vết hằn đỏ đang mờ dần.

***

Lý An Dân còn chẳng nghe được những tiếng huyên náo ở xung quanh nữa, cô nín thở, nhớ lại vào ngày này năm ấy, khăn trùm đầu một màu đỏ rực, sau khi khăn được vén lên, cả thế giới chân thực dường như cũng bị máu tươi nhuộm thành sắc đỏ.

Ngày hôm nay, ngay bây giờ, niềm mộng tưởng bị che phủ sau tấm khăn trùm rốt cuộc cũng đã thành hiện thực, trong khoảnh khắc bàn tay vô cùng thân thiết ấy giở khăn lên, trước mắt trở nên sáng ngời, hết thảy ác mộng đều như gió cuốn mây trôi, trong chớp mắt tan biến ở nơi tận cùng sâu thẳm nhất của ký ức - Anh Vệ Quân của cô nở nụ cười hiền hòa, rõ ràng và chân thực đến thế đứng ở trước mặt cô, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm được.

Anh mặc áo dài màu đen cổ đứng, tóc cắt ngắn, mỗi một sợi đều dựng thẳng lên, tràn đầy cứng cỏi và kiên nghị. Kiểu tóc mới này khiến anh thoạt nhìn càng thêm năng động, trong sự điềm đạm lại có thêm nồng nhiệt của tuổi trẻ.

https://thuviensach.vn

Lý An Dân nhìn anh thân thương, vươn tay ôm chầm lấy eo Diệp Vệ Quân, kiểu cách ăn mặc này khiến cô cảm thấy thời gian dường như quay ngược về ngày cũ năm xưa, khi còn chưa có những bước rẽ ngoặt ấy, anh ấy là ông vua trẻ con suốt ngày ôm ấp giấc mơ trở thành anh hùng, mà cô, vĩnh viễn là cô vợ bé nhỏ của anh.

"Anh Vệ Quân, chừng nào thì anh mới quay lại để cưới em? Không có anh ở đây, không ai chịu chơi với em cả, em còn bị nhốt ở nhà học bài."

"Đợi khi nào sen nở ba lần, anh sẽ trở thành anh hùng quay trở về, để cho em được làm vợ của một vị anh hùng."

Trên hồ Hoài Bành hoa sen đua nở, luôn có thể thấy được hai bóng người đang cùng nhau ngồi thuyền dạo chơi, một cao một thấp, mờ mờ ảo ảo, nhởn nhơ rong ruổi giữa bạt ngàn lá hoa xanh thẳm, thời gian như giấc mộng thoáng qua, chuyện cũ năm xưa cũng tựa khói tựa mây...

https://thuviensach.vn

Ngoại truyện

Năm mới

Ngày thứ ba Lý An Dân đến Triều Châu, ông chủ Lư Ngư đã cãi nhau một trận kịch liệt với một khách nam, vị khách này nhìn trúng tạo vật Tiểu Phi Yến trong Việt kịch do Lư Ngư tự sáng tạo ra, sẵn lòng trả giá gấp đôi để mua nguyên bộ.

Lư Ngư chẳng cần nghĩ ngợi gì, lập tức từ chối: "Đây là bà chủ của bổn tiệm, không bán."

Vị khách kia bảo cậu không bán cũng chẳng sao, lấy cho tôi nhìn một chút, được chứ - bộ Tiểu Phi Yến vốn được đặt trong quầy, bên ngoài còn chụp một cái lồng thủy tinh - ông chủ Lư Ngư bảo không được, giọng điệu kiên quyết, còn có chút máu nóng bốc lên đầu, anh chàng này không kìm chế được ý đồ thù địch với tất cả các sinh vật giống đực có mưu đồ với Tiểu Phi Yến.

Ông khách nổi khùng, vỗ bàn quát lớn: "Cậu ra một cái giá đi, bữa nay tôi phải mua bằng được con vợ nhỏ này!"

Lư Ngư cũng giận điên, nhảy dựng lên quát lại anh ta: "Ai là vợ nhỏ của anh hả? Đấy là vợ tôi! Còn thốt ra mấy câu bỉ ổi với cô ấy nữa thì đừng trách sao tôi không khách sáo với anh, đã bảo không bán mà nghe không hiểu à? Biến đi, tiệm của ông không chào đón mày!"

Hai người cứ thế cãi vả, gây ầm ĩ một hồi rồi động chân động tay, ông khách lao vọt vào trong quầy, đập vỡ chụp thủy tinh, tóm lấy con rối Tiểu Phi Yến mà quăng phịch xuống đất, ra sức giẫm đạp. Ông chủ Lư Ngư gào lên một

https://thuviensach.vn

tiếng xé ruột xé gan, điên cuồng mà tung thẳng vào giữa mũi vị khách nọ, quơ tay tóm chổi vung lên đuổi đánh khách, khách chỉ là một con cọp giấy, trông thấy Lư Ngư khí thế hung hãn như hổ điên thì co vòi rụt cổ, chạy ra cửa tiệm phun nước bọt, mắng to "Đồ biến thái!", quẳng lại mấy câu dọa nạt xong liền oán hận rời đi.

Đuổi ông khách ấy đi rồi, ông chủ Lư Ngư mới cầm Tiểu Phi Yến đã bị xé toạc cả đầu lên mà khóc tu tu, nước mắt ròng ròng, chẳng màng gì đến chuyện làm ăn nữa, đóng kín cửa tiệm rồi đem Tiểu Phi Yến xuống căn phòng dưới đất, lấy phần khuôn đầu vừa chạm trổ tối qua ra, đặt chung với con rối bóng rách bươm vào trong một cái hộp, thu dọn hành lý, kêu là muốn đi tìm chuyên gia để chữa lại.

Lý An Dân cảm thấy kỳ quái: "Bộ anh không phải là chuyên gia sao? Đến cả anh mà còn không sửa được thì biết trông cậy vào ai bây giờ?"

Tống Ngọc Linh bảo: "Cậu ta không đi chữa lại thân thể, mà là đi tu bổ linh hồn."

"Rối bóng mà cũng có linh hồn sao?"

Đôi mắt Lư Ngư đã sưng to như hai cái hột đào, anh ta nói: "Cưng à, không phải chỉ riêng con người mới có linh hồn, tạo hình Việt kịch này này chính là Tiểu Phi Yến đầu tiên mà anh tự tay làm ra, đã theo anh hơn năm năm, ký ức rồi kỷ niệm những ngày bên nhau của bọn anh đều đã ghi dấu ấn lên cô ấy, cô ấy đã sớm biến thành một sinh linh có đủ cả thân thể lẫn linh hồn rồi."

Tống Ngọc Linh nhàn nhạt bổ sung thêm: "Sinh mệnh tồn tại được là do hai phần hồn và phách tổ hợp thành, hồn là tinh khí thần, phách là hình thể, hết thảy những vật có hình có dáng đều được gọi là phách, mà linh hồn vốn được cấu thành từ hai khí âm dương trong trời đất, cũng có thể trải qua năm tháng luyện nên. Người xưa có câu vật già thành tinh, vậy vì sao lại thành tinh được?

https://thuviensach.vn

Chính là do năm tháng tích lũy, khí được dồn tụ bên trong vật thể, dần dần chuyển hóa, biến thành linh hồn có được ý thức của bản thân mình.”

Lư Ngư cất giọng buồn buồn: “Hồn khí của Tiểu Phi Yến vừa mới hình thành không lâu, đang ở trong thời điểm yếu ớt nhất, nếu như hình phách bị thương tổn, linh hồn sống dựa vào phách cũng sẽ bị tiêu tan theo, tôi phải tranh thủ dời linh hồn cô ấy vào trong một con rối khác trước khi chuyện đó xảy ra.”

Ông chủ Lư Ngư có quen biết với một vị đồng nghiệp cũng thuộc phái Yên Sơn, người nọ ở tại huyện Nhiêu Bình, mang họ Quản, là một sư phụ chuyên điêu khắc rối gỗ, am hiểu thuật Dẫn khí nuôi hồn, cũng vì thuật này đoạt thiên địa tạo hóa để tu bổ cho hồn phách, nên mới được xưng là “thuật đi ngược lẽ trời”, có rất ít người dám sử dụng, sợ dùng rồi sẽ bị giảm thọ. Lý An Dân nghe xong hiếu kì, mới đi cùng với ông chủ Lư Ngư.

Xưởng rối gỗ của Quản sư phụ nằm ở phía Đông núi Phù Sơn, gần hố mộ hoang, hai gian trước sau liền kề, gian trước là nơi làm việc, gian sau là nhà kho dùng để cất giữ các con rối đã được điêu khắc xong. Cũng gần hết năm, đám thợ học việc đều về quê hết, chỉ còn mỗi một mình Quản sư phụ trông nom nơi này.

Lý An Dân theo chân ông chủ Lư Ngư tiến vào trong xưởng rối gỗ, thấy hai người đàn ông đang ngồi đối diện nhau qua một cái bàn, trên bàn còn đặt một cái rương gỗ. Người đàn ông quay mặt về phía cửa khoảng chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt xương xương, râu ria tua tủa, ăn mặc tùy tiện, thoạt nhìn lôi thôi lếch thếch, riêng có đôi mắt rất sắc và sáng, cứ ngời lên sau làn tóc mái.

Lư Ngư gõ nhẹ lên cửa: “Anh Quản ơi, em tới nhờ anh giúp một việc!”

Quản sư phụ ngước lên, nhìn sang phía Lý An Dân, hỏi: “Cô ấy là ai?”

https://thuviensach.vn

Lư Ngư nói: “Người làm công vừa mới đến, thuộc nhóm người khá đặc biệt.”

Lý An Dân liếc mắt nhìn anh ta một cái, không hề lên tiếng.

Quản sư phụ gật đầu, bảo mình đang bàn chuyện làm ăn với khách, kêu hai người ngồi sang một bên chờ đợi. Người khách kia nghiêng đầu mỉm cười tỏ ý chào, là một vị khách nam tuổi còn trẻ, trông rất nhã nhặn lịch sự, khuôn mặt đầy đặn, thần thái ôn hòa, khiến người ta có cảm giác như đang được tắm gió xuân. Lý An Dân để ý thấy chân mày của vị khách kia có chút kỳ quái, mỗi bên đều cuốn lên tạo thành một cái móc tròn ngay ở giữa, trông rất thú vị.

Quản sư phụ gọi người khách ấy là “Tố tiên sinh”, nói với anh ta rằng: “Rối gỗ Triều Châu thường dùng dây thép để điều khiển, tay nghề điêu khắc cũng không giống như ở chỗ các anh, tỉ lệ thành công là bao nhiêu tôi cũng không dám chắc, chỉ có thể làm hết sức mà thôi.”

“Theo tôi được biết, Quản sư phụ đã từng làm con rối của kịch rối vải[1], tôi tin rằng tài nghệ của anh không hề kém các vị sư phụ kia.” Tố tiên sinh lên tiếng, giọng nói nghe ra là thổ âm Phúc Kiến, rất du dương văn vẻ, có chút hơi bướm như đang hát kịch.

[1] Kịch rối vải: Một hình thức kịch dân gian Trung Quốc chuyên sử dụng rối vải để diễn xuất, khởi nguồn từ thế kỉ Mười bảy ở Phúc Kiến, sau đó được phổ biến rộng rãi ở Triều Châu, Đài Loan và một số vùng miền Nam Trung Quốc. Đầu rối được khắc rỗng bằng gỗ, các bộ phận khác ngoài bàn tay và bàn chân đều được làm bằng vải, khi biểu diễn nghệ nhân sẽ đeo bao tay rồi luồn vào trong thân rối để điều khiển.

Hai người hàn huyên thêm mấy câu rồi Tố tiên sinh rời đi, Lý An Dân cảm thấy vị tiên sinh này có tư thế đi lại khác hẳn so với người bình thường, bước chân nhẹ như bay, mặc dù đang mặc trên mình bộ đồ tây hiện đại màu xám tro, nhưng nhìn tổng thể lại cảm thấy rất có khí chất tiên phong đạo cốt.

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lư Ngư và Quản sư phụ là người quen cũ, đôi bên nói chuyện với nhau chẳng khách sáo chút nào, có gì nói ấy.

Ông chủ Lư Ngư phẫn nộ bất bình, bám theo Quản sư phụ mà khóc lóc kể lể: “Tiểu Phi Yến nhà em đã bị một tên thối hoắc làm cho bị thương rồi, anh Quản, anh nhất định phải giúp em chữa lành cho cô ấy, lỡ như cô ấy mà có chuyện gì không may, em cũng chẳng thiết sống nữa!”

Quản sư phụ đưa mắt khinh bỉ nhìn anh ta một cái, mắng như tát nước: “Khóc lóc sướt mướt chỉ vì một ả đàn bà, chú đúng là rất có tương lai đấy!”

Lư Ngư không cam lòng mà cãi lại: “Đừng có nói em, lỡ như Tiểu Phụng Tiên nhà anh bị thương thì anh có đau lòng không? Anh có thể chữa lành cho cô ấy, nên tất nhiên là muốn nói sao cũng được rồi!”

Quản sư phụ cất tiếng cười đầy thâm ý: “Ha ha, Tiểu Phụng Tiên nhà anh chẳng giống như em Lâm Đại Ngọc mong manh nhà chú đâu, không có yếu ớt như vậy, anh mày còn dám ôm cô ấy ngủ chung đấy, chú dám không?”

Lư Ngư tức đến thở phì phì, thế nhưng đây lại là sự thật, ôm rối bóng ngủ cùng ấy à? Chỉ một đêm lăn qua lăn lại là đè đến nát luôn rồi, ông chủ chẳng còn lời nào để nói, chỉ biết trợn trừng đôi mắt, dùng ánh mắt vừa ước ao vừa ghen tỵ mà nhìn Quản sư phụ.

Lý An Dân ở bên cạnh chứng kiến mà há hốc mồm, không khỏi cảm thán thế giới này thật là kì diệu, kiểu người gì cũng có. Tiểu Phi Yến là rối bóng, vậy Tiểu Phụng Tiên có lẽ là rối gỗ rồi, bị bệnh ái vật à? Thật đúng là quá mức điên cuồng.

https://thuviensach.vn

Quản sư phụ tuy ác miệng, nhưng dù sao Lư Ngư cũng như em trai anh ta, nay em dâu của mình bị thương, chắc chắn không thể bỏ mặt được. Tuy nhiên anh ta nói việc gì cũng phải có thứ tự trước sau, Tố tiên sinh là người tới trước, nhất định phải hoàn thành việc anh ta ủy thác trước, Lư Ngư bảo chỉ cần hồn khí không tiêu tan thì không sao cả, kêu Quản sư phụ bố trí trận Khốn linh cho Tiểu Phi Yến.

Trong cái rương mà Tố tiên sinh đem đến có một con rối gỗ sắm vai kép võ mặt xanh tóc nâu cùng với một khối gỗ cháy đen thui, ở ngăn dưới còn có một cái đĩa DVD có nội dung là kịch rối vải của Đài Loan, con rối vai kép võ này là diễn viên trong vở kịch kia, hiện tại đã bị hư, không cách nào hoạt động bình thường.

Theo như Tố tiên sinh nói thì người kép võ trong vở kịch ấy có một người bạn chí cốt. Con rối gỗ trong vai người bạn tốt kia đã bị lửa thiêu cháy, chỉ còn cái đầu gỗ nám đen ở trong rương. Tố tiên sinh bảo anh ta có duyên với hai con rối này, không thể để mặc đó được, nghe nói ở Đại lục có một vị sư phụ làm rối gỗ am hiểu thuật Dẫn khí nuôi hồn, có thể tu bổ lại hồn phách của vật thể, thế là liền chạy tới đây xin trợ giúp.

Ông chủ Lư Ngư lấy làm kì quái: “Chẳng phải anh không nhận việc từ người lạ ư? Sao lại thay đổi nguyên tắc rồi?”

Quản sư phụ tỏ ý rằng đây là trường hợp đặc biệt, câu chuyện ấy quá mức bi thảm, ngay cả người có lòng dạ sắt đá như anh cũng không nén nổi giọt lệ cảm thương. Lư Ngư cũng muốn được cảm động theo, thế là Quản sư phụ đem laptop mở kịch lên, Lư Ngư và Lý An Dân châu đầu ghé mắt cùng coi.

Trong đĩa là trích đoạn nói về đôi bạn tốt chí giao, con rối kép võ mặt xanh diễn vai một gã kiếm khách vừa cuồng lại vừa tà, trên giang hồ còn được gọi là “Thanh Diện Khách” - “Kẻ mặt xanh”, mà bạn tốt của anh ta, cũng tức là hình tượng nguyên bản của khối gỗ cháy kia, là một thanh niên hiên ngang oai

https://thuviensach.vn

hùng, mày kiếm mắt lam, áo xanh choàng đen, cất bước trên đường thì tóc dài tung bay, toát lên vẻ tiêu sái phóng khoáng vô cùng.

Ngoài đời cũng gọi vị kiếm khách này là "Đầu Tảo Biển" vì tạo hình mái tóc của anh ta trông khá giống một túm rong biển, mà không biết rằng vị kiếm khách ấy còn có một cái tên khác chỉ một người được gọi - cái tên do người bạn duy nhất trên cõi đời này của "Đầu Tảo Biển", tức là "Thanh Diện Khách" tặng cho.

Đầu Tảo Biển không hề có ký ức cùng quá khứ, chỉ quanh quẩn lang thang giữa đường đời trơ trọi, chẳng biết phải đi đâu về đâu, Thanh Diện Khách thì không ngừng đi tìm ý nghĩa về sự tồn tại của bản thân, rồi lại không cách nào nắm bắt được phương hướng tương lai, hai người vừa gặp đã như tri kỉ, chung vai đồng hành. Thế là ở dưới gốc hoa mai, bên cạnh đống lửa, đã xảy ra một cuộc đối thoại như sau:

"Tên của ngươi?"

"Không có tên."

"Không có tên thì làm thế nào có chỗ đứng giữa đất trời này được?"

"Vậy là ông trời không muốn chứa ta chăng."

"Vậy thì kể từ ngày hôm nay, ta sẽ là trời của ngươi, hãy để trời định ra cho ngươi một cái tên vang dội mà cuồng vọng, nghe cho kỹ, từ nay ngươi sẽ được gọi là - Tẩu Lộ Thảo[2]!"

[2] Tẩu Lộ Thảo: Cỏ biết đi.

"..."

https://thuviensach.vn

Song cuối cùng bầu trời ấy cũng sụp đổ - tất cả đều là do kịch bản, biên kịch sắp xếp cho đồng chí Thanh Diện Khách có hai nhân cách, nhân cách phụ là Hiêu cuồng kiếm giả "Thanh Diện Khách", còn nhân cách chính là một kẻ xâm lược ngoại lai tên "Núi Lửa Di Động", còn được gọi là "Nhân vật phản diện". Cũng có người cho rằng đây là một thân thể hai linh hồn, nhưng tóm lại, bất kể có là gì thì cuối cùng Thanh Diện Khách cũng bị nhân cách Núi Lửa Di Động nuốt chửng, sau đó thọc chết Đầu Tảo Biển.

Nhưng ngoài sân khấu thì hai nhân cách này vẫn là hai con rối, hai linh hồn riêng rẽ, nghe nói con rối Thanh Diện Khách ban đầu lẽ ra sẽ bị cải tạo thành hình Núi Lửa Di Động để lên sân khấu, nhưng không hiểu sao nó lại tự nhiên bị hỏng, không thể thao tác bình thường được. Vì vậy, nhân viên nghiệp vụ bèn đặt nó với Đầu Tảo Biển vào chung một chỗ trong phòng giữ rối, hai con rối này trong kịch là đồng sinh cộng tử, ngoài đời thực lại ở bên nhau như thế có thể coi như là một kết cục đoàn viên, cho đến khi Đầu Tảo Biển trong một lần ra ngoài tham gia triển lãm, không ngờ lại gặp một trận cháy.

Lý An Dân chẳng hiểu vì sao có người lại sẵn lòng đi một quãng đường xa, trả giá đắt chỉ vì hai con rối gỗ, cho dù câu chuyện kia có xúc động tới mức khiến người xem rơi lệ, tốn của cô một bọc khăn giấy đi chăng nữa, đó cũng chỉ là một vở kịch mà thôi.

Lư Ngư bảo rối diễn trò này không giống với các diễn viên đóng phim truyền hình, Thanh Diện Khách và Đầu Tảo Biển sau khi xuất xưởng liền bước vào một cuộc đời được người ta sắp xếp sẵn, mà những điều từng trải cùng ký ức là mấu chốt tạo thành linh hồn. Ý của Tố tiên sinh là hai con rối gỗ này đã có linh hồn, đắng cay ngọt bùi trong vở kịch đã khắc sâu vào hồn phách, trở thành dấu vết không cách nào phai mờ, bọn họ không chỉ là nhân vật trong vở kịch mà cũng đã thực sự tồn tại trên thế gian này. Nhưng nay thân thể của Đầu Tảo Biển đã bị hủy đi gần hết, cho dù Tố tiên sinh nói rằng đã dùng biện pháp

https://thuviensach.vn

đặc biệt để giữ lại hồn khí còn sót lại trong khúc gỗ nhưng chẳng kéo dài được bao lâu, phải mau chóng tìm ra biện pháp cứu vãn.

Tố tiên sinh đề nghị chuyển dời hai linh hồn Đầu Tảo Biển sang người con rối Thanh Diện Khách, để cho hai linh hồn được trú ngụ trong cùng một thân thể, Quản sư phụ thì lại không tán thành cách làm như vậy. Anh gieo hạt giống vào trong khúc gỗ, sau lại chôn khúc gỗ xuống đất, bố trí trận Khốn linh để cho hồn khí không bị tiêu tan, sớm chiều dùng nước phép tưới, lại dùng phép Dẫn khí đoạt lấy tinh hoa của trời đất mà nuôi dưỡng mầm cây.

Ba mươi năm sau, Lý An Dân quay lại chốn xưa, xưởng rối gỗ bé nhỏ của Quản sư phụ đã biến thành Bảo tàng lưu trữ các tác phẩm văn hóa nghệ thuật dân tộc, chuyên lưu giữ bảo tồn rối gỗ dây thép cùng với các tác phẩm rối bóng, Quản sư phụ là giám đốc, mà Lư Ngư cũng chuyển sang đây, từ ông chủ thăng cấp thành phó giám đốc. Lý An Dân thấy được Tiểu Phụng Tiên cùng Tiểu Phi Yến đã được chữa trị hoàn toàn ở trong gian trưng bày cá nhân của hai anh, còn có cả... Hai con rối của kịch rối vải được bày trong tủ kính - Thanh Diện Khách và Đầu Tảo Biển.

Quản sư phụ còn có lòng bày biện, bố trí tiểu cảnh bên trong tủ kính cho thật đẹp, thật tự nhiên…

Trong vườn mai, bên cạnh bàn tròn, kiếm khách cuồng tà tóc nâu mắt đỏ tay nâng bầu rượu, khuôn mặt đầy phấn chấn, thanh niên áo xanh mặt mỉm cười ngồi ở phía đối diện, tay nâng chén trà, dáng người thẳng tắp.

Lý An Dân đã xem tập kịch này rồi, con rối Đầu Tảo Biển nhìn giống trong kịch y như đúc, ánh mắt kiên nghị, khóe môi khẽ cong lên, trong sự trầm tĩnh còn mang theo vài phần nhuệ khí, khí chất vững vàng thâm trầm. Còn Thanh Diện Khách ngoại trừ vẫn giữ nét tang thương sau những hồi trắc trở, còn có thêm vẻ siêu thoát, không chấp nhất mà trước nay chưa từng thấy, cứ

https://thuviensach.vn

như đã vượt ra khỏi số mệnh luân hồi, kể từ đó có được cuộc sống chân chính của bản thân mình.

Quản sư phụ nói con rối mới này được làm từ thân cây nhãn được nuôi dưỡng bằng khúc gỗ năm xưa, anh và Lư Ngư cùng chung sức, kết hợp cả thuật Phụ linh lẫn xiếc hình nhân, thao tác theo chiều ngược lại, để cho Thanh Diện Khách tự mình cầm dao, điêu khắc ra... Người tri kỷ duy nhất còn khắc sâu trong ký ức của y.

Đêm xuống. Trăng sáng và bốn bề tĩnh mịch, gió mát thoảng đưa qua, trong tủ kính vang lên tiếng thầm thì nhỏ nhẹ:

“Còn nhớ người đã từng đặt tên cho ngươi không?”

“Không nhớ nổi, nhưng không có nghĩa là đã quên, có ngươi, mới có trời đất này cho ta đặt chân.”

“Đúng, nhưng cũng sai! Ta và ngươi vốn nên là trời đất của nhau, bầu trời của ngươi đã sập một lần, còn mặt đất của ta cũng đã từng bị hủy diệt, ta đem cuộc sống của ta giao lại cho ngươi, còn ngươi cũng để cuộc đời ngươi cho ta định đoạt.”

“Có gì mà không được, ta vui lòng nguyện ý.”

“Ta hỏi thêm lần nữa, ngươi tên là gì?”

“Không có tên, vẫn đợi Hiêu Cuồng ngươi lại vì ta đặt ra một cái tên cuồng vọng mà vang dội.”

“Ha ha, được! Phong tuyết kiếm giả trong cơn bão tuyết, cẩn thận mà nghe nhé, ta đặt cho ngươi cái tên là...”

https://thuviensach.vn

*** Hết trọn bộ***

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mở đầu
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
Ngoại truyện

https://thuviensach.vn